DẠ TỪ TÂN

Ngoại đồ Anh

https://hthaongoc.wordpress.com/

Mục lục

Chương 1: Em Thích Anh

Chương 2: Nhũ Danh "Mị Mị"

Chương 3: Em Nhất Định Sẽ Theo Đuổi Được Anh

Chương 4: Anh Ấy Tên Là Cố Ngôn Thanh

Chương 5: Lời Nói Tán Tỉnh Là Em Học, Nhưng Em Chỉ Nói Cho Anh Nghe: Chỉ Có Anh Đó, Rất Vừa Ý Em Nha

Chương 6: Gà Đại Ca, Phao Câu Của Gà Đại Ca

Chương 7: Nhìn Nhanh Lên, Nhìn Nhanh Lên, Cố Ngôn Thanh Kìa!

Chương 8: Phúc Hắc?

Chương 9: Dục Cầm Cố Túng*

Chương 10: Ha Ha Ha, Cô Hời To Rồi!

Chương 11: Bày Tỏ Ở Thao Trường*

Chương 12: Thích

Chương 13: Người Của Tôi Đừng Có Động Vào

Chương 14: Cố Sư Huynh Của Chúng Tôi

Chương 15: Một Trái Tim, Cả Một Đời

Chương 16: Thư Tình

Chương 17: Anh Chủ Động

Chương 18: Anh Bị Cho Đội Nón Xanh* Rồi?

Chương 19: Cậu Mời Khách, Tôi Trả Tiền

Chương 20: Cố Ngôn Thanh Là Đồ Cẩu

Chương 21: Ghì Lên Cây Rồi Cưỡng Hôn?

Chương 22: Thư Tình Của Cô

Chương 23: Em Cho Phép Anh Hôn Em Một Cái

Chương 24: Hình Xăm Hoa Diên Vĩ*

Chương 25: Em Có Rất Nhiều Tiền

Chương 26: Chỉ Có Ông Xã Của Em Mới Được Nhìn

Chương 27: "Thích" Là Sẽ Làm Càn, "Chân Ái" Là Sẽ Kìm Chế

Chương 28: Bạn Trai Của Mình Cực Soái!

Chương 29: Tần Noãn Là Bạn Gái Của Cháu

https://thuviensach.vn

Chương 30: Bạn Gái Nhà Anh Sao Lại Đáng Yêu Thế Nhỉ?

Chương 31: Bạn Trai, Em Nuôi Anh

Chương 32: Đồng Chí*

Chương 33: Cố Ngôn Thanh, Anh Đội Nón Xanh* Cho Em Kìa!

Chương 34: Anh Thương Cô Một Mình Cô Đơn

Chương 35: Bạn Trai Của Chị Không Phải Họ Lục Đúng Không?

Chương 36: Hay Là Em Mua Cho Anh Một Chiếc Máy Bay Tư Nhân Nhé?

Chương 37: Thật Trùng Hợp, Em Cũng Đang Nhớ Anh

Chương 38: Cố Ngôn Thanh, Anh Học Thói Xấu!

Chương 39: Toàn Bộ Tình Yêu Của Tôi Đều Tặng Hết Cho Cô Ấy

Chương 40: Em, Em Là Gái Nhà Lành Đó!

Chương 41: Cô Không Phải Là Người Cô Đơn Nữa.

Chương 42: Bởi Vì So Với Cô, Anh Còn Dư Tiền Hơn Nhiều! ! !

Chương 43: Cố Ngôn Thanh, Em Chỉ Còn Lại Anh Thôi

Chương 44: Em Rất Khó Dỗ Đấy

Chương 45: Báu Vật Của Tôi, Cực Kỳ Trân Quý

https://thuviensach.vn

NGOAN, DỖ ANH

Dạ Tử Tân

dtv-ebook.com

Chương 1: Em Thích Anh

Edit: Xiao Yi.

Lần đầu tiên nhìn thấy Cố Ngôn Thanh, Tần Noãn mười tám tuổi.

Mùa hè sau khi thi Đại học xong, cô xảy ra tranh chấp với ba Tần về chuyện nhập học Đại học C hay là xuất ngoại. Sau đó, cô một mình trốn trong phòng KTV uống sáu chai bia.

Lúc đi ra, Tần Noãn đã mang theo men rượu hơi say. Cô ngước mắt, chợt thấy bên ngoài hành lang có một thiếu niên đang gọi điện thoại.

Là kiểu người ôn nhuận như ngọc, khí chất tao nhã. – Đó là ấn tượng đầu tiên của cô về Cố Ngôn Thanh.

Anh đứng quay lưng về phía Tần Noãn, đôi chân dài thẳng tắp, một tay đút túi quần. Tóc anh ngắn mịn, ánh đèn trên đỉnh đầu chiếu xuống gương mặt trắng nõn thanh tỉnh của anh, khiến cho dáng người của anh thoạt nhìn vừa tuấn lãng vừa ôn hoà.

Lúc nói chuyện, gương mặt anh mang theo ý cười ấm áp, thanh âm ôn nhuận êm tai, hệt như quanh người anh đang toả ra khí chất cao lãnh vậy! Không hiểu vì sao, nó lại khuấy động lòng cô...

Tần Noãn kinh ngạc nhìn anh, nhịp tim đình trệ mấy giây, hai gò má chợt đỏ lên.

https://thuviensach.vn

Sau khi cúp điện thoại, Cố Ngôn Thanh đi về hướng này. Anh lơ đãng thoáng nhìn, chợt bắt gặp một nữ sinh vị thành niên đang mơ hồ, miệng của cô khẽ nhếch lên, đôi mắt sáng tinh mở to mà nhìn anh.

Lần đầu tiên bị người khác to gan không chút che giấu nào mà dùng ánh mắt như đang nhìn con mồi như thế, Cố Ngôn Thanh hơi khó chịu.

Anh hơi nhấp môi, do dự một chút, cuối cùng vẫn là khiêm tốn chào cô một tiếng: "Xin chào, cô có việc gì sao?"

Khoảng cách rất gần, thanh âm của anh nghe ra thật ôn nhu, giống hệt như dòng suối trong ôn tuyền chảy qua ngọc ấm, đặc biệt từ tính, khiến cho lòng người tan chảy.

Lúc ấy, có lẽ Tần Noãn say thật, đầu óc có hơi không tỉnh táo, nói chuyện cũng không rõ: "Không có gì, chỉ là anh đó, nhìn rất đẹp trai."

Dừng lại một chút, cô lại nói tiếp: "Giọng của anh cũng rất dễ nghe."

Cố Ngôn Thanh nhướn mày, cảm thấy hơi buồn cười. Thoạt nhìn tuổi của cô không lớn lắm, cho nên anh thiện ý nhắc nhở một câu:

"Em gái nhỏ này, học sinh cấp ba không nên uống rượu, càng không nên ở chỗ này để uống rượu, không an toàn đâu."

"Em không phải học sinh cấp ba!" Tần Noãn bất mãn phản bác lời anh.

Cô đã sắp vào năm nhất Đại học rồi, làm gì mà vị thành niên chứ!

Cố Ngôn Thanh dừng lại mấy giây, còn nói: "Dù vậy cũng không nên tới đây uống rượu, cô sẽ dễ gặp phải nguy hiểm."

"Đây là KTV của nhà em!" Tần Noãn giơ cằm nói.

Cố Ngôn Thanh khẽ giật mình, cười đáp: "Nếu vậy... cô vui là được."

https://thuviensach.vn

Tần Noãn cảm thấy dáng vẻ khi cười của anh hệt như mặt trời mùa đông, cực kỳ ấm áp.

Lòng cô lại rung động thêm một chút.

Cố Ngôn Thanh không tiếp tục nói chuyện nữa, đi ngang qua người cô, chuẩn bị trở lại phòng KTV.

Lúc này, Tần Noãn mơ mơ màng màng, da mặt cũng dày lên, ngăn ở cửa phòng không cho anh vào, "Anh còn chưa nói cho em biết anh tên gì, học Đại học nào? Nick Wechat số bao nhiêu?"

Lông mày của Cố Ngôn Thanh hơi nhướn lên, "Tại sao tôi phải nói cho cô?"

"Để em theo đuổi anh đó!" Đôi mắt hạnh của cô loé ra ánh sáng rất nhạt, dáng vẻ hưng phấn lúc nói chuyện không hề có chút điểm nào thẹn thùng của thiếu nữ.

Cố Ngôn Thanh cảm thấy cô gái nhỏ này nhất định là say rồi, đang mê sảng thôi. Anh nửa trêu chọc mà nói: "Người theo đuổi tôi hơi nhiều, cô đi xếp hàng trước đã."

Tần Noãn sửng sốt mấy giây, "Xếp hàng mua vé ấy à? Bao nhiêu tiền? Em lấy Wechat chuyển cho anh." Nói xong, cô liền lấy di động mở Wechat ra, muốn quét mã QR của anh.

Lần đầu tiên Cố Ngôn thanh gặp phải kiểu người như cô, đầu có chút đau.

Bị Tần Noãn nhìn chằm chằm nửa ngày, rốt cục anh thở dài một tiếng, ngữ khí nhạt đi đôi chút, vừa xa lánh vừa không thất lễ: "Em gái nhỏ, em uống say rồi, để người khác đưa về nhà đi."

https://thuviensach.vn

Con ngươi tràn ngập mong đợi của Tần Noãn dần dần ảm đạm. Cô rũ mắt xuống, nghiêng người tránh qua một bên cửa cho anh.

Cố Ngôn Thanh liếc nhìn cô một cái rồi đẩy cửa đi vào.

Đám người trong phòng xa hoa rộng rãi đang ca hát, chợt thấy Cố Ngôn Thanh đi vào liền nhường anh hát một bài.

Cố Ngôn Thanh không biết hát, nhưng từ chối không nổi nhiệt tình của mọi người. Anh đành ngồi xuống trước dương cầm, đàn một bài [Khúc cuồng tưởng Hungary 2].

Ngón tay thon dài nhảy vọt trên phím đàn, thanh âm dương cầm du dương êm tai tản ra, khiến cho cả phòng dần trở nên yên tĩnh.

Anh đàn xong một khúc, Hà Thiếu Dương dẫn đầu mọi người mà vỗ tay.

Cố Ngôn Thanh nhàn nhạt cười một tiếng. Anh đứng lên, đi qua ngồi xuống ghế salon, không chút nhiều lời.

Hà Thiếu Dương ngồi ngay bên cạnh anh, cánh tay của cậu khoác qua vai anh, "Thanh ca này, khó khăn lắm mới ra ngoài chơi một bữa, sao cậu lại chẳng có chút hào hứng nào thế?"

Cố Ngôn Thanh xoa xoa mi tâm, dựa lên lưng ghế phía sau, tư thái tuỳ ý đáp: "Gần đây tôi có nhận một hợp đồng kiểm tra số liệu, nhưng bản thống kê chỉ viết được một nửa lại không có đầu mối."

Hà Thiếu Dương vỗ vỗ bả vai của anh, "Có một gia nghiệp lớn như tập đoàn Đằng Thuỵ cậu lại không quản, tại sao lại muốn đi trên con đường kế toán mơ hồ này vậy?"

Cố Ngôn Thanh và cậu là bạn học thời cao trung, năm ngoái thi Đại học, Hà Thiếu Dương đỗ khoa Tài chính, còn Cố Ngôn Thanh dị thường ưu việt

https://thuviensach.vn

trong toàn bộ học sinh lại thi vào khoa Kế toán của đại học C.

Tuy mọi người đều biết khoa Kế toán của Đại học C là chuyên ngành tốt nhất của trường, thế nhưng anh là Cố Ngôn Thanh đó, là người kế thừa duy nhất của tập đoàn Đằng Thuỵ!!!

Tập đoàn Đằng Thuỵ là kim ngạch trong lĩnh vực du lịch, đối với lĩnh vực Kế toán có chút không dính dáng tới nhau.

Nghe nói, lão gia tử thiếu chút nữa đã nhập viện bởi vì chuyện này.

Cố Ngôn Thanh xem thường, nhấp một ngụm rượu. Anh chợt nghĩ đến cô gái vừa mới gặp phải bên ngoài, nhất thời hiếu kỳ hỏi Hà Thiếu Dương: "KTV này là sản nghiệp của nhà ai?"

Hà Thiếu Dương sững sờ: "Là của tập đoàn Viễn Thương, cậu không biết à?"

Đằng Thuỵ và Viễn Thương, một bên chuyên doanh lĩnh vực du lịch, một bên chuyên doanh lĩnh vực bất động sản, ở trong giới kinh doanh chính là đầu rồng. Hai nhà vẫn luôn là thế giao.

Cố Ngôn Thanh bất quá phải làm người kế thừa tương lai của tập đoàn Đằng Thuỵ mà thôi. Anh không hiểu rõ chút gì về tập đoàn Viễn Thương cả.

Bởi vì Cố Ngôn Thanh không muốn bản thân mình bị hỗn loạn trong cái vòng này.

Lục lão gia tử của tập đoàn Đằng Thuỵ là ông ngoại của anh. Ông chỉ có một đứa con gái, chính là mẹ của anh, hiện tại đang là đổng sự trưởng Lục Tinh.

https://thuviensach.vn

Chỉ là công việc của Lục Tinh bận rộn, mỗi ngày chạy khắp thế giới, cho nên Cố Ngôn Thanh ở cùng với ba mình – giáo sư Cố ở Đại học C.

Anh là phú nhị đại, nhưng giáo sư Cố lại khiêm tốn kiệm lời, từ đó, tính tình của anh cũng không khoe khoang, chỉ nho nhã ôn nhuận, mang theo khí chất thư hương của ông.

Trong phòng KTV đều là đám con nhà giàu, anh chỉ quen biết mỗi Hà Thiếu Dương. Nếu hôm nay không phải là sinh nhật của cậu nên muốn kéo anh tới dự, Cố Ngôn Thanh cũng sẽ không nguyện ý góp mặt.

Cũng may, thân phận của anh được che giấu tốt, Hà Thiếu Dương cũng kín miệng, những người này không biết anh là người thừa kế của tập đoàn Đằng Thuỵ, cho nên bớt được không ít phiền phức. Nếu không, Cố Ngôn Thanh thật sự không thích đối mặt với mọi người phải nịnh nọt lấy lòng mình như vậy.

Sinh hoạt của anh rất có quy luật, trước khi ngủ phải xem lại bản thống kê.

Chín giờ tối, mắt thấy mọi người vẫn không có ý định muốn tan tiệc, Cố Ngôn Thanh liền đi đầu, rời bước khỏi phòng KTV để trở về trường học.

Ra khỏi KTV, anh lại nhìn thấy thiếu nữ uống say kia. Cô mặt một bộ váy màu hồng, trên vai cõng theo ba lô đồ án có treo một cái lục lạc hình mèo, đang đứng trước cửa ra vào tranh chấp với quản lý của KTV.

Cố Ngôn Thanh thuận tiện nghe ngóng một chút, đại khái nghe được quản lý muốn đưa cô về nhà. Cô không chịu, nói bản thân không hề say, cho nên muốn tự bắt xe trở về.

Tần Noãn nhìn thấy Cố Ngôn Thanh đi ra, ánh mắt liền nhìn anh chằm chằm, đồng tử trong veo.

https://thuviensach.vn

Biết được thân phận của cô, Cố Ngôn Thanh cũng không bắt chuyện. Lúc này, anh không nhìn Tần Noãn, chỉ chậm rãi ngồi lên taxi.

Khi vừa muốn đóng cửa xe, cô gái nhỏ kia lập tức chen đến. Dáng vẻ của Tần Noãn đã say khướt, nhưng lại ngây thơ chân thành: "Em quá giang xe với anh được không?"

Quản lý còn đứng bên ngoài gấp lên, "Tiểu thư Tần Noãn, cô uống say rồi, không thể tuỳ tiện quá giang xe với người lạ được, rất nguy hiểm! Đổng sự trưởng không yên lòng đâu, để tôi đích thân đưa cô về—"

Tần Noãn khoá cửa xe, ngăn hết lời nói của quản lý bên ngoài, "Bác tài, xuất phát đi."

Tài xế taxi nhìn về phía Cố Ngôn Thanh để hỏi ý kiến. Dù sao, anh mới là người gọi xe, có đồng ý cho quá giang hay không cũng không phải do Tần Noãn quyết định.

Cố Ngôn Thanh nhìn thiếu nữ bên người một chút, sau đó nhích vào bên trong, nhướn mày hỏi: "Nhà em ở đâu?"

Dáng vẻ của Tần Noãn rất dễ nói chuyện: "Để bác tài đưa anh về trước đi, em không gấp."

Bởi vì say rượu, cho nên sau khi lên xe, cô liền dựa người ra sau, nhắm mắt dưỡng thần, thỉnh thoảng lại liếc trộm thiếu niên bên cạnh một chút.

Cố Ngôn Thanh đương nhiên phát hiện ra ý đồ của cô. Lúc nãy không xin được số điện thoại và Wechat, cho nên bây giờ cô mới muốn biết địa chỉ nhà của anh.

Xem ra, cô gái này uống rượu say nhưng đầu óc ngược lại rất linh hoạt.

https://thuviensach.vn

Cố Ngôn Thanh nhìn cô, "Tôi đưa em về trước, không chịu thì xuống xe."

Tần Noãn mở mắt nhìn anh, có chút u oán, lầm bầm một câu "Lòng dạ hẹp hòi." Sau đó, cô nói địa chỉ cho tài xế: "Phiền bác tài lái đến biệt thự ở phía Nam ngoại ô ạ."

Tài xế taxi nhấn ga, Cố Ngôn Thanh nhìn xuyên qua tấm gương, chợt thấy đằng sau có một chiếc xe khác một mực đi theo họ, anh liền liếc nhìn thiếu nữ bên cạnh một chút.

Thiên kim của nhà họ Tần quả nhiên tuỳ hứng thật!

Cố Ngôn Thanh cũng không tiếp tục để ý tới cô nữa. Bởi vì phải đưa Tần Noãn về trước cho nên thời gian ngồi xe khá dư dả, anh lấy mắt kính trong hộp đeo lên, sau đó bắt đầu cứng nhắc gõ bản thống kê.

Dáng dấp của Cố Ngôn Thanh vốn thanh dật tuấn lãng, bây giờ lại đeo thêm kính mắt, thoạt trông càng nhã nhặn và thư thái hơn.

Tần Noãn si ngốc nhìn anh, đôi mắt thấm đẫm mê mẩn. Cuối cùng, cô dần dựa đầu lên vai anh.

Cố Ngôn Thanh quay đầu nhìn qua.

Ngũ quan mộc mạc của cô rất tinh xảo, lúc híp mắt, hàng mi dày đậm hơi vểnh lên, rung nhè nhẹ, rất đáng yêu.

Anh đẩy đầu của Tần Noãn ra, "Ngủ bên kia." Sau đó lại tiếp tục bận bịu việc của mình.

Tần Noãn nhíu mày, cũng không ngủ nữa. Cố tiếp tục gặng hỏi chủ đề khi nãy: "Anh tên gì vậy? Học trường nào?"

Cố Ngôn Thanh không để ý tới cô.

https://thuviensach.vn

Tần Noãn lại nói: "Em là Tần Noãn, Tần trong triều đại nhà Tần, Noãn trong ấm áp, nhũ danh là Noãn Noãn."

Cố Ngôn Thanh xem như không nghe thấy.

"Em thật sự không phải là học sinh cấp ba. Em trưởng thành rồi, sắp tới sẽ vào năm nhất Đại học nữa đó." Cô nói, ngẩng đầu nháy mắt nhìn anh: "Là Đại học C nha."

Cố Ngôn Thanh đẩy gọng kính, nhìn dáng vẻ say rượu hơi mơ hồ của cô, nhất thời ngữ khí của anh giống như đang vờn mèo: "Đại học C sao? Còn rất lợi hại nhỉ?"

Tư thái của anh lười biếng, đuôi lông mày hơi nhướn lên, khoé môi cong thành một vòng rất nhẹ, thấp thoáng có điểm câu tâm người khác.

Tần Noãn lại ngắm đến ngây người.

Lại là một đoá hoa si [1]... – Cố Ngôn Thanh nhìn nước miếng của cô muốn chảy cả ra thì nhíu mày, duỗi ngón trỏ đẩy đầu cô sang nơi khác.

Tần Noãn thuận thế ngã lên trên cửa sổ thuỷ tinh.

Cô lại ngồi thẳng dậy, nghĩ đến lời nói vừa rồi của Cố Ngôn Thanh, nhíu mày nói: "Em không lợi hại. Điểm thi chuyên ngành vào Đại học C không cao..."

"Khoa nào?" Cố Ngôn Thanh dứt khoát nói chuyện phiếm với cô, cũng không có gì gián đoạn mạch suy nghĩ thống kê của anh.

"Là khoa Cơ khí điện tử – Tự động hoá."

Khoé miệng của Cố Ngôn Thanh giật một cái: "Ba em đồng ý không?"

https://thuviensach.vn

Tần Noãn lắc đầu, dáng vẻ rất bất mãn: "Ông ấy muốn em xuất ngoại du học."

Cố Ngôn Thanh dừng một chút, sau đó khách quan nói: "Cơ khí điện tử không thích hợp với sinh viên nữ đâu. Xuất ngoại du học rất tốt, ba của em cũng muốn tốt cho em thôi."

Tần Noãn ngẩng đầu nhìn anh, "Lúc anh thi Đại học, người nhà anh bắt anh xuất ngoại du học, anh nghe lời à?"

Cố Ngôn Thanh mím môi.

Đương nhiên là anh không nghe lời.

Nhưng Cố Ngôn Thanh có dự tính riêng của mình, không giống với tiểu nha đầu như cô.

Tần Noãn hừ hừ mũi, nói: "Em không thèm xuất ngoại!"

Cố Ngôn Thanh không đáp, chỉ trầm mặc đem laptop cất lại vào balo.

Hiệu suất thống kê quá thấp, chi bằng không viết còn hơn.

Tần Noãn mơ mơ màng màng một hồi, chợt quay đầu nhìn anh, rất cố chấp tiếp tục truy hỏi: "Anh tên gì vậy? Không có phương thức liên lạc thì lần sau sao em theo đuổi anh được?"

Cố Ngôn Thanh: "..."

Anh nâng gọng kính, tìm một thế ngồi thoải mái rồi khoanh tay nhìn cô, "Em thích tôi sao?"

Tần Noãn gật đầu y như gà mổ thóc.

"Thích cái gì?"

https://thuviensach.vn

Cô không chút nghĩ ngợi mà trả lời: "Khuôn mặt của anh đẹp này, giọng nói của anh lại êm tai nữa, lúc anh cười lên cũng đẹp. Nhà em có tiền, em có thể nuôi anh nha!"

Cố Ngôn Thanh: "..."

Tài xế taxi ngồi phía trước cũng vui vẻ góp lời: "Cô gái nhỏ này thật có ý tứ. Cậu này, nếu không có bạn gái thì cân nhắc một chút đi, xem ra cô ấy rất có thành ý đó!"

Cố Ngôn Thanh ho hai tiếng, dò xét nhìn cô một chút: "Em thích tôi vì những cái này sao?"

Cô lại gật đầu.

Anh lạnh nhạt nói: "Nông cạn."

Tần Noãn đụng đụng vào người anh, hai tay bưng lấy mặt mình đưa cho anh nhìn, "Vậy anh cảm thấy em nhìn xinh không?"

Gương mặt của cô tròn như trứng ngỗng, má hồng da trắng, mắt hạnh to tròn. Bởi vì men say mà hai gò má lúc này hơi đỏ lên, giống như tô phấn. Sống mũi tinh xảo kiêu ngạo ưỡn lên, lại thêm đôi môi anh đào nhỏ nhắn.

Không đẹp diễm lệ, nhưng rất ngọt ngào.

Cố Ngôn Thanh vừa định nói "Xinh", nhưng nghĩ lại bản thân vừa nói hai chữ "Nông cạn" liền nuốt lời xuống.

Anh chưa từng gặp qua thiếu nữ nào mặt dày như vậy!

Bất quá cô đang say rượu, cho nên Cố Ngôn Thanh không so đo với cô.

Lúc này, Tần Noãn đột nhiên nhăn mày lại, sắc mặt dần dần trắng đi một chút, trên mặt lộ ra biểu cảm đang nhịn lại cái gì.

https://thuviensach.vn

Mí mắt của Cố Ngôn Thanh lập tức nhảy thình thịch mấy cái, cảnh giác ngồi thẳng người dậy, "Em làm sao thế?"

"Muốn nôn..." Tần Noãn đáp.

Cố Ngôn Thanh có bệnh thích sạch sẽ. Nghe thấy cô nói, anh liền tháo mồ hôi lạnh, giả bộ trấn định thương lượng với cô:

"Trước tiên em nhịn một chút—"... Được không?

Tần Noãn chúi người về trước một cái, nôn lên ngực anh. Áo sơ mi trắng tinh lập tức trở nên ô uế.

...

Tác giả có lời muốn nói:

Lần đầu gặp mặt của Tần Noãn và Cố Ngôn Thanh là một đoản văn ấm áp nha!

Nữ chính đáng yêu, nam chính đại khái nhã nhặn—hay là bại hoại nhỉ? (* ￣3)(ε￣ *)

Chương mới xem như hồng bao lì xì mọi người, hâm nóng móng vuốt đê~

———

[1] Hoa si: loài hoa thường dùng để ví tương tư một người: trồng cây si – ở đây ví Tần Noãn si mê Cố Ngôn Thanh.

https://thuviensach.vn

NGOAN, DỖ ANH

Dạ Tử Tân

dtv-ebook.com

Chương 2: Nhũ Danh "Mị Mị"

Edit: Xiao Yi.

Cố Ngôn Thanh vào cửa hàng mua một bộ quần áo khác để thay. Lúc đi ra, anh phát hiện Tần Noãn đang cúi đầu đứng bên ven đường, dáng vẻ tội nghiệp giống như ão não vì bản thân đã làm sai.

Từ trong chiếc xe tư nhân luôn đi theo sau hai người họ, quản lý KTV đi tới, cúi đầu cùng cô chịu tội, nhận lỗi với Cố Ngôn Thanh.

Tần Noãn đứng trước mặt anh, hốc mắt đỏ hồng, kém chút là khóc: "Thật xin lỗi ạ..."

Trong lòng Cố Ngôn Thanh tuy có chút không vui, nhưng khi thấy đôi mắt đỏ rực của cô, anh cũng không nổi giận được, cuối cùng để cô rời đi.

Lần này, Tần Noãn không dám ngồi chung xe với anh nữa. Cô bị quản lý KTV lôi kéo lên chiếc xe tư nhân lúc nãy.

Tần Noãn nôn hết lên người Cố Ngôn Thanh nên trên xe ngược lại rất sạch sẽ, tài xế taxi hạ kính cho thông gió rồi dùng thuốc khử mùi không khí.

Cố Ngôn Thanh lại một lần nữa giữ im lặng. Anh nhớ đến hình tượng của mình, lông mày hơi nhíu lại, nhưng giáo dưỡng vẫn còn ở đó, thần sắc của anh coi như cũng giữ được bình thản.

https://thuviensach.vn

Anh tuỳ ý đẩy gọng kính, "Bác tài, phiền lái tới khu mới của Đại học C giùm tôi."

Tài xế taxi đáp ứng anh, lại nghĩ đến chuyện gì, chợt cân nhắc hỏi: "Cô gái nhỏ vừa rồi vẫn chưa thanh toán đâu, nhưng người ta lại theo đuổi cậu, cậu xem..."

"Tôi trả tiền."

Tài xế taxi nghe xong liền cao hứng, lập tức khởi động xe tới Đại học C.

...

Khoảng thời gian nghỉ hè ở Đại học C khá yên tĩnh, ánh đèn đường vàng mờ xuyên qua kẽ hở giữa những lá cây, đổ xuống đường tạo thành cái bóng so le pha tạp dưới đường.

Cố Ngôn Thanh đi trên con đường nhỏ tĩnh mịch, màn kịch náo loạn không vui trên taxi lúc nãy dần tiêu tán trong đầu anh, tâm tình dần trở nên vui vẻ hơn rất nhiều.

Ba của anh là giáo sư chuyên ngành Văn học Trung Quốc, là "hòn ngọc" đặc biệt si mê người khác, học sinh của ông trải rộng khắp nơi trên thế giới.

Mẹ của anh – Lục Tinh là đổng sự trưởng của tập đoàn Đằng Thuỵ, là truyền kỳ trong giới kinh doanh với thủ đoạn cường ngạnh. Lôi lệ phong hành [1], bà nổi tiếng là một nữ cường nhân.

Theo lý thuyết, ba mẹ của anh hoàn toàn là người của hai thế giới, đáng lẽ sẽ không thể gặp nhau, không có bất kỳ bén lửa nào.

Nhưng mà, đứng trên lập trường của Lục Tinh mà nói, giáo sư Cố lúc lớn lên có gương mặt anh tuấn như vậy, lúc vô tình gặp trên phố lớn đã khiến

https://thuviensach.vn

bà mê mẩn nhìn, một chút cũng muốn cướp ông về nhà làm tiểu bạch kiểm [2].

Mà trên thực tế, cũng đúng như vậy.

Năm đó, Lục Tinh ngồi trong chiếc xe xa hoa dừng đèn đỏ ở giao lộ, chợt nhìn thấy giáo sư Cố đi qua trước mắt mình. Chỉ cần một chút, bà liền xác định, lập tức triển khai kế hoạch theo đuổi ông.

Nhưng địa vị của hai nhà cách xa nhau, ba mẹ hai bên càng không đồng ý, giáo sư Cố cũng cảm thấy không ổn, Lục Tinh lại là một người kiên trì, xem như từng trải qua một đoạn tình long đong.

Bà là một người phụ nữ mạnh mẽ, trong từ điển sống không hề có hai chữ "nhận thua" hay "thất bại". Nhưng vì gả cho giáo sư Cố, bà đã từ bỏ bản tính quen được nuông chiều từ bé suốt hai mươi năm của mình, để liều mạng dung hoà cuộc sống với ông, cuối cùng mới cảm hoá được trái tim của ông.

Trước khi Cố Ngôn Thanh ra đời, Lục lão gia tử còn muốn anh theo họ Lục của bà.

Nhưng bây giờ là thời đại nào? Nếu anh thật sự mang họ Lục, có nghĩa là giáo sư Cố đi ở rể, ông sẽ không thể ngẩng đầu.

Giáo sư Cố là người đọc sách, đối với chuyên ngành của mình cũng rất có địa vị, cho nên mặt mũi sẽ phải xem trọng.

Lục Tinh cảm thấy bản thân đã tốn nhiều tâm sức để cảm hoá được ông, có được sự yêu thương của ông, cho nên bà không muốn để giáo sư Cố bị uỷ khuất, quyết định để Cố Ngôn Thanh theo họ Cố của ông.

Lúc ấy, bà nói với Lục lão gia tử thế này: "Chữ "Cố" và chữ "Lục" khi đọc cũng không khác nhau là mấy. Viết ra mà nói thì chữ "Cố" lại khá đẹp

https://thuviensach.vn

đẽ, họ Cố cũng tương đối hiếm đi, cho nên cứ để thằng bé theo họ Cố đi ba."

Lục lão gia tử chỉ có một đứa con gái bảo bối này, cụ sủng bà như châu như ngọc, sau đến cuối cùng, cụ tự nhiên không phản đối nữa.

Bởi vì đã bảo vệ được mặt mũi của chồng, Lục Tinh cảm thấy bản thân thật sâu sắc, mơ hồ kiêu ngạo. Bà cho rằng chính mình vẫn cực kỳ biết đau lòng cho chồng con nha!

Giáo sư Cố là người khiêm tốn, bà liền giấu diếm thân phận thật sự của mình, rất nhiều người không hề biết được đổng sự trưởng của tập đoàn Đằng Thuỵ và vợ của giáo sư Cố là cùng một người.

Đối với bên ngoài, Lục Tinh rất cường thế, hám lợi, không từ thủ đoạn. Nhưng khi trở về cái nhà này, đối diện với người chồng mình yêu thương, bà lại là một phụ nữ biết nũng nịu chịu thua.

Cho nên, trong khi tất cả mọi người đều không xem trọng hôn nhân của họ, hai người họ vẫn sống với nhau mấy chục năm như một, tình cảm không tệ chút nào.

Cố Ngôn Thanh nhất mực rất bội phục mẹ của mình, là bội phục từ tận đáy lòng, nhất là bội phục bản lĩnh dày mặt của bà.

Ví như hiện tại, khi anh vừa dùng chìa khoá để mở cửa, đi vòng qua cửa trước đã nhìn thấy trên ghế sofa là Lục Tinh ngồi trên đùi của giáo sư Cố, đang ôm cổ ông mà nũng nịu.

Năm nay, bà hơn bốn mươi tuổi, nhưng nhờ chú trọng bảo dưỡng, cách ăn mặc lại thời thượng, cho nên thoạt nhìn tuổi rất trẻ.

Thấy con trai trở về, Lục Tinh khựng lại hai giây, sau đó mặt không đổi sắc, cũng không rời khỏi đùi của giáo sư Cố, há miệng hỏi: "Tại sao con về

https://thuviensach.vn

mà không gõ cửa trước?"

Cố Ngôn Thanh lắc lắc chìa khoá trong tay: "Đây là nhà của con."

Lục Tinh sững sờ, ôm cổ của giáo sư Cố lắc lắc: "Ông xã, con trai của anh bắt nạt em."

Giáo sư Cố: "..."

Cố Ngôn Thanh: "..."

Anh đổi giày, đi tủ lạnh cầm ra một chai nước. Lúc này, anh mới quay đầu nhìn bà: "Không phải mẹ đang đàm phán một hạng mục ở châu Âu sao? Làm gì nhanh như vậy đã trở về thế? Cũng không báo cho con đi đón."

"Là nhớ con đó." Lục Tinh dò xét trên dưới cả người anh một lần, rất vui mừng gật gật đầu, "Con trai của mẹ lại cao hơn rồi."

Cố Ngôn Thanh cười nhạo: "Đừng gộp con chung với ba để nói. Kỹ năng diễn trò của mẹ vẫn còn vụng về lắm!"

"Ông xã, con trai của anh lại bắt nạt em!"

"..."

"..."

Cố Ngôn Thanh không muốn tiếp tục đợi ở phòng khách nữa, dự tính muốn trở về phòng tắm rửa rồi đọc sách gợi ý viết thống kê.

Anh cầm chai nước, đôi chân dài vừa muốn mở cửa rời đi, Lục Tinh ở phía sau đã gọi ngược anh trở về: "Quay lại đây cho mẹ!"

https://thuviensach.vn

Cố Ngôn Thanh hơi bất đắc dĩ, nhưng vẫn đứng lại, quay đầu hỏi: "Mẹ, có chuyện gì?"

Lục Tinh leo xuống khỏi đùi của giáo sư Cố, ngồi xuống bên cạnh ông, sau đó chỉ chỉ cái sofa đơn: "Ngồi xuống đây."

Cố Ngôn Thanh đi sang ngồi, lười biếng tựa lưng lên ghế sofa. Anh chợt thấy trên bàn trà có một quyển sách mà ba mình mới đọc một nửa, thuận tay cầm lên mở ra, vẫn là Hồng Lâu Mộng.

Ông thật sự xem cả trăm lần mà không chán.

Đời này của giáo sư Cố coi như đã sa vào nghiên cứu vấn đề Hồng học [3] này, không rút ra được.

Cố Ngôn Thanh suy tư đọc thử, bên tai chợt truyền tới thanh âm nghiêm túc của Lục Tinh: "Nghỉ hè con ở nhà không có làm gì, ngày mai theo mẹ tới công ty đi."

Cố Ngôn Thanh buông quyển sách trong tay xuống, ngẩng đầu: "Con nhận mấy hợp đồng kiểm toán rồi, không có thời gian."

Lục Tinh mất hứng: "Trước kia, con nhất quyết muốn học Kế toán, mẹ cũng thoả hiệp. Con không xuất ngoại, mẹ cũng đồng ý. Bây giờ đang nghỉ hè, con lại không có lớp, tại sao không thể cùng mẹ đến công ty học hỏi vài thứ hả?"

Ngữ khí của Cố Ngôn Thanh cũng nghiêm túc hơn: "Mẹ, con thật sự rất bận."

Lục Tinh đen mặt: "Thương lượng là muốn đôi bên cùng có lợi, hiệp ước chỉ có lợi cho một phía là không bình đẳng. Con đừng tưởng rằng con là con trai của mẹ thì mẹ sẽ dung túng con."

https://thuviensach.vn

Ánh mắt của Cố Ngôn Thanh nhìn qua phía giáo sư Cố.

Giáo sư Cố dò xét cả người anh một hồi, hỏi: "Lúc con đi không phải mặc áo sơ mi này. Sao lại đổi vậy? Cái áo ban đầu đâu rồi?"

Cố Ngôn Thanh lại nghĩ tới vở kịch nháo loạn vừa rồi, thở dài: "Trên đường trở về xảy ra một chút chuyện ngoài ý muốn nên phải thay ạ."

Lục Tinh vỗ đùi, ngữ khí nghiêm túc nói: "Cha con hai người là đang muốn đánh trống lảng với tôi đó hả?"

Cố Ngôn Thanh: "..."

Giáo sư Cố: "..."

Cố Ngôn Thanh bất đắc dĩ cười cười, "Mẹ muốn đôi bên cùng có lợi thế nào đây? Ngoại trừ tới công ty, mẹ cứ ra điều kiện."

Anh vặn mở nắp bình nước, uống hai ngụm, hầu kết gợi cảm nhấp nhô mấy lần.

Mắt phượng của Lục Tinh nhíu lại, cười hỏi: "Con trai à, hay là mẹ giới thiệu cho con một cô bạn gái nhé?"

Cố Ngôn Thanh chưa kịp nuốt xuống ngụm nước, thiếu chút nữa sặc chết.

Giáo sư Cố cũng sửng sốt: "Thằng bé mới năm hai, em gấp cái gì?"

Lục Tinh trả lời: "Tần gia và Lục gia là thế giao, nhà của họ có một cô con gái, em và ba em đều rất thích con bé, hiện tại cũng đã trưởng thành rồi. Dù sao thằng bé cũng không có bạn gái, để hai đứa ở một chỗ thì sao?"

Cố Ngôn Thanh đột nhiên có một loại dự cảm bất thường, thử thăm dò hỏi: "Ý mẹ là... Tần gia phía sau tập đoàn Viễn Thương?"

https://thuviensach.vn

Lục Tinh có hơi kinh ngạc: "Con cũng biết à?"

Dự cảm bất thường của Cố Ngôn Thanh càng lúc càng mãnh liệt: "Còn có... vừa trưởng thành sao?"

"Vừa trưởng thành thì làm sao hả? Con cũng chưa hai mươi tuổi mà, ghét bỏ con bé còn nhỏ cái gì?"

"Em ấy tên gì?" Cố Ngôn Thanh hỏi.

Lục Tinh trả lời: "Là Tần Noãn."

—Em là Tần Noãn, Tần trong triều đại nhà Tần, Noãn trong ấm áp, nhũ danh là Noãn Noãn.

Trong lúc Cố Ngôn Thanh đắm chìm trong suy nghĩ của mình, giáo sư Cố nhìn về phía bà xã bên cạnh, mở miệng:

"Lão gia tử vẫn luôn cố chấp chuyện muốn kết thông gia của hai nhà Tần – Lục. Bây giờ em và Tần Minh Huy đều có gia đình riêng của mình, đây là ông ấy lại muốn tiếp tục làm thông gia nhờ đời cháu này sao?"

"Nếu như lưỡng tình lương duyệt [4] mà nói, thông gia không phải không có gì tốt, chỉ trăm lợi mà không có hại. Hiện tại hai đứa còn nhỏ, lại không bị hôn ước trói buộc, cũng nên thử tìm hiểu một lần nha! Nếu như thằng bé không hài lòng, em và ba cũng đâu thể miễn cưỡng nó?"

Lục Tinh nói xong, lại nhìn về phía con trai: "Con bé Noãn Noãn kia thật sự rất tốt, mẹ cảm thấy nó là mẫu người con thích, có lúc nào ánh mắt mẹ con kém không?"

"Mẹ, em ấy biết con không?"

"Con và ba con không lộ diện ở nhà họ Lục, con bé làm sao biết được? Mẹ chỉ nói cho con bé biết nhũ danh của con thôi."

https://thuviensach.vn

Cố Ngôn Thanh muốn nghẹn: "Tại sao mẹ lại nói đến nhũ danh của con? Cả hai đều lớn như vậy rồi mà."

Nhũ danh của anh là "Mị Mị", do Lục lão gia tử đặt cho. Cố Ngôn Thanh cảm thấy chuyện này không khác gì lịch sử đau đớn thê thảm nhất của mình.

Lục Tinh lại xem thường: "Nếu mẹ không nói nhũ danh của con, chẳng lẽ đi nói cho mọi người biết, đổng sự trưởng của tập đoàn Đằng Thuỵ có một đứa con trai tên là Cố Ngôn Thanh?"

Cố Ngôn Thanh liền trầm mặc.

Anh muốn an ổn học tập ở Đại học C, Lục Tinh liền đồng ý chuyện không nói ra tên của anh với người ngoài. Mọi người chỉ biết đổng sự trưởng của tập đoàn Đằng Thuỵ có con trai, nhưng không biết tên họ, cũng không có ai từng gặp qua, chỉ xem như là đang du học ở nước ngoài.

Mà Tần Noãn kia vừa mới đuổi theo truy hỏi tên họ của anh, thì ra đã sớm biết được nhũ danh của anh rồi. Cố Ngôn Thanh cũng không biết lúc cô nghe thấy nhũ danh này, trong đầu đã hình dung anh là hạng người gì...

Cố Ngôn Thanh rùng mình một cái, biểu cảm trở nên xấu hổ.

"Mẹ, trước đó con đã nói sau khi tốt nghiệp Đại học sẽ tự mình lập nghiệp, không dựa vào Lục gia. Cho nên, con không hi vọng người khác sẽ biết thân phận của con, tạm thời cũng không có dự định sẽ yêu đương."

Chỉ cần nghĩ đến chuyện thân phận là người thừa kế của tập đoàn Đằng Thuỵ bị lộ ra, Cố Ngôn Thanh liền cảm thấy toàn bộ kế hoạch đã vạch sẵn của mình đều sẽ bị thay đổi.

Anh không ngại sau này sẽ tiếp quản tập đoàn Đằng Thuỵ, thành toàn cho mong muốn của ông ngoại và mẹ mình. Nhưng trước khi chuyện đó

https://thuviensach.vn

xảy ra, anh cũng muốn bản thân có thành tựu trong lĩnh vực riêng của mình.

Lục Tinh đương nhiên biết được trong lòng con trai đang nghĩ gì, đuôi mắt giương lên như có điều suy nghĩ, đắn đo hỏi: "Vậy chuyện này..."

Cố Ngôn Thanh liếc nhìn bà một cái, thoả hiệp nói: "Ngày mai con tới công ty làm thực tập sinh, chuyện giới thiệu bạn gái thì miễn đi. Đàm phán kết thúc."

Anh đứng lên, đi vào phòng ngủ.

Nghe được tiếng đóng cửa, Lục Tinh ngả người ra ghế sofa, cười nói: "Tiểu tử thối, thật sự coi mẹ không trị được con đấy à?"

Giáo sư Cố nhìn về phía bà xã: "Khách quan mà nói, lĩnh vực Kế toán đang rất phát triển, thằng bé muốn thử sức một lần cũng là chuyện tốt. Em không cần phải buộc nó đi làm du lịch làm gì."

"Em biết chứ, cho nên lúc đầu mới để nó tuỳ ý a." Lục Tinh đáp: "Nhưng là muốn nó đi công ty học tập một chút cũng không có gì xấu mà."

Giáo sư Cố "ừ" một tiếng, kéo bà qua: "Em trở về còn bị chênh lệch múi giờ, sớm nghỉ ngơi đi."

...

Tắm rửa qua một cái, Cố Ngôn Thanh mặc áo choàng tắm màu xám dùng ở nhà lên, đi ra chợt thấy Wechat trên máy vi tính đang nhấp nháy tin nhắn. Anh đeo kính lên rồi qua ngồi xuống trước bàn máy tính.

Mục Lăng Thành: 【Thanh ca, lần trước có một bản thống kê nhỏ vừa làm xong, nhờ cậu nhìn giúp một chút.】

https://thuviensach.vn

Mục Lăng Thành là con trai của bạn thời Đại học với giáo sư Cố, quan hệ cùng Cố Ngôn Thanh không tệ, cả hai học chung tới năm hai cao trung.

Giống như Cố Ngôn Thanh, cậu cũng phá lệ nhạy cảm với lĩnh vực Kế toán, là có thiên phú.

Cố Ngôn Thanh cảm thấy cậu làm việc khá tốt, nói không chừng sau này có thể cộng tác được. Cho nên, đôi khi anh có hạng mục sẽ cố tình nhường cho Mục Lăng Thành làm, để cậu rèn luyện một chút.

Cố Ngôn Thanh nhìn bản thống kê, thử kiểm tra lại, kết quả rất trôi chảy.

Anh trả lời: 【Số liệu không sai, cậu có tiến bộ đấy.】

Mục Lăng Thành: 【Đương nhiên rồi, tôi là thiên tài mà! 】

Ngữ khí nói chuyện của cậu tràn ngập hơi thở khi còn năm hai cao trung, Cố Ngôn Thanh cười cười, đánh ra vài tên quyển sách mình đã từng đọc: 【Cậu đọc thử những quyển sách này đi.】

Anh lại dặn dò: 【Còn nữa, đừng chậm trễ việc học của bản thân.】

Mục Lăng Thành: 【Tôi nhắm mắt đi thi cũng có thể đạt được hạng nhất.】

Khoé môi của Cố Ngôn Thanh hơi cong lên, trả lời: 【Nghỉ ngơi sớm một chút đi.】

Đóng giao diện trò chuyện đi, anh đẩy gọng kính lên, dưới ánh đèn, Cố Ngôn Thanh cầm quyển sách tiếp tục đọc.

Bóng đêm yên lặng, tĩnh mịch êm ắng.

...

https://thuviensach.vn

Ngày hôm sau, thời điểm tỉnh lại, Tần Noãn hoa mắt váng đầu. Cô xoã tung tóc, ngồi xuống vuốt vuốt mi tâm, cảm giác ký ức có chút vụn vặt.

Hôm qua bởi vì chuyện nhập học Đại học C hay là xuất ngoại, cô đã ầm ĩ với ba một trận. Sau đó lại một mình đi KTV uống rượu, còn sau đó nữa thì...

Cô không nhớ rõ.

Tần Noãn đứng lên đi vào toilet tắm rửa một lần, lúc đi ra chợt thấy trên bàn sách có một bức chân dung.

Bên trong là hình vẽ của một thiếu niên anh tuấn, khí chất nho nhã.

Người này là ai vậy? Còn thật... đẹp trai nha!

Chẳng lẽ là linh cảm của tối hôm qua bộc phát nên cô đã mộng du mà vẽ ra?

Trùng hợp là bộ truyện tranh có nam chính chưa ra chương mới, Tần Noãn cảm thấy bức chân dung này rất có thể là do cô mong nhớ vẽ ra.

Rượu đúng là thứ tốt để kích phát linh cảm mà!

Cô nghĩ như vậy.

Lúc này, chuông điện thoại chợt vang lên, Tần Noãn nhìn tên danh bạ, cười nhận máy: "Chào dì Lục Tinh!"

Hai nhà Lục – Tần là thế giao, quan hệ trước nay luôn rất tốt.

Lúc Tần lão gia tử còn sống đã thường xuyên đưa Tần Noãn đến Lục gia chơi.

https://thuviensach.vn

Lục lão gia tử thích bé gái, nhưng chỉ có một cháu ngoại trai, cho nên cụ coi Tần Noãn là cháu ngoại gái để mà thương yêu, dì Lục Tinh đối xử với cô cũng rất tốt.

"Noãn Noãn có ở nhà không?" Đầu dây bên kia truyền đến thanh âm của Lục Tinh.

"Dạ, cháu ở nhà."

"Dì mới trở về từ châu Âu, có mua quà cho cháu nha, cho nên nếu rảnh thì cháu tới công ty của dì một chuyến nhé."

"Được ạ, cháu thay quần áo một chút rồi qua đó ngay."

Thời gian trước, vừa vặn cô đã vẽ cho Lục Tinh một bức chân dung, khung ảnh và lồng kính cũng xong rồi, bây giờ có thể mang qua tặng bà.

...

Tác giả có lời muốn nói:

Khu bình luận có hồng bao mới a ~

———

[1] Lôi lệ phong hành: chuyện hiển nhiên phải xảy ra.

[2] Tiểu bạch kiểm: ý chỉ những chàng trai có nhan sắc nhưng vô dụng ở nhà.

[3] Vấn đề Hồng học: giáo sư Cố chuyên ngành Văn học Trung Quốc, Hồng Lâu Mộng là tựa sách nổi tiếng, ở đây có thể hiểu là nghiên cứu tác phẩm Hồng Lâu Mộng vậy.

[4] Lưỡng tình lương duyệt: cả hai đều có cảm tình với đối phương.

https://thuviensach.vn

NGOAN, DỖ ANH

Dạ Tử Tân

dtv-ebook.com

Chương 3: Em Nhất Định Sẽ Theo Đuổi Được Anh

Edit: Xiao Yi.

Tần Noãn đến tập đoàn Đằng Thuỵ, nhưng vừa mới bước vào đại sảnh lại đột nhiên cảm thấy đau bụng. Cô gửi đồ của mình tại sảnh tiếp tân rồi đi phòng vệ sinh.

Không bao lâu sau, có thêm người đi vào phòng vệ sinh, Tần Noãn ở trong phòng kế nghe thấy bên ngoài truyền đến thanh âm tám chuyện.

"Nghe nói hôm nay có một thiếu niên tới tầng 36, cậu ấy không phải là con trai bất phàm không lộ mặt của đổng sự trưởng đấy chứ? Vậy là thái tử gia của tập đoàn Đằng Thuỵ chúng ta đã xuất hiện rồi sao?"

"Thái tử gia đang ở nước ngoài, làm sao có thể xuất hiện ở đây được? Tôi nghe nói cậu ấy chỉ là họ hàng xa của trợ lý Thẩm tới đây thực tập thôi."

"Thì ra là vậy, trợ lý Thẩm là người thay mặt cho đổng sự trưởng kia mà. Khó trách thiếu niên kia vừa tới đã có thể thực tập giúp đỡ cho trợ lý Thẩm. Chậc, có quan hệ đúng là tốt ghê!"

"Đúng đó, các cô đã thấy tướng mạo của cậu ấy chưa? Lúc tôi nhìn thấy cậu ấy đi theo trợ lý Thẩm, cực kỳ soái luôn! Hormone muốn bùng nổ luôn!"

"Xuỳ, đừng thành hoa si đấy. Người ta vẫn còn là sinh viên, là tiểu thịt tươi [1] thôi, cô muốn trâu già gặm cỏ non thật à?"

https://thuviensach.vn

"Cũng không phải vị thành niên mà? Tỷ đệ luyến thì sao nhỉ? Thật đúng là, cô đừng có gợi nữa. Dáng dấp của thiếu niên kia... bà đây nghĩ thôi cũng muốn rồi!"

[...]

Chờ người đi xa, Tần Noãn mới đi ra khỏi phòng. Cô rửa tay xong, rồi đến quầy tiếp tân lấy đồ của mình, sau đó dùng thang máy chuyên dụng đi tầng 36.

Nghĩ tới thiếu niên mà mấy người trong phòng vệ sinh đàm luận lúc nãy, cô thật tò mò.

Soái như vậy có phải là người tối qua mà cô mơ thấy hay không?

Hẳn là không đâu, dù sao mộng cảnh cô mơ hoàn mỹ như vậy, mà hiện thực thì... thường rất tàn khốc!

...

Sáng sớm hôm nay, sau khi cùng Lục Tinh tới công ty, Cố Ngôn Thanh bị ép dự thính cuộc họp qua video hơn tận một giờ.

Lúc này, phòng làm việc đổng sự trưởng không có người ngoài, Cố Ngôn Thanh đang ngồi trên salon để nghỉ ngơi, trước mặt có một đống tài liệu chất thành chồng. Đôi chân dài của anh hơi cong lại, lưng tự bên trên, anh thuận tiện đảo văn kiện trong tay, thần sắc hững hờ, trong đầu chỉ nghĩ tới chuyện bản thống kê.

Lục Tinh gác video call lại, nhìn qua anh, "Con đừng có xem đối phó với mẹ, tất cả tài liệu trong tay đều phải nghiên cứu cho xong đấy."

Cố Ngôn Thanh hoàn hồn, lật ra một tờ, "Con biết rồi."

https://thuviensach.vn

Trợ lý Thẩm bên ngoài đi vào, "Đổng sự trưởng, tiểu thư Tần Noãn tới rồi."

Cánh tay đang lật tài liệu của Cố Ngôn Thanh khựng lại.

Tối hôm qua, Lục Tinh muốn giới thiệu bạn gái cho anh. Hôm nay, anh lần đầu tiên đến công ty, Tần Noãn cũng đến, khẳng định là bà cố ý. Dụ anh tới công ty là giả, tác hợp anh và Tần Noãn mới là thật.

Đúng là, hôm nay Cố Ngôn Thanh không nên đến công ty! Cư nhiên bị bà gài như vậy!

Thả văn kiện trong tay xuống, anh đứng dậy muốn đi ra ngoài.

"Đi đâu?" Bên tai lập tức truyền tới giọng của Lục Tinh.

Cố Ngôn Thanh quay đầu, thản nhiên nói: "Con ở đây không thích hợp, sẽ quấy rầy hai người ôn chuyện."

"Trợ lý Thẩm bận rộn, con làm thư ký thực tập, vậy thì chuyện bưng nước rót trà hẳn nên...?"

Cố Ngôn Thanh nhìn về phía trợ lý Thẩm, "Chú bận à?"

Trợ lý Thẩm đẩy gọng kính một chút, "Quả thật... là có chút bận."

Mẹ con đổng sự trưởng đại chiến, ông đâu là cái gì đâu, haiz!

Nhìn sắc mặt con trai có chút trầm xuống, tâm tình của Lục Tinh lại tốt lên. Bà ngồi chống cằm trước bàn làm việc, cười như không cười nói: "Pha hai ly cà phê, của mẹ không bỏ đường, của Noãn Noãn thì bỏ nhiều đường, đi đi."

Nhìn Cố Ngôn Thanh vẫn bất động đứng cạnh cửa, bà nói: "Tới công ty thực tập là do chính miệng con đồng ý. Bạn học Cố à, nói là làm nhé, đây

https://thuviensach.vn

mới chỉ là yêu cầu tối thiểu nhất của mẹ dành cho con thôi đấy."

"..." Được thôi, anh nhận thua!!!

Từ trong phòng làm việc, tâm tình của Cố Ngôn Thanh vừa buồn bực vừa đi ra ngoài. Đối diện bất ngờ bị một người nhào tới trong lòng, mùi thơm thanh nhã thấm vào chóp mũi khiến cho nhịp tim của anh đình trệ.

Lúc này, Tần Noãn có chút giật mình. Cô không ngờ tới trong phòng làm việc của dì Lục Tinh lại đột nhiên có người đi ra, thế mà cô lại thẳng một đường đụng vào ngực người ta.

"Thật, thật xin lỗi ạ." Cô liên tục nói hai từ "xin lỗi" rồi lùi lại hai bước.

Lúc nâng mắt, Tần Noãn thấy được một thiếu niên tuấn lãng cao ráo.

Hôm nay cô mang giày đế bằng, thiếu niên cao hơn cô khoảng hai mươi phân. Da thịt của anh trắng khoẻ tinh tế, sống mũi cao thẳng, môi mỏng gợi cảm, bên trong đôi mắt phượng vừa ẩn nấp tia sáng thanh nhã như sương, vừa ẩn chứa vô hạn nhu tình, khiến cho người khác nhìn thêm vài lần sẽ tim đập nhanh, hô hấp gấp.

Gương mặt này... sao nhìn có hơi quen mắt thế nhỉ? Giống như cô đã gặp qua ở đâu rồi.

— Bức chân dung mà cô vẽ vào tối hôm qua, hình như là anh!

Tần Noãn suy tư một chút, trong trí nhớ, hôm nay hẳn là lần đầu tiên cô gặp thiếu niên này. Buổi tối hôm qua sao lại mơ thấy anh được? Còn hoạ chân dung anh nữa?

"Đây hẳn là cái mà người ta gọi là — "duyên phận"? Tình yêu định mệnh?" Tần Noãn khẽ nỉ non, vốn là nói một mình, nhưng lại bị Cố Ngôn Thanh nghe được.

https://thuviensach.vn

Anh liếc Tần Noãn một chút, ngữ khí nhẹ đáp: "Nghiệt duyên đúng hơn."

Tần Noãn kinh ngạc: "Anh biết em sao? Có phải chúng ta đã từng gặp nhau ở đâu rồi không?"

Thì ra là cô không nhớ rõ.

Cố Ngôn Thanh xem thường, "Tôi không biết."

Về sau, thấy Tần Noãn không phản ứng gì, anh cất bước dài muốn đi.

Tần Noãn sững sờ tại chỗ, suy nghĩ cảm thấy người này chính là họ hàng của trợ lý Thẩm tới đây thực tập chăng?

Thực tập sinh cũng chảnh như vậy à? Quả nhiên là do đi cửa sau.

Nhưng nhìn dáng vẻ của anh, chẳng lẽ là trước kia cô đã đắc tội anh sao?

Chờ chút, buổi tối hôm qua cô uống say đã xảy ra chút việc. Sáng nay, trên bàn lại thấy được chân dung của anh...

Không phải tối qua hai người đã gặp nhau đấy chứ?

Tần Noãn vuốt vuốt mi tâm, cẩn thận nhớ lại. Bên trong KTV cao cấp ở trung tâm thành phố, cô uống rượu say đi từ phòng khách ra... Có một chút ấn tượng loáng thoáng như vậy.

Tần Noãn ngây người một hồi, xoay người đi vào phòng làm việc Đổng sự trưởng.

Lúc Cố Ngôn Thanh bưng hai ly cà phê đẩy cửa trở lại phòng, hai người Lục Tinh và Tần Noãn đang nói đùa ở khu nghỉ ngơi. Trên bàn đặt một khung tranh, bên trong là chân dung của bà, nét vẽ thành thục lăng lệ, phác

https://thuviensach.vn

hoạ giống y như đúc một người phụ nữ cường thế trên thương trường là Lục Tinh.

"Dì rất thích quà tặng này, Noãn Noãn thật là khéo tay nha." Lục Tinh liếc mắt nhìn Cố Ngôn Thanh, nhưng lại cười nói với Tần Noãn.

Khả năng phác hoạ của cô gái nhỏ cũng không tệ. - Cố Ngôn Thanh suy nghĩ trong lòng, bày cà phê xuống trước mặt hai người, ngữ khí vừa ôn hoà vừa cung kính:

"Đổng sự trưởng, cà phê của bà đây ạ, mời dùng."

Lời nói vừa dứt, biểu tình trên mặt Cố Ngôn Thanh cứng lại một chút. Anh tới đây làm thư ký, sao lại giống với nhân viên phục vụ khách sạn thế này?

Lục Tinh nín cười.

Nhưng Tần Noãn lại không nghe ra cái gì bất thường, chỉ bưng ly cà phê nhấp một ngụm, vành tai hơi nóng.

Cô đã nhớ được chuyện vào buổi tối hôm qua. Cụ thể thì cô không nhớ rõ, nhưng cô biết mình đã mặt dày theo đuổi người ta, còn nôn lên người anh nữa.

Thật là mất mặt!

Cũng may, Cố Ngôn Thanh đưa cà phê xong liền đi ra ngoài. Trong văn phòng chỉ còn lại hai người là cô và Lục Tinh, lúc này cô mới hơi thoải mái chút.

Lục Tinh đưa cho cô một dây chuyền hồng bảo thạch Bvlgari kiểu mới nhất của bản số lượng có hạn, Tần Noãn kinh ngạc từ chối: "Thứ này quá quý giá rồi ạ, cháu không thể nhận được."

https://thuviensach.vn

"Có cái gì mà không thể nhận chứ? So với chân dung này của cháu, nó không đáng kể chút nào. Nếu cháu đeo dây chuyền này lên khẳng định sẽ rất đẹp nha." Lục Tinh kín đáo cưỡng ép tặng cho cô.

Lúc Tần Noãn sắp ra về, bà hỏi: "Có ai đón cháu không?"

"Cháu đón xe về là được rồi ạ."

"Như vậy à —" Lục Tinh suy nghĩ một chút, "Vậy cháu chờ một chút, dì bảo Tiểu Cố đưa cháu về. Nó có bằng lái rồi, kỹ thuật lái xe cũng được."

Nói xong, bà nối máy riêng với trợ lý Thẩm, "Thằng bé đâu? Kêu nó đi lấy xe đưa tiểu thư Tần Noãn về."

...

Từ đại sảnh công ty đi ra, cô đã thấy Cố Ngôn Thanh đứng cạnh cửa xe đợi mình.

Tần Noãn ngồi vào ghế phụ, nghĩ đến chuyện tối hôm qua thì có chút không tự nhiên. Cô cuòng ngại hai tiếng, "Chuyện này... làm phiền anh vậy."

Thần sắc của Cố Ngôn Thanh bình thản: "Là bổn phận của tôi."

"Dây an toàn kìa." Anh nhắc nhở cô.

Tần Noãn thắt dây an toàn, thuận tiện nói địa chỉ: "Biệt thự phía Nam ngoại ô."

Trên đường, Cố Ngôn Thanh luôn trầm mặc, Tần Noãn tuỳ tiện tìm được chủ đề để hỏi: "Anh tên gì vậy?"

"Bèo Nước Gặp Nhau."

https://thuviensach.vn

"... Dì Lục Tinh gọi anh là Tiểu Cố, vậy em cũng gọi anh là Tiểu Cố vậy."

Cố Ngôn Thanh từ chối cho ý kiến.

"Tiểu Cố nha~" Đột nhiên, cô hô một tiếng cực kỳ thấm thía.

Cố Ngôn Thanh: "..."

Tần Noãn nói tiếp: "Em vừa nói chuyện với dì Lục Tinh. Sau này, dì ấy sẽ nâng đỡ cho anh. Anh thực tập cho tốt, tương lai tốt nghiệp rồi nói không chừng có thể vào làm ở tập đoàn Đằng Thuỵ. Nói anh nghe cái này, Đằng Thuỵ vậy mà là kim ngạch đầu ngành đấy, rất nhiều người chen lấn để vào đây. Anh nhất định phải nắm chặt cơ hội, tận dụng cho tốt nhé!"

Khoé miệng của Cố Ngôn Thanh giật một cái: "Vì sao em lại muốn nâng đỡ tôi?"

"Em và dì Lục Tinh vừa hay có quen biết, cho nên nói giúp anh một câu. Mặc dù anh là họ hàng xa của trợ lý Thẩm, nhưng có quan hệ vẫn dễ làm việc hơn nha, lại thêm em nói tốt cho anh, dì Lục Tinh nhất định sẽ càng coi trọng anh. Không phải cảm ơn đâu, em chỉ là thuận miệng vài câu thôi. Đừng ngại, coi như là em bồi tội chuyện tối hôm qua với anh đi."

"..."

Bên trong chiếc xe lại lần nữa rơi vào yên tĩnh.

Tần Noãn dựa lưng lên ghế, vụng trộm nhìn anh. Lúc lái xe, Cố Ngôn Thanh rất chuyên tâm, lông mi vừa đậm vừa dài, môi mỏng khẽ nhếch, có một loại khí chất ôn nhuận không nói ra được.

Tim của cô lại đập nhanh hơn mấy nhịp, hai gò má ửng lên màu hồng nhạt.

https://thuviensach.vn

"Có chuyện này..." Tần Noãn liếm môi một cái, "Buổi tối hôm qua, có phải em đã theo đuổi anh không?"

Cố Ngôn Thanh không nói lời nào, cô lại tiếp tục hỏi: "Em có theo đuổi được anh không? Em uống nhiều rượu nên không nhớ rõ lắm..."

"Hẳn là theo đuổi được nhỉ? Nếu không, làm sao hai chúng ta lại ngồi trên cùng một chiếc taxi được? Hình như anh đã hỏi em ở đâu, lúc ấy có phải anh muốn đưa em về không?" Cô tiếp tục nói một mình, cảm thấy suy luận này rất hợp lý.

"Cho nên bây giờ, anh là bạn trai của em ạ?" Bên trong ánh mắt của Tần Noãn mang theo mấy phần chờ mong và hưng phấn.

Bạn trai đẹp trai như vậy, cô không lỗ nha!

Cố Ngôn Thanh dừng xe lại bên đường, thần sắc cực kỳ phức tạp. Cuối cùng, anh thở ra một hơi, rất tiếc nuối khiến cô đối mặt với hiện thực: "Không theo đuổi được."

"Như vậy à —" Đôi mắt của Tần Noãn giật mấy lần.

Cô sững sờ nhìn anh, một lát sau, cô tiếp nhận câu đó rồi gật đầu, "Được thôi, vậy em tiếp tục cố gắng nhé?"

"..."

"Dù sao thời gian nghỉ hè cũng dài như vậy, em cũng không có chuyện gì để làm."

Cố Ngôn Thanh quay đầu, có chút buồn cười, "Cho nên em theo đuổi tôi cũng chỉ vì em quá nhàn rỗi không có chuyện gì để làm à?"

Tần Noãn dò xét anh một hồi, trong mắt ánh lên tia sáng, "Còn có anh nhìn đẹp trai nữa."

https://thuviensach.vn

"..." Cố Ngôn Thanh nhếch môi, bên tai có chút nóng lên nhưng sắc mặt lại không thay đổi. Anh cởi dây an toàn, chuẩn bị xuống xe.

"Anh đi đâu vậy? Em còn chưa tới nhà mà." Tần Noãn lập tức gấp lên.

Không phải là anh chê cô phiền, muốn lôi cô từ trên xe xuống đấy chứ?

Tần Noãn bị doạ đến nắm chặt tay vịn, "Dì Lục Tinh nói anh đưa em về nhà, anh không thể nhét em ở giữa đường được. Em là con gái, nếu gặp nguy hiểm thì phải làm sao đây?"

Bây giờ đang là thanh thiên bạch nhật [2], trên phố đều là người, cô có thể gặp phải nguy hiểm gì chứ?

Cố Ngôn Thanh bất đắc dĩ chỉ vào siêu thị bên cạnh, "Tôi khát nước, đi mua nước."

Tần Noãn nhẹ nhàng thở ra, lúng túng ngồi một chỗ, nhỏ giọng lầm bầm: "Vậy anh phải nói sớm chứ, làm em sợ muốn chết."

Khuôn mặt nhỏ của cô đỏ bừng, dáng vẻ ngọt ngào, lông mi dày đậm vểnh lên, bởi vì bất mãn là đôi môi anh đào có hơi cong lên, nhìn rất đáng yêu.

Cố Ngôn Thanh lập tức xua tan ca ngợi trong đầu, im lặng mở cửa xuống xe.

Tần Noãn ngồi trên xe đợi anh.

Cố Ngôn Thanh rất nhanh đã cầm chai nước đi ra. Anh đứng trước cửa siêu thị, vặn mở nắp rồi ngửa đầu uống mấy ngụm.

Ánh nắng bên ngoài hơi gắt, phủ xuống gương mặt tuấn lãng của anh, lộ ra nhu hoà. Anh mặc áo sơ mi trắng, hai chân thon dài thẳng tắp. Lúc uống nước, hầu kết của anh nhấp nhô mấy lần, vừa cấm dục vừa gợi cảm.

https://thuviensach.vn

Ai nói mỹ nam tướng mạo hoàn hảo chỉ xuất hiện trong truyện tranh chứ?

Người đang đứng trước mặt cô đây chỉ cần nháy mắt một cái cũng đủ giết chết những nam chính bên trong truyện tranh rồi.

Là một tiểu sắc nữ có thâm niên, Tần Noãn rất không cẩn thận mà nuốt nước miếng.

Thời điểm Cố Ngôn Thanh quay lại xe, cô thu lại ánh mắt mị hoặc, rất chân thành mà nhìn anh, "Anh Tiểu Cố."

Anh nhíu mày.

Tần Noãn: "Anh biết khiếm khuyết lớn nhất của em là gì không?"

Cố Ngôn Thanh: "?"

"Là thiếu anh đó."

"..."

"Em nhất định có thể theo đuổi được anh!" Lời này là cô nói cho anh nghe, cũng là nói cho mình nghe.

Vừa tròn mười tám, lần đầu tiên theo đuổi người ta, Tần Noãn còn rất... khẩn trương. Nhưng là anh nhìn đẹp trai như vậy, cô tuyệt đối sẽ dụng tâm dụng sức theo đuổi nha!

Mà Cố Ngôn Thanh cả hai vành tai đều triệt để đỏ lên.

Anh ngửa đầu uống nước để xoa dịu xấu hổ này.

Tần Noãn nháy mắt nhìn anh, đột nhiên nói: "Có phải anh rất thích uống nước không? Cơ thể em cũng làm bằng nước, anh cũng thích em một chút

https://thuviensach.vn

được không?"

"Phụt —"

Tần Noãn rất tri kỷ mà đưa khăn tay cho anh.

Cố Ngôn Thanh nắm tay lái ho một hồi, khó tin được nhìn cô, "Em thật sự vừa mới tốt nghiệp cao trung sao?"

"Đương nhiên rồi ạ. Em còn vẽ truyện tranh nữa, đã xuất bản được ba cuốn rồi, lượng tiêu thụ rất tốt. Cho nên mấy lời yêu đương này, em rất biết nói nha."

"..." Còn rất lợi hại cơ đấy!

"Em nhất định sẽ theo đuổi được anh!"

Cố Ngôn Thanh có hơi buồn cười, "Ngay cả tên tôi là gì, em cũng không biết. Dựa vào đâu mà em có tự tin này?"

"Không sao cả, lần sau em lại hỏi dì Lục Tinh là được," Nói xong, Tần Noãn dừng lại một lát, "Thật ra tên cũng chỉ là cách gọi thôi, không quan trọng. Em lại thấy gọi anh là "Tiểu Cố" cũng rất được."

"..."

Cố Ngôn Thanh thắt dây an toàn, trước khi xuất phát còn quay đầu nhắc nhở cô: "Vì lý do an toàn của hai chúng ta, lúc tôi lái xe, tốt nhất là em đừng nói chuyện."

Tần Noãn lập tức gật đầu, "Quy tắc thứ nhất theo đuổi bạn trai: Phải ngoan, nghe lời. Từ giờ trở đi, em cam đoan với anh một câu cũng không nói."

Sau đó, cô còn làm ra một động tác ngậm miệng.

https://thuviensach.vn

———

[1] Tiểu thịt tươi: dùng chỉ các nam thần còn trẻ, chưa có kinh nghiệm.

[2] Thanh thiên bạch nhật: trời trong nắng sáng - ý chỉ giữa đường nhiều người chú ý.

https://thuviensach.vn

NGOAN, DỖ ANH

Dạ Tử Tân

dtv-ebook.com

Chương 4: Anh Ấy Tên Là Cố Ngôn Thanh

Edit: Xiao Yi.

Ngày thứ hai, trong khi làm việc, Cố Ngôn Thanh gặp Tuần Noãn ở dưới lầu.

Cô mặc một bộ váy màu vàng nhạt, vai đeo ba lô có dây lục lạc hình mèo, trong tay cầm theo đồ ăn và nước uống.

Nhìn thấy anh, hai mắt Tần Noãn sáng lên, chạy vội tới: "Ngày đầu tiên theo đuổi: tặng bữa sáng tình yêu!" Sau đó, cô dâng bữa sáng của mình bằng hai tay cho anh.

"Cảm ơn, tôi đã ăn rồi." Cố Ngôn Thanh khẽ vuốt cằm.

"Nhưng đây là em tự tay... quẹt thẻ để trả tiền. Là của một quán ăn sáng cực kỳ ngon đó, anh ăn thử đi." Tần Noãn rất mong chờ, nháy mắt với anh, "Em đặc biệt mua món em thích ăn nhất."

Cố Ngôn Thanh nín cười, nheo mi mắt, "Em theo đuổi người ta, lại mua đồ mình thích ăn?"

Tần Noãn ngây ra một lúc, sau đó rất lý trực khí tráng [1] trả lời: "Nhưng em không biết anh thích ăn cái gì ấy? Nếu như sau này hai chúng ta ở bên nhau, không phải anh cũng nên dung hoà với khẩu vị của em sao? Bây giờ thích ứng sớm một chút là được."

Cố Ngôn Thanh im lặng, sải bước dài đi vào công ty.

https://thuviensach.vn

Tần Noãn đi theo, "Anh thật sự không ăn ạ? Vì đem bữa sáng cho anh mà hôm nay, mới sáu giờ rưỡi em đã dậy đó. Tốt xấu gì anh cũng đau lòng một cái đi chứ?"

"Vậy sau này em không cần đem cho tôi nữa, về nhà sớm đi." Bước chân của anh không ngừng lại.

Lúc Cố Ngôn Thanh đến tầng 36, Lục Tinh đã ở đó. Nhìn thấy con trai, bà nhíu mày, "Mẹ nghe nói dưới lầu có người theo đuổi con?"

Nhìn ánh mắt của bà đã biết rồi còn hỏi, Cố Ngôn Thanh không thèm để ý, "Nghỉ hè nhàn rỗi không có chuyện gì làm nên em ấy túm con làm thú vui, mất hết ba phút của con."

Lục Tinh cười anh, "Noãn Noãn cũng đâu phải là loại con gái mà con nói. Mẹ chống mắt xem con bé khi nào sẽ túm được con."

Cố Ngôn Thanh ngồi xuống ghế salon, vuốt vuốt mi tâm, "Mẹ muốn con tới công ty thực tập là giả, giới thiệu Tần Noãn cho con mới là mục đích thật sự đúng không?"

"Sai!" Lục Tinh nhướn mày, "Mẹ muốn giới thiệu Tần Noãn cho con, cũng muốn con thành thật đến công ty học tập. Con nhìn xem, không phải bây giờ mẹ đã làm được rồi sao?"

Cố Ngôn Thanh vuốt vuốt ly nước, mặt không biểu cảm.

"Ai nói rằng "Không thể có cả gấu và cá" chứ? Chuyện mẹ con muốn thì không có gì là không làm được." Lục Tinh vỗ vai anh giống như những lần trong quá khứ, lời nói thấm thía: "Cậu bé à, con còn non lắm!"

Cố Ngôn Thanh hất tay của bà ra khỏi vai mình.

"Nghiêm túc mà nói thì con thấy Noãn Noãn thế nào?"

https://thuviensach.vn

Cố Ngôn Thanh tuỳ ý đảo văn kiện trong tay, "Không quen biết."

"Tiếp xúc nhiều sẽ quen thôi, mẹ và ba con năm đó không phải cũng từ không quen chuyển thành quen à?"

Cố Ngôn Thanh cười nhạo: "Năm đó là mẹ quấn chặt ba đấy."

Lục Tinh không nghĩ mình phải hổ thẹn, "Đúng nha, còn con chính là chiến lợi phẩm mà năm đó mẹ quấn chặt mà thành đó. Con dám nói với mẹ là chiến lợi phẩm này không tốt không?"

"..." Khoé miệng của Cố Ngôn Thanh giật một cái, nửa ngày sau không nói ra lời.

Lục Tinh vỗ tay thành tiếng, "Con tranh thủ thời gian xem hết những tài liệu này đi, mẹ đi họp."

"Con biết rồi." Thanh âm của anh miễn cưỡng, lộ ra bất đắc dĩ.

Mỗi khi tập trung làm chuyện gì, Cố Ngôn Thanh đều rất chuyên tâm. Đối với anh mà nói, việc hiểu được tư liệu của tập đoàn Đằng Thuỵ cũng không hẳn là tốn sức. Anh rất nhanh liền có thể tìm hiểu được vấn đề.

Khả năng này có lẽ là do anh di truyền được gen tốt của Lục Tinh.

Lúc trợ lý Thẩm từ ban công đẩy cửa đi vào, Cố Ngôn Thanh đang ngồi ở khu nghỉ ngơi chạy mã chương trình, trên màn hình vi tính chi chít những câu lệnh khiến ông hoa cả mắt.

Lúc ngồi máy tính, Cố Ngôn Thanh đeo một cặp kính không viền [2], thần sắc chăm chú, khí chất nho nhã. Tuổi đời của anh còn trẻ, tính tình cũng ôn hoà, không có nhiều năm lăng lệ giống như Lục Tinh, cho nên nảy sinh một loại cảm giác loá mắt khác.

https://thuviensach.vn

Trợ lý Thẩm nhìn chằm chằm những câu lệnh kia một lát, lại thấy Cố Ngôn Thanh không hề phát hiện ra mình. Ông cuộn tay, khẽ ho hai tiếng.

Cố Ngôn Thanh quay đầu.

Trợ lý Thẩm cười hỏi: "Đến giờ ăn trưa rồi, không biết thiếu gia muốn tự đi căn - tin hay vẫn là tôi gọi người mang cơm lên cho ạ?"

Cố Ngôn Thanh dừng lại mấy giây, gỡ kính mắt xuống, "Cháu đi căn - tin."

Anh đóng máy tính lại, lúc vừa đứng dậy rời đi được hai bước thì chợt quay đầu.

Trợ lý Thẩm không ngờ anh sẽ quay lại nên sửng sốt một chút. Ông còn chưa kịp mở miệng đã nghe thấy Cố Ngôn Thanh nói một câu: "Sau này gọi tên cháu đi."

"Vâng." Trợ lý Thẩm bận rộn đáp ứng.

...

Từ cao ốc công ty đi ra, ánh nắng mặt trời bên ngoài hơi gắt, nhiệt độ xung kích, gần như không tìm được chỗ râm mát nào cả.

Cố Ngôn Thanh vừa đứng lại, đột nhiên có một thân ảnh kiều tiếu [3], cười hì hì phất tay với anh, "Thật trùng hợp nha, ở đây lại gặp được anh!"

Tay cô cầm ô che nắng, mắt đeo kính râm, môi son răng trắng, má đào da bạch, cánh tay mảnh khảnh phấn nộn non mềm, hơi ánh lên một tầng rực rỡ.

"..." Cố Ngôn Thanh chậm phản ứng một hồi, mới hỏi: "Sao em còn ở đây?"

https://thuviensach.vn

Tần Noãn tháo kính râm xuống, để lộ ra đôi mắt hạnh cực kỳ xinh đẹp, trong veo như nước, "Em rất có tâm khi theo đuổi người khác nha."

Thấy Cố Ngôn Thanh không để ý tới mình, cô liền đi theo sát anh, thuận tiện giúp anh che nắng, "Bữa sáng tình yêu của em, anh không ăn, buổi trưa em mời anh ăn nhé?"

"Cảm ơn, tôi không cần."

"Vậy anh mời em ăn cũng được."

"..."

"Khoan khoan, được rồi! Anh đi chậm một chút đi, em không thể giúp anh che ô được này."

...

Căn - tin nhân viên của tập đoàn Đằng Thuỵ nằm ở phía sau cao ốc, chỉ cách mấy bước.

Đến căn - tin, toàn bộ quá trình Tần Noãn đều đi theo sau Cố Ngôn Thanh. Anh chọn món gì cô cũng chọn món đó, khi anh ngồi xuống một chỗ, cô liền nhanh chóng ngồi xuống chỗ đối diện.

Cố Ngôn Thanh làm như không có cô ở đây, trong lúc ăn cơm rất yên lặng, tướng ăn cũng nhã nhặn đẹp mắt.

Tần Noãn chống cằm ngắm anh.

Cố Ngôn Thanh bị nhìn đến mất tự nhiên, rốt cục không nhịn được ngẩng đầu hỏi: "Sao em không ăn đi?"

"Em đang ăn mà." Mi mắt của cô hơi rung động, trên mặt mang theo nụ cười.

https://thuviensach.vn

Cố Ngôn Thanh im lặng, "Một đũa em còn không động nữa là."

"Tại em đang si ngốc ngắm anh rồi."

"..." Cố Ngôn Thanh hít thở không thông, "Nếu em không ăn thì đi chỗ khác chơi đi."

"Ăn chứ, ai nói em không ăn đâu?" Tần Noãn không ngắm anh nữa, rất tự nhiên bắt đầu dùng cơm, thuận miệng hỏi: "Đúng rồi, anh là họ hàng thế nào với trợ lý Thẩm thế ạ?"

Cố Ngôn Thanh không trả lời cô.

Tần Noãn cũng không có hi vọng anh sẽ trả lời mình, chỉ nói: "Em lại cảm thấy anh hơi giống họ hàng nhà em nha."

Cố Ngôn Thanh nhíu mi, "Giống ai?"

"Giống con rể tương lai của ba em đó."

"..."

Có người lục tục ngo ngoe ngồi xuống gần chỗ của họ. Tần Noãn quét mắt nhìn một vòng, gần như toàn là nữ, ánh mắt của họ thỉnh thoảng nhìn đến Cố Ngôn Thanh.

Ngược lại, Cố Ngôn Thanh chỉ cúi đầu ăn phần của mình, dáng vẻ không coi ai ra gì.

Bản thân cô coi trọng "đồ ăn" này nha, mắt mới nhìn thôi tay còn chưa được rớ vào lại có nhiều người dòm ngó như vậy, Tần Noãn lập tức cảm thấy áp lực như núi.

Cô cắn cắn đũa, ngẩng đầu hỏi Cố Ngôn Thanh: "Anh cảm thấy chán ạ? Hay là em làm ảo thuật cho anh xem nhé?"

https://thuviensach.vn

Cố Ngôn Thanh không nghĩ sẽ trả lời cô. Tất cả lời nói của cô đều là hố sâu, không chừng anh lúc nào cũng có thể rơi xuống.

Im lặng là vàng!

Nhưng một lát sau, Cố Ngôn Thanh thấy cô không nói tiếp, cũng không làm ảo thuật gì, lại nhịn không được chủ động hỏi: "Trò ảo thuật của em đâu?"

"Làm rồi á!" Tần Noãn mở to mắt hạnh ngập nước, bộ dáng ôn nhu vô hại đáp.

Cố Ngôn Thanh: "???"

Cô lấy hai tay nâng cằm mình lên, cười rộ như một đoá hoa, "Chẳng lẽ anh không phát hiện ra em đã thích anh hơn rồi à?"

"..." Biết thừa là anh không nên lắm mồm mà!

Tần Noãn thị lực bằng 0 [4] hỏi: "Anh đỏ mặt gì thế? Ngại à? Hay là anh cũng thích em rồi? Dù sao em cũng đáng yêu thế này mà..."

"Đáng thương nên không ai yêu đấy." Rốt cục mới có thể đánh bại cô một lần, Cố Ngôn Thanh cảm thấy thần thanh khí sảng [5], chỗ nào trong người đều thoải mái.

Ai ngờ, Tần Noãn lại cười gian trá, "Em đáng thương không ai yêu, vậy anh nhanh yêu em đi!"

Cố Ngôn Thanh: "..."

Anh từng gặp qua cô gái nào có da mặt dày như vậy chưa?

Chưa từng!!!

https://thuviensach.vn

...

Nghỉ hè vừa chán vừa buồn, Tần Noãn mới tìm được chút niềm vui khi theo đuổi anh Tiểu Cố này. Mỗi sáng sớm, cô luôn xuất hiện đúng giờ tại cửa của cao ốc tập đoàn Đằng Thuỵ, buổi trưa mặt dày mày dạn dính lấy anh ăn cơm.

Đến chủ nhật, tập đoàn Đằng Thuỵ nghỉ hai ngày. Tần Noãn nhàn rỗi đi phòng vẽ ở biệt thự phía Nam ngoại ô để vẽ tiếp truyện tranh.

Cô vẽ thử nhân vật chính của bộ truyện tranh tiếp theo hết mấy bản nhưng đều bỏ hết, không có bản nào khiến cô hài lòng.

Chị em tốt Tiểu Linh Đang rủ cô đi uống trà sữa, cô liền dứt khoát thay đồ rồi ra ngoài.

Trong một quán trà sữa, hai người ngồi ở gần cửa sổ, Tần Noãn nói về chuyện mình đang theo đuổi người ta mấy ngày nay.

Tiểu Linh Đang giật nảy cả mình, "Cậu theo đuổi người ta? Thật hay giả đấy?"

"Cái gì mà thật hay giả chứ?" Tần Noãn xem thường, "Dù sao nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, theo đuổi không được đối với mình cũng không lỗ mà, còn theo đuổi được thì chính là mình đã kiếm được anh ấy."

"Cậu bị lú hay là quá tự tin với nhan sắc của mình rồi thế? Cậu như vậy lại đi theo đuổi người ta, còn cảm thấy bản thân có lời à?"

"Là do cậu không biết anh ấy soái thế nào thôi~" Tần Noãn lộ ra dáng vẻ hoa si.

Tiểu Linh Đang cười nhạo: "Có thể soái tới đâu được? Soái hơn Cố Trí Dương không?"

https://thuviensach.vn

Tần Noãn đưa tay sờ trán của cô nàng, lại bị cô nàng hất xuống.

"Đâu có sốt đâu, sao cậu mê sảng thế?" Tần Noãn nhướn mi, chậm rãi mở miệng: "Lão cẩu Cố Trí Dương kia bao giờ lại đẹp trai hơn được?"

Tiểu Linh Đang phản bác: "Cậu có lầm không đấy? Người ta là ngôi sao trẻ đó, vô số giải thưởng, giá trị nhan sắc và kỹ thuật diễn xuất gấp đôi bảng đánh giá trên mạng. Chỉ mới mười tám tuổi, Weibo đã có hơn sáu mươi triệu fan rồi. Nếu như fan của anh ấy nghe được lời này của cậu tuyệt đối sẽ đập chết cậu cho xem."

Cô nàng còn làm một cái động tác cắt cổ nữa.

Tần Noãn ngắm nhìn bốn phía, sợ quá đổi giọng: "Coi như dáng vẻ của anh ta nhìn chung... cũng tạm đi, nhưng vẫn còn thiếu.

"Cậu đừng có thành kiến nhận xét anh ấy thì sẽ phát hiện ra anh ấy soái thôi!" Tiểu Linh Đang nói.

Tần Noãn nhún vai, "Mình không thành kiến nhận xét anh ta. Ai bảo anh ta khiến mình xấu hổ? Tốt xấu gì ba chúng ta cũng cùng nhau lớn lên, cho tới bây giờ anh ta cũng chưa từng nói câu nào tốt với mình. Tụi mình không phải là bạn từ nhỏ, phải gọi là oan gia mới đúng!"

Tiểu Linh Đang đánh giá thái độ của Tần Noãn một cái, do dự hỏi: "Có phải hai người lại chiến tranh lạnh rồi không?"

Tần Noãn cắn ống hút, chỉ hận không thể biến Cố Trí Dương thành cây ống hút này rồi cắn chết anh!

"Đã xảy ra chuyện gì thế?" Tiểu Linh Đang hỏi.

Tần Noãn hừ một tiếng, nghiến răng nghiến lợi nói: "Anh ta mắng mình ngu ngốc."

https://thuviensach.vn

"..." Tiểu Linh Đang trợn mắt nhìn cô, "Cố Trí Dương mắng cậu? Cậu có nghe lầm không đấy?"

"Không hề nghe lầm, anh ta cứ như vậy mắng mình đó." Tần Noãn dùng toàn lực nghiến ống hút.

Tiểu Linh Đang vỗ vỗ vai của cô, "Mình hỏi anh ấy một lát." Nói xong, cô nàng lấy điện thoại ra gọi cho Cố Trí Dương.

Chuông đổ một hồi lâu, bên kia mới truyền tới thanh âm lười biếng: "Chuyện gì? Anh đang quay phim, đừng nói chuyện vô nghĩa đấy."

Tiểu Linh Đang: "Đại minh tinh Cố à, gần đây anh có làm sai chuyện gì không thế?"

Động tác cầm điện thoại của Cố Trí Dương chặt hơn mấy phần, dừng lại một lát, anh hỏi: "Có phải Tần Noãn đang ở cạnh em không? Đưa điện thoại cho em ấy đi."

Tiểu Linh Đang nhìn Tần Noãn, nhưng Tần Noãn chỉ quay đầu đi.

"... Cậu ấy không muốn nói chuyện với anh, ngẫm lại xem mình sai chỗ nào đi rồi nhanh xin lỗi cậu ấy nhé!" Tiểu Linh Đang nói xong, sau đó mở loa ngoài.

Cố Trí Dương bên kia trầm mặt một hồi mới ấp a ấp úng nói: "Anh... là anh nói sai!"

Tần Noãn buông ly trà sữa xuống, cười với Tiểu Linh Đang, "Mình còn có việc phải về trước, hôm khác lại nói."

Cô đứng dậy quải balo đi.

Tiểu Linh Đang cảm thấy tình huống không ổn, tắt loa ngoài rồi kẹp điện thoại bên tai, "Noãn Noãn không phải người hẹp hòi, đến cùng là anh đắc

https://thuviensach.vn

tội gì với cậu ấy thế?"

Cố Trí Dương thở dài, "Vẫn là ba của em ấy muốn em ấy xuất ngoại, còn em ấy nhất định muốn nhập học Đại học C. Em ấy nói đời này có chết cũng không xuất ngoại, anh cảm thấy ý nghĩ của em ấy quá cực đoan nên nhất thời lanh mồm nói em ấy ngu xuẩn."

Tiểu Linh Đang nhất mực im lặng: "... Vì sao Noãn Noãn không chịu xuất ngoại, người ngoài không biết nhưng anh còn có thể không biết à? Cậu ấy đã rất đau khổ, anh còn mắng cậu ấy, khó trách cậu ấy mặc kệ anh."

"Anh không có mắng em ấy, chỉ là không muốn em ấy để tâm mấy chuyện nhỏ vặt thôi. Em ấy lại rơi vào bóng tối trong quá khứ chỉ lại khiến em ấy khó chịu hơn."

Cố Trí Dương dừng một chút, nói tiếp: "Việc này em không cần quan tâm, anh sẽ tự mình giải quyết."

...

Buổi sáng thứ hai, mặt trời chói chang.

Thời điểm Cố Ngôn Thanh như thường lệ đến công ty, ngoài ý muốn không thấy thân ảnh của Tần Noãn ở cửa ra vào.

Tần Noãn theo đuổi anh một tuần, hai ngày thứ bảy chủ nhật nghỉ không có nhìn thấy là bình thường. Bây giờ, cô đột nhiên biến mất, hẳn là bỏ cuộc rồi? Anh vô thức nhìn quanh bốn phía, quả nhiên không có cô ở đây.

Đã biết là cô không có nghị lực mà!

Cố Ngôn Thanh nghĩ như vậy, đột nhiên có một thân ảnh lao ra, "Này! Anh đang tìm em sao?"

https://thuviensach.vn

Cô xông ra vội vàng khiến Cố Ngôn Thanh không kịp chuẩn bị, hai gò má hơi nóng, nhịp tim không khỏi nhanh hơn mấy lần, "Em suy nghĩ nhiều rồi, tôi không phải tìm em."

Lời nói vừa dứt, anh liên tục hắt xì. Là do buổi tối hôm qua, anh thức đêm làm bản thống kê nên có chút cảm mạo.

Tần Noãn xoa cằm dò xét anh một lát, "Bị cảm à... Anh biết vì sao mà anh bị cảm không? Bởi vì anh bắt đầu không có sức chống cự đối với em rồi đó."

Cô chỉ vào Cố Ngôn Thanh, xụ mặt chất vấn: "Nói đi, có phải anh cũng bắt đầu thích em rồi không?"

Cố Ngôn Thanh: "... Em học ở đâu những lời này hả?"

"Trên mạng đó, rất nhiều luôn!"

"..."

Quét mắt nhìn hai tai của anh hơi hồng lên, tâm tình của Tần Noãn không tệ. Thấy anh im lặng, vẻ mặt của cô lại khó nhịn được lo lắng, "Anh khó chịu ạ? Có cần em đi mua thuốc cho anh không?"

"Tôi cảm vặt thôi, không cần đâu." Cố Ngôn Thanh đi vào công ty.

Tần Noãn không đi theo anh mà đi vào hiệu thuốc gần đó.

Dược phẩm bên trong hiệu thuốc rực rỡ đủ màu, Tần Noãn không biết mua loại nào mới tốt.

Nhân viên bán thuốc mỉm cười rồi chào hỏi cô.

Tần Noãn nói: "Chị lấy giúp tôi loại thuốc trị cảm mạo nào tốt nhất với."

https://thuviensach.vn

Nhân viên bán thuốc lấy mấy loại thuốc rồi gói thành túi đưa cho cô và báo giá tiền.

Sau khi thanh toán, Tần Noãn vừa đi vừa cúi đầu lay túi thuốc, nhìn xem bên trên hộp thuốc viết tên dược phẩm gì. Cô suy nghĩ một hồi lại lấy bút ra viết lên hộp thuốc mấy dòng chữ.

Ngắm nhìn mấy chữ kia, Tần Noãn tưởng tượng đến biểu cảm của Cố Ngôn Thanh khi nhìn thấy, ánh mắt của cô ánh lên vài phần chờ mong.

Lúc này, chuông điện thoại vang lên. Tần Noãn quét mắt nhìn màn hình một cái. Lúc nhận máy, khoé môi của cô còn vương nụ cười không kìm được, "Sao thế Linh Đang?"

Tiểu Linh Đang: "Quên nói với cậu, hôm qua lúc gặp nhau ấy, mình đã bỏ USB của cậu vào balo rồi đó, cậu có phát hiện ra không?"

"Có à?" Tần Noãn ngây ra một lúc.

Kỳ thật, cô không nhớ rõ mình đã mượn USB của Tiểu Linh Đang hồi nào. Hôm qua hai người uống trà sữa, cô nàng cũng không có nhắc tới chuyện này.

"Cậu mở balo xem thử đi."

Tần Noãn "ừ" một tiếng, mở balo, đúng thật là tìm được một cái USB, "Ơ, USB này sao ở chỗ của cậu thế?"

"Trước đó cậu nhờ mình tìm đề thi thử Đại học đó, quên rồi à?"

"... Ách, mình nhớ rồi."

"Mình có download phim giáo dục xuống USB cho cậu rồi đấy, về nhớ xem thử. Coi như là lễ vật của chị em tốt này tặng cho cậu, đừng ngại." Tiểu Linh Đang ngồi trước bàn vi tính cầm điện thoại, cười thần bí.

https://thuviensach.vn

"Chà, được rồi!" Tần Noãn lơ đãng đáp ứng, lại nhìn xuống đồng hồ, "Không thèm nói với cậu nữa, mình còn có việc."

"Cậu còn có thể có việc gì chứ? Không phải là theo đuổi người ta à? Sao rồi, theo đuổi được không?"

"Chưa, mới theo đuổi được một tuần thôi. Hôm nay mình cố ý trốn đi, thế mà anh ấy chủ động tìm bóng dáng của mình, đây coi như là tiến triển rồi!" Nói đến cái này, khoé môi của Tần Noãn bất giác cong lên.

Cúp điện thoại, cô cất điện thoại rồi lại đi tiếp, nhưng không cẩn thận dẫm phải dây giày. Tần Noãn cúi đầu nhìn một chút, đặt thuốc cảm mạo lên bồn hoa bên cạnh, tiện tay ném cả USB vào trong, rồi khom lưng buộc dây giày.

Sau khi buộc xong, cô cầm bịch thuốc rồi đứng dậy. Vốn định tới quán cà phê gần đó chờ tới trưa, anh Tiểu Cố ra mới đưa cho anh. Kết quả, người thì không tới quán cà phê, mà chuông điện thoại lại vang lên.

Lần này là ba cô gọi tới.

Tần Noãn không tình nguyện nhận máy.

"Ba để thư ký Giang tới biệt thự phía Nam ngoại ô đón con, con không có ở đó?"

"Ba đón con làm gì?"

"Ba đi công tác một tuần vừa mới trở về, con không định ăn một bữa cơm với ba sao?"

"Ba ăn đi, con không cần đâu."

Bên kia trầm mặc một hồi, "Không phải con muốn nhập học Đại học C sao? Về nhà trước đi, ba với con nói chuyện."

https://thuviensach.vn

Tần Noãn cầm điện thoại suy nghĩ mấy giây, cất giọng đáp ứng: "Được, bây giờ con về."

Cô nhìn bịch thuốc cảm mạo trong tay, suy nghĩ một lát rồi quyết định giao nó cho tiếp tân của tập đoàn Đằng Thuỵ, làm phiền lễ tân buổi trưa giao cái này cho người gọi là Tiểu Cố.

Tiếp tân là một em gái dịu dàng lanh lẹ, biết cô là thiên kim của tập đoàn Viễn Thương tự nhiên cũng khách khí nhận lời, vừa cười vừa hỏi: "Tiểu thư Tần Noãn, cô theo đuổi người ta một tuần rồi, không phải vẫn chưa biết tên của anh ấy đó chứ?"

Tần Noãn liếm môi một cái, thần sắc tự nhiên, "Tôi lười hỏi."

Em gái tiếp tân lặng lẽ meo meo nói với cô: "Tôi nghe người ta nói, anh ấy tên là Cố Ngôn Thanh."

"Cố Ngôn Thanh à..." Bên miệng Tần Noãn mặc niệm hai lần, sau đó hơi cong khoé miệng, mỉm cười rạng ngời một tiếng: "Cảm ơn chị."

Cô vẫy tay với tiếp tân rồi ra khỏi cao ốc.

Tần Noãn vừa đi, Cố Ngôn Thanh đã từ trên lầu đi xuống, khuôn mặt thanh tuyển [6], khí chất nho nhã.

Giờ phút này, anh đang vừa đi vừa nói chuyện điện thoại: "Được, giáo sư, em biết rồi, bây giờ em trở về trường ạ."

Cất điện thoại vào túi, anh đang muốn rời đi, chợt bị tiếp tân gọi lại.

Đối diện với gương mặt tuấn dật của Cố Ngôn Thanh, hai má của em gái tiếp tân hơi đỏ, rất ngượng ngùng đưa thuốc cảm mạo cho anh, "Tiểu thư Tần Noãn nhờ tôi chuyển cái này cho anh."

Cố Ngôn Thanh nhìn xem thuốc kia, mi tâm hơn nhăn lại.

https://thuviensach.vn

Suy tư một chút, anh nói với tiếp tân: "Lần sau nếu tiểu thư Tần Noãn đến, phiền cô nói với cô ấy một tiếng, sau này tôi không thực tập ở tập đoàn Đằng Thuỵ nữa, cô ấy không cần lại tới."

"Dạ?" Em gái tiếp tân sửng sốt một chút.

Sinh viên Đại học này còn chưa tốt nghiệp đã tìm được một cơ hội thực tập tốt như vậy, nói không làm nữa là không làm nữa thật à?

Cố Ngôn Thanh không nói gì, chỉ xoay người rời đi.

Nhưng mấy giây sau, anh lại quay lại, nhận lấy bịch thuốc cảm mạo trong tay em gái tiếp tân.

Nhìn thấy bên trong có một cái USB, Cố Ngôn Thanh hơi nghi hoặc hỏi: "Cái này cũng là của cô ấy à?"

Em gái tiếp tân cũng là lúc này mới nhìn rõ được USB. Hình như tiểu thư Tần Noãn không có nói chuyện USB thì phải? Nhưng mà, nếu đã bỏ cùng với thuốc cảm mạo, hẳn là đều cho Cố Ngôn Thanh.

Nghĩ vậy, em gái tiếp tân gật đầu, "Là của tiểu thư Tần Noãn tặng anh ạ."

Cố Ngôn Thanh hơi không hiểu cô đưa USB cho mình làm gì, nhưng vẫn nhẹ gật đầu, "Phiền cô giúp tôi cảm ơn cô ấy."

Anh cầm bịch thuốc rời khỏi cao ốc tập đoàn Đằng Thuỵ, lấy điện thoại gửi cho Lục Tinh một tin nhắn: 【Dự án ở phòng thí nghiệm xảy ra vấn đề, gần đây con sẽ không đến công ty.】

...

Tác giả có lời muốn nói:

Tấu chương như cũ có hồng bao ~

https://thuviensach.vn

———

[1] Lý trực khí tráng: dáng vẻ chính trực.

[2] Kính không viền: hình ảnh minh hoạ:

[3] Kiều tiếu: kiều diễm + tiếu (nhìn vui, kiểu nhoi ý).

[4] Raw: 很没眼力 | Convert: không có nhãn lực -> Trans + Edit: thị lực = 0 (ở đây chỉ Noãn ấm áp giả mù vẫn hỏi tiếp ấy:v).

[5] Thần thanh khí sảng: tâm trạng thoải mái.

[6] Thanh tuyển: điển trai, tỉnh táo.

https://thuviensach.vn

NGOAN, DỖ ANH

Dạ Tử Tân

dtv-ebook.com

Chương 5: Lời Nói Tán Tỉnh Là Em Học, Nhưng Em Chỉ Nói Cho Anh Nghe: Chỉ Có Anh Đó, Rất Vừa Ý Em Nha

Edit: Xiao Yi.

Mỗi cảnh khu ở phía Nam của thành phố C đều là tấc đất tấc vàng, có một toà biệt thự sang trọng mặt tiền hướng ra hồ Bích, mặt hậu dựa vào núi xanh, thu được tinh hoa đất trời, hút được linh khí vạn vật.

Lúc ngồi trong xe, Tần Noãn có hơi buồn ngủ. Thư ký Giang đỗ xe lại, quay đầu nhìn cô, "Tiểu thư Noãn, đã đến nhà rồi ạ."

Tần Noãn vừa định nói chuyện, quản gia đã đi tới giúp cô mở cửa xe, đôn hậu mở miệng, "Tiểu thư, đổng sự trưởng đang đợi cô ở thư phòng ạ."

Tần Noãn đáp một tiếng rồi xuống xe. Lúc đi vào nhà, cô nhìn thấy đứa em trai kế mười bốn tuổi - Tần Hi đang ngồi trên ghế sofa ở tầng một. Trên tay cậu đang cầm điện thoại, rất chăm chú chơi game.

Lan Bội từ trên lầu đi xuống, nhìn thấy Tần Noãn, khuôn mặt của bà liền mang ý cười, "Noãn Noãn về rồi, ba của con vừa nhắc tới con đấy."

Lan Bội là mẹ kế của cô, khí chất ưu nhã, thanh âm cũng tự nhiên dịu dàng ôn nhuận.

Năm Tần Noãn hai tuổi, ba mẹ cô ly hôn. Cô ở với mẹ, đến năm tám tuổi mới được đưa về Tần gia.

https://thuviensach.vn

Lúc Tần Noãn trở về, ba của cô đã kết hôn với Lan Bội. Hai người còn có một đứa con trai bốn tuổi, Tần Noãn không hoà hợp được, chỉ đành ở cùng ông nội.

Sau khi ông nội qua đời, cô bắt đầu trọ ở trường. Ngày nghỉ cuối tuần thì một mình trở về biệt thự phía Nam ngoại ô. Bởi vì rất hiếm khi trở về nhà chính, cho nên quan hệ giữa Tần Noãn và mẹ kế cũng xem như là bình thường.

Nhìn thấy Lan Bội, cô mỉm cười chào hỏi, tuy lễ phép nhưng khách sáo, "Chào dì Lan ạ." Cô chỉ chỉ lầu trên, "Con đi trước tìm ba đây ạ."

Tần Noãn nói xong, trực tiếp đi lên lầu ba.

Lan Bội nhìn con trai đang ngồi trên ghế, chỉ tiếc "rèn sắt không thành thép" [1]. Bà nắm lỗ tai của Tần Hi, thấp giọng khiển trách: "Nhìn bộ dáng của con kìa, để ba con nhìn thấy lại dạy dỗ con cho xem. Tại sao lúc nãy con không chào chị hả?"

Tần Hi bị bà véo đến vành tai đỏ hồng, bất đắc dĩ ngồi xuống, ánh mắt tiếp tục nhìn vào điện thoại, "Chị ấy cũng đâu có chào hỏi con đâu."

...

Đến tầng ba, sau khi Tần Noãn gõ cửa đi vào, Tần Minh Huy đang họp qua video, nhìn thấy cô liền chỉ vào ghế sofa bên cạnh.

Tần Noãn yên lặng đi sang ngồi, lẳng lặng chờ ông.

Nhiệt độ của điều hoà trong thư phòng hơi lạnh, Tần Minh Huy mặc Âu phục mang giày da có thể không cảm thấy được. Nhưng Tần Noãn chỉ mặc váy, không bao lâu sau liền lạnh đến run lên.

https://thuviensach.vn

Cô chà xát cánh tay, đứng dậy cầm điều khiển trên bàn làm việc điều chỉnh lên 24 độ C, sau đó đứng trước cửa sổ sát đất trong phòng.

Bên ngoài có ánh nắng chiếu vào thành từng cột sáng, phía dưới những cột sáng ấy là bụi mịn chuyển động. Tần Noãn duỗi tay bắt thử, ánh nắng phủ xuống da thịt cô giống như xuyên thấu, thoạt nhìn tựa mỹ ngọc tuyệt hảo.

Cuộc họp kết thúc, Tần Minh Huy đóng laptop nhìn sang, cảm thán nói: "Khi còn bé, con cũng thích thế này. Khi ba đang làm việc, con chỉ đứng trước cửa sổ bắt ánh nắng thôi, khi cười lên sẽ giống như thiên sứ nhỏ vậy."

Tần Noãn nhàn nhạt xoay người, thờ ơ nói: "Khi con rời đi chỉ mới hai tuổi, những cái này đã sớm quên rồi."

Tần Minh Huy há miệng giống như muốn nói cái gì. Tần Noãn đi qua, ngồi xuống đối diện ông, "Không phải ba muốn nói chuyện học Đại học của con sao? Ba đồng ý để con nhập học Đại học C rồi à?"

Tần Minh Huy thở dài một tiếng, lấy giấy báo trúng tuyển từ Đại học C gửi cho cô trong ngăn tủ ra, sau đó đưa cho cô.

Tần Noãn nhìn giấy báo trúng tuyển, thụ sủng nhược kinh [2] nhận lấy, cảm giác như đang nằm mơ, "Sao ba lại đột nhiên thay đổi quyết định thế ạ?"

Tần Minh Huy nhìn cô một lát, "Vì chút việc này mà quan hệ giữa ba con chúng ta hơi cứng lại, không đáng. Ba không có yêu cầu gì với con cả, chỉ cần con vui vẻ là được rồi."

"Cảm ơn ba ạ." Tần Noãn cúi đầu nhìn giấy báo trúng tuyển của Đại học C, sau đó đứng dậy, ngẩng đầu mỉm cười, "Vậy con đi trước đây ạ."

https://thuviensach.vn

Tần Minh Huy nhíu mày, "Mỗi lần con về nhà đều giống như khách lạ vậy. Ăn cơm đã rồi hẵng đi."

Tần Noãn nhìn đồng hồ, lắc đầu đáp: "Không được rồi, con vẫn còn có việc phải làm ạ."

Tập đoàn Đằng Thuỵ là giờ này nghỉ trưa. Cô có thể trở lại đó dùng bữa cùng Cố Ngôn Thanh, tiện đường nghe anh cảm ơn thuốc cảm mạo của mình nữa.

Tần Minh Huy: "Có chuyện gì còn quan trọng hơn việc ăn một bữa cơm với ba vậy?"

Tần Noãn nhướn mày cười một tiếng, bên trong mắt hạnh loé lên một tia sáng nhạt, "Có lẽ con tìm con rể tương lai cho ba chăng?"

Tần Minh Huy khựng lại một lát, biểu lộ bắt đầu nghiêm túc, "Con không còn nhỏ nữa, yêu đương thế nào ba mặc kệ, nhưng không được phép làm bừa đấy."

Tần Noãn chép miệng. Cô ngược lại càng muốn làm bừa đấy, nhưng không phải là không có cơ hội sao?

Người còn chưa theo đuổi được nữa kìa, haiz!

Tần Noãn rời khỏi nhà, vội vã chạy tới dưới lầu cao ốc của tập đoàn Đằng Thuỵ. Cô nhìn đồng hồ, còn năm phút nữa là nghỉ trưa.

Cô thở phào nhẹ nhõm một cái, may là tới kịp!

Lúc đi vào đại sảnh, Tần Noãn mỉm cười chào hỏi với em gái tiếp tân.

"Tôi còn tưởng rằng buổi trưa cô không tới ạ!" Em gái tiếp tân nói.

https://thuviensach.vn

"Thật ra tôi cũng nghĩ rằng tôi trở lại không kịp, nhưng không ngờ lại kịp đấy." Tần Noãn cười đáp, sau đó hỏi: "Tôi đưa thuốc cảm mạo cho chị, hẳn là chị chưa đưa cho Cố Ngôn Thanh đúng không? Chị đưa cho tôi đi, chờ lát nữa tôi tự mình đưa cho anh ấy là được."

Em gái tiếp tân: "Anh ấy đã cầm đi rồi ạ."

Tần Noãn kinh ngạc một chút, lại nghe em gái tiếp tân nói tiếp: "Đúng rồi, anh ấy còn nhờ tôi chuyển lời với cô, sau này cô không cần đến tìm anh ấy nữa ạ."

Tần Noãn mấp máy môi, cho rằng mình nghe lầm, "Anh ấy nói tôi không cần đến sao?"

Em gái tiếp tân gật đầu, "Anh ấy nói như vậy ạ, đúng rồi, còn nói cảm ơn thuốc của cô nữa ạ."

Tần Noãn vẫn không tin được. Sao lại không nói tiếng nào đã rời đi chứ? Cô nhíu mày trầm tư một lát, ấn thang máy đi tầng 36.

Phòng làm việc của đổng sự trưởng trống không, cả dì Lục Tinh và trợ lý Thẩm đều không có ở đây, Cố Ngôn Thanh cũng không có ở đây.

Nhân viên tài vụ đưa tài liệu tới, nhìn thấy cô liền chào hỏi: "Tiểu thư Tần Noãn, sao cô lại ở đây thế ạ? Đổng sự trưởng đi công tác rồi, không có ở công ty. Nếu như cô có việc có thể gọi điện thoại cho bà ấy."

"Thư ký thực tập mới đến, Cố Ngôn Thanh đâu rồi?" Tần Noãn hỏi.

Nhân viên tài vụ lắc đầu biểu thị là không biết.

Tâm tình của cô đột nhiên sa sút, anh đi thật sao?

Công việc này tốt như vậy, tại sao nói bỏ là bỏ? Không phải là vì tránh mặt cô đấy chứ?

https://thuviensach.vn

Hoặc là... cô đã làm phiền đến cuộc sống của anh?

Nếu như là vậy, anh có thể nói một tiếng, cô sẽ không làm phiền anh nữa. Làm gì tới mức công việc cũng không cần thế này?

Cô đi xuống lầu. Em gái tiếp tân lúc nãy đang thu dọn đồ đạc để đi ăn trưa. Tần Noãn nhìn thấy cô nàng liền giữ chặt lại, hỏi thêm một lần: "Anh ấy đi thật sao?"

Em gái tiếp tân gật đầu, "Sáng hôm nay, cô vừa đi khỏi, Cố Ngôn Thanh cũng từ trên lầu đi xuống. Anh ấy nói không thực tập ở đây nữa, nghe dáng vẻ khi nói của anh ấy hẳn không phải là giả đâu ạ."

Cảm giác khó chịu trong lòng Tần Noãn càng nhiều hơn. Cô vừa đi khỏi, Cố Ngôn Thanh cũng xuống tới, có vẻ như anh đang trốn tránh cô vậy.

Thật sự là anh vì bị cô theo đuổi quá nhiệt mà muốn tránh mặt cô, đến công việc cũng không cần liền bỏ đi sao?

Đã thế còn nhận thuốc của cô làm gì? An ủi một chút sao? Cô mới không cần an ủi!

...

Trong biệt thự phía Nam ngoại ô, Tần Noãn buồn bực dựa lên ghế sofa, tâm trạng cực kỳ không tốt.

Lần đầu tiên trong đời theo đuổi người khác, cô chưa từng nghĩ rằng kết thúc sẽ như thế này. Tuy cô đã nghĩ đến có thể Cố Ngôn Thanh sẽ từ chối mình, cũng đã nghĩ đến bản thân có thể chủ động bỏ cuộc, nhưng cô không hề nghĩ đến mọi chuyện sẽ thành như vậy. Không nói một câu đã kết thúc, đường ai nấy đi.

https://thuviensach.vn

Trong lòng Tần Noãn cảm thấy giống như bị cái gì kẹp lại, vừa nửa vời vừa khó chịu.

Tiểu Linh Đang ngồi bên cạnh cô, an ủi: "Cũng không phải là chuyện gì lớn mà, không phải cậu chỉ mới theo đuổi người ta năm ngày thôi sao? Đau dài không bằng đau ngắn, cậu đừng để trong lòng nữa."

Tần Noãn thở dài một tiếng, buồn bực hỏi: "Cậu nói mình còn có thể tìm được người khác đẹp trai hơn anh ấy để làm bạn trai không?"

Ngay từ đầu vốn là tình thế bắt buộc mà cô đặt lên người Cố Ngôn Thanh, nhưng bây giờ, cô lại có cảm giác vịt đun sắp sôi rồi lại để sổng mất, cực kỳ tiếc hận.

Tiểu Linh Đang nghe cô nói như vậy thì nhịn không được cười, "Cậu nông cạn quá đấy! Tới bây giờ cậu đã hiểu được người ta bao nhiêu chứ? Anh ấy ở đâu, làm nghề gì, học Đại học nào, năm mấy rồi,... Mấy cái này cậu đều không biết, ngoài thích gương mặt kia, cậu còn thích gì nữa?"

Tần Noãn chống cằm, "Khuôn mặt là đủ rồi á~" Sau đó, cô lại than thở, "Dù sao bây giờ mình cũng cảm thấy bản thân đang thất tình."

"Cậu thôi đi, mới theo đuổi người ta có một tuần thì thất cái gì tình chứ? Già mồm!"

Tần Noãn không hài lòng phản bác cô nàng, "Tình yêu và thời gian không liên quan gì tới nhau. Dù sao ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy anh ấy, mình đã có cảm giác bản thân yêu rồi. Cho nên bây giờ, mình chính là đang thất tình."

Chuông báo Wechat của điện thoại vang lên. Vừa nhìn thấy ảnh đại diện quen thuộc, Tần Noãn liền lộ ra vẻ mặt ghét bỏ.

https://thuviensach.vn

"Ai thế? Cố Trí Dương à?" Tiểu Linh Đang liếc mắt nhìn điện thoại của cô, sau đó lại nhìn về phía cô, "Cậu vẫn còn tức giận chuyện lần trước hả?"

Quả thật Tần Noãn cũng không có quá giận. Cô biết Cố Trí Dương không giỏi ăn nói, cũng không đến mức chỉ vì một câu "ngu ngốc" của anh mà tuyệt giao. Chỉ là cái người này sớm không gọi điện thoại muộn cũng không gọi điện thoại tới xin lỗi lại đi gọi vào lúc cô đang thất tình, điểm này có chút đáng ghét!

Tần Noãn lười nói chuyện với anh, vốn dĩ không muốn nghe. Ai ngờ một lát sau, chuông báo Wechat lại vang lên, vẫn là của Cố Trí Dương.

Tần Noãn bất đắc dĩ, cuối cùng nhẫn nại nhấn nút nhận máy.

"Tiểu Linh Đang nói em đang theo đuổi một người. Ai thế? Có đẹp trai như anh không?" Bên kia truyền tới giọng nam gợi cảm, ngữ khí hoàn toàn lười nhác như cũ, còn có hương vị chế nhạo.

Tần Noãn cau mày không lên tiếng, Tiểu Linh Đang cướp lời đáp: "Cậu ấy theo đuổi người ta mãnh liệt quá nên doạ người ta chạy rồi. Bây giờ đang thất tình đó, anh nhanh mà an ủi một chút đi."

Tần Noãn trừng mắt nhìn cô nàng, "Sao cậu lại nghĩ là anh ấy bị mình doạ chạy, nếu không phải thì sao?"

"Không phải cậu mới vừa phân tích như thế với mình à?" Tiểu Linh Đang vô tội nháy mắt.

"... Là mình suy đoán thôi, là suy đoán đó cậu hiểu không hả? Nói chính xác phải là xác suất thấp hơn năm mươi phần trăm đó. Dù sao khi làm bài thi, mấy đứa che khư khư đáp án thường làm sai hết."

Bên kia điện thoại lại truyền tới tiếng cười nhẹ, "Cô gái nhỏ rất hiểu chuyện đấy. Chỉ là theo kinh nghiệm của anh thì lần này em có thể em đoán

https://thuviensach.vn

đúng rồi. Cậu trai kia là tránh mặt em đó, dù sao em thế này... Ồ, người ta lại không bị mù, sao để ý em được?"

"Cố Trí Dương, anh cút đi cho em!" Tần Noãn đen mặt nhất cúp máy.

Đúng là tức giận đến mức gan cũng đau mà!

...

Gần đây, mỗi ngày Cố Ngôn Thanh đều chạy đi chạy lại phòng thí nghiệm, đi sớm về trễ.

Buổi tối hôm đó, khi anh về nhà, Lục Tinh đã ngủ được một giấc, đang rót một ly nước.

Nhìn thấy con trai, bà ngáp một cái, hơi kinh ngạc hỏi: "Con về muộn vậy?"

Ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường một cái, là hai giờ sáng.

"Xảy ra chút lỗi bug thôi ạ," Cố Ngôn Thanh trả lời đơn giản, đang vừa muốn trở về phòng ngủ của mình thì bị Lục Tinh gọi lại.

"Không phải gần đây Noãn Noãn đang theo đuổi con sao? Hai đứa tiến triển thế nào rồi?"

Cố Ngôn Thanh nghe vậy liền cười, "Sao mẹ lại nhớ rõ chuyện này thế?"

"Mẹ đây không phải quan tâm con."

Cố Ngôn Thanh vỗ vỗ vai mẹ mình, "Mẹ đừng quan tâm mù quáng nữa, con không có thời gian vào chuyện này đâu."

Sau đó, anh trở về phòng ngủ.

https://thuviensach.vn

Mở đèn trong phòng ngủ lên, Cố Ngôn Thanh nhìn thấy thuốc cảm mạo đặt trên bàn, không hiểu sao lại nghĩ tới khuôn mặt tươi cười ngọt ngào đáng yêu kia, mệt mỏi rã rời đều tan biến mà không lý giải được.

Thật ra, có một người bạn gái như vậy ở bên cạnh cũng vui thật, cảm giác không tệ lắm.

Cố Ngôn Thanh kinh ngạc với suy nghĩ đáng sợ này của mình. Huống hồ, hai người chỉ mới biết nhau được một tuần. Anh vội lắc đầu, quay người đi vào phòng tắm.

Nước lạnh cuốn trôi sự mệt mỏi, ý nghĩ vừa mới nhảy ra trong đầu cũng biến mất theo.

Sau khi mặc đồ ngủ vào rồi lau tóc, Cố Ngôn Thanh ngồi xuống trước bàn sách, mở đèn bàn lên, tầm mắt lại rơi xuống bịch thuốc cảm mạo kia.

Bình thường, khi anh cảm vặt đều không uống thuốc, cho nên sau khi mang số thuốc này về, anh cũng không đụng tới.

Nhưng hôm nay cầm nó lên xem, thế mà phía trên hộp thuốc lại có chữ viết, là nét chữ xinh đẹp yêu kiều: 【Lời nói tán tỉnh là em học, nhưng em chỉ nói cho anh nghe: Chỉ có anh đó, rất vừa ý em nha.】

"..." Cô gái này thật biết trêu chọc mà!

Cuối cùng, ánh mắt của Cố Ngôn Thanh lại nhìn tới USB trong bịch thuốc. Suy tư một chút, anh cong môi lên, "Đây không phải là tổng hợp những câu tán tỉnh đấy chứ?"

Trước kia cô cũng từng tặng Cố Ngôn Thanh mấy món đồ chơi nhỏ, nhưng anh không nhận. Thế mà lần này, cô lại bỏ USB chung với thuốc đưa cho anh, tâm tư cũng thật biết đùa nghịch mà.

https://thuviensach.vn

Cố Ngôn Thanh trầm tư một lát rồi bật máy tính lên, cắm USB vào.

Anh mở tệp tin duy nhất trong ổ nhớ, bên trong danh sách có rất nhiều bộ phim, bộ đầu tiên là Tổng tại bá đạo và tình nhân như sương của mình.

Click đôi nháy chuột, hình ảnh khổ lớn lập tức đập vào mắt anh, chỉ có kích tình và kích thích!

Cố Ngôn Thanh lập tức nhận ra đây là cái gì, khoé miệng giật một cái, nhanh chóng rút USB ra rồi tắt máy tính.

Đây không phải là cái mà cô muốn tặng cho anh đó chứ? Hay là trong lúc vô tình, cô mới để nó chung với thuốc?

Nghĩ đến những gì mình vừa thấy, Cố Ngôn Thanh dựa lưng lên ghế ngồi, đôi chân dài tự nhiên vắt chéo lên nhau. Anh vuốt vuốt mi tâm, môi mỏng gợi cảm chợt cong lên thành một vòng cung.

Hơi bất ngờ đấy, cô thế mà bí mật xem những thứ này...

Hai giờ rưỡi sáng vốn là thời điểm nhạy cảm nhất của con người, lại cộng thêm ảnh hưởng của đoạn phim kia, Cố Ngôn Thanh cảm thấy không khí trong phòng ngủ lúc này đều trở nên mập mờ hẳn lên.

Tối hôm đó, anh mất ngủ.

———

[1] Rèn sắt không thành thép: đại khái là uốn dũa một vật theo ý mình mà không được như ý.

[2] Thụ sủng nhược kinh: bất ngờ được sủng ái mà bị doạ sợ.

https://thuviensach.vn

NGOAN, DỖ ANH

Dạ Tử Tân

dtv-ebook.com

Chương 6: Gà Đại Ca, Phao Câu Của Gà Đại Ca

Edit: Xiao Yi.

Ngày hôm đó, Đại học C đón tân sinh viên đông nghìn nghịt, sân trường đặc biệt nhìn rất hùng vĩ.

Sau khi kéo vali hành lý tới trường, Tần Noãn đi vào từ cửa Nam ở đối diện thư viện chính.

Nhìn dòng người đông đúc trong sân, cô tưởng tượng ra cuộc sống Đại học tương lai, nội tâm đã rất phấn khích nhảy cẫng lên.

Nhìn ra xa, Tần Noãn thấy trước cửa thư viện có hai mascot hình gà [1] lớn, đôi mắt loé lên màu sáng tươi. Cô tựa hồ chạy như bay lại đó, xích lại gần bức tượng, mở to đôi mắt hạnh ra nhìn, "Wow, thật đáng yêu!"

Xoa cái mũi gà, chọt cái miệng gà, sờ tới phao câu gà, Tần Noãn càng ngày càng thích, "Sao Đại học C lại có thể có tượng của động vật nhỏ đáng yêu như vậy chứ? Trang phục này làm mình nhớ hồi còn mặc quá!"

Cô nghiêng người lại gần trước mặt mascot, không nỡ rời đi, còn học gà trống mà gáy "Ha ha ha" vài tiếng. Cô lại vỗ cái đầu của hình nhân, "Gà đại ca, chúng ta chụp một bức ảnh nhé!"

Nói xong, Tần Noãn lấy gậy tự sướng trong balo trên lưng ra, cố định điện thoại rồi giơ lên, sau đó chụp ảnh với mascot.

https://thuviensach.vn

Mà bên trong bộ mascot hình gà, Cố Ngôn Thanh lẳng lặng đứng đó nhìn cô, trong lòng có hơi hốt hoảng.

Đón chào tân sinh viên đến trường là do bộ phận Tiếp cận cộng đồng [2] được tài trợ bởi công ty Khoa học - Kỹ Thuật Dung Hoà, cho nên sử dụng mascot cho bọn anh mặc tuyên truyền.

Chỉ là sinh viên được phân công mặc mascot bất ngờ có chút chuyện, nhất thời lại không tìm được người khác thích hợp để thay. Anh là Phó hội trưởng đương nhiệm của Hội sinh viên kiêm cả Trưởng bộ phận Tiếp cận cộng đồng cho nên phải làm gương tốt, bị khẩn cấp kéo tới đây.

Cố Ngôn Thanh vừa mới mặc bộ mascot này vào không bao lâu đã gặp được Tần Noãn, còn bị cô kéo đi chụp ảnh chung.

Hơn một tháng không gặp, dáng vẻ khi cười của cô vẫn đáng yêu như thế, hệt như không có thay đổi gì. Anh chợt nghĩ đến những lúc cô theo đuổi anh rồi nói những lời tán tỉnh trêu chọc kia, lúc này như hiện rõ mồn một trước mắt.

Trong khi Cố Ngôn Thanh còn đang ngây người thì bị cô chụp phao câu gà.

Có lẽ nhờ ánh mắt cầu toàn của thợ làm uyên bác, cho nên phao câu gà của bộ mascot này phá lệ ưỡn lên ngạo nghễ. Lúc trước tuy đã có nhiều người sờ qua, nhưng bây giờ bị Tần Noãn vỗ một cái, thân thể của Cố Ngôn Thanh vẫn hơi sốc, cả người căng lên.

"Gà đại ca ơi, anh đứng thẳng người quá. Mascot hình gà đáng yêu như vậy mà đi tuyên truyền mới đặc biệt khiến người khác chú ý đó nha!"

Cố Ngôn Thanh: "..."

https://thuviensach.vn

"Anh hẳn là chưa thử à? Để tôi dạy cho anh, xoay eo này, sau đó nghiêng ót qua một bên, chân phải bước lên một bước." Tần Noãn vừa nói, vừa ở một bên làm mẫu cho anh nhìn.

Dáng vẻ rất hoạt bát và khả ái.

Sau khi làm mẫu xong, thấy mascot phía sau vẫn không cử động, Tần Noãn có chút buồn bực, "Gà đại ca, anh làm thử cho tôi chụp cùng một bức thôi, một bức thôi có được hay không? Tư thế như này của anh quá nhàm chán, không dễ nhìn đâu."

Cố Ngôn Thanh đen mặt, cả người căng thẳng, vẫn đứng yên không cử động. Anh thật sự không thể tạo dáng như cô nói, nhón mũi chân, vặn eo hay vểnh mông, cái nào cũng quá...

Tần Noãn lại vô cùng đáng thương mà nhìn anh, đôi mắt ậng nước phát ra tia sáng, khiến cho người ta nhìn một cái cũng bị hãm sâu vào đó.

"Xin gà đại ca thương xót đi mà, hôm nay là ngày đầu tiên khai giảng, tôi chỉ muốn chụp một bức ảnh lưu niệm thôi, anh thành toàn cho tôi một chút được không?"

Bên tai của Cố Ngôn Thanh ửng hồng, do dự một chút rồi thẳng người, dẫn bày ra dáng vẻ vừa rồi mà cô làm mẫu.

Mắt hạnh của cô lập tức hiện ra vui mừng, "Đúng rồi, chính là như vậy đó, ngẩng cằm lên một chút, vênh mông lên chút nữa, chụp đây! Tuyệt vời!"

Cô mừng rỡ phấn khởi chạy tới, cầm gậy tự sướng bấm tanh tách, chụp liền mấy bức ảnh.

Nhìn ảnh chụp trong điện thoại một cái, Tần Noãn thoả mãn cong môi cười, "Cảm ơn gà đại ca nhé!" Cô sờ sờ phao câu gà phía trên biển quảng

https://thuviensach.vn

cáo, "Quảng cáo này rất hay, tôi sẽ nhớ kỹ."

Cố Ngôn Thanh: "..."

"Xin hỏi gà đại ca, chỗ ghi danh của khoa Cơ khí - Điện tử ở đâu thế ạ?"

Cố Ngôn Thanh chỉ chỉ hướng đi cho cô, không hề lên tiếng.

Tần Noãn phất tay, cười tạm biệt anh.

Dáng người của cô cao gầy tinh tế, môi hồng răng trắng, mặt mày như hoạ, khi cười duyên lại cực kỳ ngọt ngào động lòng người.

Cố Ngôn Thanh lặng thần một chút rồi thu hồi ánh mắt, chỉ là khoé môi lại vô thức cong lên mấy phần.

...

Tần Noãn nhập học Đại học C, chuyên ngành Cơ khí - Điện tử và Tự động hoá, thoạt nghe cũng không biết chuyên ngành này làm cái gì, chỉ là thật... Đặc biệt?

Nghe nói sinh viên nữ của khoa tương đối ít, còn có tiếng là chuyên ngành của hoà thượng nữa.

Đi vào chỗ ghi danh của khoa Cơ khí - Điện tử, Tần Noãn nhìn mấy học trưởng thuần sắc [3] ngồi bên trong, đến một học tỷ cũng không có, cô liền tán thành chuyên ngành hoà thượng này đúng là danh bất hư truyền.

Mà một đám người đón tân sinh viên kia khi nhìn thấy học muội xinh đẹp là cô đang dần đi tới, con mắt lập tức giống như sói đói gặp mồi, toả sáng lấp lánh.

"Học muội này có phải đi nhầm chỗ rồi không? Khoa chúng ta ít có sinh viên nữ, càng không có nổi mỹ nữ tuyệt thế này." Trong đó có một đôi mắt

https://thuviensach.vn

nhìn thẳng vào cô.

Tần Noãn mặc một thân váy màu xanh nước biển với vòng eo thon thả, đôi chân thẳng và thon dài, làm da của cô trắng như ngọc, dưới chân mang một đôi giày vải cũng màu trắng.

Trên cổ của cô đeo một dây chuyền bằng thuỷ tinh, cần cổ tinh tế, xương quai xanh tinh xảo, trên khuôn mặt là đôi mắt bờ mi và môi son xinh đẹp, má hơi ửng hồng, đẹp tới mức giống như tiên nữ đi ra từ bức hoạ.

Đám người lăm lăm nhìn cô hồi lâu, chờ cho cô tới gần mới có một sinh viên nam đeo kính mở miệng: "Vị bạn học này đăng ký chuyên ngành nào vậy?"

"Là Cơ khí - Điện tử và Tự động hoá ạ." Thanh âm của Tần Noãn ngọt ngào, lúc nói chuyện đôi mắt còn mang theo ý cười.

Sinh viên nam đeo kính liền vui vẻ: "Đúng là khoa của chúng tôi rồi, xin chào học muội, hoan nghênh em đến với khoa Viễn thông [4]. Anh và em học cùng một ngành, là học trưởng hơn em một khoá, tên là Thôi Hạo."

Nghe sinh viên nam đeo kính giới thiệu xong, Tần Noãn ngây ra một lúc, "Khoa Viễn thông ạ?"

"Đúng vậy đó." Thôi Hạo hít vào một ngụm khí lạnh, "Học muội, em sẽ không nói em không học chuyên ngành này đúng không? Lúc nãy chỉ là đùa nghịch tụi anh sao?"

Tần Noãn vội lắc đầu, "Không có, không có ạ. Em chỉ là đang nghĩ, nếu đây là khoa Viễn thông thì trường chúng ta có liên thông với khoa Điện thoại di động không ạ?"

Không khí ngưng lại ba giây, một đám sinh viên nam đau bụng cười ầm cả lên.

https://thuviensach.vn

Học muội này không chỉ người đẹp giọng hay mà còn rất hài hước nha!

Sau khi xong phiếu báo danh và phát chìa khoá của ký túc xá, Thôi Hạo đích thân dẫn Tần Noãn đến dưới lầu của ký túc.

Trên đường đi, Tần Noãn không nhịn được hỏi: "Học trưởng, khoa của chúng ta đặc biệt thiếu sinh viên nữ sao ạ?"

Thôi Hạo liếc nhìn cô một cái, "Đừng dùng từ "đặc biệt thiếu" này, thật không tôn trọng khoa của chúng ta tí nào."

"..."

Thôi Hạo lại nói: "Sinh viên nữ của khoa Cơ khí - Điện tử phải dùng từ "gần như không có" để hình dung mới đúng."

"..."

"Em có biết khoá này có bao nhiêu tân sinh viên nhập học không?"

Tần Noãn lắc đầu.

"151 người." Thôi Hạo lại hỏi: "Vậy em biết có bao nhiêu sinh viên nữ không?"

Tần Noãn vẫn lắc đầu.

Thôi Hạo giơ bốn ngón tay ra.

"Bốn mươi người ạ?" Tần Noãn suy nghĩ, đúng thật là không nhiều.

"Không phải, là bốn người thôi." Thôi Hạo sửa lời cô, "Ngoại trừ em chỉ có ba sinh viên nữ khác."

"Hả?" Lần này, Tần Noãn thật sự bị doạ.

https://thuviensach.vn

151:4, cái tỉ lệ thần kỳ gì thế này?

Có hơi doạ người rồi đấy!

Làm sao cô lại đăng ký vào một chuyên ngành như thế này nhỉ?

Thôi Hạo thấy vẻ mặt của cô ủ rũ liền an ủi: "Học muội nên hài lòng đi. Số lượng sinh viên nữ các em vừa đủ góp thành một phòng ký túc xá. Còn tụi anh trước kia tổng cộng 130 người nhưng chỉ có 1 sinh viên nữ. Sau đó, sinh viên nữ kia sợ quá khóc, ngày thứ hai liền chuyển ngành."

"..."

Tần Noãn thật muốn an ủi anh một chút, nhưng khoé miệng chỉ đành giật một cái, lời nào cũng không nói ra được.

Dáng vẻ của Thôi Hạo ngược lại không thèm để ý, vừa vười vừa nói chuyện khác cùng cô, "Học muội có muốn tham gia Hội sinh viên không? Trong quá trình học Đại học nếu tham gia Hội sinh viên sẽ có thêm điểm rèn luyện, chuyện học bổng và xin vào Đảng cũng sẽ được ưu tiên cân nhắc. Hơn nữa, em có thể mở rộng mối quan hệ và kết bạn nữa đấy."

Tần Noãn cười cười, "Cảm ơn học trưởng, em sẽ suy nghĩ ạ."

Thôi Hạo suy tư một chút, "Như vầy đi, trước tiên chúng ta add Wechat đã. Nói không chừng tương lai em sẽ là thành viên của Hội sinh viên. Mặt khác, sau này nếu em cần giúp đỡ chuyện gì cũng tiện Wechat tìm anh."

Thôi Hạo là người nhiệt tình, lại còn giúp cô, cho nên cô không tiện từ chối, cuối cùng chỉ có thể quét mã kết bạn Wechat của anh.

Đến dưới lầu ký túc xá, trước khi rời đi, Thôi Hạo vẫy tay với cô, "Vậy có chuyện gì cứ nhắn Wechat cho anh nhé!"

https://thuviensach.vn

Tần Noãn tạm biệt anh, sau đó tự mình kéo vali hành lý vào trong ký túc xá, ba nữ sinh khác đều đã ở đó.

Mọi người tự giới thiệu lẫn nhau, về sau thì ai cũng bận tự thu dọn đồ đạc của mình.

Tề Á Nhuỵ dọn xong đồ trước, nằm ở trên giường, hỏi mọi người: "Các cậu đã nghe nói chưa? Ký túc xá của khoa tụi mình chỉ có bốn sinh viên nữ đấy."

Mọi người gật đầu.

"Đúng rồi, nghe nói khoa có tổng cộng bốn ban, không phải sẽ tách bốn người tụi mình ra đấy chứ?" Tề Á Nhuỵ đột nhiên ngồi dậy, hỏi mọi người: "Các cậu học ban nào?"

Tô Tử Hân: "Mình học ban 4."

Chu Thịnh Nam: "Còn mình học ban 3."

Tề Á Nhuỵ tuyệt vọng, "Mình lại học ban 1... Tần Noãn, không phải cậu học ban 2 đấy chứ? Trường này không thể chơi tụi mình như thế được."

Tần Noãn đang dọn quần áo dưới ngăn cùng của tủ, nghe thấy cô nàng nói thì hồi tưởng lại một chút, "Mình cũng học ban 1."

Tề Á Nhuỵ kích động thêm một lần nữa, nằm vật xuống giường, hai tay đấm gối, "Vậy là hai chúng ta học chung một ban, sau này có thể tạo nhóm nha~ Ha ha ha ha, hạnh phúc này đột nhiên tới làm mình kích động quá!"

Tô Tử Hân và Chu Thịnh Nam bất đắc dĩ nhìn nhau.

Ký túc xá lại rơi vào yên tĩnh.

https://thuviensach.vn

"Haiz—" Tề Á Nhuỵ thở dài, "Không ngờ khoa này lại ít sinh viên nữ như vậy, cũng không có được mấy học trưởng nhìn soái. Sớm biết như vậy, không bằng mình đăng ký vào khoa Kế toán còn hơn."

"Khoa Kế toán là khoa chủ lực của trường mình, cậu đủ điểm không?" Tô Tử Hân cười cô nàng.

Tề Á Nhuỵ ngại ngùng, "Không đủ, ha ha ha ha..."

"Nhưng mà khoa Kế toán có đại thần nha. Đại học C này lại có một nhân vật thiên phong vân thiên tài như vậy, là sinh viên của khoa Kế toán đó, các cậu biết không?" Tề Á Nhuỵ thần bí cười nói.

Tô Tử Hân nhướn mày, "Ý của cậu là nói Cố Ngôn Thanh hả?"

Tần Noãn đang thu dọn bàn học, tay chợt run một cái, lọ bút và đồ vật liền rơi xuống lốp bốp. Cô giật nảy mình, cuống quít xoay người nhặt lên.

Tô Tử Hân tới giúp cô, "Cậu không sao chứ?"

Tần Noãn cười lắc đầu, "Chỉ là tay hơi run một xíu, mình không sao đâu, các cậu tiếp tục tán gẫu đi, mình tự dọn được rồi."

Cô tiếp tục thu dọn bàn học, vô thức ngóng tai nghe mấy cô nàng nói chuyện, không hiểu sao nhịp tim lại nhanh hơn mấy phần.

Tề Á Nhuỵ dựa lên lan can giường, "Mình nói các cậu chứ, hôm nay mình đã thấy Cố Ngôn Thanh đó. Anh ấy mặc mascot hình gà không giống khí chất trên diễn đàn trường tý nào, ngược lại rất đáng yêu. Mình còn chụp hình nè..."

Nói xong, Tề Á Nhuỵ còn mở ảnh chụp trong điện thoại cho mọi người xem.

Tô Tử Hân vội lao tới, "Mình nhìn một chút, mình nhìn một chút!"

https://thuviensach.vn

Tần Noãn nghĩ thầm về ba chữ "Cố Ngôn Thanh" này, cuối cùng trái tim không nhịn được cũng ghé qua nhìn thử.

Trong bức ảnh là một thiếu niên tuấn mỹ mặc mascot hình gà, chỉ lộ ra cái đầu, mái tóc ngắn nhỏ vụn hơi lộn xộn. Anh trong hình đang ngửa đầu cầm một bình nước khoáng để uống, lộ ra cần cổ đẹp mắt và khuôn cằm vòng cung. Bên cạnh đó, nhan sắc cũng soái đến mức không có bè bạn gì sánh được hết!

Cố Ngôn Thanh, quả nhiên là anh!

Tần Noãn lẳng lặng nhìn chằm chằm bức ảnh, cả người nháy mắt hoá đá.

Từ lần trước anh biến mất khỏi tập đoàn Đằng Thuỵ, đã hơn một tháng cô chưa gặp lại anh. Không ngờ tới anh lại là nhân vật phong vân của Đại học C này, hơn nữa còn rất nổi tiếng.

Chỉ là, trên người anh lúc này đang mặc mascot hình gà...

Tần Noãn chợt nhớ lại khi đến thư viện có hai mascot, mà cô thì kéo tay mascot gà đại ca phía bên trái đi chụp ảnh.

Dựa theo phương hướng trong bức ảnh này, chỗ đứng của Cố Ngôn Thanh vừa vặn cũng là... phía bên trái!!!

Vậy là người bị cô bắt phải tạo dáng đáng yêu kia, còn bị cô vỗ phao câu gà mấy lần chính là — Cố Ngôn Thanh sao?

...

Tác giả có lời muốn nói:

Cố Ngôn Thanh: "Tôi sẽ mua bộ mascot hình gà."

Tần Noãn: "Để làm gì cơ?"

https://thuviensach.vn

Cố Ngôn Thanh: "Để em vỗ phao câu chơi."

Tần Noãn: "..."

———

[1] Mascot hình gà: hình ảnh minh hoạ:

[2] Raw: 外联部 | Convert: ngoại liên bộ -> Trans + Edit: bộ phận Tiếp cận cộng đồng (tương tự như phòng Công tác sinh viên bên Việt mình ấy).

[3] Thuần sắc: sắc mặt bình thường nhất.

[4] Raw: 电信 | Convert: điện tín -> Trans + Edit: Viễn thông.

https://thuviensach.vn

NGOAN, DỖ ANH

Dạ Tử Tân

dtv-ebook.com

Chương 7: Nhìn Nhanh Lên, Nhìn Nhanh Lên, Cố Ngôn Thanh Kìa!

Edit: Xiao Yi.

Màn đêm buông xuống, ánh đèn bật lên.

Phòng số 301 của ký túc xá nam, mọi người lúc này đang thảo luận về tân sinh viên khoá mới, khí thế ngút trời.

"Khoa Kế toán lại có mỹ nhân rồi, là một tân sinh viên tên Lý Nhiễm nha! Tóc dài phất phới, khí chất ưu nhã, tôi đoán hoa khôi của trường năm nay sẽ là em ấy. Còn nam vương à... vẫn là Thanh ca của chúng ta thôi. Có Thanh ca ở đây, người khác bên ngoài cũng không tranh được."

Người nói là Khâu Viễn, trong miệng ngậm một que kẹo, cậu vỗ lên bả vai của Cố Ngôn Thanh, "Thanh ca à, ký túc xá nam của chúng ta ròng rã một năm nay không có ai thoát ế thành công. Hay là năm nay cậu hi sinh đi, cùng Lý Nhiễm ấy. Như vậy anh em sẽ được nhờ, tạo lập tình hữu nghị để mọi người đều có đối tượng, thế nào?"

Cố Ngôn Thanh ngồi trên ghế, hai chân bắt chéo vào nhau, vẫn tiếp tục ngoáy cây viết trong tay, chỉ cười không đáp.

Thôi Hạo và Khâu Viễn là đồng hương, lúc này Thôi Hạo vừa tới cửa, nghe thấy lời này lập tức không phục, "Cậu có tâng bốc Lý Nhiễm thành thiên hoa loạn truỵ [1] cũng vô dụng thôi. Hoa khôi của trường năm nay tuyệt đối là người của khoa Viễn thông chúng tôi. Khoa Kế toán các cậu tránh sang một bên!"

https://thuviensach.vn

Cực hiếm khi khoa Viễn thông của mình có thể có được một mỹ nhân, cho nên ngữ khí của Thôi Hạo lúc này rất cứng.

Khâu Viễn nghe được liền cười không ngừng, "Cậu nên từ bỏ đi. Khoa Viễn thông các cậu có học muội đã là may mắn rồi, còn dám mơ tưởng tranh ngôi vị hoa khôi sao? Cậu đùa chết mình mất!"

"Còn cậu đừng mạnh mồm thế, khoa Viễn thông bọn tôi năm nay rất mạnh."

Khâu Viễn tỏ vẻ khinh thường câu nói này, khịt lỗ mũi một cái.

Thái độ của Khâu Viễn kích thích lòng háu thắng của Thôi Hạo. Thôi Hạo không khỏi động thủ, xắn tay áo lên, "Cậu không tin đúng không?"

Khâu Viễn còn tưởng rằng Thôi Hạo muốn đánh nhau với mình, cũng liền xắn tay áo lên.

Mấy người trong ký túc xá bị doạ đến mức lập tức muốn chạy ra ngăn cản họ lại.

Nhưng là sau một khắc, Thôi Hạo lấy điện thoại ra, "Tôi có Wechat của em ấy, để tôi cho các cậu xem được selfie của em ấy trên vòng tròn bạn bè, chờ đó!"

Mọi người: "..."

Ngay sau đó, Thôi Hạo kinh hỉ nói: "Nhìn nhanh lên, nhìn nhanh lên, em ấy vừa đăng trạng thái. Ồ, đây không phải là thư viện trường của chúng ta sao?"

Trong bức ảnh là một cô gái dựa vào mascot hình gà, mắt ngọc mày ngài, cười đến mỹ lệ, rung động lòng người.

https://thuviensach.vn

Chưa kịp khen cô gái này đẹp, Khâu Viễn chợt nhớ tới một chuyện lớn, ngẩng đầu nhìn về phía Cố Ngôn Thanh, "Này Thanh ca, mascot hình gà đáng yêu này... là cậu hả?"

Cố Ngôn Thanh nghi hoặc quay đầu, chỉ thấy Khâu Viễn đưa điện thoại tới trước mặt mình, chỉ vào bức ảnh trong màn hình cho anh xem.

"Tôi khinh! Bởi vì chiều lòng người ta mà Thanh ca cậu lại tạo dáng đáng yêu thế này à?" Khâu Viễn thật sự mở rộng tầm mắt, cả người như bị sét đánh.

Điền Phi Chương và Cận Bùi Niên nghe được cũng cảm thấy hứng thú, chạy qua xem thử.

"Ở đâu? Thanh ca tạo dáng gì cơ?" Sau khi chạy tới mà không thấy được ảnh, Điền Phi Chương hỏi Khâu Viễn.

Khâu Viễn reload lại trang một cái, nhún vai, "Em ấy xoá rồi."

"Sao lại xoá chứ? Tôi còn chưa xem được nữa." Điền Phi Chương có hơi thất vọng, gấp gáp lôi kéo Khâu Viễn, "Rốt cục là tạo dáng thế nào? Cậu làm lại thử xem."

Khâu Viễn tủm tỉm cười, "Chỗ nào của tôi cũng không làm giống được. Nhân vật chính đang ở đây, để cho cậu ấy tạo dáng lại cho chúng ta không phải được rồi sao?"

"..." Cố Ngôn Thanh khom lưng nhặt quả bóng rổ dưới chân lên, ném qua người họ.

Khâu Viễn và Điền Phi Chương ôm bụng cười, tránh được.

Cận Bùi Niên vẫn luôn trầm mặc, lúc này mở miệng, "Được rồi, hiếm khi cậu ấy không rõ lý do mà khom lưng vì học muội, vứt bỏ gánh nặng

https://thuviensach.vn

hình tượng để phối hợp chụp ảnh với em ấy, tất cả chúng ta đều vui mừng cho Thanh ca, cho nên đừng cười cậu ấy nữa."

Lời này vừa nói ra, Khâu Viễn và Điền Phi Chương càng cười lộn ruột.

Trên mặt Cố Ngôn Thanh có chút nóng. Anh trừng mắt nhìn Cận Bùi Niên, "Cậu ồn ào chung với họ rồi đấy!"

Cận Bùi Niên cười, "Theo sự hiểu biết của tôi đối với cậu, chuyện cũng làm tới bước này, nếu còn nói bản thân không có ý gì với em ấy thì tôi cũng không tin đâu."

"Bọn tôi cũng không tin." Điền Phi Chương và Khâu Viễn đồng thanh.

Hơn nửa ngày sau, Thôi Hạo mới lấy lại được tinh thần, có hơi bị đả kích: "Không thể nào, Thanh ca, cậu thích Tần Noãn hả? Đừng mà, đây chính là đối tượng mà tôi đang chuẩn bị theo đuổi, nếu cậu cũng thích, vậy khác nào tôi buộc phải bỏ cuộc mà về ăn cơm sao?"

Cố Ngôn Thanh bật máy tính lên, thần sắc của anh bình tĩnh, không hề phản ứng lại lời của Thôi Hạo.

Đợi được một lát, Thôi Hạo nói: "Thanh ca, cậu không nói lời nào có phải ý là không thích em ấy không? Nếu như cậu không thích, vậy tôi... theo đuổi em ấy nhé?"

Cố Ngôn Thanh đã tiến vào trạng thái làm việc.

Thôi Hạo nhẹ thở phào một hơi, "Chờ tôi theo đuổi được em ấy rồi sẽ mời mọi người ăn cơm."

Khâu Viễn cười anh, "Cậu đừng đắc ý. Học muội xinh đẹp như vậy, lại không bị mù nữa, sao có thể bị cậu cua được?"

https://thuviensach.vn

"Sao lại không được?" Đồng tử của Thôi Hạo đảo một vòng, tủm tỉm cười nói: "Tôi tự nhiên sẽ có cách riêng của mình, cách của tôi đều lên kế hoạch tốt luôn."

Khâu Viễn tràn đầy phấn khởi, "Kế hoạch thế nào, nói thử cho anh em nghe chút đi?"

Thôi Hạo: "Tôi là lớp trưởng của ban 1 và ban 2. Buổi sáng ngày mai sẽ có cuộc triệu tập các em ấy để thống nhất việc phát đồng phục quân sự. Đến lúc đó, nếu bộ của em ấy thiếu mất một cái mũ, có phải em ấy sẽ đến tìm tôi phản ánh không? Tôi sẽ giúp em ấy tìm mũ rồi thuận thế mời em ấy đi ăn cơm, em ấy hẳn sẽ không từ chối nhỉ?"

Khâu Viễn cong môi, "Tiểu tử nhà cậu được đấy, đúng là mánh khoé nha. Chỉ là vụng trộm giấu mũ của người ta cũng quá tệ rồi, cái này gọi là cậu lấy quyền công mưu tính chuyện tư đó!"

"Mới này tính đã là xá gì?" Thôi Hạo xem thường, "Muốn thoát kiếp FA mà không có cơ duyên thì phải tự tạo ra cơ duyên thôi."

Sau khi Thôi Hạo rời đi, Khâu Viễn dựa lưng trên ghế ngồi, hai tay khoanh lại, ngửa mặt thở dài một tiếng: "Phòng 301 chúng ta năm nay vẫn như cũ vô vọng thoát kiếp FA à? Tôi vẫn đang chờ các cậu giới thiệu đối tượng cho đấy."

Điền Phi Chương rửa mặt xong đã bò lên giường, lúc này đang cầm điện thoại tán gẫu, nghe thấy Khâu Viễn nói thì liếc mắt nhìn qua, "Vậy cậu cứ chờ đi, không chừng khi nào tôi thoát kiếp FA rồi sẽ giúp cậu."

"Cậu á?" Khâu Viễn nâng mi mắt lên, dáng vẻ hiển nhiên không đặt trong lòng.

Điền Phi Chương ngồi xuống, "Cậu đừng có xem thường tôi. Hè này lão tử có quen được một học muội, nói chuyện rất nhiệt nữa đó. Tôi hẹn em ấy

https://thuviensach.vn

tối mai gặp mặt và đã được đồng ý rồi. Cậu cảm thấy có phải tôi có hi vọng rồi không?"

"Tôi phải đi cùng!" Khâu Viễn trực tiếp từ ghế ngồi bật dậy, chạy tới cạnh giường của Điền Phi Chương, gương mặt bực bội, "Cậu vậy mà lừa tôi để tán gái à? Không phải đã nói rằng Cố Ngôn Thanh và Cận Bùi Niên là một cặp, cho nên hai chúng ta phải chịu đựng thành đôi sao? Cậu dám cõng tôi rồi chân đạp hai thuyền hả?"

Cận Bùi Niên đang uống một hớp nước, nghe thấy lời này gần như bị sặc, "Khâu Viễn, cậu mới nói cái gì đấy?"

Khâu Viễn cười đáp: "Cận lão đại à, có phải cậu cảm thấy phân chia như vậy không hợp lý không? Tôi cũng thấy vậy đó, giá trị nhan sắc của cậu và Thanh ca cao như thế, lại là dị nhân khoa Kế toán, ở cùng nhau thật không có thiên lý chút nào. Bằng không... cậu thành đôi với tôi, thấy sao?"

Cận Bùi Niên cười mắng: "Cút ngay cho tôi nhờ!"

...

Ngày thứ hai, Tần Noãn và Tề Á Nhuỵ cùng nhau đến trước cửa thư viện nhận đồng phục quân sự. Lúc Tần Noãn được phát đồng phục lại thiếu đi một cái mũ.

Cô cẩn thận kiểm tra lại nhiều lần, sau khi xác định mình không có nhìn lầm, liền đi tới phản ánh tình huống với Thôi Hạo.

Biểu hiện và dáng vẻ của Thôi Hạo rất kinh ngạc, sờ đầu một cái, "Không biết có phải bị rơi trong ký túc xá không nữa. Hay là em đi với anh tới ký túc xá để chờ, anh đi lên tìm giúp em thử một chút?"

Tần Noãn và Tề Á Nhuỵ liếc mắt nhìn nhau một cái, cuối cùng gật đầu, "Vậy cũng được ạ."

https://thuviensach.vn

Tề Á Nhuỵ níu cánh tay của Tần Noãn, "Mình đi với cậu."

Tần Noãn cười, nói cảm ơn.

Khoé môi của Thôi Hạo hơn căng ra, cũng không tiện nói gì. Đợi sau khi mọi người giải tán, anh dẫn hai người tới ký túc xá nam.

Chờ Thôi Hạo lên tầng, Tề Á Nhuỵ kéo tay Tần Noãn ra đại sảnh của ký túc xá để ngồi. Ánh mắt của Tề Á Nhuỵ nhìn bốn phía giống như đang tìm cái gì.

Tần Noãn tò mò hỏi cô nàng, "Cậu tìm ai thế?"

Tề Á Nhuỵ nhỏ giọng bên tai cô, "Nghe nói sinh viên nam của khoa Kế toán và khoa Cơ khí - Điện tử chúng ta ở cùng một khu ký túc xá. Mình đang nhìn thử xem có thể trùng hợp gặp đại thần Cố Ngôn Thanh không."

Nghe thấy cái tên quen thuộc, nhịp tim của Tần Noãn nhanh hơn mấy phần. Ma xui quỷ khiến, cô cũng bắt đầu nhìn bốn phía. Chỉ là không thấy được thân ảnh của anh, mà chỉ chạm mắt với không ít sinh viên nam khác.

Tề Á Nhuỵ nuốt nước miếng, "Thật nhiều sinh viên nam nhìn cậu đó. Lần đầu tiên mình được chú ý như thế này lại bởi vì hưởng ké hào quang của cậu. Mình... không lạ gì ý tốt này đâu."

Sau đó, cô nàng còn cúi đầu bói toán mấy phát, rồi ngẩng đầu cười rất ưu nhã.

Tần Noãn: "..."

Lúc này, có một sinh viên nam thoạt nhìn hơi xấu hổ đi tới trước mặt Tần Noãn. Cậu cúi người, rất lễ phép mà hỏi: "Xin chào, vị bạn học này, bạn có thể cho tôi xin Wechat được không?"

https://thuviensach.vn

Tần Noãn đang muốn từ chối khéo, Tề Á Nhuỵ bỗng nhiên kích động bắt lấy tay của cô, lực đạo rất lớn, "Nhìn nhanh lên, nhìn nhanh lên, Cố Ngôn Thanh kìa!"

Tần Noãn ngẩng đầu nhìn lại, thấy được Cố Ngôn Thanh đang vừa đi ra từ bên trong ký túc, vừa cười nói với một sinh viên nam khác.

Anh bây giờ và anh khi cô gặp hồi nghỉ hè thoạt nhìn không thay đổi gì. Dáng người vẫn cao, mi thanh mục tú [2], dáng vẻ ngọc thụ lâm phong [3]. Lúc anh cười lên rất ấm áp giống như sợi thanh âm mỏng nhu hoà, vô tình khảm vào trong tâm của người đối diện, như có như không nổi lên thành một con sóng nhỏ.

Tần Noãn vô thức đứng dậy, gần như không chút nghĩ ngợi gì mà muốn tiến lên. Nhưng là sau một khắc, cô chợt nhớ tới lúc trước Cố Ngôn Thanh vì tránh mặt mình mà bỏ việc ở tập đoàn Đằng Thuỵ.

Ý cười trên mặt Tần Noãn hơi cứng lại. Cô khắc chế lại phần xúc động kia của mình, không hề tiến lên.

Tề Á Nhuỵ lại đang kích động, nói bên tai cô, "Lần đầu tiên nhìn thấy đại thần ở khoảng cách gần như vậy luôn~ Thật là đẹp trai quá đi mất! Lại nói, sinh viên nam bên cạnh anh ấy tuy cốt khí hơi yếu hơn một chút, nhưng nhìn dáng vẻ cũng rất đẹp trai nha!"

Lúc này, Cố Ngôn Thanh cũng nhìn lại đây, ánh mắt của anh quét qua người Tần Noãn một cái, sau đó lại nhìn về phía sinh viên nam đứng bên cạnh cô.

Đột nhiên, sinh viên nam giống như cảm nhận được bản thân dư thừa liền quay người rời đi.

Cận Bùi Niên liếc nhìn Cố Ngôn Thanh, lại nhìn về phía tiểu học muội bên kia, quay đầu hỏi anh, "Cậu biết em ấy à?"

https://thuviensach.vn

Cố Ngôn Thanh không nói chuyện.

Tần Noãn đã thu ánh mắt lại, chợt thấy Thôi Hạo đang cầm mũ quân phục chạy đến, cô liền mỉm cười nhận lấy, "Cảm ơn học trưởng ạ."

"Không cần cảm ơn, đây là do anh thất trách. Anh nên giải thích với em mới phải." Thôi Hạo nói xong, nhìn xuống đồng hồ, "Cũng tới giờ cơm rồi, hại các em phải chạy đi chạy lại một chuyến như thế, hay là vầy đi, anh mời hai em một bữa xem như đền tội nhé?"

"Không cần đâu ạ, cũng không phải chuyện to tát gì mà." Tần Noãn bận miệng từ chối.

"Như vậy không được, anh là người rất chu toàn. Nếu như em không để anh bù đắp một chút, trong lòng anh sẽ tự trách. Anh lại là trưởng ban của hai em, mấy ngày huấn luyện quân sự cũng sẽ thường xuyên chạm mặt. Hai em định khiến anh mỗi lần nhìn thấy hai em đều sẽ áy náy thật à?"

Tần Noãn bị Thôi Hạo nói đến mức không thể tìm được lý do từ chối. Cô chỉ có thể hỏi ý của Tề Á Nhuỵ rồi gật đầu đồng ý.

Cận Bùi Niên ở một bên nghe được, nhớ lại lời nói buổi tối hôm qua của Thôi Hạo, lại nhìn tình trạng hiện tại sao có thể không hiểu được?

Cận Bùi Niên cười đi qua, khoác tay lên vai Thôi Hạo, thâm ý nhướn mày, "Tiểu tử nhà cậu cũng khá đấy!"

Thôi Hạo nhìn thấy Cận Bùi Niên và Cố Ngôn Thanh thì kinh ngạc một chút, cũng cười chào hỏi: "Thanh ca, Cận lão đại, thật là trùng hợp. Hai người đang đi đâu thế?"

"Còn có thể đi đâu được? Đi ăn cơm chứ sao?" Cận Bùi Niên trả lời.

https://thuviensach.vn

"Trùng hợp bọn tôi cũng đi ăn cơm này, có muốn đi cùng không?" Thôi Hạo thuận miệng nói vậy, nhưng trong lòng vẫn hi vọng hai người có giá trị nhan sắc cao hơn mình này đừng có dính vào cậu.

Cận Bùi Niên làm sao không biết được lòng dạ nhỏ mọn của cậu, nhưng cũng không muốn phá hỏng chuyện tốt của Thôi Hạo.

Cận Bùi Niên vừa muốn từ chối, không ngờ Cố Ngôn Thanh lại gật đầu, "Ừm, cũng được."

Thôi Hạo: "..."

...

Tác giả có lời muốn nói:

Thôi Hạo: " #&# $&%#@#%$ (đã lược bỏ một vạn thô ngôn tục ngữ [4])."

———

[1] Thiên hoa loạn truỵ: hoa rơi đầy trời (ý mô tả Thôi Hạo chê Cận Bùi Niên nói tới mức hoa rơi đầy trời như vậy).

[2] Mi thanh mục tú: cùng nghĩa "mắt ngọc mày ngài" - diễn tả thanh tú của khuôn mặt.

[3] Ngọc thụ lâm phong: cốt cách thanh tao, có chút phong lưu khoái hoạt nhưng không thiếu phần bản lĩnh của người đàn ông quân tử (Theo goctomo.com).

[4] Thô ngôn tục ngữ: ngôn từ thô tục.

https://thuviensach.vn

NGOAN, DỖ ANH

Dạ Tử Tân

dtv-ebook.com

Chương 8: Phúc Hắc?

Edit: Xiao Yi.

Đám người vừa đi tới trước cửa căn - tin, điện thoại di động trong túi của Cố Ngôn Thanh chợt đổ chuông.

Anh nhìn xuống màn hình, nói với Cận Bùi Niên, "Tôi đi nghe máy, các cậu đi trước đi."

"Được, tôi mua cơm giùm cậu." Cận Bùi Niên đáp lời rồi cùng mọi người đi vào trong sảnh.

Tần Noãn liếc nhìn Cố Ngôn Thanh, thấy anh đứng dưới tàng cây, tay giơ điện thoại nói chuyện. Ánh sáng mặt trời nhỏ vụn chiếu xuống tóc anh, gương mặt anh tuấn mang theo ý cười ôn nhã thanh đạm.

Tần Noãn chợt nghĩ tới một màn kia, lúc mới gặp được anh, cả người cô hơi ngẩn ra.

Trùng hợp, Cố Ngôn Thanh cũng đảo mắt nhìn qua, ánh mắt của hai người chạm nhau. Tần Noãn quýnh lên, trốn ra sau lưng Tề Á Nhuỵ.

Thôi Hạo khăng khăng muốn mời Tần Noãn và Tề Á Nhuỵ ăn cơm, hai người liền tìm một chỗ rồi ngồi đó chờ, bớt phải rắc rối khi xếp hàng.

Vừa ngồi xuống, mặt Tề Á Nhuỵ đã kích động tới mức không có lời nào diễn tả được. Cô nàng ôm chặt cánh tay của Tần Noãn, "Mình không ngờ

https://thuviensach.vn

chỉ vừa mới nhập học thôi đã có thể ăn cơm cùng các nam thần của Đại học C luôn. Tần Noãn, mình thấy bản thân may mắn quá à."

Tần Noãn nhìn bộ dáng lúc này của Tề Á Nhuỵ không khỏi nghi ngờ một chút. Lúc trước, thời điểm mà cô nhìn thấy Cố Ngôn Thanh không phải là bộ dáng này đó chứ? Cái này hơi quá...

Mặc dù thời khắc này, nội tâm của cô vẫn vạn mã bôn đằng [1], sóng cuộn mãnh liệt. Nhưng có Tề Á Nhuỵ làm một tài liệu để tham khảo, cô cảm thấy bản thân vẫn còn bình tĩnh chán, không thể biểu hiện quá nhiệt tình được.

Dù sao trước kia, lúc mà cô nhiệt tình lại doạ cho Cố Ngôn Thanh chạy khỏi tập đoàn Đằng Thuỵ.

Tần Noãn: "Mình cảm thấy Cố Ngôn Thanh giống cao lĩnh chi hoa [2]. Bình thường, ngoại hình cấm dục khiến nhiều người nghẹt thở mà theo đuổi anh ấy. Nhưng anh ấy căn bản không thèm để ý tới họ, thậm chí còn chạy trối chết khỏi họ. Nếu cậu lạnh lùng tiếp cận anh ấy rồi chẳng thèm ngó gì tới anh ấy, nói không chừng anh ấy sẽ chú ý tới cậu đó."

Tề Á Nhuỵ nghe cô phân tích, có hơi suy nghĩ, "Phải không đấy?"

"Sao không phải được? Trên mạng phổ biến một câu như thế này..." Tần Noãn nhíu mi nhớ lại, sau đó vỗ vai Tề Á Nhuỵ, "Đàn ông đều là khúc xương rẻ tiền [3] —"

Chữ cuối cùng còn chưa kịp nói ra, Tần Noãn đã sững người. Khoé miệng của cô hơi rút lại, lẳng lặng nhìn Cố Ngôn Thanh không biết đã lại đây từ lúc nào.

Con ngươi của anh hơi lạnh đi liếc qua, trên mặt tuấn dật không nhìn ra được cảm xúc nào. Anh mím môi thành một đường cong sắc sảo, cau mày nhìn cô.

https://thuviensach.vn

Lưng Tần Noãn cứng ngắc lại, con mắt giật giật mấy lần, đột nhiên cô không biết nên bày ra thái độ gì để ứng phó.

Sau một lát, Tần Noãn gượng ra một mặt tươi cười, "Xin chào học trưởng."

Tề Á Nhuỵ lúc này mới nhìn thấy Cố Ngôn Thanh, cũng sững người đôi chút.

Cố Ngôn Thanh ngược lại không nói gì, ngồi xuống phía đối diện, thần sắc bình tĩnh.

Tề Á Nhuỵ không biết tột cùng anh có nghe thấy những lời của Tần Noãn nói hay không? Lại nhìn thấy Tần Noãn đang cúi đầu, cô nàng chỉ có thể chủ động mỉm cười, lên tiếng chào hỏi: "Xin chào học trưởng."

"Ừ." Cố Ngôn Thanh khẽ gật đầu, thanh âm ôn nhuận nhu hoà.

Tề Á Nhuỵ nghe được lại không kìm nổi kích động. Có nằm mơ, cô nàng cũng không dám tưởng tượng rằng sau khi vào Đại học C còn có thể chào hỏi với đại thần một lần nha! Mấu chốt chính là, đại thần thế mà đáp lời mình nữa!

Chỉ là bầu không khí tiếp theo lại có hơi lúng túng. Tề Á Nhuỵ không tìm được chủ đề gì để nói chuyện, Cố Ngôn Thanh cúi đầu xem điện thoại cũng không có ý muốn nói chuyện. Lại nhìn Tần Noãn, đầu của cô cúi thấp giống như một con chim cút.

Cũng may, Thôi Hạo và Cận Bùi Niên lúc này đã qua tới.

Thôi Hạo cười nói: "Chúng ta có năm người, hai nồi lẩu nhỏ là vừa đủ ăn. Đại học C nấu lẩu ngon nhất là căn - tin số ba đó, anh khẳng định là hai em chưa từng ăn, cho nên hôm nay nếm thử đi."

https://thuviensach.vn

Bây giờ, Tần Noãn mới thoát khỏi bầu không khí túng túng khi nãy, mỉm cười lịch sự, "Cảm ơn học trưởng."

Lúc ăn cơm, Thôi Hạo xem như Cố Ngôn Thanh và Cận Bùi Niên không tồn tại. Cậu rất ân cần gắp thức ăn cho Tần Noãn, giống như muốn giành hết sự chú ý của cô về người mình.

"Học muội, thịt bò này rất mềm, em nếm thử đi."

"Lại đây, nếm thử huyết vịt này."

"Mùi vị của thịt gà dưới đáy nồi cũng rất ngon, học muội ăn có hợp khẩu vị không?"

"Nước tương có phải hơi ít rồi không? Em có cần anh đi lấy giúp em thêm một ít không?"

Đối mặt với Thôi Hạo đột nhiên ân cần, Tần Noãn lập tức nhận ra ý đồ của cậu. Thậm chí là còn ngay ở trước mặt Cố Ngôn Thanh, gò má của cô hơi nóng lên, quẫn bách không biết nên làm sao mới tốt.

Cẩn thận từng li từng tí nhìn qua Cố Ngôn Thanh thì...

Anh rất nhã nhặn từ ăn phần cơm của mình, đến một ánh mắt cũng không cho cô.

Quả nhiên, anh không có ý gì với cô cả. Những lời tán tỉnh yêu đương của cô trong một tuần theo đuổi lúc trước đều là vô ích!

Tần Noãn có hơi nhụt chí, khó khăn mỉm cười với Thôi Hạo, "Cảm ơn học trưởng, em tự gắp được rồi ạ."

Cận Bùi Niên nhìn Thôi Hạo khi gặp mỹ nữ là nhấc chân không nổi, liền cười nhẹ một tiếng, nói với Cố Ngôn Thanh bên cạnh, "Những cô gái bình

https://thuviensach.vn

thường đều không chịu được thế công kích này của Thôi Hạo. Nói không chừng, có lẽ người ta thật sự động lòng rồi, chấp nhận hạ mình với cậu ấy."

Nói xong, Cận Bùi Niên lại nhìn qua gương mặt tinh xảo của Tần Noãn, gật đầu, "Diễm phúc của tiểu tử này cũng không cạn."

Cố Ngôn Thanh hơi ngẩn ra một chút, ngẩng đầu nhìn Tần Noãn. Vẻ mặt của cô đã bắt đầu tươi cười trò chuyện cùng Thôi Hạo.

Anh bật mí mắt, tiếp tục im lặng không một tiếng động mà gắp thức ăn. Kết quả lại không cẩn thận, cổ tay run lên một cái, thức ăn trong muôi rơi xuống, nước lẩu bắn về phía đối diện.

"Cẩn thận!" Thôi Hạo kinh sợ đứng lên, nhưng vẫn chậm một bước, trơ mắt nhìn nước lẩu bắn tới người Tần Noãn, rơi xuống váy của cô.

Tần Noãn "A" một tiếng, cúi đầu nhìn bộ váy bị ướt dầu mỡ. Hôm nay cô mặc một bộ váy màu gạo dài qua nửa đùi, lúc này dính dầu mỡ nhìn đặc biệt rõ.

Cố Ngôn Thanh cũng sững sờ, nhanh chóng lấy khăn tay trong túi ra đưa cho cô, "Thật xin lỗi."

Tề Á Nhuỵ nhận khăn tay của anh rồi giúp Tần Noãn lau váy. Nhưng dầu mỡ đông lại trên váy khó có thể lau sạch chỉ bằng một chiếc khăn tay, cho nên phía trên bộ váy vẫn như cũ có một vết nâu của dầu mỡ đọng lại.

Ban đầu, Tần Noãn mất hứng, nhưng lại nghĩ đến là Cố Ngôn Thanh làm, cô lại không tức giận như vậy. Ngược lại, cô cảm thấy mình có ưu thế.

Không phải anh chê cô dính người sao? Muốn tránh cô sao? Bây giờ làm bẩn quần áo của cô, để rồi xem anh làm gì bây giờ!

https://thuviensach.vn

Tần Noãn thiết tha nhìn bộ váy, "Đây là bộ váy mà hôm nay em mới mặc lần đầu. Kiểu dáng và màu sắc, em đều rất thích. Không biết có thể giặt sạch được không nữa..."

Khoé miệng của Cố Ngôn Thanh hơi rút lại.

Cái váy này hồi nghỉ hè cô từng mặc rồi. Cái gì mà lần đầu tiên mới mặc, đây không phải là cố tình gây sự với anh sao?

Nhưng là, bản thân đã không cẩn thận làm dơ của cô, cho nên Cố Ngôn Thanh cũng không tiện nói gì. Trầm mặc một lát, anh nói: "Xin lỗi em, tôi mua một bộ mới đền cho em nhé?"

"Bao giờ mới mua thế ạ?" Tần Noãn rất không khách khí hỏi, sau đó lại nói: "Đúng lúc chiều nay, em và Tề Á Nhuỵ sẽ đi dạo phố mua quần áo. Học trưởng, chiều nay anh có rảnh không?"

"... Buổi chiều tôi còn bận việc," Cố Ngôn Thanh suy tư một lát, ngẩng đầu, "Hay là tôi chuyển tiền cho các em đi mua nhé?"

"Cũng được ạ, vậy anh chuyển khoản Wechat cho em đi. Trước tiên add Wechat đã." Tần Noãn lấy điện thoại ra, ấn mở mã quét hai chiều của Wechat rồi đưa tới cho anh.

Cố Ngôn Thanh lặng thinh một chút, nhìn thấy trong mắt cô loé lên tia láu cá. Anh hơi cong môi, sau đó quét mã Wechat của cô để thêm bạn.

Sau khi thêm bạn Wechat xong, Tần Noãn nhìn chằm chằm ID của anh một lúc lâu. Vậy mà chỉ có một số lẻ... Người này đúng là không thú vị chút nào!

Chỉ có điều, ban đầu là cô mặt dày muốn hỏi Wechat của anh, nhưng bây giờ lại có thể dễ dàng có được, Tần Noãn vẫn rất hài lòng.

https://thuviensach.vn

Cơm trưa ăn được một nửa, điện thoại của Cố Ngôn Thanh lại có người gọi tới. Sau khi anh nhận máy xong thì nói với Cận Bùi Niên, "Tôi còn có hẹn, các cậu tiếp tục dùng bữa đi."

Sau khi Cố Ngôn Thanh rời đi, Thôi Hạo nói: "Tôi phát hiện mỗi ngày cậu ấy đều rất bận."

Cận Bùi Niên uống một hớp nước, "Bận làm thêm giờ đấy."

Tần Noãn nghe hai người nói thì trầm mặc một lát, sau đó ngẩng đầu, làm như vô tình hỏi: "Anh ấy rất thiếu tiền sao ạ?"

"Không thể nào đâu," Tề Á Nhuỵ phản bác, "Ba của anh ấy là giáo sư ngành Văn học Trung Quốc của trường chúng ta, ông ấy là một nhân vật lợi hại, điều kiện gia đình phải không tệ mới đúng."

Thôi Hạo nhướn mày, "Các em mới là tân sinh viên vào trường lại rất hiểu rõ Cố Ngôn Thanh nhỉ?"

Tề Á Nhuỵ cười, khoát tay, "Không đâu, không đâu, bình thường sao hiểu rõ được ạ? Chỉ là chuyện này chỉ cần dạo diễn đàn của trường là biết thôi."

Tần Noãn và Tề Á Nhuỵ rất nhanh đã ăn xong, nói muốn về trước. Thôi Hạo đứng dậy, ân cần hỏi: "Anh đưa các em về nhé?"

"Không cần đâu ạ, học trưởng, mời tụi em ăn cơm đã làm phiền anh rồi, cám ơn anh ạ." Tần Noãn cười đáp, sau đó kéo cánh tay của Tề Á Nhuỵ đi.

Chờ hai người đi rồi, Thôi Hạo mới nghĩ lại chuyện trưa nay, "Cậu nói xem, tôi vất vả lắm mới mời được em ấy ăn một bữa cơm. Vậy mà cậu với Cố Ngôn Thanh lại thò chân vào, cũng không biết ấn tượng của em ấy đối với tôi như thế nào nữa. Làm sao tôi không nhìn ra chứ? Tôi không có hi vọng rồi, đến cả đưa về mà em ấy cũng không cho."

https://thuviensach.vn

Nói xong, Thôi Hạo lại nghĩ tới chuyện Tần Noãn và Cố Ngôn Thanh mới thêm Wechat của nhau, vỗ đùi nói: "Em ấy sẽ không xem trọng Cố Ngôn Thanh đâu nhỉ?"

Cận Bùi Niên như suy nghĩ cái gì, cười hỏi: "Cậu thấy Cố Ngôn Thanh là người như thế nào?"

Thôi Hạo khựng một chút, rất khách quan nói: "Dáng người tốt, học giỏi, lại là Phó hội trưởng Hội sinh viên, cuồng công việc, có năng lực, có trách nhiệm, ôn tồn lễ độ."

Cận Bùi Niên nghĩ tới chuyện Cố Ngôn Thanh run tay khi nãy một lát, chợt nhướn mày, "Cậu không cảm thấy cậu ấy phúc hắc à?"

"Phúc hắc?" Thôi Hạo nhíu mày như đang cân nhắc cái gì.

Cận Bùi Niên cười đầy thâm ý, vỗ vai cậu, "Này Hạo, tôi có đứa em họ năm nay học năm nhất Đại học, là ngành ngôn ngữ Anh của trường chúng ta, mấy ngày trước còn nhờ tôi kiếm bạn trai cho con bé. Là anh em tốt, tôi cũng rất coi trọng cậu, hay là hôm nào tôi giới thiệu cho cậu và con bé làm quen nhé?"

Đối với chuyện của Tần Noãn, trong lòng Thôi Hạo vốn không chắc. Lúc này lại có thêm một con đường khác, Thôi Hạo tự nhiên vui ra mặt, "Quả nhiên Cận lão đại tốt, được được được, cậu còn muốn ăn cái gì? Hôm nay đều ăn hết, tôi mời."

...

Buổi chiều, Tề Á Nhuỵ định đi mua quần áo, rủ bạn cùng phòng đi chung, chỉ có Chu Thịnh Nam không đi.

Từ ký túc xá đi ra, Tề Á Nhuỵ nhỏ giọng hỏi: "Sao mình cảm giác Thịnh Nam có hơi lãnh đạm thế nhỉ? Từ hồi khai giảng tới giờ, cậu ấy đều không

https://thuviensach.vn

nói gì nhiều cả."

Tô Tử Hân gật đầu, "Có lẽ cậu ấy không thích nói chuyện. Buổi sáng, lúc tụi mình đi nhận đồng phục quân sự, cậu ấy cũng rất yên lặng."

"Có lẽ là do tính cách của cậu ấy thôi." Tần Noãn cười nói, sau đó hỏi Tề Á Nhuỵ, "Sao mới khai giảng xong cậu đã muốn đi mua quần áo thế? Phải hẹn hò quan trọng à?"

Mặt của Tề Á Nhuỵ ửng hồng lên, "Cũng không tính là hẹn hò. Lúc nghỉ hè, mình có quen biết một học trưởng qua mạng. Sau một thời gian trò chuyện thì hẹn tối nay gặp mặt."

Tô Tử Hân cười đầy thâm ý, "Đây là khúc dạo đầu cho màn thoát ế đấy à?"

"Không không, không hẳn. Mình còn không biết anh ấy trông thế nào đây nữa." Tề Á Nhuỵ rũ mi mắt xuống, rất là ngượng ngùng.

"Dù sao, muốn theo đuổi cấp bậc như Cố Ngôn Thanh chắc chắn là rất khó. Bình tĩnh lại thì nam thần chỉ dùng để ngưỡng mộ mà nhìn, còn yêu đương vẫn nên chọn người có thể thoải mái nói chuyện."

Tô Tử Hân nói xong lại thở dài một tiếng, "Thật hâm mộ hai cậu có thể ăn trưa cùng Cố Ngôn Thanh. Nếu mình có thể gặp được anh ấy, khẳng định là mình sẽ ăn rất ngon miệng."

Tề Á Nhuỵ chỉ chỉ Tần Noãn, "Vậy cậu càng hâm mộ cậu ấy đi. Cậu ấy có cả Wechat của Cố Ngôn Thanh đấy."

———

[1] Vạn mã bôn đằng: trăm con ngựa chạy qua (ở đây miêu tả tâm trạng rối bời của Tần Noãn).

https://thuviensach.vn

[2] Cao lĩnh chi hoa: đồng nghĩ "ngọc thụ lâm phong" - dùng để miêu tả nét đẹp lạnh lùng của đàn ông.

[3] Raw: 男人都是贱骨 | Convert: Nam nhân đều là tiện xương -> Trans + Edit: Đàn ông đều là khúc xương rẻ tiền.

https://thuviensach.vn

NGOAN, DỖ ANH

Dạ Tử Tân

dtv-ebook.com

Chương 9: Dục Cầm Cố Túng*

Edit: Xiao Yi.

* Dục cầm cố túng - muốn bắt phải thả: thành ngữ trong binh gia dùng để chỉ việc thả dây dài câu cá lớn, muốn bắt con tôm phải thả con tép (Theo hoicoup.com).

Tô Tử Hân là một cô gái có gu ăn mặc tinh tế. Đến cửa hàng, Tô Tử Hân vẫn luôn giúp Tề Á Nhuỵ lựa chọn quần áo, Tần Noãn chỉ đôi khi phụ hoạ vài câu rồi đứng nhìn.

Không thể không nói rằng mắt thẩm mỹ của Tô Tử Hân tương đối tốt, mỗi bộ trang phục khi mặc lên người đều có được phong cách riêng biệt.

Tề Á Nhuỵ nhìn quần áo trên người mình, rất phấn khởi nói: "Tử Hân, sao cậu làm được thế? Lúc mình mới đến trường còn cảm thấy bản thân là một cô thôn quê, hiện tại đã biến thành nữ thần mất rồi."

Tô Tử Hân cười, "Nhà của mình bán quần áo, mỗi ngày mình đều mặc thử mấy bộ, thử nhiều rồi cũng từ từ biết được làm sao để chọn quần áo phù hợp cho mình. Chờ lát nữa đi chọn giày cao gót và làm tóc, mình đảm bảo tối nay cậu có thể thoát ế thuận lợi."

Tề Á Nhuỵ tặng cho Tô Tử Hân một cái ôm to lớn, lại hỏi Tần Noãn, "Không phải cậu cũng cần mua váy sao? Để Tử Hân chọn giúp cậu thế nào?"

https://thuviensach.vn

Tần Noãn đang ngẩn người nhìn giao diện Wechat, nghe thấy lời của Tề Á Nhuỵ, cô trầm mặc một lát rồi đáp, "Tạm thời mình chưa mua đâu."

"Sao thế? Lúc Cố Ngôn Thanh làm bẩn váy của cậu, mình thấy cậu rất đau lòng mà."

Tần Noãn chỉ cười không đáp.

...

Buổi tối, sau khi Tề Á Nhuỵ hẹn hò trở về, gương mặt phủ một vòng thẹn thùng.

Tô Tử Hân nằm trên giường, dời mắt nhìn cô nàng, "Thế nào thế nào? Cậu mau nói mình nghe đi."

Tần Noãn nghe thấy động tĩnh cũng tò mò nhìn sang.

Tề Á Nhuỵ dựa ván cửa, bụm mặt cười nói: "Anh ấy, anh ấy thổ lộ với mình."

"Cậu đã đồng ý?" Tần Noãn hỏi.

Tề Á Nhuỵ thẹn thùng gật đầu.

Tô Tử Hân: "... Cậu không thể nghĩ kỹ một chút mà kéo dài thời gian với anh ấy à?"

Tề Á Nhuỵ: "Như vậy không được, nếu anh ấy đổi ý thì mình phải làm sao bây giờ?"

Tô Tử Hân: "..."

Tần Noãn: "..."

"Dáng dấp người đó thế nào? Có đẹp trai không?" Tô Tử Hân hỏi.

https://thuviensach.vn

Tề Á Nhuỵ đáp: "Cũng tạm được ấy, so với idol của mình khẳng định không so được rồi, nhưng so với người bình thường thì xem như cũng đẹp trai."

"Idol của cậu? Ai thế?" Mặt của Tô Tử Hân bát quái hỏi.

"Là Cố Trí Dương của đại học P đó, là sinh viên năm nhất giống tụi mình. 6 tuổi đã theo nghiệp diễn xuất, nhận thưởng rất nhiều, cực kỳ lợi hại luôn! Chủ yếu nhất là, dáng người của anh ấy best soái!" Nói đến idol của mình, hai mắt của Tề Á Nhuỵ toả ra ánh sáng.

Tô Tử Hân cũng kích động, "Mình biết anh ấy. Khi còn bé, anh ấy đã là ngôi sao nhỏ tuổi nha, bà ngoại của mình rất thích anh ấy, mình cũng siêu thích luôn. Yêu chết cặp mắt đào hoa kia rồi, lúc nhìn fan đặc biệt trêu ghẹo ý..."

Tề Á Nhuỵ: "Mình cũng thế, mình cũng thế! Mỗi bộ phim anh ấy đóng mình đều xem cả, dù chỉ là khách mời của show mình cũng xem..."

Hai người tựa như tìm được đồng bọn có cùng sở thích, nhất thời tán gẫu quên trời quên đất.

Tần Noãn thở dài nằm trên giường, ngẩn người nhìn chằm chằm giao diện Wechat của Cố Ngôn Thanh. Anh nói buổi trưa còn có việc, vậy bây giờ hẳn là rảnh rồi nhỉ?

Do dự một lát, cô gửi cho Cố Ngôn Thanh một icon *mỉm cười*.

Đợi một lát, bên kia không có hồi âm.

Tần Noãn buồn bực, ngán ngẩm bỏ điện thoại xuống, nhắm mắt dưỡng thần.

https://thuviensach.vn

Tô Tử Hân và Tề Á Nhuỵ vẫn đang cùng nhau thổi phồng, nịnh hót Cố Trí Dương, hình như không có ý định dừng lại. Cô dứt khoát đeo tai nghe vào.

Chuông báo tin nhắn của Wechat đột nhiên vang lên, hai mắt Tần Noãn loé sáng, nhanh chóng cầm điện thoại lên. Lúc nhìn thấy người gửi, ý cười lại biến thành thất vọng.

Thiếu mồm đệ nhất thế giới: 【Cuộc sống Đại học thế nào? Lần đầu tiên ở lại trường, bạn học nhỏ Tần Noãn có khóc đòi ba không?】

Tần Noãn nhìn chằm chằm màn hình điện thoại năm giây, hồi phục, 【Cho anh 3 giây để cút khỏi mắt em.】

Thiếu mồm đệ nhất thế giới: 【Đừng nha, ba đây là quan tâm con mà.】

Tần Noãn: 【 Cố Trí Dương, anh muốn bị ba em đánh chết đúng không?】

Thiếu mồm đệ nhất thế giới: 【Thấy con không khóc nhè, ba an tâm rồi, ngủ ngon!】

Tần Noãn: "..."

Thiếu mồm đệ nhất thế giới: 【Gần đây anh tương đối bận, khi nào rảnh sẽ đến Đại học C thăm em.】

Tần Noãn: 【Không cần! Em còn muốn sống lâu thêm mấy năm, cảm ơn!】

Thiếu mồm đệ nhất thế giới: 【Không được, anh nhất định sẽ đến.】

Thiếu mồm đệ nhất thế giới: 【Ba phải nhìn thử lúc không có ba bên cạnh, con đã gầy thành cái dạng gì rồi.】

https://thuviensach.vn

Tần Noãn không thể nhịn hơn nữa, 【Em ghét nhất là người khác xưng "ba ba" trước mặt mình đấy, hệt như trẻ trâu!】

0.5 giây sau, tin nhắn vừa rồi được thu hồi, thay bằng một cái khác:

Thiếu mồm đệ nhất thế giới: 【Anh phải nhìn thử lúc không có anh trai bên cạnh, em đã gầy thành cái dạng gì rồi.】

Tần Noãn: "..."

Cũng không lâu sau đó, Tề Á Nhuỵ đột nhiên la một tiếng, "Idol của mình đăng Weibo kìa, mình cướp được ghế VIP bình luận nè!"

Tô Tử Hân: "Chờ đó, mình cũng đi giật ghế VIP."

"Selfie đẹp trai quá à, mẹ nó mình muốn gả!!!" Gương mặt của Tề Á Nhuỵ như đoá hoa si, còn tâng bốc nịnh hót idol của mình, "Rõ ràng có thể dựa vào nhan sắc nhưng anh ấy vẫn cứ cần thực lực, người gì mà ưu tú thế! Bình thường anh ấy rất khiêm tốn nha, ít khi đăng Weibo, hôm nay thế mà yêu chiều fan hâm mộ mà đăng một bức."

Một khắc đang nghe về Cố Trí Dương "khiêm tốn" này, chuông điện thoại của Tần Noãn lại vang lên.

Thiếu mồm nhất thế giới: 【Anh trai đăng Weibo, nhanh vào khen anh đẹp trai đi.】

Chỉ một tin nhắn gửi liên tiếp sáu lâu, hắn là copy rồi paste lại.

Tần Noãn nhìn tin nhắn kia, trong đầu như có suy nghĩ gì nhảy ra. Cô nhếch môi, không trả lời.

Bên trong đoàn làm phim, Cố Trí Dương híp đôi mắt đào hoa, ngồi trên ghế dựa. Hai đùi bắt chéo, tay phải cầm điện thoại gác lên đầu gối, tư thái lười biếng.

https://thuviensach.vn

Anh nhìn chằm chằm khung chat, đợi hắn mười lăm phút. Cuối cùng, anh copy lại tin nhắn vừa gửi cho Tần Noãn rồi paste lại vào khung chat với Tiểu Linh Đang, nhấn gửi đi.

Tiểu Linh Đang: 【Gửi lộn người hả?】

Cố Trí Dương: 【Screenshot màn hình tin nhắn hiện tại của Tần Noãn đấy.】

Trong ký túc xá, Tiểu Linh Đang nằm trên giường, nháy mắt liền hiểu ý tứ của Cố Trí Dương, gửi lại cho anh một cái icon *OK*.

Sau đó, cô nàng cũng chụp màn hình gửi cho Tần Noãn, gõ chữ nói: 【Cố Trí Dương bắt mình vào Weibo để khen anh ấy soái. Chưa từng thấy ai không biết xấu hổ như vậy *thất bại*.】

Tần Noãn đang nằm trên giường có hơi thấp thỏm, nhìn thấy tin nhắn của Tiểu Linh Đang, cô nhẹ thở ra, hiểu ý cười một tiếng.

Hắn là cô suy nghĩ nhiều thôi.

Là cá mè một lứa với Tiểu Linh Đang, Tần Noãn gửi cho cô nàng một sticker *cái ôm*.

Cuối cùng, cô vẫn nhịn lại bản tính của mình, đăng nhập rồi vào Weibo của Cố Trí Dương để khen, bình luận:

@Cá chép nhỏ Noãn Noãn dưới trời sao: Đẹp trai nghẹt thở, đẹp trai chết luôn!!!!!

Nhận được bình luận của cô, Cố Trí Dương cong môi, mở Wechat ra, vào khung chat với Tần Noãn, gõ hai chữ "ngủ ngon".

Khựng một cái, anh xoá hai chữ này, đánh lại rồi gửi đi một lần nữa, 【Ngủ sớm giúp nhan sắc xinh đẹp hơn đấy. Hi vọng lần sau gặp mặt, em

https://thuviensach.vn

sẽ không khóc lóc xấu xí với anh.】

Tần Noãn: 【... Cút!】

Cố Trí Dương nhìn chằm chằm ảnh đại diện của cô, trong mắt mang theo ý cười.

Ảnh đại diện Wechat của Tần Noãn có nền màu hồng phấn tâm với cử chỉ pose dáng "yeah" một cái.

Làn da của cô trắng nõn, ngón tay tinh tế, ngon trỏ và ngón giữa kẹp một cây bút màu đen, ký một biểu cảm mặt khóc và một biểu cảm mặt cười.

Nhìn rất đáng yêu!

Chăm chú nhìn một lát, sau khi trở về giao diện chính, Cố Trí Dương thấy tin nhắn của Tiểu Linh Đang: 【Giúp anh một chuyện rồi đó, cảm ơn tôi thế nào đây?】

Cố Trí Dương gửi cho cô một hồng bao 200 tệ [1].

Tiểu Linh Đang nhận được hồng bao thì vui mừng phấn khởi. Một lát sau, cô nàng hồi phục lại, chân thành nói: 【Cố Trí Dương, anh đang sợ. Nếu như sau này Tần Noãn ở bên người khác, anh đừng có khóc với tôi đấy.】

Cố Trí Dương vừa nghĩ tới cô, lúc này đột nhiên trầm mặc, bất đắc dĩ cười một tiếng.

...

Mười giờ tối, Tần Noãn rốt cục cũng nhận được tin nhắn trả lời của Cố Ngôn Thanh: 【Thật xin lỗi, vừa nãy tôi hơi bận, giờ mới nhìn thấy tin nhắn. Quần áo bao nhiêu tiền? Tôi chuyển cho em.】

https://thuviensach.vn

Đôi mắt của Tần Noãn khẽ cong lên, nhanh chóng gõ chữ, 【Em không có mua.】

Cố Ngôn Thanh: 【???】

Tần Noãn: 【Em đột nhiên cảm thấy, tiền bối chuyển khoản cho em không có thành ý gì cả.】

Tần Noãn: 【Còn nữa, anh không đi cùng sẽ không biết quần áo em mua bao nhiêu tiền. Nếu như em hố anh thì làm sao bây giờ?】

Tần Noãn: 【Mặc dù em sẽ không hố anh, nhưng nếu anh hoài nghi em, vậy em cũng không có đường chối cãi.】

Tần Noãn: 【Giữa người và sự tín nhiệm không nên lấy ra thử. Huống gì, hai chúng ta lại không quen biết, đúng không?】

Cố Ngôn Thanh ngồi trước màn hình vi tính, nhìn cô rất nhanh gửi từng tin nhắn một. Anh bất đắc dĩ lắc đầu, trả lời: 【Vậy em muốn làm thế nào?】

Tần Noãn: 【Rất đơn giản ạ, bao giờ anh rảnh thì đi mua quần áo với em thôi.】

Tần Noãn: 【Em cảm thấy yêu cầu này anh không thể từ chối đâu. Dù sao, sự thật là anh làm bẩn váy của em mà.】

Tần Noãn: 【Em đã giặt thử rồi, mỡ đông giặt không sạch nổi.】

Cô vắt hết óc muốn khiến anh phải nuốt lại mấy lý do có thể dùng để từ chối mình.

Bên kia an tĩnh một hồi, Cố Ngôn Thanh trả lời: 【Được, ngày mai là cuối tuần, tôi rảnh.】

https://thuviensach.vn

Trên mặt Tần Noãn lộ ra vẻ đắc ý, 【Vậy thì chín giờ sáng mai, gặp ở cửa thư viện nhé!】

Cố Ngôn Thanh: 【Được.】

Để điện thoại xuống, Tần Noãn đưa tay che lại nửa khuôn mặt, nội tâm không nhịn được mừng thầm.

Tô Tử Hân nhìn qua, "Noãn Noãn, ngày mai Á Nhuỵ đi hẹn hò rồi, Thịnh Nam có việc của cậu ấy, hay là chúng ta đi xem phim đi?"

Tần Noãn: "... Ách, mình có việc rồi."

"Việc gì thế?"

Tần Noãn nháy mắt, khoé miệng cong lên, "Bí mật."

...

Ngày hôm sau, Tần Noãn thức dậy rất sớm. Cô mặc bộ váy lụa màu lam phối với đai lưng màu trắng mà mình thích nhất, đội mũ rơm Panama [2], trang điểm một ít rồi cẩn thận soi gương kiểm tra nhiều lần. Lúc này, cô mới yên lòng đi ra ngoài.

Nhiệt độ không khí mấy ngày nay tương đối cao, lúc cô ra khỏi cửa mới tám giờ rưỡi sáng, nhưng mặt trời đã chói chang rồi.

Quảng trường, Tần Noãn cầm một cái ô màu mực, đứng trước cửa thư viện, trong lòng suy nghĩ phải làm sao để ở bên cạnh Cố Ngôn Thanh một ngày hôm nay.

Trước kia, cô nói lời tán tỉnh quá nhiều đã hù anh chạy mất. Bây giờ, dù muốn hay không, cô vẫn phải dục cầm cố túng một chút, biểu hiện phải cẩn trọng một chút, giả vờ như không quá thích anh.

https://thuviensach.vn

Nếu như vậy, việc cô tới điểm hẹn sớm hơn nửa tiếng có vẻ không quá hợp lý rồi nhỉ?

Suy tư một phen, Tần Noãn quyết định trốn đi, dáng vẻ làm như mình chưa tới.

Trước cửa thư viện có một bức tượng người nổi danh, vóc người của cô nhỏ, núp ở phía sau vừa hay có thể ẩn mình tốt. Sau đó, cô lặng lẽ như mèo nhìn chằm chằm về hướng quảng trường.

Cố Ngôn Thanh tới rất đúng giờ. Tám giờ năm mươi chín phút, anh đã xuất hiện trong tầm mắt của Tần Noãn, lúc đến quảng trường vừa đúng chín giờ.

"..." Đúng giờ thế, giống như là sợ đến muội nửa giây vậy!

Tần Noãn quyết định tránh mặt một lát, để cho anh chờ thật lâu, nếu không thì không công bằng với cô!

Cố Ngôn Thanh cúi đầu nhìn điện thoại, áo thu màu trắng phối với quần dài màu đen, là đồng phục bình thường của học sinh. Nhưng khi mặt lên người anh lại phảng phất có hào quang, từng cái giơ tay nhấc chân đều mang theo khí chất cao quý.

Tần Noãn còn đang si mê nhìn, chợt nhận được tin nhắn Wechat của anh: 【Tôi đến rồi, em đang ở đâu?】

Tần Noãn trả lời: 【Em còn ở ký túc xá. Anh chờ một lát, bình thường khi ra ngoài, con gái đều phải chuẩn bị hơi lâu. Có lẽ... nửa tiếng nữa.】

Gửi xong, cô khấp khởi cất điện thoại vào túi, người rất nóng nên tháo nón xuống làm quạt.

https://thuviensach.vn

Sợ cái ô quá lớn sẽ bị Cố Ngôn Thanh phát hiện, lúc này, cô đóng ô lại. Trên đầu là mặt trời nóng bỏng, nóng tới mức người phiền ý loạn. Da thịt trên cổ của Tần Noãn cũng bắt đầu ửng lên, thậm chí hơi đau.

"Bà đây theo đuổi người ta bộ dễ lắm sao? Trời đất đều đối nghịch, thật làm bà đây tức chết!" Cô nhỏ giọng bất mãn, trên trán đổ ra mấy giọt mồ hôi.

Lúc này, trước mặt đột nhiên phủ lên một cái bóng, mặt trời nóng rực trên đỉnh đầu bị che đi, có gió nhẹ thổi qua mang theo chút lạnh.

Trong lòng Tần Noãn thoải mái không ít, "Ông trời quả nhiên vẫn còn có mắt, biết ta đây —"

Cô ngẩng đầu muốn ca ngợi ông trời một chút, không ngờ lại đụng vào một khuôn mặt tuấn dật đối diện.

Ngôn từ ca ngợi liền giống như xương mắc ở cổ họng. Tần Noãn trợn to mắt nhìn người thiếu niên sau lưng đang giúp mình che bớt phần lớn ánh nắng, môi cô mấp máy, "Anh, anh, anh..."

Anh xuất hiện hồi nào!!!

"Không phải em nói vẫn còn ở ký túc xá sao? Còn cần... nửa tiếng nữa à?" Cố Ngôn Thanh nhướn mày nhìn cô, tựa hồ đang suy nghĩ gì đó.

Lúc này, Tần Noãn bị nắng phơi đến đầu đầy mồ hôi, khuôn mặt đỏ bừng giống như đánh má hồng, trong tay cầm mũ nhẹ nhàng phẩy, tóc mai trước trán nhỏ vụn như tơ vũ, mi mắt thật dài rũ xuống, kiều kiều rất động lòng người.

"Em núp ở đây làm gì?" Cố Ngôn Thanh lại hỏi.

https://thuviensach.vn

Tần Noãn bị hỏi tới á khẩu không trả lời được, ấp úng nửa ngày, "Em, chuyện là, em đột nhiên đau bụng, cho nên em mới..."

"Cho nên em muốn ra sau pho tượng để..." Sắc mặt của Cố Ngôn Thanh không thể tin được, sau đó, anh rất khó khăn hướng dẫn, "Trong thư viện có nhà vệ sinh, đây là chỗ cộng cộng, em làm vậy không tốt lắm đâu."

Tần Noãn: "..."

———

[1] 200 tệ: 200 Nhân dân tệ = 668 786 Việt Nam đồng.

[2] Mũ rơm Panama: hình ảnh minh hoạ:

https://thuviensach.vn

NGOAN, DỖ ANH

Dạ Tử Tân

dtv-ebook.com

Chương 10: Ha Ha Ha, Cô Hời To Rồi!

Edit: Xiao Yi.

Tần Noãn cảm thấy Cố Ngôn Thanh đang cố ý đùa mình, nhưng con người anh lại chững chạc đàng hoàng, bộ dáng rất nghiêm túc, khiến cho nội tâm của cô không biết đường mà lần.

"Em chỉ nghỉ ngơi một chút, không có nói muốn đi vệ sinh mà!" Tần Noãn rầu rĩ cúi đầu.

"Ồ, vậy bây giờ em còn đau bụng không?" Hay tay của Cố Ngôn Thanh đút trong túi quần, đồng tử nhìn cô, khoé môi muốn nhếch lên nhưng nhanh chóng bình thường lại.

Tần Noãn lắc đầu, "Không ạ, hết đau rồi."

"Ừ, vậy đi thôi." Cố Ngôn Thanh dẫn đầu quay người đi trước, không hề truy hỏi cô tại sao lại tránh mặt ở chỗ này.

Tần Noãn đuổi theo sát anh, làm bộ như chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra. Cô giống như thường ngày, nói chuyện phiếm với anh, "Chúng ta đi đâu thế ạ?"

Cố Ngôn Thanh đảo mắt, "Theo ý của em."

"Vậy đi nội thành đi ạ," Đại học C nằm ở vùng ngoại thành, từ đây tới trung tâm thanh phố nếu không kẹt xe, tính cả vừa đi vừa về khoảng hơn nửa giờ. Hai người còn có thể chậm rãi một hồi nữa!

https://thuviensach.vn

Thời gian khá dài nói không chừng, cô sẽ có cơ hội ăn trưa với anh, càng có lời nha!

Cố Ngôn Thanh liếc cô một cái, thấy trong mắt cô loé lên tia láu cá, anh nhàn nhạt thu hồi tầm mắt, không có ý kiến.

Từ cửa Nam của Đại học đi ra, Cố Ngôn Thanh đang muốn bắt taxi, chợt bị Tần Noãn cản lại.

Cô chỉ vào trạm xe buýt đối diện, "Không phải ở đó có xe buýt sao ạ? Hay là chúng ta ngồi xe buýt đi."

Nghe nói, xe buýt mỗi trạm đều sẽ dừng lại, khẳng định thời gian ngồi xe buýt sẽ lâu hơn bắt taxi một chút, thời gian hai người chung đụng sẽ càng nhiều nha!

Thời gian như bọt biển trong nước, từng chút là chen, chen chút thành một. Dù sao, lần sau muốn tìm anh nữa, cô cũng chưa biết nên viện lý do gì.

Cố Ngôn Thanh buồn cười nhìn cô, "Em từng ngồi xe buýt rồi à?"

Chỉ bằng địa vị của Tần gia, nhất định sẽ không có chuyện ra ngoài phải ngồi xe buýt, huống chi nha đầu này rõ ràng là ngậm thìa vàng mà lớn lên.

"... Chuyện gì cũng có lần đầu tiên mà." Tần Noãn nói, lấy tiền xu trong balo ra, nhướn mày, "Anh nhìn đi, em đã sớm chuẩn bị tốt rồi!"

Nói xong, cô lại sợ Cố Ngôn Thanh suy nghĩ nhiều, lại giấu đầu lòi đuôi giải thích, "Em chỉ là cảm thấy, ngồi xe buýt tương đối bảo vệ môi trường thôi ạ."

Cố Ngôn Thanh không nói gì, đi cùng cô dọc theo vạch kẻ làn đường tới trạm xe buýt đối diện.

https://thuviensach.vn

Hôm nay là cuối tuần, số người chờ xe buýt rất nhiều, đều là sinh viên của Đại học C. Cố Ngôn Thanh lại là nhân vật phong vân của Đại học C, cho nên lúc này hấp dẫn không ít ánh mắt.

Giống như đã sớm tập thành thói quen, thần sắc của anh rất bình tĩnh, chỉ lẳng lặng đứng đó, ngọc thụ lâm phong, khí chất xuất trần.

Tần Noãn đứng bên cạnh anh cũng chịu từng đợt ánh mắt như đao kiếm bắn qua, tràn ngập tính công kích, hiển nhiên là họ xem cô là địch.

Chỉ là, Tần Noãn không thèm để ý những cái này. Cô vờ như không biết, tuỳ ý nghịch cái ô che nắng trong tay.

Ánh nắng mặt trời bây giờ rất gắt, nhưng cô chỉ che cho chính mình, không hề che giúp Cố Ngôn Thanh.

Dù sao, anh cũng không thích cô xum xoe, lần trước cô còn doạ anh chạy, cho nên Tần Noãn liền tốt với bản thân một chút, không dán chặt vào anh nữa.

Nếu như cô bỏ qua mình mà gánh nắng nóng trên đầu mà lo cho Cố Ngôn Thanh, như vậy cũng không có ý nghĩa gì. Có câu nói rất hay: thu phục lòng người, không thể quá chủ động.

Tần Noãn nghịch cán ô, đồng tử đảo một cái, đột nhiên ngẩng đầu, "Học trưởng lần trước cùng chúng ta ăn cơm, anh ấy có bạn gái không ạ?"

Cố Ngôn Thanh hơi ngẩn ra, giống như không có hồi thần lại.

"Là bạn cùng phòng của anh đó, Cận Bùi Niên, em thấy anh ấy... rất đẹp trai ạ." Tần Noãn ngẩng mặt, bên trong mắt hạnh là hoa si rực rỡ.

Cố Ngôn Thanh chỉ trầm mặc trong chốc lát, hai chữ "Không có" đã ra tới miệng, nhưng đầu lưỡi lại không nghe lời, nói thành hai chữ khác:

https://thuviensach.vn

"Không biết."

Tần Noãn rất kinh ngạc, "Không phải anh ấy là bạn cùng phòng của anh sao ạ? Nhìn quan hệ của hai người rất tốt mà, sao anh lại không biết được?"

Cố Ngôn Thanh không biết cô muốn tìm hiểu Cận Bùi Niên để làm gì. Anh cũng không muốn nhiều lời, chỉ tuỳ ý đảo mắt nhìn nơi khác.

Lúc này, bả vai chợt bị ai đó vỗ một cái. Cố Ngôn Thanh vô thức xoay đầu, nhìn thấy một sinh viên nữ tóc xoã dài, dịu dàng cười nói: "Là Cố đại thần a, thật là trùng hợp!"

Vai của sinh viên nữ đó bị một người ôm lại, Cố Ngôn Thanh tiện mắt nhìn qua, nhướn mày với sinh viên nam kia, "Đang hẹn hò à?"

Sinh viên nam ôm sinh viên nữ vào trong ngực, liếc mắt nhìn Tần Noãn sau lưng anh, lười biếng nói: "Yêu đương còn phải giữ bí mật, chuyện này thật không có suy nghĩ."

Cố Ngôn Thanh không đáp, Tần Noãn lại rất nhạy bén mà thay anh giải thích hiểu lầm, "Tôi không phải là bạn gái của anh ấy đâu."

Thời điểm nên phủi sạch quan hệ thì phải phủi cho sạch, như vậy mới có thể chứng minh cô đối với anh không có tình ý gì.

Nếu không giải thích, nói không chừng Cố Ngôn Thanh còn cảm thấy cô đang chiếm tiện nghi của anh mất.

Sinh viên nam vừa hỏi thăm lại nhìn về phía Cố Ngôn Thanh, "Thật không phải à?"

"Ừ." Trên mặt của Cố Ngôn Thanh không có biểu cảm gì.

Sinh viên nam nhìn anh đầy thâm ý rồi cười cười, ôm lấy sinh viên nữ rời đi. Họ không phải tới đây chờ xe buýt, chỉ là đi ngang qua mà thôi.

https://thuviensach.vn

Chờ họ đi rồi, Tần Noãn tò mò hỏi: "Hai người ấy là ai thế ạ?"

"Người của Hội sinh viên." Thanh âm của anh rất nhạt.

Xe buýt đến, hai người lên xe.

Chen chúc bên trong, Tần Noãn bị dòng người đẩy tới cửa sau. Cô nắm thanh vịn thật chặt, thân hình có hơi bất ổn mà lung lay.

Đây là lần đầu tiên cô ngồi xe buýt, lúc này mới biết được thì ra hoàn cảnh bên trong là như vậy. Xung quanh toàn là người, hơi thở mỗi người đều phả ra, dưới trời mùa hạ nóng bức này lại càng khó chịu. Cho dù mở máy lạnh trong xe lên cũng không làm dịu được buồn nôn trong cô.

Mà Cố Ngôn Thanh lại chẳng biết đi đâu rồi.

Trong đầu Tần Noãn "oanh" một tiếng, giống như cái gì nổ tung. Ký ức mà cô kịch liệt chôn lấp ở nơi sâu trong đầu, lúc này vô số hình ảnh tranh nhau muốn tuôn ra ngoài, mãnh liệt như thuỷ triều, rất nhanh vây cô lại, khiến cho hô hấp của cô không thông, cảm giác sợ hãi cũng trào ra tới.

Cả người Tần Noãn run rẩy hoảng sợ, sắc mặt trắng bệch, đôi môi run lên thật nhẹ.

Cố Ngôn Thanh chen chúc từ trong đám người lúc này đi tới, nhìn thấy bộ dáng của cô, lông mi hơi lạnh, "Em làm sao vậy?"

Thanh âm ôn hoà gọi suy nghĩ của Tần Noãn trở về. Trên chóp mũi của cô giống như có bạc hà thơm ngát lướt qua, cô dần hoàn hồn, thần sắc bình tĩnh lại.

Tần Noãn ngẩng đầu, cười với anh, "Em không sao, có hơi say xe thôi ạ."

Cố Ngôn Thanh lấy khăn tay trong túi đưa cho cô.

https://thuviensach.vn

Tần Noãn nhìn chiếc khăn tay kia, khó hiểu.

"Trán của em đổ mồ hôi." Cố Ngôn Thanh nói.

Tần Noãn nhận lấy rồi lau, "Cảm ơn anh ạ."

Đúng lúc này, xe buýt ngừng lại, cửa sau mở ra.

Cố Ngôn Thanh liếc nhìn cô một cái, khẽ hất cằm, "Đi thôi, chúng ta xuống xe."

Tần Noãn theo anh xuống xe, mãi đến khi xe buýt chạy đi xa, cô mới hậu tri hậu giác [1] nhìn địa phương trước mặt, sạch đến phân chim cũng không có, "Đây là đâu thế ạ? Sao chúng ta lại xuống xe ở chỗ này?"

Cố Ngôn Thanh: "Không phải em say xe à?"

Môi của Tần Noãn khẽ mím lại, trầm mặc một lát, cô ngẩng đầu, "Vậy chúng ta làm sao bây giờ ạ? Chỗ này hình như không tốt để bắt taxi đâu."

"Ngồi ở đó nghỉ ngơi trước một lát đi."

Tần Noãn ngồi xuống trên ghế của trạm xe buýt, thuận tiện lấy cái ô che nắng trong balo ra. Còn Cố Ngôn Thanh đứng bên đường bắt taxi.

Tần Noãn nhìn bóng lưng của anh, cười trêu hỏi: "Xuống xe ở chỗ này, không phải là anh muốn lừa bán em đi để kiếm tiền đấy chứ?"

Cố Ngôn Thanh quay đầu, "Xem ra em say xe quá rồi, ở đây còn có tâm trạng để đùa."

Tần Noãn nháy mắt, "Em không nói đùa nha, nếu anh muốn thật sự muốn bán em đi thì sao ạ?"

https://thuviensach.vn

"..." Cố Ngôn Thanh đi qua, "Em còn khó chịu không? Hay là ngồi đợi ở chỗ này đi, tôi đi quanh đây xem có chỗ nào bán nước hay không."

"Không cần đâu ạ, em không khát. Chỗ này đến một bóng người còn không có, sao có chỗ bán nước được ạ."

Cố Ngôn Thanh ngồi xuống chỗ bên cạnh, dò xét cô một hồi rồi hỏi: "Em ngồi ở đây một mình sẽ không sợ hãi đâu nhỉ?"

"... Em sợ lạc đường thôi, được không?" Tần Noãn nhìn xung quanh một chút, đảo mắt thấy đồng ruộng bên cạnh, mắt cô liền sáng lên, "Anh nhìn kia, đằng kia có dê!"

Cố Ngôn Thanh nhìn theo, quả thật ở đó có ba con dê đang ăn cỏ, hai lớn một nhỏ, ấm áp hệt như một nhà ba người.

Tần Noãn chạy tới, muốn sờ con cừu con, nhưng lại sợ bị cừu mẹ tấn công. Cô chỉ có thể ngồi ở bên cạnh ngắm nó, "Cừu nhỏ đáng yêu quá à! Be ~"

"Đúng rồi," Bỗng nhiên, cô nhớ lại một chuyện thú vị nào đó, nói với Cố Ngôn Thanh, "Đổng sự trưởng của tập đoàn Đằng Thuỵ có một người con trai, nhũ danh của anh ấy là Mị Mị đấy ạ."

"Mỗi lần dì Lục Tinh nói về anh ấy với em, toàn là Mị Mị nhà chúng ta làm sao, Mị Mị nhà chúng ta thế nào. Em vừa nghe, trong đầu vừa tưởng tượng tới một cái đầu dê, giống như vầy nè." Tay cô chỉ vào con cừu con.

"..." Cố Ngôn Thanh liếc mắt qua mớ lông quăn trên đầu con cừu con, khoé miệng hơi rút lại.

"Anh có nhũ danh không ạ?" Tần Noãn lại hỏi.

Cố Ngôn Thanh liền giật mình, chột dạ đáp: "Không có."

https://thuviensach.vn

"Nơi này vắng vẻ kỳ lạ như vậy lại có người chăn dê," Tần Noãn nhìn bốn phía một hồi cũng không tìm thấy chủ nhân của mấy con dê này ở đâu, "Chúng ta vẫn nên chờ chuyến xe buýt tiếp theo tới rồi nhanh đi thôi."

Ngữ khí của Cố Ngôn Thanh miễn cưỡng hỏi: "Không phải em bị say xe à? Còn có thể ngồi xe buýt được sao?"

"Nhưng cũng không thể ở đây chờ được, em không sao rồi." Tần Noãn vươn cánh tay hoạt động gân cốt, một lần nữa trở về chỗ ngồi dưới trạm xe buýt để chờ.

Cố Ngôn Thanh sóng vai đứng bên cạnh cô, do dự thật lâu rồi mới lấy USB từ trong túi ra, đưa cho cô, "Của em này."

Tần Noãn nhìn thấy USB thì rất kinh ngạc, "Cái này sao lại ở chỗ anh thế ạ?"

"Lần trước em đưa thuốc cảm cho tôi, nó ở bên trong."

Tần Noãn bừng tỉnh. Lúc cô buộc giây dàu có lẽ đã ném vào trong bịch thuốc, thế mà lại quên luôn.

Không đúng, hình như lúc Tiểu Linh Đang gọi điện cho cô có nói bên trong USB này là gì nhỉ?

Khi ấy, Tần Noãn không để trong lòng, nhưng bây giờ mơ hồ nhớ lại, hình như cái gì gọi là... lễ trưởng thành? Video giáo dục giới tính?

Tần Noãn giật mình, cả người nhất thời không biết phải làm sao, "Đây không phải là USB của em đâu, của người khác đấy ạ."

Cố Ngôn Thanh liếc cô một cái, vờ như không biết, "Bên trong là cái gì thế?"

https://thuviensach.vn

Tần Noãn lập tức giật mình, chợt thở ra một hơi, "Cũng không có gì đâu ạ, chỉ là đề thi thử Đại học thôi."

Vừa lúc xe buýt đi tới, Tần Noãn không muốn tiếp tục thảo luận vấn đề USB này với anh nữa. Cô nắm tay Cố Ngôn Thanh đi vào trong, "Xe tới rồi, chúng ta lên xe trước đi ạ."

Sau khi trả tiền vé, Tần Noãn nắm thanh vịn, đứng vững. Lúc này, cô mới hậu tri hậu giác phản ứng lại, tay của cô từ khi lên xe tới giờ luôn nắm thật chặt tay của Cố Ngôn Thanh, chớ hề buông lỏng.

Lực tay của anh rất nhỏ, da dẻ trắng nõn, chỗ lòng bàn tay mà cô nắm chặt là một mảnh ấm áp.

"..." Tần Noãn lập tức thả ra, biểu cảm trên mặt rất bình tĩnh, "Em, lúc nãy em chỉ sợ anh đi chậm quá, xe buýt sẽ đi mất thôi ạ."

Nơi cổ tay vẫn còn lưu lại nhiệt độ cơ thể từ lòng bàn tay của cô, trong lòng Cố Ngôn Thanh gợn lên một cơn sóng nhỏ. Anh nâng mắt nhìn cô rũ mi, rèm mi dày đẹp ấy đang run rẩy từng đợt.

Cố Ngôn Thanh yên lặng thu tay về, nhưng hai vành tai lại hơi nóng lên.

...

Đến trung tâm thương mại thành phố, Tần Noãn dẫn Cố Ngôn Thanh đi dạo.

Quần áo ở đây rất mắc, cô không chắc rằng Cố Ngôn Thanh có thể mua được, cho nên dứt khoát một bộ cũng không mua, chỉ lề mà lề mề tới trưa.

Cô nói: "Em không chọn được bộ nào vừa ý, hay là anh mời em ăn trưa một hôm đi, xem như anh không nợ gì em nữa."

https://thuviensach.vn

Cố Ngôn Thanh không biết trong đầu cô đang nghĩ gì, chỉ cho rằng cô đang đói bụng, gật đầuhỏi: "Em muốn ăn gì?"

Tần Noãn nhìn quanh một vòng rồi chỉ vào hàng người đang xếp dài đối diện, "Ăn pizza ạ, anh đi mua."

Nói xong, cô tự mình ngồi xuống khu ghế dài nghỉ ngơi. Vừa mới dạo phố nửa ngày, cô rất mệt mỏi, phải nghỉ ngơi một lát.

Cố Ngôn Thanh vừa đi được mấy bước, lúc quay đầu lại nhìn thấy một chàng trai đến ngồi bên cạnh cô, thân thiết trò chuyện cái gì.

Nhìn khẩu hình của cậu ta hình như là đang bắt chuyện.

Cố Ngôn Thanh nhíu mày một cái, quay người đi lại, "Tần Noãn."

Tần Noãn ngẩng đầu, chàng trai ngồi bên cạnh cô cũng nhìn lên.

"Không phải anh đi mua pizza cho em sao ạ?" Tần Noãn hỏi.

Cố Ngôn Thanh nhìn thấy chàng trai kia không hề có ý muốn đi. Anh dừng một lát, sau đó nói: "Tôi không có tiền mặt."

"Anh dùng điện thoại để thanh toán ấy?"

"Điện thoại của tôi hết pin rồi," Một tay đang đút trong túi của Cố Ngôn Thanh yên lặng khoá nguồn điện thoại, sau đó lấy ra cho cô xem, "Tự sập nguồn rồi."

"... Cho nên anh muốn em đi mua ạ?"

Cố Ngôn Thanh nghĩ ngợi, "Tôi nghĩ chúng ta có thể đi cùng nhau."

Nói xong, anh lại bồi thêm một câu, "Coi như tôi lại thiếu em một bữa cơm, lần sau sẽ bù."

https://thuviensach.vn

Chuyện này...

Trong lòng Tần Noãn tính toán. Vốn dĩ cô còn đang nghĩ nếu như sau hôm nay hai người trả nợ xong, lần sau làm sao tìm được cớ gặp mặt nữa.

Hiện tại làm chuyện thành ra như vậy, Cố Ngôn Thanh lại thiếu cô một bữa cơm, vậy lần sau cô hẹn anh không phải là có cớ rồi sao?

Ha ha ha, cô hời to rồi!

Trong lòng trong bụng của Tần Noãn nở hoa, hứng khởi nhảy lên như trẻ con, đi lại chỗ phía trước mua pizza.

Cố Ngôn Thanh quét mắt nhìn chàng trai vẫn còn ngồi lì ở đó. Anh bình tĩnh xoay người đi theo sau lưng cô.

———

[1] Hậu tri hậu giác: sau khi mọi chuyện xảy ra mới phản ứng lại.

https://thuviensach.vn

NGOAN, DỖ ANH

Dạ Tử Tân

dtv-ebook.com

Chương 11: Bày Tỏ Ở Thao Trường*

Edit: Xiao Yi.

* Thao trường: sân tập huấn quân sự (hoặc là nơi tổ chức thi đấu thể thao).

Cuối tuấn kết thúc, kiếp sống quân sự cũng bắt đầu theo.

Bởi vì sinh viên nữ của khoa Cơ khí - Điện tử quá ít, cuối cùng các giáo quan [1] bàn bạc để sinh viên nữ của khoa Cơ khí - Điện tử và sinh viên nữa của khoa Kế toán học chung.

Giáo quan thì nghiêm khắc, huấn luyện thì ma quỷ, cho nên Tần Noãn tạm thời vứt Cố Ngôn Thanh sang một bên, tâm tư không bận tâm nữa.

Ban ngày, mọi người có một buổi huấn luyện, buổi tối cũng có một buổi giống vậy. Chỉ là buổi tối khá buông lỏng, cho nên mọi người hoặc là tụm lại một chỗ ca hát, hoặc là tự thân ngồi thành một vòng tròn, người có tài nghệ có thể lên chính giữa vòng tròn để biểu diễn, cũng có thể chơi đùa, cực kỳ náo nhiệt.

Ngày ngày, sau khi tụm lại ca hát gì đó, mọi người như thường ngày ngồi thành một vòng tròn trên bãi tập, có vài sinh viên nữ ca hát, nhảy múa hay tấu hài.

Tần Noãn ngồi bên cạnh ba người bạn cùng phòng, đơn giản làm quần chúng.

https://thuviensach.vn

Lúc này, người đang đứng ở tâm vòng là sinh viên của khoa Kế toán - Lý Nhiễm. Cô ta biểu diễn ballet cho mọi người xem, dáng người của cô ta mềm mại, đồ rằn ri làm cho điệu múa tăng thêm mấy phần độc đáo, bắt đầu có người lớn tiếng khen hay.

Tô Tử Hân nhìn qua phía Tần Noãn, "Sao cậu im lặng thế? Phải dũng cảm thể hiện bản thân lên, đầu năm nay cậu vô danh quá nên dễ bị người ta bỏ qua đấy. Trên diễn đàn bình chọn hoa khôi giảng đường, cậu chỉ đứng nhì, so với Lý Nhiễm đứng thứ nhất đã thua rất nhiều phiếu."

Tô Tử Hân nói xong thì nhìn Tần Noãn, sau đó lại nhìn Lý Nhiễm, "Luận về nhan sắc, cậu ăn đứt cậu ta mấy con phố. Cho nên cậu đừng khiêm tốn như vậy, thời điểm nên chứng tỏ bản thân thì phải chứng tỏ."

Tề Á Nhuỵ nghe theo, cũng tham gia vào, "Đúng đó đúng đó, khoa của tụi mình chỉ có bốn sinh viên nữ. Nếu muốn danh hiệu hoa khôi học đường, cậu phải biểu diễn nhiều bài nha!"

Tần Noãn trừng mắt nhìn, "Cái gì mà bình chọn hoa khôi? Mình không hề báo danh mà."

Tề Á Nhuỵ cười, "Sinh viên nam của khoa mình chỉ ước gì cậu là hoa khôi giảng đường nha. Đương nhiên, họ đã nhanh chân truyền ảnh của cậu đi rồi!"

"..." Cho nên cô đã bị chụp lén à?

Tần Noãn khẽ cau mày một cái, không nói chuyện nữa.

Lúc này, giữa hai người Tần Noãn và Tề Á Nhuỵ đột nhiên có một người chen vào. Tần Noãn nghiêng đầu nhìn qua, là một sinh viên nam, ngũ quan đoan chính, mặc áo thun màu lục quân đội. Lúc anh xen giữa nhóm các cô đang mặc đồ rằn ri cũng không dễ phát hiện.

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy người kia, trên mặt Tề Á Nhuỵ lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng. Cô nàng hốt hoảng nhìn xung quanh một chút, nhỏ giọng hỏi: "Sao anh lại chạy tới đây thế?"

Sinh viên nam ngồi xếp bằng, lấy mũ trên đầu mình xuống rồi đội cho Tề Á Nhuỵ, "Anh rảnh không phải làm gì nên tới nhìn em một lát."

Tề Á Nhuỵ lập tức thẹn thùng.

Tần Noãn và Tô Tử Hân nhìn nhau một chút, nháy mắt liền biết thân phận của người sinh viên nam này là ai.

Tề Á Nhuỵ cười giới thiệu với anh, "Bên kia là ba người bạn cùng phòng với em đấy ạ."

Sau đó, cô nàng lại nhìn qua Tần Noãn, Tô Tử Hân và Chu Thịnh Nam, "Đây là bạn trai của mình, năm hai khoa Kế toán mà mình đã từng kể với các cậu đó."

Chu Thịnh Nam bình thường ít nói, nhưng cũng không hoàn toàn không hoà đồng với ba người còn lại. Lúc này, Chu Thịnh Nam nghiêng mắt nhìn qua, đồng thanh với Tô Tử Hân và Tần Noãn, "Xin chào tiền bối."

Sau khi trò chuyện vài câu, các cô không quấy rầy hai người họ tình nồng mật ý nữa, tiếp tục xem người ở giữa vòng đang biểu diễn.

Lý Nhiễm lại múa thêm một điệu, nhận được thanh âm ủng hộ. Cô ta vừa trở lại vị trí của mình, ngồi xuống bên cạnh một sinh viên nữ khác, liền nhìn hướng Tần Noãn bên này, "Khoa Cơ khí - Điện tử các cậu cứ nhất quyết không ai chịu ra biểu diễn như vậy thật không thích hợp thì phải?"

"Thì đó, không có tài nghệ gì cũng trúng được vị trí thứ hai của bình chọn hoa khôi giảng đường. Nếu như truyền đi sẽ chỉ làm mọi người cảm

https://thuviensach.vn

thấy sinh viên nữ của khoa Cơ khí - Điệu tử đều là bình hoa thôi, chỉ được cái vẻ."

Nghe họ kẻ xướng người hoạ, Tô Tử Hân nhướn mày, nói với Tần Noãn, "Mấy đứa cùng ký túc với Lý Nhiễm rõ ràng đang nhắm vào cậu. Số phiếu của cô ta cao nhất rồi còn không muốn tha cho cậu, cũng chẳng biết đang đắc ý méo gì."

"Tần Noãn, đừng có nói là cậu thật sự không biết làm gì khác đấy nhé?" Một sinh viên nữ bên cạnh Lý Nhiễm lại mở miệng, ngôn từ mang theo ý khiêu khích, dẫn toàn bộ ánh mắt của mọi người nhìn qua.

Lúc này, các giáo quan đã bị triệu tập đi họp, cũng không có người nào ngăn cản. Mọi người càng không kiêng kị, tranh nhau ồn ào cả lên.

Lý Nhiễm ngược lại ngồi rất ưu nhã, sau khi người bên cạnh ồn ào xong, cô ta mới ôn hoà mở miệng, "Tài năng là do thiên phú, người có người không. Chuyện này vốn là tự nhiên, mọi người không nên miễn cưỡng người khác đâu nha."

Tô Tử Hân nghe xong, lúc này liền không thoải mái muốn phản bác, nhưng bị Tần Noãn giữ lại.

Tần Noãn mỉm cười đứng lên, "Hồi nhỏ mình từng học múa mấy năm, đã lâu rồi chưa nhảy lại. Không biết hôm nay có thể tuỳ tiện nhảy tốt một đoạn được không nữa."

Nói xong, cô đứng trong vòng người đang ngồi, thái độ khiêm nhường.

Mấy người bên cạnh Lý Nhiễm không khỏi lộ ra dáng vẻ muốn xem kịch.

Vừa nãy Lý Nhiễm múa đã nhận được rất nhiều khen ngợi, bây giờ Tần Noãn lại múa, không phải sẽ trở thành tôm tép nhãi nhép thôi sao?

https://thuviensach.vn

Đến bản thân Lý Nhiễm cũng không khỏi cong môi lên mấy phần, dáng vẻ muốn xem kịch vui.

Tần Noãn vờ như không biết. Cô đứng trong vòng ánh mắt đang nhìn chăm chú của mọi người, nhón nhẹ chân trái, giơ nhẹ đùi phải, hai tay vươn ra, vòng eo chính giữa dáng người nhẹ xoay tròn một cái, tốc độ từ chậm đến nhanh.

Thân hình của cô yểu điệu cân xứng, làm ra tư thái múa này liền giống như chim phượng giang cánh, khi xoay tròn càng toát lên vẻ ôn nhu nhẹ nhàng.

Một vòng, hai vòng, ba vòng,... Lúc đếm tới vòng thứ chín đã có người không nhịn được mà vỗ tay, lớn tiếng khen ngợi. Sắc mặt của Lý Nhiễm cũng biến đổi theo.

Mười hai vòng, mười ba vòng,... Bạn học bên cạnh đến vây xem càng ngày càng nhiều, mọi người nghẹn lời mà nhìn trân trối, mà nhìn than hay.

Lúc xoay vòng thứ hai mươi, Tần Noãn chậm rãi kết thúc điệu múa, nhẹ nhàng đứng vững lại. Cô cúi chào mọi người, sau đó trở về chỗ ngồi của mình.

Một hồi lâu sau, tiếng hô to khen hay lại lần nữa vang lên:

"Noãn Noãn, cậu lợi hại quá!" Tô Tử Hân vỗ tay rất nhiệt, trong mắt không hề che giấu sự tán thưởng, "Thế mà cậu biết khiêu vũ cơ, tuyệt ghê!"

Tần Noãn có hơi xấu hổ, thấp giọng nói: "Thật ra... mình không có nhảy. Chỉ là động tác này vừa đủ doạ người thôi."

Ý cười của Tô Tử Hân hơi cứng lại.

https://thuviensach.vn

Cô nàng sững người một hồi lâu, lại cười nói: "Không sao cả, dù sao chỉ doạ người thôi mà, cậu nhìn thử nét mặt của Lý Nhiễm đi, mình đoán chừng cậu ta chẳng múa nổi động tác này đâu. Dù sao độ khó của động tác này lại cao thế..."

Nói xong, Tô Tử Hân còn cố ý hắng giọng một cái, ôm lấy Tần Noãn, mở miệng nói: "Một số người vừa nãy mới nói đúng ghê. Tài nghệ là do thiên phú, Noãn Noãn của chúng ta chính là thiên phú nha!"

Lý Nhiễm ngồi đối diện, thần sắc ngưng lại, trầm mặc không nói gì.

Tiếng chuông kết thúc huấn luyện buổi tối vang lên, các giáo quan còn chưa trở lại, cho nên mọi người tự giải tán.

Sau khi mấy người bạn cùng phòng, Tề Á Nhuỵ vội vàng đi hẹn hò với bạn trai, gấp gáp chạy đi.

Tần Noãn, Tô Tử Hân và Chu Thịnh Nam đứng dậy khỏi nền cỏ, cũng chuẩn bị trở về ký túc xá để rửa mặt.

"Ồ! Bên kia có ai đang bày nến kìa!" Không biết người nào hô to một câu, mọi người nghe thấy thì nhìn qua, bắt gặp trên đồng cỏ không xa thật sự có người bày rất nhiều nến, là hai trái tim chồng lên nhau.

Ở giữa có một sinh viên nam đang đứng, một tay giơ loa, một tay ôm hoa hồng.

Ngọn cỏ không chắc chắn, không biết sinh viên nam kia làm sao có thể bày nến lên được. Ánh nến chiếu xuống mặt cỏ, rất có ý thơ lãng mạn.

Hai mắt của Tô Tử Hân loé sáng, "Là bày tỏ kìa, lãng mạng phết! Các cậu có muốn ở lại xem náo nhiệt không?"

https://thuviensach.vn

"Quên đi, chuyện này có gì đáng xem đâu, mình mệt muốn chết rồi, muốn về tắm rửa rồi ngủ thôi." Tần Noãn nói xong liền kéo tay Chu Thịnh Nam muốn rời đi, Tô Tử Hân lại không nhịn được tò mò, đứng lại tại chỗ.

"Bạn học Tần Noãn!" Bên trong cái loa vang lên một giọng nam cao sáng, Tần Noãn sợ run cả người.

Chu Thịnh Nam nhướn mày, "Hình như là gọi cậu đấy, náo nhiệt này đoán chừng cậu phải xem rồi."

Cảm giác xấu hổ xông lên, đến ngẩng đầu Tần Noãn cũng không dám ngẩng, cánh tay đang kéo Chu Thịnh Nam lập tức định dzọt.

"Bạn học Tần Noãn, em đợi một chút!" Giọng nam bên trong loa liền hơi vột lên.

Lúc này, Tần Noãn mới kịp phản ứng, người kia cũng đã thấy cô rồi. Cô cúi đầu, đứng yên không nhúc nhích, cũng không hề quay đầu lại nhìn xem đối phương là ai.

Sinh viên nam kia nói tiếp: "Anh là học trưởng hơn em một khoá. Có lẽ em không biết anh, nhưng ngày đầu tiên khai giảng, anh đã chú ý tới em rồi, đồng thời đã vừa thấy liền yêu."

"Nhưng anh không chỉ thích em không. Tình cảm của anh tuyệt đối không nông cạn như vẻ bề ngoài, anh còn muốn tìm hiểu em nhiều hơn. Trong đời mỗi người sẽ có khách qua đường lui tới, có người đi hướng Tây, có người đi hướng Đông, có người đi hướng Bắc, có người đi hướng Nam. Nhưng anh chỉ vì em mà đến, chỉ vì muốn hiểu em, muốn bảo vệ em thôi!"

"Tần Noãn, chỉ cần em đồng ý làm bạn gái của anh, từ nay về sau, trái tim của anh sẽ chỉ đập rộn vì em, ánh mắt của anh sẽ chỉ dừng lại vì em. Anh vì em che gió chắn mưa, vì em mà vượt qua chông gai. Em nói anh đi

https://thuviensach.vn

hướng Đông, anh tuyệt đối sẽ không đi hướng Tây. Em muốn hái trăng xuống, anh tuyệt đối sẽ không hái sao để lừa em."

Chu Thịnh Nam đen mặt đẩy Tần Tuyển ra, xoa cánh tay đã sớm nổi da gà, "Mình nghe không nổi nữa!"

Sắc mặt của Tần Noãn cũng không tốt lắm. Cô không thích bị đẩy vào tình cảnh xấu hổ trước mặt nhiều người thế này, đúng là xấu hổ cực điểm.

Không ít người nhìn qua phía cô, thậm chí có người còn khích lệ, "Tần Noãn, sinh viên tốt như vậy, cậu mau đồng ý đi!"

"Đúng đó đúng đó, mau đồng ý anh ấy đi! Lời nói tốt đẹp như thế, đến mình cũng cảm động quá!"

Tần Noãn vừa mới quay người nhìn về hướng sinh viên nam đó, không biết lại bị ai đẩy một cái. Cô lảo đảo hố lên mấy bước. Sinh viên nam kia nhìn thấy cũng cầm hoa đi lại gần cô.

Tóc của anh ta chải ngược ra sau, vuốt keo bóng loáng, vẻ mặt tự cho mình rất mê người. Anh ta mỉm cười, "Tần Noãn, anh đã biết là em sẽ đồng ý mà."

"..." Tần Noãn há hốc mồm.

Cô còn chưa kịp lên tiếng đã nhìn thấy cách đó không xa, Cố Ngôn Thanh đang đi về hướng này.

Trước ngực anh đeo thẻ công tác của Hội sinh viên, sắc mặt nặng nề, lúc nói chuyện, dáng vẻ ăn nói có ý tứ lại mang theo vài phần nghiêm túc.

Đi cùng anh còn có mấy người của Hội sinh viên. Có người đang cầm bình chữa cháy, tốc độ rất nhanh, sau khi lại đây không nói hai lời, lập tức dập tắt ánh nến lung lay sắp đổ trên đồng cỏ.

https://thuviensach.vn

Sương mù lượn lờ ở giữa, người vây xem xung quanh vô thức lùi về sau mấy bước, Tần Noãn cũng thuận thế tránh qua một bên, không ngờ lại ngoài ý muốn đụng vào người Cố Ngôn Thanh.

Mà anh chỉ nhìn Tần Noãn một cái, không hề nói chuyện, sau đó đảo qua nhìn sinh viên nam tỏ tình đang trợn tròn mắt, "Tôi cho cậu mười phút để thu dọn chỗ này sạch sẽ, nếu không sẽ ghi tội chờ xử lý."

———

[1] Giáo quan: người phụ trách/giáo dục môn quân sự.

https://thuviensach.vn

NGOAN, DỖ ANH

Dạ Tử Tân

dtv-ebook.com

Chương 12: Thích

Edit: Xiao Yi.

"Tôi cho cậu mười phút để thu dọn chỗ này sạch sẽ, nếu không sẽ ghi tội chờ xử lý."

Cố Ngôn Thanh đứng trước mặt sinh viên nam kia, cao hơn cậu một cái đầu. Khí thế của anh bức người, ngữ khí tuy bình thản mà uy nghiêm.

Sinh viên nam đang tỏ tình cả người như nằm mộng, thấy nến dưới đất đều đã bị dập tắt. Trong lúc nhất thời, lửa giận xông ra, trán cậu ta nổi gân xanh, "Mày dựa vào cái gì mà tắt nến của tao? Có biết ông đây bày nến trong bao lâu không hả?"

Bày nến trên đồng cỏ căn bản là không ổn, cậu ta phải tốn hết mớ khí lực mới có thể bày xong!

Bày tỏ còn chưa thành công đã bị người ta cầm bình chữ cháy phá cho rối mù, lại còn ngay trước mặt nhiều bạn học như vậy. Sinh viên nam kia tức giận không ít, lập tức xảy ra tranh chấp, "Hội sinh viên tụi mày thì có quyền không cho phép người khác tỏ tình sao? Quản rộng quá rồi đấy!"

Cố Ngôn Thanh chỉ vào ngọn nến trên đất, "Cậu bày những những thứ này trên đồng có, nếu nhưa bốc cháu thì cậu có thể gánh nổi hậu quả hay không? Tự xưng là tiền bối năm hai, nhưng cậu lại ngây thơ làm ra chuyện nguy hiểm như vậy. Bởi vì nhu cầu riêng của bản thân mà không để ý tới nguy hiểm của người khác, còn muốn có được tình cảm của nữ sinh sao? Thật là nực cười!"

https://thuviensach.vn

Sinh viên nam bị nói đến mức chột dạ, nhưng ngoài miệng vẫn khí thế, "Không phải là chưa cháy à? Chưa cháy thì mày quản tao bày cái gì?"

Hàng mày của Cố Ngôn Thanh cau lại, "Trong Nội tuy sinh viên đã viết rõ ràng: thao trường, rừng cây là nơi dễ xảy ra cháy nên cấm không được đùa với lửa. Nếu làm trái sẽ bị ghi tội và trừ hạnh kiểm. Cậu biết rõ mà vẫn cố vi phạm, phải xử nặng hơn, đưa lên phòng Giáo vụ làm việc. Cậu học ngành nào? Tên gì? Giảng viên chủ nhiệm là ai?"

Nói xong, anh ra hiệu cho người của Hội sinh viên bên cạnh lấy biên bản kẹp trong vở ra.

"..." Nghe thấy phải bị ghi tội và trừ hạnh kiểm, khí thế của sinh viên nam kia lập tức tan hơn một nửa.

Lúc nhìn qua Cố Ngôn Thanh, trên mặt câu ta dần trưng ra nụ cười, "Bạn học à, tôi chỉ đùa thôi, cũng chưa có thành ra hậu quả gì, sẽ không nghiêm trọng tới mức đó đâu nhỉ? Huống chi, nến đều bị các cậu dập tắt rồi, chuyện tỏ tình của tôi cũng bị các cậu phá, bây giờ tha cho tôi một lần, thế nào?"

Cố Ngôn Thanh liếc nhìn cậu ta một cái, "Bây giờ dọn sạch chỗ này đi."

Thấy anh chịu tha, sinh viên nam kia thở phào một cái, liên tục trả lời: "Chờ tôi một chút liền dọn ngay."

Nói xong, cậu ta đi tới trước mặt Tần Noãn, đưa hoa hồng trong tay cho cô, khẩn trương mở miệng, "Hôm nay có chút bất lợi, chỉ là em có đồng ý làm bạn gái của anh không?"

Cố Ngôn Thanh nhìn chằm chằm hoa hồng trong tay của sinh viên nam, lông mày nhảy bình bịch mấy lần. Anh đen mặt thúc giục, "Dọn ngay bây giờ!"

https://thuviensach.vn

"Hội sinh viên các cậu không có nhân tính sao? Nếu đều bị các cậu dập, có thể đừng xen vào chuyện của ông đây nữa không hả? Một lát rồi dọn không được à?" Sinh viên nam kia tức hồng hộc.

Cố Ngôn Thanh nhấp nhẹ môi mỏng, ánh mắt nhìn qua người Tần Noãn.

Tần Noãn nhìn bó hồng kia, da đầu hơi tê dại. Cô trầm mặc mười mấy giây, sau đó do dự mở miệng: "Thật xin lỗi ạ, chúng ta... không hợp."

Sinh viên nam kia giật mình, xấu hổ lấy hoa về, "Không, không sao cả."

Tần Noãn lễ phép cười chào cậu ta, sau đó lôi kéo bạn cùng phòng ký túc nhanh chóng rời đi.

Cố Ngôn Thanh nhìn qua bóng lưng đào hoa của cô, lại nhìn về phía sinh viên nam kia, thái độ có chút hoà hoãn, "Tạm thời tôi không truy cứu chuyện tối nay. Cậu nhanh dọn chỗ này cho sạch sẽ, lần sau sẽ không ngoại lệ như vậy nữa."

...

Từ phòng vệ sinh đi ra, Tần Noãn vừa lau tóc vừa kêu Chu Thịnh Nam đi tắm. Sau đó, cô cũng tự mình đắp mặt nạ rồi bò lên giường nằm, hai chân gác lên tường, tóc dài ướt sũng thuận theo mép chiếu mà rũ xuống, nhẹ nhàng lay động chờ khô.

Tô Tử Hân ngồi trên giường của mình nghịch điện thoại, đột nhiên ngẩng mắt nhìn Tần Noãn, "Cậu nói thử xem, Cố Ngôn Thanh tối nay có phải là lấy quyền công mưu chuyện tư không? Cố ý quấy chuyện khi nãy ấy?"

"Hả?" Điện thoại của Tần Noãn đang bật nhạc, cô nghe không rõ lắm. Lúc này tiện tay tắt nhạc đi, "Cậu vừa nói gì cơ?"

https://thuviensach.vn

Tô Tử Hân ngồi xuống, "Mình nói là Cố Ngôn Thanh không phải thích cậu đấy chứ? Anh ấy biết tối nay có người bày tỏ với cậu, cho nên lấy quyền công mưu chuyện tư, cố ý phá bĩnh."

Tần Noãn ngây ra một lúc, cảm thấy buồn cười, "Sao có thể chứ?"

"Sao lại không thể nào? Cấp bậc của anh ấy là nam thần, không sai. Nhưng mình cảm thấy cậu cũng được coi là nữ thần mà, ánh mắt của anh ấy cao đến đâu thì nếu thích cậu cũng không phải chuyện lạ."

Tần Noãn cười, lắc đầu nói: "Người ta là học bá, đại thần của khoa Kế toán đó. Ngày nào cũng vội giải mã hoá số liệu, đoán chừng anh ấy không thừa sức lực nghĩ đến chuyện tình cảm đâu."

Huống chi, trước kia không phải cô chưa từng theo đuổi anh. Nhưng Cố Ngôn Thanh đã chứng tỏ cho cô thấy anh không có ý với cô. Thậm chí sau này, bởi vì tránh cô mà công việc cũng không cần.

Anh thích cô mới gọi là chuyện lạ đấy!

Chỉ là, bây giờ anh chưa thích cũng không sao. Một ngày nào đó, cô sẽ khiến anh thích mình là được.

Hãy chờ mà coi, sớm muộn gì Cố Ngôn Thanh cũng là món ăn trong mâm của cô.

Không thịt được anh, Tần Noãn kiên quyết không quay đầu!!!

...

Tại ký túc xá nam, Cố Ngôn Thanh hiếm khi có thể ngủ sớm, nhưng mà lật qua lật lại vẫn không buồn ngủ.

Trùng hợp, Mục Lăng Thành muốn nói chuyện phiếm với anh, cho nên anh cũng tuỳ ý tán gẫu cho hết thời gian.

https://thuviensach.vn

Khai giảng năm hai cao trung, Mục Lăng Thành có một bạn cùng bàn mới. Là một nữ sinh rất đẹp, gần đây nói chuyện với Cố Ngôn Thanh, nội dung gần như đều là cô bạn cùng bàn kia của cậu.

Cố Ngôn Thanh mơ hồ cảm thấy cảm tình của Mục Lăng Thành đối với cô bạn cùng bàn này không bình thường.

Cố Ngôn Thanh: 【Cậu học tập vẫn tốt chứ?】

Mục Lăng Thành: 【Vâng, cũng tạm ổn.】

Mục Lăng Thành: 【Anh, sao gần đây anh không tìm cho em chuyện gì để làm? Mặc dù khai giảng nhưng em vẫn có thời gian, sẽ không ảnh hưởng học tập đâu.】

Cố Ngôn Thanh nghĩ nghĩ, trả lời: 【Gần đây, phòng thí nghiệm có một hạng mục lớn, có lẽ đang thiếu người. Để anh hỏi giáo sư một chút rồi tìm cho cậu một khâu để tới học hỏi.】

Mục Lăng Thành: 【OK!】

Hai người nói chuyện phiếm một lát, Cố Ngôn Thanh chợt nghĩ đến một nghi vấn luôn trực quanh mình. Anh không biết phải hỏi ai, cho nên thử một lần trong vô vọng, hỏi Mục Lăng Thành:

【Nếu như thời điểm mà cô gái kia được người khác bày tỏ, trong lòng cậu mất hứng, thậm chí còn sợ cô ấy sẽ đồng ý người ta. Như vậy có phải là... thích không?】

Mục Lăng Thành: 【Chuyện này còn phải hỏi à? Khẳng định đúng là thích rồi!】

Cố Ngôn Thanh vuốt vuốt mi tâm, nhắm mắt suy nghĩ cái gì.

https://thuviensach.vn

Một lát sau, Mục Lăng Thành bên kia lại gửi tin nhắn tới: 【Anh có người mình thích rồi sao? Tính làm sao theo đuổi chưa? Nói thử cho em học hỏi một chút với.】

Cố Ngôn Thanh suy nghĩ, gõ chữ trả lời: 【Anh sẽ nghĩ tất cả mọi cách tạo cơ hội... để cô ấy theo đuổi anh.】

Mục Lăng Thành: 【??】

Mục Lăng Thành: 【Sao anh không tự theo đuổi?】

Cố Ngôn Thanh trầm tư mấy giây, 【Cô ấy giỏi việc này hơn anh.】

Bên kia đột nhiên im lặng.

Tưởng là cậu ngủ, Cố Ngôn Thanh để điện thoại xuống, cũng định sẽ ngủ.

Lúc mơ màng sắp ngủ, Mục Lăng Thành lại nhắn tin trả lời: 【Em chưa từng thấy người nào mặt dày vô sỉ như thế đâu!】

Kèm thêm hình ảnh: 【Chú cô sinh [1].jpg.】

———

[1] Chú cô sinh: ám chỉ người ích kỷ, sống một mình đi.

https://thuviensach.vn

NGOAN, DỖ ANH

Dạ Tử Tân

dtv-ebook.com

Chương 13: Người Của Tôi Đừng Có Động Vào

Edit: Xiao Yi.

Từ khi quen bạn trai, mỗi ngày Tề Á Nhuỵ huấn luyện quân sự buổi tối xong đều đi hẹn hò. Còn ba người Tần Noãn, Tô Tử Hân và Chu Thịnh Nam thì cùng nhau trở về ký túc xá.

Hôm nay, ba người như thường lệ kéo tay nhau về ký túc. Nghĩ đến bạn trai của Tề Á Nhuỵ mà họ thường xuyên nhìn thấy, Tô Tử Hân nói: "Tiền bối Điền Phi Chương kia thoạt nhìn cũng được, hai cậu cảm thấy sao?"

Chu Thịnh Nam không nói nhiều, chỉ gật đầu một cái.

Tần Noãn cũng "ừ" một tiếng, "Có lẽ cậu không đoán sai đâu."

Tô Tử Hân: "Chờ sau khi đợt huấn luyện quân sự này kết thúc, phải bắt anh ấy mời chúng ta ăn cơm mới được, đây là thông lệ. Còn có hai cậu nữa, sau này thoát ế cũng phải thuân thủ thông lệ, có nghe không hả?"

Tần Noãn và Chu Thịnh Nam nhìn nhau một cái, từ chối lên tiếng.

Lúc về tới ký túc xá, Tô Tử Hân đột nhiên vỗ trán một cái, đứng tại chỗ nói: "Mình quên mất chuyện lớn rồi!"

Tần Noãn và Chu Thịnh Nam kinh ngạc nhìn qua.

Tô Tử Hân: "Mình đã nhận lời mấy sinh viên nam trong lớp sẽ mua thần khí huấn luyện quân sự cho mấy người họ."

https://thuviensach.vn

Tần Noãn: "Là cái gì cơ?"

Chu Thịnh Nam: "Băng vệ sinh đó, đệm dưới lòng bàn chân có thể hút mồ hôi, lại tương đối mềm nữa, khi hành quân sẽ thoải mái hơn một chút. Rất nhiều sinh viên nam dùng nó, nhưng ngại tự đi mua, cho nên tìm sinh viên nữ mua giùm."

Tô Tử Hân thở dài, "Đúng vậy đó, lớp của mình chỉ có mỗi mình là con gái, mấy cậu ấy năn nỉ mình rất lâu, mình chỉ có thể đồng ý thôi."

Nói xong, cô nàng nhìn về phía Tần Noãn và Chu Thịnh Nam, "Sinh viên nam lớp hai cậu không tìm hai cậu nhờ giúp à? Mình nghe nói băng vệ sinh rất hữu dụng với nhiều sinh viên nam của các khoa mà."

Tần Noãn và Chu Thịnh Nam ăn ý lắc đầu.

"... Sao chỉ có mình phải gặp chuyện này chứ?" Tô Tử Hân im lặng nhìn trời.

Cô nàng hít sâu một hơi, cắn răng quyết định, "Dù sao một mình mình cũng không thể cầm hết, đi thôi, hai cậu đi với mình!"

...

Khu phòng học của Đại học C tương đối lớn, cho nên quầy bán quà vặt cũng có rất nhiều. Để tiện bề giao đồ cho sinh viên nam, ba người lựa chọn quầy bán quà vặt gần ký túc xá nam nhất.

Tô Tử Hân chỉ băng vệ sinh trên quầy, nói với Tần Noãn và Chu Thịnh Nam, "Hai cậu cầm được bao nhiêu bao thì cầm hết đi, càng nhiều càng tốt. Sinh viên nam của lớp mình còn phải dùng nhiều lắm!"

Chu Thịnh Nam xuỳ một tiếng, "Sinh viên nam lớp cậu già mồm quá!"

https://thuviensach.vn

"Tâm lý của mấy người họ rất nghiêm trọng chuyện này lắm. Một người dùng xong rồi kể lại, những người khác liền thử theo. Cuối cùng đa số sinh viên nam trong lớp mình đều muốn dùng." Tô Tử Hân vừa nói, vừa bắt đầu ôm băng vệ sinh vào ngực, chọn loại tiện nghi cho khỏi lãng phí.

"Hai cậu cũng tranh thủ thời gian cầm thêm đi chứ, ngây ngốc đứng làm gì?" Động tác của Tô Tử Hân nhanh không ôm nổi.

Trước kia, Tần Noãn đều được người giúp việc trong nhà chuẩn bị giúp. Đến tận bây giờ, cô chưa từng đích thân mua băng vệ sinh, cho nên đối với chuyện này có chút ngại. Huống chi, đây là quầy bán quà vặt gần ký túc xá nam, có rất nhiều sinh viên nam lui tới càng không được tự nhiên.

Chu Thịnh Nam mím môi, cũng không nói chuyện, nhăn nhó giống như Tần Noãn.

Tô Tử Hân buồn cười nhìn họ, "Không đến mức ấy mà, đều là sinh viên Đại học cả, hai người sao giống thiếu nữ nhỏ thế hả?"

Bị cô nàng khích, Chu Thịnh Nam đang giữ im lặng cũng bắt đầu lấy băng vệ sinh trên quầy xuống, ôm vào trong ngực.

Cuối cùng, đến lượt Tần Noãn, cô không có cách nào cũng đành kiên trì làm theo.

Ba người ôm một đống băng vệ sinh tới quầy thu ngân tính tiền, Tần Noãn đi ở phía sau, nhất thời không ôm nổi nên có mấy bịch bị rớt. Tình thế cấp bách, cô quay người lại nhặt.

Nhưng lại vì động tác này mà càng nhiều bịch băng vệ sinh rơi xuống đất hơn.

Tần Noãn: "..."

https://thuviensach.vn

Tô Tử Hân và Chu Thịnh Nam đều không chú ý về phía này, không có giúp cô nhặt lên. Cô chỉ có thể vội khom lưng, tự mình nhặt từng bịch lên.

Lúc này, một cánh tay thon dài trắng nõn xuất hiện trong tầm mắt của Tần Noãn, giúp cô nhặt lên mấy bịch rơi đằng xa, sau khi cô đứng dậy thì đưa cho cô.

Lúc đối mặt với khuông mặt quen thuộc của Cố Ngôn Thanh, cả người Tần Noãn như nằm mơ, tiếp theo là hai má đỏ bừng lên rõ ràng.

Anh, anh, anh, tại sao anh lại ở đây???

Cố Ngôn Thanh vừa trở về từ phòng thí nghiệm, trên đường về ký túc thì thuận tiện đi qua đây mua nước.

Lúc gặp được Tần Noãn trước quầy bán quà vặt gần ký túc xá nam, anh có hơi ngoài ý muốn. Vừa muốn chào hỏi, lại thấy cô làm rơi đồ xuống đất, cho nên thuận tiện giúp cô nhặt lên.

Chỉ là giờ khắc này, khi thấy biểu lộ trên mặt Tần Noãn hoá đá, anh mới hậu tri hậu giác phản ứng lại bản thân vừa nhặt cái gì...

Cố Ngôn Thanh: "..." Thứ trong tay lập tức bỏng tay lạ thường, hai bên tai của anh cũng nóng đến hồng lên.

Tần Noãn đưa tay nhận lấy, gượng gạo mở miệng, "Cảm, cảm ơn anh."

Sau đó, cô giả vờ bình tĩnh đi quầy thu ngân để tính tiền, nội tâm cứ như không hề gợn sóng.

Cố Ngôn Thanh cầm một chai nước lọc trong tay, đi theo phía sau cô.

Sau khi thanh toán cho bà bán hàng rồi nhận túi đựng màu đen, Tần Noãn luýnh quýnh cột túi lại rồi nhanh chân chạy mất, "Tiền bối, gặp lại sau."

https://thuviensach.vn

Cô vừa đi khỏi, bà bán hàng liền gọi với theo, "Cô gái nhỏ, cháu lấy thiếu một bịch này!"

Nhưng Tần Noãn đã sớm trốn mất dạng.

Bà bán hàng nhìn qua Cố Ngôn Thanh, "Cậu trai trẻ, hai người biết nhau đúng không?"

Cố Ngôn Thanh: "..."

Bà bán hàng liếc anh một cái, bỏ bịch băng vệ sinh vào túi màu đen giống như cái Tần Noãn vừa cầm đi, đặt chung với chai nước của Cố Ngôn Thanh, "Chỗ này người đến kẻ đi, lần sau tôi sẽ không nhận ra cháu ấy. Vẫn là cậu mang cho con bé đi."

Trên mặt Cố Ngôn Thanh vừa xanh vừa đỏ, khó phân biệt được. Anh muốn nói lại thôi, muốn từ chối lại không biết nói thế nào.

...

Lúc Cố Ngôn Thanh về tới ký túc, đẩy cửa bước vào, Khâu Viễn ngó mắt nhìn sang, thấy trong tay anh cầm cái bịch thì tò mò lại gần, "Món gì ngon à? Sao thần bí thế?"

Trong lòng Cố Ngôn Thanh giật mình, tránh đi cái tay của cậu ta, "Đừng có động vào."

Nghĩ rằng đó là đồ gì quý giá, cho nên Khâu Viễn cũng không tò mò nữa, chỉ lột que kẹo rồi ngậm lên miệng.

Thấy Cận Bùi Niên không có ở giường trên, cạnh bàn học cũng không có ai, Cố Ngôn Thanh hỏi: "Bùi Niên không ở đây à?"

Khâu Viễn giương cằm, chỉ chỉ hướng ban công, "Đang hút thuốc kìa."

https://thuviensach.vn

Cố Ngôn Thanh nhíu mày, "Sao cậu ấy lại hút thuốc? Có tâm sự gì sao?"

Khâu Viễn lắc đầu, "Tôi cũng không biết. Có lẽ do lão Điền thoát ế thuận lợi nên đả kích đến cậu ấy. Nói đến Điền Phi Chương thật là không ngờ được mà! Bình thường không nói lời nào, khi ra tay ngược lai thần tốc. Chuyện cậu ấy yêu đương... tôi cảm thấy như đang mơ vậy."

Cố Ngôn Thanh nhìn ra ban công bên kia một chút. Anh cất bịch đồ trong tay vào tủ quần áo, sau đó kéo cửa thuỷ tinh, đi ra ban công.

Ban công ký túc của phòng bọn anh hướng ra một sân bóng rổ ngoài trời. Lúc này, dưới ánh đèn đường, có người đang chơi bóng dưới sân, tinh thần phấn chấn lên mấy phần.

Cố Ngôn Thanh đi qua, các hai tay lên lan can, liếc mắt nhìn Cận Bùi Niên, "Khâu Viễn nói cậu bị lão Điền đả kích nên mới ra đây hút thuốc."

Cận Bùi Niên vừa rít một hơi, bị Cố Ngôn Thanh nói cho sặc ra. Cậu ho dữ vài tiếng, cười mắng: "Cậu ta xàm đấy!"

"Vậy cậu ra đây làm gì? Có gì làm sai sao? Cho nên bản thân mới tự ôm đau vào người?"

Cận Bùi Niên đưa điếu thuốc cho Cố Ngôn Thanh, nhưng anh từ chối.

Anh không hút thuốc, cũng sẽ không hút.

Cận Bùi Niên cũng không miễn cưỡng nữa, ngón tay vân vê điếu thuốc. Trầm mặc một lát, cậu mở miệng: "Hôm nay ở căn tin, trong thoáng chốc giống như là tôi nhìn thấy bóng lưng của em ấy. Nhưng quay người một cái lại biến mất không thấy nữa, cảm giác giống như đang mơ vậy, hành động cũng điên rồ hơn."

https://thuviensach.vn

Trong lòng Cận Bùi Niên có một cô gái. Trung học cơ sở và trung học cao trung, hai người đều là bạn học. Cụ thể vì cái gì mà họ không ở bên nhau thì Cố Ngôn Thanh không có hỏi qua.

Anh chỉ biết là Cận Bùi Niên nhớ mãi không quên cô gái kia.

"Nếu cậu không bỏ xuống được thì tại sao không đi tìm thử? Hoặc là hỏi những bạn học khác một chút." Cố Ngôn Thanh nói.

Cận Bùi Niên cười khổ một tiếng, lắc đầu, "Tin tức gì cũng không nghe ngóng được. Em ấy đã cắt đứt liên lạc với mấy người bạn học cũ, có lẽ là đang cố ý muốn tránh tôi."

Cố Ngôn Thanh vỗ vỗ bả vai của cậu, "Có duyên sẽ gặp lại thôi."

Hai người đang nói, Điền Phi Chương từ bên ngoài trở lại, ở trong ký túc xá nói chuyện với Khâu Viễn.

Sau khi nói được vài câu, Khâu Viễn ló cái đầu do xét ra, "Lão Điền nói mấy ngày nữa sẽ mời cơm mấy bạn cùng phòng của bạn gái cậu ta. Tôi thấy hay là nhân cơ hội này, hai phòng ký túc xá tạo quan hệ hữu nghị đi. Chủ ý không tồi đúng không? Hai cậu thấy sao?"

Cận Bùi Niên cười nhạo, "Cậu muốn thoát ế đến điên rồi à? Chỉ cần có cơ hội tiếp xúc với em gái khoá dưới liền không buông tha."

Khâu Viễn thở dài, "Tôi vốn không có gì cả, nhưng do lão Điền yêu đương trước tôi, cho nên việc này làm lòng tự trọng của tôi rất tổn thương."

Điền Phi Chương đấm cậu ta một đấm, Khâu Viễn cười né tránh. Cậu lại hỏi Cố Ngôn Thanh và Cận Bùi Niên, "Hai người không có ý kiến gì chuyện mời cơm à? Tỏ thái độ chút coi."

https://thuviensach.vn

Cận Bùi Niên lắc đầu, "Tôi không đi được, ba cậu đi đi, tránh việc tranh giành với các cậu."

Cố Ngôn Thanh cũng nói: "Lão Điền mời cơm là được, quan hệ hữu nghị gì đó thì quên đi."

Anh không thích cái loại không khí "hữu nghị" kia.

"Đừng mà, hai cậu như vậy thật không có thành ý." Khâu Viễn trưng ra vẻ mặt cầu xin.

Cận Bùi Niên khoác tay lên vai Cố Ngôn Thanh, ngữ khí lười nhác, "Tạo tình hữu nghĩ với phòng ký túc xá của bạn gái lão Điền, nếu cậu không đi thì đừng hối hận đấy."

Cố Ngôn Thanh nghi hoặc nhìn cậu ta.

Cận Bùi Niên cong môi, "Cậu biết bạn gái lão Điền là ai không?"

Cố Ngôn Thanh thật sự không biết. Bình thường anh tương đối bận, cho nên không chút quan tâm đến chuyện này, chỉ biết là một em gái năm nhất.

Cận Bùi Niên nói cho anh biết, "Là Tề Á Nhuỵ, em gái đã cùng chúng ta ăn cơm đấy, bạn cùng phòng với Tần Noãn."

"Tần Noãn?" Khâu Viễn có chút ấn tượng với cái tên này, "Là người mà lúc trước Thôi Hạo nói là xinh đẹp, dự định theo đuổi đúng không? Thanh ca còn mặc mascot hình gà chụp hình với em ấy đó hả?"

Khâu Viễn nhớ lại tấm hình kia, biểu lộ trên mặt khó nén được kích động, "Là mỹ nữ tuyệt thế đó! Nhan sắc rõ ràng ăn đứt Lý Nhiễm, nhưng sao thứ tự của em ấy trên diễn đàn bình chọn hoa khôi giảng đường lại luôn đứng thứ hai nhỉ? Tôi nghi là Lý Nhiễm mua phiếu."

https://thuviensach.vn

"Thanh ca và Bùi lão đại đều không đi đúng không? Cái này được đấy, tôi không khuyên hai cậu nữa." Khâu Viễn một mặt mong đợi muốn quay vào ký túc xá, chợt bị Cố Ngôn Thanh đè lại bả vai.

Khâu Viễn nghi hoặc quay đầu, chỉ thấy Cố Ngôn Thanh cúi đầu tới gần, cất giọng lạnh nhạt mang theo ý cảnh cáo, "Người của tôi đừng có động vào."

Sau đó, anh đạm nhiên [1] rời khỏi ban công, đi vào phòng tắm.

"..." Khâu Viễn ngây người một hồi lâu, sau đó la lên về hướng phòng tắm, "Sao em ấy lại là người của cậu hả? Người ta là bạn gái của cậu chắc?"

Bên trong phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy ầm ầm.

"Tôi không ngờ rằng Cố đại thần cũng có một ngày rớt đài thế này," Khâu Viễn dựa lên lan can, híp mắt sờ cằm, "Chỉ là cậu ấy chú ý Tần Noãn hồi nào thế?"

Khâu Viễn hỏi Cận Bùi Niên.

Nhưng Cận Bùi Niên chỉ mỉm cười lắc đầu.

Cận Bùi Niên cũng không lý giải được. Anh chỉ biết lần ăn cơm ở căn tin kia, Cố Ngôn Thanh như có như không cố ý làm bẩn váy của Tần Noãn.

Đến bây giờ, cái váy kia đưa tới một đống chuyện dây dưa, giống như không muốn hoàn toàn kết thúc vậy!

Còn có vài ngày trước, lúc Tần Noãn bị người ta bày tỏ trên sân, anh cũng đã nghe thấy chuyện Cố Ngôn Thanh dẫn theo người của Hội sinh viên cầm bình chữa cháy tới dập lửa.

https://thuviensach.vn

Nếu nói Cố Ngôn Thanh làm vậy mà không có dụng tâm, Cận Bùi Niên sẽ không tin.

Tắm rửa xong ra, Cố Ngôn Thanh mở tủ quần áo lấy đồ mặc. Lúc nhìn thấy túi màu đen đựng băng vệ sinh, anh lại nhớ đến vừa nãy gặp Tần Noãn, nhất thời có chút đau đầu.

Cái thứ đồ này, anh phải làm sao để đưa cho cô đây trời?

...

Lúc này ở ký túc xá của Tần Noãn cũng đang nói chuyện tạo tình hữu nghị giữa hai phòng.

Tần Noãn không muốn đi, lại bị hai người Tề Á Nhuỵ và Tô Tử Hân đè lên đệm yoga mà cù lét. Cuối cùng, cô chỉ có thể cầu xin tha thứ, đồng ý sẽ đi.

Chu Thịnh Nam bên cạnh lại hoàn toàn bị doạ, thấy Tề Á Nhuỵ và Tô Tử Hân đi về hướng mình, cô nàng lập tức phủi đất nhảy ra khỏi ghế, lùi lại mấy bước, ôm chặt lấy cầu thanh bắc lên giường trên.

Tề Á Nhuỵ nhướn lông mày, "Tiểu Chu Chu, cậu có đi hay không nào?"

"..." Chu Thịnh Nam quét mắt nhìn Tần Noãn một cái, thấy Tần Noãn đầu bù tóc rối. Cô liền lệ rơi đầy mặt, lập tức đồng ý, "Đi chứ, mình đi!"

Tề Á Nhuỵ quay đầu nhìn Tần Noãn, "Nhìn Tiểu Chu Chu nghe lời chưa? Nào có giống cậu chứ?"

Tần Noãn cười, "Là do cậu giết gà doạ khỉ, biến mình thành tấm gương rồi, làm sao cậu ấy dám không nghe hả?"

Tề Á Nhuỵ cười, mở rộng vòng tay ra trước, "Lại đây, cho cậu một cái ôm yêu nè."

https://thuviensach.vn

"..." Tần Noãn đẩy cô nàng, "Đi mà ôm bạn trai của cậu ấy!"

Sau đó, cô cầm quần áo để thay vào phòng tắm.

Lúc đi ra, ba người còn lại đã tự mình trèo lên giường riêng bận việc của mình, thấy Chu Thịnh Nam đang đọc sách nên Tần Noãn không tắt đèn.

Tề Á Nhuỵ rảnh nghịch điện thoại di động, "Hồi sáng mình thấy số phiếu của Noãn ấm áp đã vượt qua Lý Nhiễm mà, sao lúc này lại rớt rồi? Luận về nhan sắc, Noãn Noãn đẹp hơn Lý Nhiễm nhiều, luận khiêu vũ, điệu múa của Noãn Noãn trong lần tập huấn trước phải đủ kéo dài khoảng cách với cậu ta chứ, sao lại không có thế này?"

Cô nàng càng nghĩ càng cảm thấy không đúng.

Tô Tử Hân: "Đây gọi là có tiền có thể sai khiến người khác. Nhà của Lý Nhiễm là phú hào hiếm có ở thành phố C, có hợp tác lâu dài với tập đoàn Viễn Thương. Mấy năm gầy đây ôm sát cái cây to Viễn Thương này cho nên kiếm lời cũng đầy bồn đầy bát đấy. Người ta gào to chuyện nhà mình và tập đoàn Viễn Thương là thế gia. Lời này nói ra sẽ khiến biết bao người phải nịnh bợ? Muốn kéo người bỏ phiếu cho mình còn không dễ à?"

Thành phố C có hai gia tộc lớn, Tần thị của tập đoàn Viễn Thương và Lục thị của tập đoàn Đằng Thuỵ. Nội tình của hai gia tộc thâm sâu đến mức trong nước chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, bao nhiêu người luôn muốn dốc toàn bộ sức lực muốn cậy nhờ chút quan hệ của họ.

Nhà của Lý Nhiễm có quan hệ hợp tác với tập đoàn Viễn Thương, khó trách có nhiều người như vậy ủng hộ cô ta.

Tề Á Nhuỵ thở dài, "Nếu nói như vậy thì ngôi vị hoa khôi giảng đường hẳn là trừ cậu ta thì không có ai được à? Bình chọn hoa khôi giảng đường còn phải luận gia thế bối cảnh, nếu Noãn Noãn cũng có gia thế tốt như vậy liền không có chuyện Lý Nhiễm rồi. Nói mới nhớ, Noãn Noãn của chúng ta

https://thuviensach.vn

cũng họ Tần kìa, nói không chừng quay trở lại mấy trăm năm trước, cậu ấy là họ hàng với Tần thị của tập đoàn Viễn Thương nhỉ?"

Tầnầ Noãn lẳng lặng nghe từng câu từng chữ của hai người. Cô trầm mặc một lát, sau đó đeo tai nghe và bịt mắt lên, nhắm mắt nghe bài hát ru con ngủ.

Một đêm không mộng.

Lúc cô đang ngủ say chợt bị điện thoại rung mà đánh thức.

Bị quấy giấc ngủ ngon, Tần Noãn có hơi mất hứng. Cô nhíu mày cầm điện thoại lên, lúc thấy cuộc gọi Wechat là của Cố Ngôn Thanh, trong lòng cô lập tức không bất mãn như vậy.

Bạn cùng phòng còn đang ngủ, Tần Noãn đeo tai nghe lên, lặng lẽ xuống giường rồi đi ra ban công, lúc này mới nhận máy, "Alo?"

"Là tôi." Cố Ngôn Thanh trầm mặc một hồi, "Tôi đang ở dưới lầu ký túc xá của em, ra đây một chút đi."

"??" Tần Noãn nhìn đồng hồ, "... Bây giờ mới rạng sáng năm giờ rưỡi đấy."

Cố Ngôn Thanh: "Mặt trời mọc rồi, không tính là rạng sáng."

Tần Noãn nhìn mặt trời mới mọc bên ngoài, không phản bác lại. Chỉ là, sớm như vậy mà anh đột nhiên gọi cô xuống lầu làm gì? Chút dấu hiệu cũng không có, cũng chẳng nói trước với cô.

Thanh âm của Cố Ngôn Thanh lại vang lên, "Em không cần rửa mặt đâu, tôi có thứ phải trả cho em nên em xuống cầm lấy rồi lên là được."

"Thứ, thứ gì ạ?" Tần Noãn vừa tỉnh, đầu óc còn chưa thông mạch, nghe không hiểu gì.

https://thuviensach.vn

Nhưng đầu dây bên kia đã ngắt điện thoại.

"..."

Nghĩ đến anh đang ở dưới lầu, Tần Noãn đành phải vội mặc thêm áo. Trước khi đi ra, cô vẫn không nhịn được chỉnh lại mái tóc trước gương một lần. Cảm thấy không có rối rồi mới chạy xuống dưới lầu.

Cửa ký túc xá vừa mở, lúc này gần như không có ai, Cố Ngôn Thanh đứng đấy, bóng lưng cao thẳng.

Nghe thấy tiếng bước chân, anh quay đầu, lập tức giật mình, đưa cho cô một cái hộp hình chữ nhật dùng mấy tầng băng dán để quấn, bên ngoài còn dùng giấy A4 màu trắng bọc lại.

"??" Tần Noãn không hiểu gì nhận lấy, vừa muốn hỏi anh bên trong là cái gì, Cố Ngôn Thanh lại mở miệng trước, "Không sao nữa rồi, em trở về ngủ đi."

Sau đó, anh quay người sải bước đi.

Tần Noãn: "...???"

Trên đường trở về phòng ký túc, Tần Noãn rất tò mò với thứ này, trong lòng suy nghĩ có phải là Cố Ngôn Thanh đã tặng qua cho mình hay không? Bên trong có chăng là quyển sách hữu tình gì đấy.

Cô bước nhanh hơn, không kịp chờ tới khi trở về ký túc đã xé tầng giấy A4 bên ngoài ra.

Sau đó, Tần Noãn nhìn thấy bên trong là một — gói băng vệ sinh.

"..."

———

https://thuviensach.vn

[1] Đạm nhiên: bình đạm + thản nhiên (ở đây chỉ sắc mặt không biểu tình).

https://thuviensach.vn

NGOAN, DỖ ANH

Dạ Tử Tân

dtv-ebook.com

Chương 14: Cố Sư Huynh Của Chúng Tôi

Edit: Xiao Yi.

Nhiều ngày liên tiếp không mưa nổi, mặt trời trong lúc huấn luyện quân sự luôn chói chang, không khí thì khô nóng ngột ngạt, cây cỏ ủ rũ, chim chóc cũng nóng đến trốn mất không thấy đâu.

Trên bãi tập, mấy người Tần Noãn không có gì để che nắng, đứng lâu phơi người muốn váng cả đầu, thậm chí còn có sinh viên nữ mảnh mai té xỉu tại chỗ, sau đó được đưa lên phòng Y tế.

Thấy tình hình không ổn, rốt cục giáo quan mới chịu thổi còi, lên tiếng: "Mọi người nghỉ ngơi mười lăm phút."

Xung quanh thao trường có khán đài, có thể miễn cưỡng che được nắng. Sau khi được lệnh, mọi người nhao nhao chạy về phía dưới khán đài, sau đó cầm bình của mình để đi rót nước.

Tề Á Nhuỵ và Tô Tử Hân ngồi dựa lên tường, không muốn cử động, cho nên hai người Tần Noãn và Chu Thịnh Nam thuận tiện giúp mấy cô nàng lấy nước.

Tiếc là không trùng hợp, hai người vừa tới đã hết nước.

Nhìn thấy Tần Noãn và Chu Thịnh Nam cầm bình trở về, Tô Tử Hân ngẩng đầu nhìn mặt trời như lửa phía trên, gương mặt tuyệt vọng, "Không phải vậy chứ? Đến nước cũng không đủ uống sao?"

https://thuviensach.vn

Tần Noãn ngồi xuống bên cạnh cô nàng, liếm môi đang khô nứt một cái, "Cậu đợi chút đi, lát nữa sẽ có nước thôi mà."

Lúc này, có một tiền bối bưng ly chè đậu xanh đá lạnh tới đưa cho giáo quan, nói là do Hội sinh viên của trường chuẩn bị.

Mấy bạn học không có nước uống nhìn thấy ly chè đậu xanh, hai mắt liền toả sáng.

Tô Tử Hân nhìn xung quanh một chút, phát hiện chỉ có mấy giáo quan của các nhóm tập là có chè đậu xanh để ăn.

Lại sau đó nữa, cô nàng nhìn thấy ở nơi hẻo lánh cách đó không xa, Cố Ngôn Thanh đang ở trong múc chè đậu xanh.

Tô Tử Hân kích động túm lấy Tần Noãn, "Cậu nhìn chỗ đó, nhìn chỗ đó kìa!"

Tần Noãn thuận mắt nhìn sang, đã thấy Cố Ngôn Thanh đứng trong góc hẹp đang múc từng cốc từng cốc chè đậu xanh một, sau đó phân cho thành viên hội khác làm việc của mình, cầm đi đưa cho giáo quan.

Chỗ anh đứng không hề có gì che chắn, trên đầu anh đội mũ bóng chày, mặc áo thun màu trắng và quần dài màu đen. Nửa cánh tay trắng như ngọc lộ ra dưới ánh mặt trời, ngũ quan thanh tuyển có vài phần nhu hoà cùng ôn nhuận.

Đã ba ngày kể từ lần sáng sớm hôm trước, anh gọi cô dậy rồi đưa băng vệ sinh. Lúc ấy, sau khi anh rời đi không bao lâu đã gửi Wechat giải thích cho cô, nói là tối hôm kia cô gom thiếu một bao, cho nên bà bán hàng bảo anh đưa cho cô giúp.

Thật ra Tần Noãn có hơi lúng túng với chuyện này, nhưng khi nghĩ đến buổi sáng hôm đó, anh cũng bối rối, cô lại cảm thấy buồn cười.

https://thuviensach.vn

Da mặt của người này thật là mỏng, tìm cách trả băng vệ sinh cho cô cũng không dễ dàng gì với anh rồi.

Tần Noãn nhìn khuôn mặt của anh đến ngẩn người, khoé môi mang theo ý cười. Tô Tử Hân đẩy cô mấy lần, "Noãn Noãn à, nếu cậu đi xin một ly chè đậu xanh thì Cố Ngôn Thanh hẳn sẽ nể mặt cậu nhỉ?"

"Hả?" Tần Noãn liếc nhìn cô nàng một cái, "Cậu nghĩ gì thế? Chè đậu xanh này rõ là chuẩn bị cho giáo quan đấy."

"Nói không chừng sẽ còn dư mà, cậu đi thử xin một ly đi." Tô Tử Hân nói, vỗ vỗ bả vai của cô, "Trước đó không phải mình đã nói rằng Cố Ngôn Thanh có thể là thích cậu rồi sao? Cho nên lần trước có sinh viên nam tỏ tình cậu ở bãi tập, anh ấy mới công báo tư thù [1]. Chẳng lẽ cậu không muốn kiểm chứng một chút lời mình nói có đúng hay không?"

Lời này vừa nói ra, nhịp tim của Tần Noãn liền nhanh hơn mấy lần, "Phải kiểm chứng như thế nào?"

Tô Tử Hân nháy mắt, "Thì tìm anh ấy xin một ly chè đậu xanh đi. Nếu anh ấy thích cậu, hẳn sẽ không keo kiệt mà cho cậu một ly đâu."

Tô Tử Hân mấp máp môi, còn chưa nghĩ sẽ đi hay là không đi đã bị Tô Tử Hân kéo dậy, đẩy về hướng anh mấy bước.

Tần Noãn: "..."

Trên bãi tập có nhiều người như vậy nên cô vô thức muốn quay về, nhưng lúc ngẩng đầu lại nhìn thấy Cố Ngôn Thanh trùng hợp nhìn lại. Anh bình tĩnh chăm chú mà nhìn cô.

"..." Thân thể của Tần Noãn cứng đờ, sau khi điều chỉnh tốt hô hấp mới mặt dày mày dạn đi qua.

https://thuviensach.vn

Đi tới trước mặt Cố Ngôn Thanh, cô dừng bước, rồi nhìn anh, sau lại nhìn nồi chè đậu xanh. Cô vô thức mím môi, càng muốn nói càng cảm thấy miệng đắng lưỡi khô.

Trong nồi còn rất nhiều chè đậu xanh, hẳn là anh sẽ không ích kỷ đâu...

Tần Noãn nhíu mi, suy nghĩ làm sao để mở lời.

Cố Ngôn Thanh liếc mắt nhìn cô một cái, "Em có việc gì sao?"

Tần Noãn hít vào một hơi, nhướn mày cười với anh, "Chào tiền bối ạ."

Cố Ngôn Thanh cúi đầu múc một ly chè đậu xanh, Tần Noãn lăm lăm nhìn theo. Sau đó, cô nhìn thấy anh đưa ly chè kia cho một thành viên trong Hội sinh viên hôm nay đã đến phụ việc, "Cho cậu."

Người thành viên kia cười nhận lấy ly chè rồi đi qua một chỗ râm mát.

Tần Noãn: "..."

"Tiền bối, anh có mệt không? Có cần em giúp gì không ạ?"

"Tôi không mệt." Cố Ngôn Thanh thuận miệng đáp, chỉ cầm cái ly dung tích 600 ml rồi bỏ mấy cục đá vào. Anh múc thêm chè đậu xanh, không hề phản ứng lại ý của Tần Noãn.

Cô quay đầu nhìn về phía bạn cùng phòng bên kia, thấy cả ba đều đang theo dõi mình và Cố Ngôn Thanh, thỉnh thoảng còn xì xào bán tán gì đó.

Tần Noãn hít sâu một hơi, không ngừng cố gắng, "Cố Ngôn Thanh!"

Bàn tay cầm ly của Cố Ngôn Thanh lập tức giật bắn. Anh ngẩng đầu nhìn qua phía cô, nhìn được mấy giây thì nghe thấy Tần Noãn hỏi:

"Anh có cảm thấy hôm nay em có chút đặc biệt không?"

https://thuviensach.vn

Cố Ngôn Thanh: "??"

Tần Noãn liếm môi, "Em đặc biệt có hơi khát đấy ạ."

Cố Ngôn Thanh: "..."

Anh tiếp tục cúi đầu, múc đầy nước chè vào cái ly trong tay.

Tần Noãn nhíu mày, "Anh còn thiếu em một bữa cơm đó."

"Lần trước đi nội thành, tiền ngồi xe buýt là em đã trả giúp anh nữa."

"Em là chủ nợ của anh!"

"Anh đã từng nghe qua một câu này chưa: Chủ nợ lớn như trời ấy?"

Cố Ngôn Thanh nhướn mày, "Có phải tôi cũng nên tôn chủ nợ là tổ tông mà phục vụ hay không?"

Tần Noãn vừa định gật đầu, lập tức lắc đầu ngay. Cô chỉ vào nồi chè đậu xanh kia, "Anh cũng không cần xem em là tổ tông đâu ạ. Em chỉ muốn một ly nhỏ chè đậu xanh này là được, lấy loại ly xài một lần đựng cũng được."

Thấy Cố Ngôn Thanh không nói câu nào, cô đành thoả hiệp: "... Bên kia hết nước rồi ạ, nước mới vẫn chưa ai cấp qua. Em, em có thể trả tiền cho anh mà."

Cố Ngôn Thanh chậm rãi vặn nắp của cái ly tràn đầy chè đậu xanh lại, sau đó lấy khăn tay trong người lau sạch sẽ phần bên ngoài cốc.

Tần Noãn không có tính nhẫn nại cao. Trong một khắc, cô vừa định lạnh mặt rời đi, rốt cục Cố Ngôn Thanh lại đưa cho cô cái ly mà anh đã chậm rãi múc đầy chè đậu xanh, "Đây là ly mới."

Sau cơn mưa, trời lại sáng.

https://thuviensach.vn

Cả người Tần Noãn chuyển giận thành vui. Sợ anh đổi ý, cô tranh thủ thời gian nhận lấy cái ly, liên tục nói bốn năm tiếng "cảm ơn".

Thấy cô vẫn đứng ở đây phơi nắng đến chóp mũi đổ đầy mồ hôi, Cố Ngôn Thanh nói: "Nếu em còn không đi, tôi lập tức đổi ý đấy."

Tần Noãn ôm chặt ly chè đậu xanh của mình, vừa muốn đi vừa muốn ở lại. Do dự một chút, cô nói: "Em là chủ nợ của anh, anh cho em chè là chuyện phải làm. Nhưng cái này không thể trả hết bữa cơm kia được nha, cho nên anh vẫn thiếu em một bữa cơm đó."

Cố Ngôn Thanh kéo vành nón xuống, thu lại ý cười trong mắt, ngữ khí bình thản, "Được."

"Vậy khi nào anh sẽ mời em ăn cơm?"

Cố Ngôn Thanh suy nghĩ, "Đợi em kết thúc tập huấn quân sự này đi."

Tần Noãn ra dấu "OK" một cái, sau đó vui mừng thấp thỏm ôm ly chè đậu xanh đi.

Lúc cô ôm một ly tràn đầy chè ở trong trở về, mấy người Tô Tử Hân và Tề Á Nhuỵ sợ ngây người nhìn cô.

Tô Tử Hân mở to hai mắt, "Không phải chứ? Cố Ngôn Thanh hào phóng vậy à? Xin chè đậu xanh thôi còn được tặng cả cái ly hả?"

Tần Noãn nhìn cái ly, "Anh ấy không có nói là tặng. Tụi mình chia chè ra ăn đi, rồi mình trả lại."

"Cái ly đáng yêu như vậy hẳn không phải của anh ấy đâu?" Tề Á Nhuỵ lại gần, "Trên vành ly còn có hình mèo lục lạc nè. Noãn Noãn, không phải cậu thích nhất là mèo lục lạc ư? Ly này là anh ấy dựa trên sở thích của cậu mà chuẩn bị chắc luôn."

https://thuviensach.vn

Tần Noãn lại nhìn kỹ cái ly một lần nữa. Là một cái ly màu lam, phía trên vành sứ còn khắc một hình mèo lục lạc, cũng khá cute, rõ ràng không phải là phong cách mà con trai sẽ thích.

Tần Noãn đột nhiên nhớ lại, Cố Ngôn Thanh vừa rồi đã nói đây là cái ly mới.

Không phải là anh thật sự chuẩn bị cái ly này cho cô đấy chứ? Trái tim của cô đều nhảy lên cả rồi.

Lý Nhiễm và ba người bạn cùng phòng của cô ta đang ngồi bên cạnh mấy người Tần Noãn và Tô Tử Hân. Họ đều không lấy được nước, chợt thấy Tần Noãn chia chè đậu xanh mà mình lấy được ở chỗ Cố Ngôn Thanh cho bạn cùng phòng ăn chung, sắc mặt bốn người liền không đẹp nổi.

Lưu Hinh ngồi bên cạnh Lý Nhiễm, ngữ khí chua ngoa, "Tần Noãn, Hội sinh viên của trường chuẩn bị chè đậu xanh cho giáo quan mà các cậu cũng muốn giành, tấm lòng có phải quá nhỏ rồi không? Ai không biết còn tưởng là cậu cố tình muốn bắt chuyện với Cố sư huynh của chúng tôi đấy."

Trương Thiến tiếp lời, "Nói cho cùng, Cố sư huynh của chúng tôi là học ngành Khoa học máy tính*, chẳng dính líu gì đến sinh viên nữ ngành Cơ khí - Điện tử các cậu. Không đến mức cậu phải theo đuổi thế này đấy chứ?"

Ở Đại học C, khi nhìn thấy ai nhập học sớm hơn mình nhưng khác khoa, mọi người sẽ xưng là học trưởng, học tỷ. Nhưng nếu người đó học cùng khoa, mọi người sẽ xưng là sư huynh, sư tỷ nghe cho thân thiết hơn một chút.

Lưu Hinh và Trương Thiến đặc biệt nói ra năm chữ "Cố sư huynh của chúng tôi" thật nặng, trong lời nói lộ ra mấy phần làm quá.

Tần Noãn lập tức giật mình, chợt cong môi cười một tiếng, hỏi: "Cố sư huynh của các cậu... có biết các cậu tên gì không?"

https://thuviensach.vn

Trương Thiến: "..."

"Cố sư huynh là người bận rộn, không biết tên của chúng tôi thì quan trọng cái gì? Anh ấy cũng chưa chắc là biết tên cậu nha." Lưu Hinh nói, sau đó cười với Lý Nhiễm:

"Nhiễm Nhiễm của chúng tôi lại vừa là lớp trưởng, vừa kiêm luôn hoa khôi của khoa, đương nhiên Cố sư huynh sẽ biết. Lần trước cậu ấy lên văn phòng khoa còn gặp được Cố sư huynh mà, còn chào hỏi nữa, đúng không Nhiễm Nhiễm?"

Lý Nhiễm phẩy tay phủ nhận, mỉm cười nói: "Cái này có tính là gì?"

Khoé môi của Tần Noãn cong nhẹ, không thèm để ý đến họ. Cô quay đầu múc phần chè đậu xanh cuối cùng chia cho Tô Tử Hân, Tề Á Nhuỵ và Chu Thịnh Nam.

Lưu Hinh nuốt nước miếng, cười nói với Lý Nhiễm, "Mình cảm thấy, trước giờ Cố sư huynh tương đối thân sĩ [2], Tần Noãn đã mở miệng xin, anh ấy là ngại không cho đi? Cho nên anh ấy mới cho cậu ta chè đậu xanh, nhưng Nhiễm Nhiễm cậu lại không giống nha. Cố sư huynh có giao tình với cậu, bằng chuyện lúc trước, đoán chừng cậu không cần mở miệng thì Cố sư huynh cũng chủ động cho cậu chè đậu xanh thôi."

Lý Nhiễm nhìn qua Cố Ngôn Thanh đằng kia, có hơi do dự, "Mình và anh ấy cũng không quen thân lắm..."

"Dù sao cũng quen hơn so với Tần Noãn mà. Cậu ta là sinh viên ngoài khoa cũng có thể xin được, Cố sư huynh không có lý do gì mà không cho người khoa mình cả." Lưu Hinh nói, lắc cánh tay của Lý Nhiễm:

"Cậu thử đi thôi, coi như là cơ hội tiếp xúc với Cố sư huynh đi. Không chừng hai người có thể trò chuyện nữa đó? Cậu xem mấy chị em tụi mình đi, cổ hỏng đều nóng muốn bốc khói rồi."

https://thuviensach.vn

Trương Thiến cũng nhìn Lý Nhiễm chằm chằm.

Lý Nhiễm nhìn qua mấy người Tần Noãn và Tô Tử Hân bên kia đang vui vẻ trò chuyện, cảm xúc đột nhiên bị kích động một chút. Cô ta gật đầu, đứng dậy nói: "Mình thử một chút vậy."

Tô Tử Hân giật giật cánh tay của Tần Noãn, ra hiệu cho cô nhìn bên kia.

Tần Noãn ngẩng đầu, thấy Lý Nhiễm đang đi tới chỗ Cố Ngôn Thanh. Sau khi đến trước mặt anh, không biết cô ta nói cái gì, Cố Ngôn Thanh đã quay đầu nói với thành viên hội bên cạnh mấy câu. Sau đó, cậu thành viên hội ấy lớn họng kêu to mọi người có thể tới nhận chè đậu xanh, ai cũng được nhận.

Lời nói vừa dứt, mấy bạn học đã sớm nhìn chằm chằm nồi chè đậu xanh từ lâu, lập tức tuôn đến, vây chặt bên đó không lọt một nổi một giọt nước.

Lưu Hinh và Trương Thiến thấy vậy cũng nhao nhao cầm ly của mình bổ nhào qua đó.

Thời điểm bốn người họ nhận chè đậu xanh trở lại, thần sắc trên mặt đều là đắc ý.

Lưu Hinh liếc qua Tần Noãn một cái, ở bên cạnh Lý Nhiễm chờ cô ta ngồi xuống rồi tủm tỉm cười nói: "Vẫn là mặt mũi của Nhiễm Nhiễm lớn nha, Cố sư huynh vậy mà chia chè đậu xanh cho mọi người luôn. Chắc chắc là Nhiễm Nhiễm đã thay lời muốn nói của chúng ta mà, cho nên chúng ta đều hưởng ké được hào quang của cậu."

Thần sắc của Lý Nhiễm có hơi ngượng ngùng, chỉ nhếch môi không nói chuyện.

Tô Tử Hân nghe âm thanh khoe khoang bên kia, nói với Tần Noãn, "Đều học Đại học cả rồi mà những người kia ngây thơ thật, y chang học sinh tiểu

https://thuviensach.vn

học ấy."

Tần Noãn vuốt vuốt cái ly trong tay, không có đáp lại. Lòng bàn tay của cô mân mê hình mèo lục lạc, suy nghĩ về lời mà Tô Tử Hân vừa nói.

Cái ly này có phải là Cố Ngôn Thanh cố tình muốn tặng cô không?

Lúc cô gặp anh hồi nghỉ hè, mỗi lần đeo balo trên lưng đều in hình mèo lục lạc. Trên lý thuyết, hẳn là Cố Ngôn Thanh phải biết cô thích hình mèo lục lạc.

Nếu anh không phải cố ý, vậy cái ly này... có phải trùng hợp quá rồi không? Mà anh còn nói không cần trả cái ly lại cho anh nữa.

Vậy rốt cục là cô nên trả hay là không trả đây?

Cô còn đang suy nghĩ, bên tai chợt nghe thấy thanh âm kích động của mấy sinh viên nữ, "Cố sư huynh sao lại đi tới chỗ của chúng ta kìa!"

Tần Noãn thuận thế ngẩng đầu, nhìn thấy Cố Ngôn Thanh quả thật đi dọc trên đường băng của thao trường, chậm rãi đi về phía này.

Mấy người bên này đều là sinh viên nữ, chỉ trong chốc lát, toàn bộ ánh mắt đều hướng về bên kia. Mọi người xì xào bàn tán, thần sắc khác nhau.

Bản thân Lý Nhiễm thì xuất thần, bị Lưu Hinh bên cạnh lắc lắc cánh tay, "Có phải anh ấy tới tìm cậu hay không?"

Trái tim của Lý Nhiễm nhanh chóng nhảy lên, khoé môi treo ý cười, tròng mắt ngượng ngùng, "Không, không thể nào đâu?"

"Tại sao không thể? Cố sư huynh hẳn là biết cậu đang ở đây, mình cảm thấy anh ấy là đến tìm cậu nha! Cậu nhanh qua đó đi." Trương Thiến Hơn nói, cũng đẩy cô ta mấy lần.

https://thuviensach.vn

Lý Nhiễm bị đẩy nên thuận thế đứng dậy, lấy hết dũng khí chào hỏi: "Cố sư huynh."

Đột nhiên bị cản đường, Cố Ngôn Thanh hơi giật mình. Anh vô thức đưa mắt nhìn sang nữ sinh tương đối lạ lẫm trước mặt, chần chừ mấy giây, "Bạn đây là?"

Trong lòng Lý Nhiễm trầm xuống, gắng cười trả lời, "Em là Lý Nhiễm, lớp trưởng của ban hai. Trước đó, em từng gặp anh ở văn phòng khoa ạ."

Cố Ngôn Thanh suy nghĩ, không có ấn tượng gì, chỉ nhạt giọng hỏi: "Bạn đây có chuyện gì sao?"

"... Em là muốn cảm ơn chè đậu xanh vừa rồi của anh ạ."

"Không cần khách sáo, chè đậu xanh vốn là chuẩn bị cho giáo quan và tất cả tân sinh viên năm nhất." Cố Ngôn Thanh nói xong liền đi thẳng qua người cô ta, tiếp tục đi về phía trước.

Lý Nhiễm nhất thời chôn chân tại chỗ, trên mặt ửng hồng lộ ra vẻ lúng túng.

Cô ta quay người, nhìn bóng lưng của Cố Ngôn Thanh, thấy anh nhanh chân đi tới đám người, dừng lại gọi một tiếng:

"Tần Noãn!"

...

Tác giả có lời muốn nói:

Chương kế tiếp của bộ này khoá VIP, thời gian cập nhật: ngày 29 (thứ sáu) 0 lượt truy cập. Mọi người truy cập càng nhiều, tôi sẽ nhận được mưa hồng bao nha, mong được mọi người ủng hộ bản chính của truyện~

https://thuviensach.vn

———

[1] Công báo tư thù: lấy quyền công để trả đũa thù riêng.

[2] Thân sĩ: miêu tả người có học thức, trang nhã, thanh cao.

* Chuyên ngành của Cố Ngôn Thanh học là Khoa học máy tính, những chương trước do convert của nó là "kế tin", bản dịch raw cũng dịch ra "kế toán" và có vài chi tiết liên quan đến Kế toán nên Mộc để nguyên.

Nhưng ở những chương sau, Cố Ngôn Thanh sẽ có làm một hạng mục người máy nên bắt đầu từ chương này, Mộc sẽ chữa lại thành Khoa học máy tính.

https://thuviensach.vn

NGOAN, DỖ ANH

Dạ Tử Tân

dtv-ebook.com

Chương 15: Một Trái Tim, Cả Một Đời

Edit: Xiao Yi.

Vừa nãy thấy Lý Nhiễm nghênh đón mà Cố Ngôn Thanh còn nói chuyện với cô ta, Tần Noãn cho rằng anh tìm Lý Nhiễm thật, lúc này còn đang phụng phịu cúi đầu ôm cái ly.

Đột nhiên, một tiếng gọi khẽ kéo suy nghĩ của Tần Noãn trở về. Cô ngẩng đầu nhìn lên, Cố Ngôn Thanh đứng cách đó không xa, trường thân ngọc lập [1], dáng người phiêu dật.

Ánh mắt của anh đang nhìn về hướng cô. Bên cạnh cô lập tức tràn ngập ánh mắt ganh tỵ bức người phóng tới.

Tề Á Nhuỵ đẩy cô, "Ngẩn người làm gì? Cố Ngôn Thanh tìm cậu kìa!"

Tần Noãn hậu tri hậu giác đặt cái ly xuống. Cô đứng dậy, phủi mông một cái rồi đi qua, đứng trước mặt anh.

Khoảng cách rất gần, cô có thể ngửi được mùi hương tươi mát trên người Cố Ngôn Thanh xen lẫn hoocmone của thanh xuân.

Hô hấp của Tần Noãn có chút loạn, nhưng trên mặt lại mang theo ý cười, "Anh tìm em ạ?"

Cố Ngôn Thanh vươn tay ra.

Tần Noãn không hiểu gì mà nhìn anh, trái tim trong ngực nhảy lên tưng tưng.

https://thuviensach.vn

Anh có ý gì? Giống như Tô Tử Hân đã nói... anh thích cô sao? Chỉ cần vươn tay qua là đến, là được anh bày tỏ, hỏi cô làm bạn gái đấy ư?

Ma xui quỷ khiến, Tần Noãn cũng vươn tay ra, đặt vào lòng bàn tay của anh.

Nhóm người phía sau lập tức sôi trào, thậm chí còn có người trực tiếp bật dậy từ dưới đất lên.

Cố Ngôn Thanh cũng bị hành động của cô làm cho sững lại. Anh nhìn chằm chằm ngón tay hơi lạnh của Tần Noãn đang đặt trong lòng bàn tay của mình, xúc cảm hơi lạnh khiến lòng anh hơi run lên.

Cố Ngôn Thanh không hiểu mô tê gì, hỏi: "Em làm gì vậy?"

"Dạ?" Tần Noãn nghi hoặc ngẩng đầu, cũng không hiểu mô tê gì nhìn anh.

Không phải Cố Ngôn Thanh muốn nắm tay cô sao? Cô đã cho rồi sao anh còn không vui thế?

"Tôi muốn cái ly của tôi, không phải tôi vừa mới nói cái ly này vừa mua à? Em không định sẽ trả cho tôi sao?" Anh nói.

Tần Noãn: "..." Quả nhiên là cái ly kia không phải chuẩn bị riêng cho cô mà!

Bây giờ, đến ý định muốn chết cô cũng có!!!

May mắn là tốc độ phản ứng còn nhanh, Tần Noãn lễ phép cầm ngược tay Cố Ngôn Thanh lại, sau ba giây tự nhiên thu về, trên mặt mỉm cười, "Cảm ơn chè đậu xanh vừa rồi của tiền bối ạ, em còn đang nghĩ đợi lát nữa sẽ trả lại cho anh. Chỉ là cái ly của anh cũng đáng yêu quá à, nhìn hơi giống... phong cách con gái."

https://thuviensach.vn

Cố Ngôn Thanh ho hai tiếng, trả lời: "Người của Hội sinh viên mua giúp, gu của cậu ấy không tốt lắm nên mua đồ nữ cho tôi. Vậy nên tôi mới không dùng."

Tần Noãn: "Vậy phải làm sao bây giờ ạ? Em đã dùng qua mất rồi."

Cố Ngôn Thanh suy nghĩ một chút, nói: "Thế này đi, em trả tiền mua ly cho tôi."

"... Cũng được." Tần Noãn sờ sờ túi, "Bao nhiêu thế ạ?"

"Ba mươi tệ."

Tần Noãn sờ trong túi nửa ngày chỉ mò ra được một tờ trăm tệ, không có tiền lẻ. Lúc này, ngữ khí của cô không thuận, dứt khoát trực tiếp đưa cho anh, "Thối tiền thừa cho em, cảm ơn!"

Cố Ngôn Thanh cầm lấy, sau đó rút tiền lẻ trong túi trả cho cô, "Bảy mươi tệ này, em đếm thử xem."

... Anh vậy mà có tiền lẻ trả cho cô thật!

Tần Noãn rất không tình nguyện nhận về, cuối cùng vẫn không nhịn được nói một câu, "Tiền bối, anh sẽ không ép mua ép bán và kiếm lời từ giá chênh lệch trung gian đâu, phải không?"

Cố Ngôn Thanh cầm tờ tiền, đứng trước gót chân của cô, lắc đầu cong môi nói: "Dù sao cái ly cũng là của em rồi, một khi tôi bán ra sẽ không nhận trả hàng."

"..."

"Huấn luyện tốt nhé!" Lời nói của Cố Ngôn Thanh nghe như mang theo vài phần tản mạn và uể oải, lại như có ý cười xen lẫn.

https://thuviensach.vn

Tần Noãn còn chưa kịp phân tích cẩn thận, anh đã quay người rời đi.

Cô nhìn chằm chằm bóng lưng của Cố Ngôn Thanh, tự nhiên rất muốn chạy tới đạp cho anh một đạp.

Thật đáng ghét! Thế mà cái ly này thật sự không phải mua cho cô!

Còn muốn cô trả tiền!

Đang bực mình, Cố Ngôn Thanh đột nhiên quay trở lại, tạo thành một cái bóng phủ lên người cô.

Tần Noãn ngẩng đầu nhìn anh chằm chằm, giận dỗi trên mặt vẫn chưa tan, quay hàm bạnh ra có điểm đáng yêu, làm cho người ta muốn đưa tay chọt thử một cái.

Cố Ngôn Thanh nhắm mắt lại, mở miệng, "Quên nói cho em, gần đây trời nóng, mỗi ngày Hội sinh viên sẽ đem chè đậu xanh qua đây phát. Bình thường sẽ phát cho giáo quan trước, còn lại mới phát cho tân sinh viên. Người của Hội sinh viên đã từng thấy qua cái ly này, khi nào em đi nhận chè đậu xanh thì có thể cầm nó theo để không phải xếp hàng chờ."

"Coi như chuyện này là... em mua cái ly phúc lợi từ tôi đi." Nói xong, nhìn thấy Tần Noãn khẽ nhếch miệng nhỏ, biểu cảm cũng cứng đờ, anh cong môi cười một tiếng, hiên ngang rời đi.

Lúc nói chuyện, Cố Ngôn Thanh và Tần Noãn đứng khá xa, bạn học xung quanh không nghe rõ được họ nói gì, chỉ nhìn thấy cử chỉ của hai người mười phần là có quen biết, nhất thời ai nấy đều bàn tán ầm ĩ.

Muốn hỏi ra được thì phải hỏi bạn cùng phòng của Tần Noãn, "Tô Tử Hân, Cố sư huynh và Tần Noãn có quan hệ gì vậy?"

https://thuviensach.vn

Lý Nhiễm cũng liếc mắt nhìn sang, vô tình chạm phải ánh mắt của Tô Tử Hân. Cô ta vô thức dịch ra một chút, dáng vẻ giả bộ không thèm để ý.

Tô Tử Hân liếc cô ta một cái, mỉm cười nói: "Quan hệ thế nào thì mọi người đều đã thấy được mà. Tóm lại, so với gặp lớp trưởng một lớp ở văn phòng khoa thì quan hệ giữa Noãn Noãn của chúng tôi và Cố Ngôn Thanh không phải cực nhỏ mà là cực tốt đó."

Nghe thấy sự mỉa mai trong lời nói của Tô Tử Hân, sắc mặt Lý Nhiễm lập tức khựng lại. Cô ta trừng mắt nhìn đám bạn cùng phòng bên cạnh, nếu như vừa rồi không phải bị các cô đẩy, Lý Nhiễm cũng không nghênh đón rồi mất mặt như vậy, để bây giờ còn bị chế giễu.

Toàn bộ ánh mắt của mọi người đều dò xét cô ta và Tần Noãn, cô ta nắm chặt nắm đấm, khuôn mặt quẫn bách đỏ lên, chỉ hận không tìm được một cái lỗ để chui xuống.

...

Buổi trưa, trên đường trở về ký túc xá, Cố Ngôn Thanh tiện tay lấy tiền trong túi ra, vừa đi dọc theo chỗ râm mát bên đường, vừa cúi đầu xếp xếp.

Anh đã học trên mạng cách gấp tiền, thử lại nhiều lần, rốt cục cũng gấp được một trái tim.

Đặt trái tim tiền trong lòng bàn tay mình, Cố Ngôn Thanh lẳng lặng nhìn ngắm mấy giây, sau đó rất hài lòng mà nắm chặt lại.

Về tới cửa chính của ký túc xá, anh phát hiện Khâu Viễn đang cùng một anh giao hàng nói chuyện. Khâu Viễn nhìn thấy Cố Ngôn Thanh liền vẫy tay gọi anh lại.

Cố Ngôn Thanh đi qua, hỏi thử tình huống mới biết được, hàng mà Khâu Viễn đặt trên mạng đã đóng gói tốt, nhưng cậu ta quên mang điện thoại,

https://thuviensach.vn

trong người lại không có tiền mặt để nhận.

Nhìn thấy trong tay Cố Ngôn Thanh có một tờ tiền màu đỏ xếp hình trái tim, Khâu Viễn ngoài ý muốn hỏi: "Thanh ca, có ai rảnh đời xếp cái này không? Nếu cậu đã có tiền thì giúp tôi thanh toán cái đi, về ký túc xá rồi tôi trả lại cho cậu."

Nói xong, cậu ta còn muốn giật tiền trong tay Cố Ngôn Thanh.

"Đừng có động vào!" Cố Ngôn Thanh vô thức tránh né.

Sau đó, anh lấy điện thoại ra, nhìn về phía anh giao hàng, "Chuyển khoản bằng Wechat đi."

Anh giao hàng mở tài khoản Wechat lên rồi bật mã quét thu tiền hai chiều, "Của cậu mười hai tệ."

Cố Ngôn Thanh quét mã, chuyển tiền.

Lúc trở về ký túc xá, Khâu Viễn khoác tay lên vai anh, nhìn chằm chằm trái tim đỏ tiền của anh, trêu chọc hỏi: "Cái này là ai cho cậu? Sao xem nó như bảo bối thế này?"

Cố Ngôn Thanh hất tay cậu ta xuống, ôn nhu cười một tiếng, nhướn mày, "Là tín vật đính ước."

Sau đó, anh cất vào túi quần phía trước, đi thẳng lên lầu.

Khâu Viễn bất động tại chỗ, sửng sốt mấy giây rồi đuổi sát theo, "Là của Tần Noãn à? Em ấy tặng tín vật đính ước gì dị thế? Thanh ca, còn cậu tặng em ấy tín vật đính ước là cái gì?"

Cố Ngôn Thanh mở cửa phòng ký túc, trả lời: "Một cái ly."

https://thuviensach.vn

Khâu Viễn cũng theo vào, xoa cằm như có điều suy nghĩ, "Em ấy cho cậu một trái tim, cậu cho em ấy cả một đời [2]... Hai cậu chơi vậy thì ai chơi lại?"

Cố Ngôn Thanh cười không đáp, đi vào phòng vệ sinh để rửa tay.

Thời điểm Cận Bùi Niên và Điền Phi Chương từ bên ngoài trở về, Khâu Viễn không kịp đợi, lập tức nói cho hai người tin sấm sét giữa trời quang, "Cố Ngôn Thanh yêu rồi! Đạ mấu, lại một đứa thoát ế nữa, lúc nào mới đến lượt ông đây chứ?"

Cận Bùi Niên và Điền Phi Chương đứng ở cửa phòng một hồi, sau đó đồng loạt nhìn về phía Cố Ngôn Thanh đang ngồi trước máy tính.

"Sao cậu nhanh vậy?" Cận Bùi Niên cảm thấy có hơi khó tin.

Cố Ngôn Thanh quay đầu, cười nhạt một tiếng, "Cậu ta đoán mò đấy."

Khâu Viễn: "Sao lại bảo tôi đoán mò hả? Đến tín vật đính ước cũng cho nhau rồi, còn là một trái tim một cái ly nữa chứ! Thế này còn không gọi là yêu đương hả?"

Cố Ngôn Thanh một tay chống cằm, trầm tư một lát.

Sau đó, anh nói sự thật: "Trái tim là do tôi xếp tiền lại."

Ba người: "..."

———

[1] Trường thân ngọc lập: vóc người khoẻ mạnh, cao quý hộ thể, đồng nghĩa "ngọc thụ lâm phong" dùng để miêu tả người đàn ông tuấn lãnh.

[2] Lý giải vì sao Khâu Viễn nói câu: "Em ấy cho cậu một trái tim, cậu cho em ấy cả một đời.":

https://thuviensach.vn

Trong tiếng Trung, "một" đọc là 一 - yi, "trái tim" đọc là 心 - xin, "cái ly" đọc là 杯 - bei, đọc nhanh sẽ là: 一生一生 - yixin yisheng, nghĩa là "một đời một kiếp" (có lẽ vậy:v).

https://thuviensach.vn

NGOAN, DỖ ANH

Dạ Tử Tân

dtv-ebook.com

Chương 16: Thư Tình

Edit: Xiao Yi.

Buổi tối, sau khi rửa mặt rồi nằm lên giường, Tần Noãn nghĩ lại chuyện đã phát sinh trên bãi tập hôm nay.

Cố Ngôn Thanh không tặng ly cho cô, nhưng vẫn tặng cho cô ưu đãi không phải xếp hàng khi chờ nhận chè đậu xanh. Nghĩ kỹ lại thì... không phải Cố Ngôn Thanh vẫn đối xử rất tốt với cô đó sao?

Tần Noãn đang suy nghĩ, đột nhiên Cố Ngôn Thanh gửi tin nhắn Wechat tới: 【Các em khi nào sẽ diễn tập quân sự?】

Tần Noãn không ngờ tới anh sẽ chủ động liên lạc cho mình, nhất thời chưa kịp hoàn hồn.

Tỉnh lại mấy giây, sau khi xác định bản thân không phải đang mơ, cô mới ngồi xuống, trả lời: 【Thứ sáu tuần này ạ.】

Cố Ngôn Thanh: 【Không phải hôm nay em hỏi tôi khi nào sẽ mời em ăn cơm sao? Vậy thứ sáu tuần này luôn đi, sau khi các em diễn tập xong thì nhắn Wechat cho tôi, tôi mời em ăn cơm.】

Tần Noãn nhìn chằm chằm tin nhắn kia, đọc đi đọc lại ba lần, nội tâm kinh hỉ cực độ.

Cố Ngôn Thanh vậy mà chủ động mời cô ăn cơm nè!!

https://thuviensach.vn

【Được ạ, được ạ!】 Tần Noãn nhanh chóng trả lời tin nhắn của anh, nhưng rất nhanh lại thấy bản thân hơi quá đà.

Cô thu hồi tin nhắn, lạnh lùng trả lời có một chữ: 【Được.】

Ở ký túc xá nam, Cố Ngôn Thanh nhìn thấy tin nhắn phía trên bị thu hồi, sau đó là một tin nhắn khác gửi tới, chỉ một chữ "được", anh sửng sốt nửa ngày, sau đó cười nhẹ thành tiếng.

Lúc này, Tần Noãn lại đang để điện thoại xuống, nằm trên giường lăn qua lăn lại, đắc ý trong lòng.

Cô nghĩ lại lời của Tô Tử Hân đã nói trước đó, liền do dự ngó qua mép giường, hỏi cô nàng, "Tử Hân, cậu thật sự cảm thấy Cố Ngôn Thanh thích mình à?"

Tô Tử Hân ngồi trên giường của mình, chân gác lên rào giường để sơn móng chân. Một tay sơn, một tay tuỳ ý quơ quơ, ngữ khí hững hờ trả lời: "Dù sao thì mình cũng thấy khả năng này rất lớn."

Tần Noãn chống cằm suy nghĩ, trầm tư nói: "Anh ấy hẹn mình ăn cơm vào thứ sáu tuần này. Vậy đợi đến lúc đó, mình lại tỏ tình với anh ấy được không nhỉ?"

"Lại tỏ tình?" Chu Thịnh Nam đang đọc sách trên giường nhạy bén nắm được trọng điểm, kinh ngạc ngẩng đầu, "Cậu từng tỏ tình với anh ấy à?"

Tần Noãn giật mình, lập tức cười giải thích: "Mình... từng gặp anh ấy hồi nghỉ hè, có theo đuổi anh ấy một tuần."

"Nhưng không theo đuổi được." Cô xoa xoa mũi.

"Tần Noãn!" Tô Tử Hân quát to một tiếng, "Mình đang sơn móng tay, sao cậu lại quăng cho mình một cái tin chấn động dữ dội thế hả?"

https://thuviensach.vn

Cô nàng luống cuống tay chân lấy khăn lau sạch giường của mình, gương mặt lộ ra vẻ luyến tiếc.

Tần Noãn: "..."

"Lần này toang rồi, tấm grap này vứt được rồi..." Tô Tử Hân nhìn sơn móng tay đổ trên giường, lắc đầu thở dài.

Sau đó, cô nàng lại nhìn về phía Tần Noãn, "Thảo nào mình cảm thấy quan hệ giữa cậu và Cố Ngôn Thanh cứ là lạ. Thì ra là nghỉ hè đã biết nhau, cậu còn theo đuổi người ta, cậu giấu hay đấy!"

Tô Tử Hân "chậc chậc" hai tiếng.

Tần Noãn ngượng ngùng cười, "Không phải là mình không theo đuổi được sao? Cho nên mới không nói với các cậu..."

"Có lẽ lần trước cậu dùng sai cách, hay là lần này dùng thử biện pháp khác đi?" Tô Tử Hân đề nghị.

Tần Noãn cũng lo, nhẹ nhàng gật đầu, "Lần trước quả thật mình quá bộc trực, không có hàm súc cũng chả thận trọng. Hay là bây giờ mình chuyển thành viết thư tình? Cách này tương đối lãng mạn, học bá như anh ấy hẳn thích cách này nhỉ?"

Tô Tử Hân suy nghĩ một chút, "Cách này cũng được, nhưng cậu nhớ phải chân thành một chút, đừng có chép trên mạng đấy."

Chân thành một chút ấy à...

Tần Noãn trở mình nằm thẳng xuống giường, hai tay gối ra sau đầu, mắt nhìn trần nhà.

Phải viết như nào mới biểu lộ được thành ý nhỉ?

https://thuviensach.vn

"Có rồi!" Mắt cô khẽ đảo một cái, bật từ giường xuống đất, bắt đầu mở đèn thâu đêm.

"..." Tô Tử Hân sững người nhìn Tần Noãn hơn nửa ngày, "Cậu không đến mức bây giờ liền viết đấy chứ?"

"Bây giờ ý tưởng của mình như suối tuôn nè." Tần Noãn nằm tìm một tờ A4 màu trắng ra, lấy bút ra tự mình viết một bức thư tình.

...

Diễn tập quân sự hôm thứ sáu, thời tiết không tốt ngoài dự đoán, có mưa nhỏ rơi tí tách, gió trời lướt qua cũng mang theo mấy tia lạnh.

Chỉ là, thời tiết quỷ quái này cũng không có cách nào ngăn cản mong muốn đi ăn cơm với Cố Ngôn Thanh của Tần Noãn.

Nghĩ đến chuyện nhét thư tình cho anh, Tần Noãn còn rất kích động.

Diễn tập bắt đầu từ tám giờ rưỡi sáng, đến hai giờ xế chiều mới kết thúc.

Ra khỏi thao trường, Tần Noãn không đợi nổi, liền gửi tin nhắn cho anh, 【Xong rồi ạ, em về ký túc thay quần áo trước.】

Chiều thứ sáu, Cố Ngôn Thanh không có tiết, lúc này đang ở phòng dọn dẹp chỗ ngủ.

Nhận được tin nhắn của Tần Noãn, anh gõ phím trả lời: 【Được, nửa tiếng nữa gặp ở cổng trường phía Nam nhé.】

Tần Noãn trở về tắm rửa một cái, thay một bộ áo len màu vàng nhạt cùng váy dài nửa gối. Cô soi gương trang điểm xong, quải balo lên vai rồi phấn khởi đi ra ngoài.

Trước khi đi, Tô Tử Hân còn vỗ vai cô đặng khích lệ sĩ khí.

https://thuviensach.vn

Lúc ra cửa, mưa đã tạnh, cho nên Tần Noãn không mang ô. Nhưng thật ra là do cô có lòng riêng.

Nếu như mưa nữa, cô lại không mang ô, như vậy lập tức có thể che chung một cây dù với Cố Ngôn Thanh, còn có thể ở bên anh ở khoảng cách gần một chút.

Chỉ là, lúc tới cổng trường phía Nam, Tần Noãn ngoài ý muốn rằng Cố Ngôn Thanh cũng không mang ô, chỉ đeo một balo đựng laptop.

Tần Noãn ngẩng đầu nhìn bầu trời âm u. Trời vừa tạnh mưa, có lẽ một lát sẽ lại mưa nữa. Cô cố ý không mang ô, sao Cố Ngôn Thanh lại không mang luôn chứ?

Chẳng lẽ... anh cũng cố tình không mang?

Quên đi, cô vẫn không nên tự luyến nữa thì hơn, khỏi phải mất mặt.

Tần Noãn đi qua, nhìn balo đựng laptop của anh, "Cái này là..."

"Lát nữa tôi đến thư viện." Cố Ngôn Thanh nói.

Tần Noãn hiểu rõ. Anh là người bận rộn, không thể rút sạch thời gian để đi ăn một bữa cơm với cô được.

"Em muốn ăn gì?" Hai người đi từ cổng trường phía Nam ra, Cố Ngôn Thanh cúi mắt hỏi cô.

Tần Noãn sờ tay lên bụng, "Em đói từ sáng tới giờ, muốn đi ăn buffet ạ. Có thể ăn được nhiều."

Cố Ngôn Thanh suy tư một chút, "Gần đây có một nhà hàng buffet thịt nướng, tôi dẫn em đi."

Sau đó, anh dẫn đầu đi trước.

https://thuviensach.vn

Tần Noãn vui vẻ theo sau, lại sợ anh cảm thấy cô háu ăn liền giải thích: "Thật ra bình thường em không ăn nhiều đâu, phần ăn của em rất ít ạ. Hôm nay là do em đói thôi, cho nên mới muốn ăn thịt nướng."

Cố Ngôn Thanh nhướn mi, nhẹ nhàng đáp lời, "Ừ, tôi biết rồi."

"Em không có lừa anh đâu ạ, anh nhìn xem em rất gầy nè." Tần Noãn nghiêng đầu sang anh, tự véo véo khuôn mặt của mình cho anh nhìn.

Đôi mắt hạnh của cô rất lớn, trắng đen rõ ràng. Ngón tay lúc này đang nắm lấy khuôn mặt nhỏ, làm cho mi mắt của cô như đang run lên nhè nhẹ, thoạt nhìn linh động hoạt bát.

Hô hấp của Cố Ngôn Thanh đình trệ mấy giây. Anh giơ ngón trỏ dí đầu cô sang một bên, sau đó tiếp tục đi trước, "Ừ, em rất gầy. Lát nữa ăn nhiều một chút đi."

Thanh âm của anh thư thả, ngữ khí tản mạn, thấp thoáng có giống ngữ khí như đang trêu mèo.

Tần Noãn xoa phần trán bị anh dí đầu ngón tay lên, cảm thấy hình như bản thân đã từng biết động tác và ngữ khí này.

...

Đi vào nhà hàng, Tần Noãn hoàn toàn quên mất "phần ăn rất nhỏ" vừa nói lúc nãy. Đồ ăn thức uống bay lên trời, chạy trên đất, dạo trên biển, toàn bộ cô đều muốn gom về.

Mãi đến khi thức ăn chất thành mấy tầng, Tần Noãn hậu tri hậu giác mới phản ứng lại. Cô ngẩng đầu nhìn Cố Ngôn Thanh đang bất động, hơi chột dạ một tý.

https://thuviensach.vn

"... Em biết anh chắc chắn gặp chứng ngại khó khăn khi lựa chọn, sẽ không biết món nào ngon. Cho nên em đã đặc biệt giúp anh chọn mấy món này." Nói xong, Tần Noãn bày đồ ăn sang một bên, còn rất tri kỷ đẩy về phía anh.

Cố Ngôn Thanh hơi cong môi, "Cảm ơn."

"Đừng khách sáo," Tần Noãn cười đến hồn nhiên, không để lộ dấu vết, "Em nướng cua giúp anh."

Cố Ngôn Thanh đưa nước trái cây cho cô, còn mình thì đổ nước sôi ra, sau đó để nguội rồi từ từ uống.

Hai người ngồi ở chỗ gần cửa sổ, bên ngoài lại tí tách nhỏ mưa, vài người không mang theo dù trên đường nhất thời ôm đầu chạy.

Cành liễu bên đường múa theo gió thu.

Sau đó, mưa càng rơi càng lớn, không có dấu hiệu ngừng lại.

Tần Noãn đang ăn cơm, có hơi sầu não nhìn anh, "Có phải anh cũng không mang ô không ạ?"

Sớm biết vậy thì cô đã mang theo rồi.

"Có lẽ ăn cơm xong, trời sẽ không mưa nữa." Cố Ngôn Thanh tản mạn đáp, trong tay kẹp sườn nướng vừa xong, đưa cho cô.

"Vâng." Tần Noãn cắn đũa, dứt khoát không nghĩ nhiều thêm, chú tâm ăn phần của mình.

Chờ đến lúc gần ăn xong, cô chợt nhớ ra bản thân đã đem thư tình theo còn chưa đưa cho anh. Cô liếc nhìn balo của mình một cái, sau đó lại nhìn qua Cố Ngôn Thanh.

https://thuviensach.vn

Nếu như trực tiếp đưa cho anh rồi nói đây là thư tình... Có phải là quá không khéo rồi không?

Cố Ngôn Thanh là loại người có da mặt mỏng, có lẽ làm như vậy sẽ không thích hợp. Nếu anh vì xấu hổ mà từ chối cô, kết quả rất có thể tệ giống như hồi nghỉ hè.

Cho nên, Tần Noãn phải đưa cho anh mà thần không biết, quỷ không hay mới được.

Tần Noãn suy tư, sau đó ân cần rót nước thêm cho anh, "Ăn xong nên uống nhiều nước một chút ạ, có khả năng hỗ trợ tiêu hoá đấy."

Cố Ngôn Thanh nhìn đôi mắt trong veo như nước của cô đang đảo một cái. Không biết được cô có ý đồ gì, anh đành bất đắc dĩ lắc đầu.

Đối mặt với ánh mắt tràn ngập mong đợi của cô, Cố Ngôn Thanh miễn cưỡng cầm ly nước, ngửa đầu uống cạn.

Vừa uống xong, Tần Noãn lại rót cho anh một ly, "Anh uống thêm đi ạ. Thịt nướng quán này hơi cay, không uống nước sẽ bị nhiệt đấy."

Rót cho anh xong, Tần Noãn cũng tượng trưng uống nửa ly của mình.

Lúc nhìn cô rót ly thứ ba cho mình, Cố Ngôn Thanh rốt cục không nhịn được nữa, cản lại, "Tôi không khát."

"Em —" Mười ngón tay của anh đan lại, đặt trên đùi, hai ngón cái ma sát lẫn nhau.

Được một lát, Cố Ngôn Thanh ngẩng đầu nhìn cô, "Có phải em có chuyện muốn nói với tôi không?"

https://thuviensach.vn

NGOAN, DỖ ANH

Dạ Tử Tân

dtv-ebook.com

Chương 17: Anh Chủ Động

Edit: Xiao Yi.

Tần Noãn sững người một chút, hồi lâu sau mới chớp mắt, đáp: "Em không có gì muốn nói đâu ạ. Chỉ là sợ anh bị nhiệt, nên em mới khuyên anh uống nhiều nước một chút thôi."

Cố Ngôn Thanh đánh giá cô một cái, sau đó nhăn mi không nói gì. Ngồi được một lát, anh đứng dậy, "Em cứ ăn đi, tôi đi rửa tay."

Nói xong, anh trực tiếp rời đi, cả người Tần Noãn thở phào một hơi.

Nhìn chằm chằm theo bóng lưng của Cố Ngôn Thanh, đợi khi anh biến mất ở góc rẽ, cô liền luống cuống tay chân lấy thư tình trong balo của mình ra, gấp như sét đánh tới nơi nhét vào balo laptop của Cố Ngôn Thanh, sau đó lại giả bộ như không có gì tự ăn thịt nướng của mình.

Lúc Cố Ngôn Thanh từ phòng vệ sinh trở lại, Tần Noãn đang say sưa ăn ngon lành, chỉ vào thịt tôm vừa nướng xong, "Ăn ngon lắm ạ, anh có muốn ăn thêm một chút không?"

"Tôi no rồi, em ăn đi." Cố Ngôn Thanh tuỳ ý ngồi xuống, hai chân bắt chéo lại, bên trong khí chất ôn nhuận lộ ra vẻ ung dung.

Giải quyết xong vụ thư tình, Tần Noãn buông mớ tâm sự trong lòng xuống. Mặc kệ anh có ăn hay không, tự cô cũng ăn say sưa ngon lành.

https://thuviensach.vn

Tần Noãn thuận tay tìm một chủ đề, "Con trai như anh khi ăn cái gì cũng nhanh, cho nên thời gian ngồi ăn cũng ngắn. Em là con gái, ăn chậm rãi từ tốn nên mới hao phí thời gian dài. Nhưng thật ra em không có ăn hết bao nhiêu đâu, chỉ khoảng... một phần ba những gì anh đã ăn thôi."

Cố Ngôn Thanh nín cười, chủ động giúp cô nướng thịt, "Bên ngoài chắc còn mưa nữa, em cứ ăn từ từ, không cần phải vội."

Tần Noãn không hiểu sao lại hơi chột dạ, ủ rũ cúi thấp đầu một chút.

Chờ đến khi cô ăn no rồi, mưa bên ngoài vẫn rơi không ngừng, trái lại còn lớn hơn vừa nãy một chút.

Thời gian dùng buffet là hai giờ, hết giờ hai người đi ra khỏi nhà hàng, đứng dưới mái hiên trú mưa.

Cố Ngôn Thanh thẳng người đứng đó, ánh mắt nhìn về phương xa, khiến cho giữa hai người gần như không có gì để nói.

Tần Noãn bắt chuyện một câu, "Mưa này không biết khi nào mới tạnh, sớm biết vậy thì em đã mang theo cái ô rồi..."

Cố Ngôn Thanh quay đầu liếc cô một cái, sau đó chỉ về hướng những người chạy trên đường cho cô nhìn, "Mưa lớn như vậy dù có mang ô theo cũng sẽ bị xối. Em chờ một lát đi, có thể sẽ tạnh mưa."

"Dạ." Tần Noãn cũng an tĩnh lại.

Cô cầm điện thoại chơi rắn săn mồi, trong lòng lại suy nghĩ đến khi Cố Ngôn Thanh nhìn thấy thư tình của cô, biểu lộ sẽ như thế nào nhỉ? Trong lòng cô không nhịn được có hơi chờ mong.

Có lẽ là do tưởng tưởng đến nhập tâm, con rắn của Tần Noãn cắn đuôi chết, game over. Cô ảo não chu mỏ một cái, lại nhấn reset game.

https://thuviensach.vn

Cố Ngôn Thanh đứng bên cạnh, yên tĩnh nhìn cô, cảm thấy Tần Noãn hôm nay không giống với dự đoán của anh lắm.

Anh chủ động mời cô ăn cơm, nếu theo tác phong trước kia của cô, hẳn là cô sẽ càng chủ động với anh mới đúng, thậm chí là tỏ tình với anh lần nữa.

Cố Ngôn Thanh đã nghĩ kỹ rồi, nếu lần này cô lại tỏ tình, anh lập tức nhận lời.

Nhưng bây giờ Tần Noãn lại không nói gì như thế, anh liền có hơi không thể quyết định chắc chắn được...

Nhìn cô khả năng sẽ mãi chơi trò rắn săn mồi, không giống ngày thường nói chuyện với mình, Cố Ngôn Thanh đứng đó đợi một hồi, sau đó chủ động gọi cô, "Tần Noãn."

"Dạ?" Tần Noãn ngẩng đầu nhìn anh một cái, lại tiếp tục cúi đầu chơi game, "Sao thế ạ?"

"Em..." Cố Ngôn Thanh mấp máy môi, "Em không có gì muốn nói với tôi à?"

Tần Noãn ngây ra một lát.

Cô tắt trò chơi đi, không hiểu nhìn anh, "Không có ạ."

Cẩn thận suy nghĩ một chút, Tần Noãn lại nói thêm một câu, "Trời còn mưa nữa, anh đứng chờ cẩn thận bị ướt balo đựng laptop đấy ạ."

"..." Cố Ngôn Thanh dừng một chút, "Còn gì nữa không?"

"Không ạ."

https://thuviensach.vn

Cố Ngôn Thanh mím môi, trầm mặt một lát mới lấy dũng khí ra nói: "Lúc còn nghỉ hè, em nói muốn theo đuổi tôi, tôi chỉ muốn nói là bây giờ tôi..."

"Là chuyện này à?" Tần Noãn lập tức hiểu ra. Chuyện hồi nghỉ hè, cô vẫn còn thiếu người ta một câu xin lỗi.

Thế là, thái độ của cô rất thành khẩn, "Con người của em vốn ham chơi, cái gì thích đều muốn thử. Em biết hồi nghỉ hè, em làm như vậy đã khiến anh chịu nhiều phiền phức. Em xin lỗi ạ, anh đừng để ý. Anh yên tâm đi, sau này em nhất định không theo đuổi anh nữa ạ!"

"..." Lời chưa nói xong của Cố Ngôn Thanh lập tức như xương mắc ở cổ họng, nhất thời nuốt không được nhả không xong.

Vành tai của anh hồng lên, môi mỏng nhấp nhấp, muốn nói lại thôi.

Tần Noãn ngẩng đầu nhìn anh, sắc mặt tràn đầy nghi hoặc, "Anh sao thế ạ? Vẫn còn chỗ nào chưa hài lòng sao?"

"Không có." Cố Ngôn Thanh bình tĩnh đáp, trong lòng lại không nhịn được gợn sóng.

Anh đột nhiên phát hiện ra, ba chữ "Anh thích em" này thoạt nhìn đơn giản nhưng không phải ai cũng có thể nói ra được.

Ít nhất là anh không thoải mái được như Tần Noãn lúc còn nghỉ hè, thẳng thắn bày tỏ tình cảm.

Một nửa thôi anh cũng không kịp nổi cô.

Thế nhưng, Tần Noãn nói cô không theo đuổi nữa. Vậy phải làm sao bây giờ?

https://thuviensach.vn

Có lẽ vì thái độ của anh trước kia không tốt, cho nên cô giận rồi? Cố Ngôn Thanh xoắn xuýt nửa ngày, sau đó hỏi cô, "Ngày mai em có rảnh không?"

"Có ạ, ngày mai là cuối tuần."

"Nghe nói gần đây có một bộ phim không tệ, bạn cùng phòng của tôi có mua hai vé, được tặng thêm vé khuyến mãi nên cho tôi. Nếu như em muốn xem, tôi sẽ gọi em."

Tần Noãn ngẩng đầu nhìn ăn, hai mắt toả sáng.

Cố Ngôn Thanh thế mà mời cô đi xem phim!!!

Quả nhiên là thận trọng một chút sẽ nhận được hồi đáp, không thể quá chủ động được!

"Như thế ạ..." Tần Noãn ra vẻ do dự một lát.

Cố Ngôn Thanh không nhịn được khẩn trương, nhưng không lộ ra trên mặt, "Em có việc thì thôi, tôi cho người khác."

"Em không có việc!" Tần Noãn lập tức đáp, "Vé ngày mai chiếu lúc mấy giờ ạ?"

"Chín giờ sáng." Cố Ngôn Thanh trả lời, "Rạp ở gần trường, chúng ta hẹn tám giờ ba mươi gặp ở trường đi."

"Dạ được." Tần Noãn biểu hiện có hơi thận trọnng, dằn hết kích động xuống đáy lòng.

Khi đang nói chuyện, mưa cũng dần ngừng. Hai người cùng nhau trở về trường học, sau đó mỗi người mỗi ngả, một người về ký túc xá, một người đến thư viện.

https://thuviensach.vn

...

Cố Ngôn Thanh ngồi ở thư viện đến tám giờ tối, lúc chuẩn bị rời khỏi thì nhận được điện thoại của Giáo sư Trần, gọi anh đến văn phòng một chuyến.

Giáo sư Trần được Đại học A mời đến toạ đàm học thuật, Cố Ngôn Thanh là sinh viên tâm đắc nhất của ông, cho nên muốn anh đi cùng lần này xem như là một cơ hội để trao đổi học tập.

"Ngày mai liền đi sao ạ?" Cố Ngôn Thanh hơi nhăn mi một cái.

Giáo sư Trần nhìn anh một cái, "Ngày mai em bận à?"

Cố Ngôn Thanh trầm mặc một lát, cười lắc đầu, "Không có gì ạ, chỉ là em có hơi bất ngờ."

"Đúng là bất ngờ thật, thầy cũng mới quyết định sẽ dẫn em theo thôi." Giáo sư Trần vỗ vỗ vai của anh, "Thời gian trước em có đề xuất hạng phục người máy không phải vẫn chưa hoàn thiện sao? Giáo sư Tưởng của khoa Khoa học Máy tính ở Đại học A và thầy là bạn học, trước kia ông ấy cũng từng đề cập qua hạng mục giống vậy. Nói không chừng, em qua đó sẽ được ông ấy chỉ dạy thêm."

"Cảm ơn giáo sư ạ."

Từ trong văn phòng đi ra, tâm tình của Cố Ngôn Thanh có hơi phức tạp.

Anh cầm điện thoại nửa ngày cũng không biết phải làm sao để nói chuyện này cho Tần Noãn.

Buổi tối, Cố Ngôn Thanh không ngủ lại ký túc xá mà trở về nhà thu dọn đồ đạc. Xong việc vào lúc giữa đêm, tuy anh do dự nhưng vẫn muốn gửi cho Tần Noãn một tin nhắn: 【Ngày mai tôi sẽ tham gia toạ đàm ở thành

https://thuviensach.vn

phố A cùng với Giáo sư Trần, cho nên không thể đi xem phim với em được, thật xin lỗi.】

Anh không đợi Tần Noãn trả lời đã đặt điện thoại xuống, trong lòng không hiểu sao lại dâng lên một tia áy náy.

Đi phòng vệ sinh tắm rửa rồi ra, Cố Ngôn Thanh cầm điện thoại lên nhìn, đã qua nửa tiếng, Tần Noãn vẫn chưa trả lời.

Đây không phải là tác phong của cô.

Đoán là cô thất vọng, Cố Ngôn Thanh liền cân nhắc gõ chữ, 【Giáo sư Trần mới quyết định đây thôi, tôi cũng bị bất ngờ. Chờ sau khi tôi về, tôi sẽ...】

Còn chưa kịp soạn xong câu chữ, tin nhắn trả lời của Tần Noãn đã tới: 【Không sao đâu ạ. Anh bận việc chính vẫn quan trọng hơn, huấn luyện quân sự vừa kết thúc, trong đầu em lúc nào cũng muốn ngủ nướng thôi, ha ha ha.】

Qua màn hình, Cố Ngôn Thanh không đoán ra được cảm xúc hiện tại của cô, mà cảm xúc hiện tại của anh cũng không tốt.

Anh cảm thấy lồng ngực buồn buồn, không nói rõ được, cũng không miêu tả được thứ đang lan tràn dưới đáy lòng.

Cố Ngôn Thanh đứng dậy đi đến trước cửa sổ, mở cửa sổ rồi nhìn ra ngoài.

Sau cơn mưa trời lại sáng, ánh đèn đường phía dưới nhà mờ nhạt, vầng sáng ấm áp đổ xuống.

Lẳng lặng đứng một hồi, dường như Cố Ngôn Thanh đã quyết định được gì đó. Anh mở Wechat xoá toàn bộ dòng chữ vừa gõ khi nãy, thay vào đó

https://thuviensach.vn

là: 【Sau khi trở về, tôi có chuyện muốn nói với em.】

Anh còn chưa kịp gửi đi, bên ngoài đã truyền đến giọng của Lục Tinh, "Con trai, con đã ngủ chưa?"

Cố Ngôn Thanh cất điện thoại vào túi, đi qua mở cửa, "Mẹ, muộn như vậy rồi sao mẹ còn chưa ngủ?"

Lục Tinh nhìn thoáng qua bên trong phòng anh, "Con thu dọn đồ đạc xong rồi à?"

Cố Ngôn Thanh gật đầu.

"Mấy ngày nay, nhiệt độ ở thành phố A thấp, con nhớ mang đồ áo dày đấy."

"Ừm."

"Con đi mấy ngày?"

"Khoảng ba đến năm ngày."

"Ngày mai mấy giờ đi?"

"Năm giờ sáng lên máy bay ạ."

"Gấp như thế à?" Lục Tinh ngây ra một chút, nói: "Gọi ba đưa con đi nhé?"

"Không cần đâu ạ," Cố Ngôn Thanh từ chối, "Không phải Giáo sư Trần cũng ở lầu phía trên của nhà chúng ta sao? Ngày mai con và ông ấy cùng bắt xe đi là được."

Lục Tinh gật đầu, "Cũng được, vậy con ngủ sớm đi."

https://thuviensach.vn

Bà ngáp một cái, "Ngày mai mẹ cũng đi châu Âu công tác, lại để ba con ở nhà một mình rồi."

Cố Ngôn Thanh nhìn bà một cái, cất giọng lo lắng, "Mỗi ngày mẹ bay tới bay lui như vậy, không có thời gian nghỉ ngơi, mẹ không mệt à?"

Lục Tinh nói lẫy một chút, "Ít nhất bây giờ mẹ đứng đây nói chuyện không bị đau eo. Nếu con nghe lời một chút, mẹ cần phải mệt như thế à?"

Cố Ngôn Thanh: "..."

Lục Tinh: "Chỉ là con đừng có vội đắc ý. Bây giờ mẹ thả cho con bay, sau này đợi ba con về hưu rồi, Đằng Thuỵ lập tức giao cho con. Mẹ và ba con sẽ đi du lịch thế giới, mỗi ngày gửi ảnh cho con chơi, khiến con ước áo ganh tỵ, khiến con đến thời gian than mệt cũng không có."

"..." Cố Ngôn Thanh không nhịn được bật cười, "Đúng là mẹ ruột của con rồi."

Lục Tinh thở dài, "Con có rảnh thì trở về Lục gia thăm ông ngoại đi. Lúc đó, con không nghe lời, cứ học Máy tính, ông giận thì giận nhưng thương nhất vẫn là con. Bà ngoại cũng nhắc con rất nhiều."

"Ừm, sau khi từ Đại học A trở về, con sẽ thăm ông."

Sau khi Lục Tinh rời đi, anh đóng cửa phòng lại, sau đó tản mạn dựa vào cửa, cúi đầu nhìn chằm chằm tin nhắn vẫn chưa gửi cho Tần Noãn kia.

Cố Ngôn Thanh trầm mặc mấy giây, xoá bỏ toàn bộ tin nhắn.

Vẫn là đợi anh trở về rồi trực tiếp gặp mặt nói cho cô thì hơn, không nói trước để cô khỏi chờ đợi.

...

https://thuviensach.vn

Tác giả có lời muốn nói:

Cảm ơn mọi người đã mua chương ủng hộ, 24h chương mới đều có hồng bao ở khu bình luận nga ~

https://thuviensach.vn

NGOAN, DỖ ANH

Dạ Tử Tân

dtv-ebook.com

Chương 18: Anh Bị Cho Đội Nón Xanh* Rồi?

Edit: Xiao Yi.

* Đội nón xanh: từ lóng ám chỉ việc bị cắm sừng, bị người yêu phản bội.

Cuối tuần, tâm trạng của Tần Noãn rất không tốt.

Rõ ràng Cố Ngôn Thanh đã nói sẽ cùng đi xem phim, kết quả là cô bị cho leo cây.

Tần Noãn càng nghĩ càng thấy chuyện này không đúng.

Lúc ăn cơm hồi thứ sáu, cô đã trộm nhét thư tình cho anh. Trong lúc không biết, anh nói mời cô đi xem phim. Sau đó, buổi tối đột nhiên lật lọng, nói mình có việc cần đến thành phố A.

Ai biết được là anh thật sự có việc hay là nhìn thấy thư tình của cô rồi mới chạy trối chết, cố tình tránh cô?

Trên thực tế, Tần Noãn cũng không cần phải suy nghĩ nhiều thêm nữa. Hồi nghỉ hè không phải anh cũng không nói câu nào đã rời khỏi tập đoàn Đằng Thuỵ đó sao?

Bây giờ, Cố Ngôn Thanh lại bị cô doạ sợ, chạy đến thành phố A cũng không phải chuyện hiếm lạ gì.

Chỉ là, cô theo đuổi anh... đáng sợ vậy sao? Khiến cho anh trốn tránh như vậy?

https://thuviensach.vn

"Cố Ngôn Thanh, bà đây còn theo đuổi anh nữa thì bà gọi anh là ông nội!" Tần Noãn nằm trên giường nhìn chằm chằm vào màn hình, cứ như vậy mà hét lên một tiếng.

Tô Tử Hân và Tề Á Nhuỵ đang đùa giỡn ở giường dưới, nghe thấy lời này của Tần Noãn thì sửng sốt mấy giây.

Sau đó, hai người cùng nhau lại gần.

"Cậu từ bỏ rồi hả? Nói không chừng anh ấy không nhìn thấy thư tình của cậu thôi." Tề Á Nhuỵ chủ động phân tích tình hình cho cô.

Tô Tử Hân cũng nói: "Đúng vậy đó, da mặt của Cố Ngôn Thanh không mỏng đến mức chỉ vì một bức thư tình mà chạy trối chết đâu? Có lẽ là anh ấy đi thành phố A thật sự vì có việc quan trọng thôi."

Tần Noãn xua tay với hai cô nàng, "Các cậu không cần phải an ủi mình, dù sao bà đây cũng không theo đuổi anh ấy nữa!"

Anh làm cô tức chết, cộng với chuyện hồi nghỉ hè thì cô đã theo đuổi anh hai lần thất bại rồi!!!

Có câu nữ theo đuổi nam như vượt qua sa mạc. Cách nói này với cô mà nói, sợ rằng cô không vượt nổi sa mạc siêu lớn này mất!

Hai ngày nay, quả thật Tần Noãn đã cho rằng bản thân sắp theo đuổi được anh rồi...

Cô vịn rào giường ngồi xuống, "Á Nhuỵ, không phải cậu nói bạn cùng phòng ký túc của bạn trai cậu muốn thành lập quan hệ hữu nghị sao? Khi nào thế?"

Tô Tử Hân sững sờ, cười cô, "Không phải chứ? Vừa từ bỏ Cố Ngôn Thanh thôi, cậu đã chuẩn bị tìm mục tiêu mới à?"

https://thuviensach.vn

"..." Tần Noãn liếc cô nàng, "Mình chỉ muốn ăn một bữa cơm no đủ thôi, an ủi cho tâm hồn bị tổn thương này một chút."

Huống chi, trải qua chuyện với Cố Ngôn Thanh lần này, có lẽ về sau cô sẽ rất khó vừa mắt nam sinh nào nữa.

Tô Tử Hân cũng nhìn về phía Tề Á Nhuỵ, "Đúng đó, bên phòng anh ấy đã nói muốn ăn cơm kết bạn mà? Huấn luyện quân sự của tụi mình kết thúc rồi, sao bên đó còn chưa có động tĩnh?"

Tề Á Nhuỵ cười ngượng ngùng, "Hôm nay mình cũng có hỏi anh ấy. Anh ấy nói là bạn cùng phòng gần đây không có ở trường, phải đợi bạn cùng phòng của anh ấy trở về nên mới chậm thêm mấy ngày."

Tần Noãn thở dài, cảm thấy không có một tí sức lực nào. Cô dứt khoát nhảy từ trên giường xuống, "Phải rồi, ngày mai là thứ hai, tiết đầu của lớp tụi mình là gì thế?"

Tề Á Nhuỵ nhìn thời khoá biểu, trên mặt không giấu được luyến sợ, "Không phải chứ? Tiết thứ nhất của mấy năm Đại học này lại là Vật lý đại cương kìa!"

Cô nàng lại nhìn xuống tiết thứ hai một cái: Toán cao cấp 1.

Tề Á Nhuỵ hít thở không thông, "Thật sự thảm rồi..."

Tần Noãn ngồi trước bàn sách của mình, lấy giáo trình Vật lý đại cương ra, tuỳ ý xem thử.

Thành tích Vật lý của cô cũng không tốt, lúc này cũng không phải làm gì nên bắt đầu chuẩn bị bài vở sớm một chút.

Sau nửa giờ đọc giáo trình, Tần Noãn từ bỏ, cảm thấy bản thân vẫn tương đối thích hợp với vẽ tranh hơn.

https://thuviensach.vn

Tề Á Nhuỵ ở đằng sau cười cô, "Noãn Noãn, không phải học bá thì không giác ngộ nổi đâu. Tụi mình đều là thường dân thôi, cũng không trông cậy tương lai sẽ trở thành nữ kỹ sư của khoa Điện nên cậu đừng miễn cưỡng làm gì. Ha ha ha ha..."

Tần Noãn hơi quê, khô khốc trả lời: "Cũng không phải rất khó mà. Mình, mình xem vẫn hiểu được nhiều, chỉ là mệt thôi."

Nói xong, cô che miệng ngáp một cái, giấu đi cảm xúc, "Nếu như mình có một bạn trai học bá thì mình cũng học bá rồi."

...

Thứ hai, tại giảng đường phong cách bậc thang [1], bốn ban khoa Điện học cùng với nhau, cho nên Tần Noãn và bạn cùng phòng không phải tách ra.

Ngày đầu tiên có tiết, ai cũng hào hứng. Vừa sáng sớm, bốn người ra khỏi ký túc xá đi căn - tin mua bữa sáng, sau đó đi thẳng đến giảng đường xí chỗ ngồi ở khúc giữa.

Bốn cô sinh viên nữ kéo tay nhau đi trên đường, lúc đầu cười nói cực kỳ náo nhiệt, không ngờ giữa đường đột nhiên bị người khác chặn đường.

Thân hình của người đó cao lớn, mặc áo khoác màu xanh đen, quần bò màu xám trắng. Trên mặt đeo khẩu trang che hết nửa khuôn nmặt, mũ lưỡi trai hạ xuống, thoạt nhìn rất thần bí, cực kỳ giống như phần tử nằm ngoài vòng pháp luật.

Chặn bước của bốn cô sinh viên nữ lại, anh nâng vành nón lên, lộ ra đôi mắt đào hoa cười như không cười.

Anh mị hoặc nói, chất giọng trầm thấp phát ra khỏi miệng, thoáng tản mạn mà không trói buộc, "Bạn học Tần Noãn, anh đã thích em lâu rồi, em

https://thuviensach.vn

cho anh kết bạn Wechat được không?"

Giọng nói quen thuộc khiến Tần Noãn sững người mấy giây, cảm giác như đang nằm mơ. Cô vừa mừng vừa sợ, đẩy anh một cái, "Sao anh lại tới đây hả?"

Hai tay của anh đút trong túi, ngữ khí lười biếng trả lời: "Không phải anh đã nói rồi sao? Anh phải tới nhìn thử xem em có thay đổi gì không."

Tần Noãn trừng anh, "Rõ ràng anh xấu không chịu được, che mặt kín như thế xem ra rất tự hiểu phận mình nhỉ?"

"Đúng rồi, đây là bạn cùng phòng của tôi." Tần Noãn đang muốn giới thiệu với anh, nhưng vừa quay đầu lại thì thấy Tề Á Nhuỵ và Tô Tử Hân đang hoá đá.

Hai người đồng loạt nhìn chằm chằm nam sinh trước mặt, con mắt không chớp lấy một cái.

Tề Á Nhuỵ: "Hình như mình thấy được Cố Trí Dương ngoài đời, sống sờ sờ?"

Tô Tử Hân: "Hình như mình cũng thấy..."

Tần Noãn: "..." Xem ra cô không cần giới thiệu nữa.

Cố Trí Dương tiến lên, gác tay lên vai Tần Noãn, chủ động chào hỏi với hai cô nàng, "Tôi là Cố Trí Dương, cảm ơn mọi người đã giúp tôi quan tâm Tiểu Noãn. Buổi trưa tôi mời mọi người ăn cơm nhé."

Cả người Tề Á Nhuỵ đều lắp bắp, "Anh, anh, anh và Tần Noãn là..."

"Tôi là ba của — không, là anh của con bé." Cố Trí Dương xoa vành tay bị Tần Noãn véo chặt, cười nhạo nói: "Sao em ác thế? Dù sao em là người

https://thuviensach.vn

đầu tiên mà anh chạy từ thành phố C tới đây để thăm đấy! Người gì mà tàn nhẫn, hung ác, vong ân bội nghĩa."

Hiện tại là thời gian lên lớp, người người đi qua đi lại rất nhiều, cách ăn mặc của Cố Trí Dương lại quá gây chú ý.

Tần Noãn đẩy anh ra đằng trước, "Mời ăn ăn sáng coi như đáp lại anh đã được chưa?"

Ở một bên khác, Khâu Viễn đi mua bữa sáng cho Điền Phi Chương và Cận Bùi Niên, không ngờ lại nhìn thấy được một màn này.

May mắn là cậu phản ứng nhanh, lập tức cầm điện thoại chụp ảnh Tần Noãn và nam sinh xa lạ kia đang chung đụng với nhau.

Sau đó, Khâu Viễn gửi vào nhóm chat của phòng ký túc, 【*Hình ảnh*】 Thuận tiện @Cố Ngôn Thanh vào.

Điền Phi Chương: 【Được lắm! Thanh ca còn chưa theo đuổi được tới tay đã bị cho đội nón xanh rồi?】

Khâu Viễn: 【Lão Điền, mau hỏi nàng dâu của cậu xem người đó là ai? Tôi thấy quan hệ của chị dâu tương lai của chúng ta với người đó không tầm thường đâu.】

Điền Phi Chương ngồi trong lớp học, dáng vẻ xem náo nhiệt, 【Thanh ca chưa gấp, cậu gấp cái gì?】

...

Đến khi vào lớp học rồi, hai người Tô Tử Hân và Tề Á Nhuỵ vẫn như đang nằm mơ, đắm chìm trong vui sướng gặp được thần tượng.

Cố Trí Dương ngồi bên cạnh Tần Noãn, lúc này đã tháo khẩu trang và nón xuống, lộ ra mái tóc ngắn nhỏ vụn, Da dẻ của anh trắng nõng, sống

https://thuviensach.vn

mũi cao thẳng, cặp mắt đào hoa trời sinh như mang theo mấy phần câu dẫn, khoé môi hơi cong lên, thoạt nhìn phong tình vạn chủng.

Tô Tử Hân và Tề Á Nhuỵ vụng trộm ngắm anh, tâm tư hoa si nở rộ.

Khoa của các cô chỉ có bốn người họ là sinh viên nữ, nhưng Cố Trí Dương ngồi lẫn trong nhóm sinh viên nam không hiểu sao lại bị người khác chú ý. Dù sao, sinh viên nam sẽ không bị hấp dẫn bởi vẻ ngoài của anh.

Chỉ là Tần Noãn quá là hấp dẫn ánh mắt của mấy sinh viên nam. Có người ngo ngoe nhìn qua cô, cho nên tự nhiên sẽ có người nhận ra Cố Trí Dương.

Có một sinh viên nam mượn cơ hội chào hỏi Cố Trí Dương để lại gần bắt chuyện với Tần Noãn.

Cố Trí Dương "chậc chậc" vài tiếng, nhìn hoàn cảnh trong phòng học. Anh thở dài: "Sao anh có cảm giác bốn đứa nhỏ mấy em đến lớp mỗi ngày như thế giống như dê vào miệng cọp vậy? Ngành này là ngành gì mà mất cân đối âm dương nghiêm trọng thế? Quá doạ người rồi, lấy nhan sắc này của em... Anh đề nghị em chuyển ngành đi."

Tần Noãn chống cằm, "Thật ra em ngược lại nghĩ rằng, đây không phải do thành tích của em không đủ tốt à?"

Cố Trí Dương: "Lúc trước em nên thi vào Đại học P khoa Mỹ thuật mới đúng, hai chúng ta có thể học cùng một trường, anh có thể chăm sóc em. Mà em cũng am hiểu vẽ tranh, đó mới là sở trường của em."

Tần Noãn liếc mắt, "Biết tại sao em không muốn thi vào Đại học P không?"

"Tại sao?"

https://thuviensach.vn

"Anh lắm mồm quá! Cho nên em muốn cách xa anh một chút cho yên tĩnh."

"..."

"Tần Noãn, em chính là người đầu tiên nói anh lắm mồm đấy. Có biết là hình tượng bên ngoài của anh là nam thần cao lãnh không hả?"

"... Ồ, cao lãnh ghê!"

"..."

...

Đại học A. sau khi hội đàm kết thúc, Cố Ngôn Thanh vừa tắt chế độ máy bay của điện thoại, vừa đi từ trong hội trường ra. Anh đứng ở cửa chờ Giáo sư Trần.

Có sinh viên nữ đi tới, mỉm cười chào hỏi anh, ngại ngùng nói: "Xin chào, cậu là sinh viên mà Giáo sư Trần của Đại học C dẫn theo đúng không ạ?"

Cố Ngôn Thanh nâng mắt, sinh viên nữ kia liền giới thiệu: "Mình là tổ trưởng hạng mục Cơ học máy tính của Đại học A. Mình... cảm thấy cậu rất uyên bác, có thể thêm Wechat được không? Sau này mình có gì không hiểu sẽ thỉnh giáo cậu."

Đối diện với ánh mắt mong chờ của sinh viên nữ kia, Cố Ngôn Thanh khựng lại mấy giây, sau đó lễ phép nói: "Thật ngại quá, chuyện này cần có được sự đồng ý của bạn gái tôi."

Sinh viên nữ kia rõ đang sững người, vẻ mặt lộ ra vẻ thất vọng, "Cậu, cậu có bạn gái rồi?"

https://thuviensach.vn

"Phải." Khoé môi của anh hơi cong lên, ánh nắng ấm áp phủ xuống gương mặt thanh tuyển làm toán ra vẻ ôn nhuận ấm áp, cực kỳ chói mắt.

Sinh viên nữ kia lúng túng nặn ra một nụ cười, "Vậy... mình xin phép đi trước." Nói xong liền phất tay rời đi.

Cố Ngôn Thanh cúi đầu nhìn điện thoại, thấy Khâu Viễn @ mình trong nhóm chat. Anh nhấn mở cuộc trò chuyện, lúc nhìn thấy hình ảnh trong đó, ý cười trên môi anh dần nhạt đi.

Nhấn mở hình ảnh xem mấy giây, Cố Ngôn Thanh cảm thấy dường như sinh viên nam kia có chút quen thuộc. Nhưng cậu ta che mặt quá kỹ, ảnh Khâu Viễn chụp cũng mờ, cho nên anh không có cách nào nhận diện.

Chỉ là bên trong hình ảnh, cử chỉ của Tần Noãn và cậu ta lại thật thân mật. Bức ảnh chụp lại vào lúc cô đang véo lấy vành tay của sinh viên nam kia, đuôi mắt cong lên mang theo mấy phần uy hiếp.

Còn sinh viên nam chỉ lộ một phần nhỏ trên mặt, còn lại đều bị khẩu trang và mũ lưỡi trai che kín hoàn toàn, Cố Ngôn Thanh không thấy được ngũ quan và thần sắc lúc đó của cậu ta.

Anh nắm chặt điện thoại trong tay, môi mỏng mím nhẹ. Bản thân anh xưa nay vốn thanh nhã, lúc này cằm lại hơi bạnh ra thoạt nhìn hơi ẩn giận.

Giáo sư Trần đi tới, vỗ vỗ bả vai của anh, "Em sững người cái gì vậy? Thầy kêu em rất nhiều lần."

Cố Ngôn Thanh hoàn hồn, đi cùng Giáo sư Trần ra khỏi hội trường, "Chuyện liên quan đến hạng mục người máy trước kia thôi ạ. Vừa mới nãy, Giáo sư Tưởng cho em một ít gợi ý, em cảm thấy rất hữu dụng, định là sau khi trở về sẽ viết một bản báo cáo ạ."

https://thuviensach.vn

Giáo sư Trần gật đầu, cười nói: "Được, nếu báo cáo lần này của em khiến thầy hài lòng, hạng mục này sẽ cho em làm."

Cố Ngôn Thanh đáp một tiếng, sau đó do dự một chút, hỏi: "Giáo sư, khi nào chúng ta trở về trường ạ?"

Giáo sư Trần suy nghĩ, "Chiều nay còn có một buổi giao lưu học thuật, sáng mai cũng có một buổi họp. Nếu không có gì ngoại dự tính thì chiều mai, chúng ta có thể trở về trường."

"Sao vậy? Em vẫn còn việc gấp gì bên trường học à?"

Lần này, Cố Ngôn Thanh không hề phủ nhận, cười đáp: "Có chút việc riêng ạ."

Bức ảnh kia đã khiến anh cảm thấy hoảng hốt rồi...

"Như thế à?" Giáo sư Trần cân nhắc một chút, "Hội nghị sáng mai không giúp nhiều được cho em. Nếu em có việc thì sau khi buổi giao lưu học thuật chiều nay kết thúc, em có thể về trường trước."

Cố Ngôn Thanh không chắc chắn hỏi: "Thật sự có thể ạ?"

Giáo sư Trần cười, "Chuyện này có gì không thể đâu? Nếu như chậm thì bạn gái của em bị người khác đoạt mất không phải lỗi của thầy à? Vừa nãy thấy em nhìn chằm chằm ảnh chụp lâu như vậy, thầy liền biết em gấp về rồi."

Cố Ngôn Thanh không ngờ Giáo sư Trần thế mà đã nhìn ra được. Hai tai của anh hơi nóng, nửa ngày cũng không biết nói cái gì, "Em..."

Giáo sư Trần vỗ vỗ lưng của anh, trêu chọc nói: "Thầy và ba em là bạn học, lại là cộng sự, thầy cũng xem như là nhìn em lớn lên. Kỳ thật lúc trước em muốn học Khoa học máy tính này không khác gì thầy rủ em nhảy hố cả.

https://thuviensach.vn

Đoán chừng mẹ và ông ngoại của em ở sau lưng đã oán trách thầy không ít đâu. Nếu thầy còn trễ nải chuyện em theo đuổi bạn gái nữa, sau này có thể sẽ không ghé thăm được cửa lớn nhà em mất."

Giáo sư Trần và Giáo sư Cố là bạn cũ mấy chục năm. Trước đây, hồi Lục Tinh theo đuổi Giáo sư Cố thì Giáo sư Trần có thể xem là một người trong cuộc. Cho nên đối với chuyện trong nhà Cố Ngôn Thanh, ông vẫn biết được một số chuyện mà nhiều người không biết.

Đối với Cố Ngôn Thanh, Giáo sư Trần vừa là ân sư, vừa là bạn tốt.

Giống như lời của Giáo sư Trần, việc anh thích Khoa học máy tính thật ra là do từ nhỏ đã tiếp xúc với ông rất nhiều.

Giáo sư Trần là người dạy cho anh hiểu IT huyền diệu thế nào, khiến anh đắm chìm trong đó, cho nên kiên quyết muốn theo đuổi con đường này.

"Giáo sư, em nhất định sẽ làm tốt hạng mục người máy, về báo cáo em cũng sẽ sớm nộp cho thầy."

Giáo sư Trần vỗ vỗ bả vai của anh, "Đi thôi, chúng ta ăn cơm trước đi."

...

Tác giả có lời muốn nói:

Chương thứ tư của hôm nay đó~ vẫn như cũ được set VIP nha.

Mặt khác cuối tháng rồi, tôi lặng lẽ meo meo cầu xin một đợt mua ủng hộ để tưới tiêu nha (✧◡✧)

———

[1] Giảng đường phong cách bậc thang: hình ảnh minh hoạ:

https://thuviensach.vn

https://thuviensach.vn

NGOAN, DỖ ANH

Dạ Tử Tân

dtv-ebook.com

Chương 19: Cậu Mời Khách, Tôi Trả Tiền

Edit: Xiao Yi.

Buổi chiều, Cố Trí Dương còn phải trở về Đại học P, cho nên không có ở lại Đại học C quá lâu. Buổi trưa, anh mời Tần Noãn và mấy người bạn cùng phòng của cô ăn cơm. Sau đó, Tần Noãn tiễn anh ra cổng trường phía Đông, trợ lý của Cố Trí Dương đã chờ ở cửa để đón.

Hai người sóng vai đi trên lối sân trường.

Cố Trí Dương bịt mặt rất kín, giống như sợ bị người khác nhận ra. Mặc dù như vậy, có người đi ngang vẫn khẽ giọng bàn tán: "Sao người này có điểm giống Cố Trí Dương thế nhỉ?"

"Sao có thể được? Anh ấy đang ở nước ngoài quay phim mà, sẽ không xuất hiện ở trường của tụi mình đâu."

"Nhưng dáng người nhìn giống lắm..."

Nghe tiếng xì xào bàn tán bên tai, Tần Noãn trêu chọc anh, "Đại minh tinh, sau này anh tốt nhất đừng tới đây thì hơn, sẽ mệt cho anh lắm đấy."

Cố Trí Dương liếc nhìn cô một cái, "Sắp tới em lo học tập cho giỏi, đừng có rớt môn nào đó. Phần lớn thời gian của anh đều sẽ ở Đại học P, em có thể đến tìm."

Tần Noãn nhún vai, "Em mới lười không đi ấy! Đến lúc đó sẽ bị một đám fan hâm mộ ăn tươi nuốt sống cho xem."

https://thuviensach.vn

Cố Trí Dương từ chối đáp lời. Hai người đi tới cổng trường phía Đông, Tần Noãn dừng lại, "Tiễn anh đến đây thôi, em về đây."

Thấy cô quay người muốn đi, Cố Trí Dương lập tức không vui, "Này!"

Tần Noãn ngoái đầu, "Sao thế?"

"Em không thể tỏ ra lưu luyến không rời một chút à?"

Tần Noãn khựng lại mấy giây.

Cô quay trở lại trước mặt Cố Trí Dương, níu ống tay áo của anh, "Cố Trí Dương, em không nỡ xa anh nha."

"..."

Cố Trí Dương hất tay cô ra, "xuỳ" một tiếng, "Em diễn trò có thể chân thật hơn một chút được không hả? Khoé miệng đến lông mày đều cong lên cả rồi."

"Anh đi nhanh đi. Ở cổng chính có nhiều người ra vào, lát nữa anh bị nhận ra bây giờ." Tần Noãn đẩy anh.

Cố Trí Dương nhìn cô, không cử động, "Anh.. có mua quà cho em và Tiểu Linh Đang, nhưng do tới đây vội mà quên mang theo. Lần sau sẽ tặng em vậy!"

Tần Noãn nhíu mày, "Sao tự nhiên mua quà thế?"

"Cũng không phải tặng cho mỗi mình em, nếu em không muốn thì anh tặng cho Tiểu Linh Đang hết."

"..."

https://thuviensach.vn

Cố Trí Dương trầm mặc một lát, còn nói: "Bà ngoại của anh đã lâu rồi chưa gặp em và Tiểu Linh Đang nên thường xuyên gọi hỏi. Tiểu Linh Đang sẽ trở về thành phố C vào kỳ nghỉ dài hạn Quốc Khánh lần này. Tới lúc đó, hai em đến thăm bà đi?"

Tần Noãn suy nghĩ, gật đầu, "Được, cũng lâu rồi tôi chưa gặp bà."

"Anh cũng có đi." Cố Trí Dương nói.

Tần Noãn thoải mái đáp: "Ừ."

"..." Cố Trí Dương tức giận đến đau dạ dày, giơ tay vò đầu cô mấy lần.

Tần Noãn trừng mắt nhìn anh, quay người bỏ đi, "Lần sau gặp lại."

Cố Trí Dương đứng đó, tâm trạng bỗng nhiên luống cuống một chút, gọi với bóng lưng của cô, "Tần Noãn!"

Tần Noãn vô thức quay đầu, "Anh lại sao nữa?"

Cố Trí Dương kéo khẩu trang xuống, lộ ra ngũ quan tuấn lãng, đôi mắt đào hoa lấp lánh mấy tinh hà, trên môi cong lên một vòng cung yếu ớt.

Nhìn đỉnh đầu tóc rối của Tần Noãn, sau một lúc lâu, anh cười, "Em giống như đã thay đổi."

Đối diện với bộ dáng muốn nổi giận của cô, Cố Trí Dương liền quay người lên xe, đóng cửa lại.

"Đi thôi." Anh nói với trợ lý.

Trong khung xe, trợ lý rất kinh ngạc nhìn Cố Trí Dương, "Hoa mà cậu nói tôi mua còn ở sau cốp, không tặng sao? Cậu đã nói là sẽ bày tỏ với cô ấy mà?"

https://thuviensach.vn

Cố Trí Dương nhìn trợ lý một cái, cười nhạo: "Không phải là chị Chân không cho phép tôi yêu đương sao? Anh tích cực vi phạm ý tứ của chị ấy như vậy cũng không sợ bị mắng à?"

"Tôi... tôi đây không phải là thấy cậu rất thích người ta đấy ư? Cho nên mới..."

Cố Trí Dương trầm mặc.

Nếu như mối quan hệ mỏng như giấy này bị phá bỏ, dù cho hai người không trở thành người yêu được, cũng sẽ không trở về làm bạn được nữa.

Anh sợ thấy được sự bối rối từ đáy mắt của Tần Noãn, sợ cô khó xử, càng sợ hơn là từ nay về sau, cô sẽ trốn tránh mình.

"Tôi quá bận rộn, yêu xa vất vả lắm. Chi bằng như vậy thì hơn, làm bạn bè thì nội tâm của cô ấy sẽ không có gánh nặng gì."

Trợ lý cười đáp, "Cậu có thể nghĩ như vậy, chị Chân chắc chắn sẽ rất vui mừng."

...

Vừa về tới ký túc xá, Tần Noãn liền bị hai người Tô Tử Hân và Tề Á Nhuỵ vây trong góc tường, bức cung muốn hỏi quan hệ giữa cô và Cố Trí Dương là gì.

Tần Noãn buồn cười, "Tụi mình là bạn tốt, từ nhỏ đã biết nhau rồi."

Tề Á Nhuỵ ghen tỵ ước ao, "Dựa vào đâu mà cậu có thể làm thanh mai trúc mã với idol của mình chứ?"

Tô Tử Hân đẩy cô nàng, "Cậu thôi đi, có bạn trai rồi còn theo đuổi idol cái gì, cẩn thận bạn trai của cậu ghen đấy."

https://thuviensach.vn

Vừa nói, Tô Tử Hân nhìn sang Tần Noãn, "Mình cảm thấy Trí Dương đối xử với cậu rất tốt, lại đẹp trai như vậy, còn là minh tinh nữa. Mới niên thiếu đã có triển vọng như thế, sao cậu không cân nhắc về anh ấy một chút? Người có điều kiện như thế không nhiều đâu, cậu vẫn nên ra tay phủ đầu."

Tần Noãn ngây ra một lúc, đẩy hai cô nàng ra, còn mình thì ngồi xuống ghế, "Các cậu nói đùa gì đấy?"

"Sao lại là nói đùa chứ?" Tô Tử Hân kéo một cái ghế ngồi xuống bên cạnh Tần Noãn, chống cằm nhìn cô, "Xem hôm nay đi, mình cảm thấy hai người rất xứng đôi. Nếu so với Cố Ngôn Thanh thì anh ấy cũng không thể kém mà?"

"Đúng đó, đúng đó!" Tề Á Nhuỵ cật lực tán thành, "Mặc dù mình thừa nhận Cố đại thần rất đẹp trai, nhưng idol của mình cũng không thua anh ấy một điểm nào đâu!"

Tần Noãn thấy hai người kẻ xướng người hoạ thì nhịn không được muốn cười, "Fan hâm mộ nhìn idol luôn đeo thêm kính lúp, đương nhiên hai cậu sẽ thấy anh ấy cái gì cũng tốt."

Tô Tử Hân hắng giọng, "Bây giờ mình đang đứng ở góc độ chị em để dùng ánh mắt khách quan mà phân tích giúp cậu đấy."

"Cố Ngôn Thanh kia là cao lĩnh chi hoa [1], chỉ thích hợp để ngước nhìn thôi, xa không thể chạm tới. Nam thần hệ cấm dục nào hắn sẽ không có người nào trên đời bắt được đâu. Nhìn cậu theo đuổi anh ấy hai lần không phải đều thất bại cả à?"

"Còn Cố Trí Dương thì..." Tô Tử Hân suy nghĩ, "Mình vốn cho rằng anh ấy là sao trên trời, cũng cao không với được. Nhưng bây giờ, ngôi sao ấy lại vì cậu mà xuống khỏi bậc thần, chỉ cần cậu khẽ giơ tay ra là có thể hái được."

https://thuviensach.vn

"Vậy thời điểm bây giờ, cậu thấy Cố Trí Dương được hay vẫn là Cố Ngôn Thanh được hơn?"

"..." Tần Noãn lắc đầu, cười đáp: "Các cậu đừng giỡn, quan hệ giữa tụi mình chỉ là bạn bè tốt thuần tuý mà thôi. Bây giờ bị các cậu nói liền không thuần tuý nổi rồi."

"Tại sao cậu không thử tiến gần hơn một bước?" Tô Tử Hân hỏi.

Tần Noãn suy nghĩ, lắc đầu, "Phải nói sao nhỉ? Tụi mình quá quen thuộc lẫn nhau, mỗi ngày đều gặp nên không có cảm giác ngưỡng mộ. Lại nói đến nghề nghiệp của Trí Dương thì chuyện tình cảm sẽ khiến anh ấy gặp nhiều phiền phức, không phải anh ấy sẽ mệt mỏi hơn sao? Vả lại, anh ấy cũng không phải mẫu người mình thích."

Tô Tử Hân lắc đầu thở dài, "Coi như mình đã nhìn ra rồi."

Tần Noãn: "???"

Tô Tử Hân vỗ nhẹ mặt của cô, "Cậu trúng độc của Cố Ngôn Thanh, mà độc này không hề nhẹ chút nào!"

Tề Á Nhuỵ: "Mình tán thành!"

"..."

Tần Noãn không định tán gẫu thêm với hai cô nàng, nhìn thấy Chu Thịnh Nam đang phơi nắng ngoài ban công, cô đứng dậy đi ra đó.

Lúc này, Chu Thịnh Nam đang ngẩn người ôm một chậu cây Tiên nhân cầu [2], có lẽ do quá nhập tâm nên không phát hiện ra Tần Noãn đang tới gần.

Cây Tiên nhân cầu này là do Chu Thịnh Nam đem từ nhà tới, cực kỳ quý trọng. Cô nàng luôn sợ nó bị dầm mưa phơi nắng, có lẽ là được người quan

https://thuviensach.vn

trọng nào đó tặng cho.

"Ồ, trên mặt chậu hoa của cậu còn có chữ à?" Hôm nay Tần Noãn mới chú ý tới.

Chu Thịnh Nam cúi mắt nhìn, lòng bàn tay đảo qua chữ "Niên" trên đó, cười đáp: "Tự mình nung đấy."

"Cậu còn biết làm gốm nữa sao?" Tần Noãn kinh ngạc.

Chu Thịnh Nam mấp máy môi, lắc đầu, "Không... phải mình."

Cô nàng không nói tiếp, Tần Noãn cũng không hỏi nữa.

...

Cố Ngôn Thanh mua vé máy bay sớm nhất để trở về Đại học C. Sau khi buổi giao lưu học thuật kết thúc, anh đi ra từ hội trường hoạt động, nhìn thấy thời gian còn sớm, mới ba giờ rưỡi chiều.

Trên đường ra sân bay, anh gọi điện thoại cho Điền Phi Chương, "Không phải lúc trước cậu nói sẽ cùng ăn cơm xác lập quan hệ hữu nghị với phòng ký túc xá của bạn gái cậu sao? Bao giờ?"

Điền Phi Chương đang ở ký túc xá làm bài tập, điện thoại mở loa ngoài, "Đợi cậu về đã, tuỳ theo thời gian của cậu thế nào."

"Bây giờ tôi đang trên đường trở về." Cố Ngôn Thanh vừa trả lời Điền Phi Chương, vừa bắt một chiếc taxi, "Tôi đi sân bay, cảm ơn bác tài."

"Trời má!" Điền Phi Chương kinh hô một tiếng, "Không phải cậu nói ngày mai mới về hả?"

Ngữ khí của Cố Ngôn Thanh vẫn bình thản, "Bên này vừa vặn xong việc rồi nên tôi về sớm, còn báo cáo muốn viết cho xong."

https://thuviensach.vn

Trong ký túc xá, Khâu Viễn nói vào điện thoại của Điền Phi Chương, trêu chọc: "Thanh ca, cậu đừng giả vịt. Là do cậu nhìn thấy ảnh tôi gửi trong nhóm chat nên không bình tĩnh nổi, bây giờ mới gấp về đúng không?"

Điền Phi Chương đẩy Khâu Viễn, thanh âm trong khi nói chuyện như cố ý cao thêm mấy phần, "Cậu nói mò gì đấy? Chừa cho Thanh ca của chúng ta một chút mặt mũi coi. Thanh ca là người bận rộn, một lòng hướng về học tập và làm việc, nào có trần tục như cậu nói? Đúng không Thanh ca?"

Cố Ngôn Thanh nghe thấy ngữ khí trêu chọc bên kia điện thoại. Anh trầm mặc một lát, mở miệng đáp: "Mấy cậu còn chưa ăn cơm đúng không? Khoảng bảy giờ hơn tôi sẽ về tới trường, chờ tôi đi chung."

"Chờ cậu làm gì?" Điền Phi Chương nhướn mày với cái điện thoại, "Cậu mang đặc sản gì về cho tụi này hả?"

"Không có." Cố Ngôn Thanh trả lời rất thẳng thắp, "Chỉ là tôi cảm thấy tối nay tương đối thích hợp để hai phòng ký túc xá đi ăn cơm xác lập quan hệ hữu nghị. Cho nên..."

Anh dừng lại mấy giây, "Cậu nói với bạn gái của cậu một tiếng đi, đừng để các em ấy ăn cơm tối sớm."

Điền Phi Chương cười nhạo, "Cậu muốn gặp Tần Noãn thì cứ nói thẳng đi."

Cố Ngôn Thanh: "Cậu mời khách, tôi trả tiền."

Điền Phi Chương: "... Một lời đã định, không cho phép cậu đổi ý!"

———

https://thuviensach.vn

[1] Cao lĩnh chi hoa: đồng nghĩa "ngọc thụ lâm phong" - dùng để miêu tả nét đẹp lạnh lùng của đàn ông.

[2] Cây Tiên nhân cầu: hình ảnh minh hoạ:

https://thuviensach.vn

NGOAN, DỖ ANH

Dạ Tử Tân

dtv-ebook.com

Chương 20: Cố Ngôn Thanh Là Đồ Cẩu

Edit: Xiao Yi.

Đột nhiên quyết định tối nay sẽ ăn bữa cơm "kết bạn" khiến cho hai người Tề Á Nhuỵ và Tô Tử Hân đều luống cuống tay chân để trang điểm.

Ngược lại là Tần Noãn và Chu Thịnh Nam thì ai bận việc người nấy, một người vẽ tranh, một người đọc sách, dáng vẻ không hề để ý.

Tề Á Nhuỵ nhìn hai người, thúc giục, "Sáu giờ rưỡi sẽ tập trung ở cổng trường đó. Hai cậu không thay quần áo hay trang điểm gì à?"

Tần Noãn vùi đầu cầm bút phác hoạ mấy đường cong, "Dù sao mình cũng chỉ ăn nhờ ở đậu thôi, để thoải mái được rồi, trang trọng như vậy làm chi?"

Tô Tử Hân đi qua, dựa lên tủ quần áo bên cạnh. Cô nàng dò xét Tần Noãn một hồi, cười nói: "Không phải là Cố Ngôn Thanh khiến tâm ý của cậu nguội lạnh đấy chứ?"

Tần Noãn cười nhạo một tiếng, "Cậu dát vàng lên mặt [1] anh ta quá rồi. Lúc trước chị đây theo đuổi anh ta là muốn cua được rồi bỏ, chứng minh sức hấp dẫn của mình một chút thôi. Chẳng lẽ cậu cho rằng mình thật sự thích anh ta à?"

"Thật sao?" Tề Á Nhuỵ cũng lại gần, cười như không cười nháy mắt với Tô Tử Hân một cái, trên mặt viết mấy chữ "mình là không tin rồi đấy!".

https://thuviensach.vn

Tần Noãn bị kích thích, ngồi thẳng lưng dậy, chỉ vào gương mặt của mình, "Mình khi trưởng thành cũng đẹp không kém gì Cố Ngôn Thanh. Muốn theo đuổi thì phải là anh ta theo đuổi mình mới đúng!"

Tô Tử Hân khoác tay lên vai cô, "Đừng lãng phí khuôn mặt trắng nõn dễ nhìn này của cậu chứ! Rớt hết mặt mũi của phòng ký túc xá chúng ta rồi. Đi đi, thay một bộ đồ giống tiên nữ vào, làm mù mắt mấy anh ta càng tốt."

Tần Noãn vừa mới tập thể dục xong, trên người lúc này đang mặc một bộ đồ thể thao rộng rãi.

Tô Tử Hân tự chủ trương mở tủ quần áo của Tần Noãn ra, chọn một cái áo dài tay màu nghệ và một chân váy dài màu trắng, cưỡng ép Tần Noãn thay vào.

Eo của Tần Noãn rất thon, chân dài thẳng tắp, bộ váy áo này phác hoạ ra đường cong yểu điệu của cô, da thịt trắng nõn ánh lên như ngọc.

Tô Tử Hân cởi buộc tóc đuôi ngựa của cô ra, hơi uống lọn tóc dài màu nâu lại. Phối với trang phục đang mặc bây giờ, Tần Noãn vừa duyên dáng yêu kiều, vừa tôn lên mấy phần khí chất dịu dàng.

Sau khi làm xong, Tô Tử Hân thưởng thức "tác phẩm" của mình một chút, sau đó đi ngược về hướng Chu Thịnh Nam.

Chu Thịnh Nam bị doạ đến nhảy dựng tại chỗ, "Mình, mình tự thay được!"

Tô Tử Hân mập mờ cười một tiếng, khẽ liếc mắt đưa tình, "Ngoan quá~"

Chu Thịnh Nam: "..."

Đến khi nhìn thấy Chu Thịnh Nam lấy áo kín cổng cao tường và quần bò ra, Tô Tử Hân liền kinh ngạc, "Ba người tụi mình đều mặc váy, cậu cũng

https://thuviensach.vn

mặc váy đi! Mặc như vậy cứng nhắc lắm!"

Tô Tử Hân đột nhiên nhận ra, từ hồi khai giảng tới giờ, Chu Thịnh Nam chưa từng mặc váy.

Đừng nói váy, áo ngắn tay cô nàng cũng không mặc, luôn luôn che chắn bản thân rất kín.

Chu Thịnh Nam nhỏ giọng cười, "Mình quen rồi, các cậu... thông cảm một chút."

Rõ ràng, cô nàng không muốn nghe theo đề nghị của Tô Tử Hân.

Tô Tử Hân cảm thấy con người Chu Thịnh Nam rất kỳ lạ, ít nói, mặc dù đôi khi cô nàng cũng chuyện trò với ba người họ mấy câu, nhưng luôn ẩn giấu một loại nhát gan gì đó...

Lúc hỏi vì sao Chu Thịnh Nam không mặc váy, Tô Tử Hân cảm nhận được biểu lộ trên mặt của cô nàng lập tức cứng lại.

Cô gái này... tâm tư rất mẫn cảm!

Chu Thịnh Nam hệt như núp trong mai rùa màu đen, vĩnh viễn không dám vui vẻ tiếp xúc với con người và mấy chuyện bên ngoài.

Tô Tử Hân còn muốn hỏi, nhưng bị Tần Noãn kéo lại.

"Phong cách cao bồi cũng rất được mà. Thật ra, mình cảm thấy nó thích hợp với Tiểu Chu Chu lắm!" Tần Noãn cười nói, lấy mũ lưỡi trai của mình đội lên đầu Chu Thịnh Nam.

Chu Thịnh Nam mấp máy môi, cười với cô.

Lúc đi ra từ ký túc xá, Tề Á Nhuỵ và Tô Tử Hân đi đằng trước, Chu Thịnh Nam vô thức khoác tay Tần Noãn, nhỏ giọng nói: "Thật ra... mình có

https://thuviensach.vn

hơi không quen với trường hợp này."

Tần Noãn vỗ vỗ tay cô nàng, "Không sao cả, mình cũng không thích. Hai đứa tụi mình mang bụng đói theo để lát nữa ăn là được, không cần tiết kiệm tiền cho bạn trai của Á Nhuỵ đâu."

Chu Thịnh Nam bị ngữ khí của cô chọc cười.

Khi tới trường học, Điền Phi Chương và một người bạn cùng phòng khác là Khâu Viễn đã đứng chờ ở đấy. Nhìn thấy mấy người các cô, họ liền đi qua chào hỏi.

Tề Á Nhuỵ đi tới trước mặt Điền Phi Chương, tay bị Điền Phi Chương nắm lấy.

Cô nàng kinh ngạc nhìn xung quanh một chút, "Có mỗi hai người các anh thôi ạ?"

Điền Phi Chương giải thích: "Một người mới xuống máy bay, đang trên đường trở về," Khi nói chuyện, Điền Phi Chương không hề quét mắt sang Tần Noãn, "Còn có một người có thể bị kẹt xe, sẽ đến ngay thôi."

Họ đặt chỗ ở một nhà hàng hơi xa trường học, để mấy cô gái được thuận tiện, Điền Phi Chương nói Cận Bùi Niên về nhà lái xe tới đây.

Bởi vì nhà của cậu ta ở gần đó.

Vừa dứt lời, một chiếc xe có biển số quen thuộc lướt qua, Điền Phi Chương cười, "Đến rồi."

Chiếc Bentley [2] dừng lại ven đường, Cận Bùi Niên không xuống xe.

"Thật không có phong độ gì cả, đáng đời cậu ta độc thân tới giờ." Khâu Viễn rảnh mồm nói một câu.

https://thuviensach.vn

Tề Á Nhuỵ và Điền Phi Chương ra hiệu cho mấy người bạn cùng phòng lên xe. Chu Thịnh Nam bị say xe nên chọn ngồi ở vị trí bên cạnh ghế lái.

Lúc mở cửa ghế phụ ra, Chu Thịnh Nam ngoài ý muốn đối mặt với một gương mặt quen thuộc.

Cận Bùi Niên trùng hợp nhìn qua, phản ứng đầu tiên là sững sờ. Sau đó, ánh mắt của anh lạnh đi, mím môi nhìn cô. Khuôn mặt yên lặng như đang mãnh liệt đè nén cái gì. Tay cầm bánh lái của Cận Bùi Niên tăng thêm sức lực, đốt ngón tay thon dài trắng bệch, có gân xanh nổi lên.

Chu Thịnh Nam né tránh ánh mắt của anh, trên mặt cũng lộ ra vẻ bối rối. Tay cô đang nắm cửa xe, nhất thời tiến thoái lưỡng nan [3], hoảng hốt kinh người.

Chu Thịnh Nam có nghĩ cũng không nghĩ rằng Cận Bùi Niên là bạn cùng phòng với bạn trai của Tề Á Nhuỵ.

Tề Á Nhuỵ đằng sau nói: "Tiểu Chu Chu, cậu làm gì thế? Lên xe đi nào."

"Lên xe." Sau khi kinh ngạc, Cận Bùi Niên rốt cục đã bình tĩnh lại, ngữ khí cũng hoà hoãn.

Mặt của Chu Thịnh Nam nóng lên, trầm mặc lên xe, đóng cửa xe lại.

Cô vừa mới ngồi vững, Cận Bùi Niên đã cúi người qua, gương mặt tuấn dật cách cô rất gần.

Chu Thịnh Nam bị doạ đến mức quay đầu đi, hô hấp gần như dừng lại.

Cận Bùi Niên liếc nhìn cô một cái, giúp cô thắt dây an toàn, "Thi vào Đại học C tại sao không nói cho anh?"

Chu Thịnh Nam không trả lời.

https://thuviensach.vn

Cận Bùi Niên cũng không hỏi nữa, sau khi ngồi thẳng về liền lái xe rời đi.

Ba người ngồi ở ghế sau có hai mặt nhìn nhau, cả người như đang nằm mơ.

Tề Á Nhuỵ thử thăm dò, cười hỏi: "Tiền bối, anh và Tiểu Chu Chu của tụi em... biết nhau ạ?"

"Là bạn học thời Cao trung." Ngữ khí của Cận Bùi Niên rất nhẹ, sự mất khống chế khi nãy của anh giống như chỉ là tưởng tượng của hai người.

Nếu hỏi sâu thêm thì liên quan đến chuyện riêng tư rồi, Tề Á Nhuỵ không tiện hỏi nữa.

"Trùng hợp như vậy cũng hay. Chỉ có điều, sao anh lại là bạn cùng phòng của Điền Phi Chương nha? Em nhớ lần ăn cơm lúc trước, anh và tiền bối Cố Ngôn Thanh cũng là bạn cùng phòng..."

Tề Á Nhuỵ đột nhiên nhận ra cái gì, vô thức nhìn qua Tần Noãn.

Tần Noãn đang ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ xe, sắc mặt nặng nề.

Bây giờ, cô rất muốn xuống xe!

Đại học C này thật nhỏ! Tề Á Nhuỵ khó khăn lắm mới quen được bạn trai, nhưng vẫn là bạn cùng phòng của Cố Ngôn Thanh.

Vừa mới tỏ tình thất bại liền có thể gặp anh ở bữa ăn "kết bạn" này, rất lâu rồi Tần Noãn chưa từng gặp chuyện gì xui xẻo như vậy!

Cô vốn dĩ muốn ăn một bữa tối no đủ, nhưng bây giờ...

Quên đi, đều đã tới rồi, cô vẫn có thể ăn no một bữa. Tối nay cũng không cần giữ hình tượng làm gì, cứ vùi đầu ăn là được!

https://thuviensach.vn

...

Sau khi mọi người đến nhà hàng, gọi món rồi thức ăn được mang lên vẫn chưa thấy được bóng dáng của Cố Ngôn Thanh.

Tần Noãn dứt khoát xem như không có người này, thuận miệng ăn nhiều món, cực ít nói chuyện, chỉ có vùi đầu ăn mới làm cô sung sướng.

Không thể không nói, bạn trai của Tề Á Nhuỵ vẫn chịu chi rất hào phóng, phòng riêng của nhà hàng cao cấp, món ăn cũng hương mỹ, rất hợp khẩu vị của Tần Noãn. Người có thể chịu chi cho bạn cùng phòng của bạn gái, Tần Noãn cảm thấy tiền bối Điền Phi Chương này rất được.

Lúc Cố Ngôn Thanh đến, trong miệng Tần Noãn đang nhai tôm.

Vừa thấy người đẩy cửa phòng ăn đi vào, Tần Noãn thuận mắt nhìn qua, đối diện với gương mặt vừa tuấn dật vừa nho nhã của Cố Ngôn Thanh. Khi nhìn qua đôi mắt thâm thuý sắc bén của anh dễ khiến người ta hoảng hốt.

Tần Noãn vô thức muốn phun tôm trong miệng ra để giữ hình tượng ưu nhã. Nhưng ý nghĩ này vừa hiện lên, cô liền bác bỏ.

Ngay trước ánh mắt đang nhìn chăm chú của anh, Tần Noãn hút gạch của con tôm trong miệng vào, ngang bướng nhai nuốt, còn thuận tiện đảo lưỡi để liếm gạch tôm còn dính trên môi hồng.

Sau đó, cô tiếp tục không coi ai ra gì mà bóc tôm ăn. Dù sao cô cũng không theo đuổi nữa, mặc kệ Cố Ngôn Thanh nghĩ thế nào về cô cũng được!

Điền Phi Chương nói chuyện với Cố Ngôn Thanh, mấy người Tề Á Nhuỵ và Tô Tử Hân đứng dậy chào hỏi anh, Tần Noãn đều xem như không thấy.

https://thuviensach.vn

Tôm của nhà hàng này thật sự là càng ăn càng ngon, sau này cô sẽ thường xuyên đến.

Cố Ngôn Thanh nhìn cô một chút, sau đó ngồi xuống chỗ trống bên tay phải của cô.

Tần Noãn ngây người, ngẩng đầu băn khoăn nhìn bốn phía.

Bên cạnh Cận Bùi Niên còn trống ghế, anh ngồi đây làm cái gì?

Lúc nhìn sang Cố Ngôn Thanh, vừa hay anh cũng đang nhìn Tần Noãn, cười nhẹ một tiếng, tản mạn nói: "Thật là trùng hợp!"

Tần Noãn lễ phép nói "chào tiền bối" một tiếng rồi cầm con cua bự bên cạnh lên ăn tiếp.

Cẩn trọng và ưu nhã đều là phù du, con gái phải bảo vệ bản thân thật tốt cái đã, ăn được là phúc.

Cố Ngôn Thanh thấy cô ăn đến vui vẻ nên dứt khoát không làm phiền.

Khâu Viễn đưa chai bia qua, "Thanh ca tới muột, phạt một chai."

"Hai chai." Điền Phi Chương lại khui một chai bia, đẩy tới trước mặt Cố Ngôn Thanh.

Cố Ngôn Thanh cười cười, cầm lấy một chai, ngửa đầu uống.

Cần cổ của anh trắng nõn tinh tế, dưới ánh đèn như toả ra vầng sáng nhu hoà. Lúc anh uống bia, yết hầu gợi cảm nhấp nhô một cái lại một cái, mang theo cảm giác cấm dục diệu mỹ.

Tần Noãn ngồi gần anh mơ hồ nghe được tiếng bia trượt qua yết hầu, hai gò má của cô dần nóng lên.

https://thuviensach.vn

Cô không nhịn được dời mắt sang người anh, lắng lặng nhìn đến có hơi xuất thần.

Cố Ngôn Thanh uống sạch bia trong chai. Lúc đưa mắt nhìn sang cô lại bắt gặp đôi mắt hoa si của cô đang nhìn mình, lông mày của anh hơi nhướn lên một chút, khoé môi cong lên một nụ cười nhẹ.

Tần Noãn hậu tri hậu giác phản ứng lại, bản thân lại mê muội anh rồi!

Cô chợt cảm thấy quẫn bách, để che giấu ngượng ngùng mà giơ tay muốn cầm cốc nước bên cạnh lên uống.

Ai ngờ không khéo, cô lại cầm trúng chai bia khác của Cố Ngôn Thanh. Lúc ngửa đầu định uống, cô mới tỉnh ra, động tác trên tay lập tức cứng đờ.

Tất cả mọi người đều nhìn cô chằm chằm, bao gồm cả Cố Ngôn Thanh.

Tần Noãn: "..." Cô không có ý muốn uống thay anh đâu!

Nếu bây giờ nói mình cầm lộn rồi đặt chai bia xuống, có phải cô còn lúng túng hơn hay không?

Tần Noãn cảm thấy lúc này cũng cần rượu để tăng thêm lòng dũng cảm. Đâm lao phải theo lao, cô dứt khoát ngửa đầu ực mạnh mấy ngụm trong chai.

Phía đối diện truyền đến thanh âm sợ ngây người của Khâu Viễn, "Thì ra tửu lượng của học muội tốt như vậy! Còn giúp Thanh ca của tụi anh đỡ rượu."

Mi tâm của Cố Ngôn Thanh hơi cau lại. Anh lườm nguýt Khâu Viễn một cái, sau đó giơ tay giật lấy chai bia trong tay cô, "Em uống nước trái cây đi, ngày mai còn có tiết đấy."

https://thuviensach.vn

Tần Noãn né tránh đụng chạm của anh, trong lòng mất hứng. Cô cũng không biết bản thân vừa mới say mê anh, chỉ biết là mình còn giận trước kia Cố Ngôn Thanh đã từ chối mình.

Tóm lại, Tần Noãn rất khó chịu nói: "Cái anh này sao lại xen vào chuyện của người khác thế?"

Nói xong, cô đặt chai bia xuống, nhạt nói: "Em khát nước nên tiện tay cầm lên uống thôi. Tiền bối còn thiếu một chai bia chưa uống đấy!"

Nói bóng gió là: không phải cô đỡ rượu giúp anh!

Cố Ngôn Thanh: "..."

Khâu Viễn nghe xong nhíu mày, lại khui một chai bia khác đẩy qua, "Đây đây đây, chỗ tôi vẫn còn bia nha, Thanh ca tiếp tục uống đi."

Cố Ngôn Thanh liếc mắt nhìn chai bia của Khâu Viễn đẩy qua một vòng, lại nhìn sang Tần Noãn lần đầu tiên cứ thích làm liều. Anh cảm thấy thái độ của cô hôm nay có hơi là lạ, giống như anh đã chọc tới cô chuyện gì rồi.

Nhưng mà trước khi anh đi thành phố A, hai người không phải vẫn rất tốt sau?

Chẳng lẽ vì anh lỡ hẹn không đưa cô đi xem phim, cho nên cô mới tức giận?

Cố Ngôn Thanh chỉ yên lặng trong chốc lát, sau đó ngửa đầu cầm chai bia lên uống.

Lúc này, Tần Noãn không thấy, chỉ cúi đầu ăn cua của mình, nhưng cảm giác lại không còn ngon như trước nữa.

...

https://thuviensach.vn

Tần Noãn uống một chai bia, sau đó còn uống một ít vang đỏ.

Lúc đầu, cô không cảm thấy gì, đến khi đi ra từ trong nhà hàng, đầu bị gió thổi mới dần cảm thấy men say. Cô nghiêng người, lảo đảo nhưng được Chu Thịnh Nam đỡ lại.

Cận Bùi Niên cũng uống rượu cho nên không tiện lái xe, mọi người đành bắt xe về.

Tần Noãn được Chu Thịnh Nam dìu lên xe taxi, đang muốn ngồi vào trong lại bị Cận Bùi Niên giữ cánh tay lại.

Chu Thịnh Nam quay đầu, lúc đối diện với ánh mắt của Cận Bùi Niên, cô mới nhớ ra lúc nãy trên bàn cơm, một câu anh cũng không có nói với mình, không biết bây giờ lại kéo cô làm cái gì?

Cận Bùi Niên liếc nhìn cô một cái, nói: "Em ngồi chiếc sau đi, cho Cố Ngôn Thanh một cơ hội."

Chu Thịnh Nam nhìn Tần Noãn đang mơ hồ say rượu trong xe, bất động đứng đó, dáng vẻ rất không yên lòng.

"Không sao đâu, cậu ấy có chừng mực." Cận Bùi Niên lại nói.

Chu Thịnh Nam do dự một chút, cuối cùng nhẹ gật đầu, đi ra chiếc taxi phía sau ngồi.

Tần Noãn mơ mơ màng màng cảm giác được ai đó đang cẩn thận từng li từng tý điều chỉnh thân thể ngã lệch một bên của cô về cho ngay ngắn. Đầu cô choáng váng, mất thăng bằng ngã vào ngực đối phương.

Dựa lên hõm vai của người kia, trong lúc nửa tỉnh nửa mê, Tần Noãn ngửi thấy một mùi hương thơm mát quen thuộc, còn có xen lẫn mùi cồn.

Cô hơi chun mũi, uỷ khuất gọi: "Cố Ngôn Thanh..."

https://thuviensach.vn

"Ừ, tôi ở đây."

Tần Noãn như nghe được anh đáp lại, thanh âm mang theo ôn hoà hiếm có, còn phảng phất ý cưng chiều.

Tần Noãn kinh ngạc một chút, cho rằng bản thân mình đang nằm mơ. Cô duỗi bàn tay, vung lên về hướng đối diện vừa đáp lời mình.

Tiếp đó là một tiếng "Chát" vang lên, khuôn mặt của Cố Ngôn Thanh lệch qua một bên.

Anh kinh ngạc với phản ứng của Tần Noãn, trên mặt nóng rát một mảnh. Còn chưa hoàn hồn, anh nghe thấy cô mơ hồ trách cứ: "Cố Ngôn Thanh là đồ cẩu!"

Cố Ngôn Thanh: "..."

———

[1] Dát vàng lên mặt: tâng bốc quá mức - ở đây Tần Noãn nói Tề Á Nhuỵ và Tô Tử Hân quá tâng bốc Cố Ngôn Thanh rồi.

[2] Xe hơi Bentley: hình ảnh minh hoạ:

[3] Tiến thoái lưỡng nan: tiến không được mà lùi cũng không xong - ở đây ám chỉ thế khó không làm gì được của Chu Thịnh Nam.

https://thuviensach.vn

NGOAN, DỖ ANH

Dạ Tử Tân

dtv-ebook.com

Chương 21: Ghì Lên Cây Rồi Cưỡng Hôn?

Edit: Xiao Yi.

Tần Noãn ngẩng đầu, mơ mơ màng màng nhìn về phía đối phương.

Người trước mặt mông lung không rõ, còn có bóng hình chồng lên nhau. Đôi mắt của cô mê ly mấy phần, lẫn cả men say và lưu luyến, đặc biệt câu dẫn.

Tần Noãn vẫn còn tức giận đập vào mặt, Cố Ngôn Thanh vừa mới bị tát một bạt tai kia, thấp giọng nói: "Em say rồi, ngủ một chút đi."

Nghe thấy giọng của anh, Tần Noãn nhíu mày. Cô nhìn xung quanh một chút, lại liếc nhìn anh, "Anh có cảm thấy cảnh tượng này hình như rất quen không?"

Cô nói như vậy khiến Cố Ngôn Thanh nhớ lại: lần đầu tiên gặp nhau vào tối hôm đó, cô ở cổng KTV nhà mình đòi đi cùng taxi với anh, trên đường đi còn nghĩ linh tinh và nói rất nhiều, còn nôn lên người anh nữa.

Buổi tối hôm nay, Tần Noãn so với hôm đó còn say hơn. Cô giơ tay chọt vào mặt của Cố Ngôn Thanh, môi nhỏ cong lên, "Anh nhớ ra rồi?"

"Ừ." Cố Ngôn Thanh gỡ ngón tay của cô ra, nhẹ giọng dỗ dành, "Em ngủ một chút đi, tỉnh lại sẽ về tới trường."

"Vậy anh nói xem, Cố Ngôn Thanh có phải đồ cẩu hay không?" Tần Noãn khẽ nâng cằm, gương mặt không vui.

https://thuviensach.vn

Cố Ngôn Thanh trầm mặc, không hề trả lời.

Tần Noãn nhíu mày, "Rốt cục là anh ấy có phải đồ cẩu không hả?"

"..." Cố Ngôn Thanh cam chịu, "Phải."

"Ừm, anh nói đúng." Tần Noãn dần dần an phận trở lại. Cô dựa lên người Cố Ngôn Thanh, ngáp một cái, giống như mèo con rúc vào cổ anh.

Trong chớp mắt, cả người của Cố Ngôn Thanh cứng lại, ngồi yên không cử động.

Xe taxi dừng lại ở cổng trường phía Nam, Cố Ngôn Thanh trả tiền xe, Tần Noãn cũng tỉnh lại, anh dìu cô xuống xe.

Tần Noãn mở mắt ra, phát hiện Cố Ngôn Thanh là người đỡ mình tới cổng trường học thì có hơi ngoài ý muốn, "Sao lại là anh? Tiểu Chu Chu đâu?"

Đang nói chuyện, mấy người Tề Á Nhuỵ và Chu Thịnh Nam cũng xuống xe. Chu Thịnh Nam chạy sang xem Tần Noãn, lo lắng hỏi: "Noãn Noãn, cậu không sao chứ?"

Tần Noãn cười với cô nàng, lắc đầu, "Mình không sao."

"Mặt của Thanh ca làm sao vậy?" Vừa lúc đi tới, Khâu Viễn nhìn thấy một bên mặt của Cố Ngôn Thanh dưới đèn cửa.

Da của anh trắng, vệt đỏ lúc này còn chưa tan sạch.

Thần sắc của Cố Ngôn Thanh vẫn như thường, "Tôi va phải cửa xe." Sau đó, anh đỡ Tần Noãn, nhưng cô đẩy anh ra, không cho anh đỡ.

Khâu Viễn và Điền Phi Chương nhìn nhau một cái, thâm ý cười cười, "Vậy ra... cậu quá bất cẩn rồi."

https://thuviensach.vn

Cố Ngôn Thanh mặc kệ hai người họ, đi theo sau Tần Noãn thất tha thất thểu phía trước vào trường học.

Bây giờ là chín giờ tối, do vừa khai giảng xong nên mọi người còn chưa tan nhiệt. Sân trường lúc này còn có người đang chạy bộ, có người cười náo, cũng có tình nhân hẹn hò, nói chung là người qua lại trên đường không ít.

Có người nhìn thấy người của hai phòng ký túc xá bên này đi cùng nhau, Cố Ngôn Thanh và Tần Noãn cũng trong đó liền không nhịn được đảo mắt nhìn thêm một chút, sau đó xì xào bàn tán.

Tần Noãn tỉnh táo hơn một chút, không nhớ rõ chuyện gì mới xảy ra trên xe. Cô chỉ vừa đi vừa phụng phịu không vui.

Khó khăn lắm tối nay mới ăn được một bữa cơm, vậy mà còn gặp phải Cố Ngôn Thanh làm cô suýt "may mắn" mà chết!

Cẩu nam nhân [1] này, cô theo đuổi thì tránh, còn chạy đến thành phố A. Cô đáng sợ như vậy à?

Chẳng qua là viết một bức thư tình thôi, anh không thích thì cứ nói thẳng, trốn đi là thế quái nào?

Không phải con người [2] mà!

"Không phải!" Nội tâm nghĩ vậy, Tần Noãn liền mắng ra khỏi miệng, lập tức thoải mái không ít.

Chu Thịnh Nam đỡ cô đi trên lối đi bộ, hơi nghi hoặc hỏi: "Cái gì không phải cơ?"

Tần Noãn không nói chuyện, nhìn trái nhìn phải tìm cái gì, hỏi: "Tiểu Chu Chu, cậu có nhìn thấy Cố Ngôn Thanh đâu không?"

https://thuviensach.vn

Chu Thịnh Nam nhìn ra phía sau một chút, nhỏ giọng nói: "Anh ấy vẫn luôn đi phía sau cậu kìa."

Tần Noãn kinh ngạc một chút. Cô dừng lại, quay đầu. Cố Ngôn Thanh đằng sau cách cô hai bước xa, khí chấn ôn nhã vẫn như trước. Ánh mắt của anh rơi trên người Tần Noãn, mắt sắc nhu hoà.

Nhìn thấy cô quay người, Cố Ngôn Thanh ngây ra một lúc, nhìn cô, "Chúng ta nói chuyện..."

Lời còn chưa nói xong, tay của anh đã bị Tần Noãn kéo lấy. Anh không hiểu gì nhưng vẫn nghiêng người theo lực kéo của cô, không ngờ bị cô đẩy lui hai bước.

Cố Ngôn Thanh còn chưa hoàn hồn, lưng đã bị đẩy lên thân cây ven đường.

Tần Noãn trèo lên người anh, không nói câu nào liền nhón chân hôn lên môi anh.

Trong mấy người bạn cùng phòng, Chu Thịnh Nam đứng gần Tần Noãn nhất. Cô nàng nhất thời bị tình huống phát sinh trước mặt làm cho kinh ngạc, sững người đứng tại chỗ.

Mấy người Khâu Viễn vốn đang nói đùa, lúc này lập tức im bặt. Bọn hò đồng loạt nhìn qua hướng này, kinh ngạc há mồm không khép lại được.

Tình huống gì đây?

Cố Ngôn Thanh bị đè lên cây, sau đó còn bị cưỡng hôn? Nhưng người dự tính sẽ bày tỏ tối nay không phải là anh sao?

Dù sao, Cố Ngôn Thanh cũng là nhân vật phong vân của trường học. Cho nên bạn học lúc này càng vây xem càng nhiều, có người ghen ghét, có

https://thuviensach.vn

người đơn thuần xem náo nhiệt, còn có người giơ điện thoại chụp ảnh.

Cả người Cố Ngôn Thanh như đang nằm mơ. Anh vừa mới khó khăn hạ quyết tâm trên đường để bày tỏ với cô, không ngờ tình huống vận đổi sao dời.

Người chủ động bị hoán đổi khiến cho anh không kịp chuẩn bị, cảm giác như còn đang mộng.

Cho đến khi đồng tử bị đèn flash chói một cái, Cố Ngôn Thanh mới hoàn hồn. Nhìn thấy đám người đang xem náo nhiệt xung quanh, hai gò má của anh hơi nóng lên, vô thức muốn đẩy cô ra.

Nhưng khi bàn tay nắm lên bả vai của Tần Noãn, anh lại mơ hồ cảm thấy cô như đang khóc, dưới môi tràn ngập nước mắt mặn chát.

Trong lòng Cố Ngôn Thanh hơi run lên. Anh không để ý tới ánh mắt của người khác nữa, tuỳ ý để cô dán lên môi mình, muốn làm gì cũng được.

Rượu khiến lá gan của người ta to hơn, nếu như bình thường, Tần Noãn nhất định sẽ không làm như vậy. Nhưng giờ khắc này, rõ ràng cô rất tỉnh táo biết mình đang làm gì, nhưng vẫn không hề do dự.

Theo đuổi anh lâu như vậy, hôn một cái không có lỗ!

Thế nhưng thời điểm đích thân hôn anh, Tần Noãn vẫn cảm thấy ấm ức.

Cô buông môi Cố Ngôn Thanh ra, nước mắt không kìm được rơi xuống, nắm tay đấm lên ngực anh, "Em theo đuổi anh hai lần đều không được, Cố Ngôn Thanh, sao con người anh khó theo đuổi thế hả? Tự tôn của em bị tổn thương a a a a a..."

Hai lần? Cố Ngôn Thanh nghi hoặc nhíu mày.

https://thuviensach.vn

Nhưng thấy Tần Noãn khóc thương tâm như vậy, còn bởi vì mình, cho nên trong lòng anh chợt tê tái, một cỗ tự trách và áy náy mãnh liệt dâng lên.

Cố Ngôn Thanh kéo cô vào trong ngực, ôn nhu dỗ dành, "Theo đuổi được rồi, em đã sớm theo đuổi được anh rồi, đừng khóc nữa mà."

"Thật sao?" Tần Noãn kinh ngạc ngước mắt, lệ cay đầm đìa nhìn anh, vô cùng đáng thương.

Cố Ngôn Thanh dịu dàng lau đi nước mắt trên mặt cô, trong mắt là sự thâm tình, "Anh thích em, rất thích em."

Đôi mắt hạnh của Tần Noãn sáng lên mấy phần, trắng đen rõ ràng, còn có tinh quang lấp lánh. Cô khịt khịt mũi, thanh âm hít hít, "Anh nói cái gì? Em không nghe thấy, anh lặp lại lần nữa đi."

Cố Ngôn Thanh nâng mặt cô lên, dùng lòng bàn tay lau nước mắt giùm cô, thấp giọng nói: "Chúc mừng em, em có bạn trai rồi. Mà bạn trai của em lại rất thích em, cũng chỉ thích em."

Tần Noãn từ buồn thành vui, tiếng khóc lập tức dừng lại, "Không cho phép anh đổi ý đâu!"

"Sẽ không đổi ý." Cố Ngôn Thanh ôm chặt vòng eo của cô.

"Nhưng em viết thư tình cho anh sao anh không hồi âm? Còn tránh mặt em tới thành phố A..." Tần Noãn bất mãn phàn nàn.

"Thư tình?" Cố Ngôn Thanh sửng sốt một chút, "Là khi nào vậy?"

"Lần trước lúc ăn buffet thịt nướng đó, em, em trộm nhét nó vào balo đựng laptop của anh."

Cố Ngôn Thanh nhớ lại một chút, cười nói: "Thì ra thư tình trong balo có một bức là của em à?"

https://thuviensach.vn

"..." Sắc mặt của Tần Noãn trầm xuống, "Trong balo của anh có rất nhiều thư tình?"

Cố Ngôn Thanh: "Sau khi chúng ta ăn cơm xong, anh đi thư viện. Sau khi về nhà thì thấy trong sách có kẹp thư tình... đủ loại màu sắc, anh không có xem kỹ."

"Bức màu xanh lam là của em!" Tần Noãn nhíu mày, "Đi thư viện mà anh cũng không học hành cho tốt. Sao còn bị người khác trộm nhét thư tình chứ, phiền chết đi được!"

Cố Ngôn Thanh bị cô chọc cười.

"Vậy anh ném thư tình của em đi đâu rồi hả?" Tần Noãn cực kỳ mất hứng, ngẩng đầu nhìn anh, có hơi tức giận, "Có phải anh vứt rồi không? Là anh vứt thư tình của em!"

"... Không có vứt, đang ở nhà. Khi nào về anh sẽ tìm ra mà, giữ lại làm trân bảo nữa."

Biết là hiểu lầm nên trong lòng Tần Noãn đã dễ chịu hơn.

Mượn rượu làm càn, cô chủ động ôm lấy cổ của Cố Ngôn Thanh, nũng nịu nói: "Bạn trai, anh mới chọc em khóc, anh phải dỗ em đi!"

Cố Ngôn Thanh nhỏ giọng nhắc nhở, "Rất nhiều người đang nhìn đấy."

"Em mặc kệ!" Mùi rượu trên người Tần Noãn phả xuống mặt anh, nét mặt của cô còn mang theo ý loạn tình mê khiến người say đắm.

"Vậy thì..." Hầu kết của Cố Ngôn Thanh nhấp nhô, ngữ khí khàn khàn, "Lại hôn em một cái nhé?"

Nói xong, anh liền phủ xuống môi của Tần Noãn, hôn sâu.

https://thuviensach.vn

Có người kinh hô, có người chụp ảnh, có người vỗ tay, có người còn chua xót than: "Vậy nam thần của Đại học C chúng ta cứ như vậy mà bị tân sinh viên năm nhất túm được rồi sao?"

"Hâm mộ quá! Tại sao người đó không phải là mình chứ?"

"Mình thất tình rồi..."

Khâu Viễn nghe thấy ngữ khí tê tâm liệt phế của mấy nữ sinh xung quanh, lấy điện thoại ra chụp một bức.

Trong nháy mắt, ảnh chụp được lưu lại. Cậu nhìn thấy vành tai của Cố Ngôn Thanh đỏ ửng.

Khâu Viễn nhướn mày, hô lên với bên kia, "Thanh ca, cậu đừng thẹn thùng. Mọi người chúng tôi cái gì cũng không thấy đâu!"

Cố Ngôn Thanh mặc kệ cậu ta, tầm mắt chỉ nhìn tiểu mơ hồ đang say rượu trước mặt, "Dỗ như vậy đã tốt chưa?"

Tiểu mơ hồ liếm môi một cái, ngáp xong thì dựa vào ngực anh, "Em buồn ngủ quá, muốn ngủ ạ."

"..." Cố Ngôn Thanh đỡ lấy cô, tận lực mặc kệ những ánh nhìn chăm chú của mọi người, sắc mặt bình tĩnh đưa cô trở về ký túc xá.

Lúc đi ngang mấy người bạn cùng phòng, Điền Phi Chương vỗ vai của anh một cái, nhìn vành tay đỏ hồng của anh liền trêu chọc: "Người anh em à, hai cậu hot chắc trên diễn đàn rồi, nhớ kỹ đấy!"

Thấy Cố Ngôn Thanh không phản ứng lại, Điền Phi Chương nhìn qua bạn gái bên cạnh mình, "Bạn cùng phòng của em uống say cũng ghê thật. Cố Ngôn Thanh rõ là đã sớm không đỡ được em ấy rồi, lại còn nguỵ trang thành mặt người dạ thú, giả vờ bình tĩnh nữa chứ!"

https://thuviensach.vn

Tề Á Nhuỵ nhìn chằm chằm bóng lưng của Cố Ngôn Thanh, vẻ mặt si mê, "Tiền bối thật đẹp trai mà..."

Điền Phi Chương bịt mắt cô nàng lại, kéo đi, "Em nhìn ai đấy hả?"

———

[1] Cẩu nam nhân: đàn ông tồi, đáng ghét, tánh đàn bà (?) - nói chung dùng để hình dung người đàn ông không tốt.

[2] Raw: 没种 | Convert: Không có loại | Trans + Edit: không phải loài người.:v - 种 ở đây nghĩ là "loài/loại", ý là Tần Noãn đang chửi ổng không phải người.:v

https://thuviensach.vn

NGOAN, DỖ ANH

Dạ Tử Tân

dtv-ebook.com

Chương 22: Thư Tình Của Cô

Edit: Xiao Yi.

Đám đông dần dần tải đi, Tô Tử Hân kéo tay Chu Thịnh Nam chuẩn bị trở về ký túc xá. Đột nhiên, Cận Bùi Niên ngăn trước mặt hai người, nhìn chằm chằm Chu Thịnh Nam.

Tô Tử Hân lập tức phát hiện bản thân là người thừa, vội vàng cười nói: "Vậy mình... Tiền bối Cố Ngôn Thanh không vào ký túc xá nữ được, mình đi qua đỡ Tần Noãn đây."

Nói xong, cô nàng nhanh chóng chạy đi.

Lúc này chỉ còn hai người bọn họ, Chu Thịnh Nam cúi đầu rất thấp, tay nắm chặt ống tay áo, không nói một lời.

Cận Bùi Niên nhìn cô, một hồi lâu sau, anh hỏi: "Em thi vào Đại học C, tại sao không nói cho anh biết?"

Chu Thịnh Nam không trả lời.

Anh lẳng lặng chờ đợi cô.

Sau mười phút, sự kiên nhẫn của Cận Bùi Niên bị mài mòn hết. Anh giơ tay nắm lại hai vai của Chu Thịnh Nam, khiến cô ngẩng đầu nhìn mình, trong ngữ khí mang theo lửa giận cực kỳ khắc chế, "Lúc đó em bỏ đi, tại sao cũng không nói cho anh biết?"

https://thuviensach.vn

"Chu Thịnh Nam!" Anh gầm nhẹ một tiếng, gương mặt nhiều hơn một tia oán hận.

Rốt cục, Chu Thịnh Nam cũng ngẩng đầu, trong đôi mắt là một mảnh tang thương, "Cận Bùi Niên, anh là thiên chi kiêu tử [1], có gia thế tốt, có xuất thân tốt, có vẻ ngoài tốt, tính cách cũng tốt, còn học giỏi... Anh sống dưới ánh dương rực rỡ, là nhân vật muôn trượng hào quang, mà tôi..."

Chu Thịnh Nam cười khổ, "Trong thế giới của tôi chỉ có một màu xám trắng, không có sắc thái."

Lực tay của Cận Bùi Niên đang nắm bả vai của cô dần thả lỏng. Trên mặt anh thoáng qua một tia thương yêu, nhưng chỉ có thể há hốc mồm, không nói được gì.

Bởi vì Chu Thịnh Nam đã quay người rời đi.

...

Chu Thịnh Nam đứng bên ngoài để lấy lại bình tĩnh rất lâu, đến khi khoé mắt thôi ướt, cô mới cất bước trở về ký túc xá.

Tần Noãn đã nằm lỳ trên giường, ngủ đến bất tỉnh nhân sự. Tô Tử Hân và Tề Á Nhuỵ còn lướt diễn đàn, trò chuyện bát quái.

Trên diễn đàn bây giờ, topic về Cố Ngôn Thanh và Tần Noãn đã hoành bá.

Nhìn thấy Chu Thịnh Nam trở về, Tô Tử Hân cười mập mờ, "Quan hệ giữa cậu và tiền bối Cận Bùi Niên là thế nào hả?"

Chu Thịnh Nam cởi áo khoác xuống rồi treo vào tủ quần áo, thuận miệng đáp: "Là bạn học thời Cao trung, chỉ như thế thôi."

Tề Á Nhuỵ suy nghĩ, "Vậy cậu và anh ấy học cùng một khoá à?"

https://thuviensach.vn

"Ừ." Cánh tay vịn cửa tủ quần áo của Chu Thịnh Nam hơi khựng lại, ngữ khí vân đạm phong khinh [2] nói: "Mình đã từng bỏ học một năm."

Cô quay đầu cười với hai người, "Cho nên mình lớn hơn các cậu một tuổi đó."

Hồi mới khai giảng, mọi người nói cho nhau về tuổi tác nhưng Chu Thịnh Nam không có mở miệng, mấy người Tề Á Nhuỵ liền ngầm cho rằng tuổi của cô là nhỏ nhất trong ký túc, cho nên thích gọi cô là Tiểu Chu Chu.

Tô Tử Hân nhún vai, "Bây giờ mới nói chuyện này thì muộn rồi! Dù sao cậu cũng là Tiểu Chu Chu, còn mình là chị đại."

...

Sau khi đưa Tần Noãn trở về ký túc xá, Cố Ngôn Thanh đón xe quay lại nhà hàng để lấy hành lý về.

Anh vừa xuống máy bay đã chạy tới nhà hàng, cho nên hành lý lúc này vẫn còn gửi ở quầy tiếp tân.

Khi anh về tới nhà, giáo sư Cố đang thu dọn rác bên trong. Nhớ đến mấy bức thư tình mà hôm đó đã ném vào thúng rác, lông mày của Cố Ngôn Thanh nhảy lên một cái, "Ba!"

Giáo sư Cố ngẩn ra một lát, "Không phải con nói ngày mai mới trở về sao?"

"Vừa mới về ạ." Anh thuận miệng trả lời, vội vàng đi tới cầm lấy túi rác trong tay giáo sư Cố, "Để con vứt cho."

Giáo sư Cố tránh đi, "Ba cầm cả rồi, con mới trở về thì nghỉ ngơi chút đi." Nói xong, ông khịt khịt mũi, "Sao con uống rượu?"

"Con ăn cơm với bạn cùng phòng ạ."

https://thuviensach.vn

Biết anh có chừng mực, giáo sư Cố cũng không quản nhiều nữa, "Đúng rồi, rác trong phòng con ba còn chưa vứt. Con gom đi rồi đi vứt với ba."

Trái tim của Cố Ngôn Thanh rốt cục cũng buông xuống, "Không cần đâu ạ, tự con dọn là được. Trong đó toàn là giấy nháp thôi, không cần bỏ gấp."

Giáo sư Cố "ừ" một tiếng rồi xách bao rác, mở cửa ra ngoài.

Cố Ngôn Thanh vội vã trở về phòng ngủ, mở đèn lên, từ trong thùng rác tìm được bức thư mà Tần Noãn đã nói, bức màu xanh lam.

Anh mở phong bìa ra, bên trong là một tờ giấy màu hồng phấn, chữ viết trên đó rất xinh đẹp, như đang tâm sự mấy câu:

Cố Ngôn Thanh, em thích anh — từ tóc, dung mạo, đôi mắt, sống mũi, cái miệng, lỗ tai, vai rộng, eo nhỏ, chân dài. Em thích làn da trắng nõn của anh, thích khí chất thanh nhã của anh, nói chung là thích anh rất nhiều.

Nhưng điều em thích nhất chính là anh cũng sẽ thích em. Đúng rồi, em là Tần Noãn, còn có, em là chân thành đó!

Cố Ngôn Thanh đọc bức thư này, khoé miệng có hơi co rút một cái.

So với tưởng tượng của anh, bức thư này không giống chút nào, đến cách thức trình bày tối thiểu cũng không có.

"Ấu trĩ!" Cố Ngôn Thanh cười nhẹ một tiếng, lắc đầu đặt bức thư lên bàn, sau đó cầm quần áo để thay đi vào phòng tắm.

Tắm xong, sau khi ra ngoài, anh lại thu dọn phòng ốc rồi giặt quần áo.

Đến khi mọi thứ thoả đáng, Cố Ngôn Thanh mới nằm xuống giường.

Ánh mắt của anh thoáng nhìn qua thư tình trên bàn, do dự một chút, anh lại cầm tới lật lui để nhìn.

https://thuviensach.vn

Lần đầu tiên anh gặp được một người viết thư tình lại viết thành như vậy đấy!

Bạn gái nhà anh không phải là tiểu hoạ sĩ vẽ truyện tranh sao? Trình độ văn học này... có hơi một lời khó tả hết được.

Nghĩ đến chuyện này, mi tâm của Cố Ngôn Thanh nhíu lại một cái, nhìn thật kỹ giấy viết thư trong tay.

Quả nhiên, giấy viết thư có vẽ bối cảnh, là một tập truyện tranh.

Bởi vì vẽ bối cảnh cho nên màu sắc rất mờ, thoạt nhìn sẽ lầm tưởng nó chỉ là giấy viết thư bình thường.

Nhìn kỹ sẽ phát hiện ra nhân vật bên trong truyện tranh là phiên bản chibi của cô, ở cùng với anh.

Tần Noãn vẽ năm bức hoạ.

Bức thứ nhất là hai người tay trong tay thời học sinh.

Bức thứ hai là ảnh chụp cô dâu. Anh hôn lên trán của cô, còn cô thì cười rất ngọt ngào.

Bức thứ ba là trong bệnh viện. Cô nằm trên giường bệnh, có một đứa bé giáng trần.

Bức thứ tư là ảnh gia đình, một trai một gái.

Bức thứ năm là dưới hoàng hôn, hai người dù tóc đã bạc nhưng vẫn cầm tay gắn bó.

Cố Ngôn Thanh nhìn chằm chằm những hình ảnh đó, trái tim dần dần bị lấp đầy, hốc mắt hơi nóng lên.

https://thuviensach.vn

Thì ra, đây mới là thư tình của cô.

Đột nhiên, Cố Ngôn Thanh không buồn ngủ nữa, sau khi mặc quần áo xong liền đi ra ngoài.

Mười một rưỡi đêm, trong sân trường không có người, rất là yên tĩnh. Anh tuỳ ý đi, bất tri bất giác đi tới dưới lầu ký túc xá của Tần Noãn.

Cửa ký túc xá đã đóng, giờ làm việc và nghỉ ngơi của Đại học C rất nghiêm ngặt, giờ này toàn bộ phòng ngủ đều phải tắt đèn. Một mảnh đen kịt, chỉ có đèn trong sân trường còn sáng.

Cố Ngôn Thanh dựa lên một thân cây, yên lặng nhìn lên lầu ký túc xá của cô, chờ một hồi lâu.

Mục Lăng Thành còn chưa ngủ, lúc này gửi Wechat đến hỏi anh một chút vấn đề của phương diện lập trình.

Cố Ngôn Thanh trùng hợp có tâm sự mà không có chỗ xả. Anh lập tức nói với Mục Lăng Thành về chuyện với Tần Noãn, tuyên bố tin vui yêu đương của bản thân.

Mục Lăng Thành: 【Gì nhanh dữ vậy? Anh có bí quyết gì thế? Chỉ em một chút được không?】

Cố Ngôn Thanh: 【Chỉ cậu làm gì? Cậu mới năm hai cao trung.】

Mục Lăng Thành: 【Sau này em cũng dùng tới mà.】

Cố Ngôn Thanh: 【Cậu muốn theo đuổi bạn cùng bạn của mình chứ gì? Nói chuyện với anh được ba câu là không rời được con bé.】

Mục Lăng Thành: 【Em không có! Anh đừng nói mò!】

https://thuviensach.vn

Cố Ngôn Thanh: 【Bí quyết của anh chính là: người anh thích trùng hợp cũng thích anh. Còn đối với số ít người nếu như đơn phương thích một cô gái thì anh không có bí quyết giúp được cậu ta. Có thể là do sức hấp dẫn của cậu ta còn chưa đủ, cần phải học tập cho giỏi để tăng trình độ của bản thân lên một chút.】

Mục Lăng Thành không trả lời.

Cố Ngôn Thanh đứng dưới tàng cây một hồi, chờ sau khi nỗi lòng bình tĩnh lại mới cất bước đi về hướng quen thuộc trở về nhà.

Nửa đường, Wechat đổ chuông hai tiếng, anh thuận tay nhấn mở xem.

Mục Lăng Thành: 【Loại người chỉ bị người ta chọc một chút là đỏ mặt như anh còn dám lên mặt với em. Khoe hạnh phúc sẽ chết sớm đó!】

Mục Lăng Thành: 【Chúc anh buổi sáng ngày mai liền thất tình!】

———

[1] Thiên chi kiêu tử: con cưng của trời.

[2] Vân đạm phong khinh: gió nhẹ mây hoà – cũng dùng miêu tả người có phong thái ung dung.

https://thuviensach.vn

NGOAN, DỖ ANH

Dạ Tử Tân

dtv-ebook.com

Chương 23: Em Cho Phép Anh Hôn Em Một Cái

Edit: Xiao Yi.

Ngày hôm sau, lúc Tần Noãn tỉnh lại, cả người cảm thấy hoa mắt váng đầu, toàn thân không hề dễ chịu.

Nhớ ra sáng nay còn có tiết, cô nặng nề xoa đầu, bò xuống giường đi phòng vệ sinh để tắm rửa một cái.

Lúc đi ra, mấy người bạn cùng phòng đều đã tỉnh, Tề Á Nhuỵ dụi đôi mắt buồn ngủ, hỏi cô: "Noãn Noãn, cậu không sao chứ? Tối hôm qua cậu say mèm."

Tần Noãn giữ tóc cho khô, tìm quần áo trong tủ, sau đó quay đầu cười với cô nàng, "Mình tắm một cái nên tốt hơn nhiều rồi."

Vừa mới sáng, mọi người không có gì phấn khởi cả, ai nấy ngáp một cái rồi đi rửa mặt, thay quần áo.

Lúc bốn người cùng đi ra ngoài, cơn buồn ngủ đã biến mất, Tô Tử Hân mới có chút tinh thần, hỏi Tần Noãn, "Cậu còn nhớ chuyện tối hôm qua không?"

Sắc mặt của Tần Noãn lập tức giật mình, cứng đờ gượng cười hai tiếng. Cô mơ hồ nhớ, hình như là mình... cưỡng hôn Cố Ngôn Thanh.

Tô Tử Hân giơ ngón tay cái lên với cô, "Người chị em, cậu bạo đấy! Mình ngưỡng mộ cậu."

https://thuviensach.vn

"Đi nhanh lên đi, lát nữa gặp căn - tin đông người rồi đến lớp muộn bây giờ." Tần Noãn lúng túng nói, kéo tay mấy cô nàng chạy về phía căn - tin.

Vào khung giờ này, căn - tin người đến kẻ đi.

Bốn người còn chưa tới được căn - tin đã nhìn thấy phía đối diện có bốn người sinh viên nam đi tới, xem ra là cũng tới căn - tin.

Bốn người dáng cao không thấp, lại có thêm giá trị nhan sắc nghịch thiên [1] Cố Ngôn Thanh và khí chất thanh nhã xuất thần, đi giữa bốn người càng gây chú ý.

Tô Tử Hân giật giật cánh tay của Tần Noãn, ra hiệu cho cô nhìn về phía trước.

Tần Noãn thuận thế ngẩng đầu, chợt thấy Cố Ngôn Thanh dừng lại trước cửa căn - tin. Ánh mắt của anh cũng nhìn qua bên này, giống như đang nhìn cô vậy.

Nhịp tim của Tần Noãn nhất thời lỡ mất nửa nhịp.

Buổi tối hôm qua, cô đã mãnh liệt cưỡng hôn Cố Ngôn Thanh, bây giờ lại gặp, thật đúng là... oan gia ngõ hẹp!

Cố Ngôn Thanh đứng đó nhìn cô là có ý gì? Muốn tìm cô tính sổ à?

Cũng đúng! Đường đường là đại thần khoa Công nghệ máy tính, là nhân vật phong vân, tối hôm qua lại bị cô cưỡng hôn trước mặt mọi người.

Khó trách có chút mất mặt.

Bước chân đang đi tới căn - tin của Tần Noãn vô thức chậm lại.

Chỉ kiên trì đi thêm vài bước, cô thừa nhận mình sợ, dừng lại nói: "À ừm... tối hôm qua mình ăn nhiều nên hôm nay không đói lắm! Hay là các

https://thuviensach.vn

cậu đi mua cơm đi, mình tới lớp học trước để giữ chỗ giùm các cậu."

Mấy người bạn cùng phòng còn chưa nói gì, Tần Noãn đã nhanh chóng quay người, nhanh chân chuồn mất.

Chu Thịnh Nam nhìn Cận Bùi Niên đứng bên cạnh Cố Ngôn Thanh một chút, mím môi, "Mình cũng không ăn đâu, mình đi xem Tần Noãn đây."

Nói xong, cô nàng cũng đuổi theo Tần Noãn.

Tề Á Nhuỵ và Tô Tử Hân hai mặt nhìn nhau.

Nhìn thấy Cố Ngôn Ngôn Thanh, cô phải tránh cái gì? Dù sao đã theo đuổi được rồi, cả trường cũng biết, lúc này còn xấu hổ gì nữa?

Cố Ngôn Thanh nhíu mi nhìn bóng lưng "Đào mệnh" của Tần Noãn, ánh mắt chuyển qua hai người Tề Á Nhuỵ và Tô Tử Hân vừa đi tới, "Em ấy sao vậy?"

Tô Tử Hân cười, "Tiền bối, có lẽ là bạn gái của anh nhìn thấy anh nên nhớ lại chiến tích huy hoàng buổi tối hôm qua, cho nên mới xấu hổ không có mặt mũi nhìn anh đấy ạ."

Cố Ngôn Thanh nhìn thân ảnh của Tần Noãn, cảm thấy không giống. Dựa theo tính cách của Tần Noãn, hẳn là cô không phải người có da mặt mỏng như vậy.

Trừ phi chuyện tối hôm qua, cô vẫn chưa nhớ lại hết!

Cố Ngôn Thanh nhìn thời gian, hỏi: "Tiết thứ nhất của các em học ở phòng nào?"

Tô Tử Hân: "Phòng C401 ạ."

https://thuviensach.vn

Cố Ngôn Thanh vào đại sảnh căn - tin, xếp hàng mua bữa sáng, thuận tiện nói với Cận Bùi Niên, "Mình với giáo sư Trần đi Đại học A, hạn nghỉ hết trưa hôm nay, cho nên tiết sáng nay mình không tới đâu."

Cận Bùi Niên ngây ra một lát, "Vậy cậu đi đâu?"

"Phòng học khoa Cơ khí - Điện tử."

Cận Bùi Niên nghĩ nghĩ, sau đó mua hai phần ăn sáng. Lúc đi từ căn - tin ra thì đưa cho Cố Ngôn Thanh một phần.

Anh biết Cận Bùi Niên có ý tứ gì, liền nhận lấy phần ăn.

"Đừng nói là tôi mua." Cận Bùi Niên nói xong, rời đi cùng với Khâu Viễn và Điền Phi Chương.

...

Chu Thịnh Nam đuổi kịp Tần Noãn, hai người cùng nhau đi tới phòng học. Lúc này còn sớm, phòng học chưa có nhiều người.

Hai người tìm chỗ ngồi xuống, thuận tiện giúp hai người cùng phòng còn lại giành chỗ ngồi.

"Cậu sao vậy? Sao nhìn thấy Cố Ngôn Thanh lại chạy?" Chu Thịnh Nam hỏi.

Nhắc đến chuyện này, trên mặt Tần Noãn liền lộ ra một tia u sầu, thở dài một tiếng.

Cô gục xuống bàn, mặt ủ mày chau, "Mình cảm thấy thất bại ghê gớm, theo đuổi người ta đến mức ấy. Kể cả chuyện tối qua, mình đã theo đuổi anh ấy ba lần rồi! Quá tam ba bận, mình thật không có tự tôn mà."

https://thuviensach.vn

"Cái loại cẩu nam nhân Cố Ngôn Thanh khó theo đuổi này, mình nguyền rủa anh ta độc thân cả đời!" Tần Noãn cầm bút, tô tô vẽ vẽ vào sách.

Chu Thịnh Nam mơ hồ phát hiện ra cái gì không đúng, nhìn Tần Noãn, hỏi: "Không phải cậu đã quên chuyện tối qua rồi đấy chứ?"

"Không quên, là mình cưỡng hôn anh ta chứ sao..." Tần Noãn ngược lại hi vọng mình quên cho rồi, còn giữ được một chút tôn nghiêm.

"Sau đó thì sao?" Chu Thịnh Nam hỏi.

Tần Noãn sửng sốt một chút, "Sau đó cái gì?"

"Sau khi cậu cưỡng hôn anh ấy đó?"

Tần Noãn nghĩ nghĩ, vô thức sờ lên môi mình, "Thì mình bị mất nụ hôn đầu, trái tim bị tổn thương, hình như đã khóc. Sau đó, mình đã... ngủ thiếp đi à?"

Chu Thịnh Nam nhìn cô, rõ ràng cô đã quên một số khung ảnh. Cô nàng lấy điện thoại mở diễn đàn trường ra, "Lại đây, mình giúp cậu nhớ lại một chút."

Tần Noãn không rõ gì cho lắm, nhìn Chu Thịnh Nam. Cô cúi đầu đọc tin tức trên diễn đàn trường:

Topic 1: Mọi người ơi, chúng ta ăn bát cẩu lương này đi!

Topic 2: Đường đường là tài tử của Đại học C, đại thần của khoa Khoa học máy tính, cứ như vậy đi tiểu học muội khoa Cơ khí - Điện tử câu được à?

Topic 3: Mình cũng muốn hôn cao thanh hình lớn [2] ấy nha!

Topic 4: Cố Ngôn Thanh: "Chúc mừng em, em có bạn trai rồi."

https://thuviensach.vn

Topic 5: Các cậu nhìn thấy vành tai đỏ ửng của Cố Ngôn Thanh không? Nam thần của mình vậy mà da mặt mỏng thế!

[...]

Tần Noãn mở liên tiếp mấy hot topic, về chuyện tối qua cũng đã nắm được đại khái: cô cưỡng hôn Cố Ngôn Thanh, sau đó được anh hôn lại.

Trọng điểm là anh nói: anh là bạn trai của cô.

Vậy cô... đã theo đuổi được anh rồi, còn thuận lợi thoát ế nữa?

Tần Noãn xoa xoa mi tâm. Chuyện lớn như vậy đã chuyển hướng tất cả rồi! Cô nhìn chằm chằm mấy bức ảnh chụp mình hôn người cao thanh hình lớn kia, trái tim đập rộn, khoé môi còn giương lên chút.

Nhìn thấy vẻ mặt si mê của cô, Chu Thịnh Nam lấy điện thoại của mình lại, "Chứng mất trí nhớ đỡ rồi đúng không?"

Tần Noãn hắng giọng, xoa xoa gương mặt nóng hổi, cảm giác lúc này như đang nằm mơ.

Sao mới ngủ dậy một giấc, cô đã có bạn trai thế này?

Sự lạ lùng thú vị!

"Chúc mừng cậu nhé, có bạn trai rồi, mà vừa nãy nhìn thấy bạn trai liền chạy." Chu Thịnh Nam cười nói.

Tần Noãn suy tư một chút, hỏi cô nàng, "Cậu nói xem, anh ấy có phải là nhân lúc cháy nhà, chạy đi hôi của [3] không? Mình uống say rồi, chuyện này sao chắc chắn được?"

"..." Chu Thịnh Nam nhìn cô, "Vậy cậu muốn đổi ý à?"

https://thuviensach.vn

"Ít nhất thì anh ấy cũng phải theo đuổi mình một lần chứ? Mình chưa từng được anh ấy theo đuổi đâu."

Chu Thịnh Nam cong môi, "Theo đuổi mấy ngày?"

Tần Noãn nghiêm túc suy nghĩ một chút, "Mình cảm thấy... năm ngày đi?"

Sau đó, cô lại đổi giọng, "Có lâu quá không nhỉ? Nếu anh ấy không có kiên nhẫn thì phải làm sao bây giờ? Hay là ba ngày?"

"Chuyện đó không thể, một ngày là được." Tần Noãn quả thật không bứt ra được.

Chu Thịnh Nam: "Tự tôn không bị tổn thương nữa à?"

Tần Noãn trừng mắt nhìn cô nàng, "Đều đã theo đuổi được rồi, còn bị tổn thương tự tôn gì nữa? Mình không kiêu ngạo đâu, mình khiêm tốn thôi."

"..." Chu Thịnh Nam không muốn nói chuyện với tiểu mê muội này, tuỳ ý mở sách vở ra đọc.

Tần Noãn chống cằm nhớ lại những tấm hình kia trên diễn đàn, khoé môi cong lên.

Haiz, cảm giác hôn Cố Ngôn Thanh vào tối hôm qua như thế nào nhỉ? Cô uống say nên một chút cũng không nhớ rõ.

Cho nên rất muốn lại bị anh hôn một chút...

Tô Tử Hân đi tới, đưa tay quơ quơ trước mắt cô, "Thế này là sao? Buồn vui thất thường quá hả?"

Tần Noãn hoàn hồn, ngồi thẳng người đâu ra đấy, "Không có gì."

https://thuviensach.vn

Nói xong, cô đứng dậy nhường chỗ cho Tô Tử Hân và Tề Á Nhuỵ ngồi.

Tần Noãn thích ngồi ở chỗ gần lối đi nhất, còn Tề Á Nhuỵ và Tô Tử Hân thích ngồi bên trong.

Lúc ngẩng đầu đứng dậy, cô mới phát hiện Cố Ngôn Thanh đi theo đằng sau Tề Á Nhuỵ và Tô Tử Hân, trong tay còn cầm theo bữa sáng.

"..." Sao anh lại tới đây?

Tay chân của Tần Noãn có hơi luống cuống, mi mắt rũ xuống không dám nhìn anh.

Đợi bạn cùng phòng ngồi xuống, cô mới ngồi theo, chừa ra một chỗ bên trong, để trống chỗ ngồi bên lối đi nhỏ.

Sau khi ngồi xuống, Cố Ngôn Thanh đưa một phần bữa sáng cho Tần Noãn, còn phần của Cận Bùi Niên mua thì đưa cho Chu Thịnh Nam.

Chu Thịnh Nam thụ sủng nhược kinh [4] nói "cảm ơn".

Tần Noãn cầm bánh rán và sữa bò, im lặng một lát mới hỏi: "Sao anh lại tới đây?"

Nhìn phản ứng bây giờ của cô hẳn là đã nhớ lại rồi. - Cố Ngôn Thanh nghĩ, cúi đầu lột trứng gà cho cô, "Lên lớp với em."

Tần Noãn nhấp một hớp sữa bò, cắn ống hút, muốn nói lại thôi. Cuối cùng, cô vẫn lấy hết dũng khí nói: "Cố Ngôn Thanh, tối qua em uống say, anh nhân lúc cháy nhà, chạy đi hôi của!"

Thân hình của Cố Ngôn Thanh khựng lại, đưa quả trứng gà đã lột vỏ cho cô, "Ý em là gì?"

https://thuviensach.vn

"Ý của em là, anh nhân lúc cháy nhà chạy đi hôi của, nói làm bạn trai của em. Chuyện này không tính, bây giờ em coi như anh đang theo đuổi em."

Nói xong, Tần Noãn dò xét hỏi anh, "Vậy anh theo đuổi, hay không theo đuổi?"

Cố Ngôn Thanh như suy nghĩ điều gì.

Trái tim của Tần Noãn chợt gấp lên. Thấy anh không trả lời, cô giận tái mặt nói: "Người theo đuổi em rất nhiều đó, từ tiểu học tới bây giờ, thư tình em nhận được đếm nhiều không hết được. Luận về mức độ được hoan nghênh, em còn hơn anh nữa. Anh xem đi, trong phòng học đều là sinh viên nam, rất nhiều người nguyện ý theo đuổi em!"

Nói xong, dường như sợ Cố Ngôn Thanh không tin, cô còn quay đầu nhìn về phía sinh viên nam đằng sau, "Cậu theo đuổi tôi không?"

Sinh viên nam đó khựng lại một chút, vô thức nhìn về phía Cố Ngôn Thanh bên cạnh, gượng cười không biết nói gì cho phải.

Cố Ngôn Thanh quay đầu cô lại rồi gật đầu nói với sinh viên nam kia, "Bạn gái của tôi còn chưa tỉnh rượu, cậu thông cảm chút."

Tần Noãn: "... Em đã nói là em không phải bạn gái của anh, anh còn chưa theo đuổi em đâu! Anh đến phòng học của tụi em còn tự nhận là bạn trai em là cản mệnh đào hoa của em đó!"

Miệng nhỏ của Tần Noãn bĩu lại, quai hàm bạnh ra, dáng vẻ có hơi không phục, tròng mắt đôi khi trừng anh mấy lần.

Cố Ngôn Thanh bị biểu cảm đáng yêu của cô chọc đến khẽ cười một tiếng. Anh đưa trứng gà tới, "Lại đây, há mồm ra nào."

https://thuviensach.vn

"..." Anh muốn đút cô đấy à?

Tần Noãn nhìn xung quanh một chút, không khỏi xấu hổ. Cô nhìn quả trứng gà kia, đè nén nhịp tim lại, nói: "Em chỉ ăn lòng đỏ thôi ạ."

Cố Ngôn Thanh bất đắc dĩ tách lòng trắng ra, đưa lòng đỏ cho cô. Tần Noãn ngoan ngoãn há mồm ăn một cái hết nguyên quả.

Cố Ngôn Thanh liếc nhìn cô một cái, đưa lòng trắng còn lại lên miệng ăn.

Trong miệng Tần Noãn nhai nuốt lòng đỏ trứng, sững sờ nhìn anh chằm chằm. Cố Ngôn Thanh ăn cái gì cũng rất nhã nhặn, so với cô hoàn toàn khác biệt, thoạt nhìn giống như một loại hưởng thụ.

Tần Noãn si mê nhìn anh, không để ý nhai trứng nên mắc nghẹn. Chỉ trong chốc lát, cổ nghẹn tới mặt đỏ bừng, nhịn không được trợn trắng mắt.

Cô vội bưng sữa bò uống "ừng ực ừng ực" mấy ngụm, lúc này cả người mới dễ chịu hơn.

Giảng viên vừa văn cầm máy tính đi vào, phòng học ồn ào dần yên tĩnh lại.

Thấy cô còn nhìn mình chằm chằm, Cố Ngôn Thanh chà xát hai tay, nhìn cô, "Em nghe giảng bài đi."

Sau đó, anh mở sách lập trình của mình ra, vùi đầu học tập.

Tần Noãn vẫn ngắm anh như cũ.

Đây là tiết tiếng Anh cơ bản, giảng viên đứng trên bục nói một câu tiếng Anh lưu loát. Cố Ngôn Thanh nghe thấy giảng viên nói số trang liền mở sách giáo khoa của Tần Noãn ra.

https://thuviensach.vn

Anh chỉ vào một đoạn Anh văn trong đó, "Em còn nhìn anh chằm chằm nữa thì coi chừng bị giảng viên hỏi bài đấy!"

Tần Noãn "hừ" cái mũi, nghiêm túc đọc sách.

Trong lúc học bài, Cố Ngôn Thanh rất tập trung, suốt nửa ngày gần như không có nói chuyện với cô, mà Tần Noãn cũng không có quấy rầy anh.

Mãi đến khi chuông tan học vang lên, Cố Ngôn Thanh vẫn còn tô tô vẽ vẽ trên tờ giấy nháp, giống như đang bận tính bài tập gì đó. Tần Noãn chào hỏi bạn cùng phòng rồi để mấy người các cô ấy đi trước, còn mình thì ở lại phòng học chờ anh.

Sinh viên trong phòng học lục tục ngo ngoe về hết, Cố Ngôn Thanh vẫn còn bận bịu. Tần Noãn buồn bực ngán ngẩm. Cô mở điện thoại ra xem diễn đàn trường, vụng trộm tải xuống mấy bức ảnh cao thanh hình lớn của anh.

Tần Noãn lấy một tờ giấy màu trắng ra, cầm bút lên vẽ.

Khi Cố Ngôn Thanh thu dọn sách vở, ngẩng đầu thì nhìn thấy cô rất tập trung vẽ lại ảnh chụp trong điện thoại.

Bức ảnh kia chụp cảnh dưới thân cây kia, lúc anh chủ động hôn cô thì bị người ta chụp lại.

"..." Cố Ngôn Thanh gõ gõ bàn học, "Em đói bụng chưa?"

Tần Noãn u oán ngước mắt, nhìn bức vẽ trên bàn một chút rồi băn khoăn nhìn bốn phía. Sau đó, cô mới quay lại nhìn Cố Ngôn Thanh, "Anh còn biết đói cơ à?"

"... Thật xin lỗi, lần sau em hãy nhắc anh."

"Em không chấp nhận miệng xin lỗi suông." Tần Noãn đóng sách vở lại, thu dọn giấy bút.

https://thuviensach.vn

Cố Ngôn Thanh lẳng lặng nhìn cô, đợi cô còn nói cái gì sau đó.

Tần Noãn nhíu mày cười một tiếng. Đột nhiên, cô bưng mặt mình tới cho anh, nhắm mắt lại, "Bây giờ phòng học không có ai, em cho phép anh hôn em một cái."

———

[1] Giá trị nhan sắc nghịch thiên: dung mạo đẹp quá mức bất tuân đạo trời..:v

[2] Cao thanh hình lớn: dáng người cao lớn, chất giọng đĩnh bạt.

[3] Nhân lúc cháy nhà, chạy đi hôi của: nhân lúc người khác không để ý mà nhận đồ là của mình - ở đây ám chỉ Cố Ngôn Thanh thừa dịp Tần Noãn say mà nhận làm bạn trai của cô.

[4] Thụ sủng nhược kinh: bất ngờ được sủng ái nên bị doạ sợ.

https://thuviensach.vn

NGOAN, DỖ ANH

Dạ Tử Tân

dtv-ebook.com

Chương 24: Hình Xăm Hoa Diên Vĩ*

Edit: Xiao Yi.

* Hoa diên vĩ: hình ảnh minh hoạ:

Khuôn mặt của Tần Noãn rất gần, ngũ quan nhỏ xinh tinh xảo, da thịt trắng nõn mềm mại. Lúc cô nhắm mắt, rèm mi dày đậm như cánh bướm vểnh lên, run nhè nhẹ.

Tần Noãn không trang điểm, môi chỉ son nhẹ một ít. Khoé môi của cô lúc này cong lên mấy phần, gò má bên trái lộ ra một lúm đồng tiền nhàn nhạt.

Cố Ngôn Thanh chống cằm nhìn cô, nhất thời nảy sinh ý định muốn trêu chọc cô.

Anh dần dần hướng mặt mình tới, sau đó giơ ngón trỏ của tay phải lên, nhấn nhẹ lên môi đỏ của cô một cái.

Sau đó, thần sắc của anh rất tự nhiên mà thu tay lại. Nhìn dáng vẻ lúc này của cô, Cố Ngôn Thanh nhẹ nói: "Anh hôn rồi đấy."

Tần Noãn chậm rãi mở mắt ra. Nhớ lại xúc cảm như chuồn chuồn lướt nước giữa hai cánh môi, cô chép miệng hai lần, vẫn chưa thoả mãn.

Anh, anh thật sự chỉ hôn một chút thôi à? Cũng không cần trung thực như thế chứ...

https://thuviensach.vn

Trong lòng Tần Noãn có hơi thất vọng.

Cố Ngôn Thanh ngồi thẳng người dậy, cầm lấy balo của cô dưới chân, đặt chung với balo của mình rồi đứng dậy, "Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm."

"Dạ." Tần Noãn ngoan ngoãn đáp một tiếng, cùng anh đi ra khỏi phòng học.

Trong lòng cô vẫn suy nghĩ về nụ hôn kia, luôn cảm thấy không đúng thế nào ấy.

Có lẽ Tần Noãn quá nhập tâm nên quên mất lối đi phòng học xếp thành bậc thang, dưới chân hẫng một cái, cả người cô liền mất thăng bằng ngã ra đằng trước.

Cố Ngôn Thanh quay đầu, thần sắc biến đổi. Anh thuận thế giữ chặt cánh tay của cô lại, cả người của Tần Noãn nhào tới, va vào ngực anh.

Chưa kịp hoàn hồn nhưng cô đã ngẩng đầu lên, tròn đôi mắt hạnh căng thẳng nhìn anh, "Em, em không phải cố tình đâu."

Ánh nắng chiếu xuyên qua cửa sổ thuỷ tinh, phủ xuống gương mặt của cô, sống mũi kiều mỹ, má đào da tuyết [1], hai đồng tử linh động như toả sáng, vừa xinh xắn vừa đáng yêu.

Cố Ngôn Thanh lẳng lặng nhìn cô một lát, sau đó cúi gương mặt tuấn dật lại gần, giống như muốn hôn cô.

Tần Noãn khẩn trương nhắm mắt lại, trái tim nhảy lên "bình bịch".

Lúc này, hành lang bên ngoài chợt truyền đến một trận nói cười, thanh âm rất gần, khiến cho cả người của Cố Ngôn Thanh hơi dừng lại, sau đó buông cô ra.

https://thuviensach.vn

"Em nhìn đường nào." Ngữ khí của anh rất bình thản, dắt tay cô đi, nhanh chóng đi ra ngoài phòng học.

Mong muốn được hôn còn chưa thành ý nguyện, Tần Noãn cắn môi đi theo sau anh. Trong lòng cô có hơi không thoải mái, âm thầm oán nhóm người bên ngoài kia tới thật không đúng lúc, phá hư chuyện tốt của cô rồi!

Đến khi ngẩng đầu, nhìn thấy bên tai của Cố Ngôn Thanh ửng hồng, lúc này cô mới cảm thấy dễ chịu hơn, ý cười nở rộ trên mặt.

Từ trong lầu học đi ra, tay của cô vẫn như cũ bị Cố Ngôn Thanh nắm lấy.

Bước chân của anh rất nhanh, Tần Noãn chạy mấy bước nhỏ theo sau, "Cố Ngôn Thanh, anh là mới yêu lần đầu đúng không?"

Vừa dứt lời, cô rõ ràng cảm nhận được bước chân của anh dừng lại nửa giây, sau đó lại giả vờ như không có gì mà tiếp tục đi lên phía trước.

Tần Noãn cười: "Trước đây anh chưa từng nắm tay cô gái nào đúng không? Là loại đặc biệt ngây thơ ấy à?"

Cố Ngôn Thanh không để ý tới cô, bước chân ngược lại còn nhanh hơn vừa nãy. Tần Noãn theo không kịp, đành phải kéo ngược tay của anh về.

Cố Ngôn Thanh dừng lại, bất đắc dĩ nhìn cô, "Em không đói à?"

Tần Noãn không đáp, nhướn mày nhìn anh, "Em là mối tình đầu của anh đúng không ạ?"

Cố Ngôn Thanh trầm mặc.

Tần Noãn: "Nếu nói như vậy thì đây cũng rất có thể là mối tình cuối của anh đó nha. Hơn nữa còn là em theo đuổi anh nữa!"

Cố Ngôn Thanh nhìn cô, cũng muốn nghe xem cô nói cái gì.

https://thuviensach.vn

Tần Noãn cười giả dối, "Đời này của anh dù sao cũng phải dũng cảm để yêu một lần. Không có quá trình theo đuổi người khác, cuộc sống sẽ không hoàn mỹ. Vậy nên, để cho cuộc sống của anh hoàn mỹ hơn, em cho anh một cơ hội để theo đuổi em, thế nào?"

Cô ngước nhìn anh, đồng tử lấp lánh nước, trong đấy viết đầy chờ mong.

Cố Ngôn Thanh như rất hứng thú mà nhướn mày, thả tay của cô ra, ngữ khí lười nhác, "Được thôi."

Anh đồng ý quá nhanh khiến Tần Noãn có hơi chậm phản ứng.

Sau đó, cô lại thấy Cố Ngôn Thanh hất cằm lên, "Em chạy đi."

Tần Noãn: "???"

Cố Ngôn Thanh: "Em chạy đằng trước, tôi ở phía sau theo đuổi cho."

Tần Noãn: "..."

...

Chủ đề Tần Noãn táo bạo theo đuổi Cố Thanh đã dấy lên một hồi nổi giận trên diễn đàn, cũng khiến cho cô đắc tội với một nhóm lớn sinh viên nữ xem Cố Ngôn Thanh là nam thần trong lòng.

Lúc bình chọn hoa khôi giảng đường, rất nhiều người trước đây bỏ phiếu cho cô, lúc này đều quay đầu bỏ phiếu cho Lý Nhiễm.

Về phía sinh viên nam, họ cũng chuyển mục tiêu sang người Lý Nhiễm không có bạn trai này, một lần nữa bỏ phiếu cho cô ta.

Cuối cùng, Lý Nhiễm của khoa Khoa học máy tính chiếm được số phiếu bầu kinh người mà đứng nhất bảng, trở thành hoa khôi giảng đường khoá mới này.

https://thuviensach.vn

Mặc dù như thế, độ hot của những topic về Cố Ngôn Thanh và Tần Noãn vẫn cao như cũ không hề hạ nhiệt.

Hằng năm, khi kết quả bầu chọn hoa khôi giảng đường mỗi năm được công bố, diễn đàn kiểu gì cũng sẽ náo nhiệt một phen. Nhưng năm nay, diễn đàn lại bị danh tiếng của Tần Noãn lất át, cho nên Lý Nhiễm bị xem như là hoa khôi giảng đường không gây được chú ý trong lịch sử Đại học C.

Trong ký túc xá, Tô Tử Hân lướt diễn đàn, nhớ đến hồi huấn luyện quân sự, Lý Nhiễm đắc ý huênh hoang, lúc này chỉ thấy cô ta đáng đời.

Cô nàng lại nhìn qua Tần Noãn đang chống cằm nằm lì trên giường, cái chân đạp tới đạp tới đạp lui. Tần Noãn đang say sưa ngon lành đọc một quyển tiểu thuyết vừa mượn ở thư viện.

Tô Tử Hân bồn chồn nhìn cô, "Buổi tối thế này là thời gian vàng để hẹn hò đấy! Tề Á Nhuỵ cũng đi hẹn hò rồi, cậu còn ở ký túc xá làm gì?"

Tần Noãn ủ dột thở dài, "Đại thần nhà mình có hơi bận rộn."

Gần đây, Cố Ngôn Thanh giống như đang bận hạng mục lớn nào đó, đến thời gian ăn cơm với cô đôi khi còn không có, càng đừng nói đến thời gian hẹn hò.

Tô Tử Hân thương hại nhìn cô, "Quả nhiên là yêu đương với học bá vất vả quá ha? Chỉ là kiểu người này cũng rất tốt mà, thời Đại học cố gắng nhiều một chút, sau khi tốt nghiệp liền có thể bớt khổ một chút. Có những người khi còn học Đại học luôn phóng túng, sống không đứng đắn, vừa mới tốt nghiệp lập tức cảm nhân sâu sắc xã hội tàn khốc đó."

"Đại thần nhà cậu có hoài bão, có theo đuổi, là một người đàn ông trưởng thành nha. Sau này nhất định anh ấy sẽ cho cậu một cuộc sống tốt đẹp!" Tô Tử Hân giơ ngón tay cái lên.

https://thuviensach.vn

"..." Tần Noãn mới không cần anh nuôi. Nếu sau này Cố Ngôn Thanh cần cô nuôi, ngược lại cô rất đồng ý nữa kìa.

Tần Noãn ăn khoai tây chiên trong tay, lắc đầu tiếp tục xem tiểu thuyết của mình.

Tô Tử Hân thay một bộ đồ thể thao, nhìn cô rồi hỏi: "Mình tới thao trường chạy bộ, cậu muốn đi cùng không?"

Tần Noãn không ngẩng đầu, "Cậu đi đi, tiểu thuyết đang hồi gây cấn rồi."

"Được thôi tiểu cá ướp muối [2], muốn mua gì thì nhớ nhắn Wechat cho mình, lúc về mình mua giúp cậu." Tô Tử Hân nhún vai, mở cửa ra khỏi ký túc xá.

Tần Noãn lại đọc vài trang tiểu thuyết, nhìn thấy điện thoại bên gối sáng đèn, cô thuận tay mở lên, là tin nhắn Wechat của Cố Ngôn Thanh: 【Em có rảnh không? Có muốn ra ngoài đi dạo một chút không?】

Tần Noãn sững sờ, trả lời: 【Anh không bận ạ?】

Cố Ngôn Thanh: 【Anh đang ăn cơm ở căn - tin số 2, cách ký túc xá của em cũng gần. Em tới đây nói chuyện một lát đi, rồi chút nữa anh cùng em đi dạo.】

Tần Noãn nhìn thời gian, đã chín giờ rưỡi tối.

Giờ này anh mới ăn cơm...

Tần Noãn: 【Được ạ, anh chờ em chút, em lập tức đến!】

Cô vội leo từ giường xuống, lấy quần áo trong tủ ra thay, thuận tiện nói với Chu Thịnh Nam đang trong nhà vệ sinh tắm rửa, "Tiểu Chu Chu, mình đi hẹn hò, Tử Hân đi chạy bộ nên nói với cậu một tiếng nhé."

https://thuviensach.vn

Chu Thịnh Nam trong phòng tắm đáp lại, "Mình biết rồi."

Vừa dứt lời, đột nhiên Chu Thịnh Nam kêu lên một tiếng, bên trong còn truyền tới một tràng thanh âm của đồ vật bị rơi xuống đất.

Tần Noãn giật mình, cấp tốc vọt tới cửa phòng tắm, "Cậu có sao không?"

"Mình không sao, bị ngã một chút thôi." Giọng của Chu Thịnh Nam như đang cố nhịn.

Tần Noãn cảm thấy không đúng, vô thức muốn mở cửa phòng tắm, nhưng bên trong bị khoá trái.

Cô sốt ruột hỏi: "Tiểu Chu Chu, cậu không sao chứ?"

"Mình trật chân thôi..."

"Cậu mở cửa cho mình." Tần Noãn nắm lấy tay vịn.

Bên trong không có động tĩnh.

Tần Noãn đợi một hồi, gõ cửa, "Tiểu Chu Chu? Cậu mở cửa đi, chúng ta đều chung một phòng ký túc, có gì không thể nhìn chứ? Mở cửa ra đi."

Qua một hồi lâu, cửa phòng tắm mới bị mở ra. Tần Noãn nhìn thấy Chu Thịnh Nam ngồi dưới đất, hai tay ôm mắt cá chân, hốc mắt rưng rưng.

Khăn tắm che kín thân thể của Chu Thịnh Nam, nhưng cặp đùi vẫn lộ ra bên ngoài, trên đùi phải còn có một vết sẹo rất lớn, giống như bị phỏng lửa để lại.

Thấy Tần Noãn đến, Chu Thịnh Nam cắn môi, nước mắt rơi xuống, bối rối đưa tay che đi vết sẹo, cực kỳ chật vật.

https://thuviensach.vn

Tần Noãn không nói gì, kéo tay giúp Chu Thịnh Nam đứng dậy, ra khỏi phòng tắm.

Nhìn mắt cá chân của Chu Thịnh Nam, cô nhíu mày, "Sưng lên cả rồi, có lẽ phải đi bệnh viện thôi."

Chu Thịnh Nam lắc đầu, "Không sao đâu mà, thói quen bị trật chân thôi, mình bôi thuốc là được. Trong ngăn tủ của mình có thuốc lưu thông máu, cậu lấy giúp mình với."

Tần Noãn lấy chai thuốc ra, tự mình giúp Chu Thịnh Nam bôi thuốc, "Cậu nhịn một chút, sẽ hơi đau đấy."

Chu Thịnh Nam không đáp.

"Lúc nãy xảy ra chuyện gì mà trượt chân vậy?" Tần Noãn thuận miệng hỏi đặng phân tán sự chú ý của Chu Thịnh Nam.

Chu Thịnh Nam: "Sữa tắm vấy trên sàn, gót chân mình bị trượt."

Bôi thuốc xong, Tần Noãn mở tủ tìm đồ ngủ cho Chu Thịnh Nam.

Chu Thịnh Nam khó khăn thay đồ ngủ vào, cúi đầu nhìn chân mình một chút, lại ngượng ngùng cười với Tần Noãn, "Vừa nãy... có phải đã doạ cậu rồi không?"

Tần Noãn sửng sốt một chút mới biết rằng cô nàng đang nói đến vết sẹo trên đùi.

Lúc trước, Tô Tử Hân có hỏi Chu Thịnh Nam vì sao chỉ mặc quần dài, bọc kín người cực kỳ chặt. Lúc ấy, Chu Thịnh Nam không có trả lời, cuối cùng bây giờ Tần Noãn mới biết vì sao.

Chu Thịnh Nam cúi đầu, ôm chân ngồi trên ghế, không nhìn đến biểu lộ của Tần Noãn, cả người không hiểu vì sao như tản ra sự bi thương.

https://thuviensach.vn

Trong phòng yên tĩnh, đột nhiên Tần Noãn không biết nên nói cái gì.

Trầm mặc một chút, cô vỗ vai Chu Thịnh Nam, cười nói: "Vậy mình cũng chia sẻ với cậu một bí mật."

Chu Thịnh Nam nghi hoặc ngước mắt, nhìn thấy Tần Noãn quay lưng về phía mình, vén áo lên, lộ ra tấm lưng cho cô nhìn.

Lưng của Tần Noãn rất đẹp, là tiêu chuẩn eo của mỹ nhân. Chỉ là vị trí gần thắt lưng bên trái có một hình xăm gốc hoa diên vĩ.

Hình xăm rõ là được người chuyên nghiệp xăm lên, hoa diên vĩ màu tím nở rộ trên thắt lưng của Tần Noãn, lộ ra da thịt trắng nõn như tuyết, vừa mang theo vài phần xinh đẹp, vừa toát lên cao quý và thần bí.

Chu Thịnh Nam hơi kinh ngạc nhìn hình xăm đó, "Hoa diên vĩ này rất đẹp."

Ý cười trên mặt Tần Noãn nhạt đi một chút, nhẹ nói: "Cậu nhìn kỹ xem."

Chu Thịnh Nam lại đưa mắt nhìn hình xăm kia một chút. Thời gian trôi qua, cô như nhận ra cái gì, không tự giác vươn tay qua nhưng không dám chạm vào, đầu ngón tay có hơi run lên.

Phía dưới hình xăm tinh mỹ kia là từng vết sẹo như đang giương nanh múa vuốt, dữ tợn mà ngoan lệ.

Chu Thịnh Nam ngây người nửa ngày, sống mũi chua xót, nhất thời quên đi hô hấp.

Trong ấn tượng của cô, Tần Noãn là thiên chi kiều nữ [3], ngoại hình tốt, tính cách tốt, bên trong lại sở hữu sự giáo dưỡng mà người thường không có cách nào với được. Có lẽ là do Tần Noãn có bối cảnh gia thế không ai tưởng ngờ tới.

https://thuviensach.vn

Hắn là Tần Noãn phải không buồn không lo mà trưởng thành, thế giới của Tần Noãn so với cô hoàn toàn khác biệt mới đúng.

Nhưng tại sao lại như thế...

Chuông điện thoại đúng lúc vang lên, Tần Noãn phản ứng lại, thả vạt áo xuống rồi nhận máy.

Là Cố Ngôn Thanh gọi tới, ngữ khí của đầu dây bên kia rất là ôn hoà, "Sao em còn chưa xuống lầu? Anh đang dưới lầu đợi em."

———

[1] Má đào da tuyết: má hồng da trắng.

[2] Tiểu cá ướp muối: nằm ườn bất động như cá được ướp muối - ở đây ví von hình ảnh Tần Noãn lười biếng nằm trên giường.

[3] Thiên chi kiều nữ: con cưng của trời, tiểu thư đài các.

https://thuviensach.vn

NGOAN, DỖ ANH

Dạ Tử Tân

dtv-ebook.com

Chương 25: Em Có Rất Nhiều Tiền

Edit: Xiao Yi.

Ngay lúc này, nghe thấy tiếng của Cố Ngôn Thanh, không hiểu sao Tần Noãn lại cảm thấy có hơi hoảng hốt.

Cô nắm chặt điện thoại bên tai, quên mất việc phải trả lời anh.

Người bên kia đợi một hồi, giọng nói pha chút lo lắng hỏi: "Em sao vậy?"

"Tần Noãn?"

Đứng dưới lầu ký túc xá nữ, Cố Ngôn Thanh càng thêm nắm chặt điện thoại, lẳng lặng chờ đợi phản ứng của cô, ánh mắt nhìn về hướng dãy lầu của ký túc.

Tần Noãn hoàn hồn lại, lúc này mới nhớ tới Cố Ngôn Thanh đang đợi cô.

Cô có chút áy náy đáp lại: "Bạn cùng phòng của em vừa bị ngã, tạm thời em không ra ngoài được."

"... Em không sao chứ?"

"Em không sao, đã nói là bạn cùng phòng bị ngã mà. Anh lo lắng như vậy làm gì, nhớ em sao?" Tần Noãn khẽ cười.

https://thuviensach.vn

Cố Ngôn Thanh nghĩ đến không khí bên kia không thích hợp để nói chuyện điện thoại, trong lòng có hơi khẩn trương, thấp giọng nói: "Anh đang ở dưới ký túc xá của các em."

"Thật sự là nhớ em à?"

"Ừ, em xuống đây đi."

Cúp điện thoại, Tần Noãn nhìn sang Chu Thịnh Nam còn đang ngẩn người, cười nói: "Mình dìu cậu lên giường nhé."

Chu Thịnh Nam gật đầu, dưới sự giúp đỡ của Tần Noãn vịn thang leo lên giường trên, nói với Tần Noãn: "Cố Ngôn Thanh hiếm khi rảnh rỗi, cậu đi đi."

Tần Noãn suy nghĩ một chút, nói: "Anh ấy đang ở dưới lầu, mình đi nói chuyện với anh ấy mấy câu, lát nữa sẽ trở về. Chân cậu bị thương, cử động không tiện, nếu cậu có chuyện gì phải gọi điện ngay cho mình. Mình lập tức trở về."

"Ừ, cậu mau đi đi."

Lúc Tần Noãn ra tới cửa, Chu Thịnh Nam nhìn chằm chằm bóng lưng cô, không tự chủ gọi lại một tiếng: "Tần Noãn."

Tần Noãn quay đầu nhìn lại: "Sao vậy?"

Chu Thịnh Nam muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ cười cười: "Không có việc gì đâu."

Tần Noãn biết cô muốn hỏi chuyện gì, ngừng lại một lát, cô xoa xoa lưng, nhướng mày cười khẽ: "Buồn bã và đau khổ không có ở xung quanh cậu, mà ở trong lòng cậu."

https://thuviensach.vn

"Có câu "Con người sẽ mãi mãi khuất phục trước vận mệnh, nhưng vận mệnh lại không nghe theo bất kỳ kẻ nào". Mình lại cảm thấy, có một loại người sẽ không bị vận mệnh đánh bại. Cậu biết đó là loại người nào không?"

Chu Thịnh Nam lắc đầu.

"Người dũng cảm." Tần Noãn chỉ vào chính mình: "Cậu mỉm cười với cuộc sống, vận mệnh mới có thể mỉm cười với cậu."

Cô thật lòng nói với Chu Thịnh Nam.

Hốc mắt Chu Thịnh Nam rưng rưng, nhẹ nhàng gật đầu: "Cám ơn cậu."

Tần Noãn nhẹ nhàng khép cửa lại, chạy xuống lầu dưới.

Từ trong ký túc xá chạy ra, cô nhìn thấy Cố Ngôn Thanh đứng dưới tàng cây.

Thân mình của anh thẳng tắp, tiêu sái tuấn lãng, lẳng lặng nhìn hướng cửa ký túc xá, ánh mắt dừng lại một lúc lâu, mang theo mấy phần lo lắng.

Cho đến lúc này, khi thấy Tần Noãn xuất hiện, Cố Ngôn Thanh liền nhanh chóng bước tới.

Tần Noãn điều chỉnh tâm trạng, cười với hắn: "Cố đại thần là người bận rộn, sao tối nay lại dông dài và dính người thế? Còn nói có việc phải gọi em xuống đây à?"

Cô cau mày, làm nũng với hắn.

Lúc này, người đi qua đi lại trước cửa ký túc xá rất nhiều, Cố Ngôn Thanh lại không hề để tâm đến, nhìn từ đầu đến chân cô một lượt, ngờ vực hỏi: "Em thật sự không sao chứ?"

https://thuviensach.vn

Trong lòng Tần Noãn có hơi xao động, cười khẽ: "Ban cùng phòng của em bị ngã, em đương nhiên không sao rồi."

Nói xong, cô đưa tay sờ lên trán của Cố Ngôn Thanh: "Anh đang sốt à? Nói năng linh tinh, còn dám trù em xảy ra chuyện."

Cố Ngôn Thanh cầm tay cô đang đặt trên trán mình xuống, nắm trong lòng bàn tay, "Lúc nãy nói chuyện điện thoại, em không lên tiếng, nên anh lo lắng."

Tần Noãn đi tới gần một chút, ngửa mặt lên, "Vậy bây giờ anh kiểm ra đi, nhìn xem em có bị làm sao không nào?"

Chân mày của cô cong cong, trên mặt nở nụ cười ngọt ngào, mắt hạnh trong trẻo tươi sáng. Cố Ngôn Thanh không nói chuyện, lẳng lặng nhìn nàng chăm chú.

Tần Noãn cười, giang hai cánh tay: "Thấy Cố đại tài tử quan tâm em như vậy, bạn gái của anh cũng phải cho anh chút phúc lợi chứ! Nào, đến ôm một cái."

Cô nói chuyện vẫn đường hoàng như thường, chỉ là bản thân muốn ôm anh thôi.

Cố Ngôn Thanh cũng không vạch trần cô, đưa tay kéo cô vào trong ngực.

Tần Noãn ôm eo anh, một bên mặt đặt trước ngực anh. Cô thu lại ý cười, trên trán tăng thêm mấy phần trầm tư.

Thật kỳ diệu, bạn trai của cô vậy mà tối nay lại tâm linh tương thông với cô.

Không uổng là người đàn ông mà cô coi trọng.

https://thuviensach.vn

Khóe môi Tần Noãn hơi cong lên, khe khẽ gọi hắn: "Cố Ngôn Thanh."

"Hả?"

"Không có gì, em muốn gọi tên anh thôi."

"Cố Ngôn Thanh."

"Ừ."

...

Tần Noãn gọi nhiều lần, mỗi lần anh đều đáp lại, không hề cảm thấy phiền.

Cô chôn đầu trong ngực Cố Ngôn Thanh, khóe mắt dần dần ướt át, cảm thấy cảm giác trống rỗng trong lòng đã được cái gì đó lấp đầy.

"Thật tốt." Cô lau khóe mắt ươn ướt, tối nay bị Tiểu Chu Chu khiến cho cảm xúc hơi chùn xuống. Sợ Cố Ngôn Thanh phát hiện, cô vùi vào trong ngực anh, bất động.

Cố Ngôn Thanh vuốt tóc cô, "Bạn cùng phòng của em không sao chứ?"

"Bị trật mắt cá chân ạ. Em nói muốn đưa cậu ấy đi bệnh viện, cậu ấy nói là thường bị trật như vậy. Không sao đâu, vừa mới bôi thuốc rồi."

"Vậy giờ... em muốn lên trên đó với cô ấy?"

Tần Noãn rời khỏi lồng ngực của anh.

Cô nghĩ một cái, kéo tay của Cố Ngôn Thanh, "Anh cũng đã đặc biệt chạy tới rồi, em không ngại cùng anh đi dạo gần đây đâu."

Chu Thịnh Nam lúc này có lẽ cũng đang ngồi đợi một mình.

https://thuviensach.vn

Phía Nam khu ký túc xá có một rừng nhãn, ở giữa dùng đá cục lát thành đường đi, ven đường còn có đèn đường và ghế dài để ngồi.

Tần Noãn kéo tay Cố Ngôn Thanh xuyên qua rừng cây, thuận miệng hỏi anh, "Sắp Quốc Khánh rồi, anh có dự định gì không?"

Cô Ngôn Thanh nghĩ một chút, có hơi áy náy mở miệng: "Anh đã tham gia một tổ nghiên cứu khoa học, sau đó còn nhận mấy việc bên ngoài."

Tần Noãn nhíu mày: "Sao mỗi ngày anh đều làm nhiều việc như vậy thế? Anh rất thiếu tiền ạ?"

Cố Ngôn Thanh nhẹ gật đầu, "Cũng gần như vậy."

Cứ nghĩ mà xem, lập nghiệp sao có thể không cần tiền? Anh chỉ làm thêm là chủ yếu, muốn hợp tác với những doanh nhân đó để tạo lập mối quan hệ, trải đường cho tương lai sau này.

Tần Noãn nghiêm túc suy nghĩ một chút, "Thiếu bao nhiêu tiền, hay là em cho anh nhé?"

Cố Ngôn Thanh hơi khựng lại, lập tức cười, "Em cho anh bao nhiêu nào?"

Tần Noãn giơ ngón tay tính tính, "Trong tay của em có mấy cái biệt thự, mấy thứ kỳ trân dị bảo đem về từ các buổi bán đấu giá từ thiện. Em còn có một cặp kim cương châu báu, vàng bạc ngọc ngà. Dù sao em cũng không cần, đều có thể tùy lúc sử dụng nha."

Cô vừa nói, vừa lay cánh tay Cố Ngôn Thanh, ghé vào tai hắn nói: "Thật ra, em còn sở hữu cổ phần của tập đoàn Viễn Thương, ông nội để lại cho em... Còn việc có bao nhiêu, em không thèm nói với anh đâu."

https://thuviensach.vn

Cố Ngôn Thanh ngồi xuống chiếc ghế dài bên cạnh, cười như không cười nhìn cô.

Tần Noãn cũng ngồi xuống theo, "Anh đừng cười em nữa, em nói đều là thật mà. Đừng thấy em mặc quần áo bình thường, trên người cũng không có đồ vật xa xỉ, em đây là khiêm tốn thôi, thật ra chính là tiểu phú bà đó."

Đầu ngón tay Cố Ngôn Thanh nhẹ nắm cằm của cô, ngữ khí nhẹ nhàng, lộ ra mấy phần nghiền ngẫm, "Vậy tiểu phú bà đang khoe của trước mặt anh đó sao?"

Tần Noãn trừng mắt nhìn, vẻ mặt vô tội: "Em không có khoe khoang mà, anh đừng tự ti! Em chỉ là cảm thấy mình có thể giúp anh thôi. Ba của anh là giáo sư, cho nên nhà anh có thể xem là gia đình bậc trung bình thường. Em không biết vì sao anh lại thiếu tiền, nhưng nếu như anh cần em giúp đỡ, những thứ kia đối với em chỉ là tiện tay mà thôi."

Nói xong, cô vỗ vỗ vai của anh an ủi, "Em thật sự không có ý khoe khoang, anh không cần quá nhạy cảm. Anh là bạn trai của em, hai chúng ta không cần câu nệ, của em chẳng phải cũng là của anh sao?"

Cố Ngôn Thanh cầm tay cô ngắm nhìn, cảm thấy nha đầu như cô có chút ngốc, lại còn đang yêu.

Anh nhướn mi mắt, hỏi cô: "Hai chúng ta vừa quen nhau không bao lâu, vậy mà chuyện tiền của trong nhà em đã ôm hết ra để nói rồi?"

Tần Noãn nghĩ nghĩ: "Em không định sẽ nói ra ngọ nguồn trong nhà đâu nhé! Vả lại, em cũng đâu có nói với anh em có bao nhiêu tiền đâu."

Đáng nói chính là ngay cả cô cũng không biết mình có bao nhiêu tiền. Cô chưa từng đếm qua, không có hứng thú, chỉ biết mình xài không hết là được rồi.

https://thuviensach.vn

Cố Ngôn Thanh cười: "Một phần trăm cổ phần của Tập đoàn Viễn Thương đều có giá trên trời. Lẽ nào ông nội em chỉ để lại cho em một phần trăm chứ?"

Tần Noãn ngơ ra nửa ngày, "Thật sự là nhiều hơn nhiều hơn nhiều hơn... một phần trăm ạ."

Cố Ngôn Thanh giúp cô sửa lại tóc mái, căn dặn, "Sau này những lời như vậy không được nói lung tung với người khác, rất nguy hiểm, có biết không?"

"Em không có nói với người khác, ngay cả ba của em là ai người khác cũng không biết. Tối nay em nói ra chuyện này chính là sợ anh thiếu tiền nhưng lại ngại không dám nói ra."

Cố Ngôn Thanh cười nhìn cô, "Bạn gái của anh suy nghĩ cho anh như vậy, anh rất vui mừng. Chỉ là bây giờ, anh tạm thời không cần đến, em cứ giữ lại từ từ dùng."

"Thật ra em cũng không cần đến. Nổi danh trên thương trường nếu không phải tập đoàn Viễn Thương thì là tập đoàn Đằng Thụy, em đều thân hết."

Cố Ngôn Thanh có chút ngoài dự đoán, hỏi: "Đổng sự trưởng của Tập đoàn Đằng Thụy rất thương em sao?"

Vậy mà anh không biết đấy!

Tàn Noãn gật đầu, "Dì Lục Tinh luôn rất thương em, mỗi lần đi công tác về đều mua quà về cho em. Ông Lục và bà Lục cũng thương em nữa."

"Mỗi lần bà ấy đi công tác về đều có quà tặng em?" Cố Ngôn Thanh như suy nghĩ chuyện gì đó, "Con trai của bà ấy còn không có được đãi ngộ này cơ đấy."

https://thuviensach.vn

"Làm sao anh biết?" Tần Noãn vô cùng kinh ngạc.

"... Anh đoán." Hắn sờ sờ chóp mũi, thần sắc bình tĩnh.

Tần Noãn nhỏ giọng hỏi hắn: "Anh biết vì sao dì Lục Tinh đối xử tốt với em không?"

Cố Ngôn Thanh ghé mắt nhìn cô.

Tần Noãn kề sát bên tai anh, nói: "Dì Lục Tinh có con trai, chính là cái tên Mị Mị mà em đã nói với anh đó. Dì ấy đặc biệt hy vọng em gả cho Mị Mị để làm con dâu dì ấy."

"Thật sao?" Cố Ngôn Thanh cúi đầu, khóe môi chứa ý cười: "Vậy em nghĩ thế nào?"

"Em có anh rồi nha." Tần Noãn hoạt bát cười một tiếng, ôm cánh tay hắn rồi tựa lên vai hắn: "Mị Mị kia em chưa từng gặp qua, chắc chắn không đẹp trai như anh."

Cố Ngôn Thanh nhướn mắt: "Nhưng cậu ta có tiền, em gả cho cậu, sau này toàn bộ tập đoàn Đằng Thụy đều là của em, so với cổ phần mà ông nội để lại cho em còn nhiều hơn đấy."

Tần Noãn nhíu mày, bày ra dáng vẻ nhìn thấu tâm tư của anh, "Đang thử lòng em đúng không?"

Cô vỗ vỗ bả vai Cố Ngôn Thanh, "Anh yên tâm đi, làm sao em có thể chỉ vì một tập đoàn Đằng Thụy mà từ bỏ anh chứ? Giang sơn và mỹ nhân, em chắc chắn phải chọn mỹ nhân rồi. Dù sao anh cũng khuynh quốc khuynh thành như vậy."

"..."

https://thuviensach.vn

Tần Noãn nâng mặt của hắn, phớt nhẹ trên môi cho hắn một nụ hôn: "Em không cần tập đoàn Đằng Thụy, em chỉ cần anh."

Cô giống như một viên đường ngọt khiến cho lòng người ngọt ngào. Cố Ngôn Thanh ôm chặt eo của cô, hôn sâu hơn, đáp lại cô.

Qua rất lâu, Tần Noãn tựa vào trán Cố Ngôn Thanh thở: "Bạn học Cố Ngôn Thanh, em thích anh như vậy, anh có cảm động hay không?"

Lòng bàn tay hắn vuốt ve gò má của cô, hơi thở ấm áp tỏa ra: "Ừ, rất cảm động."

"Vậy anh có gì thưởng cho em không?" Cô tròn mắt nhìn hắn.

Cố Ngôn Thanh nghĩ nghĩ, cúi đầu: "Vậy thì.. lại hôn em một lần nữa đi."

Anh che môi cô, tiếp tục hôn sâu.

https://thuviensach.vn

NGOAN, DỖ ANH

Dạ Tử Tân

dtv-ebook.com

Chương 26: Chỉ Có Ông Xã Của Em Mới Được Nhìn

Edit: Xiao Yi.

Lúc Tần Noãn về tới ký túc xá, Tề Á Nhuỵ và Tô Tử Hân đã trở về, lúc này đang thu dọn phòng tắm.

Tề Á Nhuỵ cầm mấy đồ xốc xếch trong phòng tắm xếp lại ngay ngắn, nói: "Mình cảm thấy chúng ta nên mua một tấm thảm. Nếu không, khi tắm mà bị trượt chân cũng quá doạ người đi."

Tần Noãn đi qua phụ cô nàng, lại hỏi Chu Thịnh Nam, "Tiểu Chu Chu, cổ chân của cậu thế nào rồi? Không sao chứ?"

Chu Thịnh Nam ngồi trên giường đọc sách, lắc đầu cười nhẹ, "Mình không sao, không có gì nghiêm trọng đâu."

Vừa dứt lời, chuông điện thoại của Chu Thịnh Nam vang lên, là một số lạ. Cô mơ hồ nhận máy, "Alo, xin chào."

Bên kia trầm mặc một hồi, giọng nam quen thuộc truyền đến, "Em bị thương sao?"

Là giọng của Cận Bùi Niên.

Cả người của Chu Thịnh Nam hơi khựng lại, cúp máy.

"Sao Cận Bùi Niên lại biết được số điện thoại của mình thế?" Cô nhìn về phía Tần Noãn và Tề Á Nhuỵ.

https://thuviensach.vn

Tề Á Nhuỵ cầm chổi quét đất, cảm giác được ánh mắt của Chu Thịnh Nam đang nhìn mình, cô nàng chê cười quay đầu, "Tối nay Điền Phi Chương muốn xem điện thoại của mình, nói cái gì mà kiểm tra định kỳ. Kết quả là sau khi cầm điện thoại của mình, anh ấy liền lưu số của cậu rồi nói cho Cận Bùi Niên... Mình không phải cố ý."

Chu Thịnh Nam mấp máy môi, "Chuyện mình vấp ngã cũng là cậu nói sao?"

Tề Á Nhuỵ vội vàng phủ nhận, "Cậu không thể oan uổng mình được nha. Mình vừa mới về đã thấy phòng tắm loạn tùng phèo, phải bắt tay thu dọn nên không có cơ hội nói cho Điền Phi Chương nha."

Mọi người đều biết quan hệ giữa Chu Thịnh Nam và Cận Bùi Niên có điểm gì đó là lạ, nhưng bình thường Chu Thịnh Nam khá trầm mặc, cho nên ai cũng không hỏi đến, dù sao cũng là riêng tư của người khác.

Tề Á Nhuỵ không hề có ý muốn giúp Cận Bùi Niên, tối nay chỉ đơn thuần là việc ngoài ý muốn!

"Có lẽ là Cố Ngôn Thanh," Tần Noãn nói: "Nhưng mình không có nói là cậu bị ngã, không biết làm sao anh ấy đoán được."

Chu Thịnh Nam nhìn hai người, thở dài cười khẽ, "Không có gì đâu, mình không có ý muốn trách các cậu."

Thấy Chu Thịnh Nam không hề tức giận, trong lòng của Tề Á Nhuỵ hiếu kỳ, thử thăm dò hỏi một câu, "Quan hệ giữa Cận Bùi Niên và cậu... là thế nào? Mình nhìn không giống bạn học Cao trung bình thường nha."

Ý cười trên mặt Chu Thịnh Nam nhạt đi. Trầm mặc một lát, Chu Thịnh Nam nhìn về phía bạn cùng phòng, "Anh ấy là bạn trai cũ của mình."

https://thuviensach.vn

"..." Mặc dù mọi người đều đã nghĩ đến quan hệ này, nhưng bây giờ Chu Thịnh Nam lại tự mình thừa nhận, ba người lập tức ngẩn người, có hơi thất thần.

Chu Thịnh Nam không tiếp tục nói nữa, bỏ quyển sách xuống, kéo chăn qua nằm.

"Vậy hai người..." Tề Á Nhuỵ còn muốn hỏi, Tần Noãn vội kéo cô nàng.

Phát hiện cảm xúc của Chu Thịnh Nam không tốt, Tề Á Nhuỵ im lặng, trong ký túc xá đột nhiên trở nên yên tĩnh lại.

Mười phút sau, chuông điện thoại của Chu Thịnh Nam lại vang lên lần nữa, nhưng trong nháy mắt liền bị cô cúp máy.

Tiếng chuông lại vang lên, cô vẫn từ chối cuộc gọi.

Như vậy lặp đi lặp lại nhiều lần, Chu Thịnh Nam kéo số điện thoại kia vào sổ đen, bên tai rốt cục cũng được an tĩnh.

Biết tâm tình của Chu Thịnh Nam không tốt, Tô Tử Hân và Tề Á Nhuỵ không đùa giỡn nữa, ai làm việc nấy.

Tần Noãn ngồi dưới đèn làm bài tập, một tin nhắn lạ gửi tới: 【Tần Noãn, tôi là Cận Bùi Niên, mắt cá chân của Chu Thịnh Nam thường hay bị trật, mỗi lần đều rất nghiêm trọng, bôi thuốc không đủ, phải đi bệnh viện. Tôi đang ở dưới lầu ký túc xá các em nhưng không liên lạc được với cô ấy.】

Tần Noãn nhìn tin nhắn, thần sắc lập tức biến đổi. Cô quay lưng về phía Chu Thịnh Nam đang nằm trên giường, đưa lưng về phía mình, "Tiểu Chu Chu, vết thương trên chân cậu sao rồi?"

"Không sao." Thanh âm của Chu Thịnh Nam rất nhẹ, đè nén cảm xúc.

https://thuviensach.vn

Tần Noãn không yên lòng, trèo lên thang bắc lên giường của Chu Thịnh Nam, vỗ vỗ bả vai của cô nàng, "Mình thấy cậu té rất nặng, không biết mình bôi thuốc có ổn không. Cậu để mình xem thử một chút đi."

Chu Thịnh Nam ghé mắt nhìn cô, dừng một hồi, cô nàng vẫn ngồi dậy, đưa mắt cá chân ra cho cô nhìn.

Sưng đỏ còn chưa biến mất, máu ứ đọng lộ ra.

Tần Noãn lại nhìn qua Chu Thịnh Nam, trên trán của cô nàng đổ mồ hôi, sắc mặt cũng trắng bệch như tờ giấy.

Tần Noãn nhíu mày, "Cái gì mà không sao hả? Chúng ta đi bệnh viện."

Tô Tử Hân và Tề Á Nhuỵ thấy tình hình nghiêm trọng cũng chạy qua phụ cô, đỡ Chu Thịnh Nam từ giường trên xuống.

Lúc Chu Thịnh Nam được đỡ ra ngoài, Cận Bùi Niên đang sốt ruột chờ đợi. Vừa nhìn thấy Chu Thịnh Nam, anh lập tức bước nhanh lại, trên mặt lộ ra sự lo lắng, "Vết thương của em sao rồi?"

Cận Bùi Niên muốn kéo tay cô, nhưng bị Chu Thịnh Nam vô thức lùi lại. Bởi vì động tác quá mạnh, cổ chân của cô lại truyền đến đau đớn kịch liệt, khiến cô nhíu mày.

Động tác vươn tay của Cận Bùi Niên cứng lại, ánh mắt rơi xuống khuôn mặt của Chu Thịnh Nam.

Tần Noãn thấy cô nàng như vậy, đỡ lấy cô nàng, nói: "Để em đưa Tiểu Chu Chu đến bệnh viện."

Cận Bùi Niên hoàn hồn, gật đầu, "Tôi lái xe đưa các em."

Tô Tử Hân và Tề Á Nhuỵ đưa hai người lên xe của Cận Bùi Niên. Tần Noãn nói: "Ký túc xá sắp khoá cửa, hai cậu trở về ngủ đi. Một mình mình

https://thuviensach.vn

lo được, có gì mình sẽ gọi điện thoại cho."

...

Lúc đến bệnh viện, Chu Thịnh Nam sốt cao nên hôn mê bất tỉnh.

Cận Bùi Niên ôm cô đến phòng cấp cứu làm mấy hạng kiểm tra. Đến khi mọi thứ xong hết đã là hai giờ rạng sáng.

Trong phòng bệnh, Chu Thịnh Nam được truyền dịch, lúc này đang ngủ rất say. Tần Noãn ngồi bên giường trông nom cô nàng, cái đầu gật gù, cuối cùng cũng không nhịn được, gục xuống mép giường ngủ mất.

Đang lúc mơ mơ màng màng, cô cảm thấy có ai như bế mình dậy. Thân thể của cô run lên một cái, lập tức tỉnh lại.

Cô mở mắt ra, đối diện là đôi mắt ân cần của Cố Ngôn Thanh.

Anh cọ cằm lên trán cô, "Cận Bùi Niên gọi điện thoại cho anh, cho nên anh đến đón em."

Tần Noãn dựa vào trong ngực anh, mi mắt nặng đến không mở lên nổi, "Giờ này ký túc đóng cửa rồi, sao anh ra được thế ạ?"

"Anh ở văn phòng khoa."

Tần Noãn nhíu mày, "Anh lại thức đêm."

"Em đi theo họ tới bệnh viện sao không nói cho anh?"

Tần Noãn cọ cọ trong ngực anh, nhắm mắt ngủ tiếp, không hề trả lời.

Cố Ngôn Thanh bế cô ra, gặp Cận Bùi Niên ở cửa.

"Người của cậu, cậu tự chăm sóc đi. Bạn gái của tôi, tôi đưa về." Cố Ngôn Thanh nói.

https://thuviensach.vn

Cận Bùi Niên gật đầu, "Khi nào Tần Noãn tỉnh lại, giúp tôi cảm ơn em ấy."

Cố Ngôn Thanh không trả lời, chỉ nhạt giọng nói: "Sau này còn có chuyện như vậy thì nói sớm cho tôi một chút."

Cận Bùi Niên cười nhẹ, "Đau lòng à?"

Cố Ngôn Thanh liếc nhìn Cận Bùi Niên một cái, nhanh chân rời đi.

Cận Bùi Niên đứng ở cửa ra vào một hồi, sau đó đẩy cửa đi vào phòng bệnh.

...

Lúc tỉnh lại, Tần Noãn phát hiện bản thân ngủ ở hàng ghế phía sau, còn Cố Ngôn Thanh đang lái xe.

Cô mơ hồ một chút, hỏi: "Chúng ta đi đâu thế ạ?"

Cố Ngôn Thanh: "Anh có một chung cư ở gần trường, chúng ta về đó ngủ tạm một đêm."

"Giao Tiểu Chu Chu cho Cận Bùi Niên thật sự không sao chứ?" Cô vẫn có hơi không an lòng.

"Cậu ấy có chừng mực."

Tần Noãn nhẹ gật đầu, lại hỏi: "Anh biết quan hệ giữa họ là như thế nào không ạ?"

"Anh không biết," Phía trước đèn đỏ, Cố Ngôn Thanh dừng lại, quay đầu nhìn cô một cái, "Trước đây Cận Bùi Niên đánh nhau với người ta, bị trọng thương đến hôn mê. Sau đó thương thế tốt lên thì trở lại trường học, lúc đó

https://thuviensach.vn

Chu Thịnh Nam đã chuyển đi. Hai năm nay, Cận Bùi Niên vẫn luôn tìm cô ấy."

"Vậy anh ấy rất nặng tình với Tiểu Chu Chu..." Tần Noãn cảm thán.

Cố Ngôn Thanh nói: "Trên cánh tay trái của Cận Bùi Niên có một vết sẹo. Cậu ấy nói là vì mình cứu một cô gái mà để lại, người đó hẳn là Chu Thịnh Nam."

"Sẹo do bỏng sao?" Tần Noãn nhớ lại vết sẹo trên đùi của Chu Thịnh Nam.

"Sao em biết?"

Tần Noãn nhắc anh đèn xanh đã sáng lên rồi, Cố Ngôn Thanh đánh tay lái chạy đi.

Tần Noãn không tiếp tục nói về chủ đề này nữa, ánh mắt quét qua khung xe, "Anh lấy đâu ra chiếc xe này vậy?"

"..." Cô đổi chủ đề quá nhanh, Cố Ngôn Thanh trầm mặc một hồi mới đáp: "Anh mua, chỉ là không hay dùng mà thôi."

Tần Noãn đánh giá nội thất trong xe, có hơi hiếu kỳ.

Cố Ngôn Thanh nhìn cô qua tấm gương, "Em ngủ tiếp một lát đi, về tới nhà anh sẽ gọi em."

"Vâng." Tần Noãn ngáp một cái, ngã xuống chỗ ngồi mềm mại phía sau, tiếp tục ngủ.

Nhìn thấy cô an giấc, lúc về tới chung cư, Cố Ngôn Thanh cũng không gọi cô dậy, chỉ nhẹ bế cô lên nhà.

https://thuviensach.vn

Thả cô xuống giường, cô trở mình ngủ tiếp, Cố Ngôn Thanh giúp cô tháo giày cởi vớ ra, rồi đắp chăn cho cô.

Nghĩ cô mặc áo khoác dày đi ngủ sẽ không thoải mái, anh do dự một chút, sau đó vén chăn lên giúp cô cởi áo khoác ra.

Áo khoác không cẩn thận kéo theo áo len bên trong, vạt áo bị kéo lên mấy phần. Cố Ngôn Thanh liếc nhìn, chợt thấy bên trái thắt lưng của cô loáng thoáng như có hình xăm.

Anh có hơi ngoài ý muốn, không ngờ rằng cô lại có đam mê này. Do hiếu kỳ, anh nhẹ vén vạt áo của cô lên.

Phần lưng mát lạnh, Tần Noãn bừng tỉnh, vô thức ôm chăn trốn vào giữa giường bên cạnh. Cô trừng mắt nhìn Cố Ngôn Thanh, "Anh làm gì thế hả?"

Cô hơi chột dạ xoa lưng của mình.

Cố Ngôn Thanh không ngờ cô lại phản ứng kịch liệt như vậy. Anh lặng người một lát, cười hỏi: "Em phản ứng dữ như vậy làm gì? Có bí mật sao?"

Biết anh không thấy rõ, Tần Noãn nhẹ thở ra. Cô gật đầu với anh, chững chạc đường hoàng mà đáp: "Đúng vậy, là có bí mật."

Cố Ngôn Thanh cảm thấy cô như có gì khác thường, nhíu mi nhìn cô.

Tần Noãn bình tĩnh nỗi lòng, gọi anh, "Cố Ngôn Thanh."

"Hả?"

"Anh háo sắc!"

"??"

"Anh nhìn trộm cái lưng đẹp của em."

https://thuviensach.vn

"..."

"Anh là sắc lang!"

"..."

"Mặt người dạ thú!"

"..."

Cố Ngôn Thanh bị cô nói đến mặt nóng lên. Anh nắm chặt tay của cô kéo vào ngực mình, lại dùng chăn bọc lấy người cô. Ngữ khí của anh kéo dài, thanh âm còn mang theo trầm ái, "Anh là sắc lang mà em còn dám đi về với anh?"

Tần Noãn quỳ gối bên mép giường, ôm ấy cổ của anh, nhíu mày, "Em là sắc lang chúa trong đám sắc lang, cho nên không sợ."

Cố Ngôn Thanh ôm ghì lấy cô, nhẹ giọng hỏi: "Hình xăm trên lưng em là cái gì? Cho anh nhìn một chút được không?"

Tần Noãn lắc đầu, "Chỉ có ông xã của em mới được nhìn."

Cố Ngôn Thanh kề sát bên tai cô, lẩm bẩm: "Vậy em gọi anh một tiếng "ông xã", sau đó lại cho anh nhìn được không?"

Nhiệt khí phả ra cổ vai, Tần Noãn khó chịu run người.

"... Cố Ngôn Thanh, sao anh lại học thói hư thế!" Hai gò má của cô phiếm hồng, cô đấm mấy cái lên ngực anh.

Cố Ngôn Thanh nắm chặt quả đấm của cô lại. Anh cúi đầu hôn lên môi cô, trằn trọc dây dưa.

https://thuviensach.vn

Giữa lúc ý loạn tình mê, Cố Ngôn Thanh đẩy cô ngã lên giường, thâm tình hôn lên khuôn mặt của cô.

Sau một hồi lâu, anh buông Tần Noãn ra, bên trong mắt sắc nồng đậm thâm tình lưu luyến.

"Nếu em đã nói là bí mật, vậy anh sẽ không nhìn nữa. Nụ hôn này coi như đền bù vậy." Cố Ngôn Thanh ôn hoà nói, mơn trớn mái tóc xốc xếch của cô, "Ngủ đi, anh ngủ ở ghế sofa."

Hai tay của Tần Noãn nắm chặt chăn, mở to mắt hạnh căng tròn nhìn anh.

Cố Ngôn Thanh nhẹ gõ lên mi tâm của cô, "Nhắm mắt ngủ đi nào."

Tần Noãn ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Cố Ngôn Thanh lấy chăn gối từ trong ngăn tủ ra, đi phòng khách đằng trước, tiện tay tắt đèn.

Đột nhiên rơi vào bóng tối làm cho trái tim của Tần Noãn không hiểu sao nhói lên một cái. Cô giơ tay, không nhìn thấy được năm ngón...

"Cố Ngôn Thanh?" Cô siết chặt chăn, hô lên.

https://thuviensach.vn

NGOAN, DỖ ANH

Dạ Tử Tân

dtv-ebook.com

Chương 27: "Thích" Là Sẽ Làm Càn, "Chân Ái" Là Sẽ Kìm Chế

Edit: Xiao Yi.

Nghe thấy giọng của Tần Noãn, Cố Ngôn Thanh ngồi dậy khỏi ghế salon, nhìn vào trong phòng, "Sao thế?"

Tần Noãn núp ở trong chăn, nhẹ giọng hỏi: "Chỗ này của anh sao tối như vậy? Một ánh đèn cũng không có."

"Lúc đi ngủ anh không thích nhìn thấy cái gì, cho nên màn cửa dùng loại màn che nắng, đèn đường bên ngoài không chiếu vào được." Cố Ngôn Thanh nói, suy tư một chút, "Em sợ tối sao?"

"Không có gì ạ, em thuận miệng hỏi một chút thôi."

"Vậy thì ngủ đi." Cố Ngôn Thanh lại nằm xuống lần nữa.

Lúc anh sắp ngủ, lại nghe thấy giọng của Tần Noãn gọi mình, "Cố Ngôn Thanh?"

"Sao thế?"

"Cố Ngôn Thanh?"

"Cố Ngôn Thanh!"

Cố Ngôn Thanh cảm thấy ngữ khí của cô không đúng, một lần nữa bật dậy, "Tần Noãn, em không sao chứ?"

https://thuviensach.vn

"Noãn Noãn?"

Trong phòng truyền ra tiếng khóc, "Cố Ngôn Thanh, anh bật đèn đi ạ, em sợ..."

Anh vội đứng dậy bật đèn, vòng qua trước cửa rồi đi vào phòng nhìn cô.

Tần Noãn núp ở trong chăn, phủ kín cả đầu, thân mình không khống chế được run lên.

Cố Ngôn Thanh ngồi bên mép giường, nhẹ giọng gọi cô, "Noãn Noãn, anh bật đèn rồi, em đừng sợ nữa."

Tần Noãn mở mắt ra, lập tức rút vào trong ngực anh, hai tay ôm chặt eo anh, cả người vẫn run bần bật.

Cố Ngôn Thanh bị phản ứng của cô làm cho kinh ngạc. Anh vuốt lưng cô, vừa ôn nhu vừa dụ dỗ, nói: "Em đừng sợ, anh đây rồi."

Tần Noãn hoàn hồn, lau lau nước mắt ngồi dậy. Cô ôm chăn không nói lời nào, nghiêng mặt qua một bên, bộ dáng có hơi tức giận.

Cố Ngôn Thanh cười cười, xoa đầu của cô, "Sao em lại sợ tối vậy?"

Tần Noãn đẩy anh, "Em là con gái, con gái sợ tối còn cần lý do à? Không cần đấy!"

"Vậy chúng ta bật đèn ngủ, có được không?"

Tần Noãn nhìn đèn trần trên đỉnh đầu, nhíu mày, "Sáng quá em cũng không ngủ được ạ..."

Cố Ngôn Thanh nghĩ nghĩ, đứng dậy kéo màn cửa ra một phần ba, sau đó lại tắt đèn trong phòng.

https://thuviensach.vn

Đèn đường bên ngoài xuyên qua màn cửa chiếu vào trong, rọi sáng một chút, mơ hồ có thể thấy được kiến trúc trong phòng.

Cố Ngôn Thanh lại nhìn qua Tần Noãn trên giường, "Như vậy được không?"

Tần Noãn nhìn xung quanh một vòng, gật đầu nhẹ đáp: "Được ạ."

"Vậy em ngủ đi." Cố Ngôn Thanh ngồi xuống bên giường, giúp cô gói chăn cẩn thận.

Tần Noãn nhắm mắt lại, một lát sau, cô cảm thấy được Cố Ngôn Thanh vẫn chưa đi.

Cô mở mắt ra, nhìn thấy anh vẫn ngồi bên mép giường, "Anh không ngủ ạ?"

Cố Ngôn Thanh nghĩ đến dáng vẻ vừa rồi của cô, không nhúc nhích, đáp: "Em ngủ rồi anh lại đi ra."

"Em không sao rồi, có ánh sáng sẽ không sao. Lúc nãy quá tối nên em không nhìn thấy gì thôi."

"Anh không mệt, để anh trông nom em." Thanh âm của anh nghe vào rất ôn nhu.

Trong lòng Tần Noãn dâng lên một dòng nước ấm, bàn tay vươn ra khỏi chăn, kéo ống tay áo của anh.

Cố Ngôn Thanh đặt bàn tay của cô vào lòng bàn tay của mình. Lòng bàn tay của anh ấm áp, như có sức lực vô hình.

Tần Noãn dịch qua bên giường một chút, sát gần anh hơn mấy phần.

"Cố Ngôn Thanh?" Cô gọi tên anh.

https://thuviensach.vn

Anh ghé mắt nhìn cô, vuốt ve tóc mai của cô, "Anh đây."

"Lúc nãy..." Tần Noãn mấp máy môi, "Anh gọi em là Noãn Noãn, em nghe rất được."

Bình thường, Cố Ngôn Thanh đều gọi cả tên lẫn họ của cô, không có một tý gần gũi nào.

"Anh lại gọi một lần nữa đi ạ." Tần Noãn nói.

Cả người của Cố Ngôn Thanh lập tức giật mình, thử há mồm nhưng đột nhiên lại nói không được.

"Em nhanh ngủ đi, bây giờ rất muộn rồi đấy, ngày mai còn phải đi học."

Tần Noãn cười khẽ, "Có phải anh đang xấu hổ không? Anh mở đèn đi, để em nhìn thử anh có đỏ mặt không nào?"

"... Bây giờ em có ngủ không?" Cố Ngôn Thanh đẩy tay của cô ra, làm như muốn rời khỏi.

Tần Noãn vội ôm lấy cánh tay của anh, "Ngủ ạ, em ngủ! Em hỏi một vấn đề cuối cùng thôi, em sẽ ngủ liền."

"Ngày mai rồi hỏi."

"Nhưng em hiếu kỳ, nếu anh không trả lời, em sẽ không ngủ được." Cô làm nũng với anh.

Cố Ngôn Thanh mềm giọng xuống, "Em tò mò chuyện gì nào?"

Tần Noãn giật giật môi mỏng, trầm mặc một lát mới hỏi: "Anh... có dục vọng không ạ? Em nghe mọi người nói nam thần Cố Ngôn Thanh của Đại học C thuộc hệ cấm dục."

https://thuviensach.vn

"..."

"Em ở đây với anh một đêm. Nếu như sau khi trở về, bạn cùng phòng của em hỏi chuyện, em phải trả lời thế nào bây giờ?"

"..."

Trong phòng an tĩnh một hồi, Cố Ngôn Thanh nhìn cô.

Chất giọng của anh xưa nay vốn ôn nhuận êm tai, giờ phút này lại mang theo mấy phần trầm thấp, "Tần Noãn."

"Sao ạ?" Tần Noãn một tay gối đầu, nằm nghiêng trên giường, nháy mắt nhìn anh.

"Vấn đề của em rất nguy hiểm đấy."

"..."

...

Ngày hôm sau, lúc Tần Noãn và Cố Ngôn Thanh tới bệnh viện thăm Chu Thịnh Nam, hai người Tô Tử Hân và Tề Á Nhuỵ đã ở đó.

Nhìn thấy Cố Ngôn Thanh và Tần Noãn cùng tới, hai người đồng loạt sững sờ, lập tức kéo Tần Noãn đi lén lút tra hỏi.

"Tối hôm qua cậu đã ở chung một chỗ với nam thần nhà cậu đấy à?" Tô Tử Hân không thể tin được.

Hai người họ mới xác định quan hệ mấy ngày, vậy mà phát triển như thế có phải quá nhanh rồi không?

"Không phải như các cậu nghĩ đâu." Tần Noãn có hơi quẫn bách, đổi chủ đề nói: "Tiểu Chu Chu sao rồi?"

https://thuviensach.vn

Tề Á Nhuỵ: "Đã tiêu sưng rồi, Cận Bùi Niên đang làm thủ tục xuất viện cho cậu ấy, lát nữa là về."

Tần Noãn nhìn Chu Thịnh Nam trong phòng bệnh, sắc mặt của cô nàng quả thật đã tốt hơn nhiều. Vết thương trên mắt cá chân cũng không còn doạ người như tối hôm qua nữa.

Thấy Cận Bùi Niên làm xong thủ tục trở về, Tần Noãn và Tô Tử Hân đỡ Chu Thịnh Nam đứng dậy.

Vì mắt cá chân bị thượng nên Chu Thịnh Nam không làm được gì, mặc dù có bạn cùng phòng đỡ dậy, nhưng trên đường đi vẫn rất khó khăn.

Cận Bùi Niên ở một bên nhìn Chu Thịnh Nam, đột nhiên anh ném thuốc trong tay cho Cố Ngôn Thanh rồi bước lên ôm eo của Chu Thịnh Nam, nhanh chân đỡ cô đi ra ngoài.

Trên tay Tần Noãn và Tô Tử Hân mất người, cả hai có hơi bất ngờ, không kịp phản ứng.

Chu Thịnh Nam bị anh ôm, nhịp tim suýt chút chững lại.

Thật lâu sau, cô hồi phục tâm trạng, nhìn Cận Bùi Niên, ngữ khí bình tĩnh, "Về tiền thuốc men, tôi sẽ trả cho anh."

Bước chân của Cận Bùi Niên dừng lại một chút, đưa mắt đối mặt với cô.

Từ tối hôm qua đến giờ, đây là câu nói đầu tiên mà cô nói với anh.

Sắc mặt của Cận Bùi Niên trầm xuống, đè nén lửa giận, "Chu Thịnh Nam, thứ em thiếu anh chỉ là từng ấy tiền thuốc men thôi sao?"

Chu Thịnh Nam né tránh ánh mắt của anh, "Nếu đã hiểu rõ như vậy rồi, tôi sẽ trả tiền mặt cho anh."

https://thuviensach.vn

Cận Bùi Niên khẽ nhếch môi, "Sợ em không trả nổi đâu."

"Tôi... từ từ trả."

Ra khỏi bệnh viện, Cận Bùi Niên trực tiếp ôm cô đến bãi đỗ xe. Anh liếc nhìn cô gái trong lòng mình một chút, nói: "Đã không rõ được, vậy em thiếu đi, lấy nửa đời của em đến đây mà trả."

Trong lòng Chu Thịnh Nam run rẩy.

Cận Bùi Niên thả cô trước cửa xe.

Chu Thịnh Nam dựa lên thân xe, nhìn về phía Cận Bùi Niên đang mở cửa, cười khẽ, "Được thôi, nhà anh thiếu người giúp việc sao? Nửa đời sau tôi sẽ làm trâu làm ngựa cho anh và mẹ anh. Không cần tiền công, coi như là tôi trả nợ."

Cận Bùi Niên nghe vậy liền nhìn sang cô, sắc mặt càng thêm trầm xuống.

Anh tới gần Chu Thịnh Nam, hai tay chống ra hai bên thân xe, vây cả người cô lại, "Em vừa mới nói gì, lặp lại lần nữa xem?"

Chu Thịnh Nam bị anh doạ, liền thu lại ý cười. Dưới sự bức bách cường thế của anh, cô cúi thấp đầu, không lên tiếng nữa.

Cận Bùi Niên nâng mặt cô lên, khiến cho cô phải ngẩng đầu đối mặt với mình. Lòng bàn tay của anh đảo qua môi cô, muốn cúi đầu hôn xuống.

Trong lòng Chu Thịnh Nam hoảng hốt, nghiêng đầu đẩy anh, "Đừng..."

Cận Bùi Niên bắt lấy tay của cô, hôn qua từng đầu ngón tay, trong lời nói vừa có sự dung túng, vừa có sự bất đắc dĩ, "Em nhất định phải kháng cự tôi như thế sao?"

https://thuviensach.vn

Mi mắt của Chu Thịnh Nam run rẩy, muốn nói lại thôi, "Cận Bùi Niên, đã hai năm không gặp rồi, tôi không còn thích anh nữa."

Cận Bùi Niên nhìn cô, ánh mắt mãnh liệt, quanh thân dường như mang theo cay đắng.

Cuối cùng, anh cười nhạo một tiếng, "Anh thích em là đủ rồi."

Cận Bùi Niên ôm cô lên ghế phụ.

Lúc lái xé đến cửa bệnh viện, Cận Bùi Niên nhìn thấy mấy người Cố Ngôn Thanh và Tần Noãn. Anh dừng xe, hạ cửa kính xuống.

Cố Ngôn Thanh đi tới, "Cậu đưa các em ấy về trường đi, tôi có hẹn ở quán cà phê gần đây."

Thấy Cận Bùi Niên gật đầu, Cố Ngôn Thanh giúp các cô mở cửa xe.

Tần Noãn lên xe cuối cùng, trước khi ngồi vào trong còn vịn cửa nhìn anh, "Có hẹn? Nam hay nữ vậy?"

Cố Ngôn Thanh cười, "Là nam, một phó tổng của công ty phần mềm, muốn bàn một chút chuyện."

"À, em chỉ tiện hỏi thôi."

Cố Ngôn Thanh vén tóc của cô ra sau tai, "Tối qua em ngủ không ngon, buổi trưa ngủ bù thêm đi."

Tần Noãn lên xe, Cố Ngôn Thanh đóng cửa lại, phất tay với Cận Bùi Niên.

Thời điểm rời đi, trong đầu Tô Tử Hân và Tề Á Nhuỵ chứa đầy suy nghĩ về lời nói vừa rồi của Cố Ngôn Thanh.

https://thuviensach.vn

Cận Bùi Niên ở đây nên hai người không tiện hỏi. Sau khi trao đổi ánh mắt với nhau, hai người nhao nhao cầm điện thoại, mở group chat của ký túc xá lên thảo luận.

Tề Á Nhuỵ: 【Buổi tối hôm qua cậu ngủ không ngon à? Làm gì với đại thần đó?】

Tô Tử Hân: 【Cùng câu hỏi *cười âm hiểm*】

Sau đó, hai người ra hiệu cho Tần Noãn nhìn điện thoại.

Tần Noãn: "..."

Cô trả lời: 【Tối qua từ bệnh viện về tới đã hơn hai giờ sáng, cho nên ngủ không ngon thôi. Cái gì cũng không có làm!】

Tô Tử Hân: 【Cái gì cũng không có làm?】

Tần Noãn: 【Mình ngủ trên giường, anh ấy ngủ ở ghế sofa.】

Tô Tử Hân: 【Cô nam quả nữ ở chung một phòng... Như vậy không khoa học!】

Tề Á Nhuỵ: 【Cậu là đại mỹ nhân mà không dụ hoặc nổi, xem ra lời đồn nói Cố Ngôn Thanh cấm dục xem ra là thật.】

Tần Noãn: "..."

Cô biết ngay hai người này chắc chắn sẽ hỏi như vậy!

Chỉ là, mặc dù Cố Ngôn Thanh không biểu hiện ra ngoài, nhưng tối hôm qua, trong lúc mơ mơ màng màng, cô đã nghe thấy tiếng nước trong phòng tắm.

Dường như anh đã tắm rất nhiều lần.

https://thuviensach.vn

Cho nên, lời đồn là giả.

Tần Noãn: 【Phong độ của bạn trai nhà mình tương đối thân sĩ, là chính nhân quân tử. Suy nghĩ của các cậu bậy quá rồi!】

Tô Tử Hân: 【...】

Tề Á Nhuy: 【...】

Tô Tử Hân: Mình đoán lý do từ cậu thôi. Nếu không, Cố Ngôn Thanh dù có thân sĩ, một buổi tối thôi cũng tháo xuống được.

Tần Noãn cẩn thận suy nghĩ.

Buổi tối hôm qua, ngoại trừ việc anh vì hiếu kỳ muốn nhìn hình xăm sau lưng cô, dường như thật sự không có làm chuyện gì quá đáng.

Chẳng lẽ lý do bắt nguồn từ cô thật?

Chu Thịnh Nam ngồi phía trước nhìn group chat của các cô đang trò chuyện, khẽ cười một tiếng, trả lời: 【Noãn Noãn, cậu đừng để ý tới hai người họ. "Thích" là sẽ làm càn, "chân ái" là sẽ kìm chế. Điều này nói lên đại thần nhà cậu đối với cậu là chân ái nha!】

Cận Bùi Niên dừng lại ở chốt đèn xanh đèn đỏ ở giao lộ, nghe thấy tiếng cười thì nghiêng đầu nhìn qua. Chu Thịnh Nam hình như cảm ứng được, cũng thuận mắt nhìn qua anh.

Trên mặt cô vẫn còn vương lại ý cười, vừa lúc chạm phải ánh mắt của Cận Bùi Niên không kịp có chút phòng bị.

Khoé môi của Cận Bùi Niên cong lên một chút, lẳng lặng nhìn cô.

Điện thoại rung lên, Chu Thịnh Nam cúi đầu tránh đi ánh mắt của anh.

https://thuviensach.vn

Bên trong group chat, Tô Tử Hân hỏi: 【Tiểu Chu Chu, vậy người phía trước là đang làm càn với cậu hay là kìm chế vậy?】

Chu Thịnh Nam tắt điện thoại, quay đầu nhìn ra cảnh sắc bên ngoài cửa sổ.

https://thuviensach.vn

NGOAN, DỖ ANH

Dạ Tử Tân

dtv-ebook.com

Chương 28: Bạn Trai Của Mình Cực Soái!

Edit: Xiao Yi.

Gần tới kỳ nghỉ Quốc Khánh dài hạn, nhà của Chu Thịnh Nam ở địa phương, cổ chân trùng hợp bị thương nên đã xin phép nghỉ sớm, được người nhà tới đón.

Hai người Tô Tử Hân và Tề Á Nhuỵ nghỉ cùng ngày, sáng sớm phải lên xe lửa nên lúc này đang thu dọn hành lý trong phòng ký túc, Tần Noãn bị hai người đánh thức.

Cô dụi dụi mắt, thuận tay cầm điện thoại lên nhìn thời gian, mới bảy giờ sáng.

"Vé của các cậu mấy giờ khởi hành?" Tần Noãn xốc chăn, dựa bên giường nhìn hai người, dáng vẻ còn buồn ngủ.

Tề Á Nhuỵ khoá vali hành lý lại, ngẩng đầu nhìn cô, "Của mình khởi hành lúc bảy giờ bốn mươi lăm, còn Tử Hân khoảng tám giờ, là vé đường sắt cao tốc, bây giờ đi đây."

Sau đó, cô nàng có chút xin lỗi, hỏi: "Có phải tụi mình làm ồn tới cậu không?"

Tần Noãn lắc đầu, tiếng của hai người không lớn, chỉ là giấc ngủ của cô không sâu mà thôi.

https://thuviensach.vn

Tô Tử Hân từ trong phòng tắm ra, hỏi Tần Noãn: "Kỳ nghỉ dài mười một ngày, cậu và Cố Ngôn Thanh có kế hoạch gì chưa?"

Tần Noãn chống cằm, "Anh ấy bận việc."

Tề Á Nhuỵ thở dài, "Đúng là có chút bận, hình như là hạng mục người máy cái gì đó. Cả phòng ký túc các anh ấy đều tham gia, nếu không mình cũng không phải về nhà rồi."

Vẻ mặt Tô Tử Hân đồng tình, "Hai cậu nói chuyện yêu đương vất vả thật đấy. Không nói nữa, ngày nghỉ cửa ga soát vẻ rất đông người, tụi mình nhanh lên đi."

Tề Á Nhuỵ đáp một tiếng rồi tạm biệt Tần Noãn.

Tần Noãn nằm lì trên giường, vẫy vẫy tay, "Đi đường từ từ thôi, về tới nhà nhớ báo bình an vào group chat nhé."

Tô Tử Hân làm động tác "OK", sau đó kéo tay Tề Á Nhuỵ vội ra khỏi ký túc xá.

Sau khi hai người đi, Tần Noãn gửi Wechat cho Cố Ngôn Thanh.

Đợi một lát không thấy anh trả lời, cô dứt khoát đặt điện thoại xuống rồi ngủ tiếp.

Lần tỉnh lại tiếp theo, trong ký túc xá lặng yên, chỉ còn một mình cô. Nhìn xem thời gian đã là chín giờ.

Lần trước, lúc Cố Trí Dương đến tìm cô, nói muốn về Cố gia thăm bà vào Quốc Khánh này. Vừa vặn hôm nay Tiểu Linh Đang cũng về thành phố C, ba người đã hẹn hôm nay cùng đi.

Nhớ đến chuyện này, Tần Noãn gửi tin nhắn cho Tiểu Linh Đang: 【Cậu về tới chưa?】

https://thuviensach.vn

Sau đó, cô đứng dậy đi rửa mặt.

Lúc đi ra từ phòng tắm, Tiểu Linh Đang đã trả lời tin nhắn, 【Sớm nay mình vừa về tới. Không phải cậu nói muốn đi thăm bà Cố sao? Cố Trí Dương đón mình rồi, đang trên đường tới Đại học C. Cậu đã tỉnh chưa? Sửa soạn một chút đi, tụi mình tới liền.】

Nhanh như vậy sao? Tần Noãn vội thay quần áo rồi đi ra ngoài.

Lúc đi ra từ ký túc xá, cô nhận được điện thoại của Cố Ngôn Thanh.

"Hôm nay em ngủ dậy sớm thế?" Ngữ khí của anh giống như vừa tỉnh ngủ, chất giọng còn mang theo lèm kèm uể oải.

Tần Noãn ngây ra một lúc.

Nhớ ra bảy giờ sáng nay đã nhắn Wechat cho anh, cô cười nói: "Không phải ạ, bạn cùng phòng của em dọn đồ về nhà, em bị đánh thức nên tiện tay nhắn Wechat cho anh thôi. Lúc nãy vừa mới ngủ thêm một giấc rồi."

"Vậy anh qua tìm em nhé?" Giọng nói của anh uể oải.

Tần Noãn cảm giác không đúng, "Có phải anh lại thức đêm rồi không?"

Cố Ngôn Thanh đứng dậy khỏi giường, đi mở cửa sổ ra để bản thân thanh tỉnh một chút. Anh sợ ngày nghỉ cô sẽ nhàm chán, cho nên buổi tối hôm qua đã thức đêm để làm cho xong việc hôm nay, vừa mới ngủ tạm một giấc.

"Em có kế hoạch gì chưa? Nếu em buồn chán, đợi anh rửa mặt xong rồi qua tìm em." Chất giọng của anh lúc này đã rõ ràng hơn nhiều.

Tần Noãn dừng lại dưới một gốc cây trên đường đi vòng qua khuôn viên trường, hơi kinh ngạc hỏi: "Không phải hôm nay anh còn bận làm hạng mục sao ạ? Bây giờ hết bận rồi sao?"

https://thuviensach.vn

"Ừ, hôm nay anh rảnh."

"... Sao anh không nói sớm?" Tần Noãn có hơi lúng túng.

Cố Trí Dương và Tiểu Linh Đang đều đã trên đường tới đây, khó khăn lắm Tiểu Linh Đang mới trở về thành phố C, cô không thể làm cho cô ấy đi không một chuyến được.

"Em có việc à?" Cố Ngôn Thanh nhận ra khó xử của cô.

Tần Noãn ấp úng: "Em đã hẹn với bạn sẽ đi nhà anh ấy thăm bà của ảnh. Trước đó em từng đến mấy lần, bà của ảnh đối xử với em rất tốt, cho nên em không tiện từ chối."

"Hay là..." Tần Noãn suy nghĩ, "Anh đi cùng với em nhé? Tụi em chỉ có ba người, càng đông càng náo nhiệt mà."

Cố Ngôn Thanh không thích loại trường hợp kia. Anh dừng một lát, trả lời: "Vậy em đi đi, khi nào trở về thì gọi cho anh, anh đi đón em."

Tần Noãn có chút ngại ngùng, "Lần sau anh rảnh thì nói sớm với em, em vốn cho rằng anh là một người rất bận..."

Cố Ngôn Thanh an ủi cô, "Không sao đâu, em đi chơi vui vẻ là được rồi."

Cúp điện thoại, Cố Ngôn Thanh từ trong phòng ngủ đi ra, nhìn thấy giáo sư Cố và Lục Tinh đang kéo vali muốn ra khỏi cửa.

Cố Ngôn Thanh có hơi ngoài ý muốn, "Hai người đi đâu vậy?"

Lục Tinh kéo cánh tay của giáo sư Cố, nhíu mày với anh, "Du lịch ngày nghỉ."

"... Tại sao con không biết?"

https://thuviensach.vn

"Không phải con đang vội làm hạng mục gì đó sao? Nói với con chuyện này còn không phải quấy rầy con bận à?"

"..." Cố Ngôn Thanh dựa lên khung cửa, nhìn hai người, nói: "Thật sự là ruột thịt đấy. Nếu con không mở cửa đi ra, chẳng phải hai người đến tạm biệt cũng không thèm nói không?"

Giáo sư Cố chỉ chỉ giấy ghi chú dán trên tủ lạnh, "Ba để lại ghi chú cho con rồi. Không phải sáng nay tận năm giờ con mới ngủ à? Mẹ của con không nỡ đánh thức con thôi."

Lục Tinh tới vỗ vai con trai, ngữ khí thâm trường nói: "Nếu như con nghe mẹ đi nói chuyện yêu đương thì ngày nghỉ sẽ không cần tẻ nhạt rồi."

Cố Ngôn Thanh nhìn mẹ mình một chút, chuyện với Tần Noãn, anh chưa đề cập với bà.

Lời nói của Lục Tinh xoay chuyển, cười cười, "Chỉ là nếu con thích Khoa học máy tính như vậy thì nói chuyện yêu đương với một bé con cùng ngành Khoa học máy tính cũng không tệ đâu."

"..."

"Du lịch vui vẻ." Cố Ngôn Thanh ngáp một cái, quay người muốn trở về phòng ngủ.

Lục Tinh giữ chặt anh lại, "Suốt ngày đều muốn bận rộn hơn mẹ. Nếu hôm nay con rảnh thì đến Lục gia thăm ông bà ngoại đi, sau đó về nội thăm ông bà nội nữa, nghe không?"

"Con biết rồi." Cố Ngôn Thanh đóng cửa lại.

...

https://thuviensach.vn

Tần Noãn gặp Cố Trí Dương và Tiểu Linh Đang ở cổng chính của trường.

Cô và Tiểu Linh Đang cùng nhau lên xe của Cố Trí Dương, hai người chị em ôm nhau, cười cười nói nói, hoàn toàn gạt Cố Trí Dương ở vị trí ghế lái sang một bên.

"Đại học Z thế nào? Cậu đã quen chưa?"

"Rất tốt, chỗ đi chơi ở đó cũng rất nhiều, bao giờ cậu tới, mình sẽ dẫn cậu đi chơi!"

"Cậu cũng vậy đó, ở lại thành phố C tốt thế mà, không cần phải học xa như thế."

Tiểu Linh Đang cười: "Mình đi xa nhà mới tốt, tránh phải nghe mẹ mình lải nhải mình hoài. Bây giờ mình không hay ở nhà, cho nên lúc nãy vừa về tới, mẹ mình đối xử với mình khá tốt, trước kia thì luôn chê muốn vứt bỏ mình đó!"

Cố Trí Dương lấy hai sợi dây chuyền ra, đưa cho hai người, "Lần trước quay phim nên mua cho hai đứa món quà, không cần cảm ơn anh đâu."

Tần Noãn nhận lấy, nhìn đi nhìn lại một chút. Dây chuyền làm bằng gỗ đàn hương của dân tộc Phong, trên đó có đoá hoa bảy sắc. Ngụ ý của thiết kế ban đầu quả thật không sai, chỉ là vẻ ngoài của nó — cực xấu!

"Cố Trí Dương, gu thẩm mỹ của anh cần trau dồi thêm đấy." Tần Noãn nhìn sợi dây chuyền, rất nhịn cười mà chân thành đánh giá.

Cố Trí Dương liếc cô một cái, "Mua ở cổ trấn đấy, mười tệ một dây. Không phải là thẩm mỹ của anh có vấn đề, mà là trình độ của cửa hàng bọn họ chỉ tới mức này thôi."

https://thuviensach.vn

Tiểu Linh Đang nhíu mày, "Anh keo kiệt thế! Lấy dây chuyền mười tệ tặng cho tụi này."

Cố Trí Dương cười nhạo, "Anh tặng trang sức hiếm có giá trị cao thì hai đứa bảo anh thiếu tế nhị, còn nói là hai đứa không thiếu châu báu kim cương, cho nên anh nghĩ món đồ chơi này mới có nhiều ý nghĩa."

Tần Noãn nhịn cười, thúc giục: "Anh tranh thủ thời gian mà lái xe đi, sững sờ ở đây làm gì? Tôi đã dành thời gian hẹn hò để đi với hai người đấy, trân quý thời gian của tôi đi."

Ý cười trên mặt Cố Trí Dương cứng lại, đưa mắt nhìn qua.

Tiểu Linh Đang cũng kinh ngạc. Cô nàng nhìn Cố Trí Dương đằng trước một chút, sau đó không dám tin hỏi Tần Noãn, "Cậu, yêu đương sao?"

Tần Noãn rất kiêu ngạo mà gật đầu, trong mắt toả ra ánh sáng, "Bạn trai của mình cực soái!"

Bên trong chiếc xe đột nhiên trầm mặc.

Tiểu Linh Đang vừa muốn cười vừa không cười nổi, biểu lộ trên mặt có hơi gượng gạo. Thỉnh thoảng, cô nàng lại nhìn qua biểu lộ của Cố Trí Dương một chút.

Cố Trí Dương quay đầy sang chỗ khác, ngón tay nắm chặt bánh lái. Mấy giây sau, anh mới quay lại, "Là sự thật sao?"

Tần Noãn sững người nhìn anh, "Tôi lừa anh làm gì?"

"Chẳng qua là anh có hơi kinh ngạc thôi," Cố Trí Dương dò xét nhìn cô một hồi, trêu chọc, "Là ai không có mắt vậy? Thế mà coi trọng em cơ à?"

"... Anh có biết nói chuyện không đấy?" Tần Noãn trừng mắt.

https://thuviensach.vn

Cố Trí Dương cười, lại quay người đi, "Ngồi xuống đi, xuất phát đây."

Lúc lái xe, Cố Trí Dương đưa lưng về phía họ, ý cười nhạt đi mấy phần. Anh như tuỳ ý hỏi: "Lần trước anh tới trường tìm em, sao không nghe thấy em nói chuyện này?"

"Lúc đó tôi còn chưa theo đuổi được."

"Cậu ta theo đuổi em à?"

"Không phải, là tôi theo đuổi anh ấy."

"... Không có tiền đồ."

"Cố Trí Dương, anh còn mắng tôi nữa, tôi tuyệt giao với anh đấy!"

Cố Trí Dương trầm mặc.

Tần Noãn "hừ hừ" cái mũi, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói chuyện nữa.

Tiểu Linh Đang nhìn hai người một cái, sau đó kéo tay Tần Noãn, hỏi: "Cậu có ảnh chụp không? Mình xem thử một chút."

Tần Noãn suy nghĩ, dường như cô và Cố Ngôn Thanh chưa từng chụp ảnh chung.

Đang muốn trả lời là "không có", Tần Noãn bỗng nhiên nhớ ra ảnh chụp đã tải xuống từ diễn đàn, cô vội gật đầu, "Có."

Tần Noãn mở album tìm ảnh chụp, "Người mà mình theo đuổi lúc còn nghỉ hè chính là anh ấy, không ngờ anh ấy học cùng trường với mình —"

Lúc mở ảnh chụp ra, Tần Noãn ngây ngẩn cả người.

https://thuviensach.vn

Tấm hình mà cô lưu giữ chính là chụp lại hai người hôn nhau dưới gốc cây tùng [1].

Tiểu Linh Đang đã ngó qua, mở to mắt nhìn chằm chằm ảnh chụp kia, "Tần Noãn!"

Tần Noãn tranh thủ thời gian ấn tắt, hai gò má đỏ lên, ngượng ngùng cười nói: "Đúng rồi, có phải anh ấy thật đẹp trai không?"

Tiểu Linh Đang không nói chuyện.

Trong bức ảnh là một bên mặt của đối phương, chỉ là một bên mặt này hoàn toàn không thể kém hơn so với Cố Trí Dương.

Chỉ là, tại sao bức ảnh lại chụp cảnh hôn?

Còn hôn đến... như vậy?

"Người này sẽ không đào hoa chứ? Thoạt nhìn rất có dáng vẻ trêu chọc con gái." Nhìn thử bức ảnh mà xem, người đàn ông này cũng quá dụ dỗ đi.

Tiểu Linh Đang có hơi lo lắng.

Tần Noãn sững sờ, lập tức bác bỏ: "Đương nhiên là không phải rồi! Anh ấy mới không trêu chọc ai, da mặt của anh ấy rất mỏng. Nói mình trêu chọc anh ấy còn tạm được."

Tiểu Linh Đang: "..."

Tần Noãn ôm điện thoại vào trong ngực, rất đắc ý hỏi: "Anh ấy so với Cố Trí Dương cũng soái mà, đúng không?"

Tiểu Linh Đang hắng giọng, "Kẻ tám lạng, người nửa cân."

Tần Noãn bĩu môi.

https://thuviensach.vn

Dù sao cô vẫn cảm thấy đại thần nhà mình là đẹp trai nhất!

Giao lộ đèn xanh đèn đỏ, Cố Trí Dương dừng xe lại, hỏi: "Ảnh chụp đâu? Anh xem một chút nào."

Nghĩ đến bức hình kia, Tần Noãn hơi quýnh, "Không cho anh xem!"

Cố Trí Dương quay đầu, "Em hẹp hòi thế à?"

Tần Noãn không nói câu nào, Tiểu Linh Đang chê cười, nói với anh, "Em cũng không khuyến khích anh nhìn đâu, không tiện lắm."

Cố Trí Dương quét mắt nhìn hai người một chút, sau đó nghiêng đầu đi, không nói gì nữa.

Đèn xanh sáng lên, anh tiếp tục lái xe.

...

Tác giả có lời muốn nói:

Cố Trí Dương: "Không cho nhìn là chột dạ vì không có soái như tôi!"

Cố Ngôn Thanh: "Ừ, cậu soái!"

———

[1] Raw: 在法桐树 | Convert: pháp cây đồng | Trans + Edit: cây Fă tóng - cây Tùng: hình ảnh minh hoạ:

https://thuviensach.vn

NGOAN, DỖ ANH

Dạ Tử Tân

dtv-ebook.com

Chương 29: Tần Noãn Là Bạn Gái Của Cháu

Edit: Xiao Yi.

Thời điểm Cố Ngôn Thanh tới biệt thự Lục gia, bà ngoại Lục đang ở vườn kính [1] trồng hoa cỏ, anh không để quản gia đi thông báo cho bà mà tự mình tới vườn kính.

Bà ngoại Lục năm nay đã hơn bảy mươi tuổi, thân thể rất cứng cáp. Bà xuất thân từ danh môn, quan hệ đối với ông ngoại Lục năm đó cũng là thông gia đại tộc, nhưng tình cảm giữa hai người cũng không tệ.

Trời sinh tính tình của bà ngoại Lục yêu hoa cỏ, cho nên ông ngoại Lục vì bà nên đi khắp thế giới để mang về các loại danh hoa dị thảo [2], để bà nuôi trồng chúng trong vườn kính này, nó như bảo bối của bà.

Cố Ngôn Thanh đứng ở cửa vườn kính, nhìn thấy bà ngoại Lục đeo mắt kính lão, lúc này bà đang cẩn thận quan sát tình hình sinh trưởng của một chậu hoa, cực kỳ yêu thích, dáng vẻ ung dung.

Anh mỉm cười đi qua, "Bà ngoại vui vẻ thật là tốt."

Phản ứng đầu tiên của bà ngoại Lục là sững sờ, sau đó, bà vừa mừng vừa sợ kéo tay của Cố Ngôn Thanh, "Mị Mị đó à, mẹ cháu vừa mới gọi điện nói hôm nay cháu sẽ tới, bà với ông ngoại còn đang nhắc tới cháu đó. Nghe nói tối qua cháu thức đêm, bà dặn đầu bếp nấu canh cho cháu rồi. Sáng nay bên trên vừa mới chuyển đến một mẻ nguyên liệu nấu ăn mới, đều là thực phẩm bổ dưỡng cả."

https://thuviensach.vn

Nói xong, bà ngoại Lục nói người làm đi chuẩn bị.

Góc cua trong vườn kính có một cái bàn bằng gỗ chạm rỗng, phía trên có khắc hoa, bình thường bà ngoại Lục rất thích ngồi thưởng trà, ngắm hoa phơi nắng ở chỗ này.

Cố Ngôn Thanh đỡ bà đi qua đó, quản gia bày canh mà phòng bếp vừa nấu xong lên, đặt xuống trước mặt Cố Ngôn Thanh.

Cố Ngôn Thanh uống canh, hỏi: "Ông ngoại cháu đâu rồi ạ?"

Bà ngoại Lục nói: "Lúc nãy vừa giúp bà tưới hoa, sau khi mẹ cháu gọi điện nói cháu sẽ tới, ông ấy quay người đi lên lầu luôn, đến giờ vẫn chưa xuống. Cháu còn không biết ông ấy à, lão già ấu trĩ ấy vẫn chưa hết giận cháu thôi."

Ngón tay cầm thìa của Cố Ngôn Thanh hơi khựng lại, chỉ cười không nói.

Bà ngoại Lục đưa mắt nhìn ra phía danh hoa dị thảo, thở dài: "Ông ngoại cháu là một cái nữ nhi nô [3] nha. Lúc bà và ông ấy sinh được mẹ cháu, lúc nó còn nhỏ, ông ấy đã cưng chiều nó tới mức không ra phép tắc gì, còn muốn con rể phải ở rể tại Lục gia nữa."

"Chuyện của ba và mẹ con, thật ra năm đó hai nhà đều không tán thành. Một nhà là thư hương thế gia [4], một nhà là hào môn thương nhân [5], không hẳn là ai không xứng với ai, chỉ là mọi người luôn cảm thấy hai người thuộc hai thế giới khác nhau. Ông ngoại của cháu sợ Cố gia nghèo kiết và cổ hủ, tự cho là thanh cao; còn nhà nội của cháu thì sợ Lục gia hám lợi, lòng dạ sâu rộng. Nếu không phải tính tình của mẹ cháu bướng bỉnh, sống chết muốn theo ba của cháu thì hai nhà cũng không thành thông gia được, lại càng không có cháu trên đời."

https://thuviensach.vn

Bà ngoại Lục nói, vỗ vỗ cánh tay của Cố Ngôn Thanh, "Nhưng mọi việc đã tới nước này rồi, ông ngoại cháu vẫn thương yêu cháu nhất, thậm chí thương cháu còn hơn thương mẹ cháu năm đó. Ông ấy không đồng ý việc cháu học Khoa học máy tính cũng là vì phó thác kỳ vọng lên người cháu. Ông ấy à, lớn tuổi rồi nên tính tình càng giống con nít, luôn để tâm mấy chuyện vặt vẫn, nghĩ không thông lại giận dỗi cháu. Cho nên cháu đừng chấp nhặt với ông ấy nhé!"

Cố Ngôn Thanh gật đầu, "Sẽ không đâu ạ, cháu biết ông ngoại thương cháu mà. Với lại, việc cháu học Khoa học máy tính không đồng nghĩa là cháu bỏ mặc Đằng Thuỵ không để ý tới."

Anh buông thìa xuống, đứng dậy, "Cháu lên lầu tìm ông đây ạ."

Cố Ngôn Thanh đi thang máy lên tầng ba, nhìn thấy cửa thư phòng đóng lại, anh nhẹ nhàng gõ cửa. Bên trong không có động tĩnh, anh nói: "Ông ngoại, cháu vào nhé?"

Nói xong, anh đẩy cửa đi vào.

Ông ngoại Lục đang ngồi trước bàn sách, trong tay cầm tờ báo che lên mặt, không cử động, dáng vẻ giống như rất chăm chú đọc báo.

Cố Ngôn Thanh cười cười, đóng cửa phòng lại.

Ông ngoại Lục không nói chuyện, anh cũng không nói chuyện, chỉ đảo mắt nhìn quanh thư phòng một lần. Nhìn thấy trên vách tường bên cạnh tủ sách có treo một bức chân dung của hai ông bà ngoại, anh nhất thời hiếu kỳ, đi qua ngắm thử.

Bên trong khung ảnh lồng kính là dáng vẻ tươi cười hoà ái của hai ông bà, giống như chân nhân vậy. Ở mép tranh có một chữ ký nghệ thuật: Noãn.

https://thuviensach.vn

Nhớ đến lần trước Tần Noãn tặng tranh chân dung cho Lục Tinh, bây giờ lại nhìn thấy bức tranh này, Cố Ngôn Thanh liền hiểu rõ.

Thì ra Lục gia đã có sẵn dấu vết của cô, chỉ là trước kia anh chưa từng để ý.

"Ông ngoại, bức tranh này rất đẹp đấy ạ." Cố Ngôn Thanh nói.

Ông ngoại Lục "xuỳ" một tiếng, vẫn như cũ nhìn đăm đăm tờ báo, cũng không thèm ngẩng đầu một cái.

Cố Ngôn Thanh kéo màn cửa trong thư phòng lên, trong thư phòng lập tức ảm đạm đi rất nhiều.

Ông ngoại Lục rốt cục cũng nhíu mày nhìn qua, "Mày quấy rầy ông đọc báo đấy!"

Cố Ngôn Thanh lắc lắc USB trong tay, nhướn mày nói: "Cháu muốn cho ông xem thử một thứ, chơi rất vui ạ."

Ông ngoại Lục hừ lạnh, nhìn xem anh làm cái gì.

Cố Ngôn Thanh mở máy chiếu lên, cắm USB vào ổ tải rồi cài đặt một trò chơi nhỏ vào đó.

Trên màn chiếu thuỷ tinh là phiên bản hoạt hình của một đôi lão nhân gia chơi trò phiêu lưu du lịch.

Ông ngoại Lục vuốt vuốt kính lão trên sống mũi, xích lại gần một chút, hiếm lạ hỏi: "Đây không phải là ông và bà ngoại mày sao?"

Cố Ngôn Thanh quay đầu nhìn qua, "Ông ngoại có muốn chơi thử không ạ?"

https://thuviensach.vn

Ông ngoại Lục trở lại ghế ngồi của mình, kiêu ngạo hất cằm lên, không thèm cử động.

Cố Ngôn Thanh đi qua kéo ông, ông mới ỡm ờ đứng dậy, sau đó ngồi xuống ghế salon bên cạnh.

"Ông ngoại, cháu làm một trò chơi, ông có thể chơi cùng với bà ngoại đấy. Ở vòng cuối cùng, nếu như hai người chơi thắng còn thấy được cháu. Sau khi tìm được... ông có thể đánh cho cháu một trận nữa ạ."

"Thật sao?" Sự hiếu kỳ trên mặt ông ngoại Lục rõ hơn mấy phần. Tưởng tượng đến hình ảnh bị hành hung của thằng nhóc này, ông liền cảm thấy hả giận.

Cố Ngôn Thanh cong môi, đưa máy chơi cầm tay cho ông, "Lại đây, cháu luyện với ông hai ván."

...

Ngồi dưới vườn kính một hồi, bà ngoại Lục thấy hai ông cháu vẫn không có xuống nên đi lên lầu nhìn thử một cái.

Ai ngờ vừa đẩy cửa ra, bà lập tức nhìn thấy hai người chơi game tới mức nảy lửa.

"Mị Mị, mày đi chậm thôi, ông lại rơi xuống nước rồi này!"

"Sao ông không nhảy qua được cái mương này thế?"

"Mày mau tránh ra, quái vật tới kìa!"

"Úi da, ông chết rồi!" Ông ngoại Lục vỗ đùi, tức giận đến đỏ cả mặt.

Cố Ngôn Thanh cười, buông máy chơi cầm tay xuống, nhìn về phía ông, "Ông ngoại, Khoa học máy tính vẫn có chỗ tốt đúng không ạ?"

https://thuviensach.vn

Ông ngoại Lục không thèm để ý tới anh, nhìn thấy bà ngoại Lục ở cửa liền ngoắc tay, "Bà qua đây chơi thử chút đi, trò này vui lắm!"

Bà ngoại Lục cười, "Sao tôi chơi được?"

"Không sao cả, tôi dạy cho bà." Ông ngoại Lục làm như bản thân rất hiểu biết trò chơi.

Cố Ngôn Thanh đứng dậy nhường chỗ cho bà ngoại Lục, "Bà ngoại, ông ngoại của cháu chơi khá tốt nha. Bà để ông ấy dạy đi, rất đơn giản ạ."

Ông ngoại Lục nghe đến vui vẻ, đưa máy chơi cầm tay cho bà ngoại Lục rồi nhiệt tình chỉ bà phải thao tác làm sao.

Cố Ngôn Thanh ở bên cạnh xem một hồi, thấy hai người chơi đến nghiêm túc thì nói: "Ông ngoại, bà ngoại, hai người cứ chơi nhé, cháu đi trước ạ."

Ông ngoại Lục cũng không quay đầu lại, "Đi đi, đi đi! Ông vượt ải thành công sẽ gọi cho mày! Đúng rồi, mày làm bao nhiêu ải vậy?"

"Ba trăm ải."

Ý cười của ông ngoại Lục cứng đờ, "Vượt tận ba trăm ải mới có thể nhìn thấy mày ở điểm cuối á? Vậy ông phải đợi tới bao giờ?"

Cố Ngôn Thanh cười, "Ông và bà ngoại không có việc gì cứ chậm rãi mà chơi. Đúng rồi, cháu đã hạn chế thời gian chơi, mỗi lần ông chỉ được chơi một tiếng thôi. Lúc trò chơi dừng lại thì hai người ra ngoài đi dạo nhé."

Ông ngoại Lục giật giật khoé miệng mấy lần, mất hứng nói: "... Ông ngoại mày cũng không phải trẻ vị thành niên, mày hạn chế thời gian làm cái gì?"

https://thuviensach.vn

"Bản thân ông còn không giữ sức khoẻ cho tốt, còn trách thằng bé." Bà ngoại Lục giận ông một chút, lại nhìn về phía Cố Ngôn Thanh, "Cháu vừa tới sao lại về rồi? Ở lại ăn cơm trưa đi."

"Hôm nay cháu rảnh nên muốn đi thăm ông bà nội nữa ạ." Thăm viếng người già đợi chiều mới đi cũng không tốt, lúc này qua đó vừa vặn sẽ là buổi trưa.

Bà ngoại Lục gật đầu, "Vậy bà nói quản gia đưa cháu đi."

"Không cần đâu ạ, cháu lái xe được."

Sau khi Cố Ngôn Thanh đi, bà ngoại Lục cảm khái: "Ông còn giận thằng bé nữa, nhìn đi, nó đối xử tốt với ông bao nhiêu, còn làm trò chơi để dỗ ông cao hứng đấy."

"Cháu ngoại của tôi giống tôi nên thông minh!" Ông ngoại Lục rất đắc ý, sau đó lại nhìn về phía màn hình trò chơi, "Vợ ơi, bà đi nhanh một chút đi, lát nữa có quái vật ra đó."

Bà ngoại Lục: "..."

...

Nhà bà nội của Cố Trí Dương nằm ở cảnh khu [6] ngoại ô, toạ lạc ở chân núi, ngói trắng gạch xanh, bốn phía là những tiểu viện nhỏ, hoàn toàn khác biệt với mấy nhà cao tầng trong thành phố, người xe như nước, rất có khí ngoại đào nguyên [7], không tranh quyền thế và khói lửa cùng nhân gian.

Cố gia là thư hương môn đệ [8], ông nội Cố và bà nội Cố khi còn trẻ đều là giáo sư Đại học, sau khi về hưu thì tới đây dưỡng lão.

Dưới gối của hai ông bà tổng cộng có hai đứa con trai. Người con cả nghe nói cũng là giáo sư Đại học, người con thứ là ba của Cố Trí Dương,

https://thuviensach.vn

ông tự lập nghiệp mở công ty, chí làm ăn càng làm càng lớn, có hợp tác với ba của Tần Noãn.

Ông nội Cố và bà nội Cố là người đọc sách, đối nhân xử thế rất nho nhã và lễ độ, vừa hoà ái vừa hiền lành.

Hôm nay, Cố Trí Dương đưa Tiểu Linh Đang và Tần Noãn đến thăm hai người, cho nên hai người đều rất cao hứng.

Bà nội Cố còn đích thân xuống bếp làm sủi cảo chiên mà Tần Noãn thích ăn.

Lúc này, ông nội Cố kéo Cố Trí Dương đi chơi cờ vây, Tần Noãn và Tiểu Linh Đang không có việc gì làm liền đi phòng bếp, cùng nhau phụ bà nội Cố làm sủi cảo.

Tần Noãn và Tiểu Linh Đang không biết làm, bà nội Cố liền dạy cho hai người từng chút từng chút.

Bà nội Cố là người Đông Bắc, sủi cảo bà làm không giống với sủi cảo đông lạnh trong siêu thị bán nhanh. Da bánh mỏng nhưng nhân bánh nhiều, hương vị rất ngon! Tần Noãn rất chân thành học hỏi, suy nghĩ chờ sau khi học xong, nói không chừng có cơ hội sẽ làm cho Cố Ngôn Thanh ăn.

Bên trong nhà chính thi thoảng truyền đến tiếng của ông nội Cố và Cố Trí Dương, hai ông cháu đang tranh chấp:

"Tại sao cháu lại đi lại nước cờ này?"

"Ông phải nhường cháu chứ, cháu nhỏ hơn ông mà."

"Cháu lớn vậy rồi, khả năng chơi cờ vẫn kém như vậy, kém xa anh họ của cháu!"

https://thuviensach.vn

"À thì... khả năng chơi cờ của anh ấy tốt, vì dỗ ông vui vẻ còn phải nhường ông!"

"Thằng nhóc thúi! Rõ ràng là ông chơi tốt hơn thằng bé, từ khi nào lại thành thằng bé nhường ông rồi? Cháu nói nhăng nói cuội!"

"Vâng vâng vâng, ông nội là giỏi nhất ạ, giỏi nhất thế giới luôn ạ!"

Trong phòng bếp, Tiểu Linh Đang nghe thấy đối thoại bên trong thì cười không ngừng, "Sao Cố Trí Dương ở đâu cũng phải chịu thiệt như vậy nhỉ?"

Bà nội Cố đang làm cá, nghe thấy liền cười nói: "Dương Dương từ nhỏ đã như thế rồi, miệng tiện hay đùa nghịch lắm, không giống Thanh Thanh, thằng bé ít nói hơn."

Tần Noãn nắn miếng sủi cảo xấu xấu, tò mò hỏi: "Thanh Thanh là ai thế ạ?"

"Anh họ của Dương Dương, nhà con trai cả của bà. Đúng rồi, thằng bé cũng học Đại học C, nghe nói còn rất nổi tiếng ở trường nữa, nói không chừng cháu biết đấy." Bà nội Cố đột nhiên nhớ ra chuyện Tần Noãn đang học ở Đại học C.

Tần Noãn kinh ngạc, vừa muốn hỏi là ai, bên ngoài chợt truyền đến giọng nói của Cố Trí Dương, "Bà nội ơi, anh họ về rồi!"

Bà nội Cố nghe xong lập tức vui vẻ, "Vừa nhắc tới thằng bé, thằng bé liền tới rồi."

Vừa dứt lời, hai người đàn ông có thân hình cao lớn đứng chặn ở cửa bếp, che đi tia sáng bên ngoài.

Dáng người cả hai không khác nhau là mấy, khí chất đa phần cũng không giống nhau, một cái là hăng hái, phong lưu, phóng khoáng, một cái là ôn

https://thuviensach.vn

tồn lễ độ, thanh dật thoát tục [9].

Một người là Cố Trí Dương.

Còn một người là... Cố Ngôn Thanh.

Tần Noãn ngơ ngác đưa mắt nhìn về phía cửa, trên tay run một cái, sủi cảo vừa mới gói kỹ liền mất khống chế văng khỏi lòng bàn tay, rơi xuống đất.

Miệng nhỏ của cô khẽ nhếch, cả mặt không thể tưởng tượng được.

Lúc nhìn thấy Tần Noãn, rõ ràng Cố Ngôn Thanh cũng hơi sững sờ, trong lòng dường như hiểu ra cái gì, thần sắc lập tức khôi phục như thường. Thậm chí, anh còn có hơi buồn cười. Lại nhìn đến mấy cái bánh sủi cảo xấu xấu rớt bên cạnh cô và biểu lộ như tiểu ngốc manh này, khoé môi của anh khẽ nhếch lên, đuôi lông mày nhướn nhẹ.

Thấy anh nhìn về hướng này, bà nội Cố giới thiệu, "Đây là bạn học của Dương Dương, hôm nay đến thăm bà đấy."

Nói xong, bà lại nói với Tần Noãn, "Đây là Thanh Thanh mà bà vừa nói tới, học cùng trường Đại học với cháu."

Cả người Tần Noãn lúc này vẫn như đang mơ. Cô ngơ ngác nhìn Cố Ngôn Thanh, nhất thời không biết nói gì cho phải, chỉ rất lúng túng vẫy tay, nửa ngày mới nặn ra mấy chữ, "Xin, xin chào anh ạ."

Cố Ngôn Thanh giật khoé miệng, nhíu mi nhìn gương mặt kia của cô.

Hai gò má của Tần Noãn trắng hồng, lúc này có dính một chút bột mì, trên chóp mũi cũng có, khuôn mặt của cô thật giống con mèo mướp nhỏ.

Bị Cố Ngôn Thanh nhìn chằm chằm, Tần Noãn như phát hiện cái gì, lập tức nâng tay áo lên lau mặt. Không ngờ bột mì dính trên tay áo cô còn

https://thuviensach.vn

nhiều hơi, bây giờ lau lên... thảm hại không nỡ nhìn thấy, vô ý còn làm đau mắt.

"Tần Noãn!" Cố Trí Dương vừa dứt lời, Cố Ngôn Thanh bên cạnh đã bước nhanh lên trước, đỡ Tần Noãn từ trong phòng bếp ra.

Thấy cô còn muốn đưa tay dụi mắt, Cố Ngôn Thanh ghì tay cô lại, "Em đừng cử động, tay áo của em dính bẩn."

Bà nội Cố đưa khăn nóng qua, Cố Ngôn Thanh nhận lấy giúp cô lau mắt một lần.

Tần Noãn mở mắt ra, nháy nháy mấy lần, cực kỳ mất mặt mà nhỏ giọng nói: "Em, em không sao ạ."

"Đều tại anh, tự nhiên xuất hiện doạ em muốn chết!" Cô nỉ non phàn nàn, chôn mặt trong ngực anh, vô cùng xấu hổ.

Nhìn dáng vẻ của cô quẫn bách như vậy, Cố Ngôn Thanh nhẹ nhàng vỗ về tấm lưng của cô.

Đối diện với ánh mắt kinh ngạc của bà nội Cố, anh giải thích: "Bà nội, Tần Noãn là bạn gái của cháu."

———

[1] Vườn kính: hình ảnh minh hoạ:

[2] Danh hoa dị thảo: hoa thơm cỏ lạ - ở đây chỉ thực vật nổi tiếng, hiếm có.

[3] Nữ nhi nô: quá thương/cuồng con gái - tương tự thanh khống: cuồng giọng nói; thê khống/thê nô: cuồng vợ.

https://thuviensach.vn

[4] Thư hương thế gia: dòng họ tri thức lâu đời.

[5] Hào môn thương nhân: dòng họ kinh doanh lâu đời.

[6] Cảnh khu: khu vực có nhiều phong cảnh đẹp.

[7] Khí ngoại đào nguyên: không khí hương sắc ngoài đồng nguyên.

[8] Thư hương môn đệ: kiểu nhà phân khu của bậc tri thức: hình ảnh minh hoạ:

[9] Thanh dật thoát tục: khí chất cao quý, không vương bụi trần.

https://thuviensach.vn

NGOAN, DỖ ANH

Dạ Tử Tân

dtv-ebook.com

Chương 30: Bạn Gái Nhà Anh Sao Lại Đáng Yêu Thế Nhỉ?

Edit: Xiao Yi.

Bà nội Cố rất biết nấu đồ ăn, cộng thêm sự trợ giúp của Cố Ngôn Thanh, bữa trưa hôm nay đặc biệt phong phú.

Vốn dĩ Tần Noãn còn muốn học bà nội Cố làm sủi cảo, sau này làm cho Cố Ngôn Thanh. Bây giờ, cô phát hiện anh thế mà nấu ăn được, lập tức dứt khoát nuốt ngược ý nghĩ này vào bụng, không tiếp tục làm khó bản thân nữa.

Sau bữa cơm trưa, Tần Noãn kéo Cố Ngôn Thanh đến sân nói chuyện. Tới tận bây giờ, cảm giác của cô vẫn như đang nằm mơ vậy.

"Anh họ Cố, Cố Trí Dương cũng họ Cố, sao em lại không nghĩ tới việc hai anh là anh em họ nhỉ? Bà nội Cố vẫn luôn nói có con trai cả là giáo sư Đại học, họ Cố lại không nhiều, vậy mà em không nghĩ tới giáo sư Cố luôn."

Tần Noãn vỗ trán một cái, cảm thấy cái đầu của mình vào lúc quan trọng lại không nhạy bén tý nào.

Sớm biết bà nội của Cố Trí Dương cũng là bà nội của Cố Ngôn Thanh, sáng nay cô đã trực tiếp kéo anh đi thăm bà là được rồi, khỏi cho lòng phải áy náy.

Lúc này, Cố Ngôn Thanh cũng bừng tỉnh. Lần anh đi thành phố A trước kia, Khâu Viễn gửi một tấm ảnh chụp Tần Noãn với một chàng trai khá

https://thuviensach.vn

thân mật gửi vào trong group chat, anh đã cảm thấy dáng người hơi quen mắt. Nhưng vì cậu ta bịt mặt rất kỹ nên anh không cố nhìn, thì ra lại là Cố Trí Dương.

"Các em rất quen thuộc nhau à?" Anh hỏi.

Tần Noãn gật đầu, "Ba của em và chú Cố thường xuyên qua lại trong việc làm ăn. Em, Cố Trí Dương và Tiểu Linh Đang khi còn học tiểu học đến cao trung đều là bạn học, cho nên quan hệ của tụi em rất tốt ạ."

Cố Ngôn Thanh suy nghĩ, "Là thanh mai trúc mã sao?"

Tần Noãn khựng lại một chút, vòng tay ôm eo anh, khuôn cằm gác lên ngực anh. Cô ngước mắt, cười khẽ, "Đúng ạ, là thanh mai trúc mã đó, cho nên anh ghen à?"

Cố Ngôn Thanh nghĩ đến đôi mắt mất mác vừa rồi của Cố Trí Dương, sau đó nhìn xuống Tần Noãn, khẽ nói: "Anh có hơi bất ngờ thôi."

Cố Trí Dương và Tiểu Linh Đang từ nhà chính đi ra, nhìn về phía này.

Cố Trí Dương bỏ qua Tần Noãn đang dính trên người Cố Ngôn Thanh, chỉ nhạt nói: "Anh họ, ông nội gọi anh tới đánh cờ."

Sau đó, cậu quay người về phòng.

Cố Ngôn Thanh nắm tay Tần Noãn đi vào nhà chính, khi đi tới cửa, Tần Noãn bị Tiểu Linh Đang kéo lại.

Thấy Tiểu Linh Đang có gì muốn nói lại thôi, Tần Noãn cười với Cố Ngôn Thanh, "Anh vào trước đi ạ."

Cố Ngôn Thanh gật đầu, quay người đi vào.

https://thuviensach.vn

Từ Cố gia đi ra ngoài, cách đó không xa là một bãi Bích Hồ [1], nơi đó rất nhiều du khách.

Hai người tản bộ quanh hồ, Tiểu Linh Đang cười cười, "Thật là trùng hợp nhỉ, bạn trai của cậu thì ra chính là anh họ của Cố Trí Dương."

"Mình cũng kinh ngạc. Dáng vẻ của hai người họ không phải rất giống nhau nữa, cho nên trước đó dù chỉ một chút mình cũng không nhận ra."

Tần Noãn nói, lại hỏi Tiểu Linh Đang, "Chỉ là đại thần nhà mình có phải soái hơn Cố Trí Dương không nào?"

Tiểu Linh Đang suy nghĩ, "Không so sánh như vậy được. Mình cảm thấy hai người anh ấy không cùng một mẫu người, nhưng giá trị nhan sắc của họ đều là số một trong giới đàn ông nha."

Tần Noãn trêu chọc, "Cũng đúng, dù sao cậu là fan trung thành của Cố Trí Dương, cho nên thấy anh ta soái là đúng rồi."

Tiểu Linh Đang dừng lại, đưa mắt nhìn cô, thần sắc nghiêm túc, "Tần Noãn, rốt cục cậu có... biết rằng Cố Trí Dương thích cậu không?"

Ý cười trên mặt Tần Noãn lập tức cứng đờ, nửa ngày cũng không nói chuyện.

Cô quay đầu đi, nhìn thấy ven đường có một ghế đá dài, đi qua ngồi xuống, cô đưa mắt nhìn du thuyền trong hồ, "Cậu nói đùa gì thế?"

Tiểu Linh Đang ngồi xuống sát bên cạnh cô, ngữ khí chỉ tiếc rèn sắt không thành thép [2], "Mình đã sớm dặn anh ấy đừng động lòng, nhưng mà anh ấy không nghe."

Tần Noãn mím môi.

https://thuviensach.vn

Thật ra, cô từng có ảo giác này. Nhưng Cố Trí Dương vốn không đứng đắn, cho nên cô không nghĩ nhiều, lập tức phủ định suy đoán trong lòng.

Thấy Tần Noãn không nói gì, Tiểu Linh Đang hỏi: "Nếu như anh ấy sớm nói với cậu, kết quả có thể khác đi không?"

Tần Noãn giật mình, ngước mắt nhìn Tiểu Linh Đang, ngữ khí nghiêm túc, "Linh Đang, mình không biết Cố Trí Dương có thích mình thật hay không. Nhưng mình biết cậu vẫn luôn thích anh ấy, cho nên mình chưa từng cân nhắc tới anh ấy."

Tiểu Linh Đang ngu ngơ một chút, lập tức cười nói: "Mình chỉ là fan hâm mộ nhỏ của anh ấy, sùng bái giá trị nhan sắc và kỹ thuật diễn xuất có hồn của anh ấy thôi. Nghe cậu nói cứ như là chuyện tình tay ba máu chó ấy."

Tần Noãn không nói chuyện này nữa.

Cô trầm mặc một lát, sau đó nói: "Cố Trí Dương không phải mẫu người mình thích. Giống như cậu đã nói vậy, anh ấy và Cố Ngôn Thanh không cùng một mẫu hình. Mà mình thích chính là mẫu hình Cố Ngôn Thanh này."

Nhắc đến anh, khoé mắt của Tần Noãn lập tức ánh lên ý cười.

"Cậu thích dáng vẻ đẹp trai của anh ấy sao?" Tiểu Linh Đang hỏi.

Tần Noãn nghiêm túc suy nghĩ một lát, "Mình cảm thấy hai chúng mình là trai tài gái sắc, trời sinh một đôi!"

"..." Tiểu Linh Đang bật cười thành tiếng, "Da mặt của cậu còn có thể dày hơn không hả?"

https://thuviensach.vn

Tần Noãn thở dài, dựa lên vai Tiểu Linh Đang, "Cố Ngôn Thanh ấy à, anh ấy giống như mặt trời mùa đông vậy, ấm áp mà không nóng rực, khiến cho mình muốn ỷ lại, cũng rất có cảm giác an toàn. Mình không rõ là vì sao, nhưng nó rất kỳ diệu. Tiểu Linh Đang, cậu biết không? Đã rất lâu rồi mình chưa từng vui vẻ như vậy..."

Tiểu Linh Đang có hơi hốt hoảng.

Cô nhớ lại hồi còn bé được ông dẫn đến Tần gia, nhìn thấy trong góc hẻo lánh có một bé gái co quắp người, không nói nửa chữ, hệt như chim sợ cành cong vậy.

Lúc ấy, ông cụ Tần nói với cô, "Tiểu Linh Đang, đây là cháu gái của ông. Con bé vừa từ nước ngoài trở về nên có hơi sợ người lạ. Cháu có thể thử kết bạn với con bé được không?"

Tiểu Linh Đang hít một hơi thật sâu, sau đó vỗ vỗ bả vai của Tần Noãn, "Nói không chừng, Cố Ngôn Thanh chính là hạnh phúc mà trời cao phái xuống bên cậu đấy."

...

Ông nội Cố có thói quen ngủ trưa, sau khi kéo Cố Ngôn Thanh chơi xong một ván cờ liền trở về nghỉ ngơi.

Cố Trí Dương thế chỗ của ông nội Cố, tiếp tục đánh cờ với Cố Ngôn Thanh.

Sau khi thua liền ba ván, cậu ném quân cờ trong tay đi, "Hôm nay anh cũng quá ác rồi, một chỗ hở cũng không để lại cho em. Trước kia đánh cờ anh vẫn nhường em mà?"

"Lần này không nhường." Ngữ khí của Cố Ngôn Thanh nhàn nhạt, vân vê quân cờ rồi trong tay đặt xuống bàn cờ.

https://thuviensach.vn

Cố Trí Dương khựng lại chỉ trong chốc lát, không nói gì nữa.

Cố Ngôn Thanh nhìn thời gian, đứng dậy đi ra ngoài. Cố Trí Dương theo sát đằng sau, tới giữa sân, cậu gọi: "Anh họ!"

Cố Ngôn Thanh dừng chân, quay người nhìn cậu.

Cố Trí Dương cười cười, đi tới trước mặt anh, "Thì ra người mà Tần Noãn vẫn luôn theo đuổi là anh, tuy ngoài ý muốn, nhưng phảng phất lại thuận tình hợp lý. Hai tập đoàn Viễn Thương và Đằng Thuỵ kết thành thông gia cường mạnh, nhất định là bác trai bác gái rất vui mừng."

"Không liên quan đến chuyện thông gia này." Cố Ngôn Thanh dừng lại hai giây, sau đó mở miệng, "Cô ấy không biết quan hệ của anh với tập đoàn Đằng Thuỵ."

Cố Trí Dương mím môi, do dự một lát, cậu ngẩng đầu nhìn người đàn ông trước mặt, "Em thích cô ấy trước."

Cố Ngôn Thanh mỉm cười, nhướn mày hỏi lại: "Vậy thì sao?"

Trong mắt Cố Trí Dương ẩn lên vài tơ máu, trầm ngâm nửa ngày, cậu hỏi: "Nếu em cầu xin anh thì sao? Anh có thể từ bỏ cô ấy không?"

Cố Ngôn Thanh im lặng giây lát, vỗ vỗ vai của cậu, "Dương Dương, đây là sự lựa chọn của Tần Noãn, anh không hề tranh với cậu."

Trong lòng Cố Trí Dương như bị kim đâm một cái, nhưng liền cảm thấy nhẹ nhõm. Cậu thở ra, tự giễu cười, "Em vẫn luôn cho rằng Cố đại thiên tài trời sinh tính tình đã lạnh nhạt, sẽ không động tâm với bất kỳ người con gái nào, dường như Khoa học máy tính mới là tình yêu đích thực của anh vậy. Nhưng bây giờ, anh vì tình cảm mà đến tình anh em một chút cũng không nể tình, em còn —"

https://thuviensach.vn

"Cảm thấy lạ lẫm." Cố Trí Dương cọ xát chóp mũi, giấu đi xấu hổ.

Cố Ngôn Thanh dừng chân nhìn qua cậu, không hề mở miệng.

"Anh họ, từ khi em còn nhỏ, người bên cạnh đã luôn khen anh. Nào là học trường tiểu học trọng điểm, trung học trọng điểm, đại học trọng điểm, giấy khen và cúp thưởng của anh nhiều vô số. Cho dù không có hào quang mà tập đoàn Đằng Thuỵ cho anh, anh cũng là thiên chi kiêu tử [3] rồi, là con nhà người ta trong miệng mọi người."

"Nhưng em không hâm mộ anh, ngoại trừ học tập là không bằng anh, còn lại em đều chưa từng thua kém anh chút nào. Khả năng giao tiếp của anh không tốt cho nên không thích nói chuyện, những thứ này lại là điểm mạnh của em. Trong ngành giải trí, em có thể trở thành phong sinh thuỷ khởi [4], nhưng nếu là anh thì chưa chắc."

"Nhưng mà lần này, em thật sự hâm mộ anh."

Hâm mộ anh bởi vì anh có được cô gái mà em thích nhất.

Cố Ngôn Thanh trầm mặc một hồi, trấn an nói: "Cậu không cần vì chuyện này mà xem nhẹ bản thân. Trong nhà, cậu vẫn luôn kiêu ngạo, cứ nhìn về phía trước, sẽ có một cô gái thích hợp hơn đang chờ cậu."

Tần Noãn và Tiểu Linh Đang nắm tay nhau trở về, lúc nhìn thấy hai người trong sân thì hơi kinh ngạc.

"Các anh đang nói chuyện gì thế? Không phải đang đánh cờ sao?" Tần Noãn cười đi qua, rất tự nhiên mà khoác lấy tay của Cố Ngôn Thanh.

"Ông nội ngủ trưa, anh vừa đang muốn đi tìm em đây," Cố Ngôn Tranh nói, sau đó nhìn qua Cố Trí Dương, "Bọn anh đi trước, cậu nói với ông bà nội một tiếng."

https://thuviensach.vn

Nói xong, anh nắm tay Tần Noãn rời đi.

Tiểu Linh Đang nhìn qua bóng lưng của hai người, nói khẽ: "Noãn Noãn nói với tôi, Cố Ngôn Thanh có thể cho cô ấy cảm giác an toàn."

Thấy Cố Trí Dương không nói lời nào, Tiểu Linh Đang muốn nói lại thôi, "Anh..."

Cố Trí Dương cười, ngắt lời cô, "Chọn anh họ của tôi cũng tốt mà, ánh mắt của cô ấy cũng không đến nỗi tệ!"

Tiểu Linh Đang mím môi, "Anh có dự định gì không?"

"Không có, tạm thời tôi sẽ không nhận kịch bản, trở về trường học tập cho giỏi đã. Chẳng lẽ tôi lại vì chuyện này mà sống lên chết xuống, tự làm mình không sao?"

"Cũng đúng, tố chất tâm lý của Cố đại minh tinh vẫn là rất mạnh, nhất định là anh chịu được từng ấy đả kích."

Cố Trí Dương nhìn cô, chế nhạo nói: "Con gái lớn tuổi sẽ khó tìm đối tượng đấy. Tần Noãn có thể tự mình tìm được rồi, em cũng tìm cho mình một người đi. Miễn cưỡng mà nhìn thì em cũng được, tranh thủ thời gian đi, hẳn là Đại học Z vẫn có soái ca nhỉ? Trước tiên em phải hạ thủ vi cường [5], có biết không?"

Tiểu Linh Đang sững người hai giây, cười nhạo: "Không cần anh lo!"

Cố Trí Dương không đáp, quay người đi vào phòng.

Tiểu Linh Đang đứng đó, trong lòng nhói lên một cái.

Cố Trí Dương, tại sao em đã lựa chọn rời khỏi thành phố C để tác hợp cho hai người, nhưng hai người lại không thành đôi...

https://thuviensach.vn

...

Sau khi lên xe, Tần Noãn nhìn về phía Cố Ngôn Thanh, "Chúng ta đi đâu thế ạ?"

"..."

"Em có muốn đi đâu không, chiều nay anh có thể dẫn em đi." Cố Ngôn Thanh nói.

Đôi mắt của Tần Noãn đảo một cái, hỏi: "Ngày mai thì sao? Sẽ làm hạng mục tiếp ạ?"

"Ừm."

Tần Noãn nhíu mày, có hơi không vui. Cô suy nghĩ một chút, đột nhiên đôi mắt sáng lên, hỏi: "Các anh khi lập trình có phải chỉ cần có máy tính thôi không? Công việc hoàn thành ở đâu cũng được ạ?"

Cố Ngôn Thanh không biết vì sao cô lại hỏi vậy, chỉ nhẹ gật đầu.

Tần Noãn vỗ đùi, "Vậy mấy ngày nghỉ này anh tới biệt thự phía Nam ngoại ô với em đi. Nơi đó không có ai, bình thường em chỉ ở một mình. Nếu như anh đến, em bao ăn bao ở cho. Mà lúc anh làm việc, em nhất định sẽ không quấy rầy anh luôn!"

Cố Ngôn Thanh dựa lên lưng ghế, nghiêng mắt nhìn cô, như có gì suy nghĩ, "Em đang muốn... bao nuôi anh đấy à?"

"À..." Tần Noãn ấp úng, "Anh cũng không cần phải nói khó nghe như vậy. Anh quá nhạy cảm rồi, như thế sao tính là bao nuôi được ạ? Cung cấp chỗ làm việc và đồ ăn thức uống cho anh là chức trách của bạn gái đó nha! Chuyện này quá lắm chỉ là... giúp đỡ thôi ạ."

"Đúng, chính là giúp đỡ ạ!" Tần Noãn bô bô nhìn anh.

https://thuviensach.vn

Thấy Cố Ngôn Thanh không nói câu gì, cô có hơi khẩn trương, sợ lòng tự trọng của anh quá cao, sẽ không chịu đồng ý. Trong lúc cô đang do dự có nên miễn cưỡng thu chút tiền hay không, Cố Ngôn Thanh lại gật đầu, "Cũng được."

Tần Noãn mừng như điên, kìm chế kích động mà tròn mắt nhìn anh, "Thật ạ?"

"Ừm."

Tần Noãn nhào qua, ôm lấy cổ của anh, "Em cung cấp môi trường làm việc tốt như vậy, anh cảm động không?"

Cố Ngôn Thanh: "??"

Tần Noãn: "Nếu cảm động thì anh hôn em một cái đi, coi như bù đắp cho em?" Sau đó, cô nhắm mắt lại.

"..."

Thấy anh bất động, Tần Noãn mở mắt ra, có hơi khó chịu, "Anh không vui ạ?"

Cố Ngôn Thanh xoa đầu cô, lẩm bẩm cười cười, "Bạn gái nhà anh sao lại đáng yêu thế nhỉ? Còn cướp mất lời thoại của anh nữa."

Cố Ngôn Thanh giữ gáy cô lại, nghiêng người qua, ép xuống môi của cô, càng hôn càng sâu.

———

[1] Bích Hồ: hình ảnh minh hoạ:

https://thuviensach.vn

[2] Rèn sắt không thành thép: đại khái là uốn dũa một vật theo ý mình mà không được như ý.

[3] Thiên chi kiêu tử: con cưng của trời.

[4] Phong sinh thuỷ khởi: gió đi khắp nơi để mọi vật sinh ra, nước đến đâu thì mọi vật ở đó đâm chồi nảy lộc - ở đây có nghĩa là Cố Trí Dương có thể phát triển trong giới giải trí, đi tới đâu toả sáng tới đó.

[5] Tiên hạ thủ vi cường: ra tay trước sẽ giành được lợi thế.

https://thuviensach.vn

NGOAN, DỖ ANH

Dạ Tử Tân

dtv-ebook.com

Chương 31: Bạn Trai, Em Nuôi Anh

Edit:Xiao Yi.

Tiểu LinhĐang chỉở lại thành phố C ba ngày, sang ngày thứ tư, cô nàng mua vé máy bay trở về thành phố Z.

Tần Noãn và Cố Trí Dươngđưa Tiểu Linh Đang ra sân bay, Tiểu LinhĐang nhìn biểu lộ buồn tiếc không thôi của Tần Noãn thì xoa bóp gương mặt của cô, "Chẳng phải đến kỳ nghỉđông, chúng ta sẽ gặp lại sao? Giảng viên của mình có giao bài tập, nếu mình làm không hết sẽ bịảnh hưởngđến thành tích, cho nên mình mới phải về gấp như vậy thôi mà."

Tần Noãnôm cô nàng một cái, "Cậu một mìnhở thành phố Z phải chăm sóc bản thân thật tốt nhé."

Bỗng, chuyến bay nhắc nhở hành khách điđăng ký, là chuyến bay của Tiểu Linh Đang.

Cô nàng vẫy tay với Tần Noãn và Cố Trí Dương, cười nói: "Mìnhđi nhé, hai người trở vềđi."

Tiễn Tiểu LinhĐang xong, Tần Noãn và Cố Trí Dương từ sân bayđi ra.

Cố Trí Dươngđeo khẩu trang màuđen, trên đầu đội nón lưỡi trai, nhìn qua Tần Noãn, "Giờ em đi đâu?"

"Về nhà." Tần Noãn trả lời, chuẩn bịđón taxi.

https://thuviensach.vn

Cố Trí Dương nhìnđồng hồ một chút, "Chúng ta cùng nhauăn một bữa cơm không? Gần đây có một nhà hàng làm món cá luộc cũng không tệ lắm!"

Tần Noãn suy tư nhưđang do dựđiều gì.

Nếu là trướcđây, cô sẽ không từ chối. Nhưng mà mấy ngày trước, Tiểu LinhĐang vừa nói ra chuyện Cố Trí Dương thích cô...

Có một số việc một khiđãđâm thủng, quả thật rất khó chịu.

Cố Trí Dương liếc nhìn cô, sau hồi lâu mới cười nói: "Có bạn trai rồi, em vì anh họ của anh mà thủ thân như ngọc,đếnăn cơm với bạn học nam cũng không dám sao?"

Hai tay của anhđút túi, dáng vẻ vĩnh viễn chính là cà lơ phất phơ,đuôi mắtđào hoa giương lên, trong ngữđiệu nói chuyện cũng mang theođôi chút du côn.

Tần Noãn dừng mấy giây, nhướn mày, "Tôi chỉ sợ mìnhăn chết anh thôi, anh lại mách lẻo với chú Cố nữa."

Cố Trí Dương hất cằm, "Đi thôi, nhà hàng rất gầnđây."

...

Lúcăn cơm, hai người không nói nhiều, bầu không khí không hiểu sao có hơi yên tĩnh.

Nhân viên phục vụ vừa lúcđi ngang qua, Tần Noãn gọi lại một tiếng, chỉ vàođồăn rồi nói: "Phần cá luộc lại làm phiền gói thêm một phần mang về giúp tôi."

Cố Trí Dương sửng sốt một chút, nhưđang nghĩ tới cái gì, hỏi: "Anh họ của anhđangở nhà em sao?"

https://thuviensach.vn

"... Không phải như anh nghĩđâu, anhấyở phòng sách."

Cố Trí Dương cười thành tiếng, "Em vội giải thích làm gì? Cố Ngôn Thanh là người thế nào, anh còn hiểu rõ hơn em."

Nóiđếnđây, Tần Noãn như tìmđược chủđề, do dự hỏi: "Mỗi ngày ngoại trừ làm hạng mục của trường thì anh ấy còn nhận mấy việc bên ngoài, nhà anhấy... rất thiếu tiền sao?"

Cố Trí Dương vừa uống một hớp nước trái cây, nghe cô nói vậy liền sặc một cái.

Tần Noãnđưa khăn tay cho anh, "Phảnứng của anh là sao? Chẳng lẽ anhấy... thật sự rất nghèo?"

Cố Trí Dương ho khan còn dữ hơn.

Sau một hồi hoà hoãn lại, anh nín cười, "Em muốn biết thì tựđi hỏi anhấyđi."

"Tôi từng hỏi rồi, một chút anhấy cũng không chịuđề cập tới. Cho nên tôi nghĩ là anhấy sợ tôi lo lắng chăng? Chỉ là ba của anhấy không phải là giáo sư sao, phải không thiếu tiền mớiđúng, rốt cục là anh ấy gặp khốn cảnh gìđây?"

Nóiđếnđây, Tần Noãn nhớđến một vấnđề, "Mẹ của Cố Ngôn Thanh làm gì thế?"

Cố Trí Dương suy tư vấnđề này.

Thân phận của Cố Ngôn Thanh tươngđối bíẩn, người biếtđược không nhiều. Mặc dù đối với Cố Ngôn Thanh, cô không tính là người ngoài, nhưng loại chuyện này vẫn nên làđích thân Cố Ngôn Thanh nói ra mới tốt.

https://thuviensach.vn

"Anh sao vậy hả? Chuyện rất khó nói sao?" Tần Noãn quan sát biểu lộ của Cố Trí Dương.

Cố Trí Dương lại hớp thêm một ngụm nước trái cây, hỏi: "Cảnh khu mà bà ngoại tôiở có phải rấtđẹp không?"

Tần Noãn gậtđầu.

Cố Trí Dương: "Mẹ của anhấy... làm việcở cảnh khuđó."

Tần Noãn suy nghĩ lời anh nói, kinh ngạc, "Là công nhânởđó sao?"

"..." Mạch não của cô thật tuyệt!

Cố Trí Dương kìm nén xúcđộng muốn vỗ vai cô, rất bình tĩnh gậtđầu, "Ừ, cũng không khác nhau là mấy."

"Tôi hiểu rồi, người nhà của anhấy không thể cung cấp cho anhấy hoàn cảnh tốt nhất, cho nên tương lai anhấy phải dựa vào chính mình mới cóđược cuộc sống tốt hơn, nhận thêm việc làm bên ngoài là vì muốn tiết kiệm tiền."

Nói xong, Tần Noãn chống cằm thở dài, "Khó khăn lắm mới có một ngày nghỉ, người khác thì du sơn ngoạn thuỷ[1], còn anhấy mỗi ngày phải làm việc trong phòng sách, thật là vất vả!"

Nhưng lập tức, cô lại lộ ra vẻ tán thưởng, "Cùng lắm anhấyđây là có lòng cầu tiến, phẩm chất rất tốt nha!"

Cố Trí Dương: "..." Dù sao anh họ của anh thế nào cũngđược lòng cô.

Lúc ra khỏi tiệm cơm, Cố Trí Dươngđưa phần cá luộc mang về cho cô, "Sau kỳ nghỉ Quốc Khánh có lẽ anh sẽ bận làm bài tập, cho nên không thường xuyên liên lạc với em được. Em hãy chăm sóc tốt bản thânđấy."

https://thuviensach.vn

"Anh cũng thế." Tần Noãn ngước mắt nhìn Cố Trí Dương, "Sau này nếu anh ra phim mới, tôi sẽ tận lực thayđổi gu thẩm mỹ của mình đểủng hộ anh một chút."

"... Em nói cứ như tôi kém cỏi lắm vậy!"

Một chiếc xe chạy tới, dừng sátở trước mặt hai người.

Là trợ lý của Cố Trí Dương.

Cố Trí Dươngđi qua mở cửa xe phía sau, nói với cô, "Là anh gọi cậuấyđến chở em về."

"Còn anh thì sao?" Tần Noãn nhìn về phía Cố Trí Dương.

"Anhđón xe về trường học."

Tần Noãn không khách sáo với anh, vừa muốn lên xe, Cố Trí Dương bỗng giữ chặt tay cô lại.

Tần Noãn mơ hồ nâng mắt.

Cố Trí Dương dựa lên thân xe bên cạnh, cong môi cười cười, ngữ khí tản mạn, "Mặc dùánh mắt của Cố Ngôn Thanh không tốt, em như vậy mà anhấy cũng thèm. Nhưng nghĩđến anhấy cũng xem như là cống hiến cho xã hội, tôi cảm thấy vẫn nên chúc phúc hai người một chút."

Nếu là trướcđây, Cố Trí Dương ngứađòn nói như vậy, Tần Noãn nhấtđịnh sẽđạp anh một cái. Nhưng hôm nay, cô lạiđột nhiên không biết nên nói gì cho phải.

Cố Trí Dương buông tay cô ra,ý cười trên mặt vẫn chưa tan hết, không có gì khác biệt so với bình thường, "Em lên xeđi."

https://thuviensach.vn

Tần Noãn lên xe, anhđóng cửa lại rồi trơ mắt nhìn cô rờiđi. Từ trong túi, Cố Trí Dương lấy ra một chiếc vòng tay, sau đó siết chặt trong lòng bàn tay.

Đây là vòng tayđượcđặt làm, trênđó có khắc một câu tiếng Anh:Warm my heart*.

* Là emđã sưởiấm trái tim của anh.

Lần trướcđếnđại học C, anh vốnđịnh cầm chiếc vòng tay này muốn thổ lộ với cô, nhưng nhiều lần lờiđã lên tới miệng, anh lại chùn bước.

Rốt cục, bây giờ cũng không cầnđến nó nữa.

Cố Trí Dương vuốt ve dòng chữ tiếng Anh trênđó, khoé môi cong lên thật nhẹ, mặt màyôn nhuận, "Chúc em hạnh phúc."

Sauđó, anh lật lòng bàn tay xuống dưới, cái vòng thuận thế mà rơi, rơi vào cống ngầm bênđường.

Ngàyđó, Cố Trí Dương xúcđộngđăng một bài lênWeibo, không cóảnh chụp, chỉ có hai câu thơ:

Tim tôi nguyện hướng về minh nguyệt,

Minh nguyệt lại hướng về nơi xa [2].

Đến khi ngườiđại diện luân phiên oanh tạc phía dưới khu bình luận, Cố Trí Dương mới bổ sung vào bàiđăngWeibo khi nãy hai chữ: Lời kịch.

Thế giới an tĩnh trở lại.

...

Thờiđiểm Tần Noãn về tới biệt thự phía Nam ngoại ô, Cố Ngôn Thanh vẫnđang làm việc trong phòng sách.

https://thuviensach.vn

Cô gõ cửa một cái rồi trực tiếpđẩy cửađi vào, nhìn thấy Cố Ngôn Thanhđang viết câu lệnh trước bàn đọc sách. Anhđeo một gọng kính không viền[3], tư thế ngồi thẳng tắp, khíđộ thong dong. Nghe thấy động tĩnh, anhđưa mắt nhìn sang, thần sắc nhu hoà.

Tần Noãn bày phầnănđem về lên cho anh, cười nói: "Em có món cá luộc của một nhà hàng làm khá ngon, anhđói bụng không?"

Cố Ngôn Thanh kéo cánh tay của cô, "Emđãăn rồià?"

Tần Noãn gậtđầu, "Lúc nãy em cùng với Cố Trí Dương tiễn Tiểu LinhĐang lên máy bay,đúng lúc tới giờ cơm nênăn một bữa, thuận tiện mang về cho anh một phần."

Nói xong, cô mở cơm hộp ra giúp anh, "Vẫn còn nóngđấyạ."

Cố Ngôn Thanh tiếp nhậnđôiđũa côđưa.

Lúc anhăn cơm, Tần Noãn không quấy rầy, chỉ nhìn trên bànđọc sách bày rất nhiều người máy nhỏ. Nhất thời cô hiếu kỳ, cầm một cái trên ghế salon bên cạnh lên nghịch.

Cô không cẩn thận bấm phải nút nàođó, người máy quơ quơ hai tay,đôi mắt sáng lên, "Xin chào, hãy gọi tôi là Doraemon!"

Tần Noãn giật nảy mình, suýt nữa vứt nó xuốngđất.

Cố Ngôn Thanh nhìn qua, thấy biểu lộ của cô thì cười, "Đây là người máy thuộc hạng mục của trườngđấy, anh vừa mới làm thôi."

Tần Noãn vuốt vuốt, có hơi nghi hoặc, "Sao lại gọi là Doraemonạ?"

Cố Ngôn Thanh khôngđáp, tiếp tụcăn cơm.

https://thuviensach.vn

Tần Noãn chống cằm suy nghĩ,đột nhiên mỉm cười, chỉ chỉ vào anh, "Khẳngđịnh là anh biết em thích mèo lục lạcđúng không nào?"

Cố Ngôn Thanh không trả lời.

Tần Noãn rất hăng hái ngắm người máy nhỏ trong tay, "Chỉ là ngoại hình của nó hơi xấu nè, khôngđáng yêuý."

Doraemon: "Xinđừng chê em xấu. Tôi là vô địch siêu cấp soái nhất vũ trụ! Vừa soái vừađáng yêu~"

"..." Tần Noãn kinh ngạcđến mức xém rớt cằm xuốngđất, "Trí tuệ của nó như thếạ?"

Cố Ngôn Thanh cầm lấy cốc nước bên cạnh bàn, uống hai ngụm rồi nói: "Tạm thời nó chưa có trí tuệ, thậm chí... còn có hơi thiểu năng."

"Tổ phụ trách hạng mục của anh nghiên cứu là cái người máy nàyạ?"

"Ừm, vừa mới bắtđầu nên chỉ hỏiđápđơn giản một chút thôi."

Tần Noãn rất hứng thú cầm lấy người máy nhỏ, nói với Cố Ngôn Thanh, "Anhăn từ từ nhé, em dẫn nó ra ngoài chơi một lát, sẵn tiện giúp anh kiểm nghiệm một tý."

Nói xong, côôm người máy ra khỏi phòng sách.

Phòng khách tầng một, Tần Noãn ngồi phịch xuống ghế salon mềm mại, lật qua lật lại người máy ngắm một chút. Cô suy nghĩ, sau đó quyết định hỏi câuđơn giản, "Doraemon, một cộng một bằng mấy?"

Doraemon: "Cái người thiểu năng này, vấn đềđơn giản thế mà cũng đi hỏi em!"

"..." Cả mặt Tần Noãn bị nó khinh bỉ.

https://thuviensach.vn

Cô quyếtđịnh ra một câu hỏi khó hơn, "369 nhân 752 bằng mấy?"

Doraemon: "Bằng 277 488."

Tần Noãn sửng sốt một chút, mở máy tính trongđiện thoại ra kiểm chứng xem nó có trả lờiđúng hay không.

Nhưng khi cô mởđiện thoại ra lại quên mất, "Này, chị vừa nói mấy nhân mấy nhỉ?"

Doraemon: "369 nhân 752 bằng 277 488,đồ ngốc!"

"..." Khoé miệng của Tần Noãn giật giật, "Tại sao em lại kiêu ngạo thế hả?"

Doraemon: "Bởi vì em là vôđịch siêu cấp soái nhất vũ trụ! Vừa soái vừađáng yêu~"

Tần Noãn ngày một hào hứng,đặt nó lên bàn thuỷ tinh, "Em còn làmđược gì nữa?"

Doraemon: "Không gì em không làmđược hết! Vôđịch siêu cấp soái nhất vũ trụ, vừa soái vừađáng yêu~"

"... Thậtấu trĩ, như say ấy!"

Doraemon: "Uống rượu mới say nha."

"..." Tần Noãn nín cười, "Ai thiết kế ngoại hình của em nhìn như học sinh năm hai cao trung thế?"

Doraemon: "Xin chào, vấnđề này tạm thời em giải không ra, nhưng em vẫn y nguyên rấtđẹp trai! Vôđịch siêu cấp soái nhất vũ trụ, vừa soái đáng yêu~"

https://thuviensach.vn

"..."

Quả nhiên có hơi thiểu năng thật!

Cố Ngôn Thanh cầm ly nước từ trên lầuđi xuống, thấy biểu lộ sụpđộ trên mặt Tần Noãn, anh cất bướcđi qua, "Em bị chọc tức rồià?"

Tần Noãn xoa xoađầu mình, "Nó cứ hở tý là "vô địch siêu cấp soái nhất vũ trụ", là ai thiết kế trí tuệ cho nó vậy? Không phải là anhđấy chứ?"

Cố Ngôn Thanh cười, lắcđầu: "Không phải."

"Là bạn cùng phòng của anhạ? Vị tiền bối năm hai nào thế?"

Cố Ngôn Thanhđi qua bìnhđun nướcđể rót ly nước nóng, trả lời: "Cũng không phải, là một người bạn của anh, năm nay mới học năm hai cao trung**."

** Lớp mười một (cao trung: cấp ba; năm hai: lớp mười một).

"Ồ..." Tần Noãn bừng tỉnh, "Thì ra là thiếu niên năm cấp ba."

Lập tức, cô lại cảm thấy bất ngờ, "Học sinh cấp ba làmđược mấy cái nàyạ?"

Cố Ngôn Thanhđi tới, ngồi xuống ghế salon, "Là thiên phúđi."

Tần Noãn vòng lên eo của anh, nằm lên người anh. Cố Ngôn Thanh sợ nước nóng trong tay làm phỏng cô, vộiđể qua một bên.

Anh nghe thấy Tần Noãn hỏi: "Tương lai những thứ này sẽ có công dụng gìạ?"

Cố Ngôn Thanh trầm ngâm một lát, "Rất nhiều, nếu em hiếu kỳ thì lát nữa anh lấy báo cáo công dụng của nó cho em xem."

https://thuviensach.vn

"Em có thể xemạ?"

Đầu ngón tay của anh khẽ vuốt lên mi tâm của cô, ngữ khíôn hoà, "Báo cáo là do anh viết,đương nhiên em có thể xem rồi. Hạng mục này do anh đề xuất, vốn dĩ là vì em."

Khoé môi của Tần Noãn mang theoý cười, "Vậy em xem xong báo cáo công dụng có thể gópý cho anh không? Dù sao anh cũng vì em mà phục vụ, phải làm cho em hài lòng nha."

Cố Ngôn Thanh suy nghĩ, gậtđầu, "Chỉ cần yêu cầu của emđừng quá hà khắc, anh sẽ tận lực thoả mãn."

"Cố Ngôn Thanh!" Tần Noãn dùng sứcđẩy anh xuống ghế salon, nhào qua người anh, thuận thếđè lên.

Cô bưng lấy gương mặt của Cố Ngôn Thanh, dùng sức hôn lên hai cái, lúmđồng tiền tươi như hoa, "Sao anh lại tốt như vậy chứ?"

Cố Ngôn Thanh bị côépđến mức cơ thể hơi cương... Anh nhẹđẩy Tần Noãn ra, "Em ngồi xuống đi."

Tần Noãn không cửđộng, lại hôn lên môi anh một cái, nói khẽ: "Bạn trai, em cảm thấy hạng mục này cực kỳ tốt, emủng hộ anh! Chỉ là, anh làm hạng mục nàyđã rất mệt rồi,đừng nhận thêm việc bên ngoài nữaạ, em sẽđau lòng..."

"Thật ra, anh không phải liều mạng như thế," Cô ngẩngđầu nhìn anh,đôi mắt hạnh trong veo như nước, "Tương lai em có thể nuôi anh mà. Chất lượng cuộc sống của chúng ta sẽ không kémđâu, muốn nghỉ ngơi hưởng thụ bao nhiêu cũngđượcạ."

Cố Ngôn Thanh nín cười, lòng bàn tay xoa lên gương mặt của cô, bên trong ngữ khí lộ ra vẻ nghiền ngẫm, "Em nuôi anh sao? Vậyđể anhăn

https://thuviensach.vn

bámà?"

"Vậy thì sao chứ? Nhà em có tiền, dù sao một mình em cũng xài không hết. Anh làm bạn trai của em không cần phải nuôi sống gia đình nè, chỉ cần luônđẹp trai như hoa là được." Tần Noãn rất chân thành nhìn anh.

Cố Ngôn Thanh khẽ cười ra tiếng, lúc nhìn Tần Noãn,đôi mắt sắc của anh lộ ra sự cưng chiều, bấtđắc dĩ thở dài, "Được, cho em nuôi — tiểu bạch kiểm [4] là anh vậy!"

Cố Ngôn Thanh giữ chặt bờ eo của Tần Noãn, chủđộng hôn xuống môi cô.

———

[1] Du sơn ngoạn thuỷ: đi chơi núi xanh, ngắm nhìn nước biếc (theocaytamguimathuat.wordpress.com).

[2] Convert:

Tađem bản tâm hướng trăng sáng,

Làm sao minh nguyệt chiếu cống rãnh.

Edit + dịch thơ:

Tim tôi nguyện hướng về minh nguyệt,

Minh nguyệt lại hướng về nơi xa.

Mộc thấy Dương Dương dùng từ "cống rãnh" không hẳn là hay, giống như ví anh họ Cố Ngôn Thanh là cống rãnh vậy (không lễ phép lắm), cho nên mới dịch thơ lại nha.

Nếu các bạn không thuận thì biết convert là gì rồi nhé.:v

https://thuviensach.vn

[3] Gọng kính không viền: hìnhảnh minh hoạ:

[4] Tiểu bạch kiểm: công tử bột, chàng trai vô dụng, trong một vài hoàn cảnh thì nó được hiểu là trai bao.

https://thuviensach.vn

NGOAN, DỖ ANH

Dạ Tử Tân

dtv-ebook.com

Chương 32: Đông Chí*

Edit: Xiao Yi.

* Đông chí: theo lịch Trung Quốc, khoảng thời gian trước thềm mùa đông gọi là Đông Chí.

Sau khi kỳ nghỉ Quốc Khánh kết thúc, các khoa ngành của Đại học C đi vào quỹ đạo, Tần Noãn vội vàng lên lớp, Cố Ngôn Thanh sau khi hết tiết còn phải làm hạng mục. Ngoại trừ những lần hẹn ăn cơm bình thường ra, hai người cũng không thường xuyên gặp mặt.

Không chỉ Tần Noãn mà thời gian hẹn hò của Tề Á Nhuỵ rõ ràng cũng giảm bớt.

Sau khi vết thương ở chân tốt lên, Chu Thịnh Nam tìm được một việc làm thêm bên ngoài, cho dù cô nàng không có lớp, bình thường cũng ít khi ở ký túc xá.

Mùa đông năm nay đặc biệt lạnh, nhưng một trận tuyết cũng không hề rơi.

Gần đây, trong lúc rảnh rỗi, Tần Noãn tâm huyết dâng trào đan khăn quàng cổ, chuẩn bị tặng cho Cố Ngôn Thanh.

Tề Á Nhuỵ học theo, đi cùng Tần Noãn mua len, khi nào không có tiết liền ở trong ký túc xá đan khăn quàng cổ.

https://thuviensach.vn

Thật ra, Tần Noãn không biết về những cái này. Cô tìm kiếm trên mạng đủ loại hướng dẫn, tìm một cách dệt đơn giản nhất, học đan mấy ngày, cuối cùng cô cũng làm được.

Gần tới kỳ nghỉ Đông chí, mọi người gấp rút ôn tập. Nhìn Tần Noãn đang dựa lên đầu giường đan khăn quàng cổ, Tô Tử Hân không khỏi hoang mang, "Cậu ôn bài Toán cao cấp thế nào rồi?"

Nghe nói giảng viên phụ trách môn Toán cao cấp của các cô đặc biệt nghiêm khắc, là học phần có xác suất rớt môn cao nhất trong tất cả các môn.

Tần Noãn cười, chớp mắt nói: "Mình có bạn trai học bá [1] mà, sợ gì chứ?"

"Thì sao? Học bá nhà cậu cũng đâu thay cậu đi thi được?" Tô Tử Hân nghe không hiểu.

Tần Noãn: "Không phải ngày mai là thứ bảy à? Vừa lúc là Đông chí, tổ hạng mục của các anh ấy cho phép nghỉ ngơi, anh ấy thuận tiện giúp mình ôn bài. Cho nên hôm nay mình rất nắm bắt thời gian để đan khăn quàng cổ cho tốt nè, sau đó trực tiếp tặng cho anh ấy, chắc chắn là anh ấy sẽ rất vui."

"..."

Tô Tử Hân bị nhét cho một đống cẩu lương, gật đầu, "Được rồi, không có đại thần nào giúp đỡ mình, xem ra mình phải tự lực cánh sinh."

...

Sáng sớm hôm sau, Tần Noãn bị Cố Ngôn Thanh gọi tỉnh.

Bình thường lúc hẹn hò, Cố Ngôn Thanh chưa từng quấy nhiễu giấc ngủ của cô, nhưng bây giờ đã gần tới kỳ thu, đương nhiên anh không dung túng

https://thuviensach.vn

cô như thường được.

Tối hôm qua, Tần Noãn thức đêm đan xong khăn quàng cổ, quả thật ngủ không ngon, cũng may là cô không hề tức giận khi rời khỏi giường. Nghĩ đến biểu lộ của Cố Ngôn Thanh khi nhìn thấy khăn quàng cổ, trong lòng cô vẫn tràn đầy vui vẻ đi rửa mặt, kẹp sách giáo khoa chung với quà tặng rồi ra khỏi ký túc xá.

Cố Ngôn Thanh mặc một cái áo len màu trắng và áo khoác màu lục quân đội bên ngoài, chân dài thẳng tắp. Anh kẹp túi tài liệu đứng dưới tàng cây ven đường, dù không làm động tác gì cũng khiến người khác chú ý.

Có nhiều sinh viên nữ đi qua liếc trộm anh vài lần, vừa xấu hổ vừa e lệ.

Tần Noãn có một loại cảm giác nguy cơ đối với bảo bối đáng mơ ước nhà mình, vọt thẳng qua đó, ôm lấy Cố Ngôn Thanh, "Anh đến sớm vậy!"

Sau đó, cô dùng hai tay dâng hộp quà lên, "Tặng cho anh nè!"

Cố Ngôn Thanh hơi bất ngờ, nhận lấy, "Là cái gì vậy?"

Tần Noãn mong đợi nhìn anh, "Anh mở ra xem đi."

Cố Ngôn Thanh mở hộp giấy tinh mỹ ra, nhìn thấy bên trong là một tấm khăn quàng cổ màu trắng gạo cuộn gọn lại. Tuy không tính là đẹp, nhưng đường đan khá chuẩn, rõ ràng không phải đồ mua.

"Em đã đan nó rất lâu, mặc dù không phải rất đẹp gì, nhưng anh phải suy nghĩ kỹ trước khi nhận xét đấy! Nếu không, hậu quả rất nghiêm trọng." Tần Noãn ngẩng đầu nhìn anh, trong mắt hàm ý cảnh cáo, nét mặt như là: Anh dám nói "xấu" thì anh chết chắc!

Nhìn tấm khăn quàng cổ, trong lòng Cố Ngôn Thanh ấm lên, kéo cô ôm vào lòng, hôn hôn lên trán của cô, "Rất đẹp."

https://thuviensach.vn

"Thật ạ?" Được anh khen ngợi, trong lòng Tần Noãn tràn lên một tia ngọt ngào.

Khoé môi của cô vô thức cong lên, cô lấy tấm khăn quàng lên cổ anh, "Anh quàng thử một chút xem nào."

Cố Ngôn Thanh trời sinh tuấn lãng, khí chất ôn nhuận. Lúc này quàng lên tấm khăn màu trắng gạo trên cần cổ thon dài, làm nổi bật lên góc cạnh ngũ quan của anh, càng toát ra mấy phần thanh dật [2].

Tần Noãn rất hài lòng đối với "tác phẩm" của mình, "Tay nghề của em vẫn tốt chán!"

Nói xong, cô duỗi hai tay ra, lăm lăm nhìn Cố Ngôn Thanh.

"Gì thế?" Cố Ngôn Thanh nhướn mày.

Tần Noãn nhíu mày, "Hôm nay là Đông chí mà, em không có quà sao?"

"Đông chí đâu phải lễ Tình nhân đâu?"

"Đối với tình nhân, tất cả ngày lễ đều là lễ Tình nhân đó!" Sắc mặt của cô dần lộ ra bất mãn, thậm chí cố tỏ ra tủi hờn buồn bực.

Cố Ngôn Thanh cười cười, xoa bóp mặt của cô. Anh lấy một đôi bao tay trong túi ra, đưa cho cô, "Vậy cái này coi như quà anh tặng nhé."

Đó là một đôi bao tay len màu hồng phấn được chế tác tinh xảo. Trên mu bao tay có một tiểu đầu thỏ, con mắt dùng đá quý màu đen điểm lên, khi nhìn dưới ánh mặt trời sẽ có chút lấp lánh, vừa nhỏ nhắn vừa đáng yêu.

Tần Noãn hai mắt sáng rỡ, nhận lấy bao tay rồi trực tiếp đeo vào, "Như vậy còn tạm được chứ, mặc dù là mua, nhưng em cũng không trông cậy gì anh đan bao tay cho em đâu."

https://thuviensach.vn

"..." Cố Ngôn Thanh sờ sờ chóp mũi, không nói chuyện.

Hôm nay Đông chí, quả thật anh rất muốn mua quà tặng cô. Nhưng mà anh chọn thật lâu cũng không hài lòng cái gì, vừa hay Lục Tinh đêm qua vừa mới công tác trở về, số đồ mang về có đôi bao tay này, anh cảm thấy nó cực kỳ thích hợp với bạn gái nhà mình, cho nên lặng lẽ cầm đi.

Nếu như Cố Ngôn Thanh đoán không sai thì đôi bao tay này cũng là mẹ anh mua cho Tần Noãn. Đã như vậy thì đứa con trai này thay bà tặng cho cô cũng như nhau thôi.

Thấy Tần Noãn rất thích đôi bao tay này, tâm tình của anh rất tốt. Quả nhiên là ánh mắt của mẹ anh tốt, biết cô yêu thích cái gì.

"Đi thôi, chúng ta đi mua bữa sáng." Cố Ngôn Thanh ôm bả vai cô qua.

...

Sau khi ăn điểm tâm xong, hai người đến phòng học, Tần Noãn hưng phấn bừng bừng lật qua lật lại đôi bao tay, sau đó cười hì hì nhìn anh, "Em chợt phát hiện, anh vậy mà biết mua quà tặng người khác ghê."

"... Em thích là được rồi." Cố Ngôn Thanh lấy đôi bao tay của cô xuống, "Học bài đi."

Tần Noãn mở giáo trình Toán cao cấp ra, mỗi chương đều có trọng điểm ôn tập mà giảng viên đánh dấu. Bài nào cô không giải ra liền thẳng một mạch nhờ Cố Ngôn Thanh hướng dẫn cho mình.

Tới gần kỳ thi, khu vực thư viện rất khó có được chỗ ngồi, mọi người lựa chọn đến phòng học để ôn tập. Cho nên lúc này, cũng có người lục tục ôm giáo trình đi vào phòng học.

https://thuviensach.vn

Cố Ngôn Thanh nhìn giờ, dừng lại một chút rồi nói: "Trước tiên em đọc thử đề này một lần xem có làm được không."

Tần Noãn đáp một tiếng, ngoan ngoãn vùi đầu làm bài.

Cố Ngôn Thanh lật sách của mình ra, tuỳ ý liếc nhìn. Màn hình điện thoại đặt trên bàn đột nhiên sáng lên một cái, anh thuận tay cầm lấy, mở ra, là Wechat của Lục Tinh gửi tới, 【Hôm qua mẹ có mua về một đôi bao tay, con có thấy không? Trước khi đi ngủ, mẹ nhớ nó còn trên ghế salon ngoài phòng khách mà, sao hôm nay lại không tìm được?】

Cố Ngôn Thanh liếc đôi bao tay bên cạnh một chút, trả lời: 【Mẹ mua cho ai?】

Lục Tinh: 【Dù sao cũng không phải mua cho con. Nếu con lấy thì đem về cho mẹ.】

Cố Ngôn Thanh: 【Con không lấy.】

Lục Tinh: 【Ba con cũng không lấy, mẹ càng không động vào. Nhà mình ngoại trừ con ra thì không còn khả năng là ai khác. Mẹ nói cho con biết, đôi bao tay đó là mẹ chuẩn bị làm quà Giáng sinh sắp tới cho Tần Noãn đấy.】

Cố Ngôn Thanh: 【Con không lấy thật.】

Cố Ngôn Thanh: 【Quà của con đâu?】

Lục Tinh: 【Không phải con khiêm tốn lắm sao? Còn không thèm đến đồ mẹ mua cho con nữa là.】

Cố Ngôn Thanh cong môi, thuận tay đặt điện thoại xuống. Lúc đảo mắt nhìn qua, anh phát hiện Tần Noãn thế mà gục xuống bàn ngủ gật.

Cố Ngôn Thanh hơi nhíu mi, nhẹ nhàng lay cô. Tần Noãn gượng sức mở mắt ra, trong đồng tử là sự mơ màng, "Sao thế ạ?"

https://thuviensach.vn

Cố Ngôn Thanh sờ lên trán cô, không bị sốt mà. Sợ ảnh hưởng đến những người khác đang học, anh kề sát tai cô, nhẹ giọng hỏi: "Em sao thế? Tối hôm qua ngủ không ngon, hay là học một chút đã mệt rồi?"

"..." Cả hai.

Tần Noãn ngáp một cái, nước mắt bị ép ra, thương lượng với anh, "Cho em ngủ thêm mười phút được không ạ?"

Cố Ngôn Thanh trầm mặc một lát, sau đó lấy khăn quàng cổ trải xuống bàn làm đệm cho cô, "Vậy em ngủ đi."

Tần Noãn thật sự rất mệt, gương mặt gục xuống cánh tay mềm mại, trong chốc lát liền ngủ say sưa.

Tuy nói là mười phút, nhưng mới một phút trôi qua, Cố Ngôn Thanh thấy cô ngủ được sâu, nhất thời không đủ nhẫn tâm gọi cô dậy. Ánh mắt của anh nhìn xuống khăn quàng cổ đệm dưới tay cô, đoán chừng cô đã thức đêm để đan cho xong, anh vừa bất đắc dĩ vừa cảm thấy đau lòng.

Chỉ là mười lăm phút sau, ngược lại là Tần Noãn tự tỉnh dậy. Thấy Cố Ngôn Thanh đang đọc sách, cô cũng ngồi thẳng người, yên lặng chống cằm tiếp tục làm bài.

Tầm mắt Cố Ngôn Thanh nhìn cô một cái, hé miệng cười khẽ.

Anh phát hiện ra tính cách của Tần Noãn rất đặc biệt, không có làm quá, cũng không cầu kỳ, giống như cô sẽ không vì cái gì mà thất vọng (ngoại trừ việc theo đuổi anh). Mỗi ngày mỗi khi gặp nhau, anh đều cảm thấy yên bình, cô ngoan ngoãn yêu kiều, trái tim như mặt trời rạng rỡ.

Cô không có tham vọng lớn gì, cũng không mất tinh thần sống. Cô không kiêu căng, việc gì nên làm cô sẽ yên lặng mà làm. Cô chỉ cần hoàn thành tốt bổn phận của mình, sống một đời thoải mái.

https://thuviensach.vn

Đôi mắt của cô trong suốt, không có sự tham lam và phức tạp của nhân tính. Cô rất tuỳ ý, giống như từ khi sinh ra, cô đã sống trong một thế giới cô thích vô ưu vô lo.

Nhưng trong một số ít tình huống, anh thấy được sự rụt rè trong mắt cô, nơi đó lộ ra mấy phần mềm yếu.

Ví dụ như khi ở chung cư nhà anh, lúc bị anh nhìn thấy hình xăm sau lưng mình, Tần Noãn đã không giấu được bối rối và luống cuống.

Còn nữa, bởi vì sợ tốt, cô cuộn người trong chăn, khóc đến bất lực.

Cố Ngôn thanh chống cằm nhìn cô, nhất thời có hơi thất thần.

Tần Noãn đột nhiên lại gần, "Anh nhìn xem đề này em giải đúng không ạ?"

Cố Ngôn Thanh hoàn hồn, nhìn xem trình tự giải đề đâu ra đấy của cô, cuối cùng nhẹ gật đầu, "Ừm, em làm đúng rồi."

Tần Noãn đắc ý mỉm cười, tiếp tục vùi đầu làm bài tập.

Ngoài việc ăn uống thì Tần Noãn và Cố Ngôn Thanh ngồi cả ngày trong phòng học. Chờ đến khi mọi người trong phòng học đi hết, Tần Noãn mới ưỡn lưng xoa cổ một cái, "Đột nhiên em cảm thấy học tập đúng là một chuyện khổ sai mà."

Nói xong, cô lại cười rất đắc ý, "Chỉ là, có học bá hướng dẫn thì không giống vậy. Em mới một ngày ôn tập đã theo kịp tiến độ một tuần của Tô Tử Hân, sau khi trở về phải khoe cho cậu ấy hâm mộ em một chút mới được."

"Biểu hiện của em hôm nay không tệ, rất đáng khen ngợi." Cố Ngôn Thanh cất sách vở cho cô, "Đi thôi, anh dẫn em đi ăn cơm, muốn ăn gì nào?"

https://thuviensach.vn

"Là Đông chí đó, đương nhiên là em muốn ăn sủi cảo rồi. Buổi trưa quá nhiều người nên em không có mua đem vào phòng học." Tần Noãn đeo bao tay của mình lên, lon ton đi theo phía sau anh.

Ra khỏi phòng học, Cố Ngôn Thanh nhìn thấy Wechat của Lục Tinh gửi tới, là một giờ trước, 【Hôm nay là Đông chí, ba con làm sủi cảo, con có về ăn không? Không về thì làm ít một chút, bớt việc!】

Cố Ngôn Thanh nhìn Tần Noãn một chút, trả lời: 【Cho ba mẹ cơ hội tận hưởng thế giới của hai người đấy.】

"Là ai thế ạ?" Tần Noãn kéo tay anh, nhìn anh đang trả lời Wechat liền thuận miệng hỏi.

Cố Ngôn Thanh cất điện thoại vào túi, "Mẹ anh."

Lúc này, điện thoại di động trong túi của Tần Noãn cũng "leng keng" một tiếng. Cô mang bao tay không tiện lấy ra, nói Cố Ngôn Thanh lấy giùm.

Cố Ngôn Thanh cầm điện thoại lên, ấn mở màn hình: Tần Minh Huy chuyển khoản 8888 tệ kèm lời nhắn: 【Noãn Noãn, Đông chí vui vẻ. Con nhớ phải ăn sủi cảo nhé!】

"Cần trả lời không?" Cố Ngôn Thanh hỏi.

Tần Noãn cười cười, "Không cần đâu ạ."

Ngay sau đó, điện thoại vang lên chuông báo video call Wechat. Cố Ngôn Thanh quét mắt qua ghi chú: dì Lục Tinh.

Lông mày của anh hơi nhảy lên, trầm mặc nhìn chằm chằm cuộc gọi video đột ngột này một lát, cuối cùng ấn đổi thành cuộc gọi audio.

https://thuviensach.vn

Sau đó, anh vừa định đặt điện thoại bên tai cô, nhưng do dự một chút liền dừng lại, bật loa ngoài lên.

———

[1] Học bá: từ dùng để chỉ người học giỏi, học rất giỏi, học quá giỏi.:v

[2] Thanh dật: đồng nghĩa với "tuấn dật", "tuấn lãng",... - dùng để miêu tả sự điển trai mang nét thanh nhã của đàn ông.

https://thuviensach.vn

NGOAN, DỖ ANH

Dạ Tử Tân

dtv-ebook.com

Chương 33: Cố Ngôn Thanh, Anh Đội Nón Xanh* Cho Em Kìa!

Edit: Xiao Yi.

* Đội nón xanh: tiếng lóng Trung Quốc, ám chỉ việc phản bội trong tình yêu.

"Dì Lục Tinh!" Tần Noãn lên tiếng chào hỏi trước.

Ở bên kia điện thoại truyền đến thanh âm vui vẻ của Lục Tinh, "Noãn Noãn à, hôm nay là Đông chí, chú của con có ở nhà làm sủi cảo. Con có đang ở ký túc xá không? Dì mang tới cho con một ít."

Tần Noãn kinh ngạc một chút.

Biệt thự Lục gia ở rất xa trường học, về chuyện người chồng thần bí của dì Lục Tinh nhà ở đâu thì cô không biết, nhưng khẳng định là cũng xa trường học. Từ đó chạy tới đây chỉ để cho cô sủi cảo, cô không thể quá tự nhiên được.

"Không cần phiền dì đâu ạ, cháu tự mua ăn được rồi." Tần Noãn nói.

Lục Tinh đoán ra ái ngại của cô, cười nói: "Không có phiền đâu, dì có người quen ở gần Đại học C, dì mang cho nó, thuận tiện mang cho cháu luôn. Cháu đừng có chạy lung tung nhé, ở ký túc xá chờ dì, rất nhanh dì sẽ đến."

"..." Tần Noãn thụ sủng nhược kinh [1], "Cảm ơn dì ạ."

"Với dì còn phải khách sáo à? Nào, nói số lầu ký túc cho dì đi."

https://thuviensach.vn

Sau khi Tần Noãn nói xong, Lục Tinh ở đầu bên kia cúp điện thoại.

Bên ngoài, tuy gió lạnh thấu xương phả lên mặt lên người, nhưng trong lòng Tần Noãn lại đột nhiên cảm thấy ấm áp, vừa mềm mại vừa cảm động.

Cô cười hì hì nhìn qua Cố Ngôn Thanh, "Dì Lục Tinh của em sẽ mang sủi cảo tới, chúng ta không cần đi ăn nữa rồi."

Thần sắc của Cố Ngôn Thanh rất nhạt, "Có phần tặng cho em, nhưng lại không có phần cho anh..."

"??" Tần Noãn kinh ngạc nhìn anh, có hơi không hiểu vì sao anh lại nói như vậy, thoạt nghe còn thấy lộ ra mấy phần trẻ con.

Cố Ngôn Thanh hoàn hồn, tuy thần sắc cứng đờ nhưng vẫn bình tĩnh giải thích: "Anh đang nói là chúng ta vẫn nên đi ăn thôi, nếu không sẽ không đủ ăn đâu."

Thấy Tần Noãn còn đang ngẩn người, anh xoa đầu cô, kéo cô qua người mình, "Em đang phát ngốc gì đấy? Đi thôi."

"Đi đâu ạ?" Tần Noãn quay đầu nhìn anh.

Cố Ngôn Thanh nhướn mày, "Không phải em nói dì Lục Tinh của em sẽ tới ký túc xá sao? Đương nhiên là anh đưa em trở về ký túc xá rồi."

Tần Noãn cười cười, "Em còn tưởng rằng anh sẽ trốn đi cơ."

Cố Ngôn Thanh nhíu mày, trên mặt lộ vẻ không hiểu, "Sao anh phải trốn?"

Tần Noãn nói: "Không phải trước đây anh từng đến tập đoàn Đằng Thuỵ để thực tập sao ạ? Tuy anh là họ hàng của trợ lý Thẩm nhưng mới ở tập đoàn mấy ngày đã đi, nói không chừng là anh không thích nhìn thấy dì Lục Tinh chăng?"

https://thuviensach.vn

Nói đến điểm này, lời nói của Tần Noãn không khỏi thấm thía mấy phần, "Quả thật cơ hội thực tập ở tập đoàn Đằng Thuỵ tốt bao nhiêu chứ! Vậy mà anh lại bỏ ngang giữa chừng, nói đi là đi. Haiz, bởi vì tránh mặt em mà anh cũng quá liều mạng rồi."

Cố Ngôn Thanh liếc cô một cái, cười hỏi: "Tránh mặt em sao?"

Tần Noãn nháy mắt nhìn anh, "Không phải ạ?"

Gió đêm thổi qua mang theo sự lạnh lẽo thấu xương, Cố Ngôn Thanh lấy mũ chụp phía sau áo len của Tần Noãn đội lên cho cô, nhướn mày nói: "Anh vì tránh em mà từ bỏ công việc cơ à, em thật biết dát vàng lên mặt [2] mình đấy."

Tần Noãn không thích cái mũ trên bộ áo len này, bởi vì mũ kia màu xanh nhưng áo màu vàng. Vừa bị Cố Ngôn Thanh đội lên đỉnh đầu, cô định giơ tay tháo xuống, nhưng anh lại đè tay cô, "Em đừng cử động, trời lạnh."

Tần Noãn ngoan ngoãn buông nắm tay ra, không cam tâm tình nguyện nhỏ giọng nói: "Cố Ngôn Thanh, anh đội nón xanh cho em kìa!"

"..." Lúc này Cố Ngôn Thanh mới chú ý đến màu sắc của cái mũ của cô, nhịn cười.

Lúc hai người còn chưa tới cửa ký túc xá, Lục Tinh đã gọi điện thoại qua, nói mình đã tới dưới lầu.

Tần Noãn giật mình, cúp điện thoại rồi kéo tay Cố Ngôn Thanh chạy nhanh về ký túc xá.

Buổi tối mùa đông nhanh xuống, lúc này toàn bộ sân trường đã phủ bóng đêm mông lung, đèn đường xung quanh ký túc xá lập loè, trên trời cũng nổi từng vụn bông tuyết nhỏ đang bay múa nhảy cẫng dưới ánh đèn.

https://thuviensach.vn

Lục Tinh đứng dưới mái hiên, mặc áo lông màu đen dài đến gối, đeo bao tay da, trong tay cầm theo hộp giữ nhiệt. Bà nhìn bốn phía, lơ đãng ngước mắt thì thấy phía trước có một cô gái nhỏ đang kéo ai chạy tới hướng này.

Phản ứng đầu tiên của Lục Tinh là sững sờ, sau đó khoé môi lập tức mang theo một vòng nghiền ngẫm.

Bà nói Cố Ngôn Thanh chứ, sao Đông chí mà cũng không về nhà ăn sủi cảo? Thì ra là chạy đến chỗ cô gái nhỏ này chơi.

Cố Ngôn Thanh theo Tần Noãn đến gần, ánh mắt của bà rơi xuống đôi bao tay mà Tần Noãn đang đeo.

... Đây không phải là món quà bà mua từ nước ngoài về sao?

Lục Tinh trừng mắt nhìn Cố Ngôn Thanh đứng sau lưng Tần Noãn, bên trong ánh mắt mang theo sự chất vấn.

Cố Ngôn Thanh xem thường, rất thẳng thắn mặc kệ bà trừng, sau đó anh rất lễ phép mà cùng Tần Noãn gật đầu chào hỏi, "Đổng sự trưởng Lục."

Thấy Lục Tinh nhìn chăm chú dưới tay mình, Tần Noãn ngượng ngùng buông tay Cố Ngôn Thanh ra, "Dì, trời lạnh như vậy mà vẫn muốn mang sủi cảo cho cháu. Sao cháu không thấy tài xế của dì thế ạ? Trợ lý Thẩm cũng không đi theo sao?"

Lục Tinh thu hồi ánh mắt khỏi người Cố Ngôn Thanh, cười với Tần Noãn, "Hôm nay trợ lý Thẩm được nghỉ, là dì qua gặp bạn ở gần đây nên thuận tiện mang sủi cảo cho cháu đó."

Nói xong, bà đưa hộp giữ nhiệt cho cô.

Tần Noãn nhận lấy, nói lời "cảm ơn", lại thấy bà nhìn Cố Ngôn Thanh, cô hơi ngượng ngùng giải thích, "Anh ấy... là bạn trai của cháu ạ."

https://thuviensach.vn

Lục Tinh cười như không cười, "Nhìn rất quen mắt."

Mặc dù Cố Ngôn Thanh từng làm việc ở tập đoàn Đằng Thuỵ, nhưng bà là người bận rộn, không nhớ rõ anh cũng không khiến Tần Noãn cảm thấy lạ, cho nên cô gợi lại cho bà một chút.

Lục Tinh bừng tỉnh, "Dì nhớ rồi, là họ hàng xa của trợ lý Thẩm đây mà."

Sau đó, bà quét mắt nhìn đôi bao tay của Tần Noãn một lượt, cười hỏi: "Đôi bao tay này của cháu thật đẹp, vừa mới mua à?"

Nói đến chuyện này, trên mặt Tần Noãn lộ ra nụ cười ngọt ngào. Cô nhìn Cố Ngôn Thanh một chút rồi nhỏ giọng nói: "Là anh ấy tặng cháu ạ..."

Lục Tinh nhếch nhẹ khoé môi, vỗ vỗ tay của cô, "Ngoài trời rất lạnh, cháu phải ăn sủi cảo khi còn nóng nhé, dì đi trước đây."

Tần Noãn cười tạm biệt với bà.

Sau khi Lục Tinh rời đi, Cố Ngôn Thanh nhận được một tin nhắn Wechat: Về nhà cho mẹ!!!

Anh chỉ ấn mở nhìn xem một chút, không hề trả lời, cất lại điện thoại vào túi.

Tần Noãn rất cao hứng ôm lấy hộp sủi cảo, lập tức có hơi cảm khái, "Anh biết vì sao quan hệ giữa em với dì Lục Tinh còn tốt hơn so với ba em không?"

Cô vuốt ve hộp giữ nhiệt, khẽ nói: "Bởi vì dì Lục Tinh biết em cần gì, nhưng ba em lại không biết..."

Cố Ngôn Thanh nhíu mi nhìn cô như đang suy nghĩ điều gì, nhưng một chút anh cũng không hỏi.

https://thuviensach.vn

Tần Noãn rất nhanh thay đổi tâm trạng, cười nói: "Sủi cảo trong này rất nhiều ạ, đủ cho hai chúng ta ăn, cho nên khỏi cần đi tiệm nhé?"

Cố Ngôn Thanh đáp: "Ngoài trời rất lạnh, em mang về ăn đi, ngại nhiều thì chia cho bạn cùng phòng cũng được."

Tần Noãn mất hứng, "Anh không ăn với em ạ?"

Cố Ngôn Thanh nhìn đồng hồ, "Hôm nay là Đông chí, anh phải về nhà một chuyến."

Tần Noãn ngẫm lại cũng đúng, nhà của anh ngay tại trường học, Đông chí mà không trở về cũng không được thích hợp.

...

Khi Cố Ngôn Thanh về tới nhà, Lục Tinh đang ngồi trên salon ngoài phòng khách, giáo sư Cố thì bận rộn trước quầy bar.

Nhìn thấy anh, giáo sư Cố cười nói: "Con đã ăn cơm chưa? Ba hâm sủi cảo lại cho con."

Cố Ngôn Thanh cởi áo khoác treo lên kệ trước cửa, đi tới, "Ba, để con tự hâm đi ạ."

Giáo sư Cố đổ thêm nước vào nồi giúp anh, bật lửa lên, sau đó ông đi qua ghế salon ngồi xuống.

Lục Tinh ngồi bên cạnh ông, dựa lưng lên ghế salon. Bà nhướn mày nhìn chằm chằm Cố Ngôn Thanh, "Mẹ giới thiệu bạn gái cho con không phải con không chịu sao? Bây giờ còn dám lấy quà của mẹ mượn hoa hiến Phật [3], thằng nhóc thúi, con được quá nhỉ?"

Cố Ngôn Thanh không nói chuyện.

https://thuviensach.vn

Giáo sư Cố cũng nhìn qua, "Nếu đã yêu đương rồi, con phải đối xử tốt với người ta, đừng bắt nạt con bé."

"Con biết ạ."

Nước sôi, Cố Ngôn Thanh lấy sủi cảo ra khỏi nồi.

Lục Tinh cười nhạo, "Nó dám bắt nạt con bé một chút xem? Lần này cũng là em ấn đầu nó yêu đương, dĩ nhiên nó phải đối xử với Noãn Noãn thật tốt rồi."

Cố Ngôn Thanh đưa mắt nhìn sang, "Mẹ, Noãn Noãn họ Lục giống mẹ à? Năm đó mẹ ôm sai con với cô ấy rồi đúng không?"

"..." Lục Tinh trừng anh, "Sẽ tốt hơn nếu mẹ ôm sai thật đấy! Năm đó, mẹ với ba con muốn sinh con gái cơ, không nghĩ lòi ra con đâu. Nhưng đáng buồn là không thể sửa giới tính lại rồi đẻ."

Cố Ngôn Thanh: "..."

Chờ sủi cảo nguội, anh vớt ra dĩa, tự mình lấy đồ chấm rồi ngồi xuống ghế salon, yên lặng tự mình ăn, không nói gì nữa.

Sau khi ăn xong, giáo sư Cố đưa khăn tay cho anh.

Lục Tinh ôm gối ôm ngồi trên salon, dựa xuống lớp nhung tơ vàng mềm mại. Bà dựa đầu lên vai của giáo sư Cố, hỏi con trai mình, "Thân phận của con không có nói cho Noãn Noãn đúng không?"

Cố Ngôn Thanh ăn một miếng, dừng lại hai giây, "Chẳng qua con cảm thấy không cần phải đề cập tới chuyện này. Cô ấy thích là thích con, không phải thân phận của con. Bây giờ tụi con vẫn đang học Đại học, lại chưa kết hôn, đợi tốt nghiệp rồi nói chuyện này cũng không muộn."

https://thuviensach.vn

Lục Tinh nhẹ gật đầu, cũng không can dự, "Tóm lại, con phải đối xử với Tần Noãn tốt hơn một chút."

Nói đến vấn đề này, Cố Ngôn Thanh nghĩ tới hoang mang trong lòng mình. Anh do dự một lát, hỏi: "Mẹ có biết quá khứ của cô ấy không ạ?"

Lục Tinh hơi khựng lại một chút, "Sao đột nhiên con lại hỏi vậy?"

"Không có gì, chỉ là con cảm thấy quan hệ giữa cô ấy và người thân rất nhạt, chỉ sống một mình ở biệt thự phía Nam ngoại ô. Cô ấy nói mẹ đối xử với cô ấy rất tốt, là vì sao thế ạ?"

Lục Tinh cười cười, "Quan hệ thế giao giữa hai nhà Tần - Lục rất tốt, trước khi ông cụ Tần của con lâm chung đã nhờ vả mẹ chăm sóc con bé. Đứa nhỏ Noãn Noãn này cũng nhu thuận, mẹ thật sự thích con bé, cho nên tự nhiên đối xử tốt với con bé thôi."

"Chỉ như vậy sao?" Cố Ngôn Thanh nhíu mày, trầm tư gì đó.

"Chứ vì cái gì?"

Cố Ngôn Thanh không trả lời, chỉ đứng dậy thu dọn chén dĩa đi rửa.

Lúc này, tiếng chuông cửa vang lên, giáo sư Cố đi mở cửa.

Người đến là giáo sư Trần của tổ hạng mục người máy mà Cố Ngôn Thanh làm, cũng là bạn tốt đồng môn [4] của giáo sư Cố.

Giáo sư Cố hàn huyên mời giáo sư Trần đi vào, Cố Ngôn Thanh rửa tay, đi qua rót trà cho ông.

Giáo sư Trần ngồi xuống ghế salon, cười với Cố Ngôn Thanh, nói: "Hôm nay thầy đến là để tìm em."

"Tìm em?" Cố Ngôn Thanh ngẩn ra một lúc.

https://thuviensach.vn

Anh ngồi xuống, suy tư hỏi: "Là chuyện tuyển thẳng Mục Lăng Thàng vào Đại học C đúng không ạ?"

Hạng mục người máy thiếu nhân lực, Cố Ngôn Thanh từng thương nghị với giáo sư Trần gửi mã nguồn cho Mục Lăng Thành tham gia phát triển. Trước đây, Mục Lăng Thành đã ký hiệp nghị bảo mật chuyện này, mục đích ban đầu của cậu cũng chỉ vì muốn giúp đỡ.

Chỉ là sau khi giáo sư Trần nhìn thấy tác phẩm của cậu, lại nghe nói thành tích của cậu cực kỳ ưu việt, vào giải thi đấu Vật lý của tháng mười năm nay còn giành được hạng Nhất. Ông lập tức coi trọng cậu học sinh này, muốn đề cử cậu vào trường Đại học C để tham gia nghiên cứu phát minh. Không cần trải qua thi cử, Mục Lăng Thành có thể suy nghĩ về việc tuyển thẳng vào Đại học C, cũng được bên khoa phê chuẩn.

Mục Lăng Thành bây giờ mới học năm hai cao trung, nếu như có thể trực tiếp nhảy lớp năm ba cao trung mà trực tiếp tuyển thẳng vào Đại học C, đây chính là một cơ hội tốt.

Chỉ là sau khi Cố Ngôn Thanh nói chuyện này với Mục Lăng Thành, anh thấy cậu luôn do dự, không có nhận lời.

Vì chuyện này mà giáo sư Trần đến tìm anh mấy lần, hôm nay thế mà cũng chạy từ nhà tới đây.

Khó trách giáo sư Trần lại coi trọng cậu. Quả thật điều kiện trên các phương diện của Mục Lăng Thành rất tốt, tuy tuổi còn nhỏ nhưng trình độ lập trình máy tính của cậu so với bọn Khâu Viễn và Điền Phi Chương cũng không hề thua kém.

Thành tích của Mục Lăng Thành ưu việt, thật ra mấy tháng trước có cơ hội đề cử tuyển vào Đại học A, nhưng cậu từ bỏ, bây giờ có cơ hội đến Đại học C, cậu vẫn y nguyên dáng vẻ không phải nóng lòng muốn vào.

https://thuviensach.vn

Cố Ngôn Thanh cũng không biết là Mục Lăng Thành đang do dự cái gì.

Giáo sư Trần nói: "Ngành Khoa học máy tính của Đại học C chúng ta chính là bộ mặt nổi tiếng của trường, rất ít học sinh được đặc cách tuyển thẳng. Năm đó em cũng đạt nhiều giải thưởng như vậy nhưng cũng phải theo lệ thi đầu vào."

"Lần này cậu ấy đủ tốt, vừa lúc hạng mục này lại được nhà trường coi trọng, phá lệ thiếu nhân lực, cho nên mới cho cậu ấy một cơ hội, sao cậu ấy lại không nghĩ thông?"

"Có thể nhập học Đại học sớm một chút không phải là chuyện tốt sao? Nếu như nhất định thi đầu vào, nếu như trong lúc thi xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, bài thi của cậu ấy gặp bất lợi thì sao? Mọi chuyện đều không có gì là tuyệt đối cả, vào lúc cơ hội đã bày trước mắt, cậu ấy nên nắm bắt thì hơn!"

Giáo sư Trần nói hồi lâu, Cố Ngôn Thanh mới gật đầu trả lời: "Em sẽ trở về nói chuyện với cậu ấy một chút."

Sau khi tiễn giáo sư Trần về, Lục Tinh nói: "Chuyện này nếu để cho ba con gọi điện nói với chú Mục không phải là giải quyết được rồi sao?"

Giáo sư Cố lắc đầu, "Lão Mục vẫn rất tôn trọng ý kiến của con trai, đương nhiên chuyện này vẫn nên là thằng bé tự mình gật đầu."

Lục Tinh xem thường, "Lão Mục là Hiệu trưởng của trung học liên kết của tỉnh Cần Nam [5], nếu như con của ông ấy được tiến cử vào Đại học C, đây chính là cơ hội để làm rạng danh trường học. Tuổi của Lăng Thành còn nhỏ nên không hiểu chuyện, suy nghĩ cũng chưa chín chắn, không thể chuyện gì cũng tuỳ ý nó được."

Cố Ngôn Thanh uống một hớp trà, "Ba con nói đúng, con đường của mình thì tự mình chọn lựa, không thể cưỡng ép được."

https://thuviensach.vn

Lục Tinh suy nghĩ, hỏi: "Cơ hội tốt như vậy, sao thằng nhóc kia lại không vui?"

Cố Ngôn Thanh trầm mặc một lát, lắc đầu nói: "Nghỉ đông này con sẽ đi Cần Nam một chuyến, đến lúc đó rồi gặp mặt nói chuyện với cậu ấy."

———

[1] Thụ sủng nhược kinh: bất ngờ được sủng ái nên bị doạ sợ.

[2] Dát vàng lên mặt: đại khái là tự nâng giá trị của mình lên cao ("vàng" ở đây ám chỉ "giá trị").

[3] Mượn hoa hiến Phật: dùng thứ của người khác để đem tặng, tặng không xuất phát từ cái tâm.

[4] Bạn tốt đồng môn: đồng môn - cùng ngành (?), ở đây có lẽ là giáo sư Cố và giáo sư Trần học cùng nhau một đoạn thời gian nên dùng từ "đồng môn".

[5] Tỉnh Cần Nam: một địa phương của Trung Quốc, hình ảnh minh hoạ:

https://thuviensach.vn

NGOAN, DỖ ANH

Dạ Tử Tân

dtv-ebook.com

Chương 34: Anh Thương Cô Một Mình Cô Đơn

Edit: Xiao Yi.

Sau khi kỳ thi cuối kỳ kết thúc, Tần Noãn và nhóm bạn cùng phòng mỗi người tự thu dọn hành lý, chuẩn bị trở về nhà.

Tề Á Nhuỵ than vãn bởi vì sắp phải yêu xa. Cô nàng vô cùng hâm mộ Tần Noãn và Cố Ngôn Thanh có thể ở chung một thành phố.

"Hai người các cậu đều ở thành phố C, còn hẹn đi xem phim với nhau được, ăn một bữa cơm hay uống trà chiều. Còn mình mỗi ngày cùng lắm chỉ có thể nấu cháo điện thoại [1] thôi, thê thảm thật mà!" Tề Á Nhuỵ ủ rũ.

Tô Tử Hân chọt chọt đầu cô nàng, "Ấu trĩ, cậu không có Điền Phi Chương thì không sống được à? Chớ hề thấy cậu lưu luyến không rời với mình, đúng là trọng sắc khinh bạn!"

Tề Á Nhuỵ cười "hắc hắc", vẫy tay với nhóm bạn cùng phòng, "Anh ấy muốn đưa mình đến ga tàu, mình không nói chuyện với mấy cậu nữa, bái bai!"

Nói xong, cô nàng kéo vali hành lý ra khỏi ký túc xá.

Tô Tử Hân lắc đầu, nhìn đồng hồ một chút rồi nói với Tần Noãn và Chu Thịnh Nam, "Mình cũng đi đây, hai cậu từ từ dọn đồ nhé!"

Nói xong, Tô Tử Hân cũng rời đi ký túc xá.

https://thuviensach.vn

Tần Noãn và Chu Thịnh Nam không vội, dứt khoát ở lại ký túc xá để quét dọn một lần, sau đó đóng cửa sổ lại.

Trước khi đi, Tần Noãn hỏi: "Tiểu Chu Chu, cậu đi gì về thế?"

Chu Thịnh Nam cười nói: "Mình ngồi xe buýt."

"Vậy mình tiễn cậu tới trạm xe buýt nhé." Tần Noãn cũng không gấp phải về nhà, dù sao ở đó cũng chỉ có một mình cô.

Thấy Chu Thịnh Nam gật đầu, Tần Noãn quải cặp sách giúp cô nàng, hai người cùng nhau ra khỏi ký túc xá.

Kết quả, hai người ngoài ý muốn gặp phải Cận Bùi Niên.

Trong khoảng thời gian này, phòng ký túc xá Cận Bùi Niên đều theo Cố Ngôn Thanh để làm hạng mục, bình thường rất ít khi gặp. Từ sau chuyện lần trước Chu Thịnh Nam bị đau chân, đây là lần đầu tiên Tần Noãn thấy Cận Bùi Niên đến tìm Tiểu Chu Chu.

Chu Thịnh Nam rõ ràng cũng sững người một chút, đứng nguyên tại chỗ.

Cận Bùi Niên đi lại, bóng người cao lớn của anh che phủ hết người cô, ánh mắt liếc nhìn hành lý của cô một chút, "Anh đưa em đi."

"Không tiện." Chu Thịnh Nam trực tiếp đi ngang qua người anh, Tần Noãn đi theo đằng sau.

Bước chân của cô rất nhanh, đi được một đoạn, thấy Cận Bùi Niên không đuổi theo, Chu Thịnh Nam mới nhẹ nhàng thở ra.

Chuyện giữa Cận Bùi Niên và Chu Thịnh Nam, Tần Noãn không muốn hỏi nhiều, quyết định tìm đề tài khác để nói chuyện với cô nàng, "Cậu về nhà nghỉ đông có kế hoạch gì không?"

https://thuviensach.vn

Chu Thịnh Nam cười cười, "Mẹ mình có một người bạn từ bé, con trai của dì ấy sang năm sẽ thi cấp ba, cho nên muốn nhờ mình làm gia sư cho cậu ấy. Dù sao nhàn rỗi vẫn là nhàn rỗi, mình còn có thể kiếm thêm thu nhập nữa."

"Như vậy cũng tốt."

"Còn cậu thì sao?" Chu Thịnh Nam hỏi.

Tần Noãn suy nghĩ, "Có lẽ mình vẫn vẽ tranh thôi, dù sao mỗi năm mình đều trải qua kỳ nghỉ đông như vậy."

Cô có thiên phú về hội hoạ, nửa năm ở chung, Chu Thịnh Nam cũng đã nhận ra, lúc này không khỏi nghi hoặc, "Sao lúc đó cậu không học Mỹ thuật mà lại học Cơ khí - Điện tử? Thật lòng mà nói, con gái ngành này tương lai cũng khó tìm việc. Trước đó mình từng hỏi Á Nhuỵ và Tử Hân, hai người họ muốn vào Đại học C vì danh tiếng của trường, thật ra... mình cũng giống như hai cậu ấy."

"Có lẽ lúc đó mình phản nghịch đi. Mình với ba mình đối lập nhau, cho nên mình cố tình chọc giận ông ấy. Nhưng mình cũng không hề hối hận, nếu không đến Đại học C, sao mình có thể biết được Cố Ngôn Thanh đây?" Dù sao, cô cũng không thiếu tiền, học ngành nào cũng vậy thôi.

Thấy Tần Noãn nhắc đến Cố Ngôn Thanh là hai mắt lấp lánh, Chu Thịnh Nam cười, lắc đầu, "Bạn trai nhà cậu đâu rồi?"

Tần Noãn thở dài, "Người bận rộn ấy, mình còn chưa liên hệ với anh ấy đây."

Chu Thịnh Nam gật đầu, "Nếu cậu nghỉ đông cảm thấy chán có thể hẹn mình ra, không phải ngày nào mình cũng gia sư đâu, đôi khi sẽ rảnh đấy."

"Được." Tần Noãn gật đầu, cười đáp.

https://thuviensach.vn

Đến trạm xe buýt, trùng hợp xe buýt cũng tới, Chu Thịnh Nam vẫy tay với Tần Noãn, sau đó lên xe.

Trên đường vô định trở về trường, Tần Noãn nhận được điện thoại của Cố Ngôn Thanh. Nghe anh nói đến ký túc xá tìm mình., trong nháy mắt cô liền nhanh chân chạy về.

Hai người gặp ở ngã ba ký túc xá, Tần Noãn cười bổ nhào qua anh, lại nhíu mày phàn nàn, "Anh đã làm gì thế? Nghỉ đông ba ngày, bạn cùng phòng của em cũng về nhà hết rồi."

Trên mặt Cố Ngôn Thanh lộ ra sự áy náy, "Là anh không tốt, hệ thống xảy ra chút lỗi bug, mấy ngày nay bận nên không phân thân được."

Tần Noãn xụ mặt, giương cằm nhìn anh, "Vậy anh bù cho em thế nào đây?"

Cố Ngôn Thanh cười, "Em thu dọn đồ đạc xong chưa? Anh đưa em về nhà."

Tần Noãn lắc đầu, "Em không cần dọn đồ ạ, cái gì trong trường có thì ở nhà em cũng có, phải mang đi mang về rất phiền phức."

"Vậy mình đi thôi, xe anh đỗ ở cổng trường rồi." Cố Ngôn Thanh dắt tay cô.

Hai người lên xe, Tần Noãn vừa cài dây an toàn, vừa hỏi: "Nghỉ đông anh có bận không ạ? Nếu như anh còn phải lập trình, hay là ở nhà em tiếp đi? Giống như hồi Quốc Khánh ấy."

Cô nhìn anh chằm chằm, đôi mắt sáng lên.

Cố Ngôn Thanh chỉ nhìn cô một cái, lái xe đổi hướng, "E là không được."

https://thuviensach.vn

"Tại sao ạ?" Vẻ mặt Tần Noãn u oán.

Cố Ngôn Thanh nói: "Anh sẽ tới thành phố Cần Nam để gặp một người bạn. Nhà trường muốn chiêu mộ cậu ấy tham gia hạng mục người máy, nếu như cậu ấy biểu hiện tốt còn có thể tuyển thẳng vào Đại học C."

Tần Noãn suy nghĩ, "Em biết rồi, là người bạn "vô địch siêu cấp soái nhất vũ trụ" đúng không ạ?"

Cố Ngôn Thanh ngẩn ra một lúc mới nhớ được cô đang nói đến người máy hồi Quốc Khánh kia. Anh cười nói: "Ừ, là do cậu ấy làm."

Nghĩ đến chú người máy tuy thiểu năng nhưng cũng thông minh kia, Tần Noãn cũng cười, "Cậu bạn này của anh cũng rất biết đùa đấy."

Đến biệt thự phía Nam ngoại ô, lúc Tần Noãn mở cửa xuống xe, Cố Ngôn Thanh giữ tay cô lại, im lặng một lát rồi hỏi: "Em đón Tết... cũng chỉ một mình ở đây sao?"

Tần Noãn nghiêng đầu, nhìn thấy ánh mắt của anh khi nhìn mình, trong đó mang theo mấy phần yêu thương. Cô khựng lại chỉ trong chớp mắt, sau đó cười khẽ, "Anh nghĩ gì thế? Đương nhiên Tết em phải về nhà rồi, mỗi cuối năm, ba em đều nói thư ký Giang đến đón em."

Cố Ngôn Thanh suy nghĩ, nói: "Nếu như em không muốn về nhà, năm nay anh dẫn em về nhà anh, chắc chắn em sẽ thích."

Tần Noãn kinh ngạc một chút, lập tức cười nói: "Đón Tết ở nhà người khác có hơi không thích hợp đâu ạ. Mỗi cuối năm em đều ở với ba, không phải thích hay không, mà em quen rồi."

Cố Ngôn Thanh đột nhiên kéo cô vào lòng, nhẹ nhàng vuốt lưng cô, rất lo lắng nói: "Sao anh lại cảm thấy em luôn chỉ có một mình thế này? Năm nay để anh đưa em về nhà đi, được không?"

https://thuviensach.vn

Vốn dĩ anh muốn chờ sau khi tốt nghiệp, nhưng là bây giờ, anh thương cô một mình cô đơn.

Anh muốn dẫn cô về nhà.

Cả người Tần Noãn có hơi cứng lại. Trầm mặc rất lâu, cô mới mở miệng, ngữ khí nhẹ bẫng như trước, "Em nào có đáng thương như anh nói chứ? Chỉ là em ngại nhiều người sẽ phiền phức thôi, lúc ở một mình, em tương đối có linh cảm khi vẽ tranh. Em cũng đăng rất kỳ truyện lên mạng, còn chưa cập nhật tiếp đâu, nếu anh quấy rầy em thì phải làm sao bây giờ?"

"Vậy..." Cố Ngôn Thanh dừng một chút, hỏi: "Nếu là dì Lục Tinh của em mời em qua nhà đón Tết, em có đi hay không?"

Tần Noãn dựa lên vai anh, "Dì Lục Tinh đã mời em mấy lần, em đều không nhận lời, năm nay đương nhiên cũng sẽ không đi ạ."

"Tại sao?"

"Không tại sao cả, chỉ là em không đi thôi."

Thấy cô kiên trì, Cố Ngôn Thanh không nói tiếp nữa, "Vậy nếu em buồn chán thì gọi cho anh, anh sẽ tán gẫu với em."

"Cố Ngôn Thanh à," Tần Noãn ôm lấy cổ của anh, nhếch mày cười khẽ, trong mắt ánh lên hơi nước, nhưng rất nhanh đã bị cô thu lại.

Cô nhẹ giọng nói: "Có được anh thật là tốt."

Cố Ngôn Thanh cúi đầu, hôn xuống môi cô.

...

Tần Noãn cũng không ở lại biệt thự phía Nam ngoại ô lâu, hai mươi tháng Chạp, cô được thư ký Giang đón về Tần gia.

https://thuviensach.vn

Mẹ kế Lan Bội đã nói người thu dọn phòng ngủ của cô sạch sẽ, ngữ khí lúc nói chuyện với cô cũng ôn hoà giống như thường ngày.

Tần Minh Huy không có ở nhà, Tần Noãn cũng không có chủ đề gì có thể trò chuyện với bà. Cùng lắm cô chỉ hàn huyên mấy câu rồi trở về phòng ngủ, ổn định tâm trạng vẽ truyện tranh của mình.

Buổi trưa, quản gia trong nhà gọi cô xuống ăn cơm, cô mới từ trên lầu đi xuống, tới phòng ăn.

Tần gia được xây dựng theo kiến trúc Tây - Trung kết hợp, phòng ăn dưới đại sảnh tầng một có mặt tiền hướng ra phía Bắc, là một phòng độc lập, có cửa sổ sát đất, từ bên trong có thể nhìn thấy cảnh khu xanh tốt ngoài sân. Mặt khác, giữa ranh giới nối liền phòng khách có một cửa xoay bằng gỗ Trinh Nam ngăn cách, chạm rỗng hoạ tiết, làm cho không gian phòng ăn rộng rãi sáng sủa, bố cục cũng thanh nhã.

Bấy giờ, Tần Minh Huy đã trở về, ông ngồi trước bàn ăn, thấy Tần Noãn thì cười, ngoắc tay, "Noãn Noãn lại đây, dì Lan Bội của con đặc biệt dặn đầu bếp nấu món con thích ăn này."

Tần Noãn nhìn qua Lan Bội, trên mặt nở ra nụ cười dịu dàng, "Cảm ơn dì ạ."

Lan Bội mỉm cười, kéo cô ngồi xuống, sau đó hỏi người giúp việc đang bưng đồ ăn lên, "Tiểu Hi đâu rồi? Sao nó còn chưa xuống vậy?"

"Cậu chủ nói là còn một đề muốn làm cho xong mới xuống ạ."

Tần Minh Huy nghe vậy rất vui mừng, "Thằng nhóc này vẫn luôn không hiểu chuyện, lẫn trong đám bạn xấu sống phóng túng. Nửa năm nay đột nhiên có chí tiến thủ, bà mời gia sư cho nó, tôi thấy cô ấy dạy cũng rất tốt."

https://thuviensach.vn

Lan Bội tự mình múc canh cho Tần Noãn, cười nói, "Đúng vậy, vất vả một năm cuối sơ trung này, tương lai có thể thi đậu cao trung trọng điểm thì tốt."

Trong khi nói chuyện, Tần Hi từ trên lầu chạy xuống, "Ba mẹ, sáng nay con học xong trễ, hay là mời chị Chu ở lại ăn cơm chung đi ạ."

"Không cần không cần, chị về nhà ăn được rồi." Khi cửa xoay vòng ra một bên, truyền đến một giọng nữ quen thuộc.

Cả người Tần Noãn cứng lại, đưa mắt nhìn sang, "Tiểu Chu Chu?"

Bên kia an tĩnh một lát, Chu Thịnh Nam đẩy cửa đi vào, lúc nhìn thấy Tần Noãn thì hơi kinh ngạc.

Tần Noãn cười, đi qua kéo cô nàng, "Đúng là cậu rồi!"

Trước đó, Chu Thịnh Nam nói sẽ làm gia sư, cô không ngờ cô nàng làm gia sư cho Tần Hi.

Vậy ra bạn từ bé với mẹ của Chu Thịnh Nam có lẽ là mẹ kế Lan Bội của cô rồi.

Thấy mọi người nghi hoặc nhìn qua, Tần Noãn giới thiệu, "Ba, dì Lan Bội, đây là bạn cùng phòng ký túc ở Đại học của con."

Lan Bội vừa mừng vừa sợ, cười chào hỏi Chu Thịnh Nam rồi cùng mọi người ăn cơm. Lúc đầu, Chu Thịnh Nam không quá muốn ở lại, nhưng bị Tần Noãn kéo ngồi xuống, cuối cùng đành phải bỏ cuộc.

Sau khi ăn trưa, Tần Noãn dẫn cô nàng tới phòng ngủ của mình, châm trà cho cô nàng.

Chu Thịnh Nam ngồi trên ghế salon, nhận lấy cốc nước mà Tần Noãn đưa tới, cả người vẫn như đang mơ, "Thì ra cậu là thiên kim của nhà họ

https://thuviensach.vn

Tần. Như vậy mà nói, cậu trực tiếp phụ đạo cho Tần Hi là được rồi, còn thuê gia sư chi nữa? Có thể thi đậu Đại học C hay không cũng không tới nỗi tệ, tiền mướn gia sư cho học sinh sơ trung không phải chỉ bằng một bữa sáng đối với nhà cậu thôi sao?"

Tần Noãn cười cười, "Quan hệ giữa mình với người trong nhà rất bình thường, dì Lan Bội sẽ không mở miệng nhờ mình đâu."

Chu Thịnh Nam mấp máy môi, "Thật ra mình có nghe dì Lan Bội và Tiểu Hi nhắc tới cậu, nói cậu luôn một mình ở biệt thự phía Nam ngoại ô, đôi khi mới trở về, đối với người trong nhà cũng không quá thân thiết."

"Mình đã quen rồi," Tần Noãn nhún vai, "Lúc mình còn bé, khi được đưa về Tần gia đã ở với ông nội. Sau khi ông qua đời, mình đã quen ở một mình. Cũng không biết vì sao nữa, chỉ là dì Lan Bội vẫn là mẹ kế, quan hệ này dù quá gần gũi hay quá xa cách đều không hẳn là tốt. Mình lại không thích hao tổn tâm tư khi ở đây, cho nên rất ít về nhà."

Chu Thịnh Nam bưng ly trà lên, "Thật ra dì Lan Bội cũng không giỏi nói chuyện. Cậu không thân thiết với dì ấy, dì ấy cũng không biết phải chung đụng với cậu như thế nào, nhưng tấm lòng của dì ấy rất tốt. Lúc trước, ba mình uống rượu lái xe đụng chết người ta rồi cuỗm tiền trốn ra nước ngoài, mỗi ngày đều có người đến nhà mình đòi tiền đòi mạng, cái gì đáng giá đều lấy hết. Trong khi mình và mẹ bị người khác thoá mạ, bị khinh bỉ chịu nhục vẫn không liên lạc được với ba. Cuối cùng, mẹ mình bị bức tới đường cùng, lén uống thuốc ngủ tự sát, may là dì Lan Bội phát hiện kịp thời, nếu không mẹ mình đã..."

"Hai năm nay, dì Lan Bội rất quan tâm nhà của mình. Rõ ràng dì ấy có thể mời một giáo viên đức cao vọng trọng để phụ đạo cho Tiểu Hi, nhưng lại chọn mình, cũng là dì ấy cố tình giúp đỡ mẹ con mình."

https://thuviensach.vn

Cho tới bây giờ, Chu Thịnh Nam chưa từng đề cập tới chuyện trong nhà, đây là lần đầu tiên Tần Noãn nghe cô nàng nói ra. Nhất thời, cô có hơi lặng người, ngồi xuống bên cạnh Chu Thịnh Nam, ôm bả vai của cô nàng, im lặng an ủi.

Chu Thịnh Nam cười cười, "Nửa năm trước, ba mình đã bị bắt, trước khi vào tù đã làm thủ tục ly hôn với mẹ mình. Ông ấy gặp báo ứng, mình và mẹ cũng... được giải thoát rồi."

"Mọi chuyện đều đã qua rồi." Tần Noãn nhẹ nói.

Chu Thịnh Nam gật đầu, "Lúc đó, mình giống như trải qua một cơn ác mộng vậy. Bây giờ tỉnh lại khỏi ác mộng rồi, hiện thực vẫn tốt hơn. Tinh thần của mẹ mình bây giờ cũng tốt lên nhiều rồi, cũng gặp được nhân duyên của bà ấy, chẳng mấy chốc sẽ kết hôn nữa. Đối phương là một chú thành thật, lúc trước ba mình ôm tiền bỏ trốn, chú đã đối xử với mẹ mình rất tốt. Lúc trước mẹ mình gả cho người ba không biết chịu trách nhiệm kia đã khổ nửa đời rồi, cuối cùng đã có được hạnh phúc riêng của mình."

Tần Noãn vỗ vỗ vai cô nàng, "Cậu cũng sẽ được hạnh phúc thôi."

Chu Thịnh Nam khựng người một lát, nỉ non cười nhạt, "Hi vọng là vậy."

Buổi chiều, Tần Noãn tiễn Chu Thịnh Nam ra về, lúc trở lại nhà thì nhìn thấy Tần Hi đang ở trong sân, tay cầm một cái túi đứng đấy.

Dường như cậu đã cao hơn một chút so với lần trước mà Tần Noãn gặp.

Gần tới kỳ thi cao trung, rõ ràng Tần Hi đã bớt đi một chút ngang bướng, còn thoáng thấy được sự thành thục. Tướng mạo của cậu giống với Tần Minh Huy, ngũ quan kiên cường, là bộ dáng cực kỳ tuấn lãng mà kiên định.

https://thuviensach.vn

Tần Noãn còn đang do dự có nên chào hỏi hay không, Tần Hi đã chủ động đi tới. Cậu nhìn cô vài lần, hỏi: "Sao mắt chị đỏ thế? Có người bắt nạt chị sao?"

———

[1] Nấu cháo điện thoại: hàm ý nói chuyện điện thoại rất lâu (giống như thời gian nấu cháo vậy:v).

https://thuviensach.vn

NGOAN, DỖ ANH

Dạ Tử Tân

dtv-ebook.com

Chương 35: Bạn Trai Của Chị Không Phải Họ Lục Đúng Không?

Edit: Xiao Yi.

Bởi vì tâm sự rất nhiều với Chu Thịnh Nam, cho nên Tần Noãn không khỏi có chút xúc động, trong lòng cảm thấy chua xót nên vành mắt lúc này mới đỏ lên.

Bị Tần Hi nhìn thấy, cô hơi lúng túng quay đầu đi, "Không có gì đâu, bị gió thổi thôi."

Thời tiết rét đậm, gió lạnh thấu xương, Tần Hi nhìn cô một cái, không tiếp tục truy hỏi nữa. Cậu quay người đi vào phòng.

Tần Noãn vừa định cất bước đi vào thì nhận được tin nhắn Wechat của Cố Ngôn Thanh, 【Anh về rồi.】

Trên mặt cô vui mừng hẳn, trực tiếp gọi điện thoại cho Cố Ngôn Thanh, "Anh đang ở đâu thế ạ?"

"Anh ở sân bay." Cố Ngôn Thanh đáp.

"Em là người đầu tiên biết được sao?"

"Ừm," Đầu dây bên kia ngừng lại một chút, "Em còn ở biệt thự phía Nam ngoại ô không? Anh qua tìm em."

Ngữ khí của Cố Ngôn Thanh tựa hồ rất lo lắng cho cô phải ở một mình, trong lòng Tần Noãn ngọt ngào, nhẹ nói: "Thư ký Giang đón em về nhà rồi ạ."

https://thuviensach.vn

"Vậy em... có muốn ra đây không?"

"Muốn ạ!" Tần Noãn vội vàng trả lời, nhìn đồng hồ nói: "Anh chờ em nhé, em đến sân bay đón anh!"

"... Không cần em phải đi một chuyến đâu, tới quảng trường trung tâm đi. Nơi đó không xa nhà em, đến quán cà phê sớm một chút đợi anh."

...

Lúc Tần Noãn ngồi ở quán cà phê đợi anh, đột nhiên nhớ ra một chuyện.

Sao Cố Ngôn Thanh biết được nhà cô tương đối gần quảng trường trung tâm?

Mặc dù bốn chữ "tập đoàn Viễn Thương" chỉ cần nói ra mọi người liền biết, nhưng vị trí của biệt thự Tần gia còn không tới nỗi ai cũng biết như vậy. Cố Ngôn Thanh chỉ là một cậu con trai của giáo sư Đại học, cũng không xuất thân từ hào môn gì, anh biết được chuyện này có hơi lạ.

Lúc đầu, cô muốn đợi Cố Ngôn Thanh tới rồi hỏi một chút, kết quả bên kia anh bị kẹt xe, Tần Noãn đợi quá lâu, đến lúc anh đứng trước mặt rồi, cô lập tức vứt hết toàn bộ nghi hoặc ra sau đầu.

Tần Noãn ngồi sát bên cạnh anh, níu tay anh dựa vai anh, "Sao anh đi nhiều ngày thế ạ? Cậu bạn ở Cần Nam của anh có đồng ý đến Đại học C không?"

Phục vụ bưng cà phê lên, sau khi cảm ơn phục vụ, Cố Ngôn Thanh nói với Tần Noãn, "Vẫn không chịu, có lẽ cậu ấy không nỡ rời xa cô bạn cùng bạn kia rồi. Trước đây, lúc nói chuyện với anh, cậu ấy thường xuyên nhắc tới con bé."

Tần Noãn kinh ngạc, "Yêu sớm cơ à?"

https://thuviensach.vn

Cố Ngôn Thanh mỉm cười, xoa xoa mặt của cô, "Lần đầu tiên thấy em ở ngoài KTV, lúc tiểu say xỉn là em nói theo đuổi anh, khi ấy anh cũng cảm thấy em yêu sớm."

Tần Noãn không phục, "Khi ấy em mười tám rồi."

Cố Ngôn Thanh nhấp một ngụm cà phê, không phản bác cô.

"Vậy anh chẳng phải đã phí công sức chạy đến Cần Nam một chuyến rồi sao?"

Cố Ngôn Thanh suy nghĩ, "Không hẳn là vậy, anh đã gọi thử cho cô bạn cùng bàn của cậu ấy. Con bé nói là có thể giải quyết, sẽ gửi tin tức lại cho anh."

Tần Noãn "chậc chậc" hai tiếng, "Cậu bạn ấy của anh nếu như còn ở thời cổ đại nhất định sẽ muốn mỹ nhân không muốn giang sơn đấy."

Cố Ngôn Thanh cảm thấy ví von của cô rất có hàm ý.

Anh nhướn mày, hỏi: "Vậy anh thì sao?"

"Anh ạ?" Tần Noãn chống cằm nhìn anh, quan sát tỉ mỉ một hồi, cô có hơi không chắc.

Trầm mặc một hồi, cô hỏi: "Đối với anh, Khoa học máy tính quan trọng, hay là em quan trọng ạ?"

Cố Ngôn Thanh nhìn cô, đột nhiên im lặng.

Trong lúc nhất thời, trong lòng Tần Noãn cảm thấy e sợ. Cô ngượng ngùng cười hai tiếng, cúi đầu nói: "Con gái vẫn luôn thích hỏi mấy chuyện nhàm chán này, rất ấu trĩ không chịu được. Trước đây em không thích hỏi chuyện này đâu, hôm nay chỉ là đột nhiên già mồm muốn hỏi thử thôi ạ..."

https://thuviensach.vn

"Đúng rồi, hạng mục kia của các anh..." Tần Noãn cố gắng tìm được chủ đề, muốn xoa dịu xấu hổ này.

Đột nhiên, Cố Ngôn Thanh mơn trớn tóc mai hơi rối phía trước của cô. Anh kiên định nói, ngữ khí nhu hoà nghe như đã suy nghĩ rất kỹ, "Là em quan trọng."

Khuôn mặt của Tần Noãn cứng lại. Cô nâng mắt nhìn thẳng vào anh, nửa ngày sau mới cong môi cười khẽ, "Cố Ngôn Thanh, em sẽ tưởng thật đấy."

Cố Ngôn Thanh cầm khăn tay lau vệt cà phê đọng trên môi cô, nhẹ giọng đáp: "Ừm, em cứ xem nó là thật đi."

"Lát nữa chúng ta đi đâu?" Tần Noãn suy tư, "Hay là đi xem phim đi, gần đây có một rạp chiếu đấy ạ."

Cô và Cố Ngôn Thang chưa từng cùng nhau xem bộ phim nào đâu.

Đến rạp chiếu phim, Cố Ngôn Thanh đang chuẩn bị mua vé phòng chiếu VIP, không ngờ bị Tần Noãn ngăn lại, "Em cảm thấy chúng ta mua vé thường được rồi ạ. Em chưa từng ngồi phòng thường xem phim, vẫn muốn thử một chút ạ."

Cố Ngôn Thanh nhướn mày, "Xem ra trong lòng em, anh thật sự rất nghèo nhỉ?"

"Không phải đâu mà, chỉ là em cảm thấy phòng chiếu thường đông người hơn, còn náo nhiệt nữa." Tần Noãn vô tội nhìn anh.

Cố Ngôn Thanh cảm thấy chuyện này không quan trọng, liền nghe lời cô mua vé thường.

Ở một góc khác, buổi chiều Tần Hi bị một nhóm bạn học kéo ra, bàn nhau muốn đi xem phim.

https://thuviensach.vn

Có người đi mua vé, cậu tuỳ ý đứng dựa cột nhà thuỷ tinh, lúc lơ đãng đảo mắt thì nhìn thấy Tần Noãn đang xếp hàng mua vé ở đằng trước.

Cô kéo bả vai của người thanh niên đó, hai người thân mật nói điều gì. Nhìn cô giống như đang rất vui vẻ, trên mặt là dáng vẻ tươi cười mà xưa nay cậu chưa từng thấy khi cô ở nhà.

Tần Hi xuất thần, đại ca của nhóm bạn học bên cạnh cũng thuận mắt nhìn qua, nói: "Đó không phải là chị của mày sao? Người bên cạnh là bạn trai của chị ta à? Nhìn lạ mặt đấy, là ai vậy?"

Nói xong, vị đại ca còn nhìn theo họ đang soát vé ở đại sảnh một chút, lại cười, "Không phải là thằng mỹ nam nào tham tiền nhà mày đấy chứ? Chị mày sao lại thích người như thế, đi xem phim phòng chiếu thường cũng vui đến như vậy. Nói không chừng, tương lai chị mày bị bán lúc nào cũng không biết, tổn thất hết bao nhiêu tiền đâu."

Sắc mặt Tần Hi trầm xuống, đạp gã một đạp, "Chị tao thích ai, xem phim ở đâu, ăn gì có liên quan tới mày hả? Con mẹ nó, mày còn lắm chuyện nữa, ông đây đập chết mày!"

Ở bên ngoài, Tần Hi là một người tàn nhẫn, lại thêm địa vị Tần gia như vậy, người bên cạnh không thể không sợ. Lúc này Tần Hi tức giận, mấy anh em khác cũng bị doạ, vội ngăn hai người, liên tục nói tốt với cậu.

Vị đại ca lỡ mồm kia cố chịu đựng vết đau trên mặt, cười nói: "Tiểu Hi, tao chỉ nghĩ là chị ấy với mày cùng chung một mẹ sinh ra nhưng quan hệ bình thường quá nên mới tiện miệng nói mò thôi. Mày, mày đừng nóng giận..."

Trên Tần Hi lộ ra mười phần mất kiên nhẫn, "Cút đi."

Vị đại ca tự giác lẩn sang một bên, Tần Hi bị mấy anh em kéo đi phòng chiếu VIP xem phim.

https://thuviensach.vn

...

Lúc Tần Noãn và Cố Ngôn Thanh từ rạp chiếu đi ra, tâm tình của cô rất tốt, trên đường đi còn thảo luận kịch bản bộ phim với Cố Ngôn Thanh.

Hai người nói nói cười cười đi ra khỏi rạp chiếu, trùng hợp gặp Tần Hi ở cửa chính.

Tần Hi vốn không thích nơi này, hôm nay cũng vì bị mấy anh em cưỡng ép kéo tới đây. Lúc nãy cảm thấy buồn bực, cho nên cậu mới ra ngoài hít thở không khí, thuận tiện hút một điếu thuốc.

Cửa ra vào giữa các phòng chiếu rất nhiều, Tần Hi chọn một chỗ hẻo lánh nhất, không khéo lại gặp phải Tần Noãn.

Ngón tay kẹp điếu thuốc trong tay Tần Hi khựng lại, vô thức muốn giấu ra phía sau. Nhưng động tác mới làm một nửa, cậu liền dừng lại, tuỳ ý phủi phủi khói bụi rồi đưa mắt nhìn Tần Noãn.

Tần Noãn không ngờ cậu còn nhỏ tuổi lại đi hút thuốc, ý cười vừa nãy cứng lại trên mặt. Chỉ là hai người không thân, cô cũng không nói gì cậu.

Thấy Tần Hi nhìn qua, cô nói với Cố Ngôn Thanh, "Đây là Tần Hi, em trai của em."

Đang nói chuyện, lái xe trong nhà tới đón Tần Hi, nhìn thấy Tần Noãn cũng ở đấy, lái xe kinh ngạc một chút rồi hỏi cô có muốn về cùng hay không?

Sắc trời bên ngoài đã tối, Tần Noãn suy nghĩ rồi nói với Cố Ngôn Thanh, "Vậy em về nhé, anh mới từ Cần Nam trở lại đã đi với em tới bây giờ. Anh cũng về nghỉ ngơi chút đi ạ."

Cố Ngôn Thanh gật đầu, "Cũng được."

https://thuviensach.vn

Trên đường về nhà, hai người Tần Hi và Tần Noãn ngồi ở hàng ghế phía sau, không hề nói chuyện, Tần Noãn còn tuỳ ý dựa lên ghế, chợp mắt một lát.

Bên trong xe có hơi nóng, Tần Hi thuận tay cởi áo khoác ra, không cẩn thận làm rơi hộp thuốc lá, rớt xuống bên chân Tần Noãn.

Cậu hơi khựng lại, vừa muốn nhặt lên, Tần Noãn đã nhặt lên trước cậu. Tần Hi mím môi, chột dạ cúi đầu.

Tần Noãn yên lặng đưa qua, cậu nhận lấy, rất nhanh nhét lại vào túi áo, không nói gì.

Tần Noãn nhìn cậu một hồi, do dự một lát, cuối cùng vẫn nhiều lời, nói: "Thứ này không tốt cho cơ thể đâu."

Tần Hi sững người một chút, ngẩng đầu nhìn cô.

Sau khi trở về Tần gia, người chị này của cậu vẫn luôn cực kỳ trầm mặc. Cô sẽ không tán gẫu với cậu, càng không cần nói tới là quản cậu.

Hôm nay là lần đầu tiên.

"Em biết rồi." Tần Hi lấy thuốc lá trong túi ra, ném vào thùng rác bên chân.

Thiếu niên độ tuổi dậy thì ghét nhất là bị quản thúc, vừa nãy Tần Noãn cảm thấy việc con trai mười lăm tuổi hút thuốc vẫn là không thích hợp, cho nên mới nhiều lời một câu.

Không ngờ tới việc Tần Hi lại rất nghe lời, khoé môi của cô giật giật, dời mắt ra ngoài cửa sổ.

Không biết qua bao lâu, Tần Hi đưa mắt nhìn sang, "Người vừa nãy... là bạn trai của chị ạ?"

https://thuviensach.vn

Trên mặt Tần Noãn lộ ra vẻ kinh ngạc, sau đó gật đầu, cười nói: "Phải."

"Em nghe ba nói, hồi ông nội còn sống có ý muốn tương lai sẽ gả chị cho Lục gia, ông và ông cụ Lục từng ước định như vậy."

Ý cười của Tần Noãn nhạt đi, "Sao chị lại không biết chứ?"

"Trước khi qua đời, ông nội từng nói với ba. Có một lần, ba và mẹ em nói đến chuyện này, hình như rất đồng ý. Liên hôn giữa hai tập đoàn Viễn Thương và Đằng Thuỵ, đối với hai nhà Tần - Lục chỉ có trăm lợi mà không hại. Em nghe nói mọi người trong Lục gia đối xử với chị cũng rất tốt..."

Tần Hi nói xong, nhìn thấy sắc mặt của Tần Noãn hơi tối đi, cậu cũng im lặng trong chốc lát, "Bạn trai của chị không phải họ Lục đúng không?"

Tần Noãn im lặng một lát, sau đó mới nói: "Chị chưa từng thấy qua mặt của con trai nhà họ. Ông bà cụ Lục và dì Lục Tinh cũng không nhắc tới chuyện hôn ước này, như vậy cho thấy chuyện này không cần nhắc tới."

"Lúc trước ông nội ước định với Lục gia như vậy, sở dĩ là sợ quan hệ giữa em và chị bất hoà. Tương lai em tiếp quản tập đoàn Viễn Thương sẽ không niệm tình chị em mà gây bất lợi cho chị, cho nên ông mới tìm tập đoàn Đằng Thuỵ làm chỗ dựa cho chị."

Tần Noãn nhìn về phía Tần Hi, cậu cũng nhìn cô, sắc mặt nghiêm túc, "Nhưng mà thực tế, em và mẹ em chưa từng xem chị là người ngoài. Chỉ là chị không thể thoát khỏi bóng ma của mình, cho nên cảm thấy người đàn bà đó cùng huyết thống với chị cũng không thể dựa vào, mẹ em lại không thân cũng chẳng quen với chị, càng sẽ không đối xử tốt với chị."

"Từ xưa đến giờ, người không xem chị là người của Tần Gia không phải là em và mẹ, mà chính là chị."

https://thuviensach.vn

Hai tay Tần Noãn nắm chặt, để trên đầu gối. Cô mấp máy môi, sắc mặt có hơi trắng bệch, giọng nói của Tần Hi vẫn vang lên bên tai:

"Chuyện xảy ra vào năm bốn tuổi đó, em đều đã quên đa số rồi. Em chỉ mơ hồ nhớ rằng, ba đã đưa chị từ nước ngoài trở về, trên người chị đầy thương tích. Chị luôn co người run rẩy trong góc tường, em đi qua nói chuyện với chị thì bị chị cắn một cái. Chị ở nhà được hai ngày, sau đó ông nội tới đón chị đi."

"Ai cũng nói là ông thương chị nhất. Ông đã vẽ cho chị một vòng tròn ngăn cách với người của Tần gia, chở che đủ đầy cho chị, muốn chị quên đi quá khứ. Nhưng có đôi khi, em lại nghĩ rằng cách này của ông có phải căn bản đã là sai lầm rồi không?"

"Ông cho rằng đối với chị, như vậy mới là an toàn. Thế nhưng ông đã quên rằng chị sẽ ỷ lại vào ông. Đến khi ông rời đi, đó sẽ là đau khổ lớn nhất không thể tiếp nhận đối với chị."

"Lúc ông đi rồi, chị từ chối trở về Tần gia mà sống một mình ở biệt thự phía Nam ngoại ô, không cho người khác nhìn thấy mình cô đơn gặm nhấm vết thương. Mỗi lần về nhà, chị lại nguỵ trang bản thân, vừa xa lánh vừa khách sáo."

"Những năm này, trong lòng chị có đau hay không? Có khổ hay không? Chính chị là người rõ ràng nhất."

Lái xe nhắc nhở đã về tới nhà, từ bên ngoài, quản gia đi tới mở cửa xe, nhìn thấy Tần Noãn lệ rơi đầy mặt liền ngạc nhiên hỏi: "Noãn tiểu thư, cô làm sao thế ạ?"

Sau đó, ông nhìn qua Tần Hi bên trong một cái.

Tần Noãn giật mình, đưa tay lau mặt, "Cháu không sao cả."

https://thuviensach.vn

Sau đó, cô trực tiếp đi vào trong nhà, gặp được Lan Bội ở phòng khách tầng một, cô khẽ gật đầu chào hỏi rồi đi lên lầu.

Nhìn thấy Tần Hi cầm áo khoác đi vào, Lan Bội đi qua, trầm giọng hỏi: "Chị con sao vậy?"

"Không có gì ạ." Tần Hi nhạt giọng trả lời, cũng đi lên phòng.

Buổi tối, Tần Noãn không xuống ăn cơm. Mười hai giờ đêm, lúc cô tỉnh lại thì cảm thấy đói, cho nên tự mình xuống phòng bếp tìm thức ăn.

Vừa tới cửa phòng bếp, cô nhìn thấy Tần Hi đang rán bò bít tết, động tác rất thành thạo.

Tần Noãn nhìn một chút, vừa định quay người lên lầu thì Tần Hi ngẩng đầu thấy cô, "Chị đói bụng sao?"

Tần Noãn dừng lại, quay đầu nhìn cậu.

Tần Hi nói: "Buổi tối em cũng chưa ăn cơm, bị đói mà tỉnh lại, cho nên tự mình làm chút gì đó. Nếu chị đói, phần này cho chị này, em làm phần khác."

Cậu cắt bít tết bày ra dĩa, đưa qua cho cô.

https://thuviensach.vn

NGOAN, DỖ ANH

Dạ Tử Tân

dtv-ebook.com

Chương 36: Hay Là Em Mua Cho Anh Một Chiếc Máy Bay Tư Nhân Nhé?

Edit: Xiao Yi.

Tần Noãn nhìn dĩa bò bít tết mà Tần Hi đưa qua, không hề nhận, "Chị tự làm được rồi."

Tần Hi cưỡng ép đưa cho cô, lúc này cô mới nói "cảm ơn", sau đó quay người ra phòng ăn.

Không bao lâu sau, Tần Hi bưng một dĩa khác đi ra, lại chia cho cô một quả ốp la nửa sống.

Tần Noãn không ngờ cậu được nuông chiều từ bé mà lớn lên, năm nay chỉ mới mười lăm, thế mà có thể tự nấu đồ ăn, thực tế không ai nghĩ đến.

Dường như đoán được nghi hoặc của cô, Tần Hi nói: "Trước đây em thích thức khuya chơi game, đói bụng nhưng không muốn làm phiền người khác, cho nên tuỳ ý tự làm vài món. Mẹ em nói "áo đến đưa tay, cơm đến há miệng" [1] là thói quen không tốt, nói em không được trở thành thằng nhóc lớn xác không có năng lực tự chăm sóc bản thân."

Tần Noãn gật đầu, ăn một miếng bò bít tết trong mân, "Em làm rất ngon."

Hai người không nói gì nữa, trong sảnh yên lặng, bầu không khí có hơi mất tự nhiên.

https://thuviensach.vn

Thấy cô cúi đầu, Tần Hi nói: "Những lời em nói vừa nãy, chị đừng để trong lòng nhé."

Tần Noãn im lặng một chút, sau đó nhẹ giọng mở miệng, "Chị không nghĩ tới em có thể nói ra như vậy, khả năng hùng biện rất tốt."

"Em đã giữ nó trong lòng rất lâu, vẫn luôn không dám nói với chị, hôm nay là trùng hợp thôi ạ," Tần Hi trả lời.

Dừng một chút, cậu lại nói: "Thật ra, mẹ em ăn nói vụng về, không biết cách trò chuyện, nhưng mẹ thật sự thích chị. Mẹ dặn em sau này lớn lên phải đối xử với chị thật tốt. Nếu chị đã có thể chung đụng với dì Lục Tinh hoà hợp như vậy, tại sao không thử tiếp nhận mẹ em một lần đi?"

Tần Noãn cúi đầu cắt bò bít tết, không hề trả lời.

Tần Hi nhìn cô một cái, cũng không hỏi lại nữa.

Sau khi ăn xong, Tần Noãn dùng khăn tay lau miệng. Cô đứng lên, thấy dĩa không trước mặt Tần Hi thì chủ động cầm lấy, "Em ngủ trước đi, để chị rửa cho."

Tần Noãn gom dĩa vào phòng bếp, Tần Hi đứng dựa cửa nhìn cô, muốn nói lại thôi.

Một lúc lâu sau, cậu mới mở miệng, "Năm nào chị về đón Tết cũng giống như đi qua sân khấu vậy, giao thừa tuổi mới xong lập tức trở về biệt thự phía Nam ngoại ô. Năm nay chị ở lại đi, đừng trở về."

Bàn tay rửa dĩa của Tần Noãn hơi khựng lại, dòng nước ấm áp lặng lẽ chảy xuống. Cô cụp mắt, lông mi run rẩy, lại nghe thấy Tần Hi nói: "Thật ra chị ở lâu sẽ phát hiện thôi, không khí trong ngôi nhà này cũng không khó xử như chị đã nghĩ đâu mà."

https://thuviensach.vn

Tần Noãn im lặng nửa ngày, sau đó ngẩng đầu, cười với cậu, "Ừm, được rồi."

Tần Hi gần như nhẹ thở ra một hơi, khoé môi cong lên mấy phần, quay người lên lầu.

...

Tần Noãn ở lại Tần gia đến hết Tết Nguyên Tiêu, sau đó, Đại học C khai giảng, cô trực tiếp trở lại trường, không có về biệt thự phía Nam ngoại ô.

Thật ra, nếu như nói rằng hồi nghỉ đông, ở nhà với mẹ kế Lan Bội và Tần Hi là tốt, cũng không hẳn là như vậy.

Năm hai tuổi cô đã rời nhà, năm tám tuổi cô từ nước ngoài trở về, vẫn luôn đi theo ông nội. Cảm tình của cô đối với Lan Bội thật ra rất nhạt, không phải là khúc mắc một sớm một chiều liền có thể gỡ bỏ.

Chỉ là, cô có thể cảm nhận được thiện ý của Lan Bội khi tiếp cận mình, bởi vì trái tim của cô cũng không phải làm bằng gỗ mà vô cảm xúc.

Nhưng cô lại sớm mất dũng khí để tiếp nhận một người rồi, cho nên đôi khi ứng xử với Lan Bội, cô rất cố gắng. Nếu phải so sánh, cô vẫn thấy ở trường thoải mái hơn.

Tần Hi nói mấy năm nay, cô luôn giam trái tim của mình lại, kháng cự tất cả mọi người. Nhưng sự thật thì cô đã từng chủ động đi ra một bước để theo đuổi thứ mình muốn.

Ví dụ như Cố Ngôn Thanh.

Lần đầu tiên nhìn thấy anh, Tần Noãn đã cảm thấy cuộc sống ảm đạm mà đơn điệu của mình có một tia hi vọng.

Vì muốn giữ lấy hi vọng đó, cô gần như được ăn cả, ngã về không.

https://thuviensach.vn

Lần đầu tiên thích một người, lần đầu tiên nghĩa vô phản cố [2] như vậy theo đuổi anh, thậm chí cô còn không biết Cố Ngôn Thanh có phụ cô hay không, có làm cô phải nếm trải nỗi đau bị vứt bỏ một lần nữa hay không...

Có đôi khi, Tần Noãn cũng do dự, cũng bất lực mà tự nghi ngờ sâu sắc về bản thân.

Nhưng cô cảm thấy mình đã rất dũng cảm rồi!

...

Hôm nay là cuối tuần, tâm trạng của Tần Noãn không tệ. Cô tới căn hộ tìm Cố Ngôn Thanh.

Gần đây, anh làm hạng mục đến tối muộn, bình thường ký túc xá đều đã khoá cửa, anh lại không muốn về nhà quấy nhiễu ba mẹ đang nghỉ ngơi, cho nên đến ở căn hộ của mình.

Tần Noãn từng qua đó mấy lần, cũng có thẻ từ mở phòng, càng thuộc đường quen xe.

Trên đường tới chung cư, cô nhìn thấy một tiệm hoa liền đi vào mua một bó hoa hồng, trong lòng tràn đầy ý muốn tặng Cố Ngôn Thanh một bất ngờ.

Quét thẻ vào nhà, Tần Noãn liếc nhìn một vòng, không thấy Cố Ngôn Thanh đâu. Cô nghi hoặc một chút, lặng lẽ vòng qua tấm bình phong ngăn cách phòng ngủ.

Lúc này, anh nằm ở trên giường, cái đầu mê man dường như đang ngủ say, chỉ mơ hồ để lộ mấy vụn tóc nhỏ.

Tần Noãn nhíu mày, vuốt một nhánh hồng trong tay, thầm nghĩ: Bây giờ còn chưa dậy, chẳng lẽ tối qua anh lại thức đêm rồi?

Cô yên lặng đi tới cạnh giường, kéo nhẹ tấm chăn của anh mấy lần.

https://thuviensach.vn

Người trên giường không hề phản ứng.

Cô lại kéo thêm mấy lần nữa, người trên giường trở mình, trực tiếp đưa lưng về phía cô, ngủ tiếp.

Tần Noãn: "..."

Anh mệt vậy sao? Có khi nào vẫn chưa ăn sáng không? - Tần Noãn do dự, lại kéo chăn lần nữa, dùng lực lớn hơn vừa nãy.

Cô mở miệng nói: "Anh đã ăn sáng chưa hả? Tối qua mấy giờ ngủ vậ __"

Nương theo tấm chăn bị kéo ra là một người thiếu niên lạ mặt, khiến cho môi của Tần Noãn khẽ giật, kinh ngạc sững sờ đứng đó.

Lúc này, cậu lặng lẽ nâng mi, mày rậm mắt phượng, sống mũi cao thẳng, môi mỏng khẽ mở. Cậu hơi mím môi, khuôn mặt nghiêm trọng như có mấy phần lạnh lẽo, thoạt nhìn thật xa cách.

Nhìn thấy Tần Noãn cạnh giường, cậu hơi nhăn mày, ngu ngơ một hồi lâu, dường như cậu nghĩ ra gì đó. Gương mặt lập tức mang theo ý cười, trong giọng nói khàn khàn lộ ra sự mệt mỏi cùng lười nhác, "Chào chị dâu nhé."

Tần Noãn: "...???"

Cả người cô như đang nằm mộng, thằng nhóc này là ai vậy? Sao lại ngủ trên giường của Cố Ngôn Thanh? Mà ngủ thì thôi đi, sao còn trùm chăn kín mít, hại cô lúc nãy nhận lầm người chứ?

Đúng lúc này, Cố Ngôn Thanh từ bên ngoài đi vào, đặt bữa sáng trong tay xuống bàn trà ngoài phòng khách, cất giọng hô vào trong phòng ngủ, "Tiểu Thành, ra ăn sáng đi rồi ngủ tiếp này."

https://thuviensach.vn

Ngay sau đó, Tần Noãn gần như chạy trối chết từ phòng ngủ ra, gương mặt bối rối.

Cố Ngôn Thanh thấy cô thì hơi kinh ngạc một chút, cười hỏi: "Sao em lại đến? Anh vừa muốn điện thoại cho em đây."

Tần Noãn cắn môi không nói gì, hôm nay thật sự là cô quá mất mặt rồi!

"Em, em, em còn có việc ở trường, em đi trước đây!" Cô nhanh chân muốn chạy ra ngoài.

Cố Ngôn Thanh giữ cánh tay của cô lại. Anh nhìn dáng vẻ của cô, lại nhìn qua Mục Lăng Thành vẫn còn buồn ngủ đang đi từ trong phòng ra, lập tức hiểu rõ.

Anh cười giải thích: "Cậu ấy là Mục Lăng Thành, nửa năm nay sẽ ở lại Đại học C làm khảo thí. Đến học kỳ sau chính thức nhập học mới an bài ký túc xá cho cậu ấy được, cho nên tạm thời cậu ấy ở lại đây, là anh vẫn chưa kịp nói với em."

Tần Noãn dần dần ổn định tâm trạng, căng da đầu chào hỏi cậu, "Xin chào, chị là Tần Noãn."

Mục Lăng Thành dựa lên tấm bình phong bên cạnh, tư thái lười biếng, cười như không cười đáp: "Em biết, chị là chị dâu nha."

"..." Khuôn mặt khó lắm mới bình tĩnh được của Tần Noãn lại đỏ lên.

Sau đó, cô lại cảm thấy thằng nhóc này mới học năm hai cao trung, rõ ràng nhỏ tuổi hơn cô, thế mà dám trêu chọc cô, có hơi không thể nào nói nổi.

Tần Noãn trầm mặc một lát, đột nhiên cười lên, nói với Cố Ngôn Thanh, "Là Mục Lăng Thành sao? Em nhớ rồi, là thiếu niên cấp ba làm cái "vô

https://thuviensach.vn

địch siêu cấp soái nhất vũ trụ, vừa soái vừa đáng yêu" đúng không ạ?"

Sắc mặt của Mục Lăng Thành lập tức đen xì. Cậu dụi cái mũi, quay người đi phòng vệ sinh rửa tay, đóng cửa lại.

Trong lòng Tần Noãn thoải mái hẳn lên, khoé miệng còn mang theo sự đắc ý.

Cố Ngôn Thanh nhìn bó hoa hồng trong tay cô, nhướn mày hỏi: "Em mua à?"

Lúc này, Tần Noãn mới nhớ ra việc này, lắc lắc bó hoa hồng trước mặt Cố Ngôn Thanh, "Anh có biết hôm nay là ngày gì không?"

Cố Ngôn Thanh nghiêm túc suy nghĩ, "Ngày 14 tháng 2, là Cá tháng tư à?"

Tần Noãn: "..."

Cô tức giật muốn quay đầu bỏ đi, Cố Ngôn Thanh liền ôm lấy cô từ phía sau. Anh gác cằm lên vai cô, cười khẽ, "Đùa không vui sao?"

Tần Noãn nhíu mày, có hơi mất hứng, "Anh còn chẳng mua quà tặng em."

Cố Ngôn Thanh lấy trong túi ra một thứ, đưa tới trước mặt cô, "Em đến mở xem quà của anh đi."

Là một sợi dây chuyền được chế tác tinh xảo giữa bạch kim và kim cương, phía trên còn có một chữ tiếng Anh: Eternal*.

* Vĩnh hằng.

Trong lòng Tần Noãn cảm thấy ngọt ngào, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra bình tĩnh, "Vậy còn tạm được."

https://thuviensach.vn

Cố Ngôn Thanh gật đầu, trong lời nói mang theo ý cười, "Nếu so với một bó hoa hồng của em thì đúng là cái này ý nghĩa hơn."

Anh giúp Tần Noãn đeo dây chuyền lên cổ. Cô không chờ được chạy tới trước gương nhìn ngắm, "Cũng không tệ nha."

Sau đó, cô lại nhìn qua Cố Ngôn Thanh, "So sánh vừa nãy của anh... xem ra hoa hồng của em thiếu ý nghĩa hơn nhỉ?"

Tần Noãn nói xong, hái từng cánh hồng trong tay xuống, sau đó ném hết vào thùng rác.

Còn lại một cánh hồng cuối cùng, cô đưa nó cho Cố Ngôn Thanh, "Tặng anh nè."

Cố Ngôn Thanh: "??"

Tần Noãn chỉ vào cánh hoa duy nhất, "Đây là trái tim của em [3], vô giá đó nha!"

Cố Ngôn Thanh: "..."

Thấy anh không trả lời, Tần Noãn xụ mặt, "Anh không cần sao?"

Cố Ngôn Thanh mỉm cười, cầm lấy cánh hoa kia, trước sự chăm chú của Tần Noãn, anh đưa nó lên miệng, nuốt vào.

Tần Noãn trợn mắt lăm lăm nhìn anh, một hồi lâu sau cô mới hoàn hồn, đánh anh, "Đã nói là trái tim của em mà anh còn ăn được!"

Cố Ngôn Thanh thuận thế ôm eo cô lại, nắm chặt quả đấm của cô, khẽ nói: "Cho nên bây giờ, trái tim em là của anh rồi đấy."

Tần Noãn: "... Cố Ngôn Thanh, anh học những lời này từ ai vậy hả?"

https://thuviensach.vn

Cô xốc lại tâm tình đang nhảy loạn cào cào của mình. Người đàn ông này trước kia nào biết trêu chọc ai? Tại sao bây giờ anh lại học được cách rồi?

Cố Ngôn Thanh áp lòng bàn tay lên hai gò má phấn nộn của cô, cúi đầu xích lại gần đôi môi đỏ.

Cửa phòng vệ sinh đột nhiên mở ra.

Hai người chững lại, cùng quay đầu nhìn.

Mục Lăng Thành đang vò mớ tóc còn ướt của mình, sững người đứng ở cửa. Một lát sau, cậu bình tĩnh quay người đi, "Em lại đi rửa mặt đây, hai người cứ tiếp tục đi."

Sau đó, cậu đóng cửa lại.

Tần Noãn có hơi quýnh lên, giãy dụa trong ngực anh, "Chúng ta... vẫn nên ra ngoài đi mà!"

Cố Ngôn Thanh ôm cô, không cử động, "Cậu ấy sẽ không chui ra nữa."

"Như vậy cũng không tiện lắm!" Tần Noãn nói, đột nhiên cô nghĩ ra một cách, "Hay là em mua cho anh một căn hộ khác nhé?"

Cố Ngôn Thanh nhướn mày, mỉm cười nhìn cô, "Hào phóng vậy sao?"

"Không phải anh cho em nuôi tiểu bạch kiểm sao? Giữa hai chúng ta cũng không giống như bao nuôi nữa. Ít ra em phải mua nhà mua xe cho anh, lúc này mới giống là bao nuôi anh nha."

Tần Noãn nói, nghiêm túc suy nghĩ một chút, "Em nhớ có một chung cư ở gần trường, hôm nào em hỏi quản gia một chút rồi mua cho anh."

https://thuviensach.vn

Dứt lời, cô lại nói: "Chiếc xe của anh cũng cũ rồi, hay là em đổi cho anh một chiếc xe thể thao nhé?"

"... Anh mới mua xe năm ngoái thôi."

"Cho nên mới cũ đó ạ, cũng một năm rồi, nên thay mới!" Cô lẽ thẳng khí tráng [4] mà nói.

"..."

Tần Noãn tiếp tục vắt óc suy nghĩ, "Anh còn thiếu gì ta? Hay là em mua cho anh một chiếc máy bay tư nhân nhé?"

"Để em nghĩ xem anh còn thiếu cái gì..." Cô lại tiếp tục động não.

Cố Ngôn Thanh nhìn dáng vẻ của cô nghiêm túc muốn bao nuôi anh, lập tức kéo cô vào trong ngực, lấp kín môi cô.

———

[1] Áo đến đưa tay, cơm đến há miệng: đồng nghĩa với câu "Há miệng chờ sung" bên mình.

[2] Nghĩa vô phản cố: đại loại là vì chính nghĩa, đạo nghĩa, ko do dự, ko quay đầu nhìn lại - ở đây Tần Noãn xem việc mua đồ cho anh là chuyện nên làm.

[3] Cánh hoa hồng: có hình giống như trái tim, cho nên Noãn ấm áp của chúng ta mới ví nó là tim mình rồi đưa cho Cố Ngôn Thanh, hình ảnh minh hoạ:

[4] Lẽ thẳng khí tráng: lời nói tràn đầy lý lẽ thuyết phục.

https://thuviensach.vn

NGOAN, DỖ ANH

Dạ Tử Tân

dtv-ebook.com

Chương 37: Thật Trùng Hợp, Em Cũng Đang Nhớ Anh

Edit: Xiao Yi.

Sau năm đầu Đại học, mọi người dường như thuận lợi vượt qua.

Hạng mục người máy của Cố Ngôn Thanh đi vào quỹ đạo, mỗi ngày anh đều bận tối mày tối mặt, còn phải đối phó với các kỳ thi cuối học phần, cho nên Tần Noãn muốn gặp anh cũng khó.

Cũng may, tuy cô thích dán chặt lấy Cố Ngôn Thanh nhưng khi anh bận rộn, cô vẫn biết tự tìm chuyện để làm.

Mỗi ngày, ngoài trừ lên lớp, cô liền đăng nhiều tập truyện tranh lên mạng, thuận tay tra một chút đề thi thử tiếng Anh cấp bốn. Sau đó, đôi khi cô sẽ trở về Tần gia một chuyến, tuy quan hệ giữa cô với Lan Bội và Tần Hi không thể nói là tốt, nhưng vẫn là có điểm hoà thuận.

Nghỉ hè, Cố Ngôn Thanh và Mục Lăng Thành tới Đại học A thăm hỏi giáo sư Tưởng để học hỏi ông một chút vấn đề về lĩnh vực người máy. Tần Noãn tiễn hai người ra sân bay.

Bởi vì đi sớm nên thời gian đăng ký vẫn chưa bắt đầu, Tần Noãn kéo tay Cố Ngôn Thanh trò chuyện một chút, còn Mục Lăng Thành rất hiểu chuyện mà lảng đi chỗ khác.

Tần Noãn nhìn đồng hồ, nói với anh, "Thật ra em cảm thấy việc mua máy bay cho anh là cần thiết nha. Có sẽ rất thuận tiện mà, đúng không?"

https://thuviensach.vn

Lần trước nói mua xe hơi thể thao và căn hộ chung cư cho anh, sau đó cô đã mua thật. Lúc đầu, Tần Noãn còn liệu rằng nếu anh không chịu, cô sẽ nói là cho anh mượn.

Kết quả chính là, Cố Ngôn Thanh không nhiều lời, trực tiếp nhận hết, đặc biệt ăn bám đến mức vui vẻ!

Chỉ là anh chưa từng động tới chiếc xe thể thao kia, nhưng căn hộ chung cư mới thì có ở. Lúc anh dọn qua đó còn chủ động nhường cô mua sắm nội thất.

Lúc này, nghe cô nói như vậy, Cố Ngôn Thanh nghiêm túc suy nghĩ, "Thật ra anh cảm thấy lời em nói rất hợp lý. Bao giờ thì em mua máy bay tư nhân cho anh?"

"..." Sặc, anh thật sự xem bản thân là tiểu bạch kiểm nhà cô mất rồi!

Nhưng Cố Ngôn Thanh giác ngộ như vậy, Tần Noãn lại cảm thấy rất vui vẻ.

Cô vỗ vỗ vai anh, "Trở về em sẽ hỏi quản gia rồi chuẩn bị một chiếc cho anh nhé!"

Cố Ngôn Thanh nhướn mày, "Em hào phóng nhỉ? Chẳng qua cái này... có lẽ anh trả không nổi đâu."

Anh e ngại nhìn qua cô, "Em cũng thấy đó, anh chỉ là một sinh viên nghèo. Mặc dù có làm thêm bên ngoài nhưng số tiền ấy có lẽ không sánh nổi với một sợi tóc của em. Nếu em cứ đầu tư vào anh như vậy, rất có thể sẽ lỗ vốn, vậy em phải làm sao bây giờ?"

Tần Noãn trừng mắt, "Em không cho phép anh trả đấy, chỉ là nếu anh thực sự muốn trả... Vậy thì lấy thịt ra trả, có được không ạ?"

https://thuviensach.vn

Cô ngả ngớn vươn tay ngoắc ngoắc cái cằm của anh.

"..." Cố Ngôn Thanh bắt lấy bàn tay của cô, nhìn xung quanh một chút rồi nói khẽ, "Ở đây nhiều người, em đừng nói lung tung nào."

Tần Noãn rút tay về, cười nói: "Em thấy sự nhắc nhở vừa rồi của anh cũng có lý đấy ạ. Đúng là em dễ lỗ vốn lắm, nếu như vậy thì máy bay tư nhân khoan cho anh đi. Bao giờ anh dỗ em thật tốt rồi em lại cho, như thế em sẽ không bị lỗ."

Cố Ngôn Thanh cười cười, "Dỗ thế nào?"

Tần Noãn vòng hai tay qua cổ anh, kề sát bên tai anh rồi nhỏ giọng nói: "Lấy sắc hầu người đi ạ."

Nhìn vành tay đỏ bừng của Cố Ngôn Thanh, cô đứng dậy khỏi lồng ngực của anh, mặt mày mang theo ý cười, đôi mắt lộ ra sự ranh mãnh.

Sân bay đông người, Tần Noãn chắc chắn anh sẽ không dám làm gì cô, cho nên trên mặt cô càng nồng đậm ý khiêu khích.

"Noãn Noãn." Giọng nói của Cố Ngôn Thanh trầm đi rất nhiều.

"Dạ?" Tần Noãn giả vờ vô tội nhìn anh.

Đồng tử của Cố Ngôn Thanh xưa nay vẫn luôn ôn thuận nhu hoà, lúc này chợt thâm thuý hơn mấy phần, đặc biệt mãnh liệt.

Từ trước đến giờ, anh vẫn luôn không phơi bày bản thân trước mặt cô. Nhưng lần này, dục vọng nơi đáy mắt của anh không hề che giấu, thậm chí còn bùng nổ sự xâm lược.

Rất lâu sau, Cố Ngôn Thanh cười khẽ, "Đừng trêu anh, nếu không em sẽ hối hận đấy."

https://thuviensach.vn

Đột nhiên Tần Noãn ngửi được mùi nguy hiểm, trong lòng có hơi hồi hộp một chút, hai gò má cũng đỏ bừng lên.

"Em, em về nhà đây!" Cô quay đầu bỏ chạy ra bên ngoài.

Cố Ngôn Thanh nhìn dáng vẻ hốt hoảng bỏ chạy của cô, chỉ nhếch miệng cười khẽ.

Lúc anh quay đầu tìm Mục Lăng Thành thì phát hiện cậu đang đứng giữa đám người, tìm kiếm bốn phía, sắc mặt rất lo lắng.

Cố Ngôn Thanh đi qua, "Sao vậy? Cậu tìm ai à?"

Mục Lăng Thành hoàn hồn, thần sắc lạnh nhạt, "Không có gì ạ, em hoa mắt thôi."

Hai người sóng vai đi cạnh nhau, Cố Ngôn Thanh nói: "Cậu đã vượt qua kỳ thi rồi, tháng chín có thể nhập học năm nhất Đại học. Thật ra kỳ nghỉ hè này cậu có thể về nhà một chuyến, tại sao lại không về?"

"Em về nhà cũng không có làm gì."

Cố Ngôn Thanh cười, "Anh lại cho rằng cậu sẽ về cơ đấy. Dù sao, đối với cậu, Cần Nam vẫn rất có sức hấp dẫn mà."

Khoé miệng của Mục Lăng Thành hơi co rút, không nói gì.

Trước khi vào cổng kiểm an, cậu lại quay đầu đảo mắt nhìn đại sảnh sau lưng một chút, sau đó lại nhàn nhạt quay người đi vào trong.

...

Sáng sớm hôm nay, Cố Trí Dương bị mẹ mình gọi mấy cuộc điện thoại làm cho tỉnh, nói anh đến sân bay đón hai cô gái, nghe nói họ là con gái của người bạn với ba anh. Hình như hai người sang năm sẽ thi ngành Diễn xuất

https://thuviensach.vn

của Đại học P nên bà nói anh giới thiệu giảng viên giúp đỡ hai người một chút.

Cố Trí Dương đeo khẩu trang, đứng đợi nửa ngày ở cổng ra vào cũng không đợi được ai. Sau đó, anh gọi video call với hai người mới biết được họ đang mơ hồ không biết làm gì sau khi xuống máy bay, đang ở đại sảnh soát vé.

Căn bản là hai người không ở cùng tầng cổng ra với anh, đúng là nhân tài!

May là Cố Trí Dương trải qua trắc trở cũng đón được người ở đại sảnh soát vé.

Dáng vẻ của hai cô gái khi trưởng thành có mấy phần giống nhau, một người mặc váy thắt lưng màu be, duyên dáng yêu kiều; một người mặc áo thun màu trắng cùng quần cao bồi đen, thoạt nhìn hoạt bát động lòng.

Bởi vì bản thân là người của công chúng nên Cố Trí Dương không cởi khẩu trang xuống. Nhưng đối phương vẫn nhận ra anh, cô gái mặc váy thắt lưng màu be dẫn theo bạn mình đi tới, trực tiếp chào hỏi: "Chào anh, em là Quách Mậu Tuyết!"

Sau đó, cô giới thiệu người vẫn im lặng kế bên, "Còn đây là em gái em."

Cố Trí Dương nhàn nhạt mở miệng, "Chúng ta đi thôi, ở đây không phải nơi thích hợp để trò chuyện."

Sau đó, anh nhận lấy vali hành lý của hai người rồi dẫn hai người ra ngoài.

Lên xe, Cố Trí Dương đảo mắt nhìn hai người một chút, "Một người muốn thi vào Đại học P là ai vậy?"

https://thuviensach.vn

Quách Mậu Tuyết nói: "Là em, là em, em gái của em chỉ đi cùng thôi ạ."

Nói xong, cô lại nhìn Cố Trí Dương ở ghế lái một chút, "Nếu như em thi đậu, có phải anh sẽ trở thành tiền bối của em không ạ? Em từng xem qua phim của anh rồi."

Cố Trí Dương cười cười, "Em đậu đi rồi lại nói."

Sau đó, anh đánh xe vòng đi.

"Bây giờ chúng ta đi đâu thế ạ?" Quách Mậu Tuyết hỏi.

Cố Trí Dương: "Nhà tôi có một phòng trống, bây giờ đưa hai người qua đó."

"À, cảm ơn anh." Quách Mậu Tuyết trả lời, đảo mắt nhìn em gái bên cạnh một cái rồi hỏi: "Đại học C cách Đại học P bao xa thế ạ?"

"Cũng không gần đâu, hai trường không nằm cùng một thành phố." Đáp xong, Cố Trí Dương lại bổ sung một câu, "Nếu đi xe thì mất khoảng một giờ."

Quách Mậu Tuyết suy tư một chút rồi khoác tay lên vai em gái, "Xét thấy em đi theo phụ chị, cho nên hôm nào chị đi với em đến Đại học C nhé?"

Cô em gái hất tay cô xuống, nhìn ra ngoài cửa sổ, "Em không đi đâu."

Quách Mậu Tuyết cười, "Đó là trường Đại học lý tưởng của em mà. Chúng ta đi làm quen sớm một chút trường cũ tương lai này, cũng đâu phải dẫn em đi gặp ai đâu."

Cô em gái yên lặng đeo tai nghe vào.

https://thuviensach.vn

Lúc chờ đèn xanh đèn đỏ, điện thoại của Cố Trí Dương đổ chuông, người gọi là Tiểu Linh Đang.

"Tối mai tụ hội đấy, đại minh tinh sẽ không quên đâu nhỉ?"

Cố Trí Dương buồn cười, "Sớm như vậy đã nhắc anh rồi, không phải em bắt anh qua ngay bây giờ đó chứ?"

"Anh còn nhớ là được rồi, tám giờ tối may đấy, vẫn chỗ cũ, hội quán [1] tư nhân nhà Noãn Noãn nhé." Dừng một chút, Tiểu Linh Đang lại bổ sung, "Đừng có quên đem quà theo đó!"

"Được, chúc Thẩm tiểu thư vui vẻ trước nhé!"

"Như vậy mới có lễ chứ, bản tiểu thư nhận lời chúc này của anh." Tiểu Linh Đang cười nói, sau đó cúp điện thoại.

...

Lúc Cố Trí Dương đến chỗ gặp, trong kế hoạch ban đầu là có thể tới đúng giờ. Cuối cùng lại bị kẹt xe, lúc anh tới được phòng khách câu lạc bộ đã là tám giờ hai mươi phút.

Muộn hẳn hoi hai mươi phút.

Tần Noãn và Tiểu Linh Đang đang ngồi trên sofa ăn quà vặt, thuận tiện xem phim.

Ba người họ đã quen biết nhiều năm, mỗi năm khi tới sinh nhận đều sẽ tụ họp lại, hôm nay là sinh nhật của Tiểu Linh Đang.

Nhìn thấy Cố Trí Dương khoan thai tới chậm, Tiểu Linh Đang nhíu mày, "Anh không muốn tới thì đừng có tới đi."

https://thuviensach.vn

"Anh bị kẹt xe, thưa đại tiểu thư!" Cố Trí Dương nhấc bánh kem trong tay, "Xem như đền bù cho em, thế nào?"

Tiểu Linh Đang vui vẻ chạy tới nhận lấy, "Cũng được, tôi miễn cưỡng cho qua vậy!"

Cố Trí Dương đảo mắt nhìn màn hình lớn, cười nói: "Hai người thú vị thật đấy! Vào ngày sinh nhật lại ngồi đây coi phim kinh dị."

Sau đó, anh lại nhìn qua Tần Noãn, "Em dám coi thể loại này à?" Lá gan của cô cực kỳ nhỏ.

Tần Noãn đang ôm gối ôm ngồi trên ghế, thấy Cố Trí Dương mở miệng như đang nói gì đó với mình, cô chậm rãi tháo tai nghe bluetooth xuống, "Anh nói chuyện với tôi đấy à? Âm phim hơi gớm nên tôi nghe nhạc."

Cố Trí Dương: "..."

Anh cầm điều khiển tắt phim đi, mở MV lên, "Không có gan còn coi phim kinh dị với Tiểu Linh Đang."

Tần Noãn nhún vai, "Liều mình hầu quân tử [1] thôi."

"Đúng rồi, Tiểu Linh Đang nói cậu ấy có chuyện muốn tuyên bố," Tần Noãn nói, nhìn qua Tiểu Linh Đang, hứng thú dạt dào, "Người cũng đến đông đủ rồi, cậu nói nghe xem."

Tiểu Linh Đang khui một lon bia, ngửa đầu uống xong rồi đắc ý vỗ ngực một cái. Cô nàng đắc ý cười với hai người còn lại, "Bản tiểu thư thoát ế rồi! Bất ngờ không, bất ngờ không? Ngạc nhiên không, ngạc nhiên không?"

Cô nàng ôm lấy Tần Noãn, cười to gục lên vai cô, "Rốt cục mình cũng thoát ế trước Cố Trí Dương rồi! Điều ước mình đã ước trong sinh nhật hôm nay chính là Cố Trí Dương mãi luôn độc thân! Ha ha ha ha ha..."

https://thuviensach.vn

Cố Trí Dương: "..."

Anh cười cười, khui một lon bia ra, "Chuyện này đáng chúc mừng đấy nhỉ."

Ba người cụng ly.

Tần Noãn: "Anh chàng đó đối xử với cậu tốt không?"

Tiểu Linh Đang suy nghĩ, gật đầu, "Cũng tốt."

"Hai người học cùng trường hả?"

"Ừ, biết nhau qua một câu lạc bộ của trường." Tiểu Linh Đang bật karaoke lên, "Chúng ta lại đây hát đi."

Thời điểm chín giờ tối hơn, điện thoại của Cố Trí Dương liên tục đổ chuông. Sau khi ra ngoài nhận điện thoại xong, lúc đi vào nói: "Anh phải về đây."

Tần Noãn nhấp một hớp rượu, "Không phải tạm thời anh không nhận kịch bản à? Sao vẫn bận bịu như thế?"

Cố Trí Dương thở dài, "Mới có hai bà nội tới nhà, mẹ anh đặc biết thích họ, cho nên sai anh như người giúp việc ấy."

Nói xong, anh nhìn qua Tiểu Linh Đang một chút, rồi hỏi Tần Noãn, "Em ấy say rồi, làm sao bây giờ?"

"Lát nữa tôi nói người đưa cậu ấy về." Tần Noãn trả lời.

Cố Trí Dương gật đầu, trước khi đi, anh lại quay người hỏi, "Anh họ anh tới đón em sao?"

"Anh ấy tới Đại học A rồi, lát nữa tài xế sẽ qua đón tôi."

https://thuviensach.vn

"Anh nghe nói em về Tần gia ở rồi đúng không?"

Tần Noãn gật đầu.

"Vậy là tốt rồi, so với phải sống một mình ở biệt thự phía Nam ngoại ô sẽ tốt hơn, còn có người chăm sóc em."

Nói xong, Cố Trí Dương yên lặng một lát, cũng không còn lời gì để nói nữa, mở cửa đi ra.

Nhìn thấy điện thoại trên bàn thuỷ tinh sáng lên, Tần Noãn mở ra xem, nhìn thấy tin nhắn Wechat của Cố Ngôn Thanh gửi tới: 【Em đang ở đâu?】

Tần Noãn: 【Tối nay là sinh nhật của Tiểu Linh Đang, em đang ở câu lạc bộ.】

Tần Noãn: 【Lần này anh tới Đại học A mấy ngày thế ạ? Nếu như về sớm thì nói với em, em đi đón anh.】

Bên kia chưa trả lời lại, cô đoán là Cố Ngôn Thanh lại bận rồi.

Tần Noãn đặt điện thoại xuống, nhìn Tiểu Linh Đang gục trên ghế salon một cái rồi ra ngoài nói người chuẩn bị xe. Lúc cô quay lại, Tiểu Linh Đang vẫn còn đang ngủ.

Tần Noãn bất đắc dĩ lắc đầu, cầm khăn lông bên cạnh đắp lên trán cô nàng, "Tửu lượng của cậu đã không tốt còn uống nhiều như vậy."

Tiểu Linh Đang trở mình, nước mắt lăn xuống, "Cố Trí Dương, chúng ta vẫn làm bạn bè đi thôi. Em không thích anh nữa, mệt mỏi quá rồi..."

Cả người Tần Noãn khựng lại, ngồi xuống bên cạnh Tiểu Linh Đang. Cô nhẹ nhàng lau đi giọt lệ bên khoé mắt của Tiểu Linh Đang, sau đó đỡ cô nàng dậy.

https://thuviensach.vn

Tiểu Linh Đang dựa lên vai cô, "Noãn Noãn à."

Tần Noãn nhìn cô nàng, không nói gì.

Tiểu Linh Đang đột nhiên cười lên, "Thật ra bạn trai hiện tại của mình cũng rất đẹp trai, một chút cũng không hề thua kém Cố Trí Dương!"

"Vậy cậu hãy trân trọng đối phương và phải hạnh phúc mới được." Tần Noãn xoa xoa bả vai của cô nàng.

Sau khi đỡ Tiểu Linh Đang ra khỏi câu lạc bộ, Tần Noãn dìu cô nàng lên xe.

Trời đêm nổi gió, men rượu xông lên đầu Tần Noãn, khiến đầu cô hơi nặng đi.

Tài xế lái xe nhà cô vẫn chưa tới, cô vừa định ra khỏi hội quán để chờ, bất chợt nhìn thấy một thân ảnh cao gầy đang đứng cách đó không xa.

Anh đứng ngược chiều sáng, dưới ánh đèn neon rực rỡ, thân hình của anh thẳng tắp, mặt mày thâm thuý, hai tay đút trong túi quần. Lúc nhìn thấy cô, anh cong môi cười một tiếng, giang rộng vòng tay.

Tần Noãn vuốt hai bên Thái Dương nặng trĩu, cười khổ, "Xem ra mình hơi say rồi, bây giờ lại xuất hiện ảo giác."

Cô cố gắng chớp mắt mấy lần, sau đó nhìn về hướng bên kia.

Thân ảnh người ấy vẫn còn, thoạt nhìn cực kỳ chân thật.

Tần Noãn chậm bước đi qua, bước chân hơi lảo đảo. Lúc đến gần, cô thử vươn ngón trỏ ra chọc vào anh hai lần.

"Ơ? Hình như không phải ảo giác." Tần Noãn nhìn nhìn ngón tay của mình, sau đó lại ngẩng đầu nhìn đối phương.

https://thuviensach.vn

Anh bóp bóp gương mặt của cô, ngữ khí ôn hoà, "Tiểu mơ hồ nhà anh sao lại say thành như vậy thế?"

Tần Noãn vuốt mặt, sau khi xác định đây không phải là ảo giác, cô lại vừa mừng vừa sợ, "Không phải hôm qua anh mới đi Đại học A sao? Em còn tưởng anh sẽ ở lại đó lâu, vừa nãy còn không trả lời tin nhắn Wechat của em."

Cô xụ mặt, hơi mất hứng.

Cố Ngôn Thanh ôm lấy Tần Noãn, khẽ hôn lên trán của cô, "Đột nhiên anh rất nhớ em nên mới về sớm thôi."

"Thật ạ?" Tần Noãn tựa vào lòng anh, khẽ nói: "Thật là trùng hợp, em cũng đang nhớ anh."

———

[1] Raw: 会所出 | Convert: câu lạc bộ -> Trans + Edit: hội quán, hình ảnh minh hoạ:

[2] Liều mình hầu quân tử: đại khái là cố gắng làm cho người khác vui vẻ - ở đây là Tần Noãn chiều ý của Tiểu Linh Đang để cô nàng vui vẻ.

https://thuviensach.vn

NGOAN, DỖ ANH

Dạ Tử Tân

dtv-ebook.com

Chương 38: Cố Ngôn Thanh, Anh Học Thói Xấu!

Edit: Xiao Yi.

"Đúng rồi, em nhớ ra một chuyện!"

Đột nhiên, Tần Noãn ngẩng đầu khỏi ngực anh, cầm điện thoại lên gọi đi một cú, kề điện thoại bên tai. Một lát sau, cô mở miệng: "Chú Trần, chú không cần tới đón cháu đâu ạ, tối nay cháu về biệt thự phía Nam ngoại ô."

Sau khi ngắt máy, Tần Noãn giương cằm nhìn anh, thổ khí như lan [1], "Anh đưa em về được không?"

Cô đã uống nhiều rượu, hai gò má mũm mĩm lại hồng hồng, hai mắt mê ly mang theo men say, vừa xinh xắn vừa đáng yêu.

Thấy cả người cô xiêu vẹo, Cố Ngôn Thanh giang tay đỡ lấy cô, "Chúng ta đi thôi."

Anh từ sân bay chạy tới đây luôn, cũng không có lái xe, cho nên lúc này, anh vừa đỡ cô vừa bắt taxi.

Lúc xuống xe tại biệt thự phía Nam ngoại ô, Tần Noãn ngủ đến mơ màng, Cố Ngôn Thanh không gọi cô dậy, trực tiếp bế cô vào.

Ấn mật mã cửa nhưng không mở được, anh sững người một lúc, đỡ Tần Noãn ngồi xuống đất, "Em đổi mật mã rồi sao?"

"Dạ?" Cô nặng nề nâng mi mắt, ngây thơ nhìn anh.

https://thuviensach.vn

Cố Ngôn Thanh xoa đầu cô, "Mật mã cửa là gì? Lần trước tới đây không phải là sinh nhật của em đó sao?"

Tần Noãn hoàn hồn, chỉ chỉ vào anh, "Bây giờ là sinh nhật anh."

Cố Ngôn Thanh kinh ngạc một chút, sau đó lại ấn mật mã một lần nữa, cửa mở.

Anh nhìn chằm chằm số PIN mật mã, có hơi thất thần.

Biệt thự phía Nam ngoại ô là chỗ ở thất thường của cô, bây giờ đã đổi mật mã cửa thành sinh nhật của anh.

Cố Ngôn Thanh cẩn thận từng li từng tí, nâng mặt Tần Noãn lên, lòng bàn tay xoa xoa da thịt non mềm của cô, ngữ khí của anh thật nhẹ, "Sao lại đổi vậy?"

Tần Noãn hơi cong môi, bên trong mắt hạnh có tia sáng lập loè. Ngữ khí của cô rất mềm, lại nghe như có vài phần bất lực, "Cố Ngôn Thanh, biệt thự phía Nam ngoại ô này em cũng tặng cho anh, có được hay không? Anh... đừng bỏ em."

Cô rũ mắt xuống, thanh âm thấp hơn, tựa như đang nói một mình, "Em có rất nhiều tiền, đều sẽ cho anh cả..."

Trong lòng Cố Ngôn Thanh nhẹ nhàng rung động, không hiểu sao cũng tràn ra một cỗ chua xót.

Anh rũ mắt nhìn cô gái trước mặt, hơi há miệng, ôn nhu nói: "Anh sẽ không đi đâu cả, chúng ta về nhà thôi."

Cố Ngôn Thanh ôm ngang cô lên, bế cô lên phòng ngủ tầng hai.

Sau khi đặt cô lên giường lớn mềm mại, Cố Ngôn Thanh đứng dậy muốn đi phòng tắm lấy khăn mặt lau cho cô. Nhưng anh vừa đứng lên đã bị Tần

https://thuviensach.vn

Noãn ngồi dậy, ôm lấy anh từ phía sau.

Khí tức ấm áp tản ra bên tai anh, mùi rượu nồng đậm, Cố Ngôn Thanh cứng đờ người, ngồi bên mép giường, tâm hoảng ý loạn, thân nhiệt từ từ tăng lên.

"Noãn Noãn, anh đi lấy khăn lau mặt cho em đã." Anh cố gắng giữ cho ngữ điệu của mình thật bình tĩnh, tốt tính dỗ cô.

Tần Noãn như cũ vẫn dán sau lưng anh, không chịu buông ra, "Cố Ngôn Thanh, em rất thích anh."

Cô say rã rời, bộ dáng lại chủ động như vậy, Cố Ngôn Thanh cũng dần mất đi kiềm chế. Anh im lặng nửa ngày, cuối cùng không dằn được đáy lòng đang hò hét, đột nhiên anh quay người lại, hôn xuống môi của cô.

Hai người thuận thế ngã xuống giường, dây dưa lưu luyến.

Nhưng khi hôn đến tấm lưng của cô, tất cả nụ hôn ôn nhu mà trằn trọc của anh lập tức dừng lại, im bặt.

Lần đầu tiên Cố Ngôn Thanh nhìn thấy hình xăm trên lưng cô ở khoảng cách gần. Trước tiên liếc mắt nhìn hình xăm, sẽ thấy nó thật kiều diễm động lòng, đến khi nhìn kỹ lần thứ hai lại khiến cho người ta không thể không chấn động.

Những vết sẹo nhỏ vụn kia cho dù đã trải qua tẩy mờ của tháng năm nhưng vẫn không thể xoá sạch vết thương như cũ. Ánh mắt của Cố Ngôn Thanh đau nhói, vết sẹo ấy dữ tợn đập vào lòng anh.

Bầu không khí trong phòng đột nhiên yên tĩnh trở lại.

Trên lưng cảm thấy lạnh và bên hông đột nhiên có người động vào khiến cho Tần Noãn rùng mình một cái, triệt để tỉnh lại từ men say.

https://thuviensach.vn

Cô bỗng nhiên ngồi dậy, kéo chăn che lấy bản thân, cắn môi cúi đầu, không dám nhìn biểu cảm trên mặt Cố Ngôn Thanh lúc này.

Thấy dáng vẻ bất lực của cô, bàn tay nắm chặt góc chăn của Cố Ngôn Thanh chậm rãi buông ra. Ngữ điệu của anh vẫn nhu hoà giống như ngày thường, "Là anh không đúng, anh không nên nhân lúc em say mà bắt nạt em."

Anh không hề nói nửa chữ nào liên quan đến lưng cô.

Cố Ngôn Thanh đứng dậy đi vào phòng tắm, bên trong vang lên tiếng nước chảy rầm rầm. Thật lâu sau, anh mới cầm khăn nóng đi ra, ngồi bên giường giúp cô lau mặt.

Hốc mắt của Tần Noãn hồng hồng, ánh mắt vẫn luôn né tránh anh.

Cố Ngôn Thanh để khăn mặt ở một bên, yên lặng đứng dậy đi ra ngoài.

Lúc anh đi vào, trong tay cầm một cốc nước ấm, "Em uống nhiều rượu, trong đêm sẽ dễ bị khát nước, bây giờ uống chút mật ong đi."

Tần Noãn can đảm ngẩng đầy nhìn anh. Gương mặt thanh tú của anh vẫn không có cảm xúc gì lớn, hoàn toàn ôn nhuận nhu hoà như trước đây. Lúc gặp cô nhìn qua, sắc mặt anh còn mang theo ý cười cưng chiều.

Tần Noãn dần buông lỏng tâm trạng, ngoan ngoãn nhận lấy rồi uống một ngụm, sau đó kinh ngạc ngẩng đầu, "Ngọt quá!"

"Vậy à?" Cố Ngôn Thanh hơi ngoài ý muốn, "Có lẽ anh bỏ hơi nhiều mật ong."

Tần Noãn vạch trần anh, "Mật ong không ngọt như vậy, là anh thêm đường thì có."

Cố Ngôn Thanh cười, "Ngọt lắm sao?"

https://thuviensach.vn

Tần Noãn lại uống thêm một ngụm, gật đầu, "Ngọt ạ."

"Anh thử chút xem," Anh mút môi cô một cái, nếm nếm rồi phụ hoạ, "Ừm, là ngọt thật."

Tần Noãn bưng ly, mép chăn thuận thế trượt xuống, lộ ra vùng da thịt dưới cổ, cô lúng túng đưa tay kéo chăn lên.

Cố Ngôn Thanh khẽ cười một tiếng, đi phòng tắm lấy một bộ đầm ngủ ra đây, "Em thay đồ đi rồi ngủ."

Tần Noãn vẫn nắm chăn, không cử động.

Cố Ngôn Thanh đứng dậy đi phòng tắm, đóng cửa lại.

Lúc này, Tần Noãn mới nhanh chóng thay đầm ngủ vào, trốn vào chăn rồi nằm xuống, la lên với phòng tắm, "Xong, xong rồi ạ."

Cố Ngôn Thanh đi ra, giúp cô đóng cửa phòng ngủ, chỉ để lại một ngọt đèn nhỏ yếu ớt đằng xa. Anh đứng bên giường, cúi người hôn xuống trán của cô, "Ngủ đi."

Tần Noãn mở to mắt nhìn anh, "Anh trở về ạ?"

Cố Ngôn Thanh: "Anh ngủ phòng bên cạnh, tối nay ở lại trông nom em."

Tần Noãn thở hắt ra, trên mặt dần dần cười lên.

Cố Ngôn Thanh đứng dậy muốn đi ra ngoài, Tần Noãn lại giữ chặt tay anh, nắm hoài không thả.

Cố Ngôn Thanh suy nghĩ một chút, "Hay là tối nay anh ngủ ở đây, nằm nghỉ dưới đất, có được không em?"

https://thuviensach.vn

Tần Noãn lập tức trả lời, "Trong phòng chứa quần áo có đệm yoga, anh tới lấy nó là có thể ngủ ạ."

Lời vừa ra khỏi miệng, Tần Noãn lập tức kinh ngạc, thấy ánh mắt của Cố Ngôn Thanh đang cười như không cười nhìn mình, cô lập tức kéo chăn che kín đầu.

Cố Ngôn Thanh tới phòng chứa quần áo lấy đệm yoga ra, trải nó xuống khoảng trống bên cạnh giường lớn của cô rồi đi lấy một bộ gối mền.

Cảm giác được anh đã nằm xuống, Tần Noãn chậm rãi kéo chăn xuống, lộ ra cái đầu. Cô trở mình qua phía anh, "Cố Ngôn Thanh."

"Ơi?"

Cô trầm mặc rất lâu, vào lúc Cố Ngôn Thanh tưởng rằng cô đã ngủ, cô lại đột nhiên hỏi: "Hình xăm... có phải rất xấu không ạ?"

Cố Ngôn Thanh kinh ngạc chớp mắt một cái, sau đó cười nói: "Là có hơi xấu, em tìm thợ xăm có kỹ thuật không tốt rồi. Đoá hoa xiêu xiêu vẹo vẹo ấy, vừa xấu vừa dễ thấy."

"Nào có chứ?" Tần Noãn không phục, "Em đã tìm thợ xăm tốt nhất rồi mà!"

"Vậy thì người đó có tiếng mà không có miếng, lừa gạt em thôi."

"Vậy người nào có kỹ thuật tốt? Anh à?"

"Có lẽ."

Tần Noãn hơi kinh ngạc, "Anh cũng biết xăm ạ?"

Cố Ngôn Thanh cười, "Anh biết hôn em."

https://thuviensach.vn

"..." Tần Noãn kiềm chế gương mặt đỏ bừng đến mang tai, khẽ nói: "Cố Ngôn Thanh, anh học thói xấu!"

"Ừm, là em đã dạy rất tốt."

"Em có dạy anh đâu? Anh oan uổng em kìa!" Cô trở mình đưa lưng về phía anh, "Không nói chuyện với anh nữa, em ngủ đây!"

"Ngủ đi, anh ở đây rồi." Cố Ngôn Thanh nhìn thân ảnh trên giường.

Trong màn đêm, ánh mắt của anh như ẩn như hiện mấy phần thương yêu...

Tần Noãn lăn qua lăn lại trên giường rất lâu, cũng không hề ngủ.

Sau nửa giờ, cô từ trên giường leo xuống, lặng lẽ chui vào ổ chăn của Cố Ngôn Thanh.

Biết cô không ngủ, lúc này Cố Ngôn Thanh cũng không ngủ, đột nhiên cô chui vào, cả người anh lập tức có hơi cứng lại.

Tần Noãn không nhận ra, chỉ biết tìm một vị trí thoải mái rồi nằm xuống. Cô ôm lấy eo của anh, nhắm mắt lại, "Em cũng muốn ngủ trên đất."

Cố Ngôn Thanh không đáp, nhắm mắt giả vờ ngủ.

Thấy anh không phản ứng gì, Tần Noãn vặn vẹo trong ngực anh, không hở một phân [2].

Rốt cục, Cố Ngôn Thanh phải đè cô lại, giọng nói khàn khàn, "Em còn cử động nữa, anh sẽ mất khống chế đấy!"

Tần Noãn an phận nằm yên, cười nhẹ hỏi: "Trên người anh hơi nóng nha, nếu nóng như vậy thì em mở điều hoà thấp nhiệt độ xuống một chút nhé?"

https://thuviensach.vn

Cố Ngôn Thanh không để ý tới cô.

Tần Noãn đột nhiên ôm lấy mặt của anh, hôn lên một cái, "Bạn trai à!"

Cố Ngôn Thanh không thể nhịn được nữa, ôm cô thả lại trên giường. Chỉnh đốn góc mền cho cô xong, anh thấp giọng ra lệnh: "Em ngủ tốt vào, không cho phép lăn xuống nữa."

Tần Noãn mở to đôi mắt hạnh căng tròn nhìn anh, dáng vẻ rất là vô tội.

Cố Ngôn Thanh vuốt ve mái tóc của cô, thanh âm mềm xuống, "Vâng lời nào."

Tần Noãn nhìn anh, thần sắc dần nghiêm túc lại, "Sao anh không hỏi em?"

"Hả?"

Cô cắn môi, im lặng mấy giây, "Vết thương trên lưng em..."

Cố Ngôn Thanh nhìn cô chăm chú, trong ánh mắt là sự lưu luyến thâm tình, "Nếu đã là ký ức không tốt thì không cần nói cho anh đâu."

Cố Ngôn Thanh sợ cô lại đau thêm lần nữa.

Anh muốn biết, tự nhiên có cách khác.

Mắt cô ậng nước, nhưng cố nhịn lại, cô nhướn mày cười với anh, "Cố Ngôn Thanh, ánh mắt của em thật tốt mà!"

Cố Ngôn Thanh khẽ nựng chóp mũi của cô, "Anh cũng cảm thấy vậy."

"... Anh không thể tự nói như vậy được, tự luyến quá à!"

———

https://thuviensach.vn

[1] Thổ khí như lan: câu đầy đủ là "Thổ khí như lan, phụng thân như ngọc" - 吐气如兰, 奉身如玉: hơi thở tựa hoa lan, dùng để miêu tả bộ dáng hô hấp của mỹ nhân động lòng người (Theo banglevotam.wordpress.com).

[2] Raw: 不□□分 | Convert: không □□ phân (centimet) -> Trans + Edit: không hở một phân:vvv

https://thuviensach.vn

NGOAN, DỖ ANH

Dạ Tử Tân

dtv-ebook.com

Chương 39: Toàn Bộ Tình Yêu Của Tôi Đều Tặng Hết Cho Cô Ấy

Edit: Xiao Yi.

Năm hai Đại học, Chu Thịnh Nam thường xuyên ra ngoài làm thêm hơn. Bởi vì có dáng người cao, trước đây lại từng học qua vũ đạo, thân hình cân xứng, cơ duyên xảo hợp [1] Chu Thịnh Nam có cơ hội làm người mẫu.

Buổi tối, Tô Tử Hân và Tề Á Nhuỵ đến thao trường [2] tản bộ, Chu Thịnh Nam kéo Tần Noãn ở lại ký túc xá để nói về chuyện này.

Tần Noãn suy nghĩ, gật đầu, "Như vậy cũng tốt, sinh viên nữ khoa mình muốn tìm việc cũng không dễ dàng, nhưng muốn chọn con đường khác cũng chưa chắc là không thể mà. Cậu tự có chủ ý là được."

Chu Thịnh Nam mấp máy môi, hỏi: "Hình xăm trên lưng cậu là ai giúp xăm lên thế? Mình cũng muốn thử xem có thể che khuất vết sẹo của mình hay không."

Nói rồi, cô nàng nhấc vết sẹo trên đùi lên, trên mặt lộ ra mấy phần không tự tin.

"Hình xăm này à? Bạn của ông nội mình có một người cháu gái. Chị ấy có một cửa hiệu xăm hình, tay nghề cũng không tệ, hay là cuối tuần mình đưa cậu tới đó nhé?"

"Được, cảm ơn cậu."

Hai người đang nói, Tề Á Nhuỵ và Tề Tử Hân tay trong tay trở về.

https://thuviensach.vn

Vừa vô tới cửa, Tô Tử Hân đã vội vàng tám chuyện với Tần Noãn và Chu Thịnh Nam, mặt si mê nói: "Trong số tân sinh viên năm nhất năm nay có một cậu cực kỳ đẹp trai ấy, mới vừa chạy bộ ở thao trường xong nè. Lúc cậu ấy đi ngang qua người mình, mạ ơi~ tâm tư của bà đây muốn nhảy lên..."

Tề Á Nhuỵ cũng gật đầu, "Lại học khoa Khoa học máy tính nữa chứ. Cậu nói thử xem, sao khoa Khoa học máy tính trường mình lắm mỹ nam thế? Trúng lời nguyền tốt đẹp gì vậy chứ?"

Tần Noãn và Chu Thịnh Nam nhìn nhau một cái, không có tiếp lời.

Tô Tử Hân vỗ vỗ bả vai của Tần Noãn, "Mình nghe nói đối phương cũng là học bá [3], vị trí học thần khoa Khoa học máy tính của Cố Ngôn Thanh nhà cậu có hơi lay động nha!"

Tần Noãn ngồi trước bàn vi tính, xem thường nói: "Đại thần nhà mình là danh hoa [4] đã có chủ, thoái vị nhường chức cũng không phải là không thể."

Tô Tử Hân cười, "Cậu đừng có đắc ý, chị em ơi, lên!"

Tề Á Nhuỵ xông đến cù lét Tần Noãn, Chu Thịnh Nam che chở cho cô, bốn người cười đùa thành một nhóm.

Lúc này, Tô Tử Hân nhận được tin nhắn, gọi mọi người, "Đồ ăn vặt của mình mua đã chuyển tới rồi, các cậu thì sao?"

Mấy ngày trước có một cửa hàng tròn một năm khai trương nên bán hàng đại hạ giá, bốn người các cô đã mua một đống đồ ăn vặt.

Ba người còn lại cũng nhao nhao nhìn xem tin nhắn, biểu thị là cũng được chuyển tới rồi. Sau đó, bốn người cười cười nói nói, cùng nhau đi tới trạm chuyển phát nhanh.

https://thuviensach.vn

Lúc chờ Tần Noãn ôm một thùng đồ ăn vặt đi ra, Tô Tử Hân không nhịn được cười, "Noãn Noãn, thùng của cậu quá lớn rồi đó! So với thùng của mình cũng phải gấp đôi."

Tần Noãn nhìn xem ba người, thùng của cô tương đối lớn thật.

Cô ngượng ngùng cười, "Mình không cẩn thận mua hơi nhiều."

"Là do cậu thấy Cố Ngôn Thanh làm hạng mục quá bận, không có thời gian hẹn hò với cậu cho nên mới dồn hết sức mà ăn, để anh ấy không nhận ra cậu luôn đúng không?" Tô Tử Hân trêu chọc.

Tần Noãn nghiêm túc nói: "Thì sao nào? Mình ăn cũng không mập ra."

Tô Tử Hân: "..."

Tề Á Nhuỵ đột nhiên lên tiếng, "Các cậu mau nhìn bên kia đi, là học đệ năm nhất vừa gặp trên thao trường kìa."

Ba người thuận thế nhìn qua, liền thấy giao lộ phía trước có ba sinh viên nam đi tới. Trong đó có một người vóc dáng cao lớn, ngũ quan lạnh nhạt, toàn thân mặc áo đèn càng lộ ra mấy phần xa cách. So với sắc mặt của hai người còn lại, cậu ta ngược lại có một hào quang đặc biệt.

Hai mắt của Tô Tử Hân toả sáng, "Đây là cái duyên phận thần tiên gì thế, lại gặp nữa này!"

Cô nàng lại hỏi Tần Noãn, "Cậu cảm thấy cậu ta và Cố Ngôn Thanh nhà cậu, ai soái hơn?"

Tần Noãn có hơi dụng sức ôm thùng đồ ăn vặt, tuỳ ý đảo mắt qua người đối diện một cái. Cô không thấy rõ người đó, chỉ thuận miệng nói: "Đương nhiên là bạn trai nhà mình soái hơn."

https://thuviensach.vn

Tô Tử Hân: "Nhưng mình lại cảm thấy cậu ta lạnh hơn. Bạn trai nhà cậu là ánh trăng phía chân trời, cậu ta là hoa tuyết tại núi băng [5]."

Tần Noãn cười, "Cậu từng nói Cố Trí Dương là vì tinh tú sáng chói đấy. Dù sao con trai đẹp một tý là cậu đều miêu tả thật mỹ, từ để hình dung cũng không giống nhau nhờ?"

Tô Tử Hân thở dài, "Dù sao họ đều quá cao, mình cũng không với tới được."

"Ôi, hình như cái cậu hoa tuyết tại núi băng đang đi về phía chúng ta kìa." Tề Á Nhuỵ kinh ngạc một chút.

Chỉ sau một khắc, Tần Noãn cảm giác trên tay mình nhẹ đi, thùng lớn đồ ăn vặt được người khác cầm lấy.

Lúc này, cô mới nhìn thấy rõ ràng tướng mạo của đối phương, nhất thời ngạc nhiên.

Thì ra, hoa tuyết tại núi băng là Mục Lăng Thành.

Hoa tuyết, vẻ mặt lạnh như núi băng, dường như cậu sẽ không nở nụ cười, Tô Tử Hân dùng từ cũng rất chuẩn xác.

Hai sinh viên nam đi cùng Mục Lăng Thành tới đây cũng thuận tình giúp ba người còn lại cầm thùng đồ ăn vặt trong tay.

Tần Noãn nói với Mục Lăng Thành, "Chúc mừng cậu đã thi đậu Đại học C nhé, không phải ở chung cư nữa. Thân là học tỷ của cậu, sau này nếu cậu có gì cần giúp đỡ cứ nói với chị."

Mục Lăng Thành nhìn thùng đồ ăn vặt cực kỳ lớn trong tay, trêu chọc cô, "Chị dâu mua nhiều đồ ăn như vậy là để Thanh ca của em trả tiền à?"

https://thuviensach.vn

Tần Noãn ngây ra một lúc, lại cười, "Ý kiến này của cậu cũng không tệ, bao giờ trở về chị sẽ đưa hoá đơn cho anh ấy."

Mục Lăng Thành há hốc mồm, dường như có gì muốn hỏi cô, nhưng câu chữ tới miệng vẫn phải nuốt xuống.

Lúc về tới dưới lầu ký túc xá nữ, Mục Lăng Thành chậm lại bước chân, hỏi cô, "Có phải sinh viên nữ các chị đều thích đồ ăn vặt không?"

"Có lẽ là vậy, dù sao người chị quen biết đều thích."

"Vậy..." Mục Lăng Thành dừng một chút, "Chị dâu có thể trở về giúp em lập một danh sách đồ ăn vặt được yêu thích không?"

Tần Noãn nhận ra cái gì, nghiên đầu nhìn qua, "Cậu muốn tặng cho người ta nhỉ?" Nghe Cố Ngôn Thanh nói, Mục Lăng Thành có một cô bạn nhỏ không tệ, là ngồi cùng bàn với cậu ta.

Lúc trước Mục Lăng Thành còn vì cô bạn cùng bàn này mà không nguyện ý tới Đại học C lắm.

Trên mặt Mục Lăng Thành cố giả vờ bình tĩnh, "Là tặng cho cho em thôi."

Tần Noãn cười cười, cũng không vạch trần cậu, "Thế à? Vậy chị cậu thích ăn ngọt, mặn, chua hay là cay?"

"..." Vấn đề này như hỏi ngược lại Mục Lăng Thành, "Em không, không biết."

Tần Noãn có hơi im lăng, qua một lát, cô thở dài, "Được rồi, vậy chị trở về giúp cậu liệt kê mỗi vị một thứ."

Mục Lăng Thành đột nhiên hỏi: "Có đắng không ạ? Món đắng có nhiều không?"

https://thuviensach.vn

Tần Noãn: "???"

Nhìn thấy vẻ mặt khi hỏi của cậu rất thành thật, cô chỉ gật đầu, "Không có đắng, hương vị lạ một chút thì có."

Mục Lăng Thành suy nghĩ một chút, "Ngũ vị tạp trần [6]... Như vậy cũng được."

Tần Noãn nhìn cậu như nhìn một thằng ngố.

Người này tặng đồ ăn vặt cho con gái mà cũng kỳ quái thật! Đáng đời độc thân!

...

Cuối tuần, Tần Noãn đưa Chu Thịnh Nam đến cửa hiệu xăm hình.

Bởi vì vết sẹo trên đùi Chu Thịnh Nam khá nghiêm trọng nên thợ xăm lấy lý do an toàn, đề nghị không nên xăm lên chân. Cuối cùng, hai người chỉ có thể đi không công một chuyến.

Lúc đi ra, Tần Noãn thấy cô nàng rầu rĩ không vui, thuận miệng nói: "Hay là cậu đi xoá sẹo không? Dù sao xăm lên vết sẹo này cũng rất nguy hiểm.

Hoa diên vĩ trên lưng cô cũng chỉ là hình xăm quanh phần da thịt lành lặn, bởi vì có gai xanh cho nên mọi người khi nhìn vào lần đầu tiên sẽ không chú ý đến vết sẹo dữ tợn kia. Cô xăm như vậy để làm loạn ánh mắt mà thôi, cũng không hẳn là dùng hình xăm để che vết sẹo.

Chu Thịnh Nam trầm mặc.

Mặc dù vết sẹo trên đùi khó coi, nhưng nó là một đoạn ký ức rất quan trọng đối với Chu Thịnh Nam, cho nên cô nàng không muốn xoá sạch.

https://thuviensach.vn

"Trở về mình lại suy nghĩ cách khác vậy." Chu Thịnh Nam cười nói, nhìn đồng hồ, "Mình có nhận gia sư tại nhà, trước đó mình thường xin phép nghỉ với lý do không thể đến dạy. Bây giờ không sao rồi, mình dạy bù thôi."

"Cảm ơn cậu đã đi với mình một chuyến này nhé!" Chu Thịnh Nam cảm thấy hơi có lỗi.

Tần Noãn lắc đầu, "Ban đầu mình cũng không bận cái gì. Chỗ này cách nhà mình không xa, vừa hay mình cũng về nhà một chuyến.

Sau khi hai người mỗi người một ngả, Tần Noãn đang muốn bắt taxi về nhà, bả vai đột nhiên bị người ta vỗ một cái.

Cô vô thức quay đầu, ánh mắt nhìn thẳng người đàn bà đoan trang phía sau lưng. Lập tức, con ngươi của cô loé ra sự kinh ngạc, nhưng ngay sau đó sắc mặt cũng lạnh xuống.

Người đàn bà đó mặc một áo khoác da màu đen, trên tay cầm theo một chiếc túi xách, mái tóc dài cột lại trên đỉnh đầu, dung mạo mỹ lệ, khí chất tôn quý.

Nhìn thấy Tần Noãn, hai mắt bà ta ửng đỏ, môi cũng mấp máy, "Tiểu Noãn, thật sự là con rồi!"

Khoé môi Tần Noãn hơi căng ra, một lời cũng không nói, cô quay người muốn đi.

Người đàn bà nắm lại cánh tay của cô, "Tiểu Noãn!"

"Lần này mẹ trở về chính là để tìm con. Mẹ tới Tần gia rồi, họ nói con không ở đó. Tiểu Noãn à..."

"Đừng có gọi tôi!" Tần Noãn lạnh giọng cắt đứt lời bà ta, cười nhạo một tiếng, "Khi bà để tôi cô đơn một mình rồi sang nước ngoài, bắt đầu từ lúc

https://thuviensach.vn

đó, tôi đã không có người mẹ như bà rồi!"

"Khi ấy mẹ thật sự là bất đắc dĩ, mẹ cũng đã gọi điện thoại cho ba con, không phải ông ấy tới đón con sao?"

"Đón tôi?" Tần Noãn cười lạnh, "Lúc đó bà để tôi lại một mình có bao nhiêu chắc chắn rằng ông ấy sẽ tới đón tôi? Nếu như ông ấy mãi mãi cũng không đón tôi, vậy thì tôi sẽ có kết cục gì đây? Chết đói, chết cóng, hay là bì Volant đánh chết tươi hả?"

Người đàn bà trầm mặc nửa ngày, hốc mắt đỏ lên, "Suy cho cùng ông ấy cũng là ba của con, không phải bây giờ con đã trở về và sống rất tốt đấy ư?"

"Sống rất tốt sao?" Trong lòng Tần Noãn đau lên một cái, nước mắt lăn xuống, "Đúng vậy, tôi bây giờ sống rất tốt, còn bà trở về làm cái gì hả? Bà trở về chướng mắt tôi làm gì!!!"

"Tiểu Noãn..." Người đàn bà vươn tay muốn kéo cô, nhưng cô nghiêng người tránh né.

Tần Noãn lảo đảo suýt chút bị ngã sấp xuống, có người đỡ lấy tay cô. Lúc cô quay đầu thì đối mặt với ánh mắt của Cố trí Dương.

"Anh nhìn từ xa đã thấy giống em, quả nhiên là thật." Anh liếc mắt nhìn người đàn bà đối diện, sau đó cúi đầu nói với cô, "Lên xe thôi."

Tần Noãn hoàn hồn, lên xe của Cố Trí Dương, không hề nhìn lại người đàn bà bên ngoài dù chỉ một lần. Cô được Cố Trí Dương đưa đi khỏi nơi này.

Nhìn thấy cô khóc, Cố Trí Dương đưa khăn tay qua, "Sao bà ta lại trở về?"

https://thuviensach.vn

Tần Noãn nhận lấy khăn tay, lắc đầu, "Tôi không biết."

"Em muốn về trường hay về nhà?" Cố Trí Dương hỏi.

Tần Noãn suy nghĩ, sau đó nói: "Về trường đi."

Cố Trí Dương không nhiều lời nữa, lái xe đưa cô về Đại học C.

Tần Noãn xuống xe ở cổng chính, Cố Trí Dương xuống theo cô. Nhìn thấy cảm xúc của cô không tốt, anh có hơi không an lòng, "Để anh đưa em."

Tần Noãn cười cười, "Không cần đâu, tôi muốn đi một mình."

Cô quay người rời đi, bóng lưng thoạt nhìn rất gầy yếu, tự nhiên khiến người khác phải thương yêu.

Cố Trí Dương dừng một chút, sau đó yên lặng đi sau lưng cô.

Có lẽ Tần Noãn quá mức nhập tâm cho nên không phát hiện anh đang ở phía sau lưng mình. Trong đầu cô bây giờ đang loé lên những hình ảnh mà lúc trước, Giang Cầm bỏ lại cô một mình ở nước ngoài...

Tần Noãn nhớ kỹ năm đó mình mới tám tuổi.

Năm cô lên hai, ba mẹ ly dị, cô theo mẹ là Giang Cầm. Sau đó, Giang Cầm quen biết Volant, bà ta đưa cả cô và Volant về nước.

Volant say rượu và mê đánh bạc, còn có khuynh hướng bạo lực. Gã tiêu sạch tài sản mà Giang Cầm đoạt được khi ly hôn với Tần Minh Huy, sau đó còn thượng cẳng chân hạ cẳng tay với mẹ con cô.

Ban đầu, lúc Tần Noãn bị Volant đánh chửi, Giang Cầm còn ngăn cản và che chở cô.

https://thuviensach.vn

Nhưng sau đó, bà ta chết lặng, để mặc cho gã đánh chửi.

Năm Tần Noãn tám tuổi ấy, rốt cục Giang Cầm không thể nhịn được nữa, thu dọn đồ đạc bỏ đi.

Lúc bà ta xách hành lý ra khỏi nhà, Tần Noãn đứng ở cửa nhìn bà, "Mẹ không cần con nữa ạ?"

Giang Cầm tự trách, nói với cô, "Tiểu Noãn, tiền của mẹ đều bại trong tay súc sinh kia rồi, mẹ không nuôi nổi con, con theo ba về Tần gia đi."

"Ba có đến không ạ? Con không biết ba trông như thế nào, con không biết ông ấy..."

Giang Cầm trầm mặc.

Ly hôn với Tần Minh Huy sáu năm, bà ta chưa từng liên lạc với ông, cũng không chắc được ông có tới hay không, có nhận đứa con gái này hay không.

Giang Cầm ngẩng đầu, đối diện với câu hỏi của Tần Noãn, cuối cùng bà ta vẫn gật đầu, "Ông ấy sẽ đến."

"Nhưng con không muốn ba đâu, con muốn ở cùng mẹ mà, con không sợ chịu khổ đâu ạ..." Trong mắt Tần Noãn ậng nước, giọng nói lại mang theo tiếng khóc nức nở.

Khi đó, đối với Tần Noãn mà nói, Giang Cầm là người thân duy nhất của cô trên thế giới này.

Nhưng bà ta vẫn không đưa cô theo, chỉ thấm thía nói với cô rằng: "Mẹ và ba con kết hôn cũng không đi được với nhau. Còn Volant, mẹ yêu gã, nhưng cũng bị gã tổn thương sâu sắc. Mẹ đã từng cho rằng mẹ có thể chăm sóc con rất tốt, nhưng thật ra mẹ lại không có năng lực ấy. Tiểu Noãn, trên

https://thuviensach.vn

thế giới này không có người nào vĩnh viễn đối xử tốt với bất kỳ ai. Bản tính con người rất lạnh bạc, phải vì bản thân mình trước [7]."

Bản tính con người rất lạnh bạc, phải vì bản thân mình trước.

Giang Cầm để lại một câu thật tâm, sau đó rời đi mà không quay đầu lại.

Tần Noãn trở về khoá trái cửa phòng, đợi ba ngày ba đêm, trong nhà có gì ăn được cô đều đã ăn sạch, nhưng Tần Minh Huy vẫn không xuất hiện.

Volant thường xuyên gõ cửa vào lúc nửa đêm, Tần Noãn kéo màn cửa lên, trốn vào ngăn tủ trong phòng, không dám bật đèn.

Thẳng đến nửa đêm của ngày thứ tư, Volant đạp cửa, phát hiện Giang Cầm không có ở đây, gã lập tức nổi điên đạp hết đồ dùng trong nhà, mảnh sứ mảnh thuỷ tinh vương đầy ra đất.

Tần Noãn cắn răng trốn trong tủ quần áo, run lên từng đợt.

Sau đó, Volant xông vào phòng ngủ, tìm kiếm sạch mọi ngóc ngách, cuối cùng kéo cô từ trong tủ quần áo ra.

Gã ép hỏi Giang Cầm ở đâu, cô không nói câu nào, lập tức bị gã đạp một cước, cả người ngã xuống mảnh kính vỡ đầy trên sàn.

Thuỷ tinh sắc ben khảm vào da thịt, máu tươi chảy ra, Tần Noãn đau điếng khóc lớn, còn gã thì cười dữ tợn.

Lại sau đó nữa, Tần Minh Huy dẫn theo người tới, Volant bị bắt, còn ông ôm cô lên, nói mình là ba của cô.

Khoảnh khắc ấy, Tần Noãn không hề mừng rỡ, không hề cảm động.

Cô chỉ tuyệt vọng nhìn Tần Minh Huy, mở miệng chất vấn: "Tại sao hai người lại sinh con ra vậy?"

https://thuviensach.vn

Giang Cầm không thể chắc được Tần Minh Huy có tới đón cô hay không, vẫn để cô lại cô đơn một mình mà ra nước ngoài.

Còn Tần Minh Huy, vào lúc cô đợi được bốn ngày bốn đêm, ông mới sám hối nhìn kỹ một thân đầy thương tích của cô.

Bản tính con người là lạnh bạc, phải vì bản thân mình trước. - Khi ấy, câu nói này của Giang Cầm, cô đã nhớ kỹ trong lòng.

Trên đầu cô chợt bị mây đen bao phủ, sắc trời dần ảm đạm, không bao lâu sau, từng giọt mưa lẻ tẻ cũng rơi xuống.

Cố Trí Dương bước nhanh theo sau cô, "Trời mưa rồi, anh đưa em về ký túc xá."

Tần Noãn né tránh sự đụng chạm của anh.

"Em sao vậy?" Cánh tay của Cố Trí Dương khựng lại giữa không trung, cảm thấy cô có điểm lạ.

Tần Noãn không nói chuyện, chỉ yên lặng khoanh tay lại rồi cô độc đi giữa màn mưa.

Điện thoại trong túi cô vẫn luôn đổ chuông, từng cuộc lại từng cuộc, nhưng cô giống như không hề nghe thấy, chẳng có lấy một chút phản ứng nào.

Cố Trí Dương lấy điện thoại trong túi áo khoác của cô ra, trên màn hình hiển thị mười một cuộc gọi nhỡ từ Cố Ngôn Thanh.

Một cú điện thoại nữa lại gọi tới, Cố Trí Dương nhận máy, bên kia truyền đến thanh âm căng thẳng xen lẫn tức giận của Cố Ngôn Thanh, "Em đang ở đâu? Tại sao lại không nghe điện thoại?"

https://thuviensach.vn

Cố Trí Dương nhìn xung quanh, mở miệng nói: "Tụi em ở gần Trung tâm hoạt động sinh viên [8], cô ấy bị đả kích rồi."

Sau khi kết thúc hạng mục người máy, Cố Ngôn Thanh vừa mới họp xong đã gọi cho Tần Noãn, nhưng không gọi được.

Anh đích thân tới dưới lầu ký túc xá của cô, hỏi bạn cùng phòng của cô nhưng không ai biết được tung tích của cô cả.

Cho tới bây giờ, cô chưa từng như vậy, Cố Ngôn Thanh bị doạ, gọi đi từng cuộc điện thoại, nhưng đầu dây bên kia vẫn như cũ không hề nhận máy.

Suýt chút nữa, anh đã gọi báo cảnh sát.

Bây giờ nghe thấy điện thoại của Cố Trí Dương, anh lập tức đội mưa chạy tới Trung tâm hoạt động sinh viên.

Cách màn mưa phùn mịt mờ, anh nhìn thấy Tần Noãn đang đi về hướng này. Bước chân cô nhẹ bẫng, cả người hồn lạc phách bay, Cố Trí Dương đi phía sau cô, nói chuyện nhưng bị cô mặc kệ, muốn kéo tay cô thì cô kháng cự.

Cố Ngôn Thanh lao thẳng qua, lo lắng nhìn Tần Noãn, "Em sao vậy?"

Tần Noãn dường như không hề nghe thấy, đi ngang qua người anh.

Cố Ngôn Thanh nhìn qua Cố Trí Dương.

"Cô ấy đã đi mấy vòng như vậy rồi, em cũng không biết là cô ấy muốn làm gì nữa." Cố Trí Dương bất đắc dĩ nói.

Cố Ngôn Thanh nhìn qua bóng lưng của cô, bước nhanh tới giữ chặt cô lại. Tần Noãn giãy dụa, anh liền cưỡng ép ôm cô vào lòng, ôn nhu nói: "Noãn Noãn à, trời đang mưa, em sẽ bị cảm lạnh đó."

https://thuviensach.vn

Tần Noãn bị anh ôm chặt, chậm rãi ngẩng đầu, "Bà ta nói rất đúng, bản tính con người là lạnh bạc, phải vì bản thân mình trước. Bà ta không quan tâm em, ba em thì cưới người khác rồi sinh con dưỡng cái. Ông nội đi rồi, trên thế giới này sẽ không có ai yêu em nữa."

Cả người Cố Ngôn Thanh hơi khựng lại. Anh nhíu mày nhìn cô, sờ lên trán cô, "Em bị sốt rồi."

Mà cô vẫn đang thì thào: "Sẽ không có ai yêu em cả, không một ai yêu em..."

Cố Ngôn Thanh cưỡng ép bế ngang eo cô lên, nhanh chân rời đi.

Cố Trí Dương vốn định đuổi theo, nhưng lại khựng một chút, cuối cùng đứng nguyên tại chỗ.

Lúc đưa cô về chung cư, Tần Noãn nóng sốt đến hôn mê bất tỉnh, Cố Ngôn Thanh không an lòng, lập tức gọi bác sĩ tư nhân của Lục gia tới khám cho cô.

Sau khi xác định cô không có gì đáng ngại, chỉ là phát sốt bình thường, anh mới yên tâm.

Cố Ngôn Thanh ngồi bên giường trông nom cô, đến khi cô hạ sốt, anh mới thả lỏng tâm trạng.

Anh gọi điện thoại cho Cố Trí Dương hỏi rõ mọi chuyện. Suy đoán của Cố Trí Dương cũng chỉ mơ hồ, dường như Cố Trí Dương cũng không biết rõ, nói anh hỏi Lục Tinh.

Hôm nay cuối tuần, Lục t*ng trùng hợp có ở nhà.

Nhân lúc Tần Noãn còn đang ngủ, Cố Ngôn Thanh trở về gặp Lục Tinh, vừa mới mở cửa đã hỏi thẳng vấn đề.

https://thuviensach.vn

Lục Tinh không nói câu nào.

Cố Ngôn Thanh ngồi xuống ghế salon, "Dương Dương và cô ấy là bạn tốt, nhưng chỉ biết đại khái, con hỏi qua cậu ấy rồi. Sau khi Giang Cầm và chú Tần ly hôn, bà ta đưa cô ấy ra nước ngoài, cô ấy sống bên đó... quả thật không tốt."

"Mẹ không muốn kể đồng nghĩa với việc bắt con phải điều tra. Mặc dù tạm thời con không tra được, nhưng nếu sử dụng người của Lục gia, nhất định con cũng sẽ tra ra thôi."

Lục Tinh trầm mặc trong chốc lát, sau đó mới chậm rãi mở miệng, "Lúc đầu Giang Cầm gả cho Tần Minh Huy, cuộc sống vợ chồng của hai người họ rất tốt. Sau khi Giang Cầm sinh hạ Tần Noãn thì nghi thần nghi quỷ với Tần Minh Huy, luôn cảm thấy anh ấy có người khác bên ngoài."

"Bởi vì chuyện này mà hai người cãi cho túi bụi, cuối cùng bào hết tình cảm, Giang Cầm muốn ly hôn, còn kiên trì mang Tần Noãn theo. Tần Minh Huy bận kinh doanh nên cuối cùng đã ký đơn ly hôn, tuỳ ý để chị ta đi."

"Ban đầu Tần Minh Huy vẫn thường đến thăm con gái, nhưng sau này anh ấy cũng kết hôn, Giang Cầm lập tức không cho ba con hai người gặp nhau nữa. Lại về sau, chị ta đi theo Volant ra nước ngoài, từ đó biệt tích."

"Mãi đến nhiều năm sau, vào một ngày nào đó, Giang Cầm đột nhiên gọi điện thoại nói Tần Minh Huy ra nước ngoài đón con gái trở về Tần gia. Khi đó tập đoàn Viễn Thương đang tiến hành khai thác thị trường châu Âu, Tần Minh Huy bận tối mày tối mặt, cũng cho rằng Giang Cầm nổi điên khóc la om sòm nên không để ý tới chị ta, cuối cùng chậm trễ vài ngày."

"Sau đó, Tần Minh Huy càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, liền nói chuyện này cho ông cụ Tần. Sau khi biết chuyện, ông cụ Tần mắng anh ấy một trận, nói là mặc kệ có phải bẫy hay không, anh ấy vẫn phải đi xem.

https://thuviensach.vn

Nếu như con gái thật sự cô đơn một mình ở nước ngoài thì phải làm sao bây giờ? Lúc này Tần Minh Huy mới bay suốt đêm qua đó."

"Đáng tiếc là anh ấy vẫn chậm một bước, lúc Tần Noãn được đưa về, cơ thể con bé đầy thương tích, cả người cũng uất ức. Mấy năm đầu về nước, con bé không nhận Tần Minh Huy, chỉ đi theo ông cụ Tần. Đôi khi mẹ qua đó thăm con bé, sau đó đưa nó tới Lục gia chơi, lại để nó khám bác sĩ tâm lý ba năm, nó mới dần khôi phục bình thường."

"Sau khi ông cụ Tần đi rồi, tuy con bé vẫn gần gũi với mẹ nhưng ở giữa lại có một tầng xa cách. Con cảm thấy nó hoạt bát, lạc quan vậy thôi, thật ra nó rất mẫn cảm, cũng cảm thấy thiếu tình thương."

"Trước khi qua đời, ông cụ Tần giao phó con bé cho mẹ. Nhưng mẹ muốn dẫn con bé tới Tần gia thì nó lại không chịu, để nó về Tần gia nó cũng không cần, chỉ một mình sống ở biệt thự phía Nam ngoại ô. Lúc gặp người khác, con bé có thể cười tươi ba phần, nhưng thật ra, mấy năm nay nó vẫn cô đơn một mình."

"Bởi vì đồng ý với ông cụ Lục sẽ chăm sóc con bé, cho nên mẹ mới giới thiệu nó cho con biết." Lục Tinh nhìn về phía Cố Ngôn Thanh.

"Nhưng mẹ không biết làm như thế là đúng hay sai. Thân thế của nó đáng thương, đã làm con đau lòng, nó lại là một đứa trẻ thiếu thốn tình cảm, mẹ cũng không biết có phải đã lầm nó là hạnh phúc của con hay không."

"Chỉ là nếu như có thể, mẹ rất hi vọng rằng con có thể tìm được ánh nắng chân chính của mình, một đời vui vẻ làm bạn với cô gái ấy."

"Noãn Noãn chính là hạnh phúc của con." Cố Ngôn Thanh cắt đứt lời bà, chân thành nói: "Con đã sống dưới ánh mặt trời rực rỡ rồi mẹ à, cho nên không cần cô gái ánh nắng chân chính gì nữa. Bên trong thế giới của Noãn

https://thuviensach.vn

Noãn có lo âu, vậy con sẽ bảo vệ cô ấy. Nếu như cô ấy thiếu thốn tình yêu, vậy thì toàn bộ tình yêu của con đều tặng hết cho cô ấy."

Cố Ngôn Thanh đứng dậy, nhìn về phía mẹ mình, "Đợi mấy ngày nữa, khi tâm trạng của cô ấy tốt hơn, con đưa cô ấy về Lục gia đính hôn."

Lục Tinh hơi ngạc nhiên, "Không phải con nói chờ tốt nghiệp mới suy nghĩ đến chuyện này sao?"

"Con không chờ nữa." Cố Ngôn Thanh đưa lưng về phía bà.

Thanh âm hơi lặng đi, đôi mắt đỏ lên, anh cất bước rời đi.

———

[1] Cơ duyên xảo hợp: duyên phận đưa đẩy:v

[2] Thao trường: sân tập huấn quân sự (hoặc là nơi tổ chức thi đấu thể thao)

[3] Học bá: từ dùng để chỉ người học giỏi, học rất giỏi, học quá giỏi.:v

[4] Danh hoa: hoa thơm cỏ lạ – ở đây ví Cố Ngôn Thanh cao quý như loài hoa hiếm.

[5] Convert: chân trời nguyệt, băng sơn liên | Edit: ánh trăng phía chân trời, hoa tuyết tại núi băng.

[6] Ngũ vị tạp trần: ngọt mặn đắng chua cay cùng lúc, ý chỉ cảm giác phức tạp (Theo leosansutu.wordpress.com) - ở đây Mục Lăng Thành tưởng có đồ ăn vặt gì tới năm vị.

[7] Convert: Nhân tính lương bạc, riêng phần mình vì bản thân | Edit: bản tính con người rất lạnh bạc, phải vì bản thân mình trước.

https://thuviensach.vn

[8] Convert: học sinh trung tâm hoạt động | Edit: trung tâm hoạt động sinh viên (tương tự Nhà văn hoá Sinh viên bên mình ấy:v).

https://thuviensach.vn

NGOAN, DỖ ANH

Dạ Tử Tân

dtv-ebook.com

Chương 40: Em, Em Là Gái Nhà Lành Đó!

Edit: Xiao Yi.

Lúc trở về chung cư, Cố Ngôn Thanh không vội đi vào. Anh ở bên ngoài bình tĩnh hồi lâu, sau khi nỗi lòng an ổn lại mới vào trong.

Khi anh mở cửa, Tần Noãn đã tỉnh lại, siết lấy tấm chăn ngồi trên giường, ngay góc tường. Nghe thấy tiếng mở cửa, cô hơi run lên một chút.

Cố Ngôn Thanh đi qua, nhìn thấy dáng vẻ của cô mà lòng đau như cắt. Anh chậm rãi tới gần cô, ngồi xuống bên giường, ngữ khí vẫn ôn hoà như trước, "Em lại đây cho anh nhìn thử đã hết sốt chưa nào."

Anh đưa tay ra với Tần Noãn, nhưng cô chỉ núp trong góc tường, không cử động.

Cố Ngôn Thanh nhìn cô một lát, sau đó thu tay về, "Em muốn ở một mình thì anh ra ngoài nhé. Nếu có việc gì phải gọi anh, có được hay không?"

Tần Noãn cúi đầu không đáp.

Cố Ngôn Thanh bất đắc dĩ, đứng dậy muốn đi ra ngoài.

"Em không muốn mà!" Đột nhiên, Tần Noãn phía sau chợt kêu lên một tiếng.

Cố Ngôn Thanh quay đầu, cô cực kỳ đáng thương nhìn anh, nhỏ giọng nói: "Không cho phép anh đi..."

https://thuviensach.vn

Lúc nãy vừa tỉnh lại nhưng không thấy anh ở đây, cô đã rất sợ hãi.

Cố Ngôn Thanh ngồi xuống bên giường lần nữa, sắc mặt nhu hoà, " Vậy em lại đây nào, anh không đi."

Tần Noãn siết chăn, ngơ ngác một hồi, sau đó chậm rãi tới gần anh.

Cố Ngôn Thanh ôm lấy cô, xoa lên trán cô, thở phào một hơi, "Em hạ sốt rồi."

Tần Noãn dựa trong ngực anh, ôm anh rất chặt, nức nở nghẹn ngào, "Cố Ngôn Thanh, nếu như anh không còn yêu em nữa thì phải làm sao bây giờ? Em không muốn cô đơn..."

"Sẽ không." Cố Ngôn Thanh hôn lên trán cô, từng chữ cưng chiều, "Anh sẽ không để em một mình nữa, anh sẽ luôn yêu em."

"Thật ạ?" Tần Noãn nâng cằm, nhìn vào mắt anh.

"Là thật." Cố Ngôn Thanh nhẹ giọng đáp, giúp cô vuốt giãn mi tâm, "Nhưng em có việc gì phải gọi cho anh. Chuyện xảy ra hôm nay, anh không cho phép nó tái diễn nữa, anh gọi điện thoại không cho phép em treo máy."

Nói đến chuyện này, Tần Noãn mới nhớ ra bản thân đã mắc mưa. Cô cúi đầu nhìn quần áo trên người mình, chẳng biết từ lúc nào đã được thay đổi một bộ sạch sẽ.

Dường như nhìn ra nghi hoặc của cô, Cố Ngôn Thanh nói: "Là anh đã thay cho em."

Tần Noãn kinh ngạc, kéo chăn bao bọc mình lại, xích ra xa khỏi anh một chút.

Cố Ngôn Thanh mỉm cười, tiến lại gần cô, thấp giọng nói: "Anh đều thấy hết rồi, bây giờ em có vội vàng che lại cũng vô dụng thôi."

https://thuviensach.vn

Tần Noãn cúi đầu, mặt đỏ từ má lan đến vành tai. Cô nhịn nửa ngày, cuối cùng mới nói một câu, "Em, em là con gái nhà lành đó!"

"Con gái nhà lành từng nói muốn bao nuôi anh này, con gái nhà lành muốn anh lấy sắc hầu người này. Con gái nhà lành còn nói sẽ mua cho anh một chiếc máy bay tư nhân nữa, đồng thời muốn anh lấy thịt ra trả."

Mặt Tần Noãn càng ngày càng đỏ hơn.

Cố Ngôn Thanh nói tiếp: "Lúc theo đuổi anh, con gái nhà lành còn nói là anh giống con trể tương lai của ba của cô ấy nữa đấy!"

Tần Noãn: "..."

Cố Ngôn Thanh kéo cô qua phía mình, đầu ngón tay nâng khuôn cằm thon thon của cô lên, nhẹ mút một cái.

Anh cong môi cười khẽ, giọng nói lười biếng, hỏi: "Vậy con gái nhà lành ơi, có muốn gả cho anh không nào?"

Cả người Tần Noãn sững lại, chớp mắt từng cái lại từng cái mà nhìn Cố Ngôn Thanh, "Anh, anh nói gì ạ?"

Tim của cô chỉ trong nháy mắt chậm nhịp, cũng quên mất phải hô hấp.

Cố Ngôn Thanh ôm lấy Tần Noãn, nhỏ giọng nói bên tai cô, "Noãn Noãn, mình đính hôn đi."

Tần Noãn rất vui, nhưng cũng lo lắng, "Tại sao anh lại đột nhiên muốn đính hôn? Có phải anh đã biết chuyện gì không? Cố Trí Dương đã kể chuyện của em cho anh rồi sao?"

"Anh... em không cần anh thương hại!" Cô quay đầu đi, hai tay nắm chặt góc chăn, trong hốc mắt liền tràn ra lệ nóng.

https://thuviensach.vn

"Không phải vì chuyện ấy đâu." Cố Ngôn Thanh nói, sau đó đứng dậy đi ra ngoài. Lúc anh trở lại, trong tay cầm theo một người máy.

"Trước kia anh từng nói, người máy này chính là làm vì em. Bây giờ hoàn thiện rồi, anh cảm thấy vừa hay có thể dùng nó để cầu hôn em."

Cố Ngôn Thanh nâng mắt, đồng tử trắng đen rõ ràng, mắt phượng thâm tình, "Em có muốn suy nghĩ đến chuyện cân nhắc về anh một chút không?"

Tần Noãn liếc anh một cái, lại bị ánh mắt sáng rực của anh làm cho chùn bước. Cô rũ mắt nói: "Người ta cầu hôn đều dùng hoa tươi và nhẫn ấy!"

Cố Ngôn Thanh cười, "Anh lại cảm thấy người máy của anh còn tốt hơn."

Anh mở chốt nguồn, đột nhiên hỏi người máy, "Tinkerbell, người mà Cố Ngôn Thanh thích nhất là ai?"

Tinkerbell: "Là Tần Noãn nha!"

Cố Ngôn Thanh: "Cậu ấy cầu hôn với Tần Noãn, cô ấy sẽ nhận lời không?"

Tinkerbell: "Cái này phải xem thành ý của ông nữa."

"..." Cố Ngôn Thanh nhíu mày, "Trước đó tao không có dạy mày thế mà. Mày phải nói "cô ấy sẽ nhận lời" chứ."

Tinkerbell: "Người máy chúng tôi xưa nay không nói láo nha."

Tần Noãn bật cười thành tiếng, "Hình như nó thông minh hơn lần trước em thấy nhiều."

Cố Ngôn Thanh đưa Tinkerbell cho cô, "Năng lực học tập của nó rất mạnh, bình thường em hãy nói chuyện thật nhiều với nó, nó có thể nhớ kỹ

https://thuviensach.vn

nhiều thứ."

Tần Noãn nhận lấy, suy nghĩ, "Tinkerbell, em biết chị là ai không?"

Tinkerbell: "Là Tần Noãn nha!"

Tần Noãn: "Vậy lúc nãy, Cố Ngôn Thanh vừa cầu hôn chị, chị có nên nhận lời hay không?"

Tinkerbell: "Sukhomlynsky từng nói, tình yêu chân thành không chỉ cần yêu nhau mà bản thân cùng đối phương phải tương trợ lẫn nhau trong thế giới nội tâm của cả hai. Cho nên, đáp án này chị biết rõ nhất."

Tần Noãn bất ngờ một chút, hai mắt sáng rỡ, "Tinkerbell, em thật giỏi quá!"

Tinkerbell: "Sông lớn sẽ bình tĩnh, bác học sẽ khiêm tốc. Thật ra em... cũng tạm thôi, chị quá khen, quá khen!"

Tần Noãn: "..." Sao mấy câu này giống như nó đang tự nhận mình là bác học vậy?

Quả nhiên không phải đồ vật thiểu năng.

Cố Ngôn Thanh giải thích: "Nó học được cách người khác nói chuyện, giọng điệu này hẳn là do Mục Lăng Thành dạy rồi."

Tần Noãn ôm Tinkerbell, yêu thích không chịu buông tay, "Giải thi đấu người máy sắp đến rồi, các anh sẽ lấy nó để tranh tài sao?"

Cố Ngôn Thanh đáp: "Đây là phiên bản mô phỏng thôi, anh dùng nó để cầu hôn em, đương nhiên nó là của em rồi. Còn phía cuộc thi, sản phẩm dự thi trong két sắt ở phòng thí nghiệp."

https://thuviensach.vn

"Tức là các anh chưa chính thức giới thiệu mà anh đã cho em xem trước rồi sao?" Trong lòng cô có hơi hưng phấn.

Cố Ngôn Thanh lấy lại người máy từ trong tay cô, "Đây không phải cho em tuỳ ý chơi đâu. Lời cầu hôn của anh em còn chưa nhận lời đó."

Tinkerbell: "Đàn áp người khác là hành vi đáng xấu hổ! Anh phải để chị ấy làm những gì mình muốn..."

Cố Ngôn Thanh tắt nguồn của nó.

Tần Noãn cười đến ôm chăn ngã ra giường.

Cố Ngôn Thanh nhìn cô, "Nếu em không nhận lời, anh lấy Tinkerbell đi đấy." Dứt lời, anh làm như chuẩn bị ra ngoài.

Tần Noãn nhíu mày, "Sao anh lại bắt nạt người ta như thế?"

Cố Ngôn Thanh cười, lắc lắc Tinkerbell trước mặt Tần Noãn. Cô với tay muốn đoạt lấy, anh liền nhanh chóng rút về. Tần Noãn lảo đảo một cái, nhào vào ngực anh.

Cố Ngôn Thanh thuận thế ôm chặt bờ eo của cô, hỏi nhỏ: "Em đồng ý rồi?"

"Anh không để em cân nhắc thêm một chút được ạ?" Tần Noãn không phục.

Cố Ngôn Thanh suy tư một chút, gật đầu, "Được rồi, anh cho em cân nhắc trong vòng năm giây."

"Năm, năm giây ạ?" Tần Noãn mở to mắt nhìn anh.

Cố Ngôn Thanh không để ý tới cô, bắt đầu đếm ngược, "Năm, bốn, ba, hai —"

https://thuviensach.vn

"— Em đồng ý!" Tần Noãn vừa vội vừa sảng khoái trả lời, dứt khoát, không chút do dự.

Đến khi đối diện với biểu tình cười như không cười của Cố Ngôn Thanh, cô cầm Tinkerbell trong tay, cực kỳ đáng thương nhìn anh, "Anh bắt nạt em!"

"Không hề." Cố Ngôn Thanh khẽ đáp, chợt đẩy cô ngã ra giường.

Anh hôn xuống môi Tần Noãn, trằn trọc mà dây dưa.

Sau một hồi lâu, nhìn dáng vẻ thở gấp của cô, Cố Ngôn Thanh mới khẽ cười, "Như thế này mới là bắt nạt đấy!"

Tinkerbell: "Phi lễ chớ nhìn, phi lễ chớ nghe [1]! Phi lễ chớ nhìn, phi lễ chớ nghe! A Di Đà Phật..."

Tần Noãn ngây ra một lát.

Sau đó, cô mới phát hiện lúc nãy bị Cố Ngôn Thanh đẩy ngã, bản thân đã không cẩn thận mở chốt nguồn.

Tần Noãn đỏ mặt, tắt chốt nguồn đi, "Nó ồn ào quá!"

Cố Ngôn Thanh cầm lấy, đặt nó lên tủ đầu giường, "Lần này nó không ồn ào nữa..."

Anh lại ép xuống người cô, một lần nữa hôn sâu.

Chuông điện thoại vang lên thật không đúng lúc, khiến cho hai người hoàn hồn.

Cố Ngôn Thanh đứng dậy nhận điện thoại, sau đó, sắc mặt anh nghiêm túc nhìn qua Tần Noãn, "Anh đi ra ngoài một chút."

https://thuviensach.vn

"Sao thế ạ?" Vẻ mặt của cô lộ ra lo lắng.

Cố Ngôn Thanh: "Dương Dương đánh nhau với người ta làm kinh động tới cảnh sát. Bây giờ cậu ấy đang ở bệnh viện nhưng không dám để chú hai biết."

Tần Noãn kinh ngạc, "Sao lại đánh nhau? Có nghiêm trọng không anh?"

"Không nghiêm trọng, chỉ bị thương ngoài da thôi, bây giờ anh qua nhìn tình huống bên đó rồi mới nói tiếp được." Cố Ngôn Thanh cầm áo khoác mặc vào.

Tần Noãn leo xuống giường, "Em cũng muốn đi."

Cố Ngôn Thanh gật đầu, "Bên ngoài rất lạnh, em mặc nhiều một chút."

Nói xong, anh đến phòng để quần áo lấy cho cô một cái áo khoác. Cô thường xuyên đến đây, cho nên nơi này có quần áo bốn mùa của cô.

Lúc đi từ chung cư ra, sắc trời bên ngoài đã tối, mưa tí tách rơi lác đác.

Cố Ngôn Thanh lái xe đến bệnh viện, tìm phòng bệnh của Cố Trí Dương, mở cửa đi vào.

Là một phòng hai giường, Cố Trí Dương ngồi ở giường gần cửa ra vào, trên đầu quấn một lớp băng gạc, mặt sưng mũi sưng.

Trên một giường khác, cũng có một người đang bị thương ngồi đó, là Mục Lăng Thành.

Nhìn thấy Cố Ngôn Thanh tới, Mục Lăng Thành cũng kinh ngạc, sờ mũi một cái, không nói gì.

Cảnh sát ở bên ngoài hỏi thăm xem ai là người nhà của họ, Cố Ngôn Thanh đi với cảnh sát ra ngoài nói chuyện.

https://thuviensach.vn

Tần Noãn ở lại phòng bệnh, đánh giá Cố Trí Dương và Mục Lăng Thành mỗi người một lát. Tình huống thật không thể tưởng tượng, cả buổi cô không biết phải nói gì.

Cố Trí Dương nhìn về phía Tần Noãn, im lặng một hồi, mới hỏi: "Em đã không sao rồi chứ?"

Tần Noãn lập tức giật mình, cười nói: "Tôi không sao, nhưng bây giờ tới anh có sao đấy."

Cố Trí Dương im lặng.

Tần Noãn nhìn Cố Trí Dương, bất đắc dĩ nói: "Tốt xấu gì anh cũng là nhân vật của công chúng. Để người khác đánh tới mức này, anh không muốn làm trong giới giải trí nữa sao?"

Cố Ngôn Thanh từ bên ngoài đi vào, nhìn hai người họ. Sau một hồi yên tĩnh, anh ngồi xuống ghế, hỏi: "Hai người các cậu nói xem, chuyện gì đã xảy ra?"

Cố Trí Dương không nói câu nào, Cố Ngôn Thanh nhìn về phía Mục Lăng Thành.

Thần sắc của Mục Lăng Thành rất nhạt, "Anh ta muốn đánh nhau nên em mới chiều thôi."

Cố Trí Dương nhíu mày, "Ai muốn đánh nhau với cậu? Là cậu đánh tôi trước!"

Mục Lăng Thành: "Anh cầm cục đá ném tôi, cho nên tôi mới đánh anh."

Cố Trí Dương: "... Đó là ngoài ý muốn thôi, tôi tiện tay quăng chứ không phải cố ý."

https://thuviensach.vn

"Xem ra chỉ là hiểu lầm, hai người sớm nói rõ ràng không phải tốt rồi sao? Còn xé mọi nguyện thành ra như vậy." Tần Noãn cắt đứt sự tranh chấp giữa hai người họ, "Tôi thấy vết thương của hai người cũng không nghiêm trọng đâu, đều rất sung sức, quậy một lát nữa chắc đánh thêm được một trận đấy."

Mục Lăng Thành và Cố Trí Dương an tĩnh lại.

Cố Ngôn Thanh đứng dậy, "Thu dọn đồ một chút đi, anh đưa hai cậu về."

Sau đó, anh dắt Tần Noãn ra ngoài.

Từ trong bệnh viện đi ra, Cố Trí Dương không cần Cố Ngôn Thanh chở, tự mình đón xe trở về Đại học P. Còn Mục Lăng Thành thì lên xe của anh.

Trên đường trở về Đại học C, Cố Ngôn Thanh nói: "Nếu là hiểu lầm thì cậu đừng để trong lòng, tôi thay mặt Dương Dương xin lỗi cậu."

Mục Lăng Thành tuỳ ý dựa lưng trên ghế, nhìn ra dãy đèn neon đầy màu sắc bên ngoài cửa sổ, "Không cần đâu, một hành động cũng không làm nên chuyện đó. Là tâm tình của em trùng hợp không tốt nên mới đánh nhau với anh ta thôi."

"Tâm tình của cậu không tốt? Sao vậy?" Cố Ngôn Thanh hỏi.

Có lẽ vẫn chưa tỉnh rượu, Mục Lăng Thành nói ra sự thật, "Mấy ngày trước em thấy chị dâu mua nhiều đồ ăn vặt cho nên đã nhờ chị ấy làm giúp một danh về chúng. Em mua xong rồi gửi về Cần Nam, nhưng qua hai ngày cũng không nhận được hồi âm nào cả."

Nói xong, cậu nhìn về phía Tần Noãn đang ngồi ở ghế phụ, "Chị dâu, nếu như anh Thanh gửi đồ cho chị, chị sẽ chờ không kịp mà gọi điện cho anh ấy đúng không?"

https://thuviensach.vn

Tần Noãn quay đầu, "Không phải cậu nói mua quà cho chị gái à? Sao nó giống nhau được."

Mục Lăng Thành: "..."

Tần Noãn không trêu chọc cậu, chỉ nói: "Lớp mười một cậu đã tuyển thẳng vào Đại học C, cho nên bạn cùng bàn của cậu năm nay hẳn là học lớp mười hai đi? Em ấy sớm sẽ thi tốt nghiệp, việc học quan trọng, cậu gấp chờ em ấy hồi âm không phải là khiến em ấy phân tâm sao?"

Mục Lăng Thành: "Em cũng không muốn làm cô ấy phân tâm đâu, nhưng mà cô ấy nhận được nhiều thư tình lắm!"

Tần Noãn cười, "Chị không ngờ người như cậu cũng có lúc không tự tin đấy."

Mục Lăng Thành: "Con người em trước giờ vẫn luôn khiêm tốn."

Tần Noãn: "..."

"Cậu dưỡng vết thương trên mặt cho tốt đi, giải thi đấu người máy còn cần tới cậu dẫn đội đấy." Cố Ngôn Thanh đột nhiên nói.

Mục Lăng Thành ngồi phía sau chợt ngây ra một lúc, "Anh không đi à?"

"Ừ."

"Vì sao chứ?"

Cố Ngôn Thanh nhìn Tần Noãn một chút, trả lời: "Hôm đó là một ngày tốt, anh đi đính hôn."

"..." Mục Lăng Thành đen mặt, "Chị dâu, chị có cảm thấy anh Thanh đang khoe mẽ không?"

https://thuviensach.vn

Tần Noãn nghiêm túc mở miệng, "Chị không cảm thấy."

Mục Lăng Thành: "Dựa vào kinh nghiệm quen biết anh ấy nhiều năm, em cho rằng anh ấy bề ngoài chính nhân quân tử, tương đối khiêm tốn, cũng rất có sức hút với phái nữ. Nhưng nội tâm của anh ấy bất cứ khi nào cũng có thể hoá thành cầm thú vừa mới thức tỉnh. Chị dâu, chị cẩn thận chút."

Tần Noãn nhìn qua Cố Ngôn Thanh, nghiêm túc suy nghĩ, "Chị cảm thấy không có mà."

Cố Ngôn Thanh dừng xe ở giao lộ đèn đỏ, đưa mắt nhìn sang cô, cong môi cười, "Hôn thê của anh có ánh mắt không sai nha."

"..." Mục Lăng Thành không thể nhịn thêm nữa, "Cố Ngôn Thanh, em muốn xuống xe!"

———

[1] Phi lễ chớ nhìn, phi lễ chớ nghe: không nhìn điều sai, không nghe điều tầm bậy

https://thuviensach.vn

NGOAN, DỖ ANH

Dạ Tử Tân

dtv-ebook.com

Chương 41: Cô Không Phải Là Người Cô Đơn Nữa.

Edit: Xiao Yi.

Sau khi đưa Mục Lăng Thành về Đại học C, Tần Noãn ngồi bên ghế phụ, tay sờ lên bụng, nhìn qua Cố Ngôn Thanh, "Em đói quá à!"

Cố Ngôn Thanh nhìn đồng hồ, "Siêu thị chưa đóng cửa, chúng ta đi mua ít đồ ăn rồi về nhà anh nấu cho em."

Tần Noãn nghe xong, hai mắt sáng lên, "Được ạ, thời khắc trổ tài của Cố đại thần tới rồi!"

Hai người đến siêu thị mua thức ăn, lúc trở về chung cư, Cố Ngôn Thanh hai tay cầm hai bịch lớn, hất cằm với Tần Noãn, "Em mở cửa đi."

Tần Noãn đáp một tiếng rồi lấy thẻ ra quét, mở cửa ra.

Lập tức, cả phòng đầy hoa tươi đập vào mắt cô. Một mùi hương ngào ngạt thắm nồng xông vào mũi, trong phòng không có bật đèn, cô chỉ mơ hồ thấy được hoa tươi rải đầy trên đất.

Tần Noãn kinh ngạc một chút, quay đầu nhìn anh.

Cố Ngôn Thanh cười, mở đèn lên rồi đưa cô vào.

Trong nhà rải đầy hoa tươi, từ phòng khách đến phòng ngủ đều có hoa lọt vào tầm mắt. Mà những đoá hoa này rõ ràng đã được sắp xếp kỹ, bày rất chỉnh tề, không chút lộn xộn, Tần Noãn cảm giác như đang tiến vào gian phòng của loài hoa vậy.

https://thuviensach.vn

Hoa hồng đỏ, hoa hồng lam, hoa hồng trắng, hoa hồng vàng, hoa diên vĩ, hoa tú cầu, hoa hướng dương,... Tần Noãn đếm tới hoa cả mắt.

Cố Ngôn Thanh cười, "Em không cần đếm đâu, tổng cộng có một trăm loài đấy."

Tần Noãn quay đầu, "Nhiều như thế ạ?"

"Nhưng mà..." Cô nhíu mi, "Không phải bình thường nên tặng chín mươi chín loài hoa thôi sao? Tặng một trăm loài có ý nghĩa gì ạ?"

Cố Ngôn Thanh cất đồ ăn vừa mua vào bếp, sau đó quay đầu cười với cô, "Một trăm loài hoa, ý nghĩa của nó là... hạnh phúc nở rộ."

"Hạnh phúc nở rộ..." Tần Noãn yên lặng nhìn quanh các loại hoa tươi trong phòng, tâm trạng hơi mất bình tĩnh, sống mũi đột nhiên chua xót.

Thấy cô không nói gì, Cố Ngôn Thanh cảm thấy có gì đó không ổn. Anh rửa tay, từ trong bếp đi ra, nhìn thấy hốc mắt của cô đỏ lên, anh nhíu mày, "Sao em lại khóc?"

Tần Noãn hít mũi một cái, nhào vào ngực anh, "Cố Ngôn Thanh, anh đừng tặng em nhiều hoa như thế mà. Bây giờ tặng nhiều vậy, có phải sau này anh định không tặng nữa không? Nếu anh thật sự không tặng hoa cho em thêm lần nào nữa thì em phải làm sao bây giờ? Oa oa oa..."

Cố Ngôn Thanh cười, vuốt ve bả vai của cô, "Ai nói là đời này anh đã tặng hết hoa cho em rồi? Sau này còn có rất nhiều."

"Anh mua hoa khi nào thế ạ, sao em không biết?"

"Nếu để em biết sớm thì còn gì là niềm vui bất ngờ nữa?" Cố Ngôn Thanh lau đi giọt lệ đang rơi xuống của cô, cười nói: "Sao lại khóc thành ra như vậy rồi?"

https://thuviensach.vn

Tần Noãn nâng mắt nhìn Cố Ngôn Thanh, nghe thấy những lời kia của anh, lẩm bẩm nói: "Em sinh ra ở Tần gia, cơm no áo ấm, bao người hâm mộ. Họ nói em sống như một công chúa, nhưng bản thân em biết rõ, thời gian qua em có phải là công chúa hay không..."

"Cố Ngôn Thanh à," Cô khẽ gọi một tiếng, dịu dàng đáng yêu nhìn anh, "Em đã lớn như vậy rồi, ngoại trừ ông nội ra, chưa từng có ai yêu chiều em như một công chúa cả. Mẹ không thương em, ba cưới người khác, có gia đình riêng của mình. Sau đó, ông nội cũng bỏ em mà đi..."

"Trước đây, em đã cảm thấy bản thân tồn tại trên thế giời này là một sự thừa thải, sẽ không có ai yêu em cả, cũng sẽ không ai đặt em trong lòng." Trong thanh âm của cô mang theo tiếng khóc thút thít.

"Em rất sợ phải cô đơn một mình, nhưng cũng sợ người khác dùng ánh mắt thương hại để nhìn em. Cho nên em vẫn luôn cố gắng mỉm cười với tất cả mọi người, cười với thế giới này, như thế mới không ai cảm thấy em đáng thương... Mà em cũng vờ như bản thân sống rất tốt, rất... thoải mái."

Khoé mắt của Cố Ngôn Thanh nóng lên, ôm cô vào lòng, "Em không hề dư thừa, em là toàn bộ thế giới của anh. Noãn Noãn à, em luôn luôn ở trong lòng anh, vẫn luôn ở trong lòng anh."

"Thật ạ?" Tần Noãn nâng cằm, trong đôi mắt kiều diễm lấp lánh hơi nước.

Cố Ngôn Thanh hôn lên đôi mắt ẩm ướt của cô, cầm lấy tay cô đặt lên trái tim của mình. Ánh mắt của anh ôn nhu, sắc mặt trịnh trọng, nói: "Cố Ngôn Thanh luôn đặt Tần Noãn trong lòng. Cậu ấy sẽ luôn vì Tần Noãn mà che gió chắn mua, bảo vệ em ấy dưới đôi cánh của mình. Để cho từ này về sau, Tần Noãn không phải là một người cô đơn nữa."

...

https://thuviensach.vn

Ngày hôm sau, lúc Tần Noãn trở lại trường học, tâm tình rất tốt. Trên đường tới lớp học, khoé môi của cô cũng không nhịn được cong lên.

Tề Á Nhuỵ thấy vậy liền kéo cánh tay của cô, cười hỏi: "Hôm nay cậu nghe thấy lời đường mật gì rồi? Hay là tối hôm qua cậu đã cùng với đại thần nhà cậu làm chuyện gì khó miêu tả, đúng không?"

Tô Tử Hân và Chu Thịnh Nam cũng xáp lại, vẻ mặt hóng chuyện.

Tần Noãn hơi quýnh lên, vội lắc đầu, "Các cậu nghĩ cái gì thế? Đây là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử đó! Hai tụi mình mới không có làm cái gì đâu..."

Tề Á Nhuỵ thở dài, lắc đầu nói: "Hai người các cậu thỉnh thoảng qua đêm bên ngoài, kết quả bây giờ vẫn chưa tiến triển gì. Cái hiện thực này khiến người ta thật không tưởng nổi luôn đó!"

Tô Tử Hân nghe vậy thì nhìn qua Tề Á Nhuỵ, "Cậu gấp thay Tần Noãn như vậy làm cái gì? Không phải bản thân cậu đã làm gì rồi đấy chứ? Không phải Quốc Khánh năm nay, cậu đã cùng Điền Phi Chương ra ngoài chơi sao? Có khi nào..."

Tô Tử Hân chỉ chỉ hai ngón tay vào nhau, thâm ý mỉm cười.

Vốn dĩ Tề Á Nhuỵ đang trêu chọc Tần Noãn, không ngờ lại bị Tô Tử Hân quăng cục lửa qua. Lúc này, cô nàng giận Tô Tử Hân, "Mới không có đâu, cậu đừng đoán bừa! Tụi mình ở phòng đôi trong khách sạn."

Tô Tử Hân cười, "Lúc vào là hai người hai giường thôi nha, còn nửa đêm có thể biến thành chung giường hay không thì chưa biết. Chỉ có người trong cuộc mới rõ à!"

Tề Á Nhuỵ giận đến mức rượt đánh Tô Tử Hân, mà Tô Tử Hân lại bật cười bỏ chạy.

https://thuviensach.vn

Chu Thịnh Nam cười nhẹ, nhỏ giọng nói với Tần Noãn, "Á Nhuỵ nổi giận xem ra là chột dạ rồi."

Tần Noãn kinh ngạc một chút, khó tin trợn mắt.

Tề Á Nhuỵ và Điền Phi Chương thật sự tiến triển nhanh vậy sao?

Cô và Cố Ngôn Thanh yêu nhau không muộn hơn hai người họ bao lâu, thời gian chung đụng với nhau còn nhiều hơn họ, tại sao...

Tần Noãn suy nghĩ, sau đó kéo tay Chu Thịnh Nam, nhỏ giọng hỏi: "Vậy cậu nói xem, tiến độ giữa mình và Cố Ngôn Thanh có phải hơi chậm rồi không?"

Chu Thịnh Nam nghe thấy, lập tức cười không ngớt, "Sao cậu hỏi mình? Mình không biết đâu."

Tần Noãn nhíu mày nghĩ nghĩ, lại tự nhủ: "Thật ra cũng không tính là chậm đâu, anh ấy nói sắp tới sẽ đính hôn với mình."

"Gì cơ?" Chu Thịnh Nam hệt như nghe thấy tin gì kinh thiên động địa. Một hồi lâu sau, cô nàng mới hỏi: "Hai người muốn đính hôn sao?"

Lúc này vừa hay tới cửa phòng học, Tô Tử Hân và Tề Á Nhuỵ đã chờ ở đó, nghe thấy câu này của Chu Thịnh Nam, hai cô nàng lập tức xáp lại.

Tô Tử Hân: "Thật hay giả đấy?"

"Có lẽ là thật..." Tần Noãn gãi đầu một cái, đi vào phòng học.

Vừa mới ngồi xuống, ba người còn lại lập tức bu đến.

Tô Tử Hân: "Bao giờ hai người đính hôn?"

https://thuviensach.vn

Tần Noãn "suỵt" một tiếng, dặn cô nàng nói nhỏ chút. Cô khẽ trả lời: "Có thể là sắp tới đây thôi."

Tề Á Nhuỵ không thể tưởng tượng nổi, "Noãn Noãn, hai người còn chưa tốt nghiệp Đại học, sao lại vội đính hôn thế? Không phải là cậu bắt anh ấy đó chứ? Cậu cầu hôn Cố Ngôn Thanh à?"

Tần Noãn lập tức phủ nhận, "Lần này không phải mình nha, là anh ấy cầu hôn mình!"

"Hai người gặp gia đình nhau chưa?" Chu Thịnh Nam hỏi.

Bấy giờ Tần Noãn mới nhớ ra việc này. Đúng vậy, chuyện đính hôn lớn như thế, phải gặp gia đình hai bên.

Có phải cô nên về nhà thông báo với Tần Minh Huy một tiếng tượng trưng hay không?

Nhưng nếu ông không đồng ý thì làm sao đây? Lần trước Tần Hi đã nói, hình như cô đã có hôn ước với con trai của Lục gia...

Suy đi ngẫm lại, Tần Noãn không cảm thấy chuyện này là vấn đề.

Nhớ hồi Đông chí, lúc dì Lục Tinh cho cô sủi cảo không phải đã gặp Cố Ngôn Thanh rồi sao? Cô cũng không thấy bà có ý phản đối gì.

Con trai của dì Lục Tinh có thân phận và địa vị như thế cũng sẽ không buồn vì chuyện này đâu nhỉ, sẽ không để ý cô đính hôn với ai. Nói không chừng cô làm như vậy, trong lòng anh ta còn vui nữa là.

...

Buổi trưa hôm đó, Cố Ngôn Thanh đi ăn cơm với cô, thấy cô phân tâm, anh gắp một khúc sườn kho cho cô, "Em sao thế? Có tâm sự gì sao?"

https://thuviensach.vn

Tần Noãn ngẩng đầu, "Không phải anh nói muốn đính hôn với em ạ? Em đang nghĩ làm sao để nói chuyện này với ba đây. Dù sao chuyện này cũng hơi bất ngờ, không biết có doạ ông không nữa? Trái tim của ông... có bệnh."

Cố Ngôn Thanh cười nói: "Chuyện này em không phải lo đâu, để mẹ anh nói chuyện với ba em được rồi."

"Mẹ anh?" Tần Noãn suy nghĩ, "Người lớn hai bên trực tiếp gặp nhau có phải không tốt lắm không ạ? Hay là tìm bà mai..."

Hai mắt cô lập tức sáng lên, "Anh cảm thấy dì Lục Tinh thế nào? Anh là họ hàng của trợ lý Thẩm, mà bác ấy cũng làm việc cho dì Lục Tinh hơn hai mươi năm rồi, quan hệ sâu rộng. Anh nói bác nhờ dì Lục Tinh đi, nhất định dì sẽ giúp anh."

Cố Ngôn Thanh hơi nhướn mày như đang suy nghĩ cái gì. Anh cân nhắc một lát, gật đầu, "Anh cảm thấy phân tích này của em rất hợp lý!"

Tần Noãn cũng cảm thấy nên như vậy, "Chờ khi đính hôn, em tặng cho anh một chiếc máy bay tư nhân nhé."

"Của hồi môn à?"

"Em coi như là của hồi môn cũng được."

Cố Ngôn Thanh sờ cằm suy nghĩ, "Vậy anh phải suy nghĩ thật kỹ xem nên tặng em sính lễ gì cho thích hợp mới được."

Tần Noãn cho rằng anh đang áp lực, vội nói: "Thật ra em cảm thấy đắt hay rẻ không là vấn đề đâu ạ, chủ yếu là anh có lòng được rồi. Em tin anh đối với em là thật lòng, những chuyện khác không quan trọng. Còn nữa, em thấy Tinkerbell của anh rất tuyệt ạ, em cực kỳ thích luôn! Mười chiếc máy bay cũng không sánh nổi nó đâu."

https://thuviensach.vn

Cố Ngôn Thanh nín cười, hỏi cô, "Cuối tuần này em rảnh không?"

"Dạ có." Tần Noãn thấp thỏm nhìn Cố Ngôn Thanh, "Anh... có dự tính gì sao?"

Cố Ngôn Thanh nói: "Em đã gặp ông bà nội của anh rồi, cuối tuần này anh dẫn em gặp ông bà ngoại nhé, sẵn tiện gặp ba mẹ anh nữa."

Đôi đũa trên tay cô run lên một cái, thức ăn rớt xuống trong mâm.

Tần Noãn cầm ly trà sữa bên cạnh lên uống mấy hớp, cẩn thận từng li từng tí nhìn anh, "Người thân của anh có... dễ chung đụng không ạ?"

"Chắc là có đi." Cố Ngôn Thanh nhìn cô, "Họ đều rất thích em, em gặp rồi sẽ biết."

Tần Noãn yên lặng uống trà sữa, trong lòng có hơi căng thẳng.

https://thuviensach.vn

NGOAN, DỖ ANH

Dạ Tử Tân

dtv-ebook.com

Chương 42: Bởi Vì So Với Cô, Anh Còn Dư Tiền Hơn Nhiều! ! !

Edit: Xiao Yi.

Thấy Cố Ngôn Thanh muốn đưa cô về gặp ông bà ngoại vào cuối tuần, buổi tối trước khi lên đường, Tần Noãn ở ký túc căng thẳng ngủ không yên.

Quần áo trong tủ bị cô sàng tới lọc lui bảy tám lần, cô cảm thấy bộ nào cũng không được.

"Mấy cậu, đi gặp người lớn nhà anh ấy thì nên mặc quần áo như nào mới tốt?" Tần Noãn trưng cầu dân ý với nhóm bạn cùng phòng.

Tô Tử Hân nằm trên giường đắp mặt nạ, thuận miệng nói: "Đương nhiên là phải mặc thật xinh đẹp, càng đẹp càng tốt, như vậy mới chứng tỏ ánh mắt của Cố Ngôn Thanh cực tốt, đã tìm đúng người."

Tề Á Nhuỵ lại nghĩ: "Người lớn thường thích những màu diễm lệ đi? Cậu mặc đồ cả xanh lẫn đỏ, thế nào?"

Tần Noãn: "... Uổng công cậu nghĩ."

Chu Thịnh Nam: "Mình cảm thấy chúng ta vẫn còn là sinh viên, nên nghiêm túc một chút sẽ tốt hơn. Dù sao dáng người của Noãn Noãn cũng đẹp, mặc cái gì cũng sẽ không thất lễ đâu."

Tô Tử Hân: "Như vậy không được, mặt mũi Noãn Noãn trẻ dạ quá, mặc đồ của sinh viên hay mặc lại giống như học sinh cấp ba vậy. Nếu như ông

https://thuviensach.vn

bà ngoại của Cố Ngôn Thanh cảm thấy anh ấy bắt cóc thiếu nữ vị thành niên thì phải làm đây?"

"Lần trước mình gặp được nhà nội của anh ấy là ngoài ý muốn, cho nên ăn mặc thoải mái, cũng không cảm thấy gì. Phần lớn vì mình đã sớm quen biết ông bà Cố rồi, cho nên không phải đắn đo ăn mặc như vậy. Chỉ là ông bà ngoại của anh ấy... mình chưa biết họ như thế nào."

Tần Noãn suy nghĩ, rất bồn chồn nói: "Mấy cậu nói xem, tại sao anh ấy muốn mình gặp nhà ngoại mà không phải gặp ba mẹ để đính hôn trước? Mình còn chưa từng gặp ba mẹ của anh ấy cơ."

Tề Á Nhuỵ dựa trên đầu giường chơi game, màn giường để mở, nghe thấy câu này liền quay đầu nhìn cô, "Cái gì mà chưa từng gặp? Cậu chưa bao giờ gặp giáo sư Cố à?"

"... Đúng là ở trường từng thấy thầy ấy, nhưng mình chưa từng bắt chuyện, thầy ấy cũng không biết mình mà."

Tô Tử Hân: "Cậu muốn giáo sư Cố biết mình rất đơn giản nha. Mấy ngày tới không phải đăng ký học phần sao? Cậu đăng ký môn Bình phẩm Hồng Lâu Mộng của thầy ấy đi, bao giờ lên lớp thì biểu hiện tốt một chút, để cho giáo sư Cố biết được người con dâu tương lai này tốt."

Tần Noãn suy nghĩ một chút, từ chối: "Quên đi, lỡ đâu giáo sư Cố phát hiện ra mình cái gì cũng không hiểu, như vậy còn không phải mất điểm à?"

Chủ đề quay đi quay lại, Tô Tử Hân góp lời, "Thật ra trước giờ chuyện đính hôn trước rồi mới gặp ba mẹ quả thật hiếm gặp, lại nói trực tiếp đi gặp nhà ngoại của đối phương lại không nhiều. Mình thấy có lẽ Cố đại thần nhà cậu có lòng hiếu thảo. Ông bà ngoại của anh ấy cũng đối tốt với anh ấy. Bằng điều kiện của cậu không cần phải quá lo lắng đâu."

Tần Noãn tiếp tục chọn quần áo trong tủ đồ.

https://thuviensach.vn

...

Ngày hôm sau, cô dậy rất sớm, sau khi thử mấy bộ quần áo, cuối cùng chọn một áo len trắng phối với váy dài vàng nhạt. Cô chải tóc để xoã ra sai, trên mặt trang điểm nhẹ một chút, thoạt nhìn rất dịu dàng nhu thuận, ngọt ngào lay động lòng người.

Tần Noãn đứng trước gương nhìn ngắm nửa ngày, đến lúc cô cảm thấy hài lòng rồi, Cố Ngôn Thanh gọi điện thoại tới, "Bên ngoài lạnh đấy, em nhớ mặc áo khoác nữa."

Tần Noãn nhìn bản thân trong gương, nhíu mày.

Do dự một chút, cô phong độ quyết định không mặc thêm áo khoác, trực tiếp xuống lầu.

Cố Ngôn Thanh đứng chờ bên ngoài ký túc xá, cả người mặc một cái áo khoác màu đen dài tới gối, chân dài thẳng tắp, dáng người cao lớn, khí độ ung dung, tao nhã mà lịch lãm.

Nhìn thấy cô xuống, Cố Ngôn Thanh đi qua, nhíu mày một cái.

Tần Noãn đưa quà tặng của mình đã chuẩn bị cho anh, "Đây là quà cho ông bà ngoại của anh ạ, em có hơi vội mua..."

"Không sao đâu, em tới là tốt rồi." Cố Ngôn Thanh nhận lấy, nhìn quần áo đơn giản của cô, hỏi: "Áo khoác của em đâu?"

Đã vào cuối thu, gió lạnh thổi qua, Tần Noãn xoa xoa hai tay, "Ui lạnh thế nhờ."

Cố Ngôn Thanh không nói chuyện, hất cằm nói: "Em lên xe đi."

Tần Noãn cười, ngồi vào xe, lập tức cảm thấy ấm lên không ít.

https://thuviensach.vn

Cố Ngôn Thanh mở cửa xe sau ra, cầm lấy áo khoác đưa cho cô, "Thừa biết em sẽ không nghe lời, cho nên anh lấy một cái ở chung cư giúp em."

Sau đó, anh trở về ghế lái, đánh xe rời đi.

Tần Noãn không tình nguyện nhìn áo khoác nhung màu trắng kia, "Anh biết chọn thật đấy!"

Cái áo khoác này có kèm mũ, trên mũ còn có lỗ tai mèo. Là do cô cảm thấy đáng yêu cho nên mới hay mặc chơi, nhưng đi gặp người lớn mà mặc cái này sẽ thích hợp sao?

Cố Ngôn Thanh cười, "Sao thế? Anh cảm thấy nó đẹp mà."

Tần Noãn cau mày, không nói câu nào.

Gu thẩm mỹ của đàn ông thẳng, cô không thể cảm thụ được.

...

Trên đường tới nhà ông bà ngoại của Cố Ngôn Thanh, cô tìm chuyện để nói với anh nhằm giảm sự căng thẳng, "À... ông bà ngoại của anh làm gì thế ạ?"

Cố Ngôn Thanh đáp: "Hai người đã về hưu rồi, bình thường bà ngoại anh ở nhà sẽ trồng chút hoa, uống tý trà, ông ngoại anh... gần đây đang ghiền chơi game."

Trên mặt Tần Noãn lộ ra vẻ kinh ngạc, "Ông ngoại anh còn rất tiến bộ nha!"

Cố Ngôn THanh liếc nhìn cô một cái, tiếp tục tập trung lái xe. Anh trầm mặc một lát, mới nói: "Ông ngoại anh cũng là ông ngoại em, lát nữa khi xưng hô phải nhớ kỹ."

https://thuviensach.vn

Tần Noãn quýnh lên, lại bắt đầu căng thẳng.

Cô ngồi bên cạnh ghế lái, nhìn xung quanh một chút, hỏi: "Còn xa không ạ?"

Hôm nay là cuối tuần, trên đường tương đối đông đúc, Cố Ngôn Thanh đi sau một đoàn xe, lúc tiến lên có hơi khó khăn. Anh nhìn đồng hồ, nói: "Có lẽ phải hơn một giờ nữa mới đến, hay là em ngủ thêm một lát đi?"

Tần Noãn gật đầu, "Cũng được." Buổi tối hôm qua cô ngủ không ngon, sáng nay lại dậy sớm chọn quần áo để mặc, quả thật có hơi buồn ngủ.

Cô dựa lên lưng ghế, nhắm mắt đi ngủ. Cố Ngôn Thanh nhân lúc vẫn còn kẹt xe, quay người cầm ấy áo khoác màu trắng mà cô đang ôm trong ngực để đắp lên cho cô.

Có thể là do mệt thật, cho nên không bao lâu Tần Noãn đã ngủ rất say.

Sau khi híp mắt tỉnh lại, cô vẫn đang ở trên xe.

Tần Noãn đảo mắt qua đồng hồ trên xe một cái, đã hơn bốn mươi phút trôi qua.

"Em tỉnh rồi à?"

Tần Noãn dụi đôi mắt nhập nhèm vẫn còn buồn ngủ, nhìn xung quanh một chút rồi hỏi: "Vẫn chưa đến ạ?"

"Chúng ta đến rồi."

Chỉ trong nháy mắt, Tần Noãn lấy lại cảnh giác, cơn buồn ngủ tan đi phân nửa. Cô vụng về chỉnh lại tóc tai, "Sao anh không gọi em trước?"

Vừa nói, cô vừa xuyên qua cửa sổ xe để nhìn ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Cảnh khu [1] trước mắt tựa vào sườn núi, chung linh dục tú [2] ở cạnh sông, có thác nước chảy xuống, chim chóc đua hót, rõ ràng là một danh lam thắng cảnh [3].

Chỗ này... nhìn rất quen mắt!

Tần Noãn nhìn cảnh trí xung quanh, khi còn bé, ông nội Tần thường đưa cô tới Lục gia thăm ông bà cụ Lục. Sau khi ông nội qua đời, đôi khi cô vẫn sẽ tới thăm hai người.

Cho nên chỗ này, cô cực kỳ quen thuộc.

"Nhà của ông ngoại anh cũng ở đây ạ?"

Cố Ngôn Thanh gật đầu, "Ừm, nhà họ toạ lạc trên núi."

Tần Noãn ngước mắt nhìn núi xanh trước mặc, sau đó kinh ngạc nhìn qua Cố Ngôn Thanh, "Thật là trùng hợp, dì Lục Tinh của em..."

Lời nói được một nửa, cô khựng lại.

Bởi vì cô đột nhiên nhớ đến giữa sườn núi chỉ có một toà biệt thự của Lục gia, không có thêm bất kỳ ai khác ở đó.

Mà Cố Ngôn Thanh vừa nói, ông bà ngoại của anh đang sống trên núi...

Nhà ông cụ Lục có một cháu ngoại, là thái tự gia thần bí không ai gặp được của tập đoàn Đằng Thuỵ, nghe nói anh ta đang học tập ở nước ngoài.

"..." Cả người Tần Noãn tựa như có gì đập vào, lập tức phản ứng lại chuyện gì đang xảy ra.

Cô lại nhìn qua phía Cố Ngôn Thanh đang ngồi bên ghế lái, sườn mặt khôi ngô tuấn lãng, khoé môi của anh có hơi cong lên, giống như đang vẽ lên một vòng cung, tạo ra nụ cười như có như không.

https://thuviensach.vn

Tần Noãn nổi giận.

"Cố Ngôn Thanh —!!!"

Thanh âm của cô rất lớn, màn nhĩ của Cố Ngôn Thanh bị đau một trận. Anh vô thức nghiêng đầu tránh xa cô chút, khẽ nói: "Ngoan nào, anh đang lái xe, sẽ nguy hiểm đó."

Tần Noãn: "..."

Tần Noãn nhìn biệt thự sang trọng toạ lạc giữa sườn núi, lại nhìn qua người bên cạnh, sắc mặt xám xịt, "Vậy anh dừng xe, chúng ta nói chuyện!"

"Tới rồi." Cố Ngôn Thanh lái xe lên dốc, đã sớm có người của Lục gia ra mở cổng, anh chỉ trực tiếp lái xe vào.

Sau khi tắt máy, Cố Ngôn Thanh ghé mắt nhìn cô, "Em muốn nói chuyện với anh ở chỗ này sao?"

Quản gia và người giúp việc của Lục gia vẫn đang chờ đợi ngoài xe, còn có người bên cạnh xe giúp họ mở cửa.

"..." Khoé miệng của Tần Noãn giật giật, còn chưa kịp phản ứng, cửa xe đã được mở ra.

Quản gia nhìn thấy Tần Noãn rõ ràng hơi ngẩn ra một chút, sau đó lại bình thường như lúc trước cô vẫn hay đến, nồng nhiệt chào hỏi: "Chào Noãn tiểu thư, đã lâu không gặp. Lão phu nhân vẫn hay nhắc đến cô đấy ạ."

Tần Noãn cười đáp, "Tôi cũng nhớ ông bà nữa, cho nên hôm nay đặc biệt tới thăm hai người một chút. Lúc nãy ở dưới chân núi bị xe thả xuống, đành phải quá giang anh ấy."

Ý của cô chính là, cô không có quan hệ gì với Cố Ngôn Thanh hết!

https://thuviensach.vn

Một chút cũng không có!!!

Cố Ngôn Thanh mở cửa xe, từ trong xe bước ra, nhướn mày hỏi: "Vậy ra anh chỉ là tài xế cho em đi nhờ thôi hả? Vậy tiền xe đâu?"

Quản gia không hiểu tình huống giữa hai người, vừa nghe vừa mơ hồ.

Không phải lão phu nhân nói là hôm nay thiếu gia đưa bạn gái tới sao?

Bây giờ không thấy bạn gái, chỉ có Noãn tiểu thư tới là thế nào?

Cố Ngôn Thanh đi vòng qua thân xe, khoác cái áo khoác trong tay lên người cô.

Tần Noãn tức giận đến mức muốn hất ra, bị anh cưỡng ép ghì lại, "Em nghe lời nào, nếu không sẽ cảm mạo đấy."

Khoé miệng của quản gia giật một cái, lập tức minh bạch tình huống của hai người, sau đó lật đật chạy lên tầng hai nói việc này cho ông bà cụ Lục.

Lúc Cố Ngôn Thanh đưa Tần Noãn vào nhà, quản gia từ thang máy đi ra, nói: "Lần trước thiếu gia có mang một trò chơi đến, lão gia rất thích, bây giờ vẫn đang chơi với lão phu nhân một ván. Hai người chơi đến cao hứng, cho nên nói thiếu gia và Noãn tiểu thư cứ tự nhiên ạ."

Cố Ngôn Thanh nhìn qua Tần Noãn, "Hắn là em rất quen chỗ này rồi, không cần câu nệ."

Lúc này, Tần Noãn đã khôi phục lại khuôn mặt tươi cười. Nghe Cố Ngôn Thanh nói vậy, cô gật đầu đáp: "Đúng là rất quen."

Sau đó, cô làm như tuỳ ý hỏi: "Phòng anh ở đâu?"

Thái độ của cô tốt lại làm Cố Ngôn Thanh cảm thấy không ổn. Nhưng anh cũng không nghĩ nhiều, chỉ lên lầu, "Phía Nam tầng hai."

https://thuviensach.vn

"Có tiện dẫn em tham quan không?" Tần Noãn thân mật khoác lên cánh tay anh.

Cố Ngôn Thanh đưa cô lên lầu, "Anh không thường tới đây ở."

Mở cửa phòng ra, diện tích bên trong rất lớn, thiết kế đơn giản mà tao nhã, không vấy bụi trần, rõ ràng là do mỗi ngày đều có người quét dọn.

Mở cửa sổ thuỷ tính phía Nam ra chính là một khoảng sân thượng. Nếu đứng trên sân thượng, dựa lan can nhìn xuống sẽ thấy được non sông nước biếc xung quanh không sót một cái gì, bên trong rừng cây còn có tiếng chim hót rất thanh thuý nữa.

Trên sân thượng có gió lớn, Tần Noãn ngoan ngoãn mặc áo khoác vào, hai tay đút túi, hất cằm nhìn Cố Ngôn Thanh, "Bây giờ thì anh thẳng thắn để được khoan hồng, hay là kháng cự để bị nghiêm trị?"

Thấy cô bắt đầu tính sổ, Cố Ngôn Thanh dựa lên lan can, hai tay khoanh lại, vẻ mặt không hiểu, "Thẳng thắn gì cơ?"

"Mọi người luôn nói thái tử gia của tập đoàn Đằng Thuỵ đang du học nước ngoài."

Cố Ngôn Thanh cười, ""Mọi người luôn nói" là ai nói? Là mẹ anh nói với em như vậy sao?"

"..." Hình như dì Lục Tinh chưa từng nói như vậy, chỉ nói là anh còn đang học, mỗi ngày đều không có ở nhà.

Tần Noãn: "Trước đây anh từng nói mẹ anh là công nhân làm ở cảnh khu."

"Để anh đính chính một chút, lời này không phải anh nói mà là em nhé. Chỉ là, tập đoàn Đằng Thuỵ vốn kinh doanh về du lịch và cảnh khu tham

https://thuviensach.vn

quan, xét về bản chất thì không khác nhau là mấy."

"... Anh nói anh là họ hàng xa của trợ lý Thẩm!"

Cố Ngôn Thanh suy tư một chút, "Trợ lý Thẩm đã phụ giúp mẹ anh rất nhiều năm, quả thật cũng có chút quan hệ thân thích, cho nên chuyện này không tính là gạt em."

"... Vậy anh là người thừa kế tương lai của tập đoàn Đằng Thuỵ, tại sao không nói cho em biết?"

"Nếu như em hỏi anh rằng: Cố Ngôn Thanh, anh có phải là người thừa kế của tập đoàn Đằng Thuỵ không? Nhất định anh sẽ trả lời là đúng vậy. Nhưng em đâu có hỏi, anh cũng không tự nói làm gì. Nếu không anh lại bị xem là khoe ra với em, cho nên chuyện này cũng không tính là gạt em, cùng lắm chỉ là... khiêm tốn, thức thời."

"..." Cái loại giảo biện này hình như cũng... không sai?

"Nhưng mà —" Tất cả nghi vấn đều bị anh phản bác sạch khiến Tần Noãn rất khó chịu, "Anh là thái tử gia của tập đoàn Đằng Thuỵ, sao mỗi ngày phải làm thêm bên ngoài? Còn nói với em là thiếu tiền nữa, đồng ý làm tiểu bạch kiểm [4] của em?"

Cố Ngôn Thanh dựa trên lan can, chân dài hơi cong, có hơi phiền muộn, "Anh lập nghiệp không thành công nên mới thừa kế gia sản, áp lực tâm lý lớn lắm."

"..." Tần Noãn không hết giận, giơ chân đạp anh một cái, "Cố Ngôn Thanh!!!"

Một đạp không đủ, cô lại đạp thêm một cái, "Anh trả căn hộ chung cư cho em!"

https://thuviensach.vn

Cô lại đạp thêm một cú nữa, "Trả xe hơi thể thao nữa!"

Lại thêm một cú nữa, "Thiếu chút nữa anh còn gạt được em một chiếc máy bay tư nhân!!!"

Cổ phần mà ông nội cho cô có tính là gì chứ? Bởi vì tương lai cổ phần của ông cụ Lục và dì Lục Tinh đều của Cố Ngôn Thanh hết!!!

Tập đoàn Đằng Thuỵ cũng là của anh luôn!!!

Cô vẫn luôn tự hỏi sao Cố Ngôn Thanh lại vui vẻ mà chấp nhận làm tiểu bạch kiểm như vậy? Cô cho anh căn hộ chung cư hay cho anh xe hơi thể thao, anh đều thoải mái nhận hết. Hoàn toàn trái ngược với những nam tử chân chính có lòng bảo vệ tự tôn của mình, thật sự trái ngược hoàn toàn.

Bởi vì so với cô, anh còn dư tiền hơn nhiều!!!

Một chút tài sản trong tay của cô nếu phải so với Cố Ngôn Thanh, căn bản là một điểm cũng không sánh nổi.

Tần Noãn càng nghĩ càng giận, lại đạp anh đến mệt. Cô cau mày, "Cố Ngôn Thanh, em tức giận!"

"Anh dỗ em cho tốt vào!"

———

[1] Cảnh khu: khu vực có nhiều phong cảnh đẹp.

[2] Chung linh dục tú: chỗ khí linh tú nó tụ vào cả đấy (Theo hvdic.thivien.net) - Có thể hiểu là nơi hội tụ tinh hoa đất trời nhé mọi người:v

[3] Danh lam thắng cảnh: một thuật ngữ được sử dụng trong du lịch hiện đại, biểu thị hoặc là cảnh quan thiên nhiên đặc sắc, hoặc là các công trình

https://thuviensach.vn

văn hoá,... (Theo wikipedia.org)

[4] Tiểu bạch kiểm: công tử bột, chàng trai vô dụng, trong một vài hoàn cảnh thì nó được hiểu là trai bao.

https://thuviensach.vn

NGOAN, DỖ ANH

Dạ Tử Tân

dtv-ebook.com

Chương 43: Cố Ngôn Thanh, Em Chỉ Còn Lại Anh Thôi

Edit:Xiao Yi.

"Cố Ngôn Thanh, em tức giận, anh dỗ em cho tốt vào!" Tần Noãn cau mày, sắc mặtủ dột cực kỳ nghiêm túc, thậm chí hốc mắt của cô còđỏ lên.

Cố Ngôn Thanh giật mình, lúc này mớiý thứcđược mứcđộ nghiêm trọng của sự việc. Anh không dám đùa Tần Noãn nữa, giọng nói cũng mềmđi rất nhiều, "Anh chỉ... trêu chọc em th..."

Cố Ngôn Thanh vươn tay muốnôm cô, nhưng bị cô né tránh.

Tần Noãn quayđầuđi, không muốn nói chuyện với tên cẩu nam nhân[1] này nữa!

Thậtđáng ghét, côđã nhất mực tin tưởng nhà anh không có tiền, gia cảnh cũng bình thường thôi. Kết quả, hôm nay anh lại thảy cho cô một tia sét giữa trời quang[2].

Tần Noãn cảm thấy bản thân bịđùa bỡn, lửa giận khó tảđược không thể tanđi.

"Noãn Noãnà..." Cố Ngôn Thanh lại kéo tay cô lần nữa. Lần này Tần Noãn không tránh, anhôm cô vào lòng, "Hay là em lạiđánh anh hai lần cho hả giận, cóđược không?"

Tần Noãnđẩy anh ra, anh lạiôm chặt cô hơn nữa. Nhất thời cô giận lên,đột nhiên hung hăng cắn lên cổ anh một cái.

https://thuviensach.vn

Cố Ngôn Thanh bịđau, kêu một tiếng, lông mày nhẹ cau lại, nhưng anh không né tránh, chỉ cười hỏi: "Cắnđược một cái rồi, em có thoải mái hơn chưa?"

Tần Noãn cắn không nhẹ, bây giờ nghe thấy những lời này của anh, cô dần khép miệng lại. Lúc côđưa mắt nhìn, cổ vai của Cố Ngôn Thanhđã hằn lên hai hàng dấu răng thật sâu, gân xanh máuđỏ, cực kỳ ngay hàng thẳng lối.

"... Em cắn cũngđẹp thậtđấy." Tần Noãn nói.

Cố Ngôn Thanh: "..."

"Đẹp thậtà? Anh xem thử một chút." Cố Ngôn Thanh từ ngoài sân thượngđi vào phòng ngủ,đứng soi soi trước gương.

Tần Noãnđi theo anh quađó,đột nhiên tâm trạng cóđiểm hư.

Cô cắn rất sâu, dấu răng đặc biệt hiện rõ trên làn da trắng nõn của Cố Ngôn Thanh, nó như giương nanh múa vuốt, hệt như miểu tả tâm trạng vừa nãy của cô.

Cố Ngôn Thanh soi gương một hồi, cười nhẹ thành tiếng, "Ừm, chỉ cần là bạn gái của anh cắn thìđềuđáng yêu."

Tần Noãn kiênđịnh gậtđầu, "Chủ yếu vì răng em tốt thôi, rất ngay hàng thẳng lối nữa."

Cắn xong một cái này, tức giận của cô cũng tan bớt, chuẩn bị rờiđi, "Emđi tìm bà cụ Lục trò chuyện đâyạ."

Tần Noãn vừa mới xoay người, Cố Ngôn Thanhđã kéo cô lại,đuôi lông mày anh tuấn hơi nhếch lên, "Cắn người chođã liền chạy, hình như em không tử tế rồi thì phải?"

https://thuviensach.vn

Tần Noãn không phục, "Anh chọc tức em, em cắn anh một cáiđã là trừng phạt nhẹ nhất rồiđấy! Anh còn dám nói em không tử tế hả?"

"Vậy thìđược thôi, anh muốn sao nào? Hay là anh cắn em một cái? Tần Noãn giương cằm nhìn anh.

Nếu anh thật sự dám cắn cô một cái, nhấtđịnh cô sẽ bỏ về cho coi!!!

Cố Ngôn Thanh chợt cười, "Nào có người bị cún con cắn lạiđi cắn ngược lại cún conđâu? Như vậy sẽ làm anh lộ ra sự thiếu suy nghĩ, còn chấp vặt cún con nữa."

Tần Noãn: "..."

"Cố Ngôn Thanh, em còn chưa nói là em hết giậnđâuđấy! Anh dám mắng em nữa, em càng tức hơn!!!" Từng nắmđấm của cô rơi xuống ngực anh, sức lực cực kỳ không nể tình.

Cố Ngôn Thanh cười, nắm chặt tay của cô lại, bất ngờ hôn lên môi cô,ôm cả người cô chặt hơn một chút.

Tần Noãn còn chưa kịp chuẩn bịđã bị hôn thì sững lại hai giây. Sauđó, cô cũng dần an tĩnh lại,để cho nụ hôn triền miên xen lẫn giam cầm của anh rơi trên môi mình.

Nụ hôn của Cố Ngôn Thanh trằn trọc dời xuống,áp lên cổ cô.

Tần Noãn nhậnđược một cảm giác lạ truyền tới từ cổ mình. Cô còn chưa hoàn hồn, Cố Ngôn Thanh đã buông lỏng cô ra.

Anh nhìn cần cổ thon trắng của cô một lát, cười nói: "Đẹp rồi."

Tần Noãn sờ lên chỗ anh vừa hôn xuống,đảo mắt qua soi gương bên cạnh. Lập tức, cô nhìn thấy trên cần cổ trắng tuyết của mình có một dấu hôn màu đỏ, cực kỳ dễ thấy.

https://thuviensach.vn

Cô cắn phía bên trái cần cổ của Cố Ngôn Thanh, còn dấu hôn này của côở bên phải... Vừa hay cân xứng!

"Cố Ngôn Thanh, anh cố tình!!!" Tần Noãn tức giận lại muốnđánh anh, lát nữa làm sao cô ra ngoài gặp người khácđây?

Cô nhanh chóng xoã tóc mình cheđi dấu hôn lại.

Cố Ngôn Thanh nhìnđồng hồ, "Emở trong phòng ngủ với anh, cửa phòng thì khoá trái. Cũngởđược nửa tiếng rồi, em còn sợ à?"

Bị anh nhắc nhở, Tần Noãn mới nhớ ra chuyện này.

Có khi nào trong nhà có người chờ lâu nênđã qua gõ cửa một cái, mà lúc nãy họđangở ngoài sân thượng nên không nghe thấy không?

Nếu người gõ cửa không thấy họ phảnứng, có thể sẽ suy nghĩ chuyện gì quái lạ hay không...

Tần Noãn giơ tay che ngực, "Chúng ta, chúng ta không có làm gì hết!"

Cố Ngôn Thanh cười, "Anh biết."

"..." Giải thích với Cố Ngôn Thanh hình như vô dụng.

Nhưng mà bây giờ cô cũng không thể ra ngoài mà nói với người khác rằng mình và Cố Ngôn Thanh không làm gì trong phòng cả, như vậy lại giống như giấuđầu lòiđuôi[3] hơn.

"Vậy em ra ngoài trước, anhđợi tối rồi hẵng ra!" Nói xong, Tần Noãn vội vàng mở cửa ra ngoài.

Tần Noãnđã rất quen thuộc Lục gia, lúc xuống lầu, cô trực tiếp chạy tới vườn kính[4], muốn vờ như bản thânđã đợi bà cụ Lục rất lâu.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà cô vừa mới tới cửa vườn kínhđã thấy dì Lục Tinhđang tưới hoaở bên trong.

Tần Noãn: "..."

Lục Tinh ngẩngđầu, nhìn thấy cô, bà cười hỏi: "Noãn Noãn xuống rồià? Còn nóđâu cháu?"

"... Cháu không biếtạ." Tần Noãn mím môi, nhất thời có hơi luống cuống. Cô vô thứcấn mái tóc đang xoã của mình mấy lần, khôngđể cho bà nhìn ra cái gì.

Lục Tinh cúiđầu, tiếp tục tưới hoa. Tần Noãn chậm chạpđi qua, nhỏ giọng hỏi: "Sao dì và anhấy lại cùng nhau lừa gạt cháu chứ?"

Lục Tinh cười cười, "Cũng không tới nỗi là gạt nha, chỉ là dì không chủđộng nói ra thôi mà."

"..." Lý do thoái thác hệt như Cố Ngôn Thanh.

Tần Noãnđột nhiên cảm thấy anh và dì Lục Tinh quả thật cóđiểm giống nhau. Thế mà cô vẫn luôn không nhận ra,đúng là ngu ngốc mà.

"Vậy ra... anhấy chính là Mị Mịa?" Tần Noãnđột nhiên nhớđến nhũ danh của Cố Ngôn Thanh.

Trước kia cô còn tưởng tượng ra anh bằng cách nghĩ đến hìnhảnh con cừu nhỏ!

Lục Tinh khựng lại, cười nói: "Điều nó không thích nhất chính là bị người khác gọi như thế. Cháu có thể thử xem một chút nha."

Tần Noãn cong môi, trong mắt loé ra vài tia ranh mãnh.

https://thuviensach.vn

Lúc này, Cố Ngôn Thanh xuống tới, anhđứngở trước cửa vườn kính, "Mẹ,ông bà ngoại của con và chú dì Tần đã tới rồi,họ gọi mẹ quađó."

Anhđã thay mộtáo len cao cổ màu trắng, vừa hay che khuấtđược dấu răng trên cổ. Khí chất của cái người cao lớnởđằng kia vẫn luôn như cũ thanh nhã cùng lễđộ.

"Nhanh thế sao?" Lục Tinh vội buông bình tưới hoa xuống,đi tới phòng khách.

Tần Noãn hơi kinh ngạc nhìn qua phía Cố Ngôn Thanh, "Sao hôm nay nhà anh lại náo nhiệt vậy?Ông bà Cố cũng tớiạ?"

Còn "chú dì Tần" trong miệng anh... không phải là ba cô và dì Lan Bộiđấy chứ?

Tần Noãnđột nhiên cảm thấy khôngđúng, lập tứcđi tới trước mặt anh, truy vấn: "Rốt cục hôm nay anh dẫn em tới Lục giađể làm gì?"

Cố Ngôn Thanh dựa lên khung cửa, cườiđáp: "Chúng tađính hôn."

Tần Noãn ngừng thở mấy giây, trái tim nhảy loạn như hươu, "Em, emđã nhận lời đâu mà anh muốn đính hôn?"

Cố Ngôn Thanh dí nhẹ mi tâm[5] của cô, "Người máy của anh cũng bị em lấy rồi, bây giờ em còn muốnđổiý?"

"Nhưng mà anh giả nghèo gạt em! Căn hộ chung cư của em, xe hơi thể thao của em, thiếu chút nữa anh còn gạt em một chiếc máy bay tư nhân nữa!" Tần Noãn ghim kỹ việc này, tóm lại là không bỏ quađược.

Cố Ngôn Thanh vòng tay qua eo cô, cúiđầuđặt chóp mũi của mình cọ lên trán cô, khẽ nói: "Sau này, tất cả những gì của anhđều là của em."

https://thuviensach.vn

"Cả anh cũng là của em." Anh lẩm bẩm bên tai Tần Noãn, hơiấm tản ra, khiến trái tim cô run lên.

Hai gò má của Tần Noãn có hơi nóng lên, cúiđầu khôngđáp.

Cố Ngôn Thanh lại nói: "Thật ra emđính hôn với anh vẫn có rất nhiều chỗ tốt."

"Em nhìn xem, ông bà nội của anh thích em,ông bà ngoại của anh cũng thích em, mẹ anhđối xử với em như thế nào càng không cần nói tới. Ba của anh lạiđặc biệtôn hoà, quan trọng nhất là anh lạiđối xử với em càng tốt hơn nữa."

Cố Ngôn Thanh ngắm nhìn Tần Noãn, nhẹ vuốt tóc mai của cô, cười nói: "Em suy nghĩ kỹđi nhé, nếu như hôm nay em không nhận lời, sau này chuyện này sẽ không diễn ra nữa."

Tần Noãnđột nhiên ngẩng đầu, mỉm cười hỏi: "Nếu em nhận lời thì sau này em có thể gọi anh là Mị Mị khôngạ?"

"..." Khoé miệng của Cố Ngôn Thanh giật giật một chút,ý cười nhạtđi, "Không thể."

"Vậy em cứ gọi!" Tần Noãn cong môi cười, từng tiếng từng tiếng nói vào tai anh, "Mị Mịơi, Mị Mịà? Mị Mị hỡi, be e e~"

Môi của côđột nhiên bị chắn lại, thanhâm nghẹn lại trong cổ họng, tất cảđều bị Cố Ngôn Thanh nuốt sạch.

Bên trong vườn kính, hương thơm nhiều loại hoa thoang thoảng quađầu mũi,ánh nắngấmáp chiếu xuyên qua pha lê trên nóc vườn kính, phủ xuống nềnđất dệt nên tầng hào quang.

https://thuviensach.vn

Sau một hồi lâu, Cố Ngôn Thanh buông môi cô ra. Anh cẩn thận từng chút từng chút một nâng mặt cô lên, trongđôi mắt trắngđen rõ ràngẩn chứa mấy phần nhu hoà.

Áp lòng bàn tay của mình lên khuôn mặt của cô, anh trịnh trọng nói: "Noãn Noãn, sau nàyđã có anhởđây rồi, anh sẽ khôngđể em phải côđơn một mình nữa."

...

Bởi vì không tiện công khai thân phận của Cố Ngôn Thanh, cho nên hai ngườiđính hôn rấtđơn giản, chỉ có người thân thiết là giađình hai bên làm chứng.

Trước mặt Tần Minh Huy, Cố Ngôn Thanhđã nói rất nhiều, cuối cùng anhđeo nhẫnđính hôn lên ngón giữa của Tần Noãn. Trước sự chúc phúc của mọi người, anhôm cô vào lòng.

Khoảnh khắcđược Cố Ngôn Thanh ôm lấy, Tần Noãn ngheđược nhịp tim mãnh liệt trong ngực anh, rõ ràng lộ ra sự khẩn trương của anh vào lúc này còn hơn cả bất kỳ lúc nào của trướcđây.

Sau buổi cơm trưa, Tần Minh Huy nói chuyện riêng với Tần Noãn.

Hai ba conđi trênđường núi, Tần Minh Huy không mở miệng, Tần Noãn cũng không nói gì.

Sau một hồi an tĩnh, Tần Minh Huy chợt nhìn sangđứa con gái bên cạnh mình, cười nói: "Hôm nay conđính hôn, Tiểu Hi nhờ ba chuyển lời chúc phúc của nóđến con. Thằng bé nói rằng mãi mãiđều xem con là chị gái của mình."

Tần Noãn ngây ra một lúc, gậtđầu, "Ba giúp con cảmơn emấy nhé."

https://thuviensach.vn

Tần Minh Huy thở dài, "Ba biết trong lòng con oán ba, cho nên mãi không gần gũi với dì Lan Bội và Tiểu Hi. Nhưng dì Lan Bội của con không làm gì sai, Tiểu Hi lại càng không sai..."

"Con biếtạ..." Tần Noãn thuận tay hái một lá cây venđường xuống, lẳng lặngđặt trong lòng bàn tay, ngữđiệu hờ hững.

Tần Minh Huy dừng lại, nghiêm túc nhìn cô, "Chuyện khiến ba hối hận nhất cảđời này chính là trướcđây vẫn luôn bận rộn công việc,đãđể mẹ con tựýđưa conđi khỏi Tần gia. Nếu như lúcấy, conở lại Tần gia có thể mọi chuyệnđã khác."

Tần Noãn khẽ cười một cái, phẩy chiếc lá trong tay xuốngđất. Cô ngẩngđầu, ngước mắt nhìnông, cười nói: "Baà, con có một chuyện vẫn luôn chưa hỏi ba."

Tần Noãn hít sâu một hơi, "Nếu như con là con trai, có phải lúc ly hônấy, ba sẽ nghĩđủ mọi cáchđể giành quyền nuôi dưỡng con với bà ta hay không? Suy cho cùng, là ba cảm thấy con gái dù sao cũng là bát nướcđổđi,đợi con lớn lên rồi gả cho ai cũng vậy. Mà tậpđoàn Viễn Thương vẫn nên giao cho con trai, cóđúng khôngạ?"

Sắc mặt Tần Minh Huy hơi cứng lại, trầm mặc khôngđáp.

Tần Noãn cười cười, "Khiđó, bađưa con từ nước ngoài trở về, mấy năm này cũng là Tần gia dạy dỗ con, cho nên con nhận ba là ba. Chỉ là giữa ba con mình tuy có ba hiền con thảo, nhưng vẫn tồn tại khúc mắt. Ba không cần phải nhắc lại chuyện trướcđây với conđâuạ, càng không cần sám hốiđiều gì, bởi vì tất cảđều không cần thiết."

"Conđã sống một mình nhiều năm như vậy rồi, cho nên bây giờđã sớm không cần thứ gọi là tình thân, ba còn nói với con những chuyệnấyđể làm gì?"

https://thuviensach.vn

Lúcông nội quađời, cô quật cường không chịu trở về Tần gia, côđơn một mình trưởng thành trong căn biệt thự lớn như thế.

Bao nhiêu lần không ngủ cảđêm, cô vẫn luôn tưởng tượng rằng Tần Minh Huy sẽđến nhận lỗi với mình, sẽ dỗ dành mình.

Những lần khiấy, côđều luôn muốnđược nghe một câu củaông, rằng "Ba có lỗi với con", rằng "Ba rất yêu con".

Nhưngđều không có.

Tần Minh Huy chỉ cho cô tiền tiêu không hết, chỉ nói với cô rằng hay là con về nhàđi?

Chờđợiđủ rồi, Tần Noãn liền không chờ thêm nữa.

Tần Minh Huy cho cô tiền, cô nhận.Ông nói cô về nhàăn cơm, cô liền về nhà cho có.

Tần Noãn không còn khao khát tình thương của ba nữa, tự xem bản thân là người ngoài, cũng coi Tần gia như khách quađường.

Đã nhiều năm trôi qua, bây giờông nói gì mà hối hận, gì màđau lòng, tất cảđã sớm trở nên vô nghĩa rồi...

Tài xế lái xe tới, Tần Minh Huy nhìn Tần Noãn, muốn nói gìđó nhưng lại thôi.

Cuối cùng,ông vẫn mở miệng, "Mặc kệ con tin hay không, nhưng sự thật là, trướcđây khi ly hôn với mẹ con, chuyện ba không cần quyền nuôi dưỡng con không liên quan tới chuyện người thừa kế của tậpđoàn Viễn Thương. Lúcđó, ba mới hai mười chín tuổi, sao có thể nghĩđến chuyện xa như vậy?"

"Ông nội của con khiấyđã già yếu, ba lại vừa mới tiếp quản tậpđoàn Viễn Thương, bởi vì tuổi còn trẻ nên khó lòng thu phụcđược mọi người. Nội bộ

https://thuviensach.vn

tậpđoàn trongđấu ngoàiđá, giặc trong giặc ngoài khiến ba không có sức lực mà nghĩđến chuyện khác. Mặt khác vì nghĩ con là con gái,để mẹ con chăm sóc con sẽ gần gũi hơn so với ba chăm sóc con, cho nên ba mớiđể bà tađưa conđi."

Tần Minh Huy nói xong, thấy cô khôngđáp,ông thở dài một tiếng, lên xe rờiđi.

Tần Noãn lặng ngườiđứngđấy, nhìn theo chiếc xe chạy trênđường núi quanh co, dần dần khuất dạng.

Cô nâng tay lauđiướtát lạnh lẽo trên mặt, vô thức chúýđến chiếc nhẫn kim cương trên ngón giữa của mình.

Là chiếc nhẫn do Cố Ngôn Thanhđích thânđeo lên cho cô.

Tần Noãn ngơ ngác ngắm nhìn, nhất thời trở nên mơ hồ, trongđầu cũng không biếtđang suy nghĩ điều gì.

Cố Ngôn Thanh từ trên núi xuống tới,đứng bên cạnh cô, "Em có lạnh không? Sao lạiđứngđây một mình?"

Tần Noãn hoàn hồn.

Cô quay ngườiôm lấy anh, "Cố Ngôn Thanh, em chỉ còn lại anh thôi."

———

[1] Cẩu nam nhân: đàn ông tồi, đáng ghét, tánh đàn bà (?) – nói chung dùng để hình dung người đàn ông không tốt.

[2] Sét giữa trời quang:tai hoạ đột ngột; đất bằng nổi sóng (xảy ra những chuyện ngoài dự tính (Theotratu.coviet.vn).

https://thuviensach.vn

[3] Giấuđầu lòiđuôi: muốn giấu điều gì đó, nhưng lại vô tình để lộ ra phần nào cho người ta đoán biết được (Theotratu.soha.vn).

[4] Vườn kính: hình ảnh minh hoạ:

[5] Mi tâm: phần giữa haiđầu lông mày, hìnhảnh minh hoạ:

https://thuviensach.vn

NGOAN, DỖ ANH

Dạ Tử Tân

dtv-ebook.com

Chương 44: Em Rất Khó Dỗ Đấy

Edit: Xiao Yi.

Buổi chiều, mọi người rời khỏi biệt thự Lục gia, nhưng Tần Noãn và Cố Ngôn Thanh vẫn ở lại.

Ông ngoại Lục đeo kính lão kéo Cố Ngôn Thanh chơi game với mình, còn Tần Noãn thì ngồi với bà ngoại Lục để xem họ.

Bà ngoại Lục cười với cô, "Sau khi Mị Mị làm game cho ông ấy chơi, từ đó về sau mỗi ngày ông ấy chẳng làm gì khác cả, đều muốn chơi thôi. Mị Mị sợ ông ấy chơi nhiều mỏi mắt, cho nên hạn chế thời gian. Mỗi lần hết thời là ông ấy lại quăng máy chơi game đi, bắt đầu cáu kỉnh."

Bà vừa nói, vừa dở khóc dở cười lắc đầu, "Ông Lục của cháu bây giờ không khác gì đứa trẻ, lão già ấu trĩ ấy sao không nhìn bà học hỏi nhỉ?"

Tần Noãn nghe thấy, kéo cánh tay của bà ngoại Lục, cười nói: "Bà còn trẻ mà, vừa ưu nhã vừa hào phóng này, vừa đoan trang vừa tỉnh táo nữa, sao ông có thể so với bà được ạ?"

Ông ngoại Lục đẩy gọng kính, nhìn qua bên này một cái, "Tần bé con này, lỗ tai của ông còn nghe tốt đấy nhé."

Tần Noãn hắng giọng, "Ông à, không phải cháu đang dỗ bà vui sao ạ? Ông không thể giả vờ không nghe thấy ạ?"

https://thuviensach.vn

Ông ngoại Lục "hừ hừ" cái mũi, "Cháu làm thế cũng không được, khen bà ấy một câu còn phải giẫm ông xuống một cái."

Cố Ngôn Thanh đưa mắt nhìn ông ngoại Lục, "Ông già thế rồi còn chấp vặt với cô gái nhỏ kìa, xem ra bà ngoại nói ông là lão già ấu trĩ cũng không có sai nha."

Ông ngoại Lục trừng mắt nhìn anh.

Cố Ngôn Thanh nhướn mày, hất mặt lên màn hình lớn, "Ông ngoại, ông rơi xuống mương kìa."

"... Mày cút đi chơi với Tần bé con đi, vẫn là ông với bà ngoại mày ăn ý hơn, còn mày chỉ khiến ông rớt mương rồi chết mấy lần thôi!" Ông ngoại Lục nói, đẩy anh đi ra.

Cố Ngôn Thanh cười, đứng dậy đổi vị trí cho bà ngoại Lục.

Bà ngoại Lục không hẳn là nghiêm túc chơi thật, để cho ông có một cơ hội thể hiện, từ hướng dẫn bà nhìn bản đồ rồi khoa tay múa chân này nọ.

Chỉ là không đến hai mươi phút, bà ngoại Lục bị lão bạn đời này la ó đến phiền não, rốt cục ném máy chơi game xuống, "Tôi không chơi nữa, ông giỏi thì ông tự chơi đi!"

Nói xong, bà quay người đi ra ngoài.

Ông ngoại Lục kinh ngạc một lát, nhỏ giọng lầm bầm, "Vậy mà bà nói tôi ấu trĩ, còn giận tôi được kìa."

Tuy miệng nói là vậy nhưng ông vẫn vui vẻ hi hi đuổi theo dỗ bà.

Trong phòng chơi game chỉ còn lại hai người Tần Noãn và Cố Ngôn Thanh. Tần Noãn nhìn cảnh ông bà cụ Lục ở chung, không nhịn được cong

https://thuviensach.vn

môi cười, cảm khái nói: "Nếu như chúng ta khi già cũng được thế này thì tốt."

Cố Ngôn Thanh vuốt vuốt ngón tay nhỏ bé của cô, ngữ điệu bình tĩnh không chút lay động, "Không đâu."

Tần Noãn kinh ngạc ngẩng đầu, hơi nhíu mi tâm, có hơi mất hứng.

"Không đâu" là có ý gì? Tức là hai người không thể làm bạn tới già hả?

Cố Ngôn Thanh nâng mi nhìn cô, một lát sau, anh áp tay cô lên mặt mình, hôn lòng bàn tay của cô một cái, cười nói: "Anh sẽ không ngây thơ như ông ngoại mà chọc tức bà ngoại đâu. Đến khi già rồi, anh vẫn thương yêu em."

Tần Noãn bị anh nói có hơi đỏ mặt, lại sợ bị anh nhìn thấy, cô liền cúi đầu. Chốc lát sau, cô mới ngẩng đầu lên, giả vờ bình tĩnh nói: "Mị Mị, em cũng sẽ yêu thương anh ạ."

"..." Khoé môi của Cố Ngôn Thanh giật giật, vành tai đỏ lên mấy phần, nhíu mày nói: "Không cho phép em gọi như vậy nữa."

Trong mắt Tần Noãn loé ra tia ranh mãnh, "Tại sao ạ? Ông bà ngoại gọi anh thế mà?"

Cố Ngôn Thanh nâng khuôn cằm thon gọn của cô lên, trong giọng nói lộ ra vẻ bất đắc dĩ, "Em gọi như vậy phá hư bầu không khí lắm."

"Ồ, có thể là anh chưa quen thôi. Đợi khi anh quen là được rồi, vậy sau này em phải gọi nhiều một chút mới được."

Cố Ngôn Thanh: "..."

...

https://thuviensach.vn

Chuyện đính hôn của Tần Noãn và Cố Ngôn Thanh không truyền ra ngoại, trừ bỏ dòng họ hai bên, chỉ có nhóm bạn cùng phòng ký túc biết được.

Buổi tối hôm nay, Cố Ngôn Thanh mời nhóm bạn cùng phòng ký túc đi ăn cơm theo thông lệ.

Lúc mọi người tập trung ở cổng trường, Cận Bùi Niên dựa bên thân xe, nhìn qua phía Tần Noãn. Sau khi đảo mắt qua ba cô gái, mi tâm của Cận Bùi Niên lộ ra sự kinh ngạc, nhưng sau đó liền quay đầu đi, không hề nói chuyện.

Cố Ngôn Thanh nhìn Cận Bùi Niên một cái, quay đầu hỏi Tần Noãn, "Sao nhóm của em thiếu một người vậy?"

Tần Noãn giải thích: "Tiểu Chu Chu phải làm thêm bên ngoài, khoảng tối mới tan làm, cậu ấy nói chúng ta cứ đi trước ạ."

Nghe được không phải là Chu Thịnh Nam cố tình tránh né mình, Cận Bùi Niên lúc này mới nhẹ thở ra một hơi, mở cửa cho họ lên xe.

Tề Á Nhuỵ, Điền Phi Chương và Tô Tử Hân lên xe của Cận Bùi Niên, cuối cùng Khâu Viễn là người bị lạc đàn, nhưng cậu lại rất vui sướng lên xe của Cố Ngôn Thanh để làm bóng đèn [1].

Hàng ghế sau chỉ có Khâu Viễn, cho nên cậu tuỳ ý giang chân co tay, nói với Tần Noãn đang ngồi bên ghế lái, "Học muội này, tạm không nói tới việc lúc đó em dễ dàng bị Thanh ca của tụi anh lừa gạt tình cảm, chỉ là bây giờ hai người có phải tiến triển quá nhanh rồi không? Em vậy mà nhẹ nhàng nhận lời đính hôn cùng cậu ấy à?"

Khâu Viễn nói, thở dài một tiếng, "Cái người Cố Ngôn Thanh này ấy, mặc dù cũng tạm nhưng em không thể vội vàng như thế được. Con gái có nhiều sự lựa chọn mà, nếu như có người còn tốt hơn cậu ấy thì sao?"

https://thuviensach.vn

Cố Ngôn Thanh lái xe trên đường lớn, đuôi lông mày cau lại, "Tốt hơn tôi à? Đang nói cậu hả?"

Khâu Viễn sửa lại cổ áo, ngồi thẳng người lên, ho nhẹ hai tiếng, dáng vẻ cực chảnh, "Ừ đấy, rồi sao?"

Cố Ngôn Thanh cười, "Hôn thê của tôi có ánh mắt cao lắm, cậu như vậy chỉ chướng mắt cô ấy thôi."

Khâu Viễn: "..."

Tần Noãn vẫn luôn không có chen vào, lúc này suy nghĩ một lát, cô quay đầu lại hỏi: "Học trưởng, sao anh lại nói trước đây em dễ dàng bị Cố Ngôn Thanh lừa gạt vào tay ạ? Chuyện khi đó em theo đuổi anh ấy, mọi người ai cũng biết mà, là anh ấy bị em lừa vào tay mới đúng chứ."

Khâu Viễn tặc lưỡi lắc đầu, "Học muội quả nhiên ngây thơ quá rồi. Lại đây, hôm nay anh sẽ vạch mặt lịch sử đen tối không muốn để người khác biết của Thanh ca cho em nghe một chút."

Cố Ngôn Thanh: "Cậu muốn xuống xe hả?"

Vẻ mặt Khâu Viễn xám xịt, "Học muội, xem ra anh không kể cho em được rồi, hôn phu của em uy hiếp anh."

"..." Tần Noãn nhìn Cố Ngôn Thanh một cái, càng có hứng thú với lời nói của Khâu Viễn, "Không sao đâu ạ, anh cứ nói đi, anh ấy không dám thả anh xuống xe đâu."

Trong mắt Khâu Viễn lộ ra sự đắc ý, thở dài nói: "Ái chà, nên bắt đầu kể từ đâu nhỉ? Anh nhớ ngày đó, học trưởng Thôi Hạo của khoa Cơ khí - Điện tử các em tới ký túc xá tụi anh, tuyên bố muốn theo đuổi em, muốn dùng mũ của lần phát đồng phục huấn luyện quân sự làm cớ để mời em ăn cơm.

https://thuviensach.vn

Kết quả em thấy có khéo không cơ chứ? Vừa hay gặp được Thanh ca của tụi này, cậu ta còn mặt dày mày dạn đi ăn cơm với mấy đứa."

"Anh nghe nói lúc ăn cơm, cậu ấy run tay làm bẩn váy của em, sau đó hai người nhân cơ hội trao đổi Wechat với nhau?" Khâu Viễn nói, đảo mắt qua ghế lái, nhỏ giọng một chút, "Sau đó, Cận lão đại trở về ký túc nói với tụi anh, Cố Ngôn Thanh quá phúc hắc, rất có thể động tác đó là cố tình làm bẩn váy của con gái người ta."

Tần Noãn kinh ngạc một chút. Cô vẫn còn nhớ rõ chuyện này, lúc ấy mới khai giảng năm nhất.

Thì ra chuyện đồng phục huấn luyện quân sự thiếu đi mũ đội không phải là trùng hợp mà do Thôi Hạo động tay, lấy nó làm cơ hội mời cô ăn cơm?

Cứ cho mọi chuyện có thể như vậy đi, nhưng lúc gặp Cố Ngôn Thanh và Cận Bùi Niên dưới sảnh căn - tin của ký túc xá nam, mọi người ăn cơm cũng không giống như Khâu Viễn đã nói.

Lúc ấy, Tần Noãn nhìn không ra Cố Ngôn Thanh có nửa điểm nào thích mình.

Khâu Viễn: "Học muội, em đừng tin cậu ấy. Chuyện mà Cố Ngôn Thanh đã làm không chỉ có mấy việc này. Em còn nhớ lúc em được người khác bày tỏ ở thao trường không? Lúc đó Thanh ca của tụi anh ỷ vào bản thân là Hội phó Hội sinh viên nên mới chạy tới quậy một trận, sau khi cậu ấy trở về ký túc, sắc mặt còn rất doạ người nha."

Cố Ngôn Thanh: "Khâu Viễn, cậu câm miệng cho tôi!"

Tần Noãn nghe đến thú vị, "Anh cứ tiếp tục nói đi ạ." Sau đó, cô còn căn dặn Cố Ngôn Thanh, "Anh lo tập trung lái xe đi."

Cố Ngôn Thanh: "..."

https://thuviensach.vn

Khâu Viễn suy nghĩ, "Sau đó nữa là chuyện lão Điền và Tề Á Nhuỵ muốn hai phòng ký túc ăn cơm xã giao, nhớ không? Lúc đó Cố Ngôn Thanh tỏ thái độ không quan tâm, không muốn đi."

"Nhưng mà sau khi Cận lão đại nói Tần Noãn và Tề Á Nhuỵ là bạn cùng phòng ký túc, anh lập tức nói như thế vừa hay, Thanh ca không tới sẽ không có ai tranh giành người đẹp với anh. Em đoán xem lúc ấy Cố Ngôn Thanh đã nói cái gì?"

Khâu Viễn hắng giọng, bắt chước ngữ điệu lúc đó của Cố Ngôn Thanh, "Người của tôi đừng có đụng vào."

Khoé môi của Tần Noãn hơi cong lên, cô nhìn qua Cố Ngôn Thanh, "Lúc đó em với anh đâu có quan hệ gì? Sao em lại là người của anh rồi?"

Cố Ngôn Thanh mím môi, "Cậu ta nói bừa, em đừng tin."

"Tôi nói bừa á?" Khâu Viễn quay sang hỏi Tần Noãn, "Lúc huấn luyện quân sự năm nhất Đại học, có phải Cố Ngôn Thanh đã cho em một ly nước hay không?"

Tần Noãn lập tức giật mình, suy nghĩ rồi đáp: "Anh ấy bán cho em, em phải bỏ tiền mua đấy."

"Đúng đúng, chính là lần đó, cậu ta đưa cho em một cái ly, còn em đưa cho cậu ấy tờ một trăm tệ đúng không?"

Tần Noãn gật đầu, "Sao anh lại biết?" Lúc ấy, cô không có tiền lẻ, mà Cố Ngôn Thanh còn thối tiền thừa cho cô nữa chứ!

Sắc mặt của Cố Ngôn Thanh dần không nhịn nổi nữa, "Khâu Viễn, tối này cậu còn muốn ăn cơm không hả?"

https://thuviensach.vn

Tần Noãn đang say sưa nghe kể chuyện, trừng mắt nhìn anh, "Đừng có ngắt lời!"

Cố Ngôn Thanh: "..."

Phía trước chuyển sang đèn đỏ, Cố Ngôn Thanh dừng xe lại, đưa mắt nhìn cô, "Em còn muốn biết cái gì, để hôm nào anh sẽ nói cho em biết."

Trên mặt Tần Noãn lộ ra đắc ý, "Cho nên những gì học trưởng Khâu Viễn nói đều là thật ạ?"

"Ừm." Cố Ngôn Thanh mất tự nhiên quay mặt đi, tiếp tục lái xe đi thẳng.

Tần Noãn nhớ lại những gì Khâu Viễn vừa nói, trí nhớ trước kia dần quay trở về.

Cô vẫn luôn cho rằng bản thân đã rất cố gắng để theo đuổi Cố Ngôn Thanh, cuối cùng kết quả lại là cô bị anh dụ à?

"Cố Ngôn Thanh này," Tần Noãn nghiêng đầu nhìn anh, "Em ghim kỹ chuyện này đấy, anh lo mà tìm cơ hội thành thật khai báo với em."

"Nếu không... em rất khó dỗ!"

———

[1] Bóng đèn: tiếng lóng Trung Quốc, ám chỉ kỳ đà cản mũi, xen vào việc của người khác (tội anh Khâu:v).

https://thuviensach.vn

NGOAN, DỖ ANH

Dạ Tử Tân

dtv-ebook.com

Chương 45: Báu Vật Của Tôi, Cực Kỳ Trân Quý

Edit: Xiao Yi.

Mọi người đến nhà hàng, sau khi chọn món xong, Tần Noãn nhận được điện thoại của Tiểu Chu Chu, nói mình sẽ ngồi taxi tới. Nhưng chỗ này vắng làm cô nàng nhất thời không bắt được xe, nói họ không cần chờ cô nàng tới.

Tần Noãn cúp điện thoại rồi nói rõ tình huống với mọi người, sau đó nhìn Cố Ngôn Thanh, "Em có hơi không yên tâm, hay là anh đi đón cậu ấy đi."

Cô vừa dứt lời, Cận Bùi Niên liền đứng dậy, "Để tôi, em gửi địa chỉ của cô ấy cho tôi đi."

Tần Noãn ngây ra một lúc, sau đó lập tức chuyển tiếp địa chỉ của cô nàng qua cho Cận Bùi Niên.

Sau khi gửi cho Cận Bùi Niên xong, cô lại nhắn tin cho Chu Thịnh Nam, 【Cận Bùi Niên nói sẽ tới đón cậu.】

Chu Thịnh Nam trả lời: 【Mình không cần.】

Tần Noãn nhìn qua Cận Bùi Niên đang vội vã đi khỏi màn sương một chút, nhắn tin trả lời: 【Anh ấy đi rồi, trời lại tối, mà cậu là con gái chỉ có một mình, an toàn là trên hết, đừng từ chối nữa.】

Một lát sau, Chu Thịnh Nam trả lời: 【Ừm.】

https://thuviensach.vn

Sau khi Cận Bùi Niên đi khỏi, Khâu Viễn thở dài, "Tôi nói chứ, Cận lão đại và Chu Thịnh Nam cũng quen biết hơn một năm rồi, nhưng một chút tiến triển cũng không có, kém xa lão Điền và Thanh ca của chúng ta luôn."

Cậu nói, sau đó gọi điện thoại cho Cận Bùi Niên, "Cận lão đại này, tối hôm nay chúng tôi không đợi cậu đâu, cho nên đón người không cần về gấp. À đúng rồi, cậu không cần về ký túc, tối nay chúng tôi sẽ không mở cửa cho cậu, sáng mai cậu đưa chị dâu về là được!"

Cố Ngôn Thanh nhấp một hớp rượu, nhướn mày nhìn Khâu Viễn, "Cậu gấp phải giật dây như thế làm gì? Sợ rằng Bùi Niên sẽ cướp mất danh hiệu độc thân cao quý của cậu à?"

Điền Phi Chương cười theo, "Tới lúc đó, chúng ta cùng nhau hẹn hò ba cặp, để Khâu Viễn ở lại ký túc xá ngủ, còn có người canh cửa giùm, rất tốt mà."

Lời này nháy mắt đâm vào lòng Khâu Viễn, "Cậu hết chuyện nói rồi hả? Không thể giữ lại mặt mũi cho tôi à?"

Lần trước, Khâu Viễn mượn cớ Điền Phi Chương và Tề Á Nhuỵ muốn tổ chức bữa cơm tình bạn, còn rất cố gắng tới ăn để tìm bạn gái.

Nhưng bây giờ đã trải qua một thời gian dài như vậy, năm ba Đại học cũng qua một học kỳ rồi, cậu vẫn chưa tìm được ai.

Đột nhiên, Khâu Viễn chống cằm nhìn qua Tô Tử Hân đang ngồi bên cạnh Tề Á Nhuỵ. Cô mặc một áo khoác màu đỏ, lúc nhấp môi uống rượu phảng phất vài phần xinh đẹp.

Khâu Viễn nhướn mi, "Em gái Tô này, em xem chúng ta đều là bạn cùng phòng ký túc với đại thần, điều kiện cũng không tệ lắm, chị em của em đều thành đôi với đám bạn của anh. Chỉ có chúng ta lẻ bóng, hay là... em chịu đựng chấp nhận anh một chút đi?"

https://thuviensach.vn

Tô Tử Hân bị sặc một cái, buông ly rượu xuống, ho khan.

Nhận lấy khăn tay của Tề Á Nhuỵ đưa qua, cô chớp mắt với Khâu Viễn, vô tội nói: "Em cũng không tính là người kém cỏi nhất phòng ký túc đâu, sao có thể kết đôi với người kém cỏi nhất phòng các anh được?"

Khâu Viễn: "..."

Vì uống rượu nên sắc mặt của Tô Tử Hân hơi đỏ, ánh mắt mê ly, hai tai ửng hồng, lúc cười lên còn mang theo mấy phần say lòng, "Từ khi lên Đại học tới giờ, bà đây không thiếu người theo đuổi, tại sao lại phải chịu đựng chấp nhận anh ạ?"

Mọi người đều biết nhau đã lâu cho nên không quá kiêng kị cái gì, cho nên Tô Tử Hân nói chuyện không hề khách khí, làm cho Khâu Viễn đen mặt, ngửa đầu rót rượu, còn những người khác thì cười to.

Khâu Viễn chỉ vào mấy người còn lại, "Các cậu cười đi, ai cũng vô lương tâm cả. Tôi kém cỏi nhất cơ á? Tại sao tôi không biết mình lại thành người kém nhất phòng ký túc vậy? Thanh ca và Cận lão đại thì không so nổi rồi, Điền Phi Chương, tôi thua cậu chỗ nào hả?"

Điền Phi Chương trêu chọc, "Không thua, không thua, là cậu ưu tú nhất, Cận lão đại và Thanh ca cũng không ưu tú bằng cậu."

Tô Tử Hân an ủi, "Học trưởng Khâu Viễn, anh đừng thất vọng, tình huống của anh gọi là có tài nhưng thành đạt muộn đó ạ."

"Anh không có thất vọng, anh đang thất tình mà!"

"..." Tô Tử Hân cầm ly rượu lên nhấp hai hớp.

Thấy cô nàng có hơi xấu hổ, Tần Noãn lái chủ đề đi, quay sang hỏi Cố Ngôn Thanh, "Sao họ gọi anh là Thanh ca, còn Cận Bùi Niên thì gọi là lão

https://thuviensach.vn

đại ạ?"

Khâu Viễn nghe được, lập tức nói tiếp: "Vậy là em không biết rồi, Cố Ngôn Thanh là quỷ thần của khoa Khoa học máy tính, dự án nào cũng là anh ấy thêm bọn anh vào làm, tiền cũng là anh ấy đưa bọn anh đi kiếm, cho nên phải kính trọng một chút. Về phía Cận Bùi Niên thì —"

Khâu Viễn cười cười, "Nhà cậu ấy tương đối nhiều tiền, vung tay lại xa hoa, là người sinh ra đã ở vạch đích ấy, đương nhiên cậu ấy là lão đại rồi, cho nên Cố Ngôn Thanh miễn cưỡng xem là lão nhị vậy. Chỉ là lão nhị không dễ nghe, cho nên tụi anh gọi là Thanh ca."

"Ồ, em hiểu rồi." Tần Noãn nhướn mày, nhìn qua phía Cố Ngôn Thanh, "Thì ra là thua ở kinh tế. Cũng đúng, bạn trai nhà em tương đối... nghèo đi, nhà anh ấy quả thật không có tiền!"

Thấy cô nói đến nghiến răng nghiến lợi, Cố Ngôn Thanh chỉ bất đắc dĩ cười cười, vươn tay vòng qua ôm eo cô.

...

Buổi tối, Cận Bùi Niên và Chu Thịnh Nam không trở về nhà hàng ăn cơm thật.

Sau khi Tần Noãn và nhóm bạn cùng phòng về tới ký túc xá, Chu Thịnh Nam cũng chưa về, bên ngoài mưa rơi tí tách, lạnh buốt.

Tô Tử Hân nhìn đồng hồ, "Ký túc xá sắp tới giờ đóng cửa rồi, Tiểu Chu Chu thật sự không về sao?"

Vừa dứt lời, cửa phòng ngủ đã bị mở ra từ bên ngoài, Chu Thịnh Nam đã trở về.

https://thuviensach.vn

Chu Thịnh Nam mắc mưa, cả người ướt đẫm, hốc mắt còn hơi đỏ giống như đã khóc.

Phòng ký túc yên lặng một chút, Tần Noãn đi qua sờ lên trán Chu Thịnh Nam, "Sao cậu lại mắc mưa vậy? Đi tắm nhanh đi, nếu không sẽ sốt đấy."

Sớm biết như vậy, cô đã không để Cận Bùi Niên tới đón.

Chu Thịnh Nam cười cười, ngẩng đầu nói: "Mình còn chưa kịp chúc mừng cậu đã đính hôn nữa."

Nói xong, Chu Thịnh Nam lấy từ trong túi ra một cái hộp nhỏ tinh xảo, "Mình không biết mua gì nữa, đây là tâm ý của mình."

Tần Noãn nhận lấy, có hơi bận lòng nhìn cô nàng, "Cảm ơn cậu nhé."

Chu Thịnh Nam thở phào một hơi, "Mình không sao đâu, đi tắm đây."

Chu Thịnh Nam lấy quần áo vào phòng tắm, bên trong truyền ra tiếng nước rầm rầm.

Tần Noãn và hai người còn lại nhìn chằm chằm cửa phòng tắm một hồi, sau đó chạy ra hành lang ký túc xá, tới cửa sổ cuối dãy.

Cửa sổ kia vừa hay nhìn thấy được cổng chính của ký túc, Cận Bùi Niên đang đứng dưới ven đường, không hề cầm ô. Anh cứ lẳng lặng đứng thẳng người như vậy, không hề nói gì.

"Hai người họ xảy ra chuyện gì vậy? Anh ấy sẽ không đứng đây cả đêm đó chứ?" Tề Á Nhuỵ hỏi, cân nhắc xem có nên đi qua khuyên Cận Bùi Niên một chút không.

Tần Noãn suy nghĩ một lát, "Để mình đi hỏi thử xem." Nói xong, cô về phòng ký túc mặc áo khoác vào rồi chạy xuống lầu.

https://thuviensach.vn

Dưới màn đêm, Cận Bùi Niên nhìn thấy một bóng người đang chạy tới, thứ đầu tiên xuất hiện trong mắt anh là vui mừng. Nhưng sau khi thấy rõ người tới, khoé môi của anh liền lộ ra một tia tự giễu.

Trong tay Tần Noãn cầm ô, sau đó đưa cho anh một cái ô khác, "Có phải hai người lại cãi nhau không? Sớm biết như vậy thì tôi đã không để anh đón cậu ấy."

Cận Bùi Niên trầm mặc một lát, "Cô ấy không sao chứ?"

"Tuy không biết vì sao, nhưng cô ấy vẫn ổn."

Cận Bùi Niên nhìn về phía phòng ký túc xa xa, hơi xuất thần.

Từ đằng xa, Cố Ngôn Thanh lái xe tới, sau khi thấy anh, Tần Noãn vươn tay ngoắc anh lại đây.

Cô sợ mình không khuyên được Cận Bùi Niên nên lúc ra cổng đã gọi điện cho Cố Ngôn Thanh, không ngờ anh đến nhanh như vậy.

Cố Ngôn Thanh đi tới, thấy dáng vẻ lúc này của Cận Bùi Niên thì thở dài.

Anh vỗ vai Cận Bùi Niên một cái, "Muốn uống rượu không? Tôi uống với cậu."

Cận Bùi Niên vẫn như cũ, không hề nói chuyện.

"Bạn học đằng kia, ký túc tới giờ đóng cửa rồi, tranh thủ thời gian chút đi!" Dì quản lý đứng ở cổng vào hô to.

Cố Ngôn Thanh nói với Tần Noãn, "Không có gì đâu, em về phòng trước đi."

https://thuviensach.vn

Tần Noãn gật đầu, đưa cây dù trong tay cho Cố Ngôn Thanh rồi chạy về ký túc trước.

Lúc cô lên lầu, vừa đảo mắt thì thấy Chu Thịnh Nam đang đứng bên cửa sổ ngoài hành lang. Cô nàng đã tắm xong, trên người mặc áo ngủ thu đông, mái tóc dài ướt sũng rối tung, ánh mắt nhìn chằm chằm cổng lớn ký túc đằng xa, cũng đang xuất thần.

Tần Noãn đi qua, đứng bên cạnh cô nàng, "Trời rất lạnh rồi, sao hai cậu lại thành ra như vậy?"

Chu Thịnh Nam hoàn hồn, khẽ đáp: "Anh ấy vẫn luôn ôm hi vọng với mình, nhưng mình không muốn cản bước anh ấy, cho nên đã nói rõ ràng: tụi mình không có khả năng, đối với ai cũng... tốt."

Tần Noãn: "Cây tiên nhân cầu [1] trong ký túc xá là Cận Bùi Niên tặng cậu đúng không? Nếu cậu đã xem nó như báu vật, trong lòng để tâm đến anh ấy, tại sao lại nói là "không có khả năng"?"

Chu Thịnh Nam nhìn qua cô, "Mình đã kể cho cậu về chuyện của ba mình, nhớ không?"

Tần Noãn gật đầu.

"Năm ấy mình học cấp ba, ba của mình đâm chết người ta rồi ôm tiền trốn ra nước ngoài, để lại mẹ và mình ở lại đối mặt với mọi chuyện. Con trai của người bị đâm kia chính là đại ca của trường, cho nên mình ở trường... cậu có thể nghĩ."

"Lúc đó, toàn trường xem mình là địch. Mình đi trên đường sẽ bị người ném bóng rổ vào, mình xuống cầu thang sẽ có người đạp ngã, sách vở của mình sẽ có người hất thuốc màu lên, ngăn bàn của mình sẽ có người bỏ giun vào,... Tất cả mọi chuyện đều bình thường như cơm bữa."

https://thuviensach.vn

"Mọi người nói với mình rằng: cha nợ con trả, đây là mình nợ họ, cho nên mình không thể phản kháng, chỉ đành yên lặng chịu đựng bắt nạt. Chỉ có Cận Bùi Niên là không giống vậy, khi người khác bắt nạt mình, anh ấy là người đứng ra nói với mình rằng: mình không hề sai, kẻ sai chính là gã đàn ông đã bỏ rơi vợ con ấy, là kẻ không có trách nhiệm."

"Bởi vì mình mà anh ấy đối địch với mọi người. Lúc mình bị người khác lừa tới nhà gỗ hoang, thiếu chút bị lửa thiêu chết, là anh ấy đã bất chấp tất cả để xông vào cứu mình, kết quả bị lửa để lại sẹo."

"Cũng bởi vì mình, anh ấy đánh nhau với người ta, gãy mất một đoạn xương sườn. Trên thế giới này chưa từng có người đàn ông nào đối xử tối với mình như thế cả..."

Chu Thịnh Nam cười cười, nhìn qua Tần Noãn, "Nhưng mà mình không xứng với người đàn ông như thế. Anh ấy là người thừa kế tương lai của xí nghiệp Bùi thị, là con cưng của trời. Vốn dĩ anh ấy sẽ có một cuộc đời tốt nhất, nhưng lại vì quen biết mình mà thành tích học tập giảm xuống, cơ hội học bổng cũng không có, vết thương cũ chưa lành lại có vết thương mới chồng lên."

"Mẹ của anh ấy nói đúng, mình là con gái của tội phạm giết người, mình và anh ấy không cùng một thế giới. Chỉ cần mình nhớ kỹ anh ấy tốt với mình thế nào là được rồi, không nên kéo anh ấy xuống địa ngục với mình làm gì..."

Trong lòng Tần Noãn buồn xuống, nắm chặt bàn tay lạnh buốt của Chu Thịnh Nam.

Trầm mặc một lát, cô mở miệng, "Chuyện ba cậu làm thật sự không liên quan tới cậu mà."

"Mình biết."

https://thuviensach.vn

Tần Noãn vỗ vỗ vai Chu Thịnh Nam một cái, sau đó kéo cô nàng về ký túc xá.

...

Sau tối hôm đó, Cận Bùi Niên không đến tìm Chu Thịnh Nam nữa.

Sau khi khai giảng năm hai Đại học, Chu Thịnh Nam không trở về ký túc xá nữa.

Chu Thịnh Nam muốn làm người mẫu, nhân duyên đưa đẩy, cô nàng có cơ hội được giúp đỡ, cho nên không tiếp tục học Đại học nữa mà xuất ngoại đào tạo chuyên sâu. Đồ đạc trong ký túc xá, cô nàng không mang theo gì cả, bao gồm cả cây tiên nhân cầu kia.

Lúc Tần Noãn gọi điện thoại hỏi Chu Thịnh Nam muốn xử lý thế nào, Chu Thịnh Nam trầm mặc rất lâu.

Sau đó, cô nàng nhẹ giọng nói: "Cậu vứt nó đi, dù sao mình và anh ấy cũng nên dừng ở đây thôi."

Càng về sau nữa, Tần Noãn hiếm khi gặp lại Cận Bùi Niên, chỉ đôi khi nhìn thấy anh ta đi cùng Cố Ngôn Thanh. Cả người Cận Bùi Niên lạnh lùng, gần như không hề cười nữa, lời nói cũng ít đi.

"Hai người họ không nên có kết cục như vậy..." Tần Noãn hơi xúc động.

"Có duyên ắt sẽ gặp lại thôi." Cố Ngôn Thanh nắm tay cô, ngữ điệu bình thản.

Tần Noãn nâng mắt, tự nhiên có hơi lo lắng, "Cố Ngôn Thanh, chúng ta sẽ không xa nhau đâu, phải không ạ?"

Cố Ngôn Thanh ôm cô một cái, hôn lên trái cô, "Sẽ không."

https://thuviensach.vn

Anh giúp cô mở cửa xe, "Em lên xe đi."

Tần Noãn ngoan ngoãn ngồi vào trong.

Hôm nay là cuối tuần, hai người dự định sẽ tới biệt thự phía Nam ngoại ô. Ở đó yên tĩnh, Cố Ngôn Thanh muốn viết chương trình, cô có thể vẽ tranh ở bên cạnh anh.

Lúc chiếc xe dừng trong bãi đỗ, Tần Noãn khoác tay Cố Ngôn Thanh đi về biệt thự, từ xa chợt thấy một người đàn bà đang đứng ở kia.

Lúc nhìn thấy cô, phản ứng đầu tiên của người đàn bà là luống cuống, sau đó cười với cô, "Noãn Noãn à."

Tần Noãn ngây ra một lát, thu lại ý cười, lực đạo nắm tay của Cố Ngôn Thanh chợt mạnh hơn.

Cố Ngôn Thanh đưa mắt nhìn bà ta, sau đó đặt tay cô vào lòng bàn tay của mình, đôi mắt lạnh đi.

Người đàn bà đi tới, dò xét Cố Ngôn Thanh một chút, sau đó nói với Tần Noãn, "Mẹ nghe ba con nói con đính hôn rồi, cho nên tới nhìn một chút."

Sắc mặt của cô hơi tái đi, cúi đầu không nói gì. Trong lòng cô chợt nhói lên một cái, đôi mắt nén lại cơn giận, cả người cũng hơi run lên.

Cố Ngôn Thanh khẽ vuốt sườn mặt của cô, điểm lên trán cô một cái, dịu dàng nói: "Em về nhà đợi anh trước đi."

Tần Noãn nhẹ gật đầu, không hề nhìn người đàn bà kia dù chỉ một cái. Cô mở cửa vào nhà, sau đó một mình trốn ở góc tường sau cửa.

Tần Noãn ngồi xổm trên mặt đất, lúc nhắm mắt lại chỉ thấy hình ảnh năm đó, lúc bà ta bỏ cô đi và những lời vô tình mà bà ta đã nói.

https://thuviensach.vn

Nếu như lúc trước đã lựa chọn bỏ rơi cô, tại sao bây giờ bà ta lại nhiều lần tới tìm cô làm gì? Chẳng lẽ bà ta không thể đừng tới gặp cô nữa, để cô sống vui vẻ được sao?

Tần Noãn cuộn người, nước mắt từng giọt rơi xuống.

Cửa nhà khép hờ, Cố Ngôn Thanh và người đàn bà kia đứng bên ngoài, cách một kẽ hở, Tần Noãn nghe thấy họ nói chuyện bên ngoài.

Bởi vì cảm xúc kích động vừa nãy cho nên cô không nghe rõ lời họ nói, mãi đến khi tâm trạng bình tĩnh lại rồi, cô mới nghe thấy giọng nói của Cố Ngôn Thanh đang ở bên ngoài ẩn chứa tức giận.

"Tôi còn gọi dì một tiếng "dì" là do dì đã sinh ra cô gái tốt nhất thế giới này cho tôi, để cô ấy có cơ hội tới bên cạnh tôi. Nhưng cũng chỉ như vậy thôi, còn muốn làm mẹ của cô ấy sao, dì chưa đủ tư cách!"

"Đối với dì mà nói, Noãn Noãn cùng lắm chỉ là hoa dệt trên gấm, dì có cũng được, không có cũng không sao. Lúc cần thì dì ôm cô ấy vào lòng, lúc không cần nữa liền ném cô ấy sang một bên."

"Nhưng bây giờ, cô ấy là báu vật của tôi, quý giá cực kỳ, tôi không cho phép bất kỳ ai tổn thương cô ấy, hay muốn kích động cô ấy nữa."

"Nếu như dì hối hận với cô ấy thì dùng nửa đời còn lại của mình mà sám hối đi, đừng có mượn cớ muốn bù đắp mà tới đây tổn thương hay kích động cô ấy."

"Dì biết rõ cái tình thương của mẹ này không bù đắp được cho cô ấy, chỉ là trong lòng dì vẫn cảm thấy thua thiệt mà thôi. Nếu đã tư lợi như vậy, dì còn phải làm bộ làm tịch cái gì? Còn dám yêu cầu tha thứ xa vời với cô ấy nữa?"

https://thuviensach.vn

"Cô ấy là cô gái trong lòng tôi, cũng là điểm giới hạn của tôi, cho nên tôi sẽ không khoan dung cho bất kỳ ai tổn thương cô ấy. Hôm nay là lần đầu tiên nhìn thấy dì tới tìm cô ấy, tôi cũng hi vọng là lần cuối cùng."

"Nếu như dì muốn quãng đời còn lại của mình được yên ổn thì tốt nhất nhớ kỹ lời nói hôm nay của tôi. Nếu không, dì làm cô ấy đau một chút, tôi nhất định sẽ trả lại trăm lần của một chút ấy cho dì. Nếu dì muốn thì cứ thử xem, tôi luôn đợi đấy."

Bên ngoài dần yên ắng lại.

Một lát sau, cửa vào bị người bên ngoài đẩy ra. Sau khi đi vào, Cố Ngôn Thanh đóng cửa lại.

Nhìn thấy Tần Noãn đang ngồi dưới đất, anh khẽ nhíu mày, khom lưng bế cô lên, nhẹ nhàng đặt cô xuống ghế salon trong phòng khách.

Tần Noãn ngây ngốc nhìn anh, khoé mi còn vương nước mắt.

Cố Ngôn Thanh ngồi xuống bên cạnh cô, hôn lên ẩm ướt bên mát cô. Anh đau lòng ôm cô vào ngực, "Chuyện trước kia đều đã qua rồi, sau này em đã có anh."

Tần Noãn nghe thấy mùi hương quen thuộc trên người anh, trái tim lập tức được ấm áp lấp đầy.

Nhớ lại những lời anh vừa nói, Tần Noãn nói khẽ, "Bình thường anh rất dịu dàng, em chưa từng thấy anh cãi nhau với ai, cũng không nghĩ tới anh sẽ... uy hiếp người khác."

Cố Ngôn Thanh vuốt mái tóc dài trên vai cô, "Trước đây, lúc biết được chuyện của em, anh đã dùng nhân lực của Lục gia để điều tra bà ta."

Tần Noãn kinh ngạc ngẩng đầu.

https://thuviensach.vn

Cố Ngôn Thanh nói: "Sau khi bà ta bỏ em lại đã gả cho một gã giàu có, nhưng mấy năm nay chậm sinh được con, cho nên quan hệ vợ chồng không tốt. Gã kia bao nuôi tình nhân bên ngoài, còn có con riêng, dường như có ý định ly hôn với bà ta nữa. Bây giờ bà ta chỉ là chim sợ cành cong, nhất không khỏi doạ [2] mà thôi."

Tần Noãn nghe xong, khoé môi giật giật, "Lúc còn nghèo túng, có phải con người mới nhớ lại những điều thân thuộc hay không? Lúc bà ta sống tốt thì ném em sang một bên, đến hôm nay khổ rồi mới nhớ đến bản thân còn có đứa con gái này..."

"Đó là sự lựa chọn của bà ta, không liên quan gì tới em, chúng ta không cần bận tâm nữa." Cố Ngôn Thanh nhẹ xoa đầu cô, dịu dàng nói.

Tần Noãn gật đầu, "Năm đó bà ta đã bỏ mặc em, sau này em sẽ không nhận lại bà ta nữa."

Nói xong, cô ôm lấy cổ của anh, "Vừa nãy em nghe anh nói, em là báu vật của anh, cực kỳ trân quý."

Cố Ngôn Thanh nhìn cô, nỉ non cất giọng: "Bé con quý giá của anh, sau này anh sẽ không để ai bắt nạt em."

"Mẹ em không được, ba em cũng không thể."

Cố Ngôn Thanh phủ lên môi cô, thâm tình ôm hôn.

———

[1] Cây tiên nhân cầu: hình ảnh minh hoạ:

[2] Chim sợ cành cong, nhất không khỏi doạ: mô tả người đã từng gặp những tình huống bị tổn thương và làm cho sợ hãi thì thường sẽ trở nên hoảng sợ hay nghi hoặc khi gặp phải một tình huống, hoàn cảnh tương tự

https://thuviensach.vn

(Theo phunutoday.vn); cho nên bà Giang Cầm này mới tìm Tần Noãn làm chỗ dựa.

https://thuviensach.vn

Chương 46: Cố Ngôn Thanh, sao anh lại không hiểu phong tình thế chứ?

Edit: Xiao Yi.

Đã rất lâu rồi, Tần Noãn chưa nằm mơ thấy ác mộng, hôm nay người đàn bà kia tìm đến, ngược lại hại cô mơ thấy chúng.

Tần Noãn mơ thấy những đêm ngày còn ở nước ngoài kia.

Volant lại tới, ở bên ngoài không ngừng đập lên cửa phòng.

Cô bị doạ sợ, kéo căng màn cửa che lại ánh sáng bên ngoài, một mình co quắp trong góc tường, trong lòng gào thét: *Mẹ ơi, cứu con!*

Sau đó, cửa phòng bị đạp vỡ, cô bị doạ đến, bởi vì cửa phòng đã khoá trái rồi cơ mà? Cô đành tự giam mình trong tủ quần áo.

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân lẫn tiếng chửi mắng, chúng từ tốn lại gần cô, đồ dùng trong phòng hay trong nhà đều bị đập nát, vang lên tiếng rơi vỡ lốp bốp.

Cô co quắp người trong tủ quần áo, nín thở mà rơi nước mắt, ngay cả thở mạnh cũng không dám…

Trong màn đêm mà giơ tay cũng không thấy được năm ngón ấy, bên ngoài

https://thuviensach.vn

không ngừng truyền đến tiếng động, tất cả sợ hãi và tuyệt vọng dần dần cắn nuốt cô.

Tiếng bước chân của Volant càng ngày càng gần, cuối cùng gã đạp cửa phòng ngủ ra.

Cô bị doạ đến cắn chặt cánh tay không để bản thân phát ra tiếng.

Cách tủ quần áo, cô nghe thấy thanh âm phát ra khi gã tìm đồ vật trong phòng.

Thời gian trôi qua, tiếng bước chân của Volant tới gần tủ quần áo. Cuối cùng, gã dừng lại, đe doạ nói: “Quỷ nhỏ, mày ra đây!”

Tần Noãn sợ run cả người, không dám lên tiếng.

Volant tiếp tục đứng bên ngoài tủ quần áo, đe doạ: “Mẹ mày bỏ mày lại mà đi, nhất định bà ta có để tiền cho mày đúng không? Ở đâu? Mày đưa tiền cho tao, tao sẽ không bắt nạt con nít.”

Trong tủ quần áo là một khoảng tối tăm, hô hấp của Tần Noãn có hơi khó khăn. Cô run lẩy bẩy, quật cường không lên tiếng.

“Mày còn không ra thì tao mở cửa đấy!” Giọng nói của Volant dần mất đi kiên nhẫn, đạp vào tủ quần áo một cái.

Cuối cùng, cô không nhịn được bật khóc thút thít, trong lòng cực kỳ khát vọng mẹ sẽ trở về với gã, hay ba đến đây cứu mình.

Thế nhưng, hai người họ không đến, chỉ có cửa tủ quần áo là bị Volant mở ra.

https://thuviensach.vn

Gã túm cánh tay của cô kéo ra ngoài, cô quật cường phản kháng lại, trong phút chốc, cô gào khóc kêu lên: “Cố Ngôn Thanh, cứu em với!”

Cô cắn lấy cánh tay của Volant, mơ hồ cứ lặp đi lặp lại cái tên ‘Cố Ngôn Thanh’ này, cả người run lên như mất đi lý trí.

Volant đột nhiên dịu dàng trở lại, cúi người khẽ vuốt bờ vai của cô.

Trong đêm tối, cô nghe thấy giọng của Cố Ngôn Thanh, “Noãn Noãn à, đừng sợ nhé.”

Lúc lấy lại ý thức rồi, Tần Noãn phát hiện bản thân đang ở trong phòng ngủ tại biệt thự phía Nam ngoại ô của mình. Giờ phút này, cô đang được Cố Ngôn Thanh ôm vào lòng, mà cô lại dùng hết sức lực mà cắn vào tay của anh.

Cố Ngôn Thanh không gỡ ra, chỉ nhẹ giọng dỗ dành, “Không sao rồi, chỉ là giấc mơ thôi, em đừng sợ nữa.”

Tần Noãn hoàn hồn, buông lỏng cánh tay của anh ra, chợt thấy trên da thịt của anh bị cô cắn đến chảy máu.

Thấy thần sắc của cô như vậy, Cố Ngôn Thanh kéo ống tay áo xuống che đi cánh tay của mình. Anh bưng mặt cô lên, giúp cô lau nước mắt, “Không sao nữa rồi, anh đang ở đây.”

Tần Noãn đã tỉnh táo lại, tầm mắt lại rơi xuống cánh tay của anh, áy náy nói: “Em… thật xin lỗi.”

Không biết cô đã khóc bao lâu mà bây giờ, chất giọng vừa khô vừa mất tiếng.

https://thuviensach.vn

“Anh để em nhìn nó đi,” Tần Noãn vươn tay kéo ống tay áo của anh lên.

Cố Ngôn Thanh né tránh động tác của cô, chỉ kéo cô ôm vào lòng, “Cánh tay của anh không đau, nhưng em như thế khiến anh rất đau lòng.”

Sống mũi Tần Noãn trào ra một sự chua xót, hai tay ôm chặt eo anh. Cô chôn mặt vào lòng anh, rất lâu sau mới nhẹ giọng nói: “Em chỉ là… phản kháng như trong cơn ác mộng đó.”

Cố Ngôn Thanh vuốt lưng của cô, dưới mi mắt toát lên mấy phần sắc lạnh, “Đã hai lần rồi, sau này anh không cho phép người đàn bà kia đến tìm em nữa.”

Tần Noãn dựa vào lòng anh một lát rồi ngồi xuống, đưa mắt nhìn đồng hồ treo tường.

Ba giờ sáng.

“Em không sao ạ, đã làm phiền đến giấc ngủ của anh rồi.” Tối hôm nay Cố Ngôn Thanh ngủ ở phòng sách, chắc là anh nghe thấy động tĩnh nên mới bị đánh thức.

“Anh đi ngủ đi, em…”

Cố Ngôn Thanh khẽ hôn lên đỉnh đầu của cô, ngắt lời: “Anh không đi đâu cả, anh trông nom em ngủ.”

Tần Noãn suy nghĩ, xê dịch ra bên cạnh một chút, “Vậy anh ngủ ở đây cũng được. Dù sao không phải là anh chưa từng ngủ qua.”

Cố Ngôn Thanh nhướn mày nhìn cô, bên trong ánh mắt lộ ra mấy phần nóng bỏng và dịu dàng, “Noãn Noãn, em như vậy sẽ khiến anh lầm tưởng

https://thuviensach.vn

đó là một lời mời đấy.”

Vừa nói, anh vừa như có như không vuốt nhẹ chiếc nhẫn đính hôn trên ngón tay của cô một cái, như đang nhắc nhở cô cái gì.

“…”

Tần Noãn không nói chuyện, rút tay tắt đèn lớn trong phòng đi, chỉ để lại một chiếc đèn ngủ đằng xa.

Sau đó, cô tự mình nằm xuống, đắp kín chăn.

Cố Ngôn Thanh ngồi bên giường của cô một lát, cuối cùng cũng vén chăn nằm xuống bên cạnh cô.

Trên giường vương lại hơi thở của cô, khiến cho hô hấp của anh hơi khựng lại. Ngay khi Cố Ngôn Thanh vừa định nói mình xuống đất nằm, đột nhiên cô lại vươn tay tắt nốt ngọn đèn cuối cùng trong phòng.

Lập tức, trong phòng tối đen như mực.

Cố Ngôn Thanh khẽ giật mình, nắm lấy tay của người bên cạnh, có hơi bận lòng hỏi: “Không phải em sợ tối sao?”

Tần Noãn quay sang, ôm lấy anh, lấy hết dũng khí nói: “Anh ở đây rồi, nên em không sợ ạ.”

Cô cũng không thể sợ tối cả đời được.

Tần Noãn ôm rất chặt, lộ ra tâm trạng đang căng thẳng của mình. Trong lúc nhất thời, Cố Ngôn Thanh không thể đẩy cô ra để xuống đất ngủ được…

https://thuviensach.vn

Trên người cô mang theo hương thơm ngát, quẩn quanh chóp mũi của anh, trong màn đêm, chúng được phóng đại vô hạn, khiến anh không thể buông ra.

Hô hấp của Cố Ngôn Thanh có hơi nặng đi, tỉnh hết cả ngủ.

“Anh mệt không ạ?” Tần Noãn đột nhiên hỏi.

Cố Ngôn Thanh chậm rãi nhắm mắt lại, giả vờ bình tĩnh đáp: “Ừm.”

“Nhưng em không mệt.”

“… Vậy anh trò chuyện với em nhé?”

Tần Noãn trở mình, nép vào trong ngực anh, cảm nhận được nhịp tim của anh còn mạnh mẽ hơn bình thường. Cô lập tức cưỡng ép cầm lấy hai tay của anh vòng lên eo mình, “Trong phòng tối đen như vậy, em vẫn có hơi sợ, cho nên em muốn anh ôm chặt em.”

Hai tay vừa chạm phải eo của cô, Cố Ngôn Thanh liền rút lại, “Em vẫn nên ngủ đi nào.”

Nói xong, anh đẩy cô nằm xuống ngay ngắn.

Tần Noãn lại xáp vào lần nữa, gối lên khuỷu tay của anh, hô hấp rất nhạt vờn bên tai anh. Một cái tay của cô tìm tòi trong bóng đêm, khẽ vuốt lên gương mặt anh một cái.

Cố Ngôn Thanh bị cô trêu chọc đến tâm phiền ý loạn [1]. Anh nắm lấy bàn tay không an phận kia, đưa mắt nhìn cô, “Noãn Noãn, anh sẽ không hiểu sai ý của em đấy chứ? Em muốn làm gì?”

https://thuviensach.vn

“Ý gì ạ?” Tần Noãn khó hiểu hỏi lại một câu, giải thích nói: “Em làm thế mới có cảm giác an toàn thôi.”

Cố Ngôn Thanh thở dài, buông cô ra, “Anh buồn ngủ rồi, em cũng ngủ đi.”

Nói xong, anh trở mình đưa lưng về phía cô.

Tần Noãn nhìn dáng hình tấm lưng của anh, nhíu mày nói: “Cố Ngôn Thanh, sao anh lại không hiểu phong tình thế chứ?”

Cô cũng quay lưng đi, có chút giận dỗi.

Nghe thấy cô nói, Cố Ngôn Thanh đơ ra một hồi. Sau khi nhận ra ẩn ý trong lời nói của cô, anh quay người lại nhìn cô, im lặng một lát rồi nói: “Anh, chưa chuẩn bị.”

Thấy cô không nói gì, anh lại bổ sung thêm một câu, “Anh chưa mua ‘nó’.”

Tần Noãn không hề đáp lại, giống như ngủ rồi.

Cố Ngôn Thanh gác đầu lên cánh tay, nằm nghiêng nhìn cô. Vốn dĩ anh định sau khi lĩnh chứng mới làm, nhưng nếu sớm biết bạn gái nhà mình chủ động như thế, anh liền sớm chuẩn bị mới phải.

Cố Ngôn Thanh bất đắc dĩ cười cười, vòng tay qua eo của cô, ghé vào tai cô thì thầm, “Hay là bây giờ anh đi mua nhé?”

Tần Noãn giật mình, quay người lại rúc vào lòng anh, sau đó ôm lấy anh.

Nửa ngày sao đó, Cố Ngôn Thanh nghe thấy cô khẽ nói: “Em mua rồi ạ.”

Anh hơi kinh ngạc, cúi đầu nhìn cô hồi lâu, vừa có một phần kinh hỉ, vừa

https://thuviensach.vn

có mười phần không ngờ đến, giống như gặp ảo giác vậy, “Em, vừa nói gì?”

“…” Tần Noãn đột nhiên hối hận, sửa miệng đáp: “Em nói em buồn ngủ ạ.”

Cố Ngôn Thanh bất ngờ quay người ép cô lại, nhướn mày hỏi: “Em mua hồi nào?”

“Mua gì cơ ạ?” Tần Noãn giả ngu với anh.

Cố Ngôn Thanh cười nhẹ thành tiếng, “Em cứ nói đi, mua cái gì nào?”

“Cái gì em cũng không có mua!” Tần Noãn đẩy anh ra, “Em mệt rồi.”

Cố Ngôn Thanh bất đắc dĩ, bị cô câu dẫn đến không bình tĩnh được, cuối cùng anh chỉ có thể dụ dỗ, “Hay là em bán ‘nó’ lại cho anh nhé?”

Tần Noãn mỉm cười không nói lời nào.

Cố Ngôn Thanh: “Anh trả gấp hai mươi lần giá em đã mua.”

Tần Noãn lắc đầu, “Em không bán đâu.”

Cố Ngôn Thanh: “Anh cho em một chiếc máy bay tư nhân, thế nào?”

Tần Noãn vẫn lắc đầu như cũ, “Em không đổi đâu.”

“Vậy em muốn cái gì, anh đổi với em hết.”

“Không đổi đấy ạ.”

Cố Ngôn Thanh bất đắc dĩ nhìn cô, cuối cùng trực tiếp phủ lên môi cô. Anh

https://thuviensach.vn

hơi mất kiên nhẫn, “Vậy thì bỏ đi, tối nay là em dụ dỗ anh, tự mà chịu hậu quả.”

Bàn tay của anh luồn vào bên hông cô.

Tần Noãn ‘ưm’ một tiếng, yên lặng đặt một thứ vào trong lòng bàn tay của anh.

Cố Ngôn Thanh có hơi khựng người, trong màn đêm, anh không nhịn được cong môi, ánh mắt sáng lên.

Cô thật sự có cái này.

Cố Ngôn Thanh nắm lấy bàn tay của cô ghì lên đầu giường, mười ngón đan nhau. Trong lúc nhất thời, anh không kiêng kỵ gì mà hôn xuống ngực của cô, vừa dịu dàng vừa thành kính.

Thật ra Tần Noãn có hơi căng thẳng, cô không ngờ rằng anh lại có thể kiên nhẫn và dịu dàng hơn trong tưởng tượng của mình.

Lúc anh tiến vào, tuy có đau đớn, nhưng rất nhanh đã bị yêu thương lấp đầy.

Đã nhiều năm nay, Tần Noãn vẫn luôn trôi nổi không nơi nương tựa, cuối cùng bây giờ cũng có được một bến đỗ.

…

Dây dưa một đêm, Tần Noãn ngủ thẳng đến chiều ngày hôm sau.

Lúc cô tỉnh lại, Cố Ngôn Thanh không có ở đây. Cô mặc quần áo vào rồi xuống giường, đột nhiên nghĩ tới gì đó, cô mở ngăn kéo tủ đầu giường ra.

https://thuviensach.vn

Đồ vật cô giữ không thấy đâu nữa.

Cố Ngôn Thanh mở cửa đi vào, thấy cô đang ngẩn người nhìn chằm chằm ngăn kéo trống không thì anh dựa lên cửa, cong môi cười với cô, “Anh tịch thu rồi.”

Tần Noãn cau mày, có hơi mất hứng.

Cố Ngôn Thanh đi qua, ôm lấy cô từ phía sau, “Em giữ nó làm gì? Phải có anh ở đây mới có tác dụng chứ.”

Ánh mắt nhìn xuống dấu hôn trên cổ Tần Noãn, anh liền nhớ lại kiều diễm của tối hôm qua, ôm chặt người trong lòng hơn một chút, “Dù sao đều dùng hết lên người em, anh thay em giữ cũng giống nhau thôi.”

“Ai muốn anh giữ thay đâu chứ!” Tần Noãn không phục, “Anh là trộm đồ của em.”

Cố Ngôn Thanh nhẹ mút vành tai của cô một cái, “Đầy ngăn kéo đều là ‘nó’, em còn chưa nói cho anh là mua hồi nào đấy.”

Bên tai của cô hơi nóng, xấu hổ trả lời: “Là 11 tháng mười một năm ngoái, em mua trên mạng ạ.”

Cố Ngôn Thanh hồi tưởng một chút, cười khẽ, “Không phải đó là sau khi chúng ta đính hôn không lâu sao? Xem ra Noãn Noãn nhà anh còn nóng vội hơn cả anh nữa.”

Tần Noãn quay người, dùng sức đạp anh một cước, ngẩng đầu phản bác, “Em đây là chuẩn bị cho bất kỳ tình huống nào thôi!”

https://thuviensach.vn

Cố Ngôn Thanh nhìn cô, ngoắc ngoắc ngón trỏ, cúi người lại gần, “Giống như tối hôm qua sao?”

Lời nói vừa dứt, anh đẩy cô ngã xuống giường lớn mềm mại, áp gương mặt khôi ngô tuấn lãng lại gần. Anh nhắm mắt lại, bên môi mang theo nụ cười nhẹ.

Tần Noãn đỏ mặt, “Em, em đi rửa mặt đây!”

Cô đẩy anh ra, chạy biến vào phòng tắm, đóng cửa lại.

———

[1] Tâm phiền ý loạn: trong lòng bồn chồn, suy nghĩ đi xa, phiền nhiễu mạch nghĩ trong đầu (đại loại vậy) – ở đây chỉ Cố Ngôn Thanh hơi bị rối rồi :v

https://thuviensach.vn

Chương 47: Anh muốn cái gì em cũng tặng sao?

Edit: Xiao Yi.

Năm tư Đại học, Cố Ngôn Thanh sáng lập đội IT phát triển phần mềm, gần như không trọ ở trường nữa.

Tần Noãn lên năm ba cũng bận rộn việc học, ngoại trừ lên lớp thì cô còn có mấy loại thí nghiệm, cơ hội gặp mặt giữa hai người dần ít đi.

Ngày hôm đó, Tần Noãn, Tề Á Nhuỵ và Tô Tử Hân ôm sách vở trở về ký túc xá, được nửa đường thì Tề Á Nhuỵ nhận được điện thoại của Điền Phi Chương, cô nàng lập tức thảy đống sách vở vào ngực Tô Tử Hân rồi vui vẻ chạy đi.

Tô Tử Hân bất đắc dĩ lắc đầu, đưa mắt nhìn sang Tần Noãn, “Hình như đại thần nhà cậu đã lâu rồi chưa về trường à?”

Tần Noãn cẩn thận suy nghĩ, ước chừng gần nửa tháng rồi.

Trước kia, dù cho hai người ít khi gặp mặt nhưng thứ bảy và chủ nhật vẫn tranh thủ ở cùng một chỗ. Nhưng gần đây, Cố Ngôn Thanh đặc biệt bận rộn, chỉ có buổi tối là gọi điện được cho cô, nhưng không có về trường học tìm cô được.

https://thuviensach.vn

“Bởi vì thời kỳ đầu khi lập nghiệp nên anh ấy dường như bận lắm, có rất nhiều chuyện anh ấy phải đích thân đi làm.” Tần Noãn trả lời.

Tô Tử Hân ‘chậc chậc’ hai tiếng, quàng một cánh tay qua vai cô, “Có điều anh ấy cứ bỏ cậu lại trường như vậy mà vẫn yên tâm à?”

“Ý cậu là sao?”

Tô Tử Hân chớp mắt với cô, “Anh ấy không sợ cậu bị người khác đào chân tường [1] cướp mất à?”

Tần Noãn nghe vậy liền cười, “Hình như cũng không ai dám mà, từ khi mình đi với anh ấy đã không gặp chuyện bị sinh viên nam khác bày tỏ rồi. Thư tình lại càng không có.”

Tô Tử Hân: “Trước kia là trước kia, nhưng bây giờ có thể không hẳn à nha. Cố Ngôn Thanh học năm tư rồi, gần như không về trường nữa, cho dù có về thì anh ấy cũng chỉ lái xe đón cậu thôi. Mình đoán là tân sinh viên năm nhất khoá này không biết đến nhân vật phong vân như anh ấy, từ đó sẽ không biết cậu là hoa đã có chủ đâu.”

Từ năm ba đến năm tư, Cố Ngôn Thanh càng toát ra vẻ tài giỏi ngút trời mà không lộ mặt [2]. Những tin tức liên quan đến anh ấy trên diễn đàn cũng không nhiều lắm, mọi người lại chú ý người mới hơn, ví dụ như Hội trưởng Hội sinh viên nhiệm kỳ mới là Mục Lăng Thành.

Tần Noãn nghe ra ý tứ bên trong lời nói của Tô Tử Hân, nhún vai, “Cậu đừng có nói là cảm thấy tân sinh viên sẽ hứng thú với một bà chị như mình đấy nhé? Tỷ đệ luyến dạo này không thịnh hành đâu.”

Lúc hai người đi ngang qua sân bóng rổ, nhóm sinh viên nữ ở đấy đang tranh đoạt như ong vỡ tổ.

https://thuviensach.vn

Rất lâu rồi chưa thấy qua tình cảnh như vậy, Tần Noãn tò mò nhìn về phía cửa sân bóng, kinh ngạc một chút, “Khoa Cơ khí – Điện tử tụi mình và khoa Khoa học máy tính có trận bóng rổ vào hôm nay à?”

Vẻ mặt của Tô Tử Hân cũng là vừa mới biết.

Có mấy sinh viên nữ đi qua bên cạnh hai người, tiếng nói chuyện truyền vào tai:

“Nghe nói khoa Cơ khí – Điện tử là nhiều sinh viên nam nhất, nhưng dáng vẻ đẹp trai thì phải kể đến khoa Khoa học máy tính.”

“Tin tức đáng tin cậy đây, Mục Lăng Thành cũng sẽ tham gia trận đấu hôm nay, nghe đồn khi chơi bóng, cậu ấy đặc biệt soái luôn. Mình nhất định phải ngắm cậu ấy đánh cho khoa Cơ khí – Điện tử tan tác.”

“Nhanh lên nhanh lên, lát nữa không có chỗ ngồi bây giờ.”

Tô Tử Hân và Tần Noãn nhìn nhau nửa ngày, sau đó, Tô Tử Hân cười hỏi: “Để mình phỏng vấn một chút, khoa của bạn trai nhà cậu và khoa của chính cậu thi đấu, cậu ủng hộ ai nào?”

Tần Noãn: “…”

Lúc này đã có mấy người sinh viên nam vây quanh trước mặt hai người, có người xấu hổ chào hỏi Tần Noãn, “Chị là tiền bối năm ba của khoa Cơ khí – Điện tử đúng không ạ?”

Tần Noãn ngẩn ra một lúc, còn chưa hoàn hồn thì Tô Tử Hân đã trả lời thay cô, “Đúng vậy, cậu ấy chính là Tần Noãn.”

https://thuviensach.vn

Sinh viên nam cười, “Xin chào tiền bối, em và chị học cùng khoa đấy ạ, em tên là Đỗ Vân Huy.”

Tần Noãn lễ độ gật đầu, “Chào cậu.”

Hai tay Đỗ Vân Huy vẫn luôn để phía sau, thoạt nhìn có hơi khách sáo. Đỗ Vân Huy muốn nói gì đó nhưng lại thôi, sau khi trầm mặt một lát, cậu hỏi: “Hôm nay khoa mình thi đấu, chị đến cổ vũ cho khoa chúng ta phải không?”

“Tôi…” Tần Noãn có hơi do dự.

Đỗ Vân Huy đột nhiên xoè một cái hộp thủ công từ phía sau lưng ra, hai tay dâng tới, lấy hết dũng khí cao giọng nói: “Tiền bối, từ lâu em đã thích chị rồi, đây… là những bức thư em viết cho chị nhưng vẫn chưa gửi. Em… em muốn xin chị đồng ý làm bạn gái của em ạ!”

Giọng câu ta khá lớn khiến người xung quanh nghe được, lập tức nhao nhao bu lại cửa sân bóng rổ. Những người vốn dĩ đã vào giành chỗ ngồi, lúc nghe thấy động tĩnh cũng chạy lại vây xem.

Tô Tử Hân huých vai Tần Noãn, nhỏ giọng: “Mình đã nói gì nào?”

Lần này bị bày tỏ mà chưa kịp chuẩn bị, mà Tần Noãn cũng lâu rồi chưa trải qua tình huống như vậy, cho nên nhất thời cả người ngây ra.

Xung quanh có người bàn tán ầm ĩ, còn có người biết được Tần Noãn, dáng vẻ và thái độ đều là xem náo nhiệt, ồn ào vỗ tay, hô hào ‘Đồng ý cậu ấy đi’.

Tần Noãn hoàn hồn, nhìn Đỗ Vân Huy hai tay cầm chiếc hộp, cô tận lực lễ độ mà gật đầu, “Tôi có bạn trai rồi.”

https://thuviensach.vn

Đỗ Vân Huy ngẩn ra một lát, rõ ràng không tin, “Em đã để ý chị hơn một tháng, mỗi ngày chị đều tới lớp, đi căn – tin hoặc về ký túc, em chưa từng thấy chị gặp bạn trai.”

Sắc mặt của Tần Noãn lạnh đi, “Cậu theo dõi tôi?”

“Tiền bối, chị đừng hiểu lầm, em chỉ là không nhịn được muốn nhìn chị thêm một chút thôi ạ. Em không hề có ý định xúc phạm chị, mỗi ngày em đều viết thư cho chị nữa, em…”

“Cảm ơn cậu đã thích bạn gái của tôi, nhưng mà —” Chẳng biết từ khi nào, Cố Ngôn Thanh đã đi tới, đứng trước mặt Tần Noãn.

Anh nắm tay của cô, ánh mắt dời qua gương mặt của Đỗ Vân Huy, mang theo ý giận lạnh lùng, “Cố ý theo dõi người khác là một hành vi rất không lễ phép. Tôi hi vọng chuyện này chỉ xảy ra một lần, nếu còn có lần sau sẽ không giải quyết như vầy nữa.”

Đỗ Vân Huy sững người nhìn sinh viên nam vừa xuất hiện. Thân hình của anh cao lớn, khí chất kiêu ngạo, thoạt nhìn liền thấy có phần không dễ trêu chọc, nhưng anh vô cùng lạ mặt.

Cho nên cậu chỉ vào Cố Ngôn Thanh, hỏi: “Anh… anh là ai?”

Tần Noãn khoác cánh tay của anh, “Anh ấy là bạn trai của tôi.”

Sắc mặt của Đỗ Vân Huy có hơi xấu hổ, lập tức quay người chạy đi.

Cố Ngôn Thanh nhìn qua Tần Noãn, lông mày hơi nhíu lại, “Sao em ngốc thế? Bị người ta theo dõi hơn một tháng cũng không biết?”

May mắn là cậu sinh viên kia không có làm cái gì, nếu không, Cố Ngôn

https://thuviensach.vn

Thanh tưởng tượng đã thấy không rét mà run.

Tần Noãn nhíu mày, hất tay anh ra, “Anh còn không biết xấu hổ mà dạy dỗ em à?”

“…” Cố Ngôn Thanh nhận sai, “Là anh không đúng, khoảng thời gian trước nhận một dự án nên thời gian tương đối gấp. Sau này anh sẽ thường xuyên trở về trường với em.”

Nói xong, anh ngừng một chút, sắc mặt không tốt, “Cậu ta theo dõi em được một tháng, còn cố tình chọn hôm nay sân bóng rổ có nhiều người để bày tỏ, xem ra tâm tư của cậu ta có hơi sâu đấy.”

Tần Noãn liếc anh một cái, “Sao hôm nay anh lại đột nhiên về trường thế?”

Cố Ngôn Thanh nhìn qua hướng sân bóng rổ, “Bị mấy người bạn cùng phòng kéo tới xem trận đấu, anh đang tính đối phó họ một chút rồi đi tìm em.”

Cố Ngôn Thanh vừa nói xong, Điền Phi Chương, Tề Á Nhuỵ và Khâu Viễn trùng hợp đi tới.

Điền Phi Chương và Tề Á Nhuỵ đang cãi nhau, một người nói khoa Khoa học máy tính sẽ thắng, người còn lại thì nói khoa Cơ khí – Điện tử thắng.

Tần Noãn nhướn mày nhìn Cố Ngôn Thanh, “Vậy anh tới để cổ vũ ai nào?”

Cố Ngôn Thanh cười, “Anh tới để ngắm em.”

Anh cầm lấy hai quyển sách trong tay cô, sau đó kéo tay cô đến sân bóng rổ.

https://thuviensach.vn

Hai khán đài bên trái bên phải cách một lối đi nhỏ, một bên cổ vũ khoa Khoa học máy tính đã hết sạch chỗ ngồi, bên còn lại cổ vũ khoa Cơ khí – Điện tử lại chỉ có mấy người ngồi.

Điền Phi Chương chỉ vào hàng ghế đầu tiên bên khán đài cổ vũ khoa Khoa học máy tính, "Chỗ ngồi ưu tiên được giữ lại cho cậu đấy, cảm thấy anh em chúng tôi tốt không?"

Tần Noãn nhíu mày, chỉ vào một bên khác, "Em cảm thấy vẫn nên cổ vũ khoa của mình thì hơn." Nói xong, cô chạy vào chỗ rồi ngồi xuống.

Tô Tử Hân và Tề Á Nhuỵ cũng đi qua ngồi theo.

Cố Ngôn Thanh im lặng một lát, sau đó cười đuổi theo Tần Noãn, ngồi xuống bên cạnh cô.

Khâu Viễn gác tay lên vai Điền Phi Chương, "Thằng nhóc này làm phản kìa, chúng ta làm sao bây giờ?"

Điền Phi Chương nhìn thấy Tề Á Nhuỵ phóng ra ánh mắt cảnh cáo, chỉ đành hất tay Khâu Viễn ra, "Tôi cảm thấy thi đấu phải lấy hữu nghị làm đầu, thắng bại là thứ hai thôi. Người bên kia cũng nhiều, không thiếu bọn tôi đâu."

Nói xong, Điền Phi Chương chạy lại ngồi xuống bên cạnh Tề Á Nhuỵ.

Hôm nay Cận Bùi Niên không đến, cho nên bây giờ chỉ còn lại mỗi mình Khâu Viễn đứng giữa trời gió.

Tô Tử Hân vốn đang ngồi giữa Tần Noãn và Tề Á Nhuỵ, lúc này trái một đôi phải một đôi, cô nàng tự nhiên trở thành bóng đèn thật chói.

https://thuviensach.vn

Tô Tử Hân hắng giọng một cái, đi ra khỏi chỗ ngồi phía trên, xuống dãy ghế dưới đang còn trống một loạt chỗ.

Cô vừa ngồi xuống, Khâu Viễn lập tức ngồi xuống bên cạnh cô.

Tô Tử Hân hơi kinh ngạc, “Tiền bối, anh nhầm chỗ rồi.”

Khâu Viễn không nhìn cô, chỉ tiện tay lột một cây kẹo rồi nhét vào miệng, “Anh cảm thấy anh là đang cứu vớt em đấy.”

Sau đó, anh lại móc trong túi ra một que kẹo khác, đưa cho cô, “Em ăn kẹo không?”

Tô Tử Hân không nhận, “Em không ngây thơ [3] như vậy, cảm ơn.”

Cô phát hiện ra Khâu Viễn này thật sự rất thích ăn ngọt, hoàn toàn trái ngược với nhóm bạn cùng phòng của anh.

Khâu Viễn cười cười, vuốt que kẹo đường trong tay, “Hồi anh còn bé, trong nhà rất nghèo, chỉ có thể nhìn người khác ăn kẹo thôi. Đến khi trưởng thành rồi cũng có năng lực tự mua kẹo để ăn, liền cai không được. Đường là thứ tốt, mỗi khi trong lòng khổ tâm thì ăn một viên kẹo đường, tự nhiên sẽ không còn khó chịu như trước nữa.”

Tô Tử Hân ngẩn ra một lát, đưa mắt nhìn anh.

Khâu Viễn xoè cây kẹo đường trong lòng bàn tay mình, “Em ăn thử đi, kẹo đường của anh không giống như mấy loại bánh kẹo tầm thường khác đâu.”

Tô Tử Hân do dự nhận lấy, lột vỏ kẹo ra rồi bỏ vào miệng. Lập tức, một vị cay đắng khó hiểu lan ra đầu lưỡi.

https://thuviensach.vn

Cô nhíu mày, nhìn qua Khâu Viễn.

Khâu Viễn quan sát biểu cảm của cô, đột nhiên cười lên, “Nếu em không thích thì nhả ra đi.”

Tô Tử Hân không đáp, chỉ thấy đắng chát trong miệng mình chậm rãi nhạt đi, dường như sau đó là vị chua ngọt thay thế. Cuối cùng, đắng chát tan hết, trong miệng chỉ còn lại một vị ngọt ngào mà cô chưa từng nếm thử bao trùm.

Lông mày nhíu chặt của Tô Tử Hân rốt cục giãn ra, trong mắt mang theo ý cười.

Khâu Viễn đưa mắt nhìn cô, “Em có nhận ra rằng sau đắng là ngọt, dư vị vô tận hay không?”

Tô Tử Hân dò xét Khâu Viễn, “Cái anh này, xem ra cũng có ý tứ thật nhỉ?”

Khâu Viễn chỉ cười không đáp.

Ban đầu, chỗ ngồi xung quanh mấy người họ vẫn trống, sau đó bất tri bất giác [4] có sinh viên nữ lục tục đến ngồi, thỉnh thoảng còn nhìn trộm họ mấy lần rồi xì xào bàn tán. Thậm chí còn có người cầm điện thoại chụp trộm bức ảnh.

Tay của Tần Noãn bị Cố Ngôn Thanh nắm chặt, cô nhìn quanh một chút rồi nhướn mày với anh, “Có Cố đại nhân tài ở đây đúng là khác biệt nhỉ? Ngồi phía này cũng hấp dẫn người khác được, có phải khoa tụi em nên cảm ơn anh một chút không?”

Cố Ngôn Thanh đưa mắt nhìn cô, khoé môi hơi cong, “Em ghen rồi sao? Đúng là gan của tân sinh viên khoá này lớn thật, rõ ràng vợ anh đã ngồi ở

https://thuviensach.vn

đây, họ còn dám quang minh chính đại như thế.”

“Dừng dừng,” Tần Noãn hất tay của anh ra, “Muốn ghen cũng là anh ghen, lúc nãy còn có người tỏ tình với em đấy nhé.”

Nói xong, cô lại ngẩn ra một lúc, kịp phản ứng lại, “Mà ai là vợ anh hả?”

Cả mặt Cố Ngôn Thanh đều đượm ý cười, đột nhiên anh đứng dậy, dắt tay cô đi ra bên ngoài.

Điền Phi Chương hô lên từ phía sau, “Hai người đi đâu thế? Không xem thi đấu nữa à?”

Cố Ngôn Thanh không trả lời lại, chỉ nhanh chân bước đi, Tần Noãn bị anh nắm tay nên bước vội theo sau.

Lúc ra khỏi sân bóng rổ, hai người vô tình gặp Mục Lăng Thành.

Nhìn thấy hai người, Mục Lăng Thành kinh ngạc, chớp mắt một cái, cười hỏi: “Trận đấu còn chưa bắt đầu mà anh chị muốn trốn rồi hả?”

Cố Ngôn Thanh không nói gì.

Mục Lăng Thành: “Mọi người nói sau trận đấu sẽ có anh xuất hiện.”

Cố Ngôn Thanh nhoẻn miệng cười, “Khó trách họ lại bắt buộc anh tới.”

“Anh thật không xem à?” Mục Lăng Thành nhướn mày.

Cố Ngôn Thanh vỗ vỗ vai cậu, “Trận đấu lớn như vậy hẳn là bạn gái của cậu cũng đến, chứng tỏ tốt một chút đấy.”

https://thuviensach.vn

Sắc mặt của Mục Lăng Thành không tốt lắm, “Cô ấy cũng không tới ạ.”

Cố Ngôn Thanh nhướn mày.

Mục Lăng Thành xoa mũi, nói: “Tụi em… cãi nhau rồi.”

“Thế cơ à…” Cố Ngôn Thanh cười cười, dáng vẻ cực kỳ đồng tình, mở miệng nói: “Vậy cậu tự chơi một mình đi.”

Sắc mặt của Mục Lăng Thành triệt để đen xì.

Cố Ngôn Thanh dường như không phát hiện, chỉ dắt tay Tần Noãn, trực tiếp rời đi.

Tần Noãn khoác tay anh dạo quanh một vòng sân trường, đột nhiên tò mò hỏi: “Mục Lăng Thành có bạn gái hồi nào thế ạ? Cô bé cùng bạn với cậu ấy cũng tới Đại học C rồi sao?”

Cố Ngôn Thanh gật đầu, “Năm nay, con bé là thủ khoa khối tự nhiên của tỉnh Cần Nam, đạt hạng nhất khi thi vào khoa Kiến trúc của Đại học C, suýt chút nữa còn trở thành tân hoa khôi giảng đường nữa.”

Tần Noãn cảm thấy kỳ quái, “Cái gì gọi là ‘suýt chút nữa’ ạ?”

Cố Ngôn Thanh cười, “Có người sợ danh tiếng của con bé cao quá nên cảm thấy áp lực sâu sắc, ban hành quy định mới, hoa khôi giảng đường chỉ có sinh viên nữ không có bạn trai mới được dự thi. Cho nên em ấy mới suýt chút nữa là đậu.”

Tần Noãn ‘chậc chậc’ hai tiếng, “Có thể khiến cho Hội trưởng Hội sinh viên cảm thấy áp lực như vậy, học muội thật không đơn giản nha, làm em hiếu kỳ quá!”

https://thuviensach.vn

“Anh từng gặp em ấy chưa?” Tần Noãn hỏi anh.

Cố Ngôn Thanh lắc đầu, “Anh chưa.”

Tần Noãn khoác cánh tay của anh, giương cằm hỏi: “Vậy em có khiến anh cảm thấy áp lực giống thế không?”

Cố Ngôn Thanh ngẩn ra một lát.

Anh nhớ đến chuyện sinh viên nam kia vừa tỏ tình với cô, thần sắc hơi lạnh đi, không nói gì mà trực tiếp đưa cô về chung cư.

Khoảnh khắc đóng cửa lại, Cố Ngôn Thanh chặn cô lên cửa, nụ hôn nóng bỏng thiết tha rơi xuống.

Tần Noãn nhỏ giọng kêu lên một tiếng, còn chưa hoàn hồn đã bị anh ôm vào phòng ngủ.

Trên chiếc giường lớn, đệm giường ngay ngắn dần có nếp gấp, quần áo từng cái từng cái rơi xuống đất, lưu luyến triền miên.

Mồ hôi của Cố Ngôn Thanh rơi xuống mi tâm của Tần Noãn, ánh lên tia sáng, chiếu rọi dung nhan kiều diễm như hoa của cô.

Sau một hồi lâu, anh dần chậm lại, dán vào bên vành tai của cô, ngửi lấy hương tóc của cô, nặng nề thở dốc.

Tần Noãn mở mắt nhìn anh, đột nhiên phụt cười.

Cố Ngôn Thanh dí nhẹ chóp mũi của cô, “Em cười cái gì?”

https://thuviensach.vn

Tần Noãn dò xét anh, nhớ lại dáng vẻ vừa rồi của anh, môi đỏ khẽ mở, cô nói: “Tất cả mọi người đều nói anh thuộc hệ cấm dục. Trước đây em cũng cảm thấy vậy, nhưng bây giờ à, sau khi anh có lần thứ nhất rồi đã thay đổi một chút.”

Tần Noãn vươn đầu ngón tay của mình để nâng cằm anh lên, “Tự chủ của anh có điểm giảm xuống rồi.”

Cố Ngôn Thanh nắm chặt tay Tần Noãn, nhẹ mút đầu ngón tay của cô, “Trên đời này có một loại mỹ vị khi đã nếm thử, sẽ dễ dàng trúng độc thành nghiện thôi.”

Tần Noãn cười, “Vậy độc tính trong anh bao lâu mới bộc phát một lần ạ?”

“Lúc nhìn thấy em, là mỗi lúc sẽ bộc phát một khắc. Lúc không nhìn thấy em, là từng thời từng khắc đều bộc phát cả.”

“…” Tần Noãn đỏ mặt, xoay người sang chỗ khác.

Cố Ngôn Thanh khẽ hôn tóc mai của cô, giúp cô đắp chăn, sau đó anh đứng dậy đi vào phòng tắm, rất nhanh, tiếng nước chảy truyền ra.

Lúc anh quấn khăn tắm đi ra, Tần Noãn đã mơ màng ngủ thiếp đi.

Cố Ngôn Thanh vén chăn nằm xuống, lại nhìn dáng vẻ bây giờ của cô, anh cười một cái rồi chạm nhẹ lên khuôn mặt đối diện, “Tối hôm qua em ngủ không ngon sao?”

Đến mi mắt mà Tần Noãn còn không thèm nhấc, “Ngủ ngon, nếu như không bị anh dày vò thì em đã không mệt như vậy.”

Cố Ngôn Thanh: “…”

https://thuviensach.vn

Anh lay lay người cô, “Em đừng ngủ, nếu không tối nay không ngủ được lại điên đảo nữa đấy.”

Tần Noãn mặc kệ anh.

Cố Ngôn Thanh tựa lên đầu giường, đưa mắt nhìn cô, trầm mặc một lát, anh nói: “Noãn Noãn à.”

“Dạ?”

“Ba ngày sau là sinh nhật của anh.”

Tần Noãn sững người, mở mắt nhìn anh, còn nháy mắt mấy lần.

Cái người này… là đang đòi quà với cô đó hả?

Cô nhíu mày suy nghĩ một chút, rồi hỏi: “Anh muốn quà gì? Em mua cho anh.”

Cố Ngôn Thanh ‘xuỳ’ một tiếng, “Em tặng cho có lệ à?”

“Sao có lệ được anh chứ?” Tần Noãn ngáp một cái, lần nữa nhắm mắt lại, “Em chỉ không biết tặng quà gì mới tốt cho nên hỏi xem ý của anh thôi.”

Cố Ngôn Thanh nhướn mày nhìn cô, “Anh muốn cái gì em cũng tặng sao?”

“Vâng, miễn là trong khả năng của em.”

Cố Ngôn Thanh cười, “Em nhớ kỹ câu này đấy, bảy giờ sáng của ba ngày sau, anh đến dưới lầu ký túc xá đợi em.”

https://thuviensach.vn

…

Sinh nhật của Cố Ngôn Thanh, cô vẫn chú trọng, hai ngày nay đều luôn xoắn xuýt suy nghĩ xem tặng anh cái gì mới tốt.

Nhưng là, từ khi biết Cố Ngôn Thanh là người thừa kế tương lai của tập đoàn Đằng Thuỵ, cô đã không biết cái gì mới tốt cho anh rồi.

Cái người này cũng không thiếu thứ gì cả, nếu cô tặng anh đồng hồ đeo tay, xe hơi hay nhà ở thì lại quá tục.

Nếu vẽ một bức chân dung tặng anh thì cô lại không có đủ thời gian.

Đến ngày sinh nhật của Cố Ngôn Thanh, cô vẫn chưa nghĩ ra cái gì.

Sáu giờ sáng hôm đó, Tần Noãn bị Cố Ngôn Thanh gọi điện kêu dậy. Cô trấn định đầu óc còn đang hỗn loạn, bất đắc dĩ xuống giường.

Hôm nay là sinh nhật của anh mà cô vẫn chưa chuẩn bị xong quà tặng, chỉ đành xem anh là ông lớn mà chiều chuộng

Cứ như vậy đi, hết ngày sinh nhật của anh rồi cô lại về ngủ tiếp.

Sợ làm ồn đến bạn cùng phòng vẫn còn đang ngủ nên động tác của Tần Noãn rất chậm. Cô từ từ trèo xuống giường, đi vào phòng vệ sinh tắm rửa một cái. Sau khi tắm xong rồi ra ngoài, cô chọn chọn lựa lựa quần áo trong tủ đồ, lấy một bộ tương đối hài lòng mặc vào.

Xong xuôi, lúc cô xuống lầu, Cố Ngôn Thanh đã đợi ở đó.

Tần Noãn mở cửa trèo lên xe, tủm tỉm cười, nhìn anh, nói: “Bạn trai, sinh nhật vui vẻ nhé!”

https://thuviensach.vn

Cô vươn người qua hôn anh một cái.

Cố Ngôn Thanh mỉm cười, duỗi tay ra, “Quà của anh đâu?”

Tần Noãn im lặng một lát, sau đó trả lời: “Em đã nghĩ rồi, cái gì anh cũng không thiếu, thực tế không tặng được quà gì mới lạ cả. Cho nên em quyết định tặng cho anh báu vật quý giá nhất trên thế giới này cho anh.”

Cố Ngôn Thanh tò mò nhướn mày.

Tần Noãn đưa tay mình qua, đặt vào lòng bàn tay của anh, cười đến xinh đẹp, “Em tặng em cho anh đấy, có được không ạ?”

Trong mắt của Cố Ngôn Thanh hiện lên một tia nghiền ngẫm, híp mắt nhìn cô, “Em chắc chắn chưa?”

Tần Noãn gật đầu, vỗ ngực cam đoan với anh, “Em nói lời giữ lời nha, hôm nay sẽ dành cả ngày cho anh. Anh muốn làm gì, chúng ta liền làm cái đó!”

Cố Ngôn Thanh cười cười, đưa bữa sáng cho cô, “Em ăn chút gì trước đi.”

Tần Noãn nhận lấy, uống mấy ngụm sữa đậu nành. Cố Ngôn Thanh thắt dây an toàn cho cô rồi lái xe rời đi.

“Chúng ta đi đâu thế ạ?” Tần Noãn hỏi anh.

Cố Ngôn Thanh tập trung lái xe, im lặng một lát, anh đột nhiên nói: “Chúng ta đến Cục dân chính.”

———

https://thuviensach.vn

[1] Đào chân tường: nhân lúc người yêu/vợ chồng của người khác vắng mặt mà tận dụng cướp người đó đi.

[2] Convert: thần long kiến thủ bất kiến vĩ | Edit: tài giỏi ngút trời mà không lộ mặt.

[3] Giải thích một chút vì sao Tô Tử Hân lại nói là ‘không ngây thơ’ khi Khâu Viễn cho kẹo:

Giống như là cảnh giác không ăn kẹo của người lạ ấy :v Ở đây chị Tô không thân với anh Khâu mà ảnh tự nhiên cho kẹo nên chỉ bảo là mình không có ngây thơ.

[4] Bất tri bất giác: không cảm thấy gì (Theo *tratu.coviet.vn*).

https://thuviensach.vn

Chương 48: Cho Noãn Noãn của anh một gia đình.

Edit: Xiao Yi.

“Cục… dân chính ạ?” Tần Noãn mở to hai mắt nhìn qua Cố Ngôn Thanh, một hồi lâu sau, cô la lên: “Anh, anh dừng xe! ! !”

Cố Ngôn Thanh dừng lại ven đường, quay đầu hỏi: “Sao phản ứng của em dữ dội vậy?”

Tần Noãn đặt bữa sáng mới ăn được một nửa sang bên cạnh, trong lòng còn đang bất ổn, “Ai, ai muốn cùng anh tới Cục dân chính chứ?”

“Vừa nãy em còn đồng ý là anh nói gì em cũng nghe, sao bây giờ lại đột nhiên đổi ý rồi?”

Tim của Tần Noãn đập bình bịch, “Em còn chưa tốt nghiệp nữa, anh… anh cũng chưa tốt nghiệp mà.”

“Hôm nay là sinh nhật hai mươi hai tuổi của anh, được kết hôn hợp pháp rồi [1].”

Tần Noãn không nói gì, chuyện này quá bất ngờ, cô vẫn chưa chuẩn bị tâm lý.

https://thuviensach.vn

Cố Ngôn Thanh chăm chú nhìn cô một lát, sau đó thở dài, “Em thật sự không muốn sao?”

“Em…” Tần Noãn cúi đầu, “Anh doạ em…”

Cố Ngôn Thanh nắm lấy bàn tay của cô, siết rất chặt, khẽ nói: “Noãn Noãn, trước đây anh chưa từng có khái niệm sinh nhật là gì. Cho nên sinh nhật hai mươi hai tuổi hay sinh nhật của những năm qua đều không có gì khác biệt.”

“Nhưng sau khi biết em rồi, anh đột nhiên cảm thấy không giống như trước nữa. Thật ra anh đã sớm đợi ngày hôm nay, chờ đợi bản thân hai mươi hai tuổi, anh có thể cưới em về nhà, cùng em ăn Tết.”

“Anh mong rằng tất cả ngày lễ náo nhiệt sau này, anh đều có thể ở bên cạnh em. Em muốn đi thăm ông bà ngoại ở Lục gia, chúng ta cùng đi. Em muốn đi thăm ông bà nội ở Cố gia, chúng ta cùng đi.”

“Hoặc là chúng ta cùng nhau sống hạnh phúc trong căn nhà nhỏ của mình. Sau này, đợi chúng ta có con rồi, bọn nhóc sẽ chơi đùa xung quanh chúng ta, cười nói vui vẻ.”

Tần Noãn nghe thấy câu này, cả người lập tức cứng đờ.

“Tần Noãn, em còn nhớ rõ thư tình mà em đã gửi cho anh không?” Cố Ngôn Thanh lấy bức thư mà anh đã giữ thật lâu ra, chỉ vào phần tranh phía trên cho cô nhìn, “Anh tin sẽ có một ngày, tất cả hình ảnh này đều biến thành sự thật.”

“Sinh nhật hai mươi hai tuổi của anh, nguyện vọng lớn nhất chính là cho Noãn Noãn của anh một gia đình. Không biết có thể thực hiện được không nhỉ?” Cố Ngôn Thanh lẳng lặng nhìn cô, trong mắt hiện ra ý cười ôn hoà.

https://thuviensach.vn

Sống mũi của Tần Noãn chợt chua xót. Cô nghiêng đầu quay ra nhìn cửa sổ, nước mắt to như hạt đậu rơi xuống, đột nhiên khóc không thành tiếng.

Cố Ngôn Thanh ngây ra một lúc, nhanh chóng xuống xe vòng qua đó, mở cửa ghế lái ra.

“Sao em lại khóc?” Anh nâng mặt cô lên, có hơi đau lòng, lấy khăn tay giúp cô gạt đi nước mắt.

Tần Noãn vươn tay ôm anh, không nói chuyện.

Cố Ngôn Thanh yên lặng đứng bên cạnh cô, khẽ vuốt sống lưng của cô.

Qua một hồi lâu, Tần Noãn bình tĩnh lại, từ từ ngẩng đầu, trong hốc mắt của cô còn ẩn ẩn nước mắt, “Nhưng mà em chỉ có căn cước công dân thôi ạ, không có sổ hộ khẩu hay giấy tờ khác, sao mình kết hôn được?”

Cố Ngôn Thanh bưng mặt cô lên, khẽ cười, “Hôm qua anh tới nhà họ Tần lấy rồi.”

Tần Noãn có hơi kinh ngạc, chớp mắt một cái rồi lau mặt, ngồi ngay ngắn lại, “Vậy chúng ta mau đi thôi, lát nữa nhiều người sẽ phải xếp hàng đó.”

“…” Thái độ của cô thay đổi quá nhanh, làm cho Cố Ngôn Thanh nhất thời không phản ứng kịp.

Một lát sau, anh cười ấm áp, giúp cô đóng cửa xe lại.

…

Từ Cục dân chính đi ra, Tần Noãn cầm hai quyển sổ màu đỏ mà cảm giác như đang nằm mơ. Cô vẫn chưa tốt nghiệp nữa, vậy mà hôm nay đã lĩnh

https://thuviensach.vn

chứng rồi.

Trên đường trở về, Tần Noãn nhìn chằm chằm ảnh chụp trên đó, mỉm cười ngây ngô.

“Ông xã à!” Đột nhiên, cô gọi to Cố Ngôn Thanh đang lái xe phía trước.

Trong lòng Cố Ngôn Thanh hơi nhảy lên, nắm chặt tay lái hơn một chút, trầm giọng nói: “Anh đang lái xe đấy, em đừng trêu anh.”

Tần Noãn cười nói: “Chúc mừng anh nha, nguyện vọng của sinh nhật hai mươi hai tuổi đã trở thành sự thật rồi. Là em giúp anh thực hiện đó!”

“Được được, cảm ơn Noãn Noãn của anh nhé.”

Khoé môi của Tần Noãn cong lên, cẩn thận từng li từng tí ôm quyển sổ màu đỏ kia vào lòng.

Cố Ngôn Thanh đưa cô về Lục gia, lúc quản gia mở cửa xe thì thấy Tần Noãn đang ôm giấy hôn thú mà ngủ say sưa.

“Không cần gọi cô ấy đâu.” Cố Ngôn Thanh nói với quản gia một câu rồi nhìn dáng vẻ của cô, sau đó nhẹ nhàng ôm cô vào nhà.

Đặt Tần Noãn lên giường ngủ trong phòng, Cố Ngôn Thanh cởi vớ và đắp chăn cho cô, lại thấy giấy hôn thú trong ngực cô một cái, anh nắm một góc muốn rút chúng ra.

Nhưng anh vừa mới dùng sức, Tần Noãn lập tức tỉnh lại, nhanh chóng ôm về, giống như sợ bị cướp mất nó vậy.

Cố Ngôn Thanh cười, “Em ngủ đi, anh cầm nó cho ông bà ngoại nhìn một

https://thuviensach.vn

chút.”

Tần Noãn nhìn quanh bốn phía mới phát hiện bản thân đang ở Lục gia, nằm trên giường của Cố Ngôn Thanh.

Cô làm bộ muốn đứng lên, Cố Ngôn Thanh liền ngăn cô lại, “Không sao đâu, chỗ này em đã quen từ nhỏ tới lớn rồi, không cần khách sáo. Sáng nay em phải dậy sớm, bây giờ ngủ tiếp một lát đi.”

Quả thật Tần Noãn rất mệt, nghe thấy anh nói như vậy cũng nhắm mặt lại, ngủ tiếp.

Cố Ngôn Thanh ngồi bên giường một hồi, sau đó cầm giấy hôn thú đi ra ngoài.

…

Ở trong vườn kính, bà ngoại Lục đeo kính lão, cười ha hả lật qua lật lại tờ giấy hôn thú thật lâu, sau đó nói với ông ngoại Lục, “Giấy hôn thú bây giờ đẹp hơn của chúng ta thời ấy nhỉ? Ảnh chụp cũng rõ nữa, ông xem hai đứa có xứng không này.”

Ông ngoại Lục ngẩng đầu, đẩy kính lão đáp: “Lúc đó bà cũng đẹp mà, rất xứng với tôi.”

Bà ngoại Lục cười lẫy ông một chút, sau đó hỏi Cố Ngôn Thanh, “Bao giờ thì cháu và Noãn Noãn sẽ tổ chức hôn lễ?”

Cố Ngôn Thanh ngồi xuống, “Cô ấy vẫn chưa tốt nghiệp, mà công ty của cháu cũng tương đối bận, cho nên tạm thời chưa cử hành đâu ạ.”

Nhắc đến công ty, ông ngoại Lục nhìn về phía anh, “Gần đây trên mạng có

https://thuviensach.vn

tiểu thuyết nổi tiếng muốn chuyển thể thành phim, nghe nói công ty của cháu đang cạnh tranh làm trò chơi bản quyền cho nó đúng không?”

Cố Ngôn Thanh nhướn mày, “Ông ngoại quan tâm cháu thế cơ ạ?”

Ông ngoại Lục ‘xuỳ’ một tiếng, “Cháu hiểu rõ đối thủ cạnh tranh chưa? Công ty kỹ thuật Hưng Lan là chi nhánh của xí nghiệp Lý thị. Ba vợ của cháu có vài mối hợp tác cùng Lý thị này, cách đối nhân xử thế của Lý thị cũng xảo trá cực kỳ, họ ăn muối còn nhiều hơn cháu ăn cơm đấy.”

Quản gia bưng nước trà tới, Cố Ngôn Thanh cầm một tách lên, tuỳ ý vuốt vuốt, tầm mắt rơi xuống lá trà trôi nổi trên mặt nước.

Trầm mặc một lát, anh nói: “Như lời ông ngoại đã nói, Lý thị và tập đoàn Viễn Thương chỉ có quan hệ hợp tác. Hưng Lan cũng chỉ là công ty nhỏ mới nổi dưới trướng Lý thị, không đến mấy năm lịch sử. Đã như vậy thì sao cháu phải sợ họ đây?”

“Cháu biết họ hợp tác với tập đoàn Viễn Thương nhưng vẫn làm càn, tập đoàn Đằng Thuỵ muốn giúp cháu thì cháu lại không cho.”

“Họ chỉ là cáo mượn oai hùm [2] mà thôi, có gì phải sợ ạ? Đừng nói là Lý thị chỉ là xí nghiệp nhỏ hợp tác với tập đoàn Viễn Thương, cho dù là chính tập đoàn Viễn Thương cạnh tranh với cháu, bản quyền này cháu cũng phải tranh.”

Ông ngoại Lục giận quá hoá cười, “Cháu thật đúng là nghé con mới đẻ không sợ cọp lớn [3].”

“Ông ngoại sai rồi, cháu đây là biết người biết ta thôi ạ.” Cố Ngôn Thanh nhấp một ngụm trà, sau đó đặt cái tách xuống, “Trò chơi này để cháu làm mới là sự lựa chọn tốt nhất.”

https://thuviensach.vn

“Đã vậy thì ông phải nhìn xem cháu còn trẻ tuổi rốt cục có thể làm được gì đây.”

Cố Ngôn Thanh dựa lưng lên ghế, ngón tay tuỳ ý nhịp xuống bàn, “Vậy ông ngoại rửa mắt mà đợi cháu nhé.”

Đột nhiên hai ông cháu không nói gì nữa, bầu không khí có hơi chùng xuống.

Bà ngoại Lục nhìn hai người, lắc đầu một cái. Bà đảo mắt đi, chợt thấy Tần Noãn đang đứng cạnh cửa vườn kính, đang nhìn phía trong này.

Bà ngoại Lục cười, ngoắc cô, “Noãn Noãn tỉnh rồi à?”

Tần Noãn xấu hổ đi tới chào hỏi: “Chào ông bà Lục.”

Cố Ngôn Thanh giữ chặt tay của cô, nắn bóp mấy lần, “Em gọi sai rồi.”

Tần Noãn giật mình, lập tức sửa miệng, gọi ông bà ngoại.

Bà ngoại Lục cười nói với Tần Noãn, ông ngoại Lục thỉnh thoảng nói vào hai câu, bầu không khí bế tắc khi nãy từ từ mới hoà hoãn lại.

Lúc rời khỏi Lục gia, Tần Noãn hỏi Cố Ngôn Thanh, “Anh chọc giận ông ngoại rồi ạ?”

Cố Ngôn Thanh cười cười, “Ông ngoại tính tình trẻ con, hai ngày nữa sẽ tốt thôi.”

Tần Noãn suy tư, “Lúc nãy em nghe thấy mọi người đang nói gì đến tập đoàn Viễn Thương và trò chơi bản quyền, đúng không ạ?”

https://thuviensach.vn

Cố Ngôn Thanh không trả lời.

Tần Noãn nghiêng đầu nhìn anh, “Tại sao anh không muốn tập đoàn Đằng Thuỵ giúp đỡ ạ?”

Cố Ngôn Thanh cân nhắc một chút, trả lời: “Anh thích khiêu chiến hơn, huống chi chuyện nhỏ này còn không làm được thì sau này, làm sao anh khiến mấy lão già ở tập đoàn Đằng Thuỵ tâm phục khẩu phục được?”

“Lần trước mẹ anh tiếp quản tập đoàn Đằng Thuỵ, nội bộ tập đoàn cũng trải qua một trận mưa máu gió tanh. Đều là mẹ anh hành sự kiên quyết, thủ đoạn thực tế, cộng thêm sự giúp đỡ của ba em mới có thể ngồi vững ở tập đoàn Đằng Thuỵ.”

“Anh cảm thấy đùa giỡn với những tâm cơ thủ đoạn kia là chuyện vô nghĩa, cũng không muốn đi theo lối xưa của mẹ. Cho nên chi bằng… mở ra một con đường riêng?”

Tần Noãn suy nghĩ một lát, gật đầu, “Cũng đúng, nếu như anh còn trẻ mà đạt được thành công trong giới IT này đủ để nhấn chìm bọn họ. Ít ra cũng khiến họ không dám hành động thiếu suy nghĩ.”

Trong tập đoàn lớn, nội bộ nhân lực đen trắng lẫn lộn, giả thần giả quỷ đều có, họ không tin cái gì là thừa kế huyết mạch, họ chỉ tin tưởng năng lực làm việc.

Lúc trước Tần Minh Huy tiếp quản tập đoàn Viễn Thương không phải cũng trải qua một trận chiến sao? Nếu bạn thắng thì vị trí chủ tịch tập đoàn là của bạn, nếu bạn thua thì nó của người khác.

“Cho nên —” Tần Noãn nhìn qua Cố Ngôn Thanh, “Anh giấu diếm thân

https://thuviensach.vn

phận của mình chủ yếu là sợ trong tập đoàn Đằng Thuỵ sẽ có người ngáng chân, đúng không ạ?”

Thần sắc của Cố Ngôn Thanh vẫn bình tĩnh, tập trung lái xe, không nói gì.

Tần Noãn thở dài một tiếng, “Anh mới hai mươi hai tuổi đã phải suy nghĩ nhiều như vậy, sau này Tần Hi trưởng thành nếu như không có năng lực, có phải đường cũng chẳng dễ đi hay không?”

Cố Ngôn Thanh cười, “Cho nên bây giờ em đã biết tại sao hai bên luôn muốn duy trì hôn sự của chúng ta chưa? Tần Lục kết thành thông gia, bất kể là đối với anh hay Tần Hi đều có chuyện tốt. Hai nhà luôn duy trì quan hệ thế gia mới có thể đôi bên cùng có lợi, chễm chệ trên vị trí không thể đánh ngã.”

Trước đây, Tần Noãn chưa từng nghĩ đến những chuyện này, nhưng bây giờ cô đã hiểu.

“Vậy là dì Lục Tinh muốn em làm con dâu của mình là vì tương lai của anh, còn ba em là vì Tần Hi… Thì ra từ đầu tới cuối, chuyện hôn sự mà ông nội em vẫn luôn nhắc nhở trước khi qua đời vốn đã liên quan rất lớn. Cũng có thể là ông một phần bởi vì em, một phần là vì Tần gia.”

Khoé môi của Tần Noãn giật giật mấy lần, “Vậy em là cái gì đây? Công cụ thông gia giữa hai nhà sao? Nếu như em thích người khác, nhưng cuối cùng vẫn phải gả cho anh ư?”

“Cố Ngôn Thanh, nếu như anh nói những chuyện này với em sớm hơn, em nhất định sẽ không đi lĩnh chứng với anh!”

Cảm xúc của Tần Noãn đột nhiên kích động.

https://thuviensach.vn

Cố Ngôn Thanh dừng xe bên đường, lúc vươn tay kéo cô thì bị cô né tránh.

"… Phong cảnh ở đây khá đẹp, em có muốn đi dạo một chút không?" Anh hỏi.

Tần Noãn trừng mắt nhìn anh, "Tại sao hôm nay anh lại nói với em những chuyện này chứ?"

"Nếu anh không nói, đợi sau này em tự phát hiện rồi hiểu lầm anh có ý khác với em, vậy không phải anh sẽ hết đường chối cãi sao?"

"Anh cãi được cái gì hả?" Tần Noãn nhìn ra ngoài cửa sổ, đưa lưng về phía anh, đột nhiên có hơi ấm ức, "Từ lúc bắt đầu, anh đã biết em là con gái của Tần gia, dì Lục Tình còn lén làm mai chúng ta, chỉ có mình em là ngu ngốc không biết cái gì.

Cố Ngôn Thanh đi vòng qua mở cửa xe cho cô, vươn tay đến, "Lại đây, anh dẫn em đi dạo."

Thấy cô vẫn không cử động, Cố Ngôn Thanh thu tay về, đứng trước cửa xe nhìn cô, ánh mắt dịu dàng, "Người mẹ này của anh vốn lo được lo mất trên thương trường đã lâu. Nhưng mà đối với hôn sự của chúng ta, em đừng nên hiểu lầm thiện ý của mẹ nhé."

"Anh cảm thấy mẹ là một người phụ nữ đặc biệt. Tuy mẹ có lòng dạ, có thủ đoạn, không thể xem là dịu dàng, càng không tính là lương thiện, nhưng tình cảm của mẹ dành cho em là chân thành. Nếu không, trước kia bị mọi người phản đối chuyện với ba anh, sao mẹ có thể một thân một mình đấu tranh, kiên quyết lựa chọn kết hôn với ba anh đây?"

"Nếu như mẹ anh thật sự giống như loại người mà em tưởng tượng, vậy thì lúc trước mẹ đã kết hôn với ba em rồi. Trên đời này sẽ không có em, cũng

https://thuviensach.vn

không có anh.”

“Mẹ anh chưa từng hối hận về lựa chọn lúc đó của mình, nếu đã như vậy, em cảm thấy mẹ sẽ vì mở đường cho tương lai của anh mà ép anh kết hôn cùng em sao?”

Thái độ của Tần Noãn dần bình tĩnh lại, cúi đầu cong môi, không nói câu nào.

Cố Ngôn Thanh kéo cô xuống xe, lần này cô không phản kháng nữa, một tay bị anh dắt lấy, cô yên lặng đi phía sau anh.

Dọc theo khúc quanh dẫn lên ngọn núi trước mặt, hai người đều không nói gì. Con đường gập ghềnh khúc khuỷu, Tần Noãn vô thức bị người khác đụng mấy lần, suýt chút nữa ngã sấp xuống.

Cố Ngôn Thanh đẩy nhanh tốc độ, nắm tay của cô trong lòng bàn tay mình, thấp giọng nói: “Em cẩn thận dưới chân nhé.”

“Anh đưa em đi đâu thế ạ?”

“Nơi anh thường tới hồi còn bé.” Cố Ngôn Thanh chỉ chỉ phía trước.

Trước mặt là một khung cảnh hữu tình, đồi xanh tùng bách, hoa chim linh động, thung lũng yên tĩnh, có một thác nước chảy xuống sông và thanh âm thiên nhiên truyền đến tai.

Tần Noãn rút tay mình ra khỏi lòng bàn tay của Cố Ngôn Thanh. Cô bước vài bước, nhìn chằm chằm thác nước hỗn loạn trong sự kinh ngạc.

Cố Ngôn Thanh nhìn theo bóng lưng của cô, sau một hồi lâu, anh nói: “Lần đầu tiên nhìn thấy em, anh đã biết em là thiên kim của tập đoàn Viễn

https://thuviensach.vn

Thương, cho nên anh đã cố ý tránh em. Chỉ là em không biết chuyện, cho nên lên xe của anh, chủ động trêu chọc anh.”

Nghe anh nói như thế, trong lòng Tần Noãn tức giận, bỗng nhiên nhíu mày. Đang lúc quay người muốn cãi, cô lại nghe thấy Cố Ngôn Thanh nói:

“Em quá đơn thuần, cái gì cũng không hiểu, chỉ biết vui cho phần mình, nhưng trời xui đất khiến, em đã khiến anh rung động.”

“Việc em gặp anh ở tập đoàn Đằng Thuỵ không phải là trùng hợp, mà do mẹ anh sắp xếp. Mẹ muốn thúc đẩy chút tình cảm này cũng không hẳn là không có lòng riêng. Thật ra mẹ thấy em có thể giúp anh, cho nên mới làm như vậy, nhưng mẹ không có ác ý, càng không hề xem em là công cụ kết thành thông gia.”

“Mẹ thật sự thương em, đau lòng vì em, cho nên muốn đưa một người cô đơn là em đến bên cạnh anh. Mẹ là vì muốn tốt cho anh, cũng vì muốn tốt cho em, hai chuyện này không hề mâu thuẫn với nhau, em đừng trách mẹ.”

Cố Ngôn Thanh tiến lên mấy bước, đứng trước mặt cô, trong mắt chỉ nhìn cô, “Nhưng chuyện anh thích em và chuyện em có phải là người của Tần gia hay không, chúng không hề liên quan đến nhau. Trừ phi em cảm thấy anh là kẻ bất tài, cần phải mượn đến thế lực của Tần gia mới có thể ngồi vững ở tập đoàn Đằng Thuỵ?”

Tần Noãn im lặng.

Còn anh thì gằn từng câu từng chữ, “Người mà Cố Ngôn Thanh này coi trọng, cho tới bây giờ vẫn luôn là Tần Noãn, không hề liên quan đến bất kỳ điều gì khác.”

Trong lòng Tần Noãn gợn lên một cơn sóng, khoé môi cong lên.

https://thuviensach.vn

Trầm mặc một lát, cô mới đường hoàng ngẩng đầu, “Hôm nay anh nói với em những chuyện này làm gì đâu ạ? Nếu anh không nói, em sẽ mãi mãi không hay biết chuyện ẩn sau hai gia đình Tần – Lục, như vậy cũng tốt mà.”

“Mãi mãi không hay biết?” Cố Ngôn Thanh nhướn mày, “Bây giờ em không biết, sau này sẽ biết vào một ngày nào đó thôi. Nếu như em nghe được những chuyện này từ trong miệng người khác, ý nghĩa lệch đi, anh nghe nói con gái suy diễn nhiều.”

“Nói không chừng tới lúc đó, em còn giận anh luôn, cho rằng anh cố ý bẫy em, chỉ sợ hậu quả còn nghiêm trọng hơn. Anh thừa nhận trước, nói rõ ràng việc này, về sau sẽ không bị náo lên.”

“Còn chuyện vì sao anh nhất định phải lĩnh chứng thì đợi sau này rồi nói đi,” Cố Ngôn Thanh cười cười, nói nhỏ bên tai cô, “Anh còn sợ là nếu sớm nói chuyện này cho em thì nguyện vọng sinh nhật năm hai mươi hai tuổi sẽ thất bại mất.”

“Dù sao, Noãn Noãn nhà anh lại khó dỗ như vậy. Nếu anh dỗ không tốt thì vợ mình chưa đến tay đã chạy rồi. Cho nên trước tiên phải lĩnh được giấy hôn thú về đã, như vậy tương đối an tâm hơn.”

Tần Noãn nắm chặt tay đấm vào ngực anh.

Cố Ngôn Thanh để cô đấm mấy cái, sau đó kéo cô vào trong ngực, nhẹ giọng dỗ dành, “Em đừng tức giận nữa được không?”

Tần Noãn ‘hừ hừ’ cái mũi, không phục mở miệng, “Vậy anh cảm thấy bây giờ đã dỗ em tốt rồi à?”

https://thuviensach.vn

Cố Ngôn Thanh khựng một cái, cười hỏi: “Vậy anh lại dỗ thêm lát nữa nhé?”

Anh nâng mặt Tần Noãn lên, cúi đầu hôn xuống môi cô.

Lập tức trên môi cảm thấy đau đớn, Cố Ngôn Thanh khẽ nhíu mày. Lúc mở mắt ra, anh thấy Tần Noãn đang khiêu khích cười với mình, “Thế này cũng hả giận đấy.”

Cố Ngôn Thanh cười, xoa xoa đầu cô, thần sắc cưng chiều, “Chỉ cần Noãn Noãn nhà anh vui vẻ thì sao cũng được.”

Tần Noãn ôm lấy anh, chậm rãi mở miệng, “Chồng ơi, em tin tưởng anh.”

Cố Ngôn Thanh là người dịu dàng nhất thế giới này, cũng là người đối xử với cô tốt nhất, tình yêu của anh sao cô lại không tin được đây?

…

Tuy chuyện kết hôn của hai người tạm thời chưa công khai ra ngoài, nhưng cũng báo tin vui cho người thân thiết

Sau khi rời khỏi Lục gia, Cố Ngôn Thanh đưa cô đến nhà ông bà nội.

Lúc hai người đến thư hương môn đệ [4] Cố gia, trùng hợp Cố Trí Dương đang đứng dưới gốc hoa lê. Cậu nghiêng đầu nhìn qua, lập tức cười hỏi: “Trùng hợp thế?”

Tần Noãn đã lâu chưa gặp lại Cố Trí Dương, cũng không có nhắn tin với cậu, chỉ nghe nhóm bạn cùng phòng nói cậu mới nhận một bộ phim, danh tiếng vang dội, tiền đồ nghiệp diễn rất xán lạn.

https://thuviensach.vn

Hôm nay, Cố Trí Dương mặc rất đơn giản, một bộ sweater màu xanh đen, mang giày chơi bóng màu trắng. Tuy chỉ là cách ăn mặc của sinh viên bình thường nhưng vẫn không giấu được ngũ quan khôi ngô của Cố Trí Dương. Lúc cậu cười lên, cặp mắt đào hoa hơi nhếch, vừa sạch vừa mát, thần thái sáng ngời.

Trước kia quan hệ giữa họ sâu sắc, vốn rất thân quen từ lâu, bây giờ đã lâu không gặp, Tần Noãn lần đầu tiên nhìn thẳng vào dung mạo của Cố Trí Dương, đột nhiên cảm thấy cậu và Cố Ngôn Thanh rất giống nhau ở một vài chỗ, chỉ có khí chất là khác biệt.

Cố Ngôn Thanh đi qua, chào hỏi cậu, “Gần đây không bận à?”

Cố Trí Dương đón lấy một cánh hoa rơi trên cây xuống, thổi một hơi rồi trêu chọc nói: “So với chủ tịch Cố thì em cũng xem như là nhàn rỗi.”

Tần Noãn đưa mắt nhìn bụi hoa sau lưng Cố Trí Dương, “Trong đó có gì đang cử động vậy?”

Cẩn thận nhìn kỹ một lát, sắc mặt cô kinh ngạc, “Có người trong đó sao?”

Cô vừa dứt lời, trong bụi hoa truyền tới giọng con gái đang la lên, “Má ơi con giun! ! !”

Sau đó, cô bé trực tiếp nhảy ra, kéo lấy cánh tay của Cố Trí Dương.

Tần Noãn ngu người mấy giây, có hơi không phản ứng kịp mà nhìn cô bé kia.

Cố Trí Dương nhìn vào bụi hoa, sắc mặt khinh thường, “Không phải chỉ là con giun thôi sao? Nó ăn em được à? Đúng là đại tiểu thư được nuông chiều từ bé mà, em như vậy sao đóng phim được đây?”

https://thuviensach.vn

Cô bé kia đen mặt, nhẹ chau mày lại. Lúc nâng mắt chợt thấy Cố Ngôn Thanh và Tần Noãn, cô bé kinh ngạc một lát, không lập tức buông ống tay áo của Cố Trí Dương ra, ghét bỏ phủi phủi bùn đất trên người.

Cố Trí Dương giới thiệu cô bé với hai người, "Đây là con gái của bạn với ba em, cùng học Đại học. Vì em ấy có bệnh thích sạch sẽ nên em đưa nó vượt qua trở ngại tâm lý."

Cố Trí Dương lại nói với cô bé, "Đây là anh họ của tôi." Sau đó, cậu nhìn qua Tần Noãn, im lặng một lát mới nói: "Còn cô ấy bây giờ là… chị dâu."

Vừa nãy, Cố Trí Dương nghe bà nội nói, hôm nay hai người đã đăng ký kết hôn.

Cô bé kia cười, chào hỏi: "Xin chào anh chị ạ, em là Quách Mậu Tuyết, học Đại học P."

Cố Ngôn Thanh và Tần Noãn cũng giới thiệu tên mình rồi gật đầu với Quách Mậu Tuyết, "Hai người nói chuyện đi, tụi anh vào nhà thăm ông bà nội trước."

Quách Mậu Tuyết nhìn theo bóng lưng của hai người rời đi, sau đó quay sang Cố Trí Dương, "Sư huynh à, gen di truyền nhà anh chất lượng thật đấy."

Cố Trí Dương cong môi, "Cảm ơn đã khen."

Quách Mậu Tuyết nhìn dáng vẻ đắc ý của anh, thừa cơ hắt một chậu nước lạnh xuống, "Nhưng em cảm thấy anh họ của anh còn soái hơn anh nha!"

Cố Trí Dương: "… Em bị mù."

https://thuviensach.vn

“Không so sánh thì anh không tổn thương à? Anh xấu tính thế.”

“Quách Mậu Tuyết!” Cố Trí Dương cắn răng.

Thấy cô nhìn qua, Cố Trí Dương hất cằm, “Vừa nãy ai cho em nhảy ra đây? Quay lại đào đất tiếp đi.”

Quách Mậu Tuyết run lên một chút, lùi lại, “Có… có giun đó!”

“Giun thì liên quan gì tới em? Em đừng để ý tới nó không được à?”

“Nó xuất hiện trong tầm mắt của em chính là tạo ra thương tổn cực lớn cho em rồi! Nghiêm trọng mà nói còn hình thành bóng ma tâm lý nữa! Trách nhiệm này anh gánh nổi sao?”

“…”

“Sư huynh à,” Quách Mậu Tuyết dò xét nhìn anh, trong mắt lộ ra ranh mãnh, chợt cười nói:

“Thật ra, nếu anh muốn thay đổi biện pháp giúp em trị bệnh sạch sẽ, em cảm thấy anh cũng đẹp trai nha. Là sức hấp dẫn từ trong ra ngoài đấy, anh hiểu không?”

“Anh thế này chỉ cần nháy mắt một cái là cường độ dòng điện bắn ngược trong em cực lớn luôn đó. Không tin thì anh thử một chút xem?”

“…” Cố Trí Dương sờ trán cô, cau mày, “Em bệnh nặng lắm rồi, đi thôi, tôi dẫn em đến bệnh viện tâm thần khám một chút.”

Quách Mậu Tuyết: “…”

https://thuviensach.vn

…

Tác giả có lời muốn nói:

Hôm nay update chương mới sớm ghê~ Mọi người Giáng sinh vui vẻ nhé!

———

[1] Theo luật pháp Trung Quốc, nam từ hai mươi hai tuổi và nữ từ hai mươi tuổi (?) được phép kết hôn.

[2] Cáo mượn oai hùm: ví kẻ ranh ma dựa vào thế lực của người khác để uy hiếp, chèn ép mọi người (Theo *tratu.soha.vn*).

[3] Nghé con mới đẻ không sợ cọp lớn: đồng nghĩa ‘điếc không sợ súng’, ‘chưa thấy quan tài chưa đổ lệ’.

[4] Thư hương môn đệ: kiểu nhà phân khu của bậc tri thức: hình ảnh minh hoạ:

https://thuviensach.vn

Chương 49: Hình như em bị lừa cưới ấy.

Edit: Xiao Yi.

Buổi chiều, sau khi về nhà gặp Lục Tinh và giáo sư Cố, hai người trở lại biệt thự phía Nam ngoại ô.

Cố Ngôn Thanh đích thân làm một bữa tối thật phong phú.

Sau bữa cơm tối, sắc trời bên ngoài đã tối hẳn, chỉ còn ánh đèn trong biệt thự là chiếu rõ như ban ngày.

Tần Noãn dựa vào quầy bar nhìn anh rửa chén, chống cằm suy tư, "Theo cách giáo dục của dì Lục Tinh mà nói thì anh hẳn là biết hết cầm kỳ thi hoạ [1], mà lĩnh vực Khoa học máy tính này anh lại học giỏi như vậy, em có thể hỏi một chút là sao anh còn có thời gian học nấu cơm không?"

Cố Ngôn Thanh đưa mắt nhìn sang, "Vẫn còn gọi mẹ là dì, hửm?"

Tần Noãn mím môi.

Đối với cô mà nói, từ 'mẹ' này thật sự rất khó mà nói ra. Vừa nãy trở về Đại học C, dù đứng trước mặt dì Lục Tinh và giáo sư Cố nhưng cô vẫn không gọi được.

Cố Ngôn Thanh nhận ra cái gì, lập tức bỏ qua chủ đề này, "Khả năng là anh tương đối có thiên phú đi, học làm cái gì cũng nhanh hiểu."

https://thuviensach.vn

Anh lại hỏi cô, “Hôm nay mẹ hỏi anh sau này tụi mình dự sẽ ở đâu? Em muốn ở khu nào không? Hay là em quen chỗ này rồi nên không muốn chuyển đi đâu cả?”

Nhắc tới chuyện này, Tần Noãn bưng ly nước, suy nghĩ, “Thời khoá biểu năm ba Đại học của em tương đối nhiều tiết, bình thường còn phải ở ký túc xá nhiều, còn chuyện tương lai sau này…”

Cô ngắm nhìn căn biệt thự này một chút, “Thật ra tiện nghi của chỗ này đã rất đầy đủ rồi, có vườn hoa, có hồ bơi, có phòng tập gym, có phòng vẽ tranh, phòng sinh hoạt,… Cái gì cũng có, mà mỗi ngày cũng có người tới quét dọn, rất tiện rồi ạ. Em không ngại cho anh ăn nhờ ở đậu đâu.”

“Ăn nhờ ở đậu?” Cố Ngôn Thanh cởi tạp dề rồi đi tới rót một ly nước cho mình, sau đó ngồi xuống đối diện quầy bar, “Biệt thự này của em bây giờ chính là tài sản chung của vợ chồng đấy.”

Phản ứng đầu tiên của Tần Noãn chính là nhíu mày.

Sau đó, cô hỏi: “Vậy một nửa số cổ phần của tập đoàn Đằng Thuỵ trong tay anh cũng là của em ạ?”

“Nếu như anh có, quả thật một nửa sẽ là của em.”

“‘Nếu như’ là sao?” Tần Noãn không hiểu ý anh.

Cố Ngôn Thanh giải thích: “Trong tay anh tạm thời chưa có cổ phần của tập đoàn Đằng Thuỵ. 0.01% cũng không có luôn. Anh chỉ có cổ phần của Khoa học – Kỹ thuật Doanh Hoà thôi, nhưng mà em hiểu công ty mới thành lập rồi đấy, không có tiền mặt.”

https://thuviensach.vn

“Vả lại, anh dự tính bán căn hộ chung cư ở gần trường, nếu không sẽ không xoay được vốn. Như thế xem ra, trên danh nghĩa anh không có tài sản nào là bất động sản cả.”

“… Cho nên,” Cố Ngôn Thanh thở dài, “Anh rất nghèo đó.”

Tần Noãn nuốt nước bọt mấy lần, có hơi không tin được hỏi: “Cố thiếu gia à, sao anh lại lạc trôi đến mức bán nhà bán cửa thế này?”

“Hôm nay ở Lục gia, không phải anh lỡ chọc giận ông ngoại rồi sao? Ông ngoại đã nói anh không được phép dùng tài nguyên của Lục gia trong khi lập nghiệp. Vậy ra trong tay anh phải ngoại trừ tài sản của Lục gia, chỉ còn một căn chung cư và một chiếc xe thôi, không có gì khác.”

Tần Noãn lộ vẻ đồng cảm nhìn anh, “Tức là nếu em không chứa chấp anh thì anh sẽ ngủ ngoài đường rồi, có đúng không ạ?”

Cố Ngôn Thanh hạ tay xuống, “Cho nên… bây giờ anh tạm dựa vào em một chút vậy.”

“Anh là đang miễn cưỡng ăn cơm chùa đấy hả?”

“Cũng không khác nhau là mấy.”

Tần Noãn vỗ bàn, “Cái gì anh cũng không có mà khi nãy còn dám hỏi em sau khi kết hôn muốn ở đâu cơ à? Hỏi em thích ở khu nào nữa chứ! Em còn tưởng rằng anh có nhà ở đâu rồi đấy, lời vừa rồi của anh còn cho em tuỳ ý lựa chọn thế mà!”

“Mặc dù anh chưa có nhưng vẫn phải hỏi thôi.”

“Hỏi xong thì sao?”

https://thuviensach.vn

Cố Ngôn Thanh nâng mày, “Thiếu em trước, sau này tặng đủ cho em.”

Tần Noãn: “…”

Cô vuốt cốc nước trong tay, đột nhiên đặt nó xuống quầy bar hàng hàng cốc khác. Sau đó, cô nghiêm túc ngẩng đầu, gọi: “Chồng ơi.”

“Ơi?”

“Hình như em bị lừa cưới ấy.”

“…” Cố Ngôn Thanh nín cười, “Vậy phải làm sao bây giờ? Hay là em làm người tốt, tha thứ cho anh một chút nhé?”

Tần Noãn đi một vòng bốn phía, rồi tới ngăn kéo tủ lấy giấy bút ra, đặt xuống trước mặt anh, “Lại đây, chúng ta viết giấy nợ.”

Cố Ngôn Thanh: “? ?”

Tần Noãn chống cằm, “Em đọc, anh cứ viết đi.”

Cô hắng giọng, “Bây giờ, Cố Ngôn Thanh mượn tiền Tần Noãn, số tiền n triệu tệ, mở ngoặc: n lớn hơn một triệu tệ, còn con số cụ thể thì Tần Noãn nói nhiều là nhiều, nói ít là ít.”

Bàn tay cầm bút của Cố Ngôn Thanh có hơi run lên, “… Con số này của em hơi bất hợp lý đấy!”

“Anh ngẩn người cái gì, tranh thủ thời gian mà viết đi!” Tần Noãn xụ mặt, thúc giục: “Em đọc cái gì, anh phải viết cái đó!”

https://thuviensach.vn

“Được được, anh viết.” Gương mặt của Cố Ngôn Thanh mang theo ý cười, cúi đầu viết những lời lúc nãy của cô lên giấy.

Sau khi viết xong, anh lại bổ sung thêm một câu: *Cố Ngôn Thanh vô cùng cảm kích đại ân đại đức của Tần Noãn, chỉ nguyện lấy thân báo đáp mới là sự trả ơn tốt nhất.*

Sau đó, anh ký tên của mình xuống mặt giấy.

Cố Ngôn Thanh nâng mắt nhìn cô, “Em có muốn lăn tay luôn không?”

“Có lý!” Tần Noãn phóng lên lầu, đi phòng vẽ tranh lấy mực vẽ màu đỏ ra, lôi kéo ngón tay của anh một hồi, sau đó đè xuống giấy.

“Xong rồi!” Cô nhìn bản hợp đồng kia, đắc ý mỉm cười.

Đắc ý xong rồi, đột nhiên cô hoàn hồn lại, lắc đầu: “Vậy không được, anh viết ‘lấy thân báo đáp’ quá chung chung rồi, viết lại đi!”

Tần Noãn tiếp tục nói: “Khi ở trong nhà, Cố Ngôn Thanh phải hiểu phận thiếu nợ của mình nên không có quyền lên tiếng, Tần Noãn nói đi hướng Đông, Cố Ngôn Thanh không thể đi hướng Tây. Tần Noãn nói đi lên, Cố Ngôn Thanh không được nói đi xuống,…”

“Buổi sáng, anh phải tặng cho Tần Noãn nụ hôn chúc ngày mới tốt lành, lúc buổi tối phải tặng nụ hôn chúc ngủ ngon. Còn có ôm trước khi tách ra, sau đó gặp lại cũng phải ôm,…”

“Cố Ngôn Thanh không được ra ngoài thả thính lung tung, không có sự cho phép của Tần Noãn thì không được tiếp xúc quá gần với phụ nữ bên ngoài.”

https://thuviensach.vn

Dần dần, tờ giấy A4 được viết đầy, Tần Noãn còn đưa tờ mới cho anh, nói tiếp không ngừng.

Sau khi nói xong, cô đem mấy tờ giấy này kẹp vào quyển sách rồi cất vào tập hồ sơ.

Cố Ngôn Thanh bỏ bút xuống, đứng dậy đi tới trước mặt cô, dựa lên quầy bar, “Bây giờ anh cũng xem như bán thân luôn rồi, em có bù đắp gì không?”

Tần Noãn hất cằm nhìn anh, có chút không phục, “Anh ăn đồ ăn của em, ở nhà của em, còn muốn bù đắp gì nữa?”

Cố Ngôn Thanh nâng khuôn cằm thon nhỏ của cô lên, khom lưng sấn tới, “Chuyện khác coi như xong đi, nhưng nghĩa vụ vợ chồng vẫn phải thực hiện chứ nhỉ?”

“…” Tần Noãn hất tay anh ra, đứng dậy khỏi chỗ ngồi, “Bây giờ không được ạ, em còn có chuyện công.”

Lông mày của Cố Ngôn Thanh hơi động, như có hơi không vui, “Chuyện công gì vậy?”

“Là truyện tranh ạ, một tuần em vẽ chương mới một lần, sắp tới ngày đăng rồi, chương của tuần này em vẫn chưa vẽ xong. Hôm nay đi lĩnh chứng với anh là ngoài ý muốn thôi, bây giờ em thật sự muốn làm việc.” Tần Noãn nói xong thì đi thẳng lên lầu, không cho anh có cơ hội ngăn cản.

Thời điểm Cố Ngôn Thanh tới phòng sách, Tần Noãn vẫn đang ngồi trước máy vi tính, dáng vẻ rất tập trung.

Anh nhìn một lát, cũng không làm phiền cô, chỉ cầm quyển vở rồi ngồi

https://thuviensach.vn

xuống ghế salon bên cạnh, ai làm việc nấy.

Từng giây từng phút đồng hồ trôi qua, Cố Ngôn Thanh đôi khi ngẩng đầu nhìn Tần Noãn một chút. Nhưng cô chỉ tập trung làm chuyện của mình, cứ như anh không hề tồn tại vậy.

Cố Ngôn Thanh lắc đầu cười cười.

Bỗng nhiên, Khâu Viễn gửi tin nhắn Wechat tới: 【Cậu lại không duyệt bản mô phỏng à?】

Cố Ngôn Thanh im lặng một lát, trả lời: 【Phong cảnh còn được, nhưng nhân vật có chỗ không hợp.】

Khâu Viễn: 【Nguyên tác có mấy trăm chữ vừa lớn vừa dài, có lẽ người xem sẽ không soi tới nhân vật đâu. Tôi cảm thấy hoạ sĩ đã tạo hình được tính cách của nhân vật rồi, có phải yêu cầu của cậu quá cao rồi không?】

Cố Ngôn Thanh: 【Nếu không phải là sản phẩm tốt nhất, làm sao có thể cạnh tranh với công ty Kỹ thuật Hưng Lan được?】

Khâu Viễn bên kia im lặng một lát, sau đó trả lời: 【Được, tôi nói hoạ sĩ nghiên cứu thêm một chút.】

Cố Ngôn Thanh lại viết chương trình, lúc ngẩng đầu nhìn Tần Noãn, anh chợt thấy cô đã gục trên bàn, ngủ thiếp đi từ lúc nào.

Anh đóng máy tính lại, đứng dậy đi qua đó, nhẹ giọng gọi cô, “Noãn Noãn?”

Tần Noãn nặng nề nâng mi mắt lên, mơ hồ hỏi: “Mấy giờ rồi ạ?”

https://thuviensach.vn

“Em nghỉ sớm một chút, đừng làm việc quá muộn, anh đưa em về phòng nghỉ ngơi nhé.”

Vừa dứt lời, Cố Ngôn Thanh lơ đãng đảo mắt qua bức hoạ vẫn chưa hoàn thành trên màn hình vi tính của cô. Thần sắc của anh lập tức khựng lại, sững người đứng đấy.

Tần Noãn dụi mắt, thấy anh cầm chuột nhấn xem bức hoạ thì nói: “Đây là tiểu thuyết huyền huyễn đang hot trên mạng mà em rất thích, bản truyện tranh của em còn được người khác mua bản quyền đấy ạ.”

Cố Ngôn Thanh lưu bức hoạ lại rồi tắt máy vi tính, sau đó đưa cô về phòng ngủ.

Tần Noãn quả thật rất mệt, lúc về tới phòng liền ngả đầu ngủ mất.

Nửa đêm, cô khát nước nên tỉnh lại, ngoài ý muốn phát hiện Cố Ngôn Thanh còn chưa ngủ.

Anh dựa lên đầu giường, lúc này đang cầm điện thoại xem truyện tranh, là bộ mà cô đăng nhiều tập lên mạng.

Tần Noãn bất ngờ một chút, “Anh không ngủ ạ?”

Cố Ngôn Thanh nhìn sang, “Trong nguyên tác có một số tình tiết, em cải biên thế nào?”

Tần Noãn ngây ra một chút, đại não có hơi chậm chạp, nhất thời không phản ứng kịp.

Im lặng một hồi, cô gật đầu nói: “Em vẫn trung thành với nguyên tác của truyện, chỉ có điều em sẽ thay đổi ở một vài chỗ mà em cảm thấy hợp lý.

https://thuviensach.vn

Xem bình luận của mọi người cũng rất tán thành.”

Nói xong, Tần Noãn đột nhiên phản ứng lại, tò mò hỏi: “Anh đã xem qua nguyên tác rồi sao?”

Cô chợt nhớ lại chuyện đã vô tình nghe được ông ngoại Lục nói chuyện với anh khi còn ở Lục gia, “Bản quyền trò chơi mà các anh đang cạnh tranh là từ tiểu thuyết này ạ?”

Cố Ngôn Thanh không trả lời, xem như thừa nhận.

Sau đó, anh hỏi: “Em học vẽ từ bao giờ thế?”

Tần Noãn suy nghĩ, “Có lẽ từ lúc em biết cầm bút. Hồi bé, em đều học qua cầm kỳ thi hoạ rồi, cũng học múa mấy năm, nhưng em cảm thấy bình thường ấy, chỉ có vẽ tranh là kiên trì được một chút.”

“Ông nội em nói: người sống trên đời nên có một khả năng mà chính mình vừa yêu thích, vừa nuôi sống được bản thân, sau này dù chuyện gì xảy ra cũng có thể vận dụng nó. Cho nên khi thấy em thích vẽ tranh, ông đã mời thầy chuyên môn về dạy em mấy năm.”

“Sau khi thi Đại học, ba của em muốn em xuất ngoại học tiếp Mỹ thuật, em giận dỗi ông ấy mới có thể thi vào Đại học C.”

Cố Ngôn Thanh xoa đầu cô, “Em có hiểu về đồ hoạ game không?”

“Cơ bản thì biết ạ, chỉ là em chưa từng tiếp xúc chuyên sâu.”

“Em có thiên phú mỹ thuật hẳn là học được nhanh, cộng thêm chuyện am hiểu nguyên tác, em sẽ dễ quen việc thôi.” Cố Ngôn Thanh suy tư, lại nói: “Trước tiên em cứ học xong chương trình ở trường đi, không cần phải vội.”

https://thuviensach.vn

Tần Noãn rốt cục hiểu anh có ý gì, nhướn mày cười hỏi: “Anh muốn sử dụng sức lao động của em sao? Lương rất đắt đó.”

Cố Ngôn Thanh nhìn cô, cười hỏi: “Đắt cỡ nào?”

Tần Noãn suy nghĩ, “Cấp bậc của em như thế nào cũng phải tính lương dựa trên số giờ làm việc nha. Còn có kết toán lương phải thoả đáng nữa.”

Cố Ngôn Thanh xoa mi tâm, nằm nghiêng nhìn cô, “Sao anh nghe mấy lời này của em như có ý nghĩ khác vậy?”

“Có ạ?”

Cố Ngôn Thanh cười, “Em nói không có thì không có.” Anh xoay người một cái, ép cô xuống.

Tần Noãn thở phì phò, đẩy anh ra, “Chồng à, anh quên một chuyện lớn rồi đó.”

“Chuyện gì?”

“… Em khát.” Cho nên mới tỉnh lại đó.

“…”

———

[1] Cầm kỳ thi hoạ: khả năng chơi đàn – đánh cờ – làm thơ – vẽ tranh.

https://thuviensach.vn

Chương 50: Hoàn chính văn.

Edit: Xiao Yi.

Năm tư Đại học, Tô Tử Hân không có tiết ở trường nên về nhà thực tập, còn Tề Á Nhuỵ dọn đến căn hộ chung cư của Điền Phi Chương, cho nên ký túc xá nhất thời không có ai, Tần Noãn cũng chuyển về biệt thự phía Nam ngoại ô.

Sáng sớm ngày chuyển hành lý, Cố Ngôn Thanh lái xe tới cửa ký túc của trường phụ cô.

Sau khi đặt vali hành lý vào cốp xe, Tần Noãn cầm chậu cây tiên nhân cầu, hỏi anh, "Đây là của Tiểu Chu Chu, lúc cậu ấy gọi điện thoại cho em đã nói em vứt đi. Anh nói xem có nên đưa cho Cận Bùi Niên không ạ?"

"Sau khi Chu Thịnh Nam xuất ngoại, cậu ấy như biến thành người khác vậy, không biết bản thân muốn gì, chỉ đâm đầu chơi game."

Cố Ngôn Thanh nhận lấy chậu hoa, nhìn chữ 'Niên' được khắc trên đó rồi nói: "Để anh trở về rồi đưa cho cậu ấy, tốt xấu gì đây cũng là kỷ niệm."

Nói xong, anh đặt nó vào xe.

Sau khi rời khỏi trường học, Tần Noãn thấy con đường không phải dẫn tới biệt thự phía Nam ngoại ô thì quay đầu hỏi Cố Ngôn Thanh:

https://thuviensach.vn

“Anh muốn chở em tới công ty ạ?”

“Lát nữa còn có cuộc họp, tạm thời anh không kịp thời gian đưa em về nhà.”

Tần Noãn không để tâm, duỗi lưng một cái, “Em sao cũng được, tuỳ anh đi ạ.”

Cô đã từng tới công ty của Cố Ngôn Thanh, lúc rảnh còn tới bộ phận Thiết kế đồ hoạ [1] nói vài ý tưởng, cho nên mọi người không lạ gì cô.

Sau khi Cố Ngôn Thanh triệu tập bộ phận Kỹ thuật đi họp, cô đến bộ phận Thiết kế đồ hoạ chào hỏi mọi người, sau đó cũng như mọi ngày, tới phòng làm việc của Cố Ngôn Thanh.

Trên bàn làm việc của anh có hai màn hình vi tính, một trong hai là chuyên môn của cô.

Sau khi mở máy, Tần Noãn tiếp tục công việc hoạ nốt hình ảnh lúc trước vẫn chưa làm xong.

Lúc trở lại phòng, Cố Ngôn Thanh nhìn thấy vậy thì rót cho cô một ly nước rồi đặt trên bàn, tầm mắt rơi xuống màn hình vi tính.

Tần Noãn đặc biệt có thiên phú hơn người tại lĩnh vực Mỹ thuật này, cách vẽ của cô cũng ấn tượng, lại rất có chất riêng của mình, luôn có thể khiến hai mắt của anh sáng lên.

Cố Ngôn Thanh vuốt tóc cô, ngồi xuống bên cạnh, “Anh muốn một tuần sau sẽ ra được thành phẩm.”

Tần Noãn ngẩng đầu nhìn anh.

https://thuviensach.vn

Cố Ngôn Thanh nói: “Chúng ta có cơ hội cạnh tranh công khai với công ty Kỹ thuật Hưng Lan. Người thắng sau cùng sẽ giành được bản quyền trò chơi này.”

Tần Noãn vỗ vỗ vai anh, “Trình độ phác hoạ của em đây đã rất dày công tôi luyện rồi, mỗi người trong bộ phận Thiết kế đồ hoạ của chúng ta lại là nhân tài nữa, cho nên bản demo chế tác nhân vật chắc chắn sẽ không có vấn đề đâu ạ!”

“Nếu như cuối cùng các anh không thắng, vậy tức là kỹ thuật không giỏi. Nhưng toàn bộ nhân tài của khoa Khoa học máy tính của Đại học C đều ở đây rồi, anh nói xem, còn thua được sao?”

“Đương nhiên mình sẽ không thua,” Cố Ngôn Thanh nhìn cô, thần sắc trịnh trọng hơn, cười nói: “Đây là dự án lớn, chỉ cần có được dự án này, chúng ta sẽ tạo được thành tích, tự nhiên sẽ có cả danh dự.”

…

Ngày Cố Ngôn Thanh đi công tác, Tần Noãn ở nhà viết luận văn tốt nghiệp. Đột nhiên cô nhận được điện thoại của quản gia, nói là Tần Hi chơi bóng rổ ở trường bị thương ở chân, Tần Minh Huy và Lan Bội lại đang ở nước ngoài, nhất thời trở về không kịp.

Thời điểm Tần Noãn vội vàng chạy tới bệnh viện, Tần Hi đã chống nạng đi từ bệnh viện ra. Lúc nhìn thấy cô, Tần Hi hơi bất ngờ một chút, sau đó trừng mắt nhìn quản gia.

Quản gia cúi đầu không nói gì.

Chủ tịch Tần và bà Tần đều không có ở đây, đương nhiên ông chỉ có thể

https://thuviensach.vn

tìm cô Noãn được thôi! ! !

Tần Noãn nhìn chân cậu một chút, hỏi: “Bác sĩ nói tình huống thế nào?”

Tần Hi cười cười, “Không bị thương tới gân cốt ạ. Chỉ là em cần tĩnh dưỡng một thời gian.”

Tần Noãn mở cửa xe giúp cậu, sau đó cùng cậu ngồi vào trong, “Em có đau không?”

“Em vẫn ổn, không đau ạ.”

Quản gia lái xe về Tần gia, hai chị em ngồi phía sau đều im lặng, không có gì muốn nói cả.

Đột nhiên, Tần Hi hỏi: “Anh rể đâu chị?”

Tần Noãn đáp: “Anh ấy đi công tác rồi.”

Tần Hi gật đầu.

Về tới nhà họ Tần, Tần Noãn mở cửa, đỡ cậu xuống xe.

Sau khi đỡ Tần Hi ngồi xuống ghế salon trong phòng khách, cô đưa mắt nhìn đồng hồ, suy nghĩ rồi nói: “Nếu em không có việc gì thì chị về trước nhé?”

Tần Hi ngây ra một lát, “Anh rể đã không có ở nhà, chị còn muốn ở nhà một mình làm gì thế ạ?”

“Chị phải viết luận văn tốt nghiệp.”

https://thuviensach.vn

“… Chị không nói em cũng quên mất là chị còn chưa tốt nghiệp, ngược lại kết hôn rất sớm…” Tần Hi cười cười, “Chị hối hận khi gả đi chưa đấy?”

Tần Noãn liếc cậu một cái, quay người rót chén nước lại đây.

Trùng hợp Tần Hi cũng đang khát nước, nói ‘cảm ơn’ rồi đưa tay muốn nhận lấy, nhưng bị Tần Noãn làm như không thấy. Cô trực tiếp ngồi xuống ghế sofa bên khác, tự mình hớp một ngụm nước.

Sau đó, Tần Noãn như nhận ra cái gì, vô tội nhìn cậu, “Em muốn uống nước à?”

Khoé miệng của Tần Hi giật giật, quay đầu đi, “Em không khát ạ.”

Tần Noãn nín cười, lại đi rót thêm nước vào ly thuỷ tinh.

Tần Hi quét mắt nhìn một vòng, vẫn không cử động.

Tần Noãn bật cười thành tiếng, “Dù sao em cũng học lớp mười hai rồi đấy, sao lại ấu trĩ như thế?”

“… Rõ ràng là chị ấu trĩ mà.”

Tần Noãn cầm ly nước ấy đưa cho cậu, Tần Hi nhận lấy, uống ừng ực hết sạch, đúng là cậu khát thật!

Đặt ly xuống, Tần Hi đột nhiên nói: “Sau khi thi Đại học, em sẽ xuất ngoại ạ.”

Tần Noãn có hơi kinh ngạc, chớp mắt một cái, sau đó lập tức gật đầu, “Là ý muốn của em sao?”

https://thuviensach.vn

“Là ý muốn của ba, cũng xem như là ý muốn của em đi, không khác nhau là mấy. Lần trước chị đối nghịch với ba rồi, lần này tới em nữa cũng không tốt. Ba lớn tuổi rồi, trái tim lại có bệnh.”

Tần Hi dựa lên lưng ghế sofa, gương mặt khôi ngô mang theo ý cười, “Thật ra con người em gặp sao cứ để yên vậy cũng được, dù sao đi đâu học cũng tốt mà.”

Tần Noãn nhìn cậu, “Em tự quyết định là được, ra ngoài rồi sẽ trải đời hơn, sau này tập đoàn Viễn Thương vẫn phải trông cậy vào em.”

Tần Hi muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Im lặng hồi lâu, cậu mới mở miệng: “Chị, nếu em đi rồi, chị có thể thường xuyên về thăm nhà một chút, được không ạ?”

Tần Noãn cúi đầu nhấp một ngụm trà, hơi nóng trong tách bốc lên, tản ra trước mặt cô, lộ ra mấy phần xúc cảm phức tạp.

Trầm mặc mấy giây, cô nhẹ thở một hơi, gật đầu nói: “Được.”

Hai người hiếm khi có thể ngồi xuống nói chuyện một chút, vô thức đã tới trưa, Tần Noãn ở lại ăn cơm với cậu.

Lúc đi ra từ nhà họ Tần, quản gia muốn đưa cô về, nhưng cô từ chối.

Tần Noãn đứng ở cổng lớn, đây là lần đầu tiên cô rời đi mà vẫn quay đầu nhìn lại căn biệt thự này.

Trước đây, mỗi lần cô đều vội tới rồi vội đi, tựa như chỗ này không hề liên quan tới cô quá nhiều vậy. Cô cố gắng xem mình như kẻ qua đường, nhưng trong lòng vẫn luôn có cảm giác ngột ngạt khó nói ra được, chúng áp bách

https://thuviensach.vn

vây lấy cô.

Hôm nay, lúc đi ra ngoài, loại cảm xúc tận dưới đáy lòng ấy bỗng dưng nhạt đi rất nhiều.

Lần đầu tiên cô cảm giác được, ‘về nhà’ là một chuyện rất đỗi nhẹ nhàng và tự nhiên.

Đang ngước mắt nhìn, Tần Noãn chợt thấy Tần Hi đứng trên sân thượng, một tay chống nạng, mái tóc nhỏ vụn bị gió thổi lay. Trên gương mặt sáng ngời của cậu là nụ cười mát lạnh.

Giữa lúc hồi thần, Tần Hi chỉ chỉ điện thoại với cô.

Tần Noãn kinh ngạc lấy điện thoại ra nhìn, phát hiện không biết từ khi nào, cậu đã gửi cho cô một bức ảnh, kèm câu: 【Dù đã kết hôn đi nữa, chị vẫn là người của nhà họ Tần.】

Tần Noãn nhìn dòng chữ trong điện thoại, sau đó ngẩng đầu nhìn cậu.

Trùng hợp Tần Hi cũng đang nhìn cô, vẫy tay nói: “Chị phải nhớ mình đã đồng ý với em rồi đấy, phải thường xuyên về nhà nhé!”

Taxi cô gọi đã tới, Tần Noãn đi qua mở cửa xe, sau đó ngồi lên. Lúc bác tài lái xe đi, cô hạ cửa kính xuống nhìn ra phía sau, Tần Hi vẫn còn đứng trên sân thượng.

Ô tô lăn bánh, dần dần thiếu niên đứng trên sân thượng kia khuất khỏi tầm mắt của cô.

Nghĩ lại câu vừa rồi của Tần Hi, cô mở Wechat ra, trả lời: 【Chị nhớ kỹ, cảm ơn em!】

https://thuviensach.vn

Tần Hi gửi tới một icon mặt cười.

Lúc thoát khỏi giao diện khung chat, Tần Noãn phát hiện Cố Ngôn Thanh đã gửi cho cô một tin nhắn vào hai tiếng trước, 【Anh giành được bản quyền trò chơi rồi, lát nữa sẽ về.】

Tần Noãn ngạc nhiên, siết chặt điện thoại, suy nghĩ một lát, cô nói với bác tài, "Đổi thành tới sân bay giúp tôi."

Từ đây tới sân bay cũng mất một giờ đi xe, đợi cô tới sân bay rồi, đoán chừng Cố Ngôn Thanh cũng sẽ về tới.

…

Tần Noãn chờ trước cổng phi trường [2], liên tục nhìn quanh phía trong, nhưng vẫn không thấy người mình cần tìm.

Cô sợ bản thân quên tính thời gian nên lỡ mất tìm được Cố Ngôn Thanh, lập tức cúi đầu nhắn Wechat cho anh, 【Anh về tới chưa? Mấy giờ hạ cánh thành phố C thế ạ? Em đang ở…】

Chữ còn chưa gõ xong, trán của cô đã bị người khác vươn ngón tay búng hai cái.

Tần Noãn vô thức nâng mắt, nhìn thấy Cố Ngôn Thanh đang đứng trước mặt mình, cười hỏi: "Em tới đón anh sao không báo trước một tiếng?"

Anh của hôm nay và anh của ngày xưa dường như có hơi khác nhau.

Cố Ngôn Thanh mặc Âu phục, đi giày da, dáng người cao lớn, sống lưng thẳng tắp, gương mặt khôi ngô, vừa trắng nõn vẽ vừa tôn được đường nét,

https://thuviensach.vn

so với sự dịu dàng trước kia như có điều khác biệt. Khí chất quanh người anh cũng có sự ổn trọng mà trước đây chưa hình thành.

Chỉ trong giây lát, Tần Noãn như thấy được hình ảnh của dì Lục Tinh từ trên người anh.

Dòng máu của thế gia thương nhân [3] Lục thị chảy trong cốt tuỷ của anh, khí chất bẩm sinh đã phong trần hiểu chuyện thương trường. Ngày xưa, nó ẩn nấp dưới sự dịu dàng ôn nhã của anh, bây giờ lại được bộ Âu phục khắc hoạ vô cũng tinh tế.

Bằng dáng vẻ này của Cố Ngôn Thanh, đến khi anh tiếp quản tập đoàn Đằng Thuỵ, hẳn là phía Hội đồng quản trị sẽ ghi nhận điều này của anh đủ để quản lý một đám người chăng?

Tần Noãn còn đang ngẩn người, anh lại nhíu mày dí nhẹ chóp mũi của cô một cái, “Em nhìn gì đấy?”

Trong đôi mắt hạnh của Tần Noãn loé ra ánh sáng, tự nhiên cười nói: “Em nhìn dáng vẻ đẹp trai của chồng em đó!”

Khâu Viễn và Điền Phi Chương phía sau vớ phải trận ho kịch liệt.

Tần Noãn giật mình, lúc này mới phát hiện đằng sau anh còn có người đi chung.

“… Em nói là chúc mừng các anh ạ, có thể thuận lợi như vậy.”

Khâu Viễn nói: “Thật ra tụi anh có thể không thuận lời dù chỉ một chút đâu. Chỉ là bên phía Hưng Lan âm thầm chơi bẩn, ngáng chân tụi anh, cho nên thất bại trong gang tấc. Tốt xấu gì Lý thị cũng là xí nghiệp hợp tác dưới trướng tập đoàn Viễn Thương, vậy mà thủ đoạn lại tiểu nhân, đúng là

https://thuviensach.vn

không phải người mà!”

Tần Noãn nghe được thì căng thẳng, vội hỏi: “Sau đó thì sao ạ?”

Khâu Viễn cười: “Bên phía Hưng Lan đã không quân tử, chồng của em không phải cũng nên cầm thú một chút sao?”

Tần Noãn: “… ? ?”

Khâu Viễn vỗ vỗ vai của Cố Ngôn Thanh, nói tiếp: “Công ty Khoa học – Kỹ thuật Hưng Lan muốn gài cho tụi anh gặp sơ sót trong lúc thuyết trình, kết quả game của họ lại lòi ra một loạt nghi vấn liên quan tới đạo văn, cho nên tư cách cạnh tranh họ cũng không có. Là chồng em làm đấy, xem có cầm thú không?”

Cố Ngôn Thanh khinh thường, “Hưng Lan đạo văn là thật, tôi chỉ phát huy hiệu quả từ việc này của họ ở thời khắc quan trọng nhất thôi. Đối phó với tiểu nhân tự nhiên sẽ phải dùng thủ đoạn đặc biệt.”

“Sao cậu có dự tính cả rồi nhưng không nói sớm? Hại tôi với lão Điền nóng lòng nửa ngày, kết quả là không có gì đáng lo hết. Như vậy còn không phải đùa giỡn chúng tôi sao?”

Cố Ngôn Thanh nhìn Khâu Viễn, “Nếu tôi sớm nói cho hai người khiến hai người không diễn được cảm giác căng thẳng, thì làm sao khiến Hưng Lan đắc ý được?”

“… Cầm thú!”

Cố Ngôn Thanh cong môi, dắt tay Tần Noãn rời đi.

Khâu Viễn phía sau la lên: “Hai người đi đâu đó?”

https://thuviensach.vn

Cố Ngôn Thanh: “Chúng tôi về nhà.”

“Tối nay có tiệc ăn mừng đấy, cậu đừng có quên!”

Cố Ngôn Thanh không thèm trả lời.

Xe của anh đỗ ở ga – ra tầng hầm, hai người ngồi xe trở về biệt thự phía Nam ngoại ô.

Mở cửa về nhà, Tần Noãn vừa thay giày vừa hỏi anh, “Không phải Khâu Viễn nói có tiệc ăn mừng ạ? Anh không đi sao?”

“Không vội, cứ để họ chơi trước đi.”

“Tin tốt như vậy không phải chúc mừng chính là chuyện lớn sao? Anh còn không vội á?” Tần Noãn thay giày xong, vừa muốn đi vào phòng khách thì chợt bị anh kéo lại.

Cố Ngôn Thanh ghì cô lên góc tường, ánh mắt thâm tình, khàn giọng mở miệng, “Anh muốn ăn mừng với em trước.”

Anh nhẹ mút môi Tần Noãn, bàn tay luồn vào hông cô, khẽ vuốt da thịt non mịn của cô.

Tần Noãn bị anh ghì lên tường, hormone nam mãnh liệt vây cả người cô lại, tràn đầy tính xâm lược.

Cô ‘ưm’ một tiếng, đỏ mặt đẩy anh, “Đừng ở đây mà…”

Cố Ngôn Thanh nâng mắt nhìn cô, đồng tử lộ vẻ triền miên. Anh si mê nhìn dáng vẻ xấu hổ của cô ngay lúc này, trên mặt mỉm cười, nhẹ giọng hỏi:

https://thuviensach.vn

“Chúng ta đã ở nhà mình rồi mà vẫn phải chọn chỗ sao?”

Cố Ngôn Thanh ôm chặt người trong lòng, lần nữa nuốt lấy đôi môi đỏ mọng hơi vểnh lên kia, khiến cô không kịp than nhẹ dù chỉ một tiếng.

Hoàng hôn buông xuống, trong phòng dần tối đi, thanh âm cá nước thân mật liên tục kéo dài.

Lúc Cố Ngôn Thanh tắm rửa xong rồi trở về phòng ngủ, Tần Noãn đã xoã mái tóc dài rồi nằm lì ra giường.

Anh cầm máy sấy đi qua, ngồi bên giường giúp cô hong tóc.

“Lát nữa em cùng anh tới tiệc ăn mừng đi.” Đột nhiên, Cố Ngôn Thanh nói.

“Đương nhiên rồi ạ, trong đó cũng có công lao của em mà, rất nhiều nhân vật quan trọng đều do em thiết kế nha.”

Cố Ngôn Thanh cười, đặt máy sấy qua một bên, giúp cô vuốt lại mái tóc, “Thay quần áo thôi.”

Tần Noãn đáp ứng, đứng dậy tới phòng treo quần áo. Cô vừa thay đồ vừa nói chuyện với Cố Ngôn Thanh đang ở bên ngoài, “Đúng rồi, hôm nay Tần Hi không cẩn thận nên bị đau chân, em về nhà họ Tần thăm một chút. Em ấy nói sau khi thi Đại học sẽ xuất ngoại đấy ạ.”

“Rất tốt, sau này cậu ấy vẫn phải gánh nặng đường xa [4], vẫn nên trải đời một chút.”

Tần Noãn mấp máy môi, “Em ấy còn nói em hãy về nhà họ Tần nhiều hơn. Thật ra, em có về cũng không biết làm được gì, nói chuyện với ba em cũng không thể rồi, có lẽ là vì trong lòng em vẫn còn oán ba. Nếu như lúc trước

https://thuviensach.vn

em về nước, ba có thể quan tâm em nhiều hơn một chút, làm bạn với em giống như ông nội thì…”

Lời còn chưa nói xong, cửa phòng treo quần áo đã bị đẩy ra.

Cố Ngôn Thanh đã thay một bộ thoải mái, trở về dáng vẻ cùng dáng vẻ nho nhã và lịch thiệp trước kia. Trên người anh còn có hương cỏ xanh sau khi tắm rửa, vừa tươi mát vừa thoải mái, dường như có thể làm cô trấn tĩnh lại.

Tần Noãn ngẩng đầu nhìn anh.

Cố Ngôn Thanh đi tới hai bước, lòng bàn tay khẽ vuốt lên gương mặt của cô. Anh chậm rãi nói: “Nếu em không muốn về đó thì không cần về.”

Tần Noãn cười cười, “Thật ra Tần Hi và dì Lan Bội rất tốt, nhất là Tần Hi, em có thể cảm nhận được tấm lòng của em ấy. Vả lại mẹ con em ấy cũng đâu có lỗi với em, đúng không ạ?”

Cố Ngôn Thanh trầm ngâm nhìn cô, không hề lên tiếng.

“Tần Hi nói dù em kết hôn rồi nhưng vẫn là người của nhà họ Tần. Đến ba em còn không nói với em câu này, anh nói xem đứa em trai này của em có phải rất tốt hay không?”

Tần Noãn nói xong, thở phào một cái, “Cho nên em đã đồng ý thỉnh cầu của em ấy. Nếu như em ấy xuất ngoại, dì Lan Bội phải ở nhà một mình, em sẽ thường xuyên về thăm. Anh nói em làm thế là đúng hay không đúng ạ?”

Cố Ngôn Thanh giúp cô vén tóc ra sau tai, cất giọng dịu dàng, “Anh không quan tâm đúng sai, anh chỉ quan tâm em thôi. Chỉ cần Noãn Noãn của anh vui là được.”

https://thuviensach.vn

“Em cảm thấy sau này chúng ta vẫn nên sinh vài đứa trẻ có được tình thương của cậu nó này, đó là một chuyện rất đáng mừng nha! Em chỉ có một mình anh, nhưng tương lai của con chúng ta phải có được thật nhiều tình thương của mọi người, như thế em mới không còn tiếc nuối nữa.”

Cố Ngôn Thanh đau lòng ôm cô vào ngực, lặp đi lặp lại một câu bên tai cô, “Noãn Noãn, anh rất yêu em, sẽ luôn yêu em như vậy.”

Khoé môi của Tần Noãn cong lên, đầu ngón tay nâng khuôn mặt anh, “Cố Ngôn Thanh à, anh có biết không? Lần đầu tiên nhìn thấy anh, em đã cảm thấy cả người anh như đang toả sáng vậy. Khi đó, em tự nhủ chính mình, anh chính là mặt trời của em, nếu như em theo đuổi được anh, thế giới của em sẽ không còn lạnh lẽo nữa.”

“Cho nên em mới liều mạng theo đuổi anh như vậy, dốc toàn lực mà theo đuổi mỗi anh thôi. Lúc đó, em rất sợ mình sẽ không có được anh, sợ rằng mặt trời của em đột nhiên biết mất, em lại phải trốn trong nơi hẻo lánh âm u kia… lạnh lẽo dưới gió mưa liên miên và đầy rẫy hỗn loạn.”

Tần Noãn rũ mắt, nghĩ đến chuyện trước đây, cô lại hơi lộ ra sự bất lực cùng cô đơn, lông mi run rẩy bỗng hoen ướt.

Cố Ngôn Thanh ghì cô vào lòng, hôn lên trán cô, giọng nói của anh vừa khàn vừa run rẩy, “Bây giờ mặt trời này chỉ là của một mình em thôi.”

Tần Noãn dựa trong lòng anh, cong môi cười yếu ớt, “Đúng vậy, mặt trời của em…”

“Mặt trời lớn sau này sẽ sinh mặt trời nhỏ, tụi nó đều yêu thương em cả,” Cố Ngôn Thanh thân mật cọ cọ đỉnh đầu của cô, “Chúng ta sinh nhiều đứa một chút, có được không em?”

https://thuviensach.vn

Tần Noãn mỉm cười, nhẹ nhàng gật đầu.

Như thế này thật tốt!

…

Thế giới của cô đã từng chỉ có mây đen và trăng khuyết, mưa gió mịt mù, cỏ cây tang thương.

Là Cố Ngôn Thanh đã mang theo ánh nắng mà đến, xua tan mây mù, toả ánh hào quang.

Từ đó, đất lớn hồi sinh, băng tan tuyết rã, đoá mai hồng ngạo nghễ nở trên đầu cành, duyên dáng nở rộ; chim hoàng oanh [5] ngẩng đầu hót vang, u cốc tĩnh lặng bắt đầu có thanh âm nơi đó.

Thế giới của cô cuối cùng cũng đón được hương thơm dạt dào của sự hạnh phúc đang nở hoa!

Hoàn chính văn.

…

Tác giả có lời muốn nói:

Chính văn tới đây là kết thúc rồi, rất cảm ơn các bạn đã ủng hộ. Phía sau còn có phiên ngoại ngọt ngào và chuyện cũ của Cận Bùi Niên và Chu Thịnh Nam nhé~

———

[1] Raw: 美术 | Convert: mỹ thuật -> Trans + Edit: Thiết kế đồ hoạ (Theo

https://thuviensach.vn

QuickTranslator).

[2] Phi trường: hình ảnh minh hoạ:

https://thuviensach.vn

Chương 51: Phiên ngoại 1: Sau khi kết hôn (1)

Edit: Xiao Yi.

Từ khi giành được bản quyền game và hợp đồng cải biên IP [1] quy mô lớn này, công ty chính thức bước vào giai đoạn nghiên cứu và phát triển.

Cố Ngôn Thanh là người cẩn thận, từ dựng game tới kỹ thuật kiểm tra kín [2], chọn lọc xoá tập tin gốc [3], kỹ thuật kiểm tra mở [4], sau cùng là khâu vận hành chính thức để kinh doanh, đến khi mọi chuyện xong xuôi cũng mất bốn năm trôi qua.

Thời điểm game được tung ra thị trường đã gây ra làn sóng to như thuỷ triều, chấn động toàn bộ giới Khoa học máy tính, cộng thêm Cố Trí Dương làm người đại diện, có thể nói nhân khí của game lên như diều gặp gió.

Trong vòng một đêm, CEO của công ty Khoa học – Kỹ Thuật Doanh Hoà, Cố Ngôn Thanh 28 tuổi được xuất hiện trước mặt quần chúng, trở thành nhân tài mới nổi.

Trong một năm này, công ty đổi trụ sở từ văn phòng tầm trung sang khu cao ốc thương nghiệp nằm ở trung tâm thành phố.

Cũng trong năm đó, Cố Ngôn Thanh được chú ý rất nhiều, nhận được vô số lời mời phỏng vấn.

https://thuviensach.vn

Cùng năm, Tần Noãn mang thai đứa trẻ đầu tiên của hai người.

Cố Ngôn Thanh quá bận rộn, cho nên sau khi mang thai, Tần Noãn được đón tới biệt thự nhà họ Lục, để bà ngoại Lục chăm sóc từng li từng tí.

Dạo gần đây, Tần Noãn thích ngủ hơn, sau khi ăn sáng xong, cô lại ngủ tiếp thêm hai ba tiếng nữa.

Lúc tỉnh lại đã tới buổi trưa, cô từ trên lầu đi xuống, chợt nghe thấy trong nhà truyền đến tiếng nói chuyện.

Đi về hướng kia, Tần Noãn mới biết là giáo sư Cố và Lục Tinh đã tới. Lúc này hai người đang nói chuyện với ông bà ngoại Lục ở ngoài sân.

Ngày xuân, ánh mặt trời ấm áp phủ xuống, rọi sáng cả khu vườn.

Tần Noãn đi qua, cười gọi ‘ba mẹ’.

Lục Tinh kéo cô ngồi xuống bên cạnh mình, “Gần đây con cảm thấy sao rồi?”

Tần Noãn xoa lên cái bụng nhô to, cười đáp: “Khẩu vị của con đã tốt hơn trước rất nhiều rồi ạ, cũng tham ngủ hơn.”

Lục Tinh nói: “Lúc mẹ mang thai cũng như vậy đó, muốn ngủ thì ngủ, con đừng khiến bản thân mệt nhé. Nhắc đến mới nhớ, sao thằng nhóc thối kia lại bỏ con ở đây? Còn ít về trông nom nữa?”

Tần Noãn vội nói: “Không có đâu ạ, con nghe người làm nói buổi sáng anh ấy có qua, chỉ là lúc đó còn vẫn đang ngủ, cho nên anh ấy ngồi một lát rồi đi thôi mẹ.”

https://thuviensach.vn

Lục Tinh thở dài, “Nó thật đúng là bận rộn, còn bận hơn cả mẹ nữa. Chỉ là tự thân nó lại đạt được thành tích như hôm nay, mẹ cũng phải rửa mắt mà nhìn.”

Dứt lời, Lục Tinh nhìn về phía ông ngoại Lục, mang theo mấy phần tự hào mà nhướn mày nói: “Ba à, ba nói cháu ngoại của ba không có sự giúp đỡ của Đằng Thuỵ sẽ không làm được chuyện, bây giờ thế nào?”

Ông ngoại Lục nằm trên ghế dựa, trong tay cứng nhắc cầm tạp chí có tin phỏng vấn của Cố Ngôn Thanh.

Ông đẩy kính lão, gật đầu, “Không hổ là con cháu Lục gia, tuổi còn trẻ đã có năng lực và ý tưởng như vậy, rất khí phách, giống hệt ba.”

“… Ba cũng dát vàng lên mặt [5] mình quá rồi đấy! Con trai của con tài giỏi đâu có liên quan tới ba, phải là con và chồng con dạy nó thật tốt chứ, đúng không chồng yêu?” Lục Tinh vươn tay ôm lấy giáo sư Cố bên cạnh.

Giáo sư Cố lập tức giật mình.

Trước mặt ba mẹ vợ và con dâu, giáo sư Cố có hơi xấu hổ đẩy Lục Tinh hai cái, nhưng Lục Tinh vờ như không nhận ra, ngược lại còn ôm chặt eo của giáo sư Cố hơn.

Bà ngoại Lục nhìn dáng vẻ của con gái, cười trách: “Con sắp thành bà nội rồi còn kỳ cục như thế.”

Lục Tinh ngẩng đầu nhìn giáo sư Cố, “Chồng ơi, nếu như tương lai anh có cháu nội trai hay cháu nội gái, vậy tụi nó quan trọng hơn hay em vẫn quan trọng hơn?”

https://thuviensach.vn

Giáo sư Cố: “…”

Mọi người: “…”

Cố Ngôn Thanh vừa tới đã nghe thấy bà nói như thế, lập tức nhướn mày, “Mẹ tranh thủ tình cảm quá sớm rồi đấy!”

Lục Tinh nghe thấy giọng anh liền nhìn qua, thấy dáng vẻ con trai trong bộ Âu phục và giày da, khí chất ổn trọng, trên mặt bà liền trưng ra sự trêu ghẹo, “Tổng giám đốc Cố, đã lâu không gặp người bận rộn là con rồi hen.”

Cố Ngôn Thanh đứng cách đó không xa, hai tay đút túi, nâng mắt nhìn bà, “Con nghe bà ngoại nói rồi, tính ra lúc con chưa ra đời, mẹ đã hỏi ba như thế nhỉ? Bây giờ tới Noãn Noãn cũng hỏi.”

Lục Tinh khinh thường, vẫn như cũ dựa vào ngực của giáo sư Cố, “Dù sao mẹ mới là người duy nhất của chồng mẹ, ai cũng không được tranh. Con trai không được, cháu nội cũng không.”

“Không ai tranh với mẹ đâu.” Cố Ngôn Thanh bất đắc dĩ cười cười.

Anh đi tới sau lưng Tần Noãn, lòng bàn tay tự nhiên khoác lên vai cô, vân vê hai lần.

Tần Noãn nghiêng đầu nhìn qua, cười hỏi: “Sao đột nhiên anh lại về đây thế ạ?”

“Để đón em về nhà.” Cố Ngôn Thanh thân mật vuốt ve đỉnh đầu của cô.

Tần Noãn có hơi kinh ngạc.

Cô còn chưa lên tiếng, bà ngoại Lục đã giành nói: “Ở đây không phải rất tốt

https://thuviensach.vn

sao? Để con bé một mình ở biệt thự phía Nam ngoại ô sẽ cô đơn lắm!”

Cố Ngôn Thanh đáp: “Khoảng thời gian tới cháu được nghỉ ngơi, sẽ ở bên cạnh cô ấy ạ.”

Mặc dù tính tình của Cố Ngôn Thanh ôn hoà, nhưng khi anh quyết định điều gì, từ trước đến nay vẫn không thể thương lượng.

Bà ngoại Lục cũng không gượng ép nữa, hai người thanh niên này tự nhiên sẽ muốn trở về thế giới của riêng hai người thôi!

“Vậy để thím Thu theo con qua đó đi, bình thường ba bữa của Noãn Noãn đều do bà ấy chăm sóc.” Bà ngoại Lục nói.

Cố Ngôn Thanh suy nghĩ, gật đầu, “Được ạ.”

Sau đó, anh lại nói với Tần Noãn, “Em ngồi ở đây một lát, anh lên lầu dọn đồ đạc cho em.”

“Em cũng đi nữa, anh không biết đồ ở đâu đâu.” Tần Noãn đi theo anh.

Hai người trở về phòng ngủ, Cố Ngôn Thanh không cho phép cô cử động loạn xạ. Cho nên Tần Noãn chỉ ôm gối ôm ngồi trên ghế salon, chỉ huy anh dọn đồ.

Trong lúc Cố Ngôn Thanh đang thu dọn quần áo, Tần Noãn chợt nghĩ đến chuyện vừa nói trong sân, cảm khái: “Tình cảm của ba mẹ thật tốt nhỉ!”

Cố Ngôn Thanh sắp xếp quần áo vào vali xong, quay đầu nhìn cô, “Anh đối xử với em không tốt à?”

Tần Noãn vươn tay cào tóc của anh, cười nói: “Ấn tượng trước đây mà mẹ

https://thuviensach.vn

cho em chính là người phụ nữ vừa mạnh mẽ vừa bá đạo. Nhưng trước mặt người quen, mẹ lại tương đối tuỳ ý, sẽ nói đùa với người ta."

"Tuy em và mẹ không cùng thế hệ, nhưng khi trò chuyện, mẹ cũng không tỏ vẻ người lớn với em, cứ như là khoảng cách thế hệ kia không tồn tại ấy."

"Em chỉ không ngờ tới mẹ lại nữ tính như vậy ở trước mặt chồng mình, còn làm nũng nữa chứ. Cảm nhận hôm nay của em về mẹ hoàn toàn bị phá vỡ luôn."

Cố Ngôn Thanh suy nghĩ, cười nói: "Mẹ vẫn luôn như thế, có lẽ vì ba là người đàn ông mà mình theo đuổi cuồng nhiệt, cho nên mẹ đối xử với ông tự nhiên sẽ không giống bình thường."

Tần Noãn lại cào tóc anh thêm mấy lần, "Vậy em có được tính là theo đuổi anh cuồng nhiệt không ạ?"

"Em sao?" Cố Ngôn Thanh lắc đầu, "Còn kém xa lắm!"

"Tại sao chứ?"

"Anh dễ theo đuổi hơn ba nhiều…" Cố Ngôn Thanh bắt lấy cái tay không chịu yên của cô đang cào trên đầu mình, chất giọng đột nhiên trầm xuống mấy phần, "Noãn Noãn, đừng quậy."

Đầu anh lúc này đã bị Tần Noãn vò rối, xoã lung tung ra, hoàn toàn khác biệt với dáng vẻ khi nãy vừa tới Lục gia.

Tần Noãn nhìn anh, cho rằng anh để ý hình tượng liền không nhịn được cười hai tiếng.

Cô lại vò thêm mấy lần, "Em làm kiểu tóc cho anh mà, yên tâm đi, sẽ đẹp

https://thuviensach.vn

thôi.”

Đột nhiên, Cố Ngôn Thanh hơi đứng dậy, đẩy cô nằm xuống ghế salon, đồng thời cố định hai tay cô trên đỉnh đầu. Nhất thời làm cho Tần Noãn không thể cử động.

Cô nhíu mày nhìn anh.

“Anh nói em đừng quậy.” Cố Ngôn Thanh ngắm nhìn gương mặt gần trong gang tấc kia, tầm mắt khoá chặt đôi môi anh đào của cô.

Hầu kết của anh trượt một cái, trong ánh mắt lộ ra mấy phần nóng bỏng.

Im lặng một lát, anh mở miệng nói, trong chất giọng khàn khàn vừa bất đắc dĩ vừa cưng chiều, “Mấy tháng nay không chạm đến em rồi, cho nên đừng trêu chọc anh nữa.”

Tần Noãn bừng tỉnh, lại có hơi buồn cười, lập tức khéo léo nháy mắt với anh, “Em… em không vò tóc anh nữa, anh tiếp tục dọn đồ đi ạ.”

Nói xong, cô còn giãy dụa đẩy anh ra.

Cố Ngôn Thanh nhìn dáng vẻ của cô hệt như chim non đang nép vào lòng mình, nhất thời anh không nhịn được, cúi đầu ngậm lấy đôi môi của cô.

Nhấm nháp mấy lần, sau đó lưu luyến không rời buông ra.

Hô hấp của Cố Ngôn Thanh rõ ràng đã nặng hơn vừa nãy một chút.

Anh đột nhiên thả hai tay của cô ra, đứng dậy đi vào phòng treo đồ, đóng cửa lại.

https://thuviensach.vn

Tần Noãn như cảm thấy được trên người mình hết nặng. Có một cơn gió lướt qua, cô liền hoàn hồn, lúc này đã không có thân ảnh của Cố Ngôn Thanh ở đây nữa.

Tần Noãn sững người nằm trên ghế salon, đưa tay chạm nhẹ lên cánh môi, bật cười thành tiếng.

…

Lúc cô được Cố Ngôn Thanh đưa về biệt thự phía Nam ngoại ô thì phát hiện hai tháng đã không về đây, nơi này đã không còn giống như thời điểm cô mới đi nữa — có rất nhiều đồ dùng của con nít.

Trong phòng khách được bày một khu vui chơi lớn, trong đó, loại đồ chơi gì cần có đều có. Sân sau còn có xích đu, đệm nhảy, toà thành mơ mộng, cầu trượt, đến bể bơi dành cho trẻ em cũng có đủ, hệt như khu vườn chỉ có trong cổ tích vậy.

Tần Noãn sững người, nhất thời dở khóc dở cười hỏi: “Anh đang dọn tất cả những gì có ở sân chơi thiếu nhi vào trong nhà mình đấy à?”

Cố Ngôn Thanh gật đầu, “Cũng chưa tới nỗi đó.”

“Vậy ra anh để em ở nhà ông bà ngoại không phải vì bận việc, mà là vì cái này sao ạ?”

Cố Ngôn Thanh gật đầu lần nữa, “Không khác như vậy là bao.”

Tần Noãn vuốt ve bụng mình, “Khu vui chơi lớn như thế, tương lai chỉ có mỗi bé cưng của chúng ta thì rất nhàm chán. Không bằng tới sân chơi dành cho trẻ em, vừa nhiều bạn vừa náo nhiệt.”

https://thuviensach.vn

Cố Ngôn Thanh suy nghĩ, “Vậy chúng ta sinh nhiều bé cưng một chút. Đến khi mấy người Cố Trí Dương, Mục Lăng Thành hay Cận Bùi Niên có con rồi, cũng có thể đưa bọn nhỏ tới đây chơi, chẳng phải sẽ náo nhiệt rồi sao?”

Nhắc đến chuyện này, Tần Noãn đột nhiên nói: “Em nghe đồn gần đây hay có tin xấu về Cố Trí Dương và một nữ diễn viên, là cô bé mà lần trước chúng ta đã gặp ở nhà ông bà nội Cố đó.”

“Hình như có chuyện như vậy thật, anh cũng thường nghe nhà bác cả nhắc tới chuyện này, dường như quan hệ của gia đình Cố Trí Dương và gia đình cô bé ấy không tệ.”

Tần Noãn nhớ lại một chút, “Cô bé kia rất xinh đẹp, em từng coi qua phim của em ấy rồi, kỹ thuật diễn xuất cũng tốt.”

Cô đi tới trước xích đu, chỉ chỉ rồi hỏi: “Em ngồi được không ạ?”

“Cái này vốn là dựng cho em.” Cố Ngôn Thanh dìu cô ngồi xuống, nhẹ nhàng đẩy dây đu.

Tần Noãn tựa lên lưng ghế, ánh mắt đảo qua khắp đồ vui chơi trước mặt. Đột nhiên, cô hỏi: “Anh nói xem, bé cưng trong bụng em là bé trai hay bé gái ạ?”

Cố Ngôn Thanh ngồi xổm trước gót chân Tần Noãn, hai tay vòng qua eo của cô, cúi đầu hôn xuống phần bụng nhô lên, chất giọng dịu dàng như nước, “Trai hay gái đều tốt cả.”

“Vậy anh mong là trai hay gái ạ?” Tần Noãn rất hứng thú hỏi.

Đôi mắt của Cố Ngôn Thanh ngưng lại một chút.

https://thuviensach.vn

Anh im lặng một lát, sau đó mới nói: “Nếu thật sự muốn chọn thì anh hi vọng bé cưng là con trai hơn.”

Tần Noãn ngẩn ra một lúc, “Vì sao thế ạ?”

Cố Ngôn Thanh cầm lấy bàn tay của cô, vân vê mấy lần. Anh giương cằm nhìn cô, thái độ nghiêm túc, “Đợi khi thằng bé trưởng thành, nó sẽ có thể cùng với anh bảo vệ em.”

Một dòng nước ấm dâng lên trong lòng Tần Noãn. Cô vươn tay xoa lên khuôn mặt khôi ngô của Cố Ngôn Thanh, cong môi mỉm cười.

Trong sân dần nổi gió, Cố Ngôn Thanh đứng dậy, khom lưng ôm lấy cô.

Anh hôn xuống trán của Tần Noãn một cái rồi dịu dàng nói: “Để anh đưa em về phòng, coi chừng cảm lạnh.”

———

[1] Cải biên IP: thuật ngữ chuyên ngành Khoa học máy tính: dùng để chỉ việc tiến hành chế tác lại game bản quyền dựa trên nguyên tác của tác giả.

[2] Kỹ thuật kiểm tra đóng kín (Closed Beta): giai đoạn thử nghiệm mà hạn chế đối với các nhóm nhỏ. Ví dụ như chọn lọc ra một số lượng người đăng ký tham gia thử nghiệm nhất định sau đó phát code cho số lượng người đó để họ trải nghiệm game trước (Theo *hieumobile.com*).

[3] Chọn lọc xoá tập tin gốc (tên đầy đủ là *Kiểm tra nội bộ để xóa các tệp dữ liệu trong quá trình kiểm tra xóa*):

Xóa các tệp để kiểm tra nội bộ đề cập đến việc kiểm tra nội bộ trò chơi trực tuyến đã xoá trong giai đoạn *Không xoá các tệp để kiểm tra nội bộ* (Tham

https://thuviensach.vn

khảo thêm tại *Baidu*).

Bởi vì trong thử nghiệm nội bộ về xóa tệp, hiệu suất trò chơi không toàn diện, nội dung không hoàn hảo, có nhiều lỗi bug, nên phải xem xét xóa dữ liệu trò chơi cho các thử nghiệm trong tương lai.

[4] Kỹ thuật kiểm tra mở (Open Beta): giai đoạn thử nghiệm lớn hơn, quy mô hơn. Ví dụ như tất cả các người chơi đều được tải về để chơi và trải nghiệm không hạn chế (Theo *hieumobile.com*).

[5] Dát vàng lên mặt: đại khái là tự nâng giá trị của mình lên cao (‘vàng’ ở đây ám chỉ ‘giá trị’).

https://thuviensach.vn

Chương 52: Phiên ngoại 2: Sau khi kết hôn (2)

Edit: Xiao Yi.

Gần đây, Tần Noãn càng tỉnh càng muộn. Hôm ấy, lúc mở mắt ra, bên cạnh cô đã sớm không còn bóng dáng của Cố Ngôn Thanh.

Tần Noãn nhìn đồng hồ trên đầu giường một chút, thế mà gần mười một giờ rồi. Cô vuốt mi tâm, thầm than sao mình ngủ ghê thế.

Tần Noãn vụng về từ trên giường đi xuống, vào phòng tắm rửa mặt, sau đó xuống lầu tìm Cố Ngôn Thanh.

Vừa mở cửa phòng ngủ ra, cô liền ngửi thấy mùi khói dầu nồng nặc, sặc đến ho khan hai tiếng, có hơi nhíu mày.

Cô nhớ là Cố Ngôn Thanh biết nấu cơm mà? Sao lại có khói dầu nồng nặc đến vậy?

“Chồng ơi?” Tần Noãn đứng trên bậc thang, kêu xuống phía dưới một câu.

Cố Ngôn Thanh đáp một tiếng rồi lên lầu, nhìn thấy cô, anh dìu cô trở về phòng, “Em tỉnh rồi, tạm thời đừng ra ngoài đợi, về phòng trước đã.”

Nói xong, anh cũng không nhịn được ho mấy tiếng.

https://thuviensach.vn

Trở lại phòng ngủ, Tần Noãn ngồi xuống ghế salon, nghĩ đến mùi khói ở bên ngoài, cô lại không hiểu, “Dưới lầu đang làm gì thế ạ?”

Cố Ngôn Thanh đưa cho cô một ly nước vừa rót, dở khóc dở cười, “Hôm nay là cuối tuần nên Mục Lăng Thành đến tìm anh học nấu ăn. Bận bịu từ sáng đến giờ, cậu ấy muốn quậy banh phòng bếp nhà mình luôn rồi.”

“…” Tần Noãn uống hai hớp nước, hơi bất ngờ hỏi: “Sao cậu ấy lại chịu khó thế ạ?”

“Tưởng Nam Khanh sắp xuất ngoại, cho nên cậu ấy nói muốn tranh thủ học, sau này cần dùng.”

Tưởng Nam Khanh là bạn gái của Mục Lăng Thành, cũng là cô bạn nhỏ ngồi cùng bàn hồi cấp ba của cậu. Trước đây, cô bé từng đến công ty của Cố Ngôn Thanh, Tần Noãn có gặp cô bé, là một bé con có dung mạo tinh xảo.

Đối phương là học bá, lúc trước là thủ khoa khối tự nhiên, thi ngành Kiến trúc của Đại học Cần Nam. Sau khi tốt nghiệp thì nhận được thư báo trúng tuyển của Milan, mời cô xuất ngoại đào tạo chuyên sâu.

Tần Noãn rất khâm phục cô bé tuổi trẻ tài cao này.

Dưới lầu truyền tới tiếng của Mục Lăng Thành, không biết lại xảy ra chuyện gì nữa đây?

Cố Ngôn Thanh có hơi bất đắc dĩ, “Anh xuống coi thử một chút, em ngoan ngoãn ngồi trong phòng nhé, đừng ra, sặc khói dữ lắm.”

“Nhưng mà bé con trong bụng em đói bụng rồi,” Tần Noãn làm nũng kéo

https://thuviensach.vn

ống tay áo của anh, “Theo tốc độ thế này thì bao giờ em mới ăn cơm được ạ?”

Cố Ngôn Thanh cười cười, “Thím Thu đã nấu canh cho em, lát nữa anh nhờ thím ấy bưng lên cho em ăn trước.”

Tần Noãn nghe lời, lúc này mới thoả mãn thả anh đi.

Cố Ngôn Thanh vừa đi không bao lâu, thím Thu đã bưng canh lên, Tần Noãn ăn hơn nửa bát mới nhàm chán ngồi trên salon đọc sách hướng dẫn nuôi trẻ, thím Thu ngồi với cô.

Cái bụng tròn vo của Tần Noãn đột nhiên cử động mấy lần, Tần Noãn đặt sách trong tay xuống, mỉm cười vuốt bụng.

Thím Thu nhìn cô, “Bé con sắp chào đời chưa?”

Tần Noãn cười, gật đầu, “Khoảng nửa tháng nữa là bé con giáng trần rồi ạ.”

Nhắc tới chuyện này, trong lòng cô vừa mong chờ vừa cấp bách.

…

Bận rộn dưới lầu một phen, rốt cục Mục Lăng Thành cũng xào ra mấy bàn đồ ăn, có hơi tự đắc nhìn đồ ăn đã dọn xong trên quầy bar.

Cậu dựa người, đứng trước mặt Cố Ngôn Thanh, “Anh nếm thử đi?”

Cố Ngôn Thanh tuỳ ý nhìn qua, cầm đôi đũa nếm thử hai miếng, sau đó suy tư gật đầu, “Cũng tạm.”

Mục Lăng Thành không hài lòng với đánh giá của anh lắm, “Rõ ràng rất

https://thuviensach.vn

ngon mà, anh thật bắt bẻ!”

Cố Ngôn Thanh cười, “Thầy nghiêm dạy ra trò giỏi, cậu không hiểu à?”

Mục Lăng Thành chỉ vào đồ ăn trong mâm, phản bác: “Em là trò giỏi hơn thầy mới đúng.”

Hai người nói đùa mấy câu, sau đó chuyển sang tới chuyện chính, Mục Lăng Thành nói: “Đã lâu rồi anh chưa tới công ty đấy.”

Cố Ngôn Thanh vuốt cốc nước, “Cậu ở đó mà.”

“Nhưng anh cũng phải đi xem một chút chứ! Gần đây anh thờ ơ thế, nghiên cứu trò chơi mới là anh đề xuất, nói buông tay liền buông tay cũng là anh.”

Cố Ngôn Thanh đưa mắt nhìn lên lầu, thở dài, “Noãn Noãn sắp sinh rồi, anh không ở bên cạnh cô ấy, làm sao yên tâm được?”

Sau đó, anh lại cười, trêu chọc nói: “Nam Khanh xuất ngoại, cậu đâu bận yêu đương? Lãnh đạo một nhóm người trong công ty thích hợp hơn là học làm thức ăn đấy, mà nó không phải là bổn phận của cậu sao?”

Khoé miệng của Mục Lăng Thành hơi giật, cười nhạo, “Ngày nào em cũng tăng ca, còn anh ở nhà rảnh rỗi. Cố Ngôn Thanh, anh nợ em, sau này phải trả đấy!”

“Có trả hay không sau này hẵng nói.” Cố Ngôn Thanh không thèm hứa hẹn với cậu.

Thấy Mục Lăng Thành không đáp, hiếm khi anh nghiêm túc lại, nói: “Có biết tại sao trước đây anh để cậu nhập cổ phần không?”

https://thuviensach.vn

Mục Lăng Thành đưa mắt nhìn qua.

“Mẹ anh sẽ không ngồi lâu trên ghế chủ tịch tập đoàn Đằng Thuỵ, muốn đi du lịch thế giới cùng ba anh sớm một chút. Tương lai anh tiếp quản tập đoàn Đằng Thuỵ rồi, tự nhiên sẽ không thể chú ý bên này nữa. Nhưng công ty Khoa học – Kỹ thuật Doanh Hoà là tâm huyết của anh, cũng là tâm huyết của cậu. Giao nó vào tay cậu, anh mới yên tâm.”

Cố Ngôn Thanh nói xong, vỗ vỗ bả vai của Mục Lăng Thành, “Anh biết cậu có ý tưởng, cũng có thể khiến cho năng lực của Doanh Hoà trở nên tốt hơn, cho nên mới buông tay.”

Đột nhiên, Mục Lăng Thành cười: “Anh đã dạy em lập trình từ khi còn nhỏ, tham gia các giải thi đấu IT. Lên Đại học thì tuyển thẳng em vào ngành Khoa học máy tính, sau khi tốt nghiệp thì lôi em đi sáng lập Doanh Hoà, nhập cổ phần.”

“Cả đời này của em đã bị anh thu xếp nhiều nhất, đến ba em còn chưa quản em như thế đâu,” Mục Lăng Thành dừng một chút, lại nói: “Con người của em không thích bị quản thúc, nhưng chỉ có anh là giúp em chọn con đường này, cho nên em rất cảm kích.”

Cố Ngôn Thanh giống như người chỉ đường của cậu, vừa là thầy vừa là bạn, anh đã cho cậu hào quang mà cậu muốn nhất trong đời.

Mục Lăng Thành siết chặt cánh tay của anh, vẻ mặt chân thành, “Cảm ơn anh.”

Cố Ngôn Thanh cười cười, “Cậu có thiên phú, anh chỉ là thuận gió đẩy thuyền thôi.”

Mùi khói trong sảnh tan bớt, Tần Noãn được thím Thu đỡ xuống lầu. Cô

https://thuviensach.vn

đứng cách đó không xa, nghe thấy họ nói chuyện thì không nhịn được cười, “Hai người trò chuyện tình thâm nghĩa trọng như thế làm em lo nghĩ xem bản thân có nên tránh đi không đấy.”

Cố Ngôn Thanh đảo mắt, nhìn thấy cô liền đứng dậy đi qua, đỡ cô ngồi xuống bên cạnh quầy bar.

Mục Lăng Thành đưa đôi đũa tới, “Chị dâu muốn nếm thử kiệt tác của bản đầu bếp không nào?”

Tần Noãn nhìn mấy món ăn kia, có cá luộc, có sườn kho, có thịt bò chan tương,… Đều không phải là món ăn đơn giản dễ làm.

Cô hứng thú kẹp một khối thịt sườn, sau khi nếm thử liền nhìn qua Cố Ngôn Thanh, khen ngợi: “Ngon không kém đồ anh làm nhiều lắm đâu, có thể xuất sư được rồi.”

Cố Ngôn Thanh nhíu mày, “Em chắc chắn chưa? Đồ anh làm sao giống cái này được?”

Tần Noãn giận anh, “Đúng là đồ ăn không phải anh làm, nhưng cổ vũ cậu ấy cũng không nói được à? Lăng Thành người ta có thành ý học nấu ăn để làm bạn gái vui, cái này rất đáng khen ngợi, anh đừng có yêu cầu quá cao chứ.”

Vừa mới nghe cô khen ngợi, Mục Lăng Thành còn rất vui vẻ, nhưng nghe xong lời vừa rồi, nụ cười của cậu liền tắt.

Cho nên chỉ có yêu cầu thấp mới cảm thấy món cậu làm ngon sao?

Mục Lăng Thành không tin, tự mình nếm thử, vẫn cảm thấy nó cực ngon mà! ! !

https://thuviensach.vn

“Hai người không biết hưởng lộc ăn gì cả!” Cậu không phục nói.

Cố Ngôn Thanh và Tần Noãn nhìn nhau, cười một tiếng.

Đột nhiên, Tần Noãn nhíu mày. Đôi đũa trong tay cô rơi xuống đất, chỉ trong khoảnh khắc, mặt cô trắng bệch như tờ giấy.

Cố Ngôn Thanh tái mặt, vội đỡ lấy cô, “Noãn Noãn, sao thế em?”

Tần Noãn dựa lên vai Cố Ngôn Thanh, cố gắng nói: “Hình như… bé cưng muốn ra đời rồi…”

Cố Ngôn Thanh lập tức ôm cô ra ngoài, Mục Lăng Thành đi theo, giúp hai người mở cửa xe, Cố Ngôn Thanh đặt cô ở hàng ghế phía sau.

Anh vừa muốn đóng cửa rồi lên ghế lái, Mục Lăng Thành đã cản lại, “Anh gấp như vậy mà lái xe thì nguy hiểm lắm, để em.”

Cố Ngôn Thanh cảm thấy cậu nói có lý, lúc này cũng không rảnh mà khách sáo nữa, trực tiếp ngồi ở hàng ghế sau ôm Tần Noãn đang kêu đau vào lòng.

Mục Lăng Thành phụ trách lái xe đến bệnh viện.

Sau khi đưa Tần Noãn vào phòng sinh, tâm trạng của Cố Ngôn Thanh có hơi mất tập trung. Anh ngồi trên ghế dài phía ngoài, hai tay nắm chặt, ánh mắt nhìn chằm chằm cửa phòng phẫu thuật, thỉnh thoảng còn nghe thấy động tĩnh bên trong.

Mục Lăng Thành ngồi xuống bên cạnh Cố Ngôn Thanh, “Anh còn không mau gọi điện thoại cho chú và dì đi.”

https://thuviensach.vn

Được cậu nhắc nhở, Cố Ngôn Thanh mới nhớ ra việc này, lập tức gọi điện thoại.

Lúc này, Lục Tinh mới họp xong, nhìn thấy cuộc gọi nhỡ của Cố Ngôn Thanh, bà mơ hồ dự cảm là xảy ra gì đó. Vừa muốn gọi lại thì bà ngoại Lục đã gọi tới, nói là Tần Noãn muốn sinh sớm hơn ngày dự kiến.

Lục Tinh ngồi lên xe, khuyên nhủ phía bên kia điện thoại, "Để con và lão Cố tới bệnh viện được rồi, mẹ và ba tuổi đã cao đừng để bản thân mệt mỏi… Có gì mà không yên tâm được ạ… Được rồi được rồi, con qua đón mẹ được không?"

Lục Tinh lắc đầu, cúp điện thoại xong liền nói trợ lý Thẩm, "Đi đón ba mẹ của tôi trước rồi hẵng tới bệnh viện."

Sau đó, bà lại gọi điện thoại cho giáo sư Cố.

Trên đường đưa ông bà ngoại Lục tới bệnh viện, bà ngoại Lục ngồi phía sau luôn miệng thúc giục.

Lục Tinh trấn an bà, "Mẹ sống hơn nửa đời người rồi còn gấp gì chuyện này nữa. Đừng để cuối cùng con của Noãn Noãn không sao mà mẹ lại ngã bệnh đấy ạ."

Ông ngoại Lục cũng an ủi, "Con gái nói đúng đấy, bà đừng nóng vội nữa."

Bà ngoại Lục thở dài, "Đó là đứa con đầu tiên của Mị Mị có thể không gấp được sao? Lúc trước thằng bé muốn ra đời, tôi cũng gấp."

Lục Tinh bất đắc dĩ, thúc giục trợ lý Thẩm, "Lái nhanh thêm chút nữa đi."

https://thuviensach.vn

Lúc ba người tới bệnh viện, giáo sư Cố trùng hợp đã lái xe tới.

Lục Tinh thấy ông đón họ liền nhìn xung quanh một chút, “Ba mẹ không đến ạ?”

Giáo sư Cố: “Mẹ muốn đến nhưng ba khuyên ngăn rồi, ở nhà chờ cũng giống vậy thôi.”

Lục Tinh nhẹ thở ra, liên tục đỡ bà ngoại Lục vào trong bệnh viện.

Giáo sư Cố ngồi xuống bên cạnh Cố Ngôn Thanh, thấy anh vẫn luôn mím môi không nói câu nào, ông lên tiếng làm dịu bầu không khí, “Con rất căng thẳng đúng không?”

Cố Ngôn Thanh sững người một chút, im lặng mím môi, gật đầu.

Giáo sư Cố thở dài, “Lúc mẹ con sinh con, ba cũng vậy. Căng thẳng, kích động, đứng ngồi không yên, lòng bàn tay đổ mồ hôi, đến giờ ba vẫn còn nhớ rõ loại cảm giác này.”

Cố Ngôn Thanh đưa mắt nhìn ông, “Con hãy nhớ kỹ cảm giác hôm nay, cũng nhớ kỹ… trách nhiệm trên vai.”

Ông vỗ vỗ bả vai của anh, lời nói thấm thía.

…

Lúc Tần Noãn nghe thấy tiếng trẻ con khóc, thể lực của cô đã có hơi không gượng nổi nữa. Cô không đủ sức nhìn đứa bé một cái đã hôn mê.

Đến khi tỉnh lại thì Tần Noãn đã được chuyển vào phòng bệnh VIP, còn Cố Ngôn Thanh đang ngồi cạnh giường trông cô.

https://thuviensach.vn

Thấy cô mở mắt, gương mặt của Cố Ngôn Thanh có hơi tiều tuỵ nhưng vẫn mang theo ý cười, chất giọng vẫn dịu dàng như trước, “Em tỉnh rồi à?”

Tần Noãn nhìn xung quanh một chút, “Trước khi em ngủ, hình như nghe thấy có người nói là bé trai phải không ạ?”

Cố Ngôn Thanh cầm khăn ấm lau mặt cho cô, “Đúng vậy, tương lai bé con của chúng ta có thể trở thành nam tử Hán để bảo vệ mẹ nó rồi.”

“Con đâu rồi ạ? Cho em ngắm nó một chút.” Tần Noãn có chút đợi không kịp mà ráng chống người muốn ngồi dậy.

Cố Ngôn Thanh đè cô lại giường, “Em nằm yên đi, đừng cử động, anh ôm nó vào cho em nhìn.”

Phòng bệnh VIP gồm một phòng ngủ và một phòng khách, bé con lúc này đang được Lục Tinh ôm ngoài phòng khách, lại được ông bà cụ Lục trêu chọc nên rất vui vẻ. Nhưng vì sợ quấy rầy Tần Noãn bên trong nên tiếng nói chuyện của mọi người rất nhỏ.

Cố Ngôn Thanh mở cửa, cẩn thận từng li từng tí ôm bé con từ trong ngực Lục Tinh, “Noãn Noãn tỉnh rồi ạ, để con ôm thằng bé vào đi.”

Nói xong, anh lại quay về phòng ngủ.

Mẹ tròn con vuông, mấy người lớn mới thả lỏng được, lúc này cũng không vào trong quấy rầy một nhà ba người họ đoàn tụ làm gì. Lục Tinh thu xếp để trợ lý Thẩm đưa hai ông bà cụ trở về nhà họ Lục.

Đưa hai người lên xe rồi, Lục Tinh kéo cánh tay của giáo sư Cố, cũng không gấp phải trở về phòng bệnh.

https://thuviensach.vn

Bà nghĩ đến cháu nội của mình, thở dài nói: “Cục cưng giống hệt như thằng Tiểu Cố hồi nhỏ vậy, mới sinh đã đẹp hơn đứa trẻ khác rất nhiều.”

Mặt trời buổi chiều ngả về hướng Tây, chân trời xán lạn, phảng phất có dải mây mỏng như lụa đang múa, hoa chim vang tiếng.

Hai người ngồi xuống ghế dài trong vườn, Lục Tinh dựa lên vai giáo sư Cố, đột nhiên cảm động: “Lúc Tiểu Cố vừa chào đời cũng lớn như vậy. Chúng ta nhìn thằng bé tập tễnh học đi, ê a học nói, những đoạn thời gian ấy cứ như vừa mới hôm qua thôi vậy, chớp mắt thằng bé đã trưởng thành rồi, cũng trở thành người khác…”

Giáo sư Cố lau đi ướt át trên khoé mắt của bà, “Cái cô này, bình thường tuỳ ý thế mà, sao hôm nay lại cảm động như thế? Không phải anh vẫn còn ở đây sao?”

Lục Tinh cười cười, dựa trên vai chồng mình, nhắm mắt lại.

Đột nhiên, trước mắt loé sáng một cái, bà mở mắt nhìn, đối diện là một cậu chàng đang giơ máy ảnh chụp hình.

Phản ứng đầu tiên của cậu chàng ấy là sững sờ, sau đó cậu hạ vành nón, nhanh chân bỏ chạy.

Sau khi phản ứng kịp, Lục Tinh chợt nhướn mày, “Thằng nhóc này hình như là người mới nhỉ? Chụp lén cũng không biết cách. Giáo sư Cố này, anh nói họ có làm gì ảnh chụp không? Rất lâu rồi em chưa có tin đồn đấy.”

Bà suy tư, cười với ông, “Không chừng người khác sẽ cảm thấy em nuôi tiểu bạch kiểm nhỉ? Giáo sư Cố nửa đời thanh cao nha, học sinh khắp nơi, địa vị trong giới học thuật lại cao nữa. Bây giờ xem ra… anh phải coi

https://thuviensach.vn

chừng tuổi già không giữ được khí tiết đấy.”

Bên ngoài nổi gió, giáo sư Cố cài nút áo khoác lại cho bà, nghiêm giọng: “Em đấy, ranh mãnh.”

Lục Tinh xem thường, “Năng lực của Tiểu Cố đã quá rõ ràng rồi, bây giờ muốn những ông già kia quy phục không khó lắm. Thân phận của thằng bé cũng không cần giấu nữa, bày ngoài sáng đi, xem nó tranh đấu với mấy lão ấy rất thú vị nha.”

“Chúng ta cứ xem như cậu chàng kia đổ dầu vào lửa cho nó phiền một chút để trung hoà vậy, khỏi cho nó đắc ý quá sớm.”

Giáo sư Cố: “…”

…

Sau khi con trai được y tá ôm đi, Cố Ngôn Thanh ngồi trong phòng bệnh trò chuyện với Tần Noãn.

Cô vừa ăn một chút, bây giờ đang tựa lên đầu giường, tay cô bị Cố Ngôn Thanh nắm chặt. Hai người tràn đầy hứng thú thảo luận chuyện nuôi bé con Tiểu Noãn Noãn sau này.

Điện thoại di động của Cố Ngôn Thanh đột nhiên đổ chuông, anh thuận tay mở lên, nhìn thấy tin nhắn Wechat của Lục Tinh, 【Con trai à, ba mẹ con bị chụp lén rồi, con sớm chuẩn bị tinh thần đi nhá! Sắp tới lộ mặt ở tập đoàn đi, mấy lão già kia nhớ thương con lâu lắm rồi, không chừng còn rất sốt ruột nữa ấy. Chờ mà tiếp chiêu của họ đi!】

“…” Cố Ngôn Thanh nhíu mày, không thèm trả lời, trực tiếp thả điện thoại trở lại trong túi.

https://thuviensach.vn

Tần Noãn dò xét anh một hồi, “Xảy ra chuyện gì thế ạ?”

Cố Ngôn Thanh cười cười, trấn an cô, “Không có gì lớn đâu, chỉ là bất ngờ một chút thôi.”

“Là sao ạ?”

“Ba mẹ bị chụp lén.”

Phản ứng đầu tiên của Tần Noãn là nhẹ thở ra một hơi, nhưng sau khi suy nghĩ kỹ một chút, cô lại cảm thấy đối với Cố Ngôn Thanh mà nói, chuyện này hẳn là một phiền toái không nhỏ.

Không bao lâu nữa, hẳn là ánh mắt của từng lão cổ đông trong tập đoàn Đằng Thuỵ sẽ đổ dồn lên người anh.

Tần Noãn xoa xoa ngón tay của anh, như đang vì anh giải sầu.

“Em đừng lo lắng, anh giải quyết được.” Cố Ngôn Thanh cầm ngược lại tay của cô, giúp cô gói chăn, trầm tư nói: “Ba mẹ đã vì anh mà giấu diếm nhiều năm như vậy cũng không dễ cho họ rồi, thật ra cũng sớm công khai đi thôi.”

Cố Ngôn Thanh nhớ lại lúc mình đứng trước cửa phòng sinh, giáo sư Cố đã nói với anh:

— Con hãy nhớ kỹ cảm giác hôm nay, cũng nhớ kỹ… trách nhiệm trên vai.

Sớm muộn gì anh cũng phải tiếp quản tập đoàn Đằng Thuỵ, đây là ước nguyện của ông ngoại và mẹ anh, cũng là trách nhiệm trên vai anh.

https://thuviensach.vn

“Không sao đâu ạ, sau lưng anh còn có tập đoàn Viễn Thương mà, họ nhất định sẽ kiêng nể thôi.” Tần Noãn nói.

Cố Ngôn Thanh nhẹ nhàng vỗ về mi tâm của cô, mềm giọng nói: “Đối với anh, chỉ cần có em và con trai ở bên cạnh, thì không có việc gì khó cả.”

Tần Noãn giang hai cánh tay, “Anh muốn ôm yêu một cái không nè?”

Cố Ngôn Thanh mỉm cười ôm lấy Tần Noãn, nghe thấy cô lẩm bẩm bên tai mình, “Chồng của em tuyệt vời nhất, không cho phép cãi đâu!”

Anh cưng chiều nhìn cô, hầu kết trượt một cái, nhẹ mút môi cô.

https://thuviensach.vn

Chương 53: Phiên ngoại 3: Sau khi kết hôn (3)

Edit: Xiao Yi.

Mấy ngày sau, thân phận của chồng chủ tịch tập đoàn Đằng Thuỵ bại lộ, là một nhân vật có tiếng trong giới học thuật, giáo sư Cố lập tức leo lên trang đầu tin tức.

Ngay sau đó, thân phận của CEO công ty Khoa học – Kỹ thuật Doanh Hoà, Cố Ngôn Thanh cũng lộ theo, nhảy lên hot search Weibo, khiến cho toàn giới chấn động, cư dân mạng thảo luận chủ đề nóng hổi không biết ngừng nghỉ.

Tần Minh Huy ngồi bên giường nhìn Tần Noãn đang xem điện thoại đến mặc kệ sức khoẻ bản thân, ông đành rút điện thoại trong tay cô ra, “Con đừng nhìn chằm chằm điện thoại như thế, hại mắt lắm đấy.”

Tần Noãn nhìn ông một cái, không biết giữa hai người nên nói gì cho phải.

Đối với Tần Minh Huy, từ nhỏ cô đã không có chủ đề gì có thể nói với ông, từ đó cũng hình thành thói quen im lặng.

Vẫn là Tần Minh Huy mở miệng trước, “Thật ra mà nói, chuyện thân phận bại lộ này cũng giúp thằng bé có thể dễ dàng tiến vào tập đoàn Đằng Thuỵ, chỉ là muốn cầm quyền thì vẫn phải vượt qua một trận đánh ác liệt nữa.”

https://thuviensach.vn

Tay của Tần Noãn nắm chặt góc chăn, cuối cùng cũng không nói ông giúp đỡ. Cô chỉ trầm mặc một lát rồi nói: “Sớm muộn anh ấy cũng phải đối mặt với chuyện này thôi, con tin anh ấy có thể giải quyết ổn thoả.”

Tần Minh Huy cười cười, cũng không nhiều lời nữa, “Tiểu Hi sắp về nước rồi, thằng bé đã rất vui mừng khi thấy mẹ con con bình an.”

Nhắc đến Tần Hi, thần sắc của Tần Noãn liền dịu xuống, hai ba con như có như không tìm được chủ đề nói chuyện, “Mới đó mà thằng bé xuất ngoại được năm năm rồi. Lần trước nó gọi cho ba, trong lời nói cảm thấy ổn trọng không ít.”

“Đúng là em ấy ổn trọng hơn trước rất nhiều ạ.”

Hai ba con đang nói chuyện, Lục Tinh ôm bé con trong tã đang khóc to đi vào, Tần Noãn vội vươn tay ôm lấy.

Lục Tinh: “Thằng bé ngủ được một lát rồi, có lẽ bây giờ đang đói bụng đó.”

Trong khi Tần Noãn cho bé con bú sữa, hai người Tần Minh Huy và Lục Tinh đi ra phòng khách.

Lục Tinh rót trà cho ông, “Lão Tần này, tạm không nói đến chuyện hai nhà kết thành thông gia, tôi cảm thấy nếu anh ra mặt giúp con trai của tôi bên này, tương lai của Tần Hi sẽ có thể bớt đi nhiều con đường quanh co hơn đấy. Anh cảm thấy sao?”

Tần Minh Huy ngồi trên ghế salon, có hơi ngẩn ra một lát, sau đó cười nói: “Ngược lại là cô đó, mấy năm nay chẳng thay đổi gì cả, cái gì cũng đi thẳng vào vấn đề.”

https://thuviensach.vn

Lục Tinh khinh thường, “Thành thật mà nói thì tôi cũng biết rõ năng lực của con trai mình chắc chắn có thể giải quyết được ‘đề khó’ của mấy lão già kia đưa ra.”

“Nhưng suy cho cùng thì thằng bé cũng là con trai tôi, cho nên tôi không nỡ để nó quá hao tâm tổn trí đấu với họ. Bây giờ sẵn có đại thụ là anh để dùng, nếu không dùng mới không phải là phong cách của Lục Tinh tôi đấy.”

Tần Minh Huy buông tách trà xuống, đứng dậy, “Ban đầu anh cũng không muốn khoanh tay đứng nhìn, chỉ là không phải vì Tần Hi nên anh mới cho con trai của cô một chỗ dựa đâu.”

Ông liếc nhìn qua hướng phòng trong, thở dài một cái rồi cầm áo khoác, đi ra ngoài.

…

Gần đây, Cố Ngôn Thanh rất bận, đến tối muộn mới về nhà.

Lúc này, bé con vừa tỉnh ngủ, mở to đôi mắt tròn xoe nhìn anh, như rất tò mò.

Cố Ngôn Thanh ôm lấy con trai từ trong ngực Tần Noãn, nhìn hai mẹ con một cái, toàn bộ rã rời trong ngày của anh liền tan thành mây khói.

Anh hôn bàn tay nhỏ của con trai một cái, sau đó nhìn qua Tần Noãn, trong giọng mang theo lo lắng, “Cơ thể của em còn đau nữa không?”

Tần Noãn nhẹ lắc đầu, “Hôm nay đã tốt hơn nhiều rồi ạ, không còn đau nữa.”

https://thuviensach.vn

Cố Ngôn Thanh nhớ lại mấy ngày trước, cô đau mức tới sắc mặt trắng bệch và dáng vẻ không cách nào yên giấc của cô. Anh có chút đau lòng, ôm vai cô dựa vào lòng mình, khẽ nói: “Sau này em không cần chịu tội như thế nữa, con cũng không cần sinh nhiều thế, một đứa đủ rồi.”

Tần Noãn cười, dựa lên vai anh, đầu ngón tay chạm khẽ lên gương mặt của bé con, “Chuyện tương lai hãy để tương lai rồi nói đi ạ.”

Cô còn muốn sinh thêm một đứa con gái nữa kìa…

“Bên phía tập đoàn Đằng Thuỵ không có vấn đề gì không anh?” Tần Noãn chợt hỏi.

“Anh còn lo được.”

Bỗng nhiên, Tần Noãn nhíu mày nhìn anh, “Lo được chuyện công ty, còn chuyện khác thì sao ạ?”

Cố Ngôn Thanh nghi hoặc nhìn cô, không hiểu mô tê gì, hỏi: “Chuyện khác gì cơ?”

Tần Noãn nhấc tay ra, “Gần đây anh nổi tiếng như thế, rất nhiều người muốn gả cho anh đấy. Tổng giám đốc Cố tự mình sáng lập công ty Khoa học – Kỹ thuật Doanh Hoà cơ mà, trò chơi tung ra toàn là hot nhất trong giới, số người theo đuổi đã nhiều, bây giờ thêm cái thân phận thái tử gia của tập đoàn Đằng Thuỵ tuôn ra nữa, thế mà ông chồng quốc dân anh đây còn thoải mái nhỉ?”

Weibo của Cố Ngôn Thanh thường chỉ đăng tin liên quan tới công việc, không hề có thông tin cá nhân nào. Nhưng bởi vì giá trị nhan sắc của anh cao, cộng thêm thân phận CEO của công ty Khoa học – Kỹ thuật Doanh Hoà nên… thật ra cũng có mấy trăm vạn người hâm mộ.

https://thuviensach.vn

Cho đến khi hai ngày trước, thêm một thân phận khác của anh lộ ra, số lượng fan hâm mộ lập tức tăng lên trong thời gian ngắn, vụt lên con số mấy ngàn vạn người.

Tần Noãn nhàn rỗi xem bình luận, số người gọi anh là chồng rồi tỏ tình với anh, hay muốn gả cho anh nhiều vô kể.

Tần Noãn 'hừ hừ' cái mũi, "Gần đây anh có chủ động thả thính ai không đấy? Em ở đây không thấy được, nhưng trong lòng anh tự biết đi."

Cố Ngôn Thanh cười, không đáp.

"Cố Ngôn Thanh!" Tần Noãn ngẩng đầu.

"Ơi?" Anh khẽ vuốt tóc mai của cô, giọng nói dịu dàng.

Im lặng một hồi, Tần Noãn rất nghiêm túc nói: "Em sinh con trai cho anh đấy, anh không thể ra ngoài nuôi thêm chó đâu. Nếu không thì anh chính là đồ vong ân phụ nghĩa!"

Cố Ngôn Thanh: "…"

Bé con đột nhiên ngẩn người, đôi mắt tròn tròn giật giật, nhếch miệng cười lên.

Tần Noãn nhìn con trai chằm chằm.

Cố Ngôn Thanh cười, "Em xem mình nói nhảm đến con trai cũng cười kìa."

Tần Noãn: "…"

https://thuviensach.vn

Cô rầu rĩ không vui, lười phải nói chuyện với anh, chỉ xụ mặt đi vào phòng tắm.

Cố Ngôn Thanh nhìn cô một cái rồi bế con trai ra ngoài giao cho bảo mẫu chăm sóc riêng biệt, sau đó đi vào khoá trái cửa phòng.

Lúc rửa mặt xong đi ra, Tần Noãn nhìn quanh một chút, hỏi: “Thằng bé đâu rồi anh?”

Cố Ngôn Thanh ngồi trên ghế salon, đôi chân dài bắt chéo vào nhau, lúc này anh đang xem một tập tài liệu. Nghe thấy giọng cô, anh đặt tài liệu trong tay xuống, nâng mắt lên nhìn, “Nó ngủ rồi.”

“Tối qua nó ngủ nhiều lắm mà, sao bây giờ đã ngủ nữa rồi?” Tần Noãn không tin.

Cố Ngôn Thanh không trả lời, chỉ vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh, “Em lại đây đi.”

Tần Noãn ngoan ngoãn đi qua, còn chưa kịp ngồi xuống, cô đã bị anh kéo lên đùi mình, hai tay thuận thế vòng qua cổ anh.

Chỉ sau một khắc, môi của anh sấn tới, hôn cô nồng nhiệt.

Cảm nhận được hô hấp của anh dần thô trầm hơn, cả người cũng cứng lại, Tần Noãn đẩy anh ra, nhấp nhẹ đôi môi tê rần, khẽ nói: “Em còn chưa thể sinh hoạt vợ chồng đâu ạ.”

“Anh biết.” Cố Ngôn Thanh gục trong hõm vai của cô, nhẹ nhàng cọ xát, dần dần bình tĩnh lại.

https://thuviensach.vn

Điện thoại của Tần Noãn đổ chuông mấy lần, cô thuận tay mở ra xem, nhìn thấy nhóm chat ký túc xá có người nhắn tin:

Tề Á Nhuỵ: 【Noãn Noãn, cậu giấu kỹ thật đấy! Mình không ngờ cậu vừa là tiểu thư nhà giàu, vừa có vận khí gả cho Cố Ngôn Thanh! ! ! Thông gia hai nhà các cậu lớn thế! ! !】

Tô Tử Hân: 【Mình cũng kinh ngạc muốn chết, có ông chồng vạn năng thì thôi đi, thế mà cậu còn có thêm người ba vạn năng hơn nữa!】

Tần Noãn không hiểu mô tê gì, thân phận của Cố Ngôn Thanh lộ ra ánh sáng nhưng cô đâu có lộ đâu? Sao hai cô nàng này lại biết được?

Lúc này, một thông báo Weibo nhảy ra, là tin về Cố Ngôn Thanh, cô sửng sốt một lát, đưa tay ấn mở.

Chỉ mới đây thôi, cô rửa mặt trong phòng tắm, Cố Ngôn Thanh đã đăng một bài Weibo.

Trong bài viết là ảnh chụp tay của Tần Noãn đang nắm tay bé con, còn có ảnh chụp vào ngày bé con Tiểu Cố Tần giáng trần nữa.

Dòng trạng thái chỉ viết bốn chữ: *Thương em như mạng.*

Cố Ngôn Thanh là người nổi tiếng trong mấy ngày nay, lúc này đăng Weibo thừa nhận bản thân đã kết hôn như vậy, tự nhiên thu hút sự chú ý của mọi người, trực tiếp nhảy lên hot search. Cộng thêm Cố Trí Dương có vào bình luận, mọi người càng buôn chuyện càng nhiệt.

Trong lúc nhất thời, mọi người tràn ngập hiếu kỳ về vị Cố phu nhân này.

Có người đào mộ chuyện ở diễn đàn Đại học C lên, tìm được ảnh chụp của

https://thuviensach.vn

Tần Noãn, cũng tuôn ra chuyện trước đây cô theo đuổi anh.

Đối với chuyện này, có người vui vẻ chúc phúc thì cũng có anh hùng bàn phím chê cười Tần Noãn rằng ngoại trừ dáng vẻ xinh đẹp thì cô không có gì hết, căn bản không xứng với Cố Ngôn Thanh của hiện tại, còn nói sớm muộn gì cô cũng sẽ bị đá khỏi hào môn.

Nhưng chủ đề ấy còn chưa kịp nóng lên đã có người khác lên tiếng vì cô, không ai khác, ông là Tần Minh Huy.

Ông đã chia sẻ lại Weibo của Cố Ngôn Thanh, kèm theo dòng chữ: *Con gái yêu dấu của tôi không xứng, vậy thì ai trong số mọi người sẽ xứng? Thử một chút xem.*

Độ hot của chủ đề lập tức vọt lên đỉnh điểm.

Tô Tử Hân và Tề Á Nhuỵ nhìn thấy trạng thái Weibo này, lập tức nhịn không được đi tìm Tần Noãn kiểm chứng.

Tần Noãn nhìn chằm chằm trạng thái Weibo của Tần Minh Huy, trong lòng đột nhiên có hơi phức tạp.

Cố Ngôn Thanh liếc nhìn nội dung trong đó một cái, thần sắc lập tức giật mình. Anh thuận thế ôm cô vào lòng, “Có người múa bàn phím quá đáng, nên ba tức giận không nhẹ thôi.”

Tần Noãn im lặng một lát rồi thu lại cảm xúc vào đáy mắt, sau đó nhướn mày cười nói: “Anh đăng Weibo về em làm gì?”

“Cản vận đào hoa.” Cố Ngôn Thanh khẽ chạm lên chóp mũi của cô, “Nếu không, để cho Noãn Noãn nhà anh ngày nào cũng ghen thì chua lắm!”

https://thuviensach.vn

Tần Noãn vuốt vuốt cổ áo của anh, nhỏ giọng lèm bèm, “Em không thèm ghen đâu, vừa nãy em chỉ nói chơi thôi, ai biết anh nghĩ là thật chứ?”

Cố Ngôn Thanh nhướn mày, “Vừa nãy em còn không vui như vậy mà, bây giờ lại nói với anh chỉ là đùa hả?”

“…” Tần Noãn nhắm mắt giả chết, ôm lấy anh, khoé môi vô thức cong lên.

Cố Ngôn Thanh ôm cô về giường, đắp chăn cho cô, “Không còn sớm nữa, em nghỉ ngơi đi.”

Nói xong, anh đi qua chỉnh lại đệm trên ghế salon, gần đây anh toàn phải ngủ ngoài salon.

Tần Noãn vừa nằm xuống liền nhíu mày kêu đau một tiếng.

Cố Ngôn Thanh nghe thấy liền đi qua nhìn cô, ngồi xuống bên giường, “Em có sao không?”

Tần Noãn mím môi, muốn nói lại thôi.

Một hồi lâu sau, cô mới lên tiếng, “Bé con bú ít quá nên… em bị căng sữa, khó chịu.”

Cố Ngôn Thanh khựng người một lát, thần sắc lúc nhìn cô đã nhuốm thêm mấy phần phức tạp.

Anh nằm xuống cùng Tần Noãn, ôm cô vào lòng, ghé vào vành tai nhỏ của cô mà khàn giọng hỏi: “Anh giúp em nhé?”

Tần Noãn cắn môi, vành tai đỏ lên, lông mi run nhẹ. Cô còn chưa kịp trả lời

https://thuviensach.vn

thì Cố Ngôn Thanh đã hành động mất rồi…

https://thuviensach.vn

Chương 54: Phiên ngoại 4: Bánh Bao Nhỏ (1)

Edit: Xiao Yi.

Bởi vì ba họ Cố, mẹ họ Tần, cho nên bé con được sinh ra đặt tên là Cố Tần.

Lúc giải thích nguồn gốc cái tên này cho con trai, Tần Noãn đẩy hết lên người Cố Ngôn Thanh, "Tên này là do ba con đặt, không phải mẹ đâu!"

Thấy con trai nhìn mình, Cố Ngôn Thanh xoa đầu cậu bé, "Con biết tại sao ba đặt tên cho con như thế không?"

Tiểu Cố Tần cười nhạo, "Ba muốn nói là ba rất yêu mẹ thôi, lí do cũ mèm!"

Cố Ngôn Thanh giải thích: "Chủ yếu là vì lúc con còn ở trong bụng mẹ nên chưa ra đời ấy, không biết là trai hay gái. Chữ 'Tần' [1] là họ của mẹ con, khá có ý nghĩa, mà đặt cho trai hay gái gì cũng được. Con là con trai tên là Cố Tần cũng được, nếu con là con gái cũng tên là Cố Tần luôn, cho nên đây là một tên hai giới [2]."

Tiểu Cố Tần: "…"

Cậu chỉ vào bụng của mẹ mình, "Còn em bé trong bụng mẹ thì sao ạ? Tên là gì đây?"

https://thuviensach.vn

Cố Ngôn Thanh: “Em con tên là Cố Tích [3], nghĩa là kỷ niệm đáng yêu tiếc.”

Tiểu Cố Tần: “Vừa nghe xong tên này là biết dành cho con gái rồi ạ.”

Cố Ngôn Thanh: “Đúng vậy, mẹ con muốn sinh cho con một đứa em gái, cho nên tên đặt cho con gái cũng được.”

Tiểu Cố Tần chống cằm, suy nghĩ. “Vậy nếu như cuối cùng, mẹ vẫn sinh em trai thì sao ạ?”

“Cũng đặt tên là Cố Tích luôn,” Cố Ngôn Thanh nói: “Tại nó không nghe lời mẹ con cho nên xem là xui thôi. Ai bảo nó không làm con gái thuận theo ý nguyện của mẹ con chứ?”

“…” Tiểu Cố Tần nhìn bụng của mẹ mình, ngu người một lát.

Nếu như mẹ sinh ra một đứa em trai rồi đặt tên là Cố Tích, sau đó mỗi ngày gọi em ấy là Tích Tích, Tích Tích thì…

Đột nhiên, cậu cảm thấy cái tên Cố Tần của mình tuy hơi có lệ, nhưng vẫn còn nam tính, coi như êm tai!

…

Hôm nay là tiệc sinh nhật bốn tuổi của Cố Tần, vẫn giống như mấy năm trước, biệt thự phía Nam ngoại ô cực kỳ náo nhiệt.

Lớn thêm một tuổi, Cố Tần cảm thấy dáng vẻ suốt ngày cứ líu ríu trước kia của mình thật không ra thể thống gì, rất không hợp với bản thân đã bốn tuổi của mình.

https://thuviensach.vn

Cậu lớn rồi, muốn ổn trọng hơn đó!

Cho nên cậu rất bình tĩnh khi nhận quà của người lớn, quà của Tần Hi mua cho là cậu thích nhất, nhưng vẫn không vui mừng tới mức nhảy lên nữa.

Chú Mục mua cho cậu máy bay điều khiển mà cậu đã mơ ước từ lâu, nhưng nội tâm của cậu cũng không có gợn sóng nào.

Chú hai, Cố Trí Dương từ nước ngoài mua về cho cậu một chiếc BMW [4] số lượng có hạn, còn chạy được nữa!

Cố Tần được ba ôm trên ghế lái, uy phong một hồi!

Chỉ là cậu không quá kích động, cũng không lộ ra sự chưa hiểu chuyện đời của mình, nhiều người lớn nhìn cậu như vậy, cậu muốn ổn trọng! ! !

Bác Cận tặng quà tục muốn chết, chẳng tặng đồ chơi mà cho cậu một bao lì xì rất dày, ở trong là một xấp tiền mặt. Chú Điền nói là bác ấy đang vội yêu đương với dì Chu Chu cho nên mới có lệ với sinh nhật của cậu thôi.

Ban đầu, Cố Tần muốn mách lẻo với dì Chu Chu, nhưng lại cảm thấy bản thân lớn rồi, phải có lòng bao dung, thế là cậu không chấp nhặt với bác Cận nữa.

Dù sao, dì Chu cũng đã mua rất nhiều quần áo, đều là kiểu dáng và màu sắc cậu thích, cho nên cậu nể mặt dì Chu Chu mà tha thứ cho bác Cận.

Lúc này, Cố Tần ngồi ở phòng khách xem chương trình Thế giới động vật, trong đầu kiểm lại quà tặng mà hôm nay mình nhận được, còn trên TV nói cái gì thì cậu nghe không vào.

Chỉ là cậu giả vờ cực giống, mấy người lớn đều cảm thấy cậu đang xem TV

https://thuviensach.vn

thật, cả Tiểu Điền Điền cũng cho là vậy.

Tiểu Điền Điền lớn hơn Cố Tần hai tuổi, là con trai của chú Điền và dì Á Nhuỵ, nhưng Cố Tần biết nhiều chữ hơn Tiểu Điền Điền, năng lực học tập cũng nhanh hơn anh ấy, còn biết chơi piano và vẽ tranh nữa, mà Tiểu Điền Điền chỉ thích ăn thôi.

Ba của cậu, Tổng giám đốc Cố nói đây là do gene, cho nên nhà chú Điền Phi Chương không bì kịp nhà cậu.

Chỉ là quan hệ giữa Cố Tần và Tiểu Điền Điền rất tốt, đến mức như sống dựa vào nhau vậy.

Cũng hết cách rồi, anh em tốt của ba cậu tuy đông, nhưng ngoại trừ chú Điền ra thì mấy người còn lại đều kết hôn muộn, con đường tình duyên lận đận.

Chú Mục và dì Nam Khanh thì kết hôn chưa đầy nửa năm, nghe nói quá trình theo đuổi dì Chu Chu của bác Cận lại gian khổ, cực kỳ không dễ chút nào, còn muốn sinh con muộn nữa.

Còn nhà chú hai của cậu thì… Người ta là Ảnh đế [5] nha, hôn nhân phải giấu, thím hai lại là đại minh tinh, cho nên tạm thời họ chưa có ý định sinh con.

Chú Khâu Viễn càng khỏi nói tới, vẫn độc thân vui tính.

Cố Tần cảm thấy có thể là vì chú Khâu Viễn cực kỳ thích ăn kẹo đường, cho nên ngọt ngấy làm các dì không thích thì phải?

Đếm tới đếm lui, Cố Tần chỉ có một người bạn là Tiểu Điền Điền thôi.

https://thuviensach.vn

Hai người họ là người cùng một thuyền, rất cô đơn nha!

Haiz.

Cố Tần suy đi nghĩ lại, sau đó đảo mắt nhìn qua người đang ngồi trên ghế salon, bên cạnh mẹ mình, tầm mắt của cậu dừng trên bụng của dì Nam Khanh.

Dì Nam Khanh với mẹ cậu là một người mang thai trước, một người mang thai sau.

Không lâu nữa thôi, sẽ có hai người bạn mới xuất hiện trước mặt cậu.

Cố Tần giật hũ thạch trái cây của Tiểu Điền Điền đang mải xem TV, "Anh nói xem, trong bụng mẹ em và dì Nam Khanh là em trai hay em gái đây?"

Tiểu Điền Điền chậm tiêu, nhìn mắt em một hồi, nói: "Chắc là em gái, không phải mẹ cậu nói muốn sinh cho cậu một đứa em gái sao?"

Cố Tần nhíu mày, "Nhưng anh không thấy đưa em gái đi chơi rất phiền à? Mấy đứa con gái lớn mình cực thích khóc luôn, dòm ẻo lả muốn chết. Vẫn là em trai tốt hơn, tụi mình có thể bắt nạt bọn nó."

Tiểu Điền Điền nhìn cậu chằm chằm, "Cậu nói gì cơ?"

Cố Tần suy nghĩ, "Thật ra nếu là em gái, tụi mình vẫn bắt nạt con bé được. Nhưng con gái thích khóc lắm, bắt nạt mới có mấy lần sợ nó khóc thôi."

"…" Tiểu Điền Điền bị doạ tới mức làm rớt thạch trái cây, trừng mắt nhìn Cố Tần, "Mẹ anh nói cậu là đứa trẻ tốt nên mới để anh tới học tập cậu, có phải bà đã nhìn lầm cậu rồi không?"

https://thuviensach.vn

Cố Tần lườm Tiểu Điền Điền một cái, “Vốn dĩ em là đứa trẻ tốt mà!”

Tiểu Điền Điền thở dài, “Ba anh nói ba cậu giỏi vờ vĩnh lắm, hổ phụ sinh hổ tử, nói không chừng thằng con trai là cậu cũng không khác là bao đâu. Di truyền gene luôn rồi, không cứu được.”

Cố Tần: “…”

…

Buổi chiều, nhóm chú dì bác thím đến tặng quà cho Cố Tần đều ra về hết, chỉ còn Mục Lăng Thành tới phòng sách cùng Cố Ngôn Thanh để bàn công việc, còn Tần Noãn và Tưởng Nam Khanh phơi nắng trong vườn hoa, tuỳ ý trò chuyện.

Tiểu Điền Điền cũng trở về nhà rồi, để lại một mình Cố Tần thôi à.

Quản gia đưa cậu đi cưỡi ngựa nhưng cậu cảm thấy chẳng có tí sức lực nào. Cậu tới vườn hoa, ngồi xuống bên cạnh Tần Noãn, sau đó đọc một cuốn truyện, tiện thể nghe hai người lớn kia nói chuyện.

Ban đầu, Tần Noãn và Tưởng Nam Khanh nói về chuyện mang thai, nhưng không biết vì sao, sau đó lại chuyển thành nói về Tưởng Nam Khanh và Mục Lăng Thành.

“Nghe chồng chị nói, em và Mục Lăng Thành từ bé đã là thông gia rồi hả?”

Tưởng Nam Khanh ngẩn ra một lát, cười đáp: “Đúng là ông của em và ông của anh ấy từng ước định bằng miệng, khi đó em và anh ấy còn chưa ra đời. Hôn ước cũng không toan tính gì hết, em và anh ấy biết nhau từ hồi cấp ba, chuyện em có thể thành đôi với anh ấy không liên quan tới chuyện hôn ước quá nhiều.”

https://thuviensach.vn

Tần Noãn suy nghĩ, “Dù nhiều hay ít thì nó cũng không giống nhau, đúng không? Hai đứa có hôn ước, tự nhiên khi bên nhau sẽ có cảm giác diệu kỳ, nếu như hai đứa còn hợp nhau thì tỉ lệ thành đôi sẽ cao hơn người bình thường một chút nữa đấy!”

Tần Noãn nói, đột nhiên tâm huyết dâng trào, “Vừa hay bé con trong bụng chị và bé con trong bụng em cũng không lệch tuổi quá nhiều. Hay là hai nhà chúng ta cũng hẹn trước một cái hôn ước không? Bây giờ tính trước, còn tương lai bọn trẻ đồng ý hay không thì cứ để tụi nó quyết định, nói không chừng tình cảm đã thân còn thêm thân đấy.”

Tiểu Cố Tần nghe xong liền buông quyển sách xuống, “Mẹ à, sao mẹ biết mình và dì Nam Khanh một người sinh trai, một người sinh gái được ạ?”

Tần Noãn đáp: “Mẹ thích ăn cay, dì Nam Khanh của con thích ăn chua, khả năng một người sinh trai, một người sinh gái rất lớn nha.”

Tần Noãn vừa dứt lời, Cố Ngôn Thanh và Mục Lăng Thành ở trong nhà đã sóng vai đi ra.

Tần Noãn cười, vẫy vẫy họ, “Hai người cảm thấy sao?”

Mục Lăng Thành ngồi xuống bên cạnh Tưởng Nam Khanh, cười đáp: “Chị dâu dễ dàng tặng tụi em một đứa con dâu, chuyện tốt như vậy sao tụi em còn không đồng ý đây? Tụi em cầu còn không được nữa kìa.”

Mọi người chỉ xem chuyện này là nói đùa thôi, cũng không xem là thật. Sau này sẽ khác, tự nhiên sẽ vứt cái gì gọi là hôn ước sang một bên.

Mùa xuân năm sau, Tưởng Nam Khanh lâm bồn, ngoài dự định mà sinh được một bé gái.

https://thuviensach.vn

Đi cùng ba mẹ đến bệnh viện để thăm bé con, trong lòng Cố Tần có hơi ghét bỏ.

Khát vọng anh em tốt đã lâu đột nhiên biến ra một đứa em gái, thế là cậu và Tiểu Điền Điền chỉ có thể nương tựa lẫn nhau tiếp thôi.

Trên đường tới bệnh viện, Cố Tần không nhịn được nhìn qua bụng của mẹ mình, trong lòng lo lắng: Không phải em cũng là em gái đấy chứ?

Cậu thảm chết rồi!

Đến bệnh viện rồi, Cố Tần thấy bé con đang ngủ trong lòng chú Mục, tò mò nhón chân nhìn thử.

Mục Lăng Thành thấy vậy, hỏi: “Tần Tần muốn ôm em gái không nào?”

Cố Tần cong môi, nhẹ gật đầu.

Mục Lăng Thành cẩn thận từng li từng tí đặt con gái vào lòng Cố Tần, lại sợ cậu còn nhỏ mà làm đau bé con, Mục Lăng Thành vẫn đỡ lại bằng hai tay.

Trên người bé con có một mùi thơm của sữa, rất nhạt, cũng rất dễ chịu.

Chỉ là… em hơi xấu chút.

Nhưng mà rất ngoan, còn đáng yêu nữa.

Nhìn bé con yêu dấu đang ngủ trong ngực mình, Cố Tần cảm thấy lòng chợt mềm đi. Cậu nhịn không được hôn lên khoé môi của bé một cái.

https://thuviensach.vn

Sau đó, cậu ngẩng đầu nhìn Cố Ngôn Thanh, “Ba ơi, bé con trong bụng mẹ bao giờ mới chào đời thế ạ?”

Cậu bắt đầu muốn có em gái đến mức chờ không nổi nữa rồi.

Cố Ngôn Thanh xoa đầu cậu, “Sớm thôi con trai, chưa đến một tháng nữa.”

“Dạ.” Cố Tần nhìn em gái họ Mục trong lòng, lại hôn thêm cái nữa, đột nhiên cảm thấy thích bé lạ thường.

Nửa tháng sau, Tần Noãn lâm bồn, toại nguyện sinh được một bé gái.

Lúc đó, Tưởng Nam Khanh vẫn chưa ở cữ xong, cho nên hai người cùng ở lại khoa Phụ sản trong bệnh viện suốt tháng đó. Cố Tần tan học nhà trẻ liền được ba đón tới bệnh viện chơi với hai đứa em gái.

Cậu phát hiện hai đứa em gái này đang bắt đầu thay đổi từng ngày, dần dần đáng yêu hơn khi mới sinh rất nhiều.

Hôm nay là cuối tuần, Tần Noãn và Tưởng Nam Khanh đang ngủ trưa, Cố Ngôn Thanh và Mục Lăng Thành ôm con gái, ngồi nói chuyện ngoài phòng khách.

Cố Tần nhìn em gái trong ngực người này một lát rồi lại nhìn em gái trong ngực người kia, cho nên cậu là bận rộn nhất.

Bỗng nhiên, Mục Lăng Thành cười nhạo Cố Ngôn Thanh, “Ban đầu còn nói nhà anh gả công chúa nhỏ Tích Tích cho Mục gia tụi em làm con dâu, xem ra bây giờ thất bại rồi.”

Cố Ngôn Thanh nhướn mày, “Không sao cả, ngược lại cũng vậy thôi.”

https://thuviensach.vn

Mục Lăng Thành liếc anh một cái, gương mặt lộ vẻ không hiểu, “Sao ngược lại được? Hai đứa đều là con gái, cùng lắm làm chị em tốt thôi.”

Cố Ngôn Thanh đẩy đẩy con trai, nhắc nhở: “Nhà anh còn có một đứa này mà. Tần Tần, gọi ba vợ đi con.”

Cố Tần kinh ngạc nhìn ba mình, sau đó lại nhìn chú Mục, trong lòng chả hiểu hai người đang nói gì.

Sắc mặt của Mục Lăng Thành dần trầm xuống, trừng mắt nhìn Cố Ngôn Thanh một chút, cũng ôm chặt con gái hơn, “Anh nghĩ hay đấy, em không đồng ý!”

Cố Tần lại nhìn về phía Cố Ngôn Thanh, “Ba ơi, nếu con gọi chú Mục là ‘ba vợ’ thì chúng ta có thể ôm Hoa Hoa nhà chú ấy về nhà mình nuôi không ạ?”

Con gái của Mục Lăng Thành tên là Mục Sở, nhũ danh là Hoa Sóng Nhỏ [6], nhưng Cố Tần đọc từng chữ theo thứ tự rất phiền, cho nên thích gọi bé là Hoa Hoa, càng gọi càng quen miệng.

Cố Ngôn Thanh vuốt bàn tay nhỏ của con gái trong lòng mình, nghiêm túc nói: “Được, con gọi đi rồi chú Mục sẽ cho con ôm Hoa Hoa nhà chú về nuôi.”

Cố Tần nghe xong lập tức mừng rơn, vừa muốn mở miệng thì bị Mục Lăng Thành chặn lại, “Tần Tần là đứa trẻ tốt, cháu đừng để bị ba dạy hư. Ba cháu càng ngày càng không phải người nữa, cháu đừng giống ba đấy.”

“Nhưng cháu muốn ôm Hoa Hoa về nhà làm bạn với Tích Tích nhà cháu thật ạ.” Cố Tần ngẩng đầu nhìn Mục Lăng Thành, thương lượng nói: “Chú Mục à, cháu không gọi chú là ‘ba vợ’ nữa, chú cho nhà cháu nuôi Hoa Hoa

https://thuviensach.vn

đi ạ. Dù sao công việc của chú và dì Nam Khanh rất bận cơ mà?”

Khoé miệng của Mục Lăng Thành co rút, khẽ ‘xì’ một tiếng, “Tiểu Tần Tần, cháu giống hệt ba cháu, tính toán hay lắm!”

Nói xong, Mục Lăng Thành đứng dậy, ôm con gái đi.

…

Tác giả có lời muốn nói:

Đoạn kịch nhỏ:

20 năm sau.

Bởi vì mất đi nụ hôn đầu mà Mục Sở khóc đến tội nghiệp.

Cố Tần luống cuống tay chân, cuối cùng mới an ủi cô, “Thật ra có thể là em không biết chuyện này, nụ hôn đầu của em đã mất từ khi mới sinh ra rồi. Nụ hôn bây giờ không phải là nụ hôn đầu của em đâu, cho nên em không cần phải đau lòng như vậy.”

Mục Sở đỏ mắt nhìn anh, “Lúc vừa chào đời được ba mẹ hôn thì đâu có tính.”

Cố Tần chỉ chỉ bản thân, “Là… anh, anh hôn.”

Anh vừa dứt lời, Mục Sở đã kéo tay anh lại mà hung hăng cắn một cái.

Cố Tần nhịn đau, cười với cô, “Hoa Hoa nhà anh tức giận cắn người cũng dễ thương như vậy!”

https://thuviensach.vn

Mục Sở: “…”

Còn Mục Lăng Thành đang trên đường tới đây, trong tay cầm đại đao dài hai trăm mét.

Đoạn kịch nhỏ này không phải viết cho vui đâu nhé, là chính văn của NGOAN, ĐỪNG CHẠY đấy~

———

[1] Raw: 秦 | Trans: triều đại nhà Tần (221 – 226 trước Công Nguyên) -> Mang tính lịch sử, cho nên Cố Ngôn Thanh mới nói chữ này có ý nghĩa.

[2] Raw: 一举两得 | Trans: nhất cử lưỡng tiện – một mũi tên trúng hai đích/con nhạn -> Edit: một tên hai giới (tính); Mộc edit thuần ra luôn cho hợp ngữ cảnh.

[3] Raw: 顾惜 | Trans: chữ 顾 – cố: ngoảnh lại, nhớ về, hoài niệm; chữ 惜 – tích: luyến tiếc, yêu tiếc -> giải nghĩa phía sau.

[4] Raw: 宝马 | Convert + Trans + Edit: chiếc BMW: hình ảnh minh hoạ:

[5] Ảnh đế: diễn viên nam đứng đầu giới giải trí.

[6] Raw: 小浪花 | Convert: Tiểu Lãng | Trans: chữ 浪花 – bọt sóng, sóng nước vỗ thành hoa.

https://thuviensach.vn

Chương 55: Phiên ngoại 5: Bánh Bao Nhỏ (2)

Edit: Xiao Yi.

Từ khi Cố Ngôn Thanh tiếp quản tập đoàn Đằng Thuỵ, Lục Tinh hoàn toàn buông tay để cho con trai tự mình kiên quyết xử lý mọi việc mà không thèm để ý tới. Ngoại trừ chơi với hai đứa cháu nội một trai một gái thì bà chỉ nhào vào lòng giáo sư Cố, kéo ông đi du lịch khắp nơi, tự nhiên sẽ đặt hết gánh nặng tập đoàn lên vai Cố Ngôn Thanh.

Hôm nay là cuối tuần, Cố Ngôn Thanh hiếm khi rảnh một hôm, liền ôm Tần Noãn ngủ từ sáng tới tối.

Chỉ có điều, nguyện vọng này của anh khó mà thực hiện được.

Mới hơn sáu giờ rưỡi sáng, cửa phòng ngủ đột nhiên bị người bên ngoài gõ không dứt, tiếp đó là giọng nói non nớt không rõ vang lên, “Ba ơi, mẹ ơi, đi phơi nắng thôi, dậy đi thôi! ! !”

Tần Noãn khẽ nhíu mày, rúc vào trong lòng của Cố Ngôn Thanh, tìm một vị trí thoải mái rồi ngủ tiếp.

Tiếng gọi bên ngoài vẫn tiếp tục, “Ba ơi, mẹ ơi, dậy đi ba mẹ ơi! ! !”

Tiểu Tích Tích ba tuổi thường ngủ vào tám giờ tối, buổi sáng năm giờ đã

https://thuviensach.vn

dậy, sau đó bé còn có thể ngủ trưa tới hai ba giờ chiều.

Nhưng Tần Noãn không giống vậy, mười giờ tối dỗ con gái ngủ xong, lúc về phòng ngủ còn bị Cố Ngôn Thanh dày vò tới rạng sáng. Cô lại không có thói quen ngủ trưa, cho nên giấc ngủ buổi sáng đối với cô rất quan trọng.

Giọng bé ríu rít bên tai, Tần Noãn không khỏi đau đầu. Cô đẩy người đàn ông bên cạnh, "Có lẽ con bé muốn ăn sáng rồi, anh đi xem thử một chút đi."

"Con bé có thím Thu chăm sóc rồi." Cố Ngôn Thanh vòng tay ôm cô vào lòng, hôn xuống trán cô một cái, mi mắt cũng không thèm mở, "Mới sáng nên nó hoạt bát thôi, gọi một lát rồi sẽ yên."

Nhưng bé con bên ngoài lại không giống như ý nguyện của anh, tiếng đập cửa vẫn luôn không dứt.

Nằm được một lát, Cố Ngôn Thanh bất đắc dĩ rời giường, xỏ dép lê đi ra mở cửa.

Công chúa nhỏ ăn mặc chỉnh tề lập tức mở to mắt nhìn anh, rất nhanh nhếch miệng cười, nhào qua ôm lấy chân của anh, ngẩng đầu nói: "A! Ba dậy rồi!"

Thím Thu xấu hổ nói: "Ông chủ, tôi không cản được cô chủ… Cô chủ nhất quyết muốn tìm ông và bà chủ ạ."

"Không sao đâu," Cố Ngôn Thanh ôm con gái vào lòng, nói với thím Thu, "Thím đi làm việc của mình đi."

Thím Thu đáp lời, Tiểu Tích Tích được Cố Ngôn Thanh ôm trong ngực vươn cánh tay múp thịt ra bóp bóp khuôn mặt của ba mình. Sau đó, bé lại

https://thuviensach.vn

ôm cổ của Cố Ngôn Thanh rồi hôn cái ‘chụt’ lên mặt anh.

Cố Ngôn Thanh nghiêng đầu, mỉm cười nói: “Ba chưa rửa mặt đâu đấy.”

Tiểu Tích Tích ló đầu nhìn vô phòng ngủ, “Con muốn mẹ nữa.”

Cố Ngôn Thanh ôm bé vào phòng ngủ rồi nhẹ khép cửa lại, sau đó thấp giọng nói: “Con đừng lớn tiếng làm ồn mẹ ngủ, hiểu không?”

Đôi mắt trắng đen rõ ràng của Tiểu Tích Tích đảo một cái, bé ngoan ngoãn gật đầu.

Cố Ngôn Thanh đặt bé ngồi trên ghế salon rồi lấy sách và đồ chơi qua, “Con tự chơi một lát, ba tắm rửa xong rồi ra với con.”

Thấy ba mình đã vào phòng tắm, Tiểu Tích Tích dựa trên ghế salon lật lật trang sách, đương nhiên là bé không hề phát hiện bản thân đã cầm ngược quyển sách mất rồi.

Tiểu Tích Tích nằm sấp tới oải người, cho nên từ từ chuyển sang quỳ gối trên salon mềm mại chơi trò quầy hàng.

Trong phòng tắm truyền ra tiếng nước rầm rầm, còn Tiểu Tích Tích thì ngoan ngoãn chờ đợi.

Không bao lâu sau, bé bắt đầu chán.

Quay đầu thấy ba mình còn chưa ra, Tiểu Tích Tích lại đưa mắt nhìn mẹ mình đang ngủ trên giường chính. Bé nhìn chăm chú một hồi, sau đó lon ton chạy tới, ghé vào bên giường.

Bởi vì nhớ rõ ba đã nói không được lớn tiếng, cho nên Tiểu Tích Tích vô

https://thuviensach.vn

thức nhỏ giọng, gọi người phụ nữ tóc tai bù xù đang nằm trên giường, “Mẹ ơi?”

Tần Noãn trên giường không phản ứng lại.

Bé đợi một lát, sau đó vươn tay vỗ vỗ đệm giường, tiếng gọi lớn hơn một chút, “Mẹ ơi!”

Tần Noãn chậm rì rì mở mắt ra, lúc vén tóc lên ngó qua thì thấy con gái đang chăm chú nhìn mình.

Cô vươn tay dí nhẹ lên chóp mũi của con gái, trong giọng nói còn mang theo mấy phần mơ ngủ, “Tiểu Tích Tích của mẹ hoạt bát quá ta?”

“Bởi vì con đã ngủ rất ngon ạ!” Bé đáp.

Tần Noãn cười cười, “Anh dậy chưa con?”

Tiểu Tích Tích nhíu mày, “Anh rất xấu ạ, anh đuổi Tích Tích ra ngoài đó, anh ấy còn muốn ngủ tiếp.”

Tần Noãn nhìn đồng hồ, còn chưa tới bảy giờ rưỡi, “Anh con đi học mệt rồi, cuối tuần nên ngủ nhiều một chút. Đợi anh dậy sẽ dẫn con đi chơi.”

“Vâng ạ…” Tiểu Tích Tích giơ cái chân ngắn cũn của mình lên, muốn trèo lên giường, nhưng bé thử nhiều lần cũng không trèo lên nổi.

Hai ngày nay ngoài trời đều có tuyết rơi, cho nên bé con này mặc rất nhiều lớp đồ, dáng người tròn vo mới vụng về leo trèo như vậy.

Tiểu Tích Tích giơ tay với mẹ mình, “Mẹ bế con đi.”

https://thuviensach.vn

Tần Noãn ôm bé lên, cởi giày bé ra. Còn bé thì phấn khởi bò lên giường rồi lao vào ngực của Tần Noãn, nằm trên bụng cô.

Tần Noãn vỗ vỗ cái mông nhỏ của con gái, "Tích Tích đếm số cho mẹ nghe được không? Để mẹ xem bây giờ con đếm được tới bao nhiêu rồi?"

Tiểu Tích Tích ngoan ngoãn giơ ngón tay, bắt đầu đếm: "1, 2, 3, 4…"

Lúc Cố Ngôn Thanh mở cửa phòng tắm đi ra, trên người đã thay áo ngủ, mái tóc nhỏ vụn còn vương hơi nước, men theo huyệt Thái Dương trượt xuống, tí tích nhỏ xuống cần cổ nhưng không len vào trong áo.

Tiểu Tích Tích đưa mắt nhìn sang, vỗ tay gọi 'ba ơi'.

Cố Ngôn Thanh đi tới, ngồi xuống bên giường, vươn tay bóp mặt của bé, "Sao con vẫn đánh thức mẹ rồi hả?"

Tiểu Tích Tích nhào qua, cọ cọ trên lưng ba mình, "Ba ơi, con muốn ra ngoài chơi ạ."

"Con muốn đi đâu nào? Bên ngoài đang có tuyết rơi, lạnh đấy."

"Con muốn tìm Sở Sở chơi."

"Sớm như vậy Sở Sở còn chưa dậy đâu, tối rồi hẵng đi."

"Tích Tích dậy rồi, Sở Sở cũng sẽ dậy ạ."

"Có lẽ bây giờ Sở Sở còn chưa ăn sáng đấy."

"… Hừ!" Tiểu Tích Tích quay đầu chui vào lòng mẹ, không thèm để ý tới ba nữa.

https://thuviensach.vn

Cố Ngôn Thanh nín cười, dỗ bé, “Tích Tích ngoan nào, tối nay ba sẽ đưa con đi tìm Sở Sở, nào có ai sớm như vậy đã làm phiền người ta đâu?”

“Có mà!” Tiểu Tích Tích phản bác.

Điện thoại di động ở đầu giường đột nhiên đổ chuông báo Wechat có cuộc gọi video tới, Cố Ngôn Thanh nhìn ghi chú trên màn hình rồi tiện tay ấn mở.

Lập tức, trên màn hình hiện ra gương mặt dễ thương của một cô bé. Nhìn thấy Cố Ngôn Thanh, cô bé mềm giọng gọi: “Bác ơi, cháu tìm Tích Tích ạ.”

“… Thật là có nhỉ?” Cố Ngôn Thanh đưa điện thoại cho Tiểu Tích Tích, “Hai đứa hợp nhau đấy.”

Tiểu Tích Tích vui vẻ nói chuyện điện thoại với Mục Sở.

Con gái ngoan ngoãn rồi, Cố Ngôn Thanh mới nằm xuống lần nữa, tự nhiên kéo Tần Noãn vào lòng, nhẹ giọng hỏi: “Em đói bụng không?”

Trên người anh mang theo mùi sữa tắm vừa thơm ngát vừa dịu nhạt, cũng rất dễ chịu. Tần Noãn vùi mặt trong lòng anh, “Em không đói, muốn ngủ thêm một lát nữa.”

Anh véo nhẹ cơ thể của Tần Noãn, áp sát bên tai của cô rồi khàn giọng nói: “Nhưng anh đói.”

Tần Noãn lập tức giật mình, đẩy anh, “Đừng quậy mà, Tích Tích còn đang gọi điện thoại đó.”

https://thuviensach.vn

Mà Tiểu Tích Tích vốn đang cầm điện thoại, lúc này đột nhiên nhìn, “Ba đói bụng ạ?”

“… Ừm,” Cố Ngôn Thanh sứt sẹo trả lời, “Con lo nói chuyện điện thoại của con đi.”

…

Buổi sáng, lúc Mục Sở tỉnh lại cũng quậy một hồi lâu, bây giờ mới hiếm khi yên lặng ôm điện thoại nói chuyện với Cố Tích.

Tưởng Nam Khanh học ngành Thiết kế – Kiến trúc, sau khi sang Ý học việc hai năm, cô đã tham dự cải tạo rất nhiều công trình kiến trúc nổi danh, đoạt vô số giải thưởng. Sau khi về nước, cô được tập đoàn Viễn Thương mời đến làm việc mới mức lương cao, hiện nay đang đảm nhận chức vụ Tổng giám đốc của Bộ phận thiết kế.

Buổi tối hôm qua, Tưởng Nam Khanh thức đêm vẽ bản thảo tới ba giờ sáng, bây giờ còn chưa thức dậy.

Mục Lăng Thành bưng đồ ăn sáng vào, ngồi xuống cạnh giường gọi cô, “Vợ ơi, ăn sáng xong rồi ngủ tiếp. Dạ dày của em không tốt đấy.”

Tưởng Nam Khanh đáp một tiếng, không cử động.

Mục Lăng Thành lay lay cô, cô trực tiếp trở mình quay lưng đi, tiếp tục ngủ.

Anh im lặng một lát, nhìn chằm chằm bóng lưng của cô, nói: “Tưởng Nam Khanh, anh đếm ba lần thôi. Ba, hai…”

Tưởng Nam Khanh vén chăn ngồi dậy, nhíu mày trừng anh. Sức lực rời

https://thuviensach.vn

giường của cô sắp bị anh bào hết trong hai năm này rồi! ! !

Khuôn mặt khôi ngô của Mục Lăng Thành mang theo ý cười, bưng cháo đưa cho cô, “Không nóng đâu em.”

Tưởng Nam Khanh không còn cách nào, đành phải nhận lấy. Mục Lăng Thành đưa bánh bao cho cô nhưng cô không ăn, chỉ miễn cưỡng ăn nửa bát cháo để nuôi dạ dày.

“Ngoan lắm!” Mục Lăng Thành cười, cầm lấy cái chén, “Em ngủ thêm một lát đi, sau này đừng thức đêm như thế nữa.”

Tưởng Nam Khanh nằm xuống lần nữa, thuận miệng hỏi: “Hoa Sóng nhỏ đâu anh?”

“Con bé đang nói chuyện điện thoại với Tích Tích.”

“Ừm,” Tương Nam Khanh nhớ ra cái gì, liền nói với anh, “Anh đóng cửa phòng sách lại giúp em đi, đừng để con bé vào trong. Cẩn thận bản thiết kế tối qua của em lại bị nó làm hỏng mất.”

Cô vừa dứt lời, Mục Sở từ bên ngoài đã lon ton chạy tới, dáng vẻ rất hứng khởi, “Ba mẹ ơi, hai người xem con vẽ nà!”

Bé giơ bức tranh lên cho Mục Lăng Thành xem, trong đó đủ mọi màu sắc, vẽ xấu, chỉ mơ hồ nhìn ra được là bé vẽ ba người, một nhà ba người.

Mục Lăng Thành chưa kịp khen bé thì đã nhìn kỹ tờ giấy trong tay bé trước, nheo mắt hỏi: “Con lấy giấy ở đâu?”

Tưởng Nam Khanh lập tức dự cảm chẳng lành, mở mắt ngồi dậy, nhìn bản thiết kế trong tay con gái, cả người tỉnh ngủ.

https://thuviensach.vn

Nhìn ánh mắt ngây thơ của con gái, Tưởng Nam Khanh giận nhưng không có chỗ phát tiết, đành chống trán hỏi: “Mẹ đã cất nó cao như vậy, sao con còn leo lên mà lấy được thế?”

Mục Sở rất thành thật, “Con bắc ghế ạ.”

Tưởng Nam Khanh cắn răng, vẫy tay với bé, “Con qua đây, mẹ thấy cái mông của con ngứa đòn rồi.”

Mục Sở cảm nhận được không khí nguy hiểm, mặc dù không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng bé vẫn vô thức trốn trong ngực ba, hai tay che mông lại, cực kỳ đáng thương nói: “Không ạ, mông con không ngứa đòn đâu…”

Mục Lăng Thành không biết phải nói gì cho phải. Anh lấy bản vẽ trong tay con gái ra nhìn kỹ một chút.

Ánh mắt đảo qua số ngày ở góc phải bản vẽ, anh đưa cho Tưởng Nam Khanh xem, “Bản vẽ tối qua của em không phải cái này, bản này của hôm trước đó nữa.”

Tưởng Nam Khanh có thói quen thiết kế ngày nào sẽ chú thích lại dưới góc bản vẽ là ngày đó.

Cô đưa mắt nhìn, quả thật là bản vẽ của tối hôm trước nữa. Bởi vì không hài lòng với bản vẽ này nên cô mới sửa chữa một lần, bản vẽ này bỏ. Bị con gái doạ đến rối cả não, cho nên nhất thời cô mới không phân biệt ra.

Tưởng Nam Khanh xốc chăn ra khỏi phòng ngủ, tới phòng sách tìm bản vẽ tối hôm qua. Cuối cùng, trái tim của cô mới bình tĩnh lại.

Mục Sở đi tới, vịn cửa nhìn cô, sau đó lại ngẩng đầu nhìn ba mình.

https://thuviensach.vn

Mục Lăng Thành ngồi xổm xuống cạnh bé, rỉ tai bé một ít lời, bé liền ngoan ngoãn chạy tới ôm chân Tưởng Nam Khanh, làm nũng hệt như mèo con, “Mẹ ơi, Sở Sở biết sai rồi ạ, sau này con sẽ không đụng tới đồ vật của người lớn nữa đâu.”

Tưởng Nam Khanh không hề dễ dãi, chỉ ôm cô lên rồi nghiêm mặt nói: “Còn có lần sau nữa thì mẹ đánh con thật đấy.”

Mục Sở lập tức vươn hai tay che mông mình lại.

Ôm bé từ trong phòng sách đi ra, Tưởng Nam Khanh hỏi: “Không phải con đang nói chuyện điện thoại với Tích Tích à? Sao tự nhiên lại chạy tới phòng sách vậy?”

“Bác Cố nói là lát nữa sẽ đưa Tích Tích tới đây tìm con ạ, cho nên con liền cúp điện thoại.”

Bị quấy một trận, cảm giác buồn ngủ của Tưởng Nam Khanh cũng không còn nữa. Lại nghe bé nói là Tích Tích sắp đến, cô liền dúi con gái cho Mục Lăng Thành rồi tự mình đi rửa mặt.

Buổi trưa, cả nhà Cố Ngôn Thanh đều tới.

Hai bé con Cố Tích và Mục Sở vừa thấy mặt đối phương liền mừng rỡ ôm nhau, cực kỳ thân thiết. Sau đó hai bé nắm tay nhau ra ban công xem hai con rùa đen của Mục Sở nuôi, thi thoảng còn vươn tay chọc con rùa mấy lần, tiếng cười nói vui vẻ vang lên.

Thật sự là hôm nay, Cố Tần rất rất không muốn ra ngoài. Ở đây không có ai chơi với cậu hết, mà cậu cũng không chơi được với hai bé con này, cho nên muốn ở nhà đợi thôi.

https://thuviensach.vn

Nhưng mẹ đã nói cậu quá khó ở nên lôi kéo cậu đi cùng, cuối cùng cậu chỉ có thể miễn cưỡng tới đây.

Người lớn nói chuyện, Cố Tần không xen vào được, đột nhiên nghe phía ban công thi thoảng vang lên tiếng cười khanh khách, cậu đứng dậy đi ra xem.

Mục Sở vừa thấy cậu liền cúi đầu thấp hơn một chút.

Cố Tần nhíu mày, “Hoa Hoa, em xem anh là không khí đấy à?”

“Không cho phép anh gọi em là Hoa Hoa! ! !”

Cố Tần khẽ cười một tiếng, bóp bóp gương mặt của bé hai lần, “Hoa Hoa lại mập ra nữa rồi.”

“…” Mục Sở xoa mặt nhìn anh, hốc mắt đỏ lên, có hơi ấm ức, “Em không có mập!”

Bé rất gầy mà!

Mục Sở nhìn qua Cố Tích, chỉ về phía Cố Tích rồi nói: “Tích Tích mới mập!”

Cố Tích tự nhiên bị Mục Sở nói, ấm ức một hồi, bất ngờ oà lên khóc.

Người lớn ngoài phòng khách bị kinh động, lập tức chạy ra hỏi xem có chuyện gì.

Cố Tích chỉ vào Mục Sở, “Sở Sở nói con mập kìa!”

https://thuviensach.vn

“Tại anh nói con trước mà!” Mục Sở chỉ vào Cố Tần, cũng thút tha thút thít tố cáo.

Cố Tần: “…” Hai quỷ con thích khóc này, cậu không trêu nổi!

Được người lớn dỗ một trận, hai người Cố Tích và Mục Sở rất nhanh đã hết khóc, tiếp tục nhìn con rùa màu đen trong vạc rồi cười nói, tình cảm vẫn tốt đẹp như cũ.

Cố Tần ngồi trên ghế nhỏ, chống cằm nhìn hai người, “Quỷ con.”

Cố Tích và Mục Sở đồng loạt ngẩng đầu nhìn cậu.

Cố Tần hỏi: “Hai đứa biết quan hệ của mình gọi là gì không?”

Hai bé ngây thơ nhìn anh, sau đó đồng thanh đáp: “Là chị em tốt ạ!”

“Sai rồi!” Trong mắt Cố Tần lộ ra ý cười, nhỏ giọng nói: “Gọi là tình chị em dính như nhựa hoa đấy.”

Mục Sở suy nghĩ một hồi, sau đó giải thích cho Cố Tích, “Anh ấy khen hai đứa mình là hoa đó.”

Cố Tích gật đầu, “Đúng vậy.”

Cố Tần: “…”

…

Tác giả có lời muốn nói:

Phiên ngoại tiếp theo sẽ kể về Chu Thịnh Nam và Cận Bùi Niên, sau đó là

https://thuviensach.vn

xen kẽ câu chuyện của những cặp nhân vật phụ khác~

https://thuviensach.vn

Chương 56: Phiên ngoại 6: Chuyện nhân vật phụ (1)

Edit: Xiao Yi.

“Học kỳ hai năm hai Đại học, cậu không lộ một chút dấu hiệu nào đã xuất ngoại, đi nhiều năm như vậy, lúc tụi mình tốt nghiệp, cậu cũng không trở về.”

“Hôn lễ của Á Nhuỵ và Điền Phi Chương cũng không tham dự, lúc mình và Á Nhuỵ lâm bồn cũng chẳng thấy cậu đâu. Mình còn tưởng là cậu sẽ định cư ở bên đó luôn, sẽ không gặp tụi mình nữa.”

Trong biệt thự phía Nam ngoại ô, Tần Noãn đích thân pha cho Chu Thịnh Nam một ly cà phê, đặt trước quầy bar cho cô nàng.

Chu Thịnh Nam cầm thìa khuấy cà phê đều lên, híp mắt cười nói: “Sao như vậy được? Chỉ là mình hơi bận thôi, vả lại không phải tụi mình vẫn luôn video chat với nhau sao? Cũng giống như gặp mặt thôi mà.”

Tần Noãn liếc nhìn cô nàng, thở dài, “Cậu không xuất hiện như vậy là vì bận rộn hay là sợ hãi phải gặp ai đó?”

Chu Thịnh Nam giật mình, có hơi buồn cười nhìn cô, “Thời gian sẽ xoá mờ tất cả, cái gì nên quên mình đều đã sớm quên rồi, cậu đoán mò gì đấy?”

https://thuviensach.vn

Tần Noãn chống cằm, “Cậu thật sự cảm thấy thoải mái sao? Thật sự buông xuống được sao?”

“Tụi mình vốn là người của hai thế giới, có cái gì mà không buông xuống được đây?” Chu Thịnh Nam chỉ vào bản thân, sau đó hỏi Tần Noãn, “Cậu cảm thấy mình bây giờ giống người đang khổ vì tình à?”

“Vậy sao cậu không tìm một đối tượng đi? Cũng sắp ba mươi tuổi rồi nhưng cậu vẫn còn một thân một mình đấy.”

Chu Thịnh Nam liếc cô, “Sắp ba mươi thì không ở một mình được à? Cậu suy luận kiểu gì thế? Do cậu và Cố Ngôn Thanh chưa kịp tốt nghiệp đã đi đăng ký kết hôn, nên mới thấy người khác kết hôn muộn thôi. Còn nữa, với tình hình bây giờ của mình ấy, kết hôn đều là vướng bận cả.”

Cuối cùng, Chu Thịnh Nam vẫn đi theo nghiệp người mẫu, rất nổi tiếng trong giới thời trang. Cô nàng đã đạt được không ít giải thưởng chuyên nghiệp trong nước, phát triển đúng đường, Tần Noãn từng mua rất nhiều tạp chí thời trang của cô nàng.

“Lần này cậu về là dự định sẽ ở trong nước phát triển sự nghiệp luôn, không đi nữa đúng không?” Tần Noãn hỏi.

Chuông điện thoại vang lên, Chu Thịnh Nam thuận tay ấn tắt. Đôi mắt như đang suy tư cái gì, thật lâu sau, cô nàng mới nói: “Ừm, cũng không khác như vậy là bao.”

Tần Noãn dò xét cô nàng một chút, “Nhìn cậu hơi tiều tuỵ hơn rồi đấy.”

Chu Thịnh Nam cười cười, “Do mình bận việc quá nên dễ mệt mỏi thôi.”

Chuông điện thoại của cô nàng lại vang lên lần nữa.

https://thuviensach.vn

Chu Thịnh Nam ấn tắt rồi đứng lên, vươn tay cầm lấy áo khoác bên cạnh, “Mình phải đi rồi, chiều nay còn phải chụp ảnh.”

Lúc này, Cố Tần mới hai tuổi, đang chơi đồ chơi mà Chu Thịnh Nam mang tới. Chu Thịnh Nam đi qua, cười xoa đầu cậu, “Tần Tần à, dì đi nhé.”

Tần Noãn bế con trai lên, “Con nói ‘hẹn gặp lại’ với dì Chu Chu đi.”

Cố Tần một tay ôm cổ mẹ, một tay quơ quơ, cười với Chu Thịnh Nam.

Chu Thịnh Nam xoa xoa khuôn mặt nhỏ của cậu, có hơi hoảng thần, than khẽ một tiếng, “Như vậy thật tốt.”

“Mình đi nhé, khi nào rảnh sẽ tới thăm cậu. Ngoài trời lạnh lắm, cậu đừng đưa Tần Tần ra ngoài, mình không cần tiễn đâu.” Chu Thịnh Nam nói với Tần Noãn, sau đó quay người rời đi.

Từ trong nhà ra, Chu Thịnh Nam đụng phải Cố Ngôn Thanh và Cận Bùi Niên từ trên chiếc xe đối diện bước xuống, hai người đang sóng vai đi về phía này.

Bước chân của Chu Thịnh Nam khựng lại.

Cận Bùi Niên cũng nhìn thấy cô, trên mặt thoáng qua sự kinh ngạc, sau đó liền hoá thành bình tĩnh. Cái gì cũng không nói, khuôn mặt anh vừa rét vừa cứng, cả người cũng lạnh lùng hơn rất nhiều.

Cố Ngôn Thanh liếc nhìn Cận Bùi Niên một cái, sau đó đi tới, mỉm cười, “Đã lâu không gặp.”

“Ừm, đã lâu không gặp.” Chu Thịnh Nam lễ độ cười.

https://thuviensach.vn

“Em về nước khi nào thế?” Cố Ngôn Thanh hỏi.

“Vừa mới về thôi.”

Cố Ngôn Thanh gật đầu, “Còn định xuất ngoại nữa không?”

Trầm mặc một lát, Chu Thịnh Nam mới đáp: “Không định đi nữa.”

“Em còn có việc,” Cô gật đầu với Cố Ngôn Thanh rồi trực tiếp rời đi, ánh mắt chưa từng dừng lại trên người của Cận Bùi Niên dù chỉ một chút.

Cận Bùi Niên đưa mắt nhìn theo, nhíu mày nhìn chằm chằm bóng lưng của cô đến mức xuất thần.

“Cậu muốn đuổi theo em ấy thì đi đi.” Cố Ngôn Thanh nhìn anh một cái rồi đi vào nhà.

“Tôi đến thăm Tần Tần.” Cận Bùi Niên thu mắt, đi theo vào trong.

Tiểu Cố Tần nghe thấy giọng nói, lập tức kéo tay Tần Noãn chạy ra, “Ba ơi, bế con!”

Cố Ngôn Thanh ôm lấy con trai, hôn một cái, lúc nhìn qua đồ chơi trên ghế salon, anh hỏi: “Ai mua thế em?”

Tiểu Cố Tần đọc từng chữ, tuy không rõ nhưng vẫn trả lời được, “Dì Chu Chu ạ.”

Thấy Cận Bùi Niên cứ nhìn Tần Noãn như muốn hỏi gì đó nhưng lại thôi, Cố Ngôn Thanh liền hỏi thay: “Trước đây không phải em nói em ấy đón mẹ và ba dượng ra nước ngoài à? Sao bây giờ em ấy lại đột nhiên trở về vậy?”

https://thuviensach.vn

Tần Noãn lắc đầu, “Em không biết nữa, cậu ấy chỉ nói tạm thời có lẽ sẽ ở lại trong nước.”

Hồi tưởng lại thái độ hôm nay của Chu Thịnh Nam một chút, cô nói tiếp: “Có lẽ là cậu ấy gặp chuyện gì đó, nhưng cậu ấy không chịu nói, em cũng không gặng hỏi được.”

Từ đầu tới cuối, Cận Bùi Niên không hề nói gì, chỉ đón lấy Tiểu Cố Tần trong lòng Cố Ngôn Thanh rồi chơi đùa với cậu bé.

Cố Ngôn Thanh và Tần Noãn nhìn nhau, không nói gì nữa.

Cận Bùi Niên ở Cố gia chơi không tới hai mươi phút đã đứng dậy rời đi. Cố Ngôn Thanh biết anh đứng ngồi không yên, cho nên cũng không nói gì, tuỳ ý để anh đi.

Cận Bùi Niên lái xe ra khỏi khu biệt thự liền nhìn thấy ở trạm xe buýt đằng xa trước mặt có một bóng người quen thuộc.

Cô mặc áo khoác màu đen, ngồi xổm ở đấy, đầu vùi xuống thấp, hai vai hơi nhẹ run lên. Một lát sau, cô lấy khăn tay trong túi ra lau mặt, sau đó đứng dậy ném khăn vào thùng rác, rồi lại nhìn bốn phía, giống như đang chờ ai đó.

Bởi vì thời tiết khoảng độ giao mùa giữa thu và đông cho nên mưa nhiều, nhiệt độ cực lạnh, mà cô lại ăn mặc ít ỏi.

Chỗ này vắng vẻ, thời tiết thì lạnh, dưới trạm xe buýt chỉ có mỗi mình cô, thoạt nhìn lộ ra mấy phần yếu đuối.

Cận Bùi Niên trầm ngâm nhìn cô.

https://thuviensach.vn

Đã xuất ngoại tám năm không phải sự nghiệp của cô đã phát triển rất tốt sao? Vì cớ gì lại đột nhiên về nước như vậy?

Vì cớ gì mà cô không còn xuất hiện trên tạp chí với dáng vẻ sáng chói xinh đẹp kia nữa?

Mấy năm nay, sự nghiệp của cô phất lên như diều gặp gió, thường xuyên có mặt ở nhiều sự kiện với gương mặt hào phóng, nụ cười rất tươi, hệt như cô đã sớm quên đi trong đời mình từng có một người là anh tồn tại.

Đối với chuyện ấy, Cận Bùi Niên vẫn luôn khó chịu trong lòng.

Nhưng hôm nay lại thấy được dáng vẻ có hơi nghèo túng của cô, trong lòng anh lại càng thêm khó chịu.

Tối hôm đó, cô nói với anh: từ nay về sau mỗi người tự mình mạnh khoẻ, cô không liên luỵ tới anh nữa. Sau đó chưa được nửa năm, cô lặng yên không một tiếng động mà xuất ngoại, đi một mạch hết tám năm.

Thế nhưng cô có cái gì gọi là mạnh khoẻ đâu?

Người phụ nữ sống dưới ánh đèn flash, người mẫu nổi tiếng Chu Thịnh Nam không nên có dáng vẻ như bây giờ…

Cận Bùi Niên nắm chặt vô lăng, lái xe tới gần cô.

Đúng lúc này, có một chiếc xe vượt qua xe anh, dừng lại trước mặt Chu Thịnh Nam.

Một người đàn ông đi từ ghế lái ra, vừa bật ô vừa cởi áo khoác choàng lên người cô, sau đó giúp cô mở cửa xe phía sau.

https://thuviensach.vn

Trước khi lên xe, dường như phát hiện ra gì đó, Chu Thịnh Nam đưa mắt nhìn ra chiếc xe phía sau mình.

Cận Bùi Niên không nhìn cô, lạnh mặt quay xe rời đi.

“Cô nhìn gì thế?” Trang Tín hỏi cô.

Mưa rơi dần nặng, tầm nhìn trước mặt hoàn toàn mông lung, Chu Thịnh Nam thu lại ánh mắt rồi cười nói: “Không có gì đâu.”

Lúc lái xe đi, Trang Tín nói: “Thật ra anh phải xin lỗi vì để cô chờ lâu dưới trời lạnh như vậy. Lúc nãy trên đường, xe đột nhiên gặp chút sự cố.”

Chu Thịnh Nam và Trang Tín quen biết ở nước ngoài, sau khi trở thành người mẫu, Chu Thịnh Nam mời y làm người đại diện của mình. Có thể xem Trang Tín là một trong số ít người bạn của cô trong mấy năm nay.

Chu Thịnh Nam ho hai tiếng, đáp lời: “Không sao, tôi đợi không lâu lắm.”

Chuông điện thoại của cô lại vang lên, vẫn là số này, hôm nay đã gọi tới rất nhiều lần.

Chu Thịnh Nam thở ra một hơi thật dài, ấn nút nhận máy.

Bên kia truyền đến giọng nói gấp gáp của một người đàn ông trung niên, “Thịnh Nam à, bên bệnh viện lại hối nữa rồi, chúng ta làm sao bây giờ hả con?”

“Chờ lát nữa con sẽ chuyển tiền cho chú,” Chu Thịnh Nam nhìn ra ngoài cửa sổ, im lặng một lát, cô hỏi: “Mẹ con vẫn khoẻ chứ ạ?”

https://thuviensach.vn

“Bà ấy tỉnh rồi, con muốn nói chuyện với bà ấy không?”

“Không cần đâu ạ, bây giờ con đang hơi bận, để sau rồi nói.” Chu Thịnh Nam cúp điện thoại, đưa tay xoa nhẹ mi tâm, cả người có hơi mệt mỏi.

Trang Tín nhìn cô qua gương chiếu hậu, “Nhìn dáng vẻ này của cô hẳn là hôm nay, lúc gặp Tần Noãn chưa nói chuyện vay tiền với cô ấy đúng không?”

Chu Thịnh Nam giật mình, xấu hổ cười hai tiếng, thở dài đáp: “Nhiều năm không gặp rồi, vừa thấy đã vay tiền người ta, ít nhiều có điểm không tốt nên tôi không nói ra được. Huống hồ tôi cũng không muốn để cậu ấy biết.”

Bởi vì Tần Noãn biết thì Cận Bùi Niên cũng sẽ biết.

Trang Tín nói: “Nếu không ổn thì anh cho cô mượn tiền trước.”

“Anh đã giúp tôi rất nhiều rồi.” Chu Thịnh Nam có hơi xấu hổ.

“Chuyện này tính là gì đâu? Tạm thời vợ chồng anh không có ý định sinh con, trong tay lại có chút tiền của. Trước đây anh thương lượng với cô ấy rồi, cho cô khẩn cấp mượn tiền trước. Mẹ cô bệnh là chuyện lớn, phía bệnh viện cũng không thể trì hoãn hoài được.”

“Cảm ơn anh.” Đột nhiên, Chu Thịnh Nam không biết nên nói gì cho phải, tự giễu cười một tiếng, “Anh lăn lộn trong giới này nhiều năm như vậy hẳn là chưa gặp qua người mẫu nào nghèo như tôi đúng không?”

“Mọi người ai cũng có khó khăn riêng của họ, vượt qua được giai đoạn khó khăn này sẽ tốt lên thôi.”

Chu Thịnh Nam cười khổ một tiếng.

https://thuviensach.vn

Ba cô uống rượu, lái xe đâm chết người khác rồi bỏ trốn, hại cô và mẹ phải chịu đủ mọi khổ sở.

Sau khi khó khăn tống ông ta vào tù, mẹ cô mới tìm được ba dượng, cô cũng tìm được công việc mình thích. Cứ tưởng khổ cực đã qua, nhưng kết quả lại là mẹ cô trở bệnh, viện phí đắt đỏ, chi phí phẫu thuật và tiền Hoá trị của bà muốn ép cô không thở nổi.

“Trước đây tôi cũng cảm thấy mọi chuyện rồi sẽ ngày càng tốt lên, nhưng sự thật lại là: sau khi bước lên một nấc thang lại có chuyện phía sau đang chờ tôi. Ông trời ấy à, luôn luôn lựa chọn đúng khi tôi mong chờ nhất mà đột nhiên giáng một tảng đá lớn xuống, sau đó vô tình nói rằng: *Chu Thịnh Nam, cả đời này của mày chỉ có thể giãy dụa trong địa ngục thôi*.”

Trang Tín nói: “Anh có một người bạn làm đạo diễn, anh ta có một bộ phim truyền hình muốn mời cô, nhân vật trong phim cũng là người mẫu. Anh ta từng xem tạp chí của cô rồi, nói hình tượng của cô thích hợp.”

“Dù biết là cô không nhận đóng phim, nếu là bình thường anh cũng sẽ giúp cô từ chối. Nhưng bây giờ không phải cô đang thiếu tiền sao? Cô có muốn cân nhắc một chút không? Cô có nổi tiếng, cát – sê họ trả vẫn xem là khả quan.”

“Bây giờ tôi có thể bắt bẻ gì đây? Ai mời anh cũng đừng từ chối.”

“Vậy sau khi về rồi anh gửi kịch bản cho cô, nếu cô cảm thấy được thì hôm nào anh sẽ hẹn thời gian thử vai.”

…

Buổi tối, Chu Thịnh Nam nhận được kịch bản của Trang Tín gửi tới. Cô

https://thuviensach.vn

nghiêm túc nghiên cứu kịch bản suốt nửa đêm, ngày hôm sau liền bắt đầu diễn tập.

Chu Thịnh Nam không xuất thân chính quy từ ngành diễn xuất, cũng không có kỹ thuật gì, cho nên chỉ có thể xem đi xem lại những kinh nghiệm của người khác đúc kết rồi tổng hợp thành sổ tay.

Đến khi cô tràn đầy tự tin đến thử vai, lập tức có thể thông qua dễ như trở bàn tay, giống như đến thử vai cho có lệ vậy thôi.

Xem ra Trang Tín nói không sai, đối phương chỉ muốn tận dụng danh tiếng và hình ảnh của cô cho bộ phim. Vai diễn cũng chỉ là vai phụ nhỏ cho nên cô có kỹ thuật diễn xuất hay không, người ta cũng không quan tâm.

Đi từ chỗ thử vai đi ra, hai người bắt gặp mấy tên chó săn [1] đuổi theo, trên đường chụp ảnh. Trang Tín thấy cô có hơi buồn bực liền khuyên nhủ: "Họ có thái độ gì với chuyện này không quan trọng, cô có thể đóng phim là được. Chỉ là anh cảm thấy cô vẫn phải nhân cơ hội này học thêm nhiều kinh nghiệm để trải đường cho tương lai đi. Nếu cô biết co giãn cho phù hợp, không chừng sau này còn có thể đóng phim đấy."

"Nếu cô có thể đạt được danh tiếng trong giải trí, thu nhập sẽ khả quan giống như làm người mẫu vậy. Không phải bây giờ cũng có rất nhiều người mẫu đều đổi nghề làm diễn viên sao? Nhưng cô không có kinh nghiệm diễn xuất, cho nên đừng để người khác nói mình là bình hoa đấy."

"Sau này cô cố gắng nhiều hơn người khác đi, đừng có lười biếng, chỉ là dựa theo những gì anh vừa phân tích thì anh cảm thấy hẳn là cô không phải lo lắng nhiều đâu."

Thấy Trang Tín dạy dỗ nhiều như vậy, Chu Thịnh Nam khó nhịn được cười, "Anh dông dài thật!"

https://thuviensach.vn

Đi được nửa đường, xe đột nhiên tắt máy, ngừng lại.

Chu Thịnh Nam nhíu mày, “Sao gần đây xe của anh hay xảy ra sự cố thế?”

Trang Tín thở dài, “Không biết nữa, chắc là thích ăn đòn.”

Y xuống xe tìm hiểu nguyên nhân, phát hiện ra cầu chì bị cháy mất một đoạn.

Chu Thịnh Nam nhìn đồng hồ, “Sắp tới giờ hẹn chụp ảnh với toà soạn rồi, hay là tôi bắt xe đi nhé, anh tự tìm người sửa xe đi.”

“Chỗ này không dễ đón xe đâu, để anh gọi người qua đón cô.” Trang Tín cầm điện thoại lên gọi.

“Bây giờ mới gọi sợ là không kịp mất.” Nhìn thấy xe đi ngang qua, Chu Thịnh Nam đưa tay ra vẫy, nhưng trong xe chở khách nên không ngừng lại.

Cô vẫy mấy chiếc xe nhưng vẫn không bắt được chiếc nào.

Từng giây từng phút đồng hồ trôi qua, trong lòng Chu Thịnh Nam nóng như lửa đốt.

Cô không thích trễ hẹn.

Trang Tín nói với cô, “Lát nữa Tiểu Trần tới đón rồi, hẳn là cô sẽ kịp giờ.”

Lại một chiếc taxi nữa đi qua, Chu Thịnh Nam vẫy tay, lúc xe tới gần mới phát hiện trong xe có khách.

Cô thất vọng nhìn chiếc taxi kia lao vụt qua, không ngờ nửa phút sau, chiếc

https://thuviensach.vn

taxi lại lùi ngược về, bác tài mở miệng hỏi: “Cô gái, cô muốn đi đâu?”

Chu Thịnh Nam nói địa chỉ.

Sau khi nói gì đó với người phía sau, bác tài nói: “Chúng tôi tiện đường, cô lên xe đi.”

Chu Thịnh Nam vừa mừng vừa sợ, không nghĩ nhiều liền mở cửa lên xe.

Lúc ngồi vào ghế rồi đưa mắt nhìn người đàn ông bên cạnh, Chu Thịnh Nam lập tức kinh ngạc, đột nhiên trở nên luống cuống.

———

[1] Chó săn: nhà báo chuyên săn ảnh của diễn viên, ngôi sao, người giàu để đăng bài, bất luận là hợp pháp hay không.

https://thuviensach.vn

Chương 57: Phiên ngoại 7: Chuyện nhân vật phụ (2)

Edit: Xiao Yi.

Chu Thịnh Nam không ngờ tới bản thân khó khăn mới bắt được một chiếc taxi, thế mà người ngồi bên trong lại là Cận Bùi Niên.

Bây giờ, anh đã bớt đi dáng vẻ ngây thơ của thiếu niên, người mặc Âu phục, chân mang giày da, vừa lạnh lùng vừa bá đạo hơn rất nhiều.

Chu Thịnh Nam vô thức muốn mở cửa xe để ra ngoài, Cận Bùi Niên nhíu mày, ngữ điệu có hơi mất kiên nhẫn, "Em đã gấp thì đừng bướng bỉnh nữa."

Động tác cầm lấy tay vịn cửa xe của cô dừng lại mấy giây, sau đó chậm rãi thu lại.

"Bác tài đưa cô ấy trước đi." Cận Bùi Niên nói.

Bác tài lái taxi rời đi, Chu Thịnh Nam đưa mắt nhìn anh, lễ phép mở miệng: "Tôi không hề bướng bỉnh, chỉ là sợ phiền đến anh Cận đây thôi. Có điều… cũng cảm ơn anh vậy."

Xưng hô xa lạ, ngữ điệu vừa khách sáo vừa xa lánh, khuôn cằm của Cận Bùi Niên cứng lại, hờ hững nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không để ý

https://thuviensach.vn

tới cô.

Bầu không khí trong xe có hơi xấu hổ, Chu Thịnh Nam lấy kịch bản trong túi ra, tiếp tục nghiên cứu, cố gắng xem như anh không tồn tại.

Nghe thấy tiếng lật giấy, Cận Bùi Niên liếc mắt nhìn qua, chợt thấy đôi mắt đang nghiêm túc xem kịch bản của cô. Hàng mi dày đậm cong lên nhưng tầm mắt của cô lại rũ xuống, trước mũi của cô thở ra hai luồng khí nhàn nhạt, đôi khi rung động.

Chu Thịnh Nam rất tập trung, đôi khi cầm bút đánh dấu lại chi tiết quan trọng, hoàn toàn xem anh là không khí.

Liếc mắt nhìn nội dung một cái, môi mỏng gợi cảm của Cận Bùi Niên cong lên, 'xì' khẽ một tiếng, "Chuyên ngành của em là Cơ khí – Điện tử, làm người mẫu là do rẽ ngang, bây giờ còn muốn làm diễn viên sao?"

"Nhân vật tốt như vậy bị em diễn thành mặt đơ thì khán giả sẽ không xem đâu, vậy mà cũng có đạo diễn thuê em."

Chu Thịnh Nam nghe được giọng nói trào phúng của anh thì ngẩng mắt nhìn qua. Cận Bùi Niên cũng nhìn thẳng vào cô, thần sắc vừa tĩnh lặng vừa lạnh lẽo, không chút gợn sóng nào.

Trong mắt cô ánh lên sự giận dữ, vốn dĩ muốn bùng phát, nhưng cuối cùng cô vẫn nhịn lại được.

Sau khi hít sâu một hơi, mấp máy môi hai lần, cô cúi đầu tiếp tục nghiên cứu kịch bản, xem như chưa nghe thấy cái gì.

Cận Bùi Niên đả kích không có tác dụng, đột nhiên cảm thấy hành động của bản thân thật ngây thơ. Sắc mặt của anh liền trầm xuống, hai tay

https://thuviensach.vn

khoanh lại, dựa lên ghế ngồi, đôi mắt nhắm lại, không lên tiếng nữa.

Xung quanh rất yên tĩnh, đôi khi tiếng lật giấy và tiếng ma sát giữa ngòi bút lên mặt giấy vang lên bên tai Cận Bùi Niên, không hiểu sao lại khiến cho nỗi lòng của anh gợn sóng.

Đột nhiên, thân xe rung lắc một chút, Chu Thịnh Nam ngồi không vững, theo quán tính đổ người ra phía trước. Cô kinh sợ vươn tay nắm chặt lấy cổ áo của Cận Bùi Niên. Thân xe lại thắng gấp một cái, cả người cô lảo đảo, không cẩn thận giật rớt cúc áo sơ mi đầu tiên trên áo của Cận Bùi Niên, rơi xuống lòng bàn tay.

Chu Thịnh Nam: "…"

Bác tài hùng hổ mắng chửi chiếc xe điện vừa lao qua, sau đó lại xin lỗi hai vị khách phía sau, nhưng mà lúc này, cả hai không ai nghe lọt nửa chữ.

Chu Thịnh Nam nhìn cúc áo trong tay lẫn xương quai xanh rộng mở của anh, hormone nam tựa như vây lấy cô, làm trái tim của cô run lên, cả người sững lại, không biết nên làm gì mới phải.

Cơ thể của Cận Bùi Niên cứng lại, đưa mắt nhìn cô. Cơ thể mềm mại của cô đang dán lên người anh, mùi hương vừa quen thuộc vừa xa lạ thơm ngát xông vào chóp mũi. Hơi thở của anh phủ xuống đỉnh đầu của cô, nơi có vài sợi tóc lay động.

Anh cảm thấy nơi nào đó trong lòng mình tựa như bị cái gì cào một chút, ngứa ngáy, dần dần lồng ngực trở nên phập phồng.

Hai má của Chu Thịnh Nam nóng lên, vội né người ra, ngồi ngay ngắn lại, "… Tôi rất xin lỗi."

https://thuviensach.vn

Cô vươn tay đưa cúc áo cho anh, nhưng ánh mắt lại không dám nhìn anh.

Cận Bùi Niên không nhận lấy, chỉ lạnh giọng nói ra một dãy số.

Chu Thịnh Nam ngạc nhiên ngẩng đầu, có hơi không hiểu.

Cận Bùi Niên chăm chú nhìn cô, ngữ điệu rất nhạt, khó nghe ra được vui hay giận, "Số tài khoản ngân hàng của tôi, em chuyển tiền quần áo vào số này cho tôi. Em là người trong giới thời trang, hẳn là nhận ra nhãn hiệu quần áo tôi đang mặc, giá cả càng không cần tôi nói."

Chu Thịnh Nam mím môi, trầm mặc.

Bây giờ cô một là nghèo, hai là trắng tay, còn thiếu tiền Trang Tín rất nhiều nhưng vẫn chưa trả nữa là. Nhãn hiệu quần áo cao cấp xa xỉ này được đặt may, đương nhiên cô biết giá cả, nhưng mà cô không đền nổi…

"Tôi… đem nó đi sửa giúp anh, được không?" Chu Thịnh Nam cố gắng mở miệng, hạ thấp mình xuống, giữ cho giọng nói của mình thật bình tĩnh.

Khoé môi của Cận Bùi Niên lộ ra sự mỉa mai, "Tôi sẽ mặc đồ sửa qua rồi sao?"

Nói xong, anh lại nhớ tới điều gì, gương mặt không giấu được tự giễu.

Trái ngược với lời nói của mình, thật sự anh từng mặc đồ từng được sửa qua.

Hồi cấp ba ấy, có một lần đồng phục của anh bị rách, đã quấn lấy cô, đòi cô vá giùm. Khả năng thêu thùa của cô không tốt, đã dùng chỉ đen để thêu một con rết giữa nền áo trắng của anh, xấu vô cùng cực.

https://thuviensach.vn

Nhưng anh lại như thằng ngốc, buổi tối đi ngủ cũng muốn ôm cái áo kia vào lòng.

Đến cuối cùng thì Cận Bùi Niên anh vẫn không có tự tôn, vì thế mới bị cô từng lần từng lần chà đạp tình cảm.

Anh tự giễu cười một tiếng, ánh mắt lúc nhìn sang cô lạnh hơn rất nhiều, "Chu Thịnh Nam, em đừng mãi ngu xuẩn như vậy."

Thấy cô không nói câu nào, anh lại nói tiếp: "Người mẫu nổi tiếng cũng không thiếu chút tiền này, sao lại chỉ vì một bộ quần áo mà làm tới mức vá lại thế này? Để tạo ra một chút liên hệ sao?"

"Mà cúc áo này cũng do em cố tình bứt ra, muốn chơi trò lạt mềm buộc chặt với tôi, hửm? Nếu thật vậy thì mấy năm nay em đã học hỏi được không ít trong giới thời trang đấy. Kinh nghiệm đủ đầy, không biết em đã dùng nó để lấy lòng bao nhiêu người đàn ông rồi?"

Sắc mặt của Chu Thịnh Nam tái nhợt, trừng mắt nhìn anh.

Cận Bùi Niên quay đầu đi, không hề nhìn cô.

Cô cắn môi dưới, cố gắng kìm lại nước mắt, siết chặt cây bút trong tay, cô thấp giọng nói: "Phiền anh Cận đây nói lại số thẻ một lần nữa, tôi sẽ chuyển cho anh sau."

Cận Bùi Niên đeo tai nghe lên, ngăn cách giọng nói của cô lại bên ngoài.

Tới được toà soạn tạp chí, chiếc taxi ngừng lại.

Chu Thịnh Nam nhìn đồng hồ rồi cất bút và kịch bản vào túi lại, sau đó quay đầu nói với anh, "Tôi sẽ trả tiền cho anh sau."

https://thuviensach.vn

Từ đầu tới cuối, Cận Bùi Niên đều đeo tai nghe, không phản ứng lại.

Chu Thịnh Nam hít sâu một hơi, đặt cúc áo trong tay xuống đệm ghế, sau đó trả tiền cho bác tài rồi mở cửa xuống xe.

Bác tài nhận tiền xong, quay đầu hỏi: “Ngài đây… bây giờ chúng ta đi đâu __”

“Bác xuống xe đi.” Cận Bùi Niên ngắt lời ông.

Bác tài kinh ngạc một chút.

Cận Bùi Niên rút mấy tờ tiền trong ví ra, “Bác ra ngoài đợi đi, đừng vào.”

Bác tài nhận tiền, tâm trạng rất tốt, “Được, vậy tôi đi hút điếu thuốc vậy, khi nào ngài đi thì gọi tôi.”

Nói xong, bác tài mở cửa xuống xe.

Sự lạnh lùng trong khoé mắt của Cận Bùi Niên tan biến. Anh cầm cúc áo trên đệm ghế lên, nơi đó vẫn còn vương lại hơi ấm từ lòng bàn tay của cô.

…

Lúc Trang Tín chạy tới đã là hơn nửa giờ sau, nhưng bên này vẫn chưa bắt đầu chụp ảnh.

Trợ lý nhìn thấy y liền chào đón: “Anh Tín, anh tới rồi, chị Nam ở trong phòng nghỉ, mãi không chịu ra. Toà soạn tạp chí hối thúc rồi, làm sao bây giờ ạ?”

https://thuviensach.vn

Trang Tín nhíu mày một cái, “Có chuyện gì vậy?”

Trợ lý lắc đầu, “Em không biết nữa, lúc chị ấy tới thì đã thẫn thờ rồi ạ.”

Trang Tín gõ cửa phòng ngủ, bên trong không phản ứng lại, y trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Chu Thịnh Nam đã thay quần áo và trang điểm xong, lúc này đang ngồi trên sofa, hai tay ôm chân, khuôn mặt vùi trong đầu gối, thoạt nhìn có mấy phần bất lực.

Trang phục chụp ảnh hôm nay của cô khá mỏng, Trang Tín cầm thêm một tấm thảm phủ lên người cô, “Lúc vừa mới đi, tâm trạng của cô còn tốt mà? Trên đường đã gặp chuyện gì vậy?”

Chu Thịnh Nam ngẩng đầu nhìn y, hốc mắt đỏ ửng, khẽ nói: “Tôi gặp phải Cận Bùi Niên…”

Trang Tín ngây ra một lát mới nhớ ra trên chiếc taxi kia hình như có người. Nhất thời, y không biết nên nói gì cho phải, “Trùng hợp vậy sao?”

Thấy cô không nói gì, Trang Tín vỗ vai cô, “Nếu tâm trạng của cô không tốt thì anh đổi giờ hẹn lại nhé?”

“Ngồi lát nữa là tốt thôi,” Chu Thịnh Nam rút khăn tay lau nước mắt, muốn nói lại thôi.

Cuối cùng, cô vẫn mở miệng: “Trang Tín, có thể tôi… tôi muốn mượn anh thêm chút tiền nữa.”

Trang Tín cũng không hỏi lí do, chỉ gật đầu nói: “Được rồi, sau khi về nhà anh sẽ chuyển khoản cho cô.”

https://thuviensach.vn

“Cảm ơn anh.” Giọng nói của cô rất khàn, tận sâu trong đáy lòng dâng lên sự cảm động.

Trang Tín cười khẽ, “Nhìn cô chân thành như thế, xem ra anh phải nhận câu ‘cảm ơn’ này mới được. Cô cần khóc thêm không? Khóc đi, anh ra ngoài chờ cô nhé?”

“…” Chu Thịnh Nam bị y chọc cười, điều chỉnh tâm trạng rồi đứng lên khỏi ghế salon, “Tôi không sao rồi, đi trang điểm lại một chút đã.”

Trang Tín đi theo cô, không yên tâm, hỏi lại một câu, “Thật sự không sao đấy chứ?”

Chu Thịnh Nam đi tới cửa, quay đầu cười với y, “Dù sao tôi cũng không thể sống bằng tiền của người khác mãi được, đúng không?”

Bởi vì bắt đầu chụp ảnh khá muộn, cho nên buổi chiều khi kết thúc buổi chụp, sắc trời đã tối. Trang Tín gọi thức ăn bên ngoài để mời mọi người dùng bữa.

Chu Thịnh Nam ăn không ngon nên muốn về trước, Trang Tín đối phó với mọi người mấy câu rồi lái xe đưa cô về.

Màn đêm buông xuống, tàn dương lập loè, Cận Bùi Niên và tài xế taxi vẫn đang chờ bên ngoài toà soạn, nhìn thấy Trang Tín và Chu Thịnh Nam đi ra, cười cười nói nói, sau đó lên xe.

Bác tài nhìn vị khách phía sau, “Cô gái kia có người đưa về rồi, có phải ngài uổng công chờ đợi rồi không?”

Sắc mặc của Cận Bùi Niên rất bình thản, “Bám theo bọn họ.”

https://thuviensach.vn

“…” Được thôi, có tiền có quyền.

…

Một buổi chiều nữa lại qua, lúc này, Chu Thịnh Nam ngồi trên xe về nhà, tâm trạng đã hoàn toàn tốt lên, trạng thái cơ thể cũng không tệ lắm.

Trang Tín nói: “Dạ dày của cô không tốt, về nhà hãy làm chút gì để ăn đi, phải quan tâm sức khoẻ của mình đấy.”

Chu Thịnh Nam ngồi trong xe, xoa huyệt Thái Dương, hờ hững đáp lời.

Thấy cô mệt rã, Trang Tín liền không làm phiền cô nữa.

Chu Thịnh Nam híp mắt một giấc, đến khi bị Trang Tín gọi dậy mới phát hiện bản thân đã về tới chung cư.

Cô mở cửa xuống xe, cười nói với Trang Tín, “Khiến anh mệt rồi, biết anh còn phải về nhà một chuyến nên lần này tôi không mời anh lên nhà đâu.”

Trang Tín nhìn cô, lại dông dài nữa: “Nhớ làm cái gì để ăn đấy!”

“Nhớ rồi!” Chu Thịnh Nam cười đáp, vẫy tay với y. Sau khi chiếc xe của y khuất dạng, cô mới quay người lên chung cư.

Ở ven đường có một chiếc taxi khác dừng lại.

Cận Bùi Niên ngồi ở hàng ghế sau, hạ cửa sổ xe xuống nhìn chằm chằm toà chung cư kia. Đợi được một lát, khi thấy một ô cửa sổ của tầng ba sáng đèn, anh mới thu hồi tầm mắt, thản nhiên nói một câu với bác tài, “Đi thôi.”

https://thuviensach.vn

“… Được.” Bác tài sảng khoái đáp lời, hôm nay ông đã kiếm được rất nhiều tiền, cho nên làm gì cũng được hết.

Trên đường về nhà, chuông điện thoại của Cận Bùi Niên vang lên, là Điền Phi Chương gọi tới.

Anh thuận tay nhấn nghe, bên kia truyền tới giọng nói cà lơ phất phơ: “Cận đại ca à, tôi và Khâu Viễn đang ăn đồ nướng ở chỗ cũ nè. Anh Thanh ở nhà với vợ không chịu tới, cậu muốn tới không?”

“Không.”

“Làm gì thế? Bận à?”

“Không biết xấu hổ.”

“… Cậu mắng tôi làm gì?”

“Tôi mắng tôi.”

“…” Bên kia im lặng một lát, dường như đoán được cái gì, “Chỗ này có rượu, cậu tới đây đi.”

Cận Bùi Niên im lặng một lát, trả lời: “Lát nữa tôi tới.”

https://thuviensach.vn

Chương 58: Phiên ngoại 8: Chuyện nhân vật phụ (3)

Edit: Xiao Yi.

Cận Bùi Niên đến chỗ Điền Phi Chương và Khâu Viễn, vừa ngồi xuống đã khui chai bia rồi ngẩng đầu uống vào bụng. Điền Phi Chương đưa thịt dê nướng qua, anh vẫn nhận lấy, nhưng tập trung uống hơn là ăn.

Khâu Viễn ăn đậu phộng, ngẩng đầu nhìn, "Cậu như vậy là do bị người khác kích động phải không?"

Cận Bùi Niên không trả lời, uống xong chai bia trong tay liền mở thêm một chai khác.

Điền Phi Chương không cản anh, chỉ nói nhân viên phục vụ mang thêm mấy chai nữa tới, sau đó thở dài: "Cậu nói xem, người ta cũng đã buông xuống được rồi, cậu là người thừa kế của xí nghiệp Cận thị, muốn người phụ nữ thế nào mà không có? Sao cứ mãi treo cổ mình vào một thân cây làm gì?"

Khâu Viễn phụ hoạ: "Sao hai người không tháo cái khúc mắc kia đi? Từ hồi cấp ba đến giờ đã mười năm rồi, còn muốn lâu thêm nữa à? Rõ ràng chuyện đã không thành được, tại sao cậu còn cố chấp? Làm người ấy à, cầm lên được thì bỏ xuống được, cậu nhìn Khâu Viễn mình không phải đã sống rất tốt sao? Cho tới bây giờ mình còn chưa nói chuyện yêu đương với

https://thuviensach.vn

ai đâu.”

Điền Phi Chương buồn cười, “Cậu cố ý lấy mình làm ví dụ cái gì? Hồi còn Đại học, người gấp gáp muốn thoát ế là cậu đấy, người mãi độc thân tới bây giờ cũng là cậu luôn.”

Khâu Viễn rót ly rượu, thở dài, “Các cậu có cái gì liền có cái đó, còn tôi đến tiền đặt cọc mua nhà mặt tiền ở thành phố C cũng không có, sao phải liên luỵ con gái người ta làm gì?”

Khâu Viễn không ba không mẹ, từ nhỏ đã sống cùng bà, nếu như không phải có người giúp đỡ thì học Đại học, cậu cũng không có điều kiện.

Vốn dĩ Khâu Viễn định sau khi tốt nghiệp sẽ về nhà báo hiếu bà thật tốt, tiếc rằng năm tư Đại học, bà lại bệnh nặng rồi qua đời, người duy nhất để nhớ về của cậu cứ như vậy biến mất.

Bản thân cũng không muốn ăn nhờ ở đậu nhà họ hàng nữa, cho nên Khâu Viễn dứt khoát làm việc cho Cố Ngôn Thanh, bây giờ mới sống trôi nổi ở thành phố C.

Cận Bùi Niên nhìn qua, “Tôi có nhiều nhà cửa này, tặng cậu một căn.”

Khâu Viễn lườm nguýt anh một cái, ‘xì’ khẽ, “Đừng có xàm cái!”

“Tôi nghiêm túc đấy.”

Khâu Viễn nhìn qua, “Cận đại ca này, cậu có biết điểm khác biệt lớn nhất giữa cậu và anh Thanh là gì không?”

Cận Bùi Niên vừa mới uống mấy chai rượu, lúc này đã có hơi say, nghe Khâu Viễn nói vậy, anh cười: “Tôi đẹp trai hơn cậu ấy.”

https://thuviensach.vn

“…” Khâu Viễn giảng dạy: “Anh Thanh mời tôi đến Doanh Hoà để làm việc, trả lương cao cho tôi, rõ ràng chính là muốn giúp đỡ tôi. Nhưng bản thân tôi cũng có tâm huyết và cố gắng vì Doanh Hoà, cho nên số tiền lương ấy, tôi nhận không thấy thẹn. Còn cậu thì hay rồi, trực tiếp cho tôi nhà, để ông đây thiếu cậu ân tình lớn như vậy, lớn tới nỗi anh em cũng không làm nổi mất.”

Cận Bùi Niên ‘xuỳ’ một tiếng, “Tôi không có quanh co như Cố Ngôn Thanh.”

“Cậu phải quanh co thì Chu Thịnh Nam mới sớm bị cậu nắm được chứ.”

“…” Sắc mặt của Cận Bùi Niên nhạt đi một chút, lại uống thêm một chai bia, sau đó đứng dậy, “Các cậu chơi đi, tôi đi trước đây.”

Điền Phi Chương thấy bên cạnh chỗ ngồi của anh có một đống vỏ chai bia, hơi lo lắng hỏi: “Cậu uống nhiều vậy rồi, không sao chứ?”

Cận Bùi Niên lảo đảo đi tới ven đường.

Khâu Viễn và Điền Phi Chương vội đỡ Cận Bùi Niên rồi gọi taxi, sau đó nói cho bác tài địa chỉ nhà anh.

Nhìn chiếc taxi đi khỏi, nhất thời Khâu Viễn khẽ nói một câu: “Trên thế gian này có người sống hạnh phúc, cũng có người sống không hạnh phúc, thật ra như vậy mới gọi là ‘đời’.”

Điền Phi Chương vỗ vỗ vai cậu, “Tôi nghe anh Thanh nói gần đây cậu đang tìm nhà sao? Định mua nhà ở thành phố C luôn hả?”

Khâu Viễn cười cười, “Tôi ở thành phố C lâu như vậy rồi, cũng yêu nó thôi.

https://thuviensach.vn

Huống chi bây giờ tôi đâu vướng bận gì, cũng không thể từ bỏ một công việc tốt như vậy, đúng không?”

Nói xong, Khâu Viễn nhìn sắc trời một chút, sau đó nói với Điền Phi Chương, “Cậu đi ăn với tôi lâu như thế rồi, bây giờ về đi, vợ con cậu vẫn đang chờ đấy.”

Xe taxi tới, Khâu Viễn lên xe, nói ‘tạm biệt’ với Điền Phi Chương.

Cửa sổ xe lập loè ánh sáng của cảnh vật xa hoa và truỵ lạc phía sau, không hiểu sao trong lòng Khâu Viễn chợt thấy trống trải.

Trong buồng xe đúng lúc vang lên bài nhạc, là bài Phiêu bạt của Ô Lan Thác:

Tôi mang theo thanh xuân vốn còn giấc mơ khờ dại,

Bởi vì kiếm tiền mà bước dần trôi xa,

Để rồi mơ hồ giữa đêm khuya náo nhiệt,

Băn khoăn ở đậu nơi phố thị bụi mờ,

Lang thang trên con đường trống trải,

Không có nơi đặng tôi trở về,

Không có tình yêu,

Không có điểm kết [1].

[…]

https://thuviensach.vn

Khâu Viễn đè lại mi tâm, cảm thấy có hơi đau đầu, “Bác tài, đổi bài khác đi.”

Tài xế taxi cười cười, “Cậu trai trẻ, thương cảm à?”

Khâu Viễn im lặng, nghiêng đầu nhìn ra dòng người tấp nập đi bộ bên ngoài cửa sổ, đột nhiên ánh mắt dừng lại trên bóng hình đang cuộn mình ngồi ở ven đường, ngay trước quảng trường.

Lông mày khẽ nhíu, Khâu Viễn xoa xoa đôi mắt như sợ bản thân vừa quáng gà.

Nhìn lại lần nữa, bóng hình kia vẫn còn đấy, cô đang ngồi xổm bên cạnh tảng đá, áo khoác lông màu xám phủ kín cả người, đầu cô đội mũ len, tóc dài gợn sóng xoã ra, sau lưng còn có vali hành lý.

Lúc cô ngẩng đầu nhìn người đi đường một chút, chiếc xe taxi cũng tới gần, khuôn mặt cô hiện rõ trước mắt anh.

“Bác tài, dừng lại bên đường một lát.”

Xe đỗ bên đường, Khâu Viễn mở cửa đi xuống, đi tới trước mặt người phụ nữ ấy. Anh kinh ngạc rất lâu, vẫn không tin được hỏi: “Tô Tử Hân?”

Năm tư Đại học, cô đã về nhà thực tập, sau này rất ít tới thành phố C, lần trước đã nhìn thấy cô vào lúc nào, Khâu Viễn đã không còn nhớ rõ.

Sắp vào mùa đông, buổi đêm thành phố C lạnh thấu xương, mà cô chỉ có một mình, co người ngồi xổm ở đây, lộ ra mấy phần chật vật. Cô của bây giờ thật sự rất khác cô gái nhỏ biết cách ăn mặc hợp thời trong trí nhớ của Khâu Viễn.

https://thuviensach.vn

Tô Tử Hân nghe tiếng, ngẩng đầu lên thì thấy một khuôn mặt quen thuộc, chóp mũi lập tức chua xót, cô nhịn không được, vành mắt đỏ lên, chợt khóc.

Khâu Viễn kéo vali hành lý rồi đỡ cô lên xe taxi.

Tô Tử Hân lau nước mắt, than khổ với anh:

Cô cãi nhau với người nhà cho nên tạm thời không có nơi để về. Chợt nhớ đến bản thân có nhiều người quen ở thành phố C, cho nên ở đây một thời gian, vì thế mới mang hành lý đến.

Kết quả, cô vừa đến đây đã bị người ta giật mất túi xách, cả điện thoại, ví tiền và tất cả giấy tờ đều ở trong đó. Lập tức cô trở nên rối trí, không biết phải đi đâu, cuối cùng đã ngồi lại ven đường dưới trời đông lạnh rất lâu.

Gia đình của Tô Tử Hân ở thành phố khác quả thật giàu có, cô cũng là được nuông chiều từ bé mà trưởng thành, chưa từng gặp qua tình huống khó khăn như vậy.

Sở dĩ vừa nãy cô ngồi một mình không cảm thấy gì, nhưng bây giờ gặp được người quen, anh lại lo lắng hỏi thăm, cô liền không kìm được nước mắt, nước mắt tuôn ra không dừng lại được.

Khâu Viễn đưa khăn tay cho Tô Tử Hân, dù cảm thấy cô cực kỳ đáng thương nhưng vẫn không nhịn được mắng khẽ:

“Có phải em bị ngốc không hả? Bị cướp thì không biết đi báo cảnh sát à? Một thân một mình ngồi xổm bên đường như thế, tự lo được sao? Thời gian đã muộn vậy rồi, một cô gái như em ở đấy rất nguy hiểm, không biết sao?”

https://thuviensach.vn

Tô Tử Hân hít hít mũi, bây giờ đối với anh, cô chỉ có biết ơn, cho nên không cãi lại, “Em muốn gọi điện cho Tần Noãn và Tề Á Nhuỵ đấy chứ, nhưng em không nhớ số của hai cậu ấy. Nhất thời sốt ruột nên không động não được thôi ạ. Em mới nghĩ là, cứ ngồi xổm ven đường như vậy, không biết chừng sẽ có người thấy em đáng thương rồi giúp đỡ em một chút.”

“Đêm hôm khuya khoắt mà em cũng không sợ gặp phải người xấu cơ đấy.” Não ngừng hoạt động đúng lúc thật!

“Không phải bây giờ em gặp được anh rồi sao? Em không có tiền, cũng không có điện thoại, càng không có giấy tờ tuỳ thân, em nên làm gì đây ạ?” Nước mắt đầm đìa trên mặt cô, lúc cô ngẩng đầu nhìn anh đã không còn sự ưu nhã ngày xưa, thay vào đó là một chút nghe lời hiếm khi có được.

Khâu Viễn bị cô nhìn như thế, cả người không được tự nhiên, liền quay đầu đi, “Tôi dẫn em tới đồn công an trình báo trước vậy, có lẽ là có camera an ninh tìm được kẻ đó không chừng.”

“Sau đó thì sao? Tối nay em ở đâu đây ạ?” Tô Tử Hân tiếp tục hỏi, có hơi xấu hổ, “Em còn chưa ăn cơm nữa… vừa mệt, vừa đói, vừa khổ đấy ạ.”

Nhất thời, Khâu Viễn bị đẩy vào thế khó.

Ăn thì dễ giải quyết đấy, nhưng ở thì…

Anh không biết Chu Thịnh Nam ở đâu, vậy đưa cô tới nhà Tề Á Nhuỵ tốt hay là nhà Tần Noãn tốt đây?

Khâu Viễn cảm thấy mình nên hỏi ý kiến của cô, để xem cô muốn làm bóng đèn cho nhà ai.

Nhưng vừa định mở miệng, Tô Tử Hân đột nhiên nghiêng người, trực tiếp

https://thuviensach.vn

dựa lên vai anh, ngủ say.

Khâu Viễn: "…"

Mùi hương đặc trưng của người phụ nữ xông vào chóp mũi của Khâu Viễn, khiến lòng anh loạn cào cào, lại thêm tác dụng của cồn, men say trong người tăng cao, cả người anh cứng đờ lại.

Cô gái này cũng vô tư quá rồi, một chút phòng bị cũng không có…

Khâu Viễn điều chỉnh nhịp thở của mình, sau đó đẩy cô ra.

Tô Tử Hân nhíu mày, lẩm bẩm hai tiếng rồi dựa lên cửa sổ xe, tiếp tục ngủ, thoạt nhìn cứ như cô đã thiếu ngủ trong một thời gian dài vậy.

Khâu Viễn đưa mắt nhìn cô, than khẽ một tiếng, sau đó cởi áo khoác của mình rồi đắp lên người cô.

…

Cận Bùi Niên rất say, lúc bị bác tài gọi tỉnh, anh mơ hồ mở mắt nhìn một chút, loáng thoáng không biết bản thân đang ở đâu.

"Anh gì ơi, đến nhà rồi." Bác tài nhắc nhở.

Cận Bùi Niên nhìn ra biệt thự nhà mình bên ngoài một chút, nhíu mày, "Ai bảo bác đưa tôi về nhà vậy?"

"Bạn của anh nói tôi đưa anh về đây."

Cận Bùi Niên sững người ngồi trong xe hồi lâu, sau đó cầm điện thoại chuẩn bị quét mã để trả tiền xe.

https://thuviensach.vn

Bác tài nói: “Bạn của anh đã trả tiền rồi.”

Cận Bùi Niên không đáp.

Anh thấy Alipay trong điện thoại có một tin nhắn báo tài khoản vừa nhận thêm tiền, số tiền vừa đúng như tiền quần áo mà hôm nay anh đã nói với cô, không hơn không ít.

Cận Bùi Niên nắm chặt điện thoại, nhíu mày không nói gì.

…

Hồi sáng, Cận Bùi Niên nói số tài khoản quá dài nên Chu Thịnh Nam không nhớ được, cũng may cô còn nhớ rõ số điện thoại của anh, cho nên dễ dàng chuyển qua Alipay.

Giải quyết xong tâm sự này, cô bắt đầu tập trung tinh thần để nghiên cứu kịch bản, đứng ở trước gương, tập đi tập lại biểu cảm khuôn mặt và cử động chi tiết.

Sau đó, cô cảm thấy đói, nhưng lười nấu gì ăn, cho nên gọi thức ăn bên ngoài về.

Bởi vì sắp ăn đồ kém dinh dưỡng bên ngoài, cho nên cô sợ mập, sau khi thay một set đồ thể thao thì ngồi trên đệm tập Yoga.

Chưa được mười lăm phút, bên ngoài chợt vang lên tiếng đập cửa.

Chu Thịnh Nam không ngờ thức ăn lại được giao tới nhanh như vậy, hơi kinh ngạc chút. Cô không nghĩ nhiều, chỉ khoác thêm áo khoác rồi đi ra ngoài mở cửa, ngoài ý muốn gặp phải Cận Bùi Niên.

https://thuviensach.vn

Chu Thịnh Nam: "…"

Cô chưa từng nói địa chỉ nhà mình cho Tần Noãn hay Tề Á Nhuỵ, vậy tại sao anh lại biết được nhà cô ở đây?

Mặt Chu Thịnh Nam biến sắc, vô thức muốn khoá cửa lại nhưng bị Cận Bùi Niên vươn tay ngăn cản, sức lực rất lớn, giống như đang giận, anh trực tiếp xông vào nhà rồi đóng cửa lại.

Cận Bùi Niên tới gần cô, dáng người cao lớn phủ xuống, Chu Thịnh Nam bị doạ, liên tục lùi về phía sau, cho đến khi lưng chạm vào tường, cô liền không còn đường lui nữa.

Đôi mắt của cô lộ ra sự sợ hãi, không vui nhìn Cận Bùi Niên, "Anh Cận, anh tới đây muộn như vậy là có chuyện gì? Nếu vì tiền quần áo thì tôi đã…"

Nụ hôn của Cận Bùi Niên bất ngờ rơi xuống môi cô.

Anh nuốt ngược câu nói tiếp theo của cô trở về, mơ hồ mang theo ý định trừng phạt, lại có mùi rượu nồng đậm, môi của cô bị anh mút đau, cô như chết lặng.

Chu Thịnh Nam dùng sức đẩy anh ra, bởi vì giãy dụa nên áo khoác trên vai bị hất rơi xuống đất.

Cô mặc áo tập gym dây chéo lưng, tôn lên đường cong uyển chuyển của cơ thể, cũng lộ ra phần xương quai xanh tinh xảo và vòng eo chỉ nhỏ bằng nắm tay, da thịt cô trơn nhẵn như mỡ, trắng nõn hơn cả tuyết.

Bởi vì áo khoác rơi xuống, Chu Thịnh Nam run người kéo lên, Cận Bùi

https://thuviensach.vn

Niên trùng hợp buông môi cô ra, ánh mắt dời xuống, lộ ra mấy phần say mê.

Cô là người mẫu, dáng người đương nhiên sẽ không thể bắt bẻ được. Anh từng thấy nó trên tạp chí vô số lần, nhưng bây giờ mới là lần đầu tiên anh tận mắt nhìn được.

Cận Bùi Niên xoa mặt cô, thấp giọng dỗ dành, “Nam Nam à, mình đừng cãi nhau nữa, có được không? Em muốn gì anh cũng cho em cả.”

Anh siết chặt vòng eo của cô, bờ môi mềm mại lần xuống cổ rồi hôn lên xương quai xanh của cô. Cơ thể anh kề sát lên cô, mang theo sự chiếm hữu mãnh liệt như muốn giam cầm người đang ở trong ngực mình.

Ngửi thấy mùi rượu trên người anh, Chu Thịnh Nam nghiêng đầu, không giãy dụa nữa. Cô cắn môi, thấp giọng nói: “Anh Cận, anh uống say rồi.”

Cận Bùi Niên nâng mắt nhìn cô, tuy trong mắt là men say nhưng lại thuần tuý và sạch sẽ như một cậu bé.

Trái tim của Chu Thịnh Nam tê dại.

Cô chậm rãi nói: “Giữa tôi và anh không phải cãi nhau nhỏ như mấy cặp đôi, chúng ta kết thúc thật rồi. Đêm hôm đó, tôi đã nói rất rõ với anh mà. Qua nhiều năm như vậy, mọi người đều tiến về tương lai, chỉ có anh vẫn đứng yên ở đấy.”

“Nhưng tình yêu là chuyện đến từ hai phía, anh không thể vì bản thân không quên được mà kéo tôi trầm luân với mình. Thế gian này nào có đạo lý như vậy, không phải sao?”

Cận Bùi Niên nhìn cô chằm chằm, không hề mở miệng.

https://thuviensach.vn

Tiếng gõ cửa lại vang lên, cô vội lau mặt rồi khom lưng nhặt áo khoác dưới đất lên, cánh tay run rẩy, cô đứng dậy, hờ hững mặc áo khoác vào.

Sau khi mở cửa nhận thức ăn nhanh, Chu Thịnh Nam đóng cửa lại.

Cô không nhìn Cận Bùi Niên thêm nữa, trực tiếp ngồi xuống ghế salon, chậm rãi đặt thức ăn nhanh lên bàn trà rồi mở ra, lẳng lặng ăn phần của mình.

Cận Bùi Niên nhìn cô một lúc, đột nhiên anh trợn mắt đi tới, nắm lấy cánh tay của cô.

Cổ tay của Chu Thịnh Nam đau điếng, đôi đũa rơi xuống mặt đất.

Cận Bùi Niên tới gần cô, trên trán nổi gân xanh, “Chu Thịnh Nam, sao em có thể nói ra mấy câu nhẹ nhàng như thế? Lúc đầu là tôi vì em nên mới đối nghịch với thế giới này, sao em có thể… nói không yêu là không yêu nữa chứ?”

Mấy chữ cuối cùng nhỏ đi rất nhiều, phảng phất sự bất lực cùng cực. Cận Bùi Niên chôn mặt vào ngực cô, gần như nghẹn ngào.

Chu Thịnh Nam bị anh đè xuống ghế salon, ban đầu hơi run rẩy đỡ lại bả vai của anh, nhưng sau đó cánh tay lại dừng giữa không trung.

Cô bình tĩnh nói: “Cận Bùi Niên, anh nên về rồi.”

Cận Bùi Niên ôm cô rất chặt, giọng nói khàn đi, “Nam Nam à, rốt cục em không hài lòng anh ở điểm nào, anh sẽ thay đổi, có được không em?”

Chu Thịnh Nam không nói câu nào, cũng không đẩy anh ra nữa, cứ như

https://thuviensach.vn

vậy bị anh ôm. Cảm giác đã sớm quen thuộc từ lâu từng chút bào đi sự lạnh lùng của cô, làm cho trái tim của cô không kìm được run lên.

Mấy năm nay, Chu Thịnh Nam luôn hi vọng anh có thể ở bên cạnh mình, nhưng mà cô có thể cho anh cái gì đây? Hai người họ vĩnh viễn không thể cùng một thế giới…

Từng giây từng phút đồng hồ trôi qua, Cận Bùi Niên dần không có động tĩnh nữa, dường như anh đã rất say rồi, ngã đầu ngủ mất.

Chu Thịnh Nam hoàn hồn, đưa tay đẩy anh ra, vội ngồi dậy.

Cận Bùi Niên thuận thế ngã xuống sofa, hơi thở đều đặn, không còn thức nữa.

Mắt cô đẫm lệ, vội vã đưa tay lau đi. Cô lẩm bẩm thành tiếng, “Trên đời này sao lại có người cố chấp như anh chứ?”

Cô cầm tấm thảm bên cạnh đắp lên người Cận Bùi Niên, vô tình chạm phải cánh tay của anh.

Chu Thịnh Nam sững người, trong tầm mắt là vết sẹo kia.

Năm ấy, bởi vì ba mà cô bị toàn trường bắt nạt, sau đó còn bị con trai của nạn nhân thiệt mạng gạt tới nhà gỗ rồi châm lửa.

Cận Bùi Niên liều mạng xông vào cứu cô, lúc ôm lấy cô, trên xà nhà có lửa rơi xuống, làm bỏng chân cô, cũng làm bỏng cánh tay mà anh bế đầu gối của cô.

Sau đó, Cận Bùi Niên sợ cô tủi thân vì vết sẹo trên đùi, đã mỉm cười nói: “Coi như đây là bằng chứng cho sự đồng cam cộng khổ của chúng ta đi, rất

https://thuviensach.vn

đẹp mắt mà. Anh muốn giữ lại.”

Chỉ là Chu Thịnh Nam không ngờ tới anh lại giấu cô để báo thù.

Cận Bùi Niên tìm tới kẻ châm lửa, nổi giận đùng đùng đánh nhau với cậu ta. Nhưng đối phương là kẻ bắt nạt ở trường, đã dẫn cả băng nhóm lưu manh theo rồi đánh cho anh thương tích đầy mình, còn gãy mất một đoạn xương sườn, thoi thóp…

Chu Thịnh Nam vẫn còn nhớ kỹ ngày mình chạy tới bệnh viện thăm anh đã bị mẹ anh cản lại.

Lời nói khi đó của bà vẫn còn vang vọng bên tai cô, hệt như chỉ vừa xảy ra hôm qua mà thôi, từng câu từng chữ chặt đứt toàn bộ tình cảm của cô:

— Vì bảo vệ cháu, thằng bé trở thành đối tượng bị cả trường bắt nạt. Nó ở nhà cũng cãi với ba một trận, thậm chí còn bị nhà trường xử phạt, mất đi cơ hội tuyển thẳng.

— Vì cháu, thằng bé đánh nhau với người ta, mình đầy thương tích, bây giờ đến một cái mạng cũng không tròn vẹn nổi!

— Chu Thịnh Nam, bác biết cháu vô tội, lỗi lầm của ba cháu không nên đổ lên đầu cháu. Nhưng con trai của bác còn vô tội hơn cháu mà!

— Thằng bé là cháu đích tôn duy nhất của nhà họ Cận, từ nhỏ đã được ăn ngon mặc ấm, cũng được nuông chiều từ bé, nào phải chịu đựng tội đày như thế đâu? Nếu như nó không gặp cháu, nhất định mọi chuyện của nó sẽ thuận buồm xuôi gió, vô tư vô lo.

— Nhưng hôm nay, tất cả tai nạn mà thằng bé phải chịu đều là… cháu mang tới cho nó!

https://thuviensach.vn

— Nhà họ Cận của bác có thể không quan tâm xuất thân của cháu, không quan tâm xuất thân hay danh vọng gì. Dù cháu là cô nhi, mỗi năm ưu tú thì nhà bác cũng chấp nhận.

— Nhưng ba cháu là tội phạm giết người, là vết nhơ mà cả đời cháu cũng không rửa sạch nổi!

— Xí nghiệp Cận thị là tâm huyết cả đời của ba và ông nội nó. Thân là người thừa kế tương lai, nếu như nó cưới một đứa con gái của tội phạm giết người vào nhà, người bên ngoài sẽ nghĩ nhà họ Cận thế nào đây cháu?

— Nếu trong lòng đã có khúc mắc, vậy họ sẽ đối xử với thằng bé ra sao? Cháu sẽ liên luỵ chết thằng bé mất…

— Chu Thịnh Nam, nếu như cháu còn một chút lương tri của con người, nếu như cháu còn thấy được thằng bé vẫn moi hết ruột gan để đối xử thật tốt với mình thì tự hiểu một chút, cách xa thằng bé ra, đừng lôi kéo thằng bé xuống địa ngục cùng cháu mà!

———

[1] Convert:

Mang theo thanh xuân ngây thơ mộng tưởng,

Vì kiếm tiền một đường phiêu đãng,

Thường thường mê thất tại phồn hoa đêm khuya,

Khí ô nhiễm đô thị bên trong cô tịch bàng hoàng,

https://thuviensach.vn

Phiêu bạt tại không có gì cả trên đường,

Không có một cái thuộc về ta địa phương,

Không có yêu,

Không có kết cục.

Edit + dịch thơ:

Tôi mang theo thanh xuân vốn còn giấc mơ khờ dại,

Bởi vì kiếm tiền mà bước dần trôi xa,

Để rồi mơ hồ giữa đêm khuya náo nhiệt,

Băn khoăn ở đậu nơi phố thị bụi mờ,

Lang thang trên con đường trống trải,

Không có nơi đặng tôi trở về,

Không có tình yêu,

Không có điểm kết.

Mộc cũng không chắc chắn bài hái Phiêu Bạt này nên chỉ có thể dịch thơ tạm

https://thuviensach.vn

Chương 59: Phiên ngoại 9: Chuyện nhân vật phụ (4)

Edit: Xiao Yi.

Sau khi báo án, từ đồn công an trở về, Khâu Viễn mở cửa cho Tô Tử Hân, "Nhà anh hơi nhỏ, em đừng chê đấy."

Vừa mở đèn lên, Tô Tử Hân đảo mắt nhìn một lượt từ phòng bếp đến phòng ngủ, là kiểu thiết kế điển hình của căn hộ một người ở, diện tích quả thật không lớn nhưng đồ đạc lại rất ngăn nắp, làm cho cô có hơi ngạc nhiên.

"Giờ này quán cơm đóng cửa hết rồi, em ngồi trước đi, anh nấu cho em tô mì." Khâu Viễn nói xong, sau đó qua tủ lạnh lấy hai quả trứng gà ra.

Tô Tử Hân nhìn thấy kẹo đường trong tủ lạnh, vươn tay ra hỏi: "Cho em một viên được không ạ?"

Khâu Viễn lập tức giật mình, "Không phải hồi Đại học em từng ăn thử rồi sao? Lúc đó em không thích mà."

Tuy nói như vậy, nhưng anh vẫn lấy cho cô một viên.

Tô Tử Hân xé vỏ rồi nhét viên kẹo đường vào miệng, đắng chát tràn ra, sau đó dần chuyển ngọt cam.

https://thuviensach.vn

Cô cười, “Nhưng sau khi ăn thử, em lại nhớ mãi không quên được. Anh nói có lạ không cơ chứ?”

Khâu Viễn đưa mắt nhìn cô, trong lòng phức tạp.

Tô Tử Hân không phát hiện ra, chỉ tràn đầy hứng khởi nhìn quanh bốn phía, sau đó nói với anh, “Em không ngờ rằng anh ở một mình mà vật dụng lại ngăn nắp thế đấy! Em coi TV toàn thấy đàn ông ở một mình lôi thôi lắm cơ, cả vớ lẫn giày mỗi cái ném một nơi.”

Khâu Viễn cười, “Là do họ được nuông chiều từ bé mà thành. Còn tôi từ nhỏ đã phụ bà làm việc nhà rồi, bà tôi thích sạch sẽ, tự nhiên tôi cũng quen lây.”

Tô Tử Hân loáng thoáng biết được anh không có ba mẹ, lớn lên trong vòng tay của bà nên không nói tiếp chủ đề này nữa, “Đàn anh, nếu em nhớ không lầm thì năm nay anh ngoài ba mươi rồi đúng không?”

Khâu Viễn quay đầu nhìn cô, “Em gọi anh một tiếng ‘đàn anh’ như thế để chứng minh bản thân còn trẻ hơn anh rất nhiều đấy à?”

“Hai tuổi vẫn trẻ hơn mà.” Tô Tử Hân nhíu mày, sau đó ngáp một cái. Cô ngồi trên salon, ôm gối ôm rồi khẽ nghiêng đầu, lại ngủ thiếp đi.

Lúc nấu xong mì rồi bưng ra cho cô, Khâu Viễn chợt thấy cô ngủ rất ngon, đôi môi anh đào có khẽ mở, trong miệng vẫn đang ngậm que kẹo kia. Quai hàm của cô hơi căng, lông mi run nhẹ, vừa đáng yêu vừa trầm tĩnh.

Do dự một lát, Khâu Viễn gọi cô dậy, “Em ăn mì xong hẵng ngủ tiếp, để lâu sẽ không ăn được.”

https://thuviensach.vn

Tô Tử Hân mở mắt ra, mơ màng một chút, sau đó mới nhận đôi đũa, “Cảm ơn anh.”

Khâu Viễn không đáp, đứng dậy đi vào phòng ngủ, thay một tấm drap mới cho cô, “Hôm nay trễ rồi, em chịu khó ở lại đây một bữa đi. Lát nữa anh ngủ trên ghế sofa, ngày mai em muốn đi tìm Tần Noãn hay Tề Á Nhuỵ?”

Tô Tử Hân suy nghĩ rồi nói vào phòng ngủ, “Không phải Tiểu Chu Chu về nước rồi ạ? Em tới chỗ cậu ấy.”

Tề Á Nhuỵ và Tần Noãn toàn nói chuyện con cái thôi, cô không chen vào được, lần này tới thành phố C, cô cũng dự là tìm đến Tiểu Chu Chu để nương tựa.

Tô Tử Hân biết Tiểu Chu Chu vẫn độc thân, cho nên không nói trước với cô nàng, muốn cho cô nàng một bất ngờ.

Khâu Viễn đi ra, đứng ở cửa phòng ngủ, “Điện thoại của em mất rồi, anh cũng không có số điện thoại của Chu Thịnh Nam. Em có địa chỉ nhà của cô ấy không?”

Tô Tử Hân lắc đầu, “Mai không phải là chủ nhật ạ? Anh chở em đến chỗ Tần Noãn và Tề Á Nhuỵ đi, em nhờ hai cậu ấy hẹn Tiểu Chu Chu ra.”

Khâu Viễn suy nghĩ, sau đó trả lời: “Được, vậy ngày mai anh chở em đi.”

Thấy cô đã ăn xong, anh đi qua chuẩn bị cầm tô đi rửa.

Tô Tử Hân vội ôm cái tô tránh đi, “Không cần đâu ạ, em tự rửa được rồi.” Nói xong, cô đi vào bếp.

Khâu Viễn cũng không nhiều lời, chỉnh lại đệm ghế sofa một chút rồi ôm

https://thuviensach.vn

chăn gối đi qua.

Rửa tô xong, Tô Tử Hân đi ra thì thấy ghế sofa nhỏ như vậy, liền có hơi xấu hổ, “Hay là để em ngủ sofa cho ạ.”

Khâu Viễn cười cười, “Em đã nghèo thành cái dạng này rồi, anh cũng không thể bắt nạt em nữa, đúng không?”

Anh cười, sau đó lấy bàn chải đánh răng dùng một lần từ trong ngăn kéo ra cho cô, “Em chưa mệt thì đi rửa mặt đi, lát nữa còn ngủ.”

“Cảm, cảm ơn anh.” Dường như tối nay cô đã nói hai chữ này với anh rất nhiều lần, cho nên cũng không dài dòng nữa.

Cô nhận lấy bàn chải đánh răng rồi đi vào phòng tắm, được nửa đường chợt quay đầu nhìn anh, “Đúng rồi ạ, mì anh làm rất ngon.”

Khâu Viễn hơi khựng lại, đến lúc anh ngẩng đầu thì cô đã đóng cửa phòng tắm lại rồi.

…

Có lẽ vì quá mệt nên tối hôm đó, Tô Tử Hân ngủ rất say, mãi đến nửa đêm bị tỉnh lại vì khát.

Cô do dự một chút, lặng lẽ đi ra phòng khách tìm nước uống.

Phích nước nóng lạnh nằm ngay góc tường phòng khách, lúc cô tới gần phòng bếp, tuy trong đó không có ánh sáng nhưng cô cũng không bật đèn, chỉ rót ly nước rồi ngửa đầu uống cạn.

Lúc thoả mãn rồi, vừa định trở về phòng ngủ, Tô Tử Hân đi ngang qua ghế

https://thuviensach.vn

sofa thì thấy chăn của Khâu Viễn rơi dưới đất. Xuyên qua ánh trăng mơ hồ, cô thấy anh mặc quần áo nằm trên salon, cả người co lại.

Tô Tử Hân đi qua, cầm cái chăn rơi dưới đất rồi đắp lên người Khâu Viễn. Không ngờ một chân của cô lại bất cẩn đạp lên chăn, vì động tác kéo trên tay một cái làm cho cả người lảo đảo, cuối cùng ngã lên người anh.

"…" Tô Tử Hân kinh sợ, da đầu tê rần, hô hấp như ngừng lại.

Khâu Viễn bị cô đánh thức, khi vừa mở mắt ra lại thấy cô đang nằm sấp trong lòng mình. Trái của cô cọ lên cằm anh, nhẫn mịn tinh tế, mang theo cảm xúc ngứa ngáy kỳ lạ. Hương thơm của dầu gội như thấm vào chóp mũi của anh, khiến cho cả người anh cứng lại, sững sờ nhìn cô.

Khuôn mặt của Tô Tử Hân đã sớm đỏ lên, may là trong phòng đang tối, nên lúc này anh không nhìn thấy.

Cô giả vờ bình tĩnh đứng lên, "Em… anh… Vừa nãy em đi rót nước, thấy chăn của anh rơi xuống đất nên mới giúp anh… Do em không cẩn thận nên mới ngã thôi ạ, không phải cố ý, anh đừng hiểu lầm!"

Tô Tử Hân cũng không biết mình nói cái gì, càng không biết anh nghe có hiểu hay không. Cô trực tiếp ném chăn vào người anh rồi chạy về phòng ngủ, 'rầm' một tiếng, cửa đóng lại.

Khâu Viễn vẫn luôn nằm yên, không hề cử động.

Rất lâu sau đó, anh ngồi dậy, thở dài rồi vò tóc mấy lần, không buồn ngủ nữa.

Liếc mắt nhìn hướng phòng ngủ một cái, Khâu Viễn lấy điếu thuốc trong ngăn kéo tủ ra, châm lửa.

https://thuviensach.vn

…

Ngày hôm sau, lúc tỉnh lại, Cận Bùi Niên mới phát hiện mình đang ngủ trên một cái ghế salon xa lạ. Anh ngồi dậy, tấm chăn trên người liền trượt xuống đất.

Cận Bùi Niên liếc mắt nhìn xem bản thân đang ở đâu thì nhận ra chỗ này cũng xa lạ.

Anh nặng nề vuốt hai bên Thái Dương, đột nhiên có hơi không nhớ ra nổi đêm qua đã xảy ra chuyện gì.

Mãi đến khi nghe thấy tiếng mở cửa, anh mới quay đầu lại nhìn, liền thấy Chu Thịnh Nam từ ngoài cửa đi vào, tay cầm bữa sáng.

Ánh mắt của hai người chạm nhau, Cận Bùi Niên kinh ngạc chớp mắt một cái, nhất thời phản ứng kịp: là tối hôm qua anh đã say rượu mới chạy tới đây tìm cô sao?

Anh mím môi, quan sát phản ứng của Chu Thịnh Nam.

Cô chỉ liếc nhìn anh một cái thật nhẹ rồi thu hồi ánh mắt, tự mình ngồi xuống quầy bar đối diện, sau đó vừa ăn xíu mại vừa bấm điện thoại.

Cực kỳ rõ ràng, cô chỉ mua một phần ăn sáng cho mình.

Nhất thời, Cận Bùi Niên không rõ rốt cục quan hệ giữa anh và cô là gì. Để anh ở lại chỗ này một đêm để rồi cô chỉ mua một phần ăn sáng cho mình thôi ư?

“Tối hôm qua…” Cận Bùi Niên do dự mở miệng.

https://thuviensach.vn

Chu Thịnh Nam biết tửu lượng của anh kém, chỉ yên lặng cầm sữa đậu nành lên hớp một ngụm rồi nhỏ giọng nói:

“Anh Cận đây uống say nên tìm nhầm chỗ, tôi không kéo được anh ra nên chỉ có thể để anh ở lại chỗ này một đêm. Bây giờ anh tỉnh rồi, hẳn là nhớ rõ đường về nhà, đúng không?”

Đáy mắt của Cận Bùi Niên không giấu được sự thất vọng.

Anh tự giễu cười một tiếng, sau đó đứng dậy, nhìn bóng lưng của cô nơi quầy bar, ngữ điệu trầm xuống, “Thật xin lỗi, đã làm phiền em rồi.”

Sau đó, anh mở cửa rời đi.

Tiếng đóng cửa vang lên, trong phòng đột nhiên trở nên tịch lặng.

Chu Thịnh Nam chậm rãi nuốt xuống bữa sáng vừa tẻ nhạt vừa vô vị này, một hồi lâu sau, cô khẽ nỉ non: “Không cần… khách sáo.”

Cô đứng dậy đi tới trước cửa sổ, nhìn xuống dưới nhà. Không bao lâu sau, cô thấy Cận Bùi Niên từ cổng lớn chung cư đi ra, chợt quay đầu lại nhìn lên một chút.

Trong lòng Chu Thịnh Nam gấp lên, vội tránh khỏi cửa sổ.

Chờ một lát rồi nhìn lại lần nữa thì người đó đã đi xa rồi…

…

Hôm nay cô được nghỉ, thấy Tần Noãn và Tề Á Nhuỵ hẹn mình đi cà phê, cô dứt khoát đồng ý, sau đó bất ngờ gặp lại Tô Tử Hân. Biết cô nàng không

https://thuviensach.vn

có chỗ ở, buổi chiều cô liền dẫn cô nàng về chung cư của mình.

Tô Tử Hân cảm thấy ở nhà của Chu Thịnh Nam thoải mái hơn ở nhà của Khâu Viễn rất nhiều. Nhớ lại chuyện xấu hổ tối qua, cô cũng không dám ở cùng anh nữa.

Tô Tử Hân ngồi trên ghế salon, Chu Thịnh Nam đưa một ly nước qua, "Cậu cãi nhau với người nhà rồi chạy tới thành phố C, điện thoại cũng mất, có lẽ ba mẹ cậu không liên lạc được với cậu đã sốt ruột lắm đấy. Bây giờ lấy điện thoại của mình báo bình an với họ trước đi."

Chu Thịnh Nam nhắc tới chuyện này mới làm Tô Tử Hân nhớ ra. Cô vội đặt ly nước xuống rồi nhận lấy điện thoại của Chu Thịnh Nam, sau đó ra ban công gọi điện.

Thời điểm trở vào, Tô Tử Hân trả điện thoại cho cô nàng, "Lần này mình tốt nghiệp không thuận lợi rồi, có lẽ sẽ không ở lại thành phố C lâu đâu. Trước tiên mình tới đồn công an xem có thể nhận lại giấy tờ không đã, vẫn phải trở về trước năm mới thôi.

Chu Thịnh Nam nói: "Bây giờ cậu không có gì trong người, hay là lát nữa mình cho cậu mượn ít tiền mặt nhé?"

"Không cần đâu, mình mượn tiền Noãn Noãn được rồi." Tô Tử Hân ôm Chu Thịnh Nam, cằm gác lên vai cô nàng, "Hai cậu ấy không biết chuyện của cậu, mình còn không biết được sao? Bây giờ cậu đủ khổ rồi, sao mình có thể làm cậu khổ thêm nữa đây?"

Hai năm gần đây, Tần Noãn và Tề Á Nhuỵ đều kết hôn rồi sinh con cho nên thường xuyên trò chuyện, còn Tô Tử Hân và Chu Thịnh Nam vẫn độc thân, tự nhiên cũng thân thiết hơn nhiều.

https://thuviensach.vn

Tô Tử Hân biết chuyện mẹ của Chu Thịnh Nam đang chữa bệnh ở nước ngoài, phòng bệnh của mẹ Chu cũng là do cô nhờ ba Tô tìm người giới thiệu giúp.

Cô cũng biết quá khứ tan tan hợp hợp của Chu Thịnh Nam và Cận Bùi Niên.

Chu Thịnh Nam ôm lại Tô Tử Hân, "Mấy ngày nữa mình quay phim rồi, có thể sẽ ở khách sạn với đoàn làm phim. Tới lúc đó nếu cậu ở nhà một mình mà cảm thấy chán thì gọi điện cho mình nhé."

"Không có gì đâu, mình có thể đi gặp bạn học cũ mà."

Chu Thịnh Nam ngẩng đầu nhìn Tô Tử Hân, chợt hỏi: "Tối qua cậu ở nhà của Khâu Viễn đúng không?"

Trong lòng Tô Tử Hân trở nên hồi hộp một chút, sau đó bình tĩnh gật đầu, "Ừm."

"Cậu đỏ mặt cái gì? Mình thuận miệng hỏi thôi mà." Chu Thịnh Nam cười.

"… Nhiệt độ trong phòng cậu nóng quá thì có!" Tô Tử Hân cầm ly nước uống một hớp, sau đó bỏ qua chủ đề này, "Cậu về nước có bị Cận Bùi Niên tìm đến đặng nối lại tình xưa không?"

Chu Thịnh Nam không trả lời.

Tô Tử Hân nói: "Thành phố C rất lớn, có thể gặp cũng có thể không. Nhưng nếu cậu vừa về nước đã gặp lại anh ấy, đây xem như cũng là duyên phận rồi."

Im lặng một lát, Chu Thịnh Nam nói: "Dù sao tụi mình cũng không có

https://thuviensach.vn

tương lai, nếu có duyên thật cũng là nghiệt duyên mà thôi.”

“Nếu cậu thật sự buông xuống được thì tìm người mới đi, coi như cắt đứt nhớ nhung của mình, cũng cắt đứt nhớ nhung của anh ấy. Còn nếu không buông xuống được thì —”

Dừng một chút, Tô Tử Hân nhìn qua Chu Thịnh Nam, nói: “Thật ra, mình cảm thấy cậu không cần phải vì mắt nhìn của người khác mà làm khổ chính mình, cũng làm khổ cả người cậu yêu.”

“Cậu và mẹ của anh ấy vì muốn tốt cho Cận Bùi Niên nên mới giảm thiểu tổn thương cho anh ấy bằng cách này. Nhưng hai người đã từng hỏi qua anh ấy hay chưa? Anh ấy có tình nguyện được hai người bảo vệ kiểu đó không?”

“Nếu như anh ấy bằng lòng sánh bước cùng cậu, không quan tâm đến chuyện của ba cậu thì sao? Mà chuyện của ba cậu cũng chẳng liên quan gì tới cậu, bản thân cậu cũng là người bị hại đấy thôi, đã thế thì tại sao cậu không thể ở bên cạnh người mình yêu chứ?”

Trong lúc nhất thời, Chu Thịnh Nam sững người đứng đấy, không nói được gì.

…

Mấy ngày tiếp theo, Chu Thịnh Nam vẫn bận rộn như cũ, ngày nào cũng có việc làm không hết, đến tối muộn mới về nhà.

Còn Tô Tử Hân thì chậm rãi tìm một công việc làm nửa buổi sáng.

Dạo này cô tìm việc không dễ, sau khi một mình ăn cơm từ bên ngoài, thời điểm trở về chung cư thì thấy trước cửa có một chiếc xe sang trọng đỗ lại.

https://thuviensach.vn

Lúc đi ngang qua, cô không nhịn được liếc nhìn mấy cái, chợt thấy Cận Bùi Niên ngồi trong xe, cô dừng bước chân.

Cận Bùi Niên cũng nhìn thấy cô, có hơi kinh ngạc.

Tô Tử Hân cúi người chào hỏi, “Tổng giám đốc Cận, thật trùng hợp ạ.”

Cận Bùi Niên nâng mắt nhìn lên tầng ba, “Em đang ở cùng cô ấy à?”

“Đúng ạ, anh tìm Tiểu Chu Chu sao? Cậu ấy chưa về, anh có cần em chuyển lời giúp không?”

Cận Bùi Niên không để ý tới cô, chỉ quay xe chuẩn bị rời đi.

Tô Tử Hân vọt tới trước xe ngăn lại.

Thấy Cận Bùi Niên nhìn sang, cô chỉ chỉ quán cà phê bên cạnh, “Chúng ta trò chuyện một chút được không?”

Cận Bùi Niên tắt máy xe, đi xuống, theo cô tới quán cà phê, ngồi xuống một chỗ gần cửa sổ.

Nhân viên phục vụ bưng cà phê lên, Tô Tử Hân tuỳ ý cầm muỗng khuấy đều, ngẩng đầu nói: “Em phải báo trước là bây giờ em đang rất nghèo, cho nên cà phê này do anh mời.”

Cận Bùi Niên không phản đối, chỉ nâng mắt nhìn cô, “Có phải em có chuyện gì muốn nói với tôi không? Liên quan tới cô ấy sao?”

Tô Tử Hân chống cằm suy nghĩ một lát, sau đó hoạt bát cười với anh một tiếng, “Thật ra em cũng không có lời gì để nói, chỉ là nhàm chán thôi, nên mới tìm bạn tán gẫu, trùng hợp có anh là người quen.”

https://thuviensach.vn

Cận Bùi Niên nhấp một hớp cà phê, sắc mặt lạnh nhạt.

Tô Tử Hân hỏi: “Tổng giám đốc Cận tới đây tìm Tiểu Chu Chu đúng không?”

Cận Bùi Niên không trả lời, cô lại nói tiếp: “Em phải thú thật là chiếc Lamborghini này của anh quá chói mắt rồi. Gần đây em còn thắc mắc nhiều lần nó là của ai, hôm nay đột nhiên lại gặp được chủ nhân của nó.”

Cận Bùi Niên yên lặng, tiếp tục uống cà phê.

Tô Tử Hân không nói đùa nữa, giọng nói của cô hiếm khi nghiêm túc như vậy, “Cận Bùi Niên, đứng trên lập trường chị em tốt mà nói thì có một số việc, em thật sự không thể cho anh biết được.”

“Nhưng em cảm thấy hai người cứ mãi thế này rất vô nghĩa. Mỗi ngày anh đứng đây nhìn cậu ấy đi làm, nhìn cậu ấy về nhà, anh định sẽ mãi thầm lặng dõi theo cậu ấy như vậy sao?”

Cận Bùi Niên ngẩng đầu, trong mắt lan ra mấy phần lạnh lùng, “Em muốn tôi cách xa cô ấy ra một chút sao?”

“Em muốn anh… dũng cảm hơn một chút.”

Cận Bùi Niên khựng lại, có hơi siết chặt ly cà phê trong tay. Anh hơi không hiểu, nhìn cô chằm chằm.

Tô Tử Hân hỏi: “Anh tình nguyện mỗi ngày đều chờ ở đây chỉ để nhìn thấy đôi mắt của cậu ấy thôi sao? Vì cớ gì mà anh không tiến thêm một bước?”

Cận Bùi Niên buồn cười, “Tôi còn có thể làm gì đây? Cô ấy nói chỉ còn

https://thuviensach.vn

mỗi tôi vẫn đứng yên tại chỗ…”

“Vậy anh hãy quên quá khứ kia đi, nhìn về phía trước, coi như… Hai người làm lại từ đầu?”

Cận Bùi Niên nghĩ lại việc này, sau đó nhíu mày suy tư một lát, hỏi: “Có phải em biết chuyện gì đúng không?”

Tầm mắt của Tô Tử Hân đặt vào chiếc muỗng trong tay. Cô nhìn giọt cà phê rơi xuống, hoà tan trong ly, “Mấy năm nay quả thật cậu ấy sống không tốt, rời khỏi anh… cũng là chuyện bất đắc dĩ.”

Thấy Cận Bùi Niên muốn mở miệng, cô liền ngắt lời, “Anh đừng hỏi em đã xảy ra chuyện gì, em sẽ không nói cho anh biết đâu. Nếu như anh không buông xuống được, hay là thử theo đuổi cậu ấy lần nữa đi. Nếu anh đủ yêu, em chắc chắn cậu ấy sẽ thay đổi quyết định.”

Cận Bùi Niên cầm ly cà phê lên, trong lòng loạn thành từng mảnh, nhưng tựa hồ lại xen lẫn chờ mong, “Ý của em là tôi vẫn… còn cơ hội sao?”

Tô Tử Hân suy nghĩ, “Anh tìm cậu ấy toàn là nói tại sao cậu ấy rời đi, tại sao cậu ấy dễ dàng buông tay như vậy. Nhưng nếu anh theo đuổi cậu ấy lần nữa, anh hãy nhắc về tình yêu của mình dành cho cậu ấy thôi.”

“Cảm giác khi nghe hai câu này sẽ không giống nhau, đối với Tiểu Chu Chu mà nói, cách thứ nhất sẽ làm cho cậu ấy ngạt thở, bởi vì cậu ấy có nỗi khổ trong lòng không nói ra được.”

“Nhưng nếu anh chọn cách thứ hai, cậu ấy sẽ không có cảm giác bị trách cứ, cũng không có cảm giác bị áp bức, nói không chừng sẽ từ từ mềm lòng.”

https://thuviensach.vn

Cận Bùi Niên giống như ngộ ra cái gì, rất biết ơn nhìn cô, “Tôi hiểu rồi, cảm ơn em!”

Tô Tử Hân cầm ly cà phê lên, khoé môi cong nhẹ, xem thường cười đáp: “Anh theo đuổi được cậu ấy rồi hẵng cảm ơn em cũng không muộn. Dù sao em cũng không phải vì anh mới nói mấy lời này.”

Cô nhìn đồng hồ, sau đó đặt ly cà phê xuống, “Em không uống được nhiều cafein, đi trước đây ạ.”

Lúc cô đứng dậy đi qua người mình, Cận Bùi Niên đột nhiên gọi: “Tô Tử Hân.”

Cô quay đầu lại.

Cận Bùi Niên lấy tiền mặt trong ví ra, đặt lên bàn rồi đứng dậy, sắc mặt đã hoà hoãn hơn vừa nãy rất nhiều.

“Tôi cho em biết một bí mật,” Anh nhìn Tô Tử Hân, nói: “Khâu Viễn thích em, ngay từ hồi Đại học đã rất thích em, bí mật này chỉ có tôi biết được.”

Nói xong, Cận Bùi Niên trực tiếp rời đi.

Còn Tô Tử Hân vẫn đứng nguyên tại chỗ, quên mất phản ứng.

…

Tác giả có lời muốn nói:

Phần ngược trong phiên ngoại sắp kết thúc rồi, sẽ ngọt ngay thôi!

https://thuviensach.vn

Chương 60: Phiên ngoại 10: Chuyện nhân vật phụ (5)

Edit: Xiao Yi.

Tô Tử Hân không ở lại thành phố C bao lâu thì người thân ở quê cô đã tới, muốn đón cô trở về.

Ngày Tô Tử Hân rời đi, Tần Noãn, Tề Á Nhuỵ và Chu Thịnh Nam đến chỗ này tiễn cô.

Từ trong căn hộ đi ra, có người giúp Tô Tử Hân vác hành lý lên xe, còn cô thì đứng bên cạnh tạm biệt chị em tốt.

“Mình còn định ăn Tết với cậu, vậy mà cậu ở chưa tới một tuần đã đi rồi.” Chu Thịnh Nam ôm cô một cái, luyến tiếc không rời.

Tô Tử Hân thở dài, “Mình đã biết từ lúc mình gọi cho họ thì họ nhất định sẽ đón mình về rồi. Chỉ là giấy tờ và điện thoại của mình vẫn chưa tìm lại được, có ở đây thêm cũng không tiện lắm. Trước tiên vẫn nên về nhà thôi, khi nào mình nhớ các cậu sẽ lại tới đây mà.”

Sau đó, cô nhìn Chu Thịnh Nam, làm như thuận miệng hỏi: “Chuyện mình trở về, cậu nói với tất cả mọi người luôn, đúng không?”

“Đúng vậy,” Chu Thịnh Nam nhìn qua cặp Tần Noãn – Cố Ngôn Thanh và

https://thuviensach.vn

cặp Tề Á Nhuỵ – Điền Phi Chương, chỉ chỉ rồi nói: “Không phải mọi người đều tới để tiễn cậu rồi sao?”

Về Cận Bùi Niên, đương nhiên Chu Thịnh Nam sẽ không nhắc tới, còn Khâu Viễn thì Chu Thịnh Nam không nghĩ ra.

Tô Tử Hân há miệng, cuối cùng không biết phải nói gì, chỉ ôm tạm biệt với hai người Tần Noãn và Tề Á Nhuỵ.

Vì người thân hối, Tô Tử Hân vô thức gấp lên, nhìn trước nhìn sau phía giao lộ, cuối cùng mới mở cửa lên xe.

Hẻm nhỏ đằng sau giao lộ, Khâu Viễn lẳng lặng đứng đó, dõi theo chiếc xe dần đi xa.

Hôm qua anh đến tìm Điền Phi Chương, trong lúc trò chuyện thì vô tình nghe được tin hôm nay Tô Tử Hân sẽ trở về từ miệng Điền Phi Chương, cho nên nhất thời không nhịn được, tới đây nhìn cô.

Cận Bùi Niên đứng bên cạnh Khâu Viễn, nhìn theo ánh mắt của anh, “Nói một câu tạm biệt cũng không chết mà.”

“Dù có đối mặt để tạm biệt cũng có gì để nói đâu?” Khâu Viễn cười cười.

Cận Bùi Niên thở dài một tiếng, “Nếu tôi sớm biết thái độ của cậu sẽ thế này thì đã không nói cho cô ấy biết rồi.”

Khâu Viễn liếc Cận Bùi Niên một cái, “Quả thật cậu không nên nói.”

Lúc đó, anh nghe thấy Cận Bùi Niên đã nói cho cô biết lời kia, đã lập tức nổi giận.

https://thuviensach.vn

Rõ ràng Tô Tử Hân vốn thuộc về gia đình giàu có, là cô gái được nuông chiều từ bé mà trưởng thành. Cô nên có được một con đường tốt hơn để đi.

Anh chỉ là một kẻ nghèo hèn, đơn thân độc mã, không nơi nương tựa, cũng không thể dâng cho cô bất kỳ thứ gì. Nếu đã không định theo đuổi cô, vậy thì tại sao anh phải khiến cô bận lòng nữa đây?

“Bình thường miệng cậu rất chặt mà? Bây giờ có lòng tốt để rồi trở ngại người khác, để rồi không giúp được gì đấy hả?” Khâu Viễn nói.

Cận Bùi Niên vừa tính trả lời, Điền Phi Chương bên kia chợt nghiêng đầu, thấy họ liền đi qua cùng Cố Ngôn Thanh.

“Hai cậu tránh ở đây làm gì?” Điền Phi Chương tiến lên, bá cổ Khâu Viễn.

“Tôi bị Cận đại ca kéo tới để tăng lòng dũng cảm cho cậu ấy. Bây giờ hai cậu ở đây rồi, vậy tôi… tôi về trước đây.” Khâu Viễn hất tay Điền Phi Chương xuống, quay người rời đi.

Điền Phi Chương nghe thấy thì sững người, “Cái kiểu tránh mặt gì thế này? Cậu tìm Chu Thịnh Nam còn muốn người khác khích lệ mình hả?”

Cận Bùi Niên không nói câu nào.

Điền Phi Chương nhìn qua Cố Ngôn Thanh.

Mà Cố Ngôn Thanh lại đang nhìn bóng lưng của Khâu Viễn như đang suy nghĩ cái gì, lúc hoàn hồn thì chạm phải ánh mắt dò hỏi của Điền Phi Chương.

Anh cong môi cười, “Đừng có hỏi tôi. Cái gì tôi cũng không biết đâu.”

https://thuviensach.vn

Nói xong, Cố Ngôn Thanh đi về phía Tần Noãn, dắt tay cô rời đi.

"…" Điền Phi Chương sững người một lát, sau đó vỗ vai Cận Bùi Niên, "Vậy tôi và vợ mình cũng về nhà đây."

Mọi người rời đi, chỉ còn Cận Bùi Niên và Chu Thịnh Nam ở lại.

Chu Thịnh Nam không nhìn anh, trực tiếp đi vào chung cư.

Cận Bùi Niên bước nhanh theo sau rồi ngăn cô lại trước cửa chính.

Chu Thịnh Nam ngây ra một lát, trong mắt lộ ra vẻ không vui, "Anh làm gì vậy?"

Cửa chính chung cư thường có phóng viên chực chờ, nếu như truyền ra tin gì thì phải làm sao bây giờ? – Nghĩ như vậy, cô liền nhìn quanh bốn phía.

Cận Bùi Niên mặc Âu phục, đi giày da, đứng sừng sững trước cửa chính, không hề cử động, chỉ lẳng lặng nhìn cô.

Sau khi nghe được lời nói của Tô Tử Hân lúc trước, bây giờ nhìn thấy cô, Cận Bùi Niên hiếm khi có thể bình tĩnh như vậy.

Anh không bám chặt quá khứ nữa, cũng không ép hỏi ra đáp án năm xưa làm gì.

Bây giờ thấy cô như vậy, Cận Bùi Niên có hơi buồn cười, bỗng nhiên cúi người, thì thầm: "Nếu em không muốn chuyện xấu truyền ra thì đối xử với tôi tốt một chút đi. Tôi nhất định sẽ phối hợp với em."

Chu Thịnh Nam rụt người, cảm thấy hôm nay anh bị bệnh, nhìn anh không giống ngày thường cho lắm.

https://thuviensach.vn

Cô mấp máy môi, thở dài một tiếng rồi ngẩng đầu hỏi: “Tổng giám đốc Cận hẳn là rất bận rộn đúng không? Sao anh lại có thời gian ôn chuyện vừa nhàm chán vừa vô nghĩa thế này?”

Ý cười của Cận Bùi Niên nhạt đi, bình tĩnh trả lời: “Đối với tôi mà nói, chuyện liên quan tới em cực kỳ ý nghĩa, cho nên không cảm thấy nhàm chán. Chu Thịnh Nam, đời này của tôi không quên được em mất rồi, phải làm sao bây giờ?”

Mặt của Chu Thịnh Nam nóng lên, trong lòng đột nhiên lúng túng. Cô dùng sức đẩy anh ra rồi bước nhanh đến cầu thang, đi thẳng lên lầu.

Chỉ là sau khi ra khỏi cầu thang, cô vừa xoay người một cái đã nhìn thấy Cận Bùi Niên đang đứng trước cửa nhà mình, trong tay cầm một cái túi.

Thấy vẻ mặt ngạc nhiên của cô, Cận Bùi Niên dựa lên cửa, cong môi cười nói: “Tôi đi thang máy nên nhanh hơn.”

“…” Chu Thịnh Nam đen mặt đi ngang qua người anh, lấy chìa khoá trong túi ra, siết trong lòng bàn tay.

Lúc dùng sức, cô đau thấu xương, nhưng vẫn ngẩng đầu, “Tôi nói với anh chưa đủ rõ ràng sao? Là con người nên nhìn về tương lai đi thôi, đừng sống mãi trong hồi ức như vậy.”

Cận Bùi Niên khí thế bức người áp lại gần, đè Chu Thịnh Nam lên cửa, hai tay dùng sức nắm lấy bờ vai của cô, “Nếu như nhất định phải như vậy thì tương lai của tôi nhất định phải có em trong đó! Vì thế, sau này tôi lại cố gắng thêm chút nữa, chẳng lẽ không được sao?”

“…” Chu Thịnh Nam nhìn anh chằm chằm, nhất thời không nói được cái

https://thuviensach.vn

gì, trong lòng hơi nhói lên.

Bàn tay trên vai cô chậm rãi buông xuống.

Cận Bùi Niên nhìn cô một cái, nói: “Em yên tâm, tôi sẽ không trói em quá chặt. Em có công việc của mình, cũng phải đi làm, nhưng tôi muốn em biết một điều: chỉ cần tôi không buông tay, em có đẩy tôi ra cũng vô dụng. Mặt khác, những việc mà em không chịu nói cho tôi… tự tôi sẽ điều tra.”

Chu Thịnh Nam khẽ giật mình, kinh ngạc ngẩng đầu, cánh môi run rẩy, “… Anh tra cái gì? Tôi không có giấu anh gì hết! Cái gì nên nói, tôi cũng đã nói rõ ràng với anh rồi!”

“Tôi cũng hi vọng là đúng như em nói,” Cận Bùi Niên ‘xuỳ’ một tiếng, sau đó lùi lại, nhẹ hất cằm nói: “Em vào nhà đi.”

Từ trong chung cư đi ra, Cận Bùi Niên đứng đấy một hồi, bỗng nhiên quay người lại, thoáng nhìn lên trên.

Cửa sổ nào đó ở tầng ba xuất hiện một bóng người…

Cận Bùi Niên khẽ cong môi, sau đó lái xe rời đi.

Lời nói ngày đó của Tô Tử Hân đã khiến anh tỉnh ra, cũng khiến anh cảm thấy những năm qua, mình sống thật vô dụng, bị người khác đùa bỡn trong lòng bàn tay mà không hề hay biết.

Tô Tử Hân muốn anh vứt bỏ quá khứ, một lần nữa theo đuổi Chu Thịnh Nam. Nếu cô nàng đã dám nói những lời này với anh, đồng nghĩa với chuyện mấy năm nay, Chu Thịnh Nam chưa từng thích người nào khác, thậm chí trong lòng cô còn có anh nữa.

https://thuviensach.vn

Chuyện này cũng chứng minh rằng năm đó, lúc Chu Thịnh Nam rời đi có lẽ không liên quan đến chuyện hết yêu, mà là vì tác động bên ngoài.

Chỉ là Tô Tử Hân không hiểu rõ Chu Thịnh Nam. Nếu như Tô Tử Hân có chỗ không biết được hết, rất có khả năng lần theo đuổi này của anh sẽ vô dụng.

Vậy thì chỉ giải quyết vấn đề từ chỗ cơ bản nhất thôi!

Cận Bùi Niên muốn biết tại sao giữa mình và cô lại thành ra bây giờ.

Nếu như…

Lúc anh bị thương nặng, phải nằm viện, Chu Thịnh Nam có đến thăm anh hay không?

Nếu như…

Cô từng đến thật, thì khả năng sẽ gặp được ai?

Trong lòng anh lập tức có một đáp án kinh động mà bản thân chưa từng làm rõ, cũng chưa từng dám nghĩ tới.

Cận Bùi Niên mang theo tâm trạng phức tạp, trở về nhà họ Cận.

Lúc này, mẹ Cận đang đọc sách ngoài phòng khách. Nghe bên ngoài có tiếng người giúp việc chào hỏi, bà cười đứng lên, nhìn thấy Cận Bùi Niên đi tới.

Mẹ Cận bất ngờ chào đón anh, “Sao bây giờ con đã về thế? Mẹ nghe ba con nói gần đây con không hay ở công ty, bận gì sao con?”

https://thuviensach.vn

Cận Bùi Niên ngồi xuống ghế salon với bà, người giúp việc pha trà ngon đưa tới, anh chỉ quét mắt nhìn một vòng, không hề cử động.

“Không phải mẹ luôn hối con nhanh kết hôn đi sao? Bây giờ con lớn rồi, tự nhiên sẽ bận chuyện lớn của đời mình.” Cận Bùi Niên cười nói.

Mẹ Cận hoàn toàn bất ngờ, một lát sau liền vui vẻ nói: “Con nói thật?”

“Đương nhiên là thật ạ.” Anh chậm rãi bưng tách trà lên.

Mẹ Cận cười nói: “Khó lắm con mới thông suốt được. Là con gái nhà nào thế? Mẹ có biết con bé không?”

“Có ạ,” Cận Bùi Niên cúi đầu nhìn lá trà trôi nổi trong tách, đáy mắt anh trầm xuống, hàng mi run rẩy.

Cuối cùng, cảm xúc kia chợt tan biến, lúc anh ngẩng đầu, trong mắt là sự kiên định, cười đáp: “Là bạn học thời cấp ba của con, Chu Thịnh Nam. Mẹ biết cô ấy, trước đây cũng từng gặp cô ấy rồi.”

Nhắc đến cái tên xưa cũ này, ý cười trên mặt mẹ Cận khựng lại một chút, kinh ngạc nhìn anh.

Cận Bùi Niên tiếp tục nói: “Con muốn kết hôn với cô ấy, sắp chuẩn bị thu xếp hôn lễ thế nào rồi ạ. Chỉ là con không rành những chuyện này, dù sao mẹ và ba con làm sẽ tốt hơn.”

Mẹ Cận sững người một lát, sau đó cười đáp: “Đương nhiên ba mẹ không có ý kiến về người mà con đã chọn, chỉ là sắp đến Tết rồi, không thể chuẩn bị hôn lễ gấp như vậy. Sợ rằng năm sau mới cử hành được.”

Cận Bùi Niên suy nghĩ một chút, gật đầu, “Cũng được ạ, tụi con cũng

https://thuviensach.vn

không gấp.”

Anh dựa lên ghế salon, khoan thai uống trà.

Bình thường, Cận Bùi Niên vẫn luôn sống một mình bên ngoài, lần này trở về nhà họ Cận cũng không ở lại ăn cơm, chỉ ngồi một chút liền đi.

Lúc lái xe từ nhà họ Cận ra, Cận Bùi Niên nhận được điện thoại của Khương Thành, “Tổng giám đốc Cận, bà Cận muốn tôi điều tra địa chỉ nhà của Chu Thịnh Nam một chút.”

Khương Thành là con trai của quản gia nhà họ Cận, cũng là bạn của Cận Bùi Niên.

Nghe cậu nói vậy, sắc mặt của Cận Bùi Niên lập tức lạnh đi mấy phần. Trầm mặc một lát, anh nói: “Cậu không cần nói địa chỉ cho mẹ tôi biết, trước tiên điều tra hai ngày cho có lệ đi. Sau đó hãy nói với mẹ tôi là sau khi tan làm mỗi tối, Chu Thịnh Nam sẽ tới quán cà phê Cây Hoè Lớn ở giao lộ.”

Khương Thành đáp lời, sau đó lại nói: “Còn có chuyện lần trước cậu nhờ tôi điều tra về chuyện của mẹ Chu đã có manh mối rồi. Mấy năm trước, mẹ Chu bệnh nặng, phải giải phẫu mấy lần, bây giờ vẫn đang Hoá trị ở nước ngoài. Mỗi ngày tổn thất viện phí rất lớn, ba dượng của cô Chu ở lại bên đấy để chăm sóc bà. Vấn đề kinh tế đặt lên vai mỗi mình cô Chu, hình như cô ấy… cũng không dễ sống.”

Bàn tay cầm vô lăng của Cận Bùi Niên hơi siết chặt lại.

Một lát sau, anh mở miệng, “Cậu đưa địa chỉ bệnh viện đó cho tôi đi.”

…

https://thuviensach.vn

Chạng vạng tối của mấy ngày sau, khi nhận được điện thoại của Khương Thành, Cận Bùi Niên liền lái xe tới quán cà phê Cây Hoè Lớn ở giao lộ.

Không bất ngờ, anh nhìn thấy mẹ Cận đang đi vào cửa chính. Bà mặc áo khoác màu đen, mắt đeo kính râm, trên tay quải túi xách, cực kỳ ưu nhã.

Cận Bùi Niên ngừng xe, đi qua.

Mẹ Cận chỉ lo tìm người đi tới đi lui trong quán, lúc Cận Bùi Niên tới gần, bà mới phát hiện ra, trên mặt lập tức kinh ngạc.

“Niên Niên, sao con lại ở đây?” Mẹ Cận tháo kính râm xuống, mỉm cười nói: “Mẹ có hẹn bạn, nếu con bận việc thì cứ đi trước đi.”

“Mẹ hẹn Chu Thịnh Nam đúng không?” Cận Bùi Niên hỏi.

Thấy mẹ Cận không nói gì, anh lại mở miệng: “Cô ấy chưa từng tới đây, mẹ không cần chờ nữa. Mẹ có chuyện gì thì nói với con đi, cũng giống như nói với cô ấy thôi.”

https://thuviensach.vn

Chương 61: Phiên ngoại 11: Chuyện nhân vật phụ (6)

Edit: Xiao Yi.

Trên đường đưa mẹ Cận trở về nhà họ Cận, hai người không nói gì, mãi đến xe dừng ở cổng, mẹ Cận mới đưa mắt nhìn anh, vừa bực vừa muốn cười, "Cho nên chuyện hai đứa kết hôn là giả, cố ý thăm dò mẹ mới là thật, đúng không?"

Cận Bùi Niên nhìn bà, hiếm khi nghiêm túc đáp lời, "Đúng là con muốn chứng minh suy đoán của mình một chút, nhưng con nhất định sẽ lấy cô ấy, cho nên chuyện này không tính là gạt mẹ."

Sắc mặt của mẹ Cận trầm xuống nhìn rất khó coi.

Cận Bùi Niên nói tiếp: "Vậy ra thời cấp ba, mẹ đã từng gặp cô ấy sao ạ?"

"Mẹ, rốt cục năm đó mẹ đã nói gì với cô ấy?"

Thấy bà vẫn không trả lời, Cận Bùi Niên cười khổ, "Dù mẹ không nói ra, con cũng hình dung được. Ngoài những lời dông dài vô số lần khi mẹ nói với con mỗi lúc về nhà thì mẹ còn có thể nói gì khác với cô ấy đây?"

"Nhưng mẹ ơi, những lời mẹ từng nói với con khác nào như rạch dao lên người cô ấy đâu ạ? Năm đó cô ấy được bao nhiêu tuổi chứ? Chuyện của ba

https://thuviensach.vn

cô ấy không liên quan đến cô ấy mà mẹ. Cô ấy cũng là người bị hại, mẹ thấy cô ấy còn chưa đủ khổ sao?”

Mẹ Cận dừng một chút, sau đó thở dài, “Khi đó, con bị thương nặng phải nhập viện, sống chết không rõ, trong lòng mẹ rất giận cho nên nói chuyện tương đối cay nghiệt. Tuy sau đó, mẹ từng suy nghĩ lại, cũng muốn xin lỗi con bé, nhưng thân thế của con bé như vậy quả thật không thích hợp ở bên cạnh con.”

“Huống chi bây giờ, con bé là người mẫu, mẹ không biết đời sống riêng tư của nó ra sao, cho nên sẽ không bình luận nó thế nào. Nhưng nếu một ngày nào đó, chuyện giết người của ba con bé lộ ra, con cưới con gái của kẻ giết người sẽ ảnh hưởng đến danh dự của xí nghiệp Cận thị.”

Cận Bùi Niên nói: “Bây giờ không thể so sánh được với mười năm trước mà mẹ, khi ấy mọi người vẫn là học sinh cấp ba, suy nghĩ còn chưa chín chắn nên mới tập thể đả kích cô ấy.”

“Nhưng bây giờ mọi người trong xã hội đều trưởng thành cả rồi, con tin rằng mọi người có thể phân rõ đúng sai. Cô ấy là người vô tội, cũng là người bị hại, đáng lẽ cô ấy không nên chịu những khổ cực kia chứ ạ!”

“Một tay ông nội thành lập xí nghiệp, phát triển nó được như bây giờ. Địa vị của nó sẽ vì chuyện này mà lung lay sao mẹ? Sẽ không đâu ạ.”

“Đối với sự phát triển của xí nghiệp, chuyện của Nam Nam không tính là ảnh hưởng gì. Tại sao mẹ phải ép cô ấy hi sinh bản thân để đẩy con ra như thế?”

Mẹ Cận nhìn anh, thấm thía mở miệng, “Nếu con có thể nghĩ thoáng hơn một chút, lấy một cô gái có gia thế trong sạch về nhà không phải tốt hơn sao? Lúc trước vì con bé mà chịu khổ nhiều như thế còn chưa đủ sao con?”

https://thuviensach.vn

Cận Bùi Niên cười, “Đã nhiều năm như thế trôi qua rồi ạ, nếu con có thể nghĩ thông thì bây giờ cần gì phải nói với mẹ những câu này đâu?”

“Mẹ ơi, con biết mẹ vì tốt cho con, nhưng đường do con chọn, mẹ và ba có thể thử tiếp nhận cô ấy, được không? Coi như là… con xin mẹ đấy!”

Khoé mắt của mẹ Cận ánh lên hơi nước. Bà đưa tay lau sạch, sau đó mở cửa xuống xe.

Nhìn theo bóng lưng của bà, Cận Bùi Niên hít sâu một hơi rồi lẩm bẩm, “Cảm ơn mẹ.”

Chẳng biết khi nào, sắc trời đã tối hẳn, bắt đầu có tuyết rơi.

Cận Bùi Niên không lái xe về nhà, thay vào đó là tới chung cư mà Chu Thịnh Nam đang ở.

Hành lang căn hộ nhà cô tối mịt, rõ ràng cô vẫn chưa về, anh liền yên lặng chờ ở đấy.

Mãi đến mười hai giờ khuya, Chu Thịnh Nam được người đại diện lái xe chở về, sau khi tạm biệt xong, cô nhìn theo chiếc xe kia chạy xa rồi mới quay người lên lầu.

Lúc này, càng lúc tuyết rơi càng nhiều, gió rét thổi mạnh, khiến cô lạnh thấu xương, xung quanh không có một bóng người.

Chu Thịnh Nam lơ đễnh nghiêng đầu, chợt thấy xe của Cận Bùi Niên.

Anh mở cửa xuống xe, đứng cách cô không xa, ánh vàng mờ ảo của đèn đường phủ xuống gương mặt khôi ngô của anh, cộng thêm tuyết rơi, bả vai

https://thuviensach.vn

của anh rất nhanh phủ lên một tầng màu trắng.

Im lặng một lát, Chu Thịnh Nam vờ như không thấy anh, trực tiếp lên lầu.

Cận Bùi Niên nhanh chân đi tới, một tay luồn qua nách cô, tay còn lại ôm đầu gối của cô lên.

Dưới chân của Chu Thịnh Nam mất đi điểm tựa, cả người gấp lên, “Anh muốn làm gì?”

“Dẫn em đến một nơi.” Cận Bùi Niên ôm cô vào xe, thắt dây an toàn cho cô rồi chốt cửa xe lại.

Thử mở cửa xe mấy lần nhưng không được, sắc mặt của Chu Thịnh Nam rất kém. Cô nhìn qua Cận Bùi Niên ở ghế lái, “Đã muộn như thế rồi, anh còn dẫn tôi đi đâu? Sáng sớm mai tôi còn có việc phải làm.”

Cận Bùi Niên nhìn qua, vươn tay khẽ vuốt tóc cô vài cái, cất giọng dịu dàng, “Em mệt thì nhắm mắt nghỉ một lát đi, đến nơi tôi sẽ gọi em.”

Cảm giác được sự đụng chạm của anh, cả người Chu Thịnh Nam cứng đờ như chạm điện, lập tức nghiêng người tránh né.

Máy sưởi trong xe mở vừa đủ, cộng thêm hành động mập mờ của Cận Bùi Niên, khiến cô mất tự nhiên quay đầu đi, mặt cũng dần nóng lên.

Cận Bùi Niên không nói gì nữa, chỉ tập trung lái xe.

Không khí trong xe rất yên tĩnh, Chu Thịnh Nam không hiểu vì sao bản thân lại ngủ thiếp đi, giấc ngủ lại hiếm khi say như vậy.

Cận Bùi Niên cũng không gọi cô dậy.

https://thuviensach.vn

Đến lúc tỉnh lại, Chu Thịnh Nam chợt nhận ra xe đã vốn ngừng, trên người đang đắp áo khoác của Cận Bùi Niên, còn có mùi thuốc lá thật nhạt.

Lúc này, Cận Bùi Niên dựa lưng lên ghế lái, chỉ yên lặng ngắm cô, cũng không biết là anh đã ngắm được bao lâu rồi.

“Em tỉnh rồi sao?”

Đã không nói chuyện hồi lâu, Cận Bùi Niên phát hiện giọng mình có hơi mất tiếng, giữa bóng đêm yên tĩnh, giọng của anh cực kỳ trầm ái.

Chu Thịnh Nam giật mình, khẽ cau mày, lúc cử động liền không cẩn thận kêu ‘đau’ một tiếng, sau đó khom lưng vỗ vỗ bắp chân mấy lần.

“Em tê chân à?” Cận Bùi Niên nhíu mày, vươn tay qua tới, “Để tôi xem một chút…”

Chu Thịnh Nam lập tức ngồi thẳng dậy, kháng cự: “Tôi không cần!”

Nhưng Cận Bùi Niên đã nâng bắp chân của cô lên rồi nhẹ xoa bóp, sau đó nâng mắt hỏi: “Em cảm thấy đỡ hơn chưa?”

Khoảng cách giữa hai người rất gần…

Lúc nói chuyện, hơi thở của anh vươn đến, làm cho trái tim của Chu Thịnh Nam mềm như bông. Cô gần như muốn đắm chìm vào sự dịu dàng ấy của Cận Bùi Niên.

Hốc mắt của cô nóng lên.

Chu Thịnh Nam rũ mi, hơn nửa ngày sau mới lấy lại dũng khí, mở miệng:

https://thuviensach.vn

“Anh đừng lãng phí thời gian lên người tôi nữa. Chúng ta cũng không thể dây dưa như thế mãi được. Anh cũng hơn ba mươi tuổi rồi, nên tìm người để kết hôn rồi sinh con đi thôi. Trên thế giới này làm gì có ai rời xa một người lại không sống nổi, đúng không?”

“Không đúng,” Cận Bùi Niên xoa má cô, sắc mặt nghiêm túc mấy phần, “Tôi rời xa em, quả thật không sống nổi.”

Chu Thịnh Nam cắn môi không đáp.

Anh tiếp tục xoa bóp bắp chân cho cô, một hồi lâu sau mới nói: “Em thử cử động một chút, xem đã đi được chưa?”

Chu Thịnh Nam cúi đầu, không nói câu nào.

Cận Bùi Niên hất mặt ra bên ngoài, “Còn nhớ chỗ này không?”

Trời đã vào khuya, bên ngoài đen như mực làm tầm mắt của Chu Thịnh Nam có hơi mơ hồ. Cô nhìn kỹ một lát mới phát hiện đây là nhà máy đã bỏ hoang nằm gần trường cấp ba khi đó.

Trước đây, cô và Cận Bùi Niên đã thường xuyên tới đây chơi, cũng tích luỹ cho nhau rất nhiều kỷ niệm.

Rất nhiều năm rồi, cô chưa từng trở lại nơi đây, bây giờ chợt thấy, ngược lại phát hiện ra chỗ này vẫn không hề thay đổi.

Sau khi mở cửa xuống xe, Cận Bùi Niên khoác áo khoác của mình lên người cô, muốn ôm cô nhưng bị cô né tránh.

Khựng lại một chút, anh nói: “Đường phía trong hơi khó đi, em cẩn thận một chút nhé.”

https://thuviensach.vn

Hai người sóng vai đi vào, Chu Thịnh Nam mang giày cao gót, ma xui quỷ khiến bước hụt một bước, cô vô thức níu lấy cánh tay của anh.

Sau khi đứng thẳng người, lúc buông ra thì tay của cô lại bị Cận Bùi Niên siết chặt, giãy mãi không ra.

Anh nhìn về phía sân thượng xa xa, dưới ánh đèn đường, sau đó nhẹ giọng hỏi: “Em có còn nhớ khi mình ở đấy, em đã nói gì với tôi không?”

Chu Thịnh Nam lặng người.

Cô nhìn lên đấy, môi hơi mấp máy nhưng rất lâu sau cũng không trả lời.

Cận Bùi Niên nói: “Em nói em là người cô đơn đứng bên cạnh cầu gỗ, bởi vì tôi kéo về nên mới sống tiếp được. Nếu như có một ngày tôi buông tay, em sẽ lập tức nhảy từ trên cầu xuống, đắm mình trong nước mà chết.”

Anh nhìn qua cô, trong mắt ánh lên thâm tình, “Bởi vì câu nói này mà tôi kiên định nắm chặt tay em, chưa từng buông ra. Thế nhưng… em lại là người buông tay.”

Chu Thịnh Nam bị anh nhìn đến mất tự nhiên, cô đảo mắt nhìn phương xa, im lặng một lát, cất giọng: “Lời nói thuở cấp ba mà anh cũng tin là thật sao?”

Cận Bùi Niên cười khổ một tiếng, lại hỏi: “Vậy tại sao em thi vào Đại học C thế?”

Chu Thịnh Nam sững người.

Cận Bùi Niên đứng trước mặt cô, ánh mắt mắt thẳng tắp, hỏi cô thêm một

https://thuviensach.vn

lần nữa, “Em biết thi vào Đại học C chính là giấc mơ của tôi, nếu đã muốn trốn tránh tôi, vậy sao em còn thi vào Đại học C làm gì?”

Trong lòng Chu Thịnh Nam run lên, vô thức lùi ra sau, nhưng lại vấp phải cục đá dưới chân.

Cận Bùi Niên vươn tay giữ eo cô lại, khẽ cười: “Em nhìn đi, bất kể ngoài miệng em nói thế nào, cuối cùng vẫn là không nhịn được thi vào Đại học C tìm tôi. Dù phải học khoa ngành mà bản thân không hề yêu thích, em vẫn muốn thi.”

“Tôi…” Chu Thịnh Nam giãy ra mấy lần, lập tức bị anh siết vào chặt hơn.

“Đại học C là trường như thế nào, anh và tôi đều hiểu rõ. Tôi có thể thi vào thì thi thôi, tại sao lại không được thi chứ? Tại sao tôi thi vào đó lại nhất thiết là đi tìm anh?”

“Nam Nam, thật xin lỗi em.”

Đột nhiên Cận Bùi Niên nói một câu như thế làm Chu Thịnh Nam sững người, có hơi phản ứng không kịp?

Cận Bùi Niên nói: “Những lời mà mẹ tôi đã nói với em chỉ là trong lúc nóng giận nhất thời thôi, tôi thay mặt bà ấy xin lỗi em.”

Chu Thịnh Nam hoàn toàn ngây người.

Khoé môi giật giật, một hồi lâu sau, cô mới hỏi: “Tại… tại sao anh biết được chuyện đó?”

Cận Bùi Niên không đáp, chỉ nắm lấy tay của cô, cất giọng khe khẽ: “Yêu em là chuyện khiến tôi vui vẻ nhất đời này. Tôi là một người trưởng thành,

https://thuviensach.vn

tự biết bản thân mình đang làm gì, cũng không cần em quyết định thay tôi, càng không cần em hi sinh vì tôi.”

“Nam Nam, em đã hiểu chưa?”

https://thuviensach.vn

Chương 62: Phiên ngoại 12: Chuyện nhân vật phụ (7)

Edit: Xiao Yi.

Chu Thịnh Nam giãy ra mấy lần, nâng mắt nói nhỏ: “Nhưng mà tôi thế này chỉ mang lại áp lực cho anh mà thôi! Tôi cảm thấy lời nói của mẹ anh rất đúng, tôi không thể luôn liên luỵ tới anh được… Để anh chịu thiệt nhiều đến thế, tôi… không trả nổi đâu…”

“Cho tới bây giờ, anh chưa từng muốn gì từ em cả.” Cận Bùi Niên ôm cô vào lòng, dùng sức mà ôm, “Nam Nam à, chỉ cần vì em, anh làm gì cũng cam tâm tình nguyện. Anh không cần em trả gì hết. Nếu em thật sự muốn làm gì đó cho anh thì đừng quyết tâm đẩy anh ra xa nữa. Đối với anh, đó là hồi đáp tốt nhất rồi!”

Hốc mắt Chu Thịnh Nam ướt đẫm, tuy muốn từ chối sự dịu dàng của anh nhưng bản thân lại không nỡ. Dần dần, nước mặt nóng hổi lăn xuống mặt cô, “Cận Bùi Niên, tại sao anh lại cố chấp đến thế này? Tại sao không phải tôi thì không được chứ?”

Cảm thấy giọng nói của cô nghẹn ngào, Cận Bùi Niên nâng mặt cô lên, giúp cô lau nước mắt, cất giọng vừa êm dịu vừa cưng chiều, “Bởi vì trong mắt anh, trên thế giới này chỉ có em là tốt nhất. Nam Nam, anh không sợ em liên luỵ anh…”

https://thuviensach.vn

“Anh chỉ sợ em không cần anh nữa…”

Chu Thịnh Nam vẫn không nhịn được rơi nước mắt, gió lạnh thấu xương thổi qua, hai gò má của cô lạnh buốt.

Cận Bùi Niên ôm mặt cô vào lòng mình, khẽ vuốt mái tóc dài xoã xuống sau lưng của cô.

Anh hôn lên trán của Chu Thịnh Nam, “Đừng từ chối anh nữa, có được không em?”

Chu Thịnh Nam vùi mặt trong lòng anh, nức nở không nói câu nào.

Ngoài trời rất lạnh, bất lực mấy năm nay trong lòng cô như tan ra thành nước ấm. Chưa bao giờ cô cảm giác được sự an toàn đến thế bao bọc lấy mình.

Sự dịu dàng mà cô khát vọng đã lâu, mặc kệ cô từ chối đến bất lực, nó vẫn nóng bỏng vây lấy cô, khiến cô không thể từ chối.

Làm sao cô lại không hiểu lòng anh được đây?

Nếu như anh không dây dưa với cô mà lấy một cô gái môn đăng hộ đối rồi sống cuộc sống của mình, cô sẽ cam tâm tình nguyện chúc phúc cho anh.

Bởi vì tình cảnh hiện tại của cô nào có thể cùng anh sánh bước được?

Cô đã khiến anh chịu nhiều khổ đau như vậy, thật sự cô không thể để anh giúp mình thêm nữa.

Kìm nén nội tâm đang giãy dụa lẫn dày vò rất lâu, cuối cùng Chu Thịnh Nam vẫn hít sâu một hơi, dùng sức đẩy anh ra.

https://thuviensach.vn

Cận Bùi Niên không ngờ cô sẽ làm như thế, người anh hơi chao đảo một cái, vừa ngạc nhiên vừa luống cuống nhìn cô.

Chu Thịnh Nam không dám mắt đối mắt với anh, chỉ nhỏ giọng nói: “Tôi biết tấm lòng của anh rồi, chỉ là tôi không thể ở bên cạnh anh được.”

Cận Bùi Niên nhìn cô.

Trầm mặc một lát, anh hỏi: “Vì bệnh tình của mẹ em đúng không?”

Chu Thịnh Nam kinh ngạc ngẩng đầu, sao đến chuyện này anh cũng biết?

Cận Bùi Niên giải thích, “Mẹ em và ba dượng đều sống ở nước ngoài, chỉ có em ở lại trong nước. Ban đầu anh còn cảm thấy em muốn tìm anh, sau đó mới phát hiện là không phải.”

“Anh sinh nghi trong lòng, cộng với địa vị bây giờ của em lại không thể ở căn hộ chung cư nhỏ như thế được. Trừ phi… em có chuyện khó xử, cho nên anh đã sai người đi tìm hiểu một chút.”

Nếu anh đã biết, Chu Thịnh Nam cũng không lừa mình dối người nữa. Cô hít một hơi lạnh, nói: “Tôi thế nào anh cũng biết rồi, vậy anh nên hiểu bây giờ tôi không có cách nào ở bên anh được.”

Cận Bùi Niên nhìn cô, giọng nói mang theo một chút bất đắc dĩ, “Có thể bên nhau không phải tốt hơn sao em? Rõ ràng anh có thể cùng em gánh vác mà.”

Chu Thịnh Nam nói: “Thời cấp ba ấy, anh vì tôi mà cả người bị thương rất nặng, tự nhiên ba mẹ anh đã có thành kiến rất sâu đối với tôi rồi. Tôi cũng không thể khiến anh chịu thiệt nữa, có thể anh không để tâm, nhưng tôi

https://thuviensach.vn

không giống anh được.”

Cận Bùi Niên lặng thinh.

Chu Thịnh Nam lấy điện thoại trong túi ra xem giờ, cất giọng rất nhạt, “Đã muộn lắm rồi, tôi muốn về nhà, sáng sớm mai tôi còn có việc.”

“Không sao cả, tôi có đủ khả năng giúp em.” Cận Bùi Niên chăm chú nhìn cô một hồi, sau đó quay người lấy xe.

Trên đường trở về, hai người không nói gì nữa, Chu Thịnh Nam dựa lưng lên ghế, rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Lúc tỉnh lại, cô phát hiện mình vẫn đang ở trên xe, hai người đã sớm về đến cửa chung cư, nhưng Cận Bùi Niên không gọi cô dậy.

Chu Thịnh Nam nghiêng đầu nhìn qua, dường như anh cũng ngủ thiếp đi. Đèn đường bên ngoài phủ xuống gương mặt của anh, lông mi dày đậm, ngũ quan trước giờ vẫn luôn lạnh lùng hiếm khi ôn hoà một chút.

Chu Thịnh Nam suy tư, sau đó vươn tay đẩy anh mấy lần, “Tôi lên nhà đây, anh cũng về ngủ sớm một chút đi.”

Giày vò lẫn nhau như vậy, đã qua nửa đêm mất rồi.

Cận Bùi Niên bị đẩy mấy lần, hơi cau mày lại, không hề phản ứng.

Chu Thịnh Nam lại đẩy anh, nhưng anh vẫn không cử động.

Chu Thịnh Nam cảm thấy có gì không đúng, thử sờ trán anh một cái, nóng đến rụt tay lại.

https://thuviensach.vn

Vừa nãy hai người đứng ở nhà máy gần trường cấp ba cũ rất lâu, Cận Bùi Niên chỉ mặc áo len, còn áo khoác lông thì khoác cho cô, cho nên bây giờ đã phát sốt vì khí lạnh mùa đông.

“Bùi Niên?” Chu Thịnh Nam hơi gấp lên, lại đẩy anh tiếp, “Anh sốt rồi, đừng ngủ ở đây.”

Gọi không được, cô đành xuống xe dìu lấy anh.

Được cô dìu từ trên xe xuống, Cận Bùi Niên tỉnh hơn một chút. Anh nặng nề mở mắt nhìn cô, nhẹ nhàng cất giọng nhưng rất khàn, “Nam Nam…”

Chu Thịnh Nam không đáp, chỉ dìu anh lên nhà.

Sau khi đỡ anh nằm xuống giường, cô cởi giày rồi đắp chăn cho anh, sau đó lại đi lấy thuốc hạ sốt trong ngăn kéo.

Mang nước ấm vào phòng ngủ, Chu Thịnh Nam đỡ anh ngồi dậy, “Anh uống thuốc trước đi, nếu như không hạ sốt thì chúng ta đi bệnh viện.”

Cận Bùi Niên gắng sức ngồi dậy, nhận lấy nước và thuốc cô mang vào.

Chu Thịnh Nam thuận miệng nói: “Anh đấy, hơn nửa đêm rồi còn kiên quyết đưa tôi ra ngoài, để rồi bây giờ chịu tội đấy!”

Cận Bùi Niên bình thường thích chơi thể thao nên sức khoẻ của anh luôn tốt, hiếm khi đổ bệnh. Nhưng một khi anh bị đau đầu và nóng sốt sẽ cực kỳ nghiêm trọng, cũng không biết lần sốt này của anh bao giờ mới khỏi.

Cận Bùi Niên uống thuốc xong, Chu Thịnh Nam đặt ly nước qua đầu giường, cất giọng hoà hoãn, “Anh có mệt không?”

https://thuviensach.vn

Cận Bùi Niên dựa lên đầu giường, bất động nhìn cô chằm chằm.

Chu Thịnh Nam bị anh nhìn đến mất tự nhiên, cúi đầu hỏi: “Nhìn tôi làm gì chứ?”

Cận Bùi Niên đột nhiên mỉm cười, “Nếu anh sớm biết, bệnh lại tốt như vậy thì đã ở ngoài hứng lạnh sớm hơn, để cho mình bệnh rồi.”

“…” Chu Thịnh Nam trừng mắt nhìn anh một cái, “Anh nói nhảm gì đấy? Nghỉ ngơi sớm đi.”

Nói xong, cô tắt đèn trên tủ đầu giường đi, sau đó đứng dậy muốn ra ngoài. Nhưng Cận Bùi Niên phía sau đột nhiên giữ eo cô lại, hai tay vòng qua bụng cô, dần dần siết chặt.

Chu Thịnh Nam khựng người, vội gỡ tay anh ra nhưng không được.

Cô thở dài, “Anh làm gì thế hả?”

Cận Bùi Niên nói: “Rõ ràng là em quan tâm anh, tại sao phải từ chối anh như vậy?”

Đáy lòng Chu Thịnh Nam run lên, im lặng một lát, cô lạnh giọng nói: “Buông ra!”

Cận Bùi Niên làm như không nghe thấy, chỉ hỏi: “Anh ngủ ở đây thì em phải làm sao bây giờ?”

Chu Thịnh Nam quay đầu, “Nếu anh đã tỉnh táo thì trả lời vấn đề này bằng cách về nhà ngay bây giờ đi?”

“Anh bị đau đầu, không lái xe được.” Cận Bùi Niên dán mặt vào lưng cô,

https://thuviensach.vn

ngữ điệu khe khẽ.

"…" Chu Thịnh Nam đẩy anh ra, sau đó giúp anh chỉnh chăn lại, "Vậy anh nằm xuống mà ngủ cho tốt đi."

Đầu Cận Bùi Niên rất đau, sau khi nằm xuống giường liền lười nhác không muốn cử động. Nhưng anh vẫn cố gắng nâng mắt, hỏi cô: "Em ngủ ở đâu?"

"Không cần anh lo."

Bất chợt, Cận Bùi Niên ngồi dậy khỏi giường, trước ánh mắt kinh ngạc của Chu Thịnh Nam, anh vươn tay ôm cô lên giường, sau đó tuỳ ý nằm xuống, ôm cô vào lòng, "Ngày mai em còn phải đi làm đấy, ngủ đi."

Bị anh ôm lấy, đầu óc Chu Thịnh Nam liền hoảng loạn. Cô vừa đỏ mặt vừa cắn răng gằn: "Cận, Bùi, Niên! ! !"

Giữa màn đêm tĩnh lặng, anh mở mắt nhìn cô, cất giọng vừa miễn cưỡng vừa vô tội, "Sao vậy em?"

Chu Thịnh Nam bị anh chọc giận, rất lâu sau mới nói: "Anh không thể bá đạo như vậy!"

Sức lực của anh rất lớn, nếu như không biết anh đang sốt cao thì Chu Thịnh Nam thật sự nghi ngờ có phải anh giả bệnh hay không?

Bị anh ôm lấy, cô có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng trên người anh và nhịp thở dốc không được bình ổn.

Cận Bùi Niên nhíu mày, nhắm mắt lại, ôm cô chặt hơn, "Nam Nam, anh lạnh…"

https://thuviensach.vn

Chu Thịnh Nam cảm giác cả người anh đang run rẩy.

Tức giận của cô tan đi, vươn tay sờ lên cái trán nóng hổi của anh, cô lo lắng giúp anh chỉnh chăn rồi bất an hỏi: “Hay là chúng ta đi bệnh viện nhé?”

Nói xong, cô muốn đứng lên, lại bị Cận Bùi Niên ghì lại, không cho cử động.

Chu Thịnh Nam bị anh ôm đến không thở được, cuối cùng, cô bất đắc dĩ nói: “Anh đừng ôm tôi chặt như vậy được không? Tôi không đi nữa.”

Cận Bùi Niên chậm chạp ngẩng đầu, có hơi không an tâm, hỏi lại một câu, “Thật sao?”

Chu Thịnh Nam mím môi, khẽ gật đầu, “Thật.”

Cơ thể vẫn luôn căng thẳng của anh lúc này mới dần bình tĩnh lại. Anh nơi lỏng vòng tay nhưng vẫn ôm cô vào lòng, quyết không buông ra.

Đầu của anh vừa đau vừa nặng, nhưng không nỡ đi ngủ. Anh gác cằm lên vầng trán mát rượi của cô, nhẹ giọng gọi: “Nam Nam à.”

“Sao vậy?”

Cận Bùi Niên cười, “Mấy năm nay anh đã mơ thấy mình được ôm em thế này rất nhiều lần. Nếu như chúng ta có thể mãi mãi thế này, mỗi ngày anh bệnh cũng không sao hết.”

Sống mũi của Chu Thịnh Nam cay xè.

Cô chậm rãi nhắm mắt, “Anh mau ngủ đi.”

https://thuviensach.vn

Chương 63: Phiên ngoại 13: Chuyện nhân vật phụ (8)

Edit: Xiao Yi.

Ngày hôm sau, lúc Chu Thịnh Nam tỉnh lại, bản thân vẫn bị Cận Bùi Niên ôm trong lòng.

Cô vươn tay sờ lên trán anh để thử nhiệt độ, đã bớt nóng, lúc này cô mới thở ra một hơi.

Sắc trời bên ngoài dần sáng, khung cảnh trong phòng rõ ràng, cô lẳng lặng nằm bên cạnh Cận Bùi Niên, ngắm anh chăm chú tới mức xuất thần.

Anh ngủ rất sâu, dường như không an giấc nên mi tâm vẫn luôn nhíu lại, khuôn mặt lạnh lẽo, hàng mày cứng rắn, phong trần gió sương, môi mỏng gợi cảm có hơi nhếch lên.

Chu Thịnh Nam mới cử động thân mình một chút, anh liền thuận thế ôm chặt người trong lòng, trong miệng nói mớ gì đó.

Chu Thịnh Nam dựa vào lòng anh, chậm rãi vươn ngón tay, vuốt khẽ mi tâm của anh.

Cận Bùi Niên mơ hồ bắt được bàn tay của cô.

https://thuviensach.vn

Chu Thịnh Nam khẽ giật mình, vừa muốn rút ra thì anh hôn lên ngón tay của cô một chút, không hề mở mắt, “Em tỉnh rồi à?”

Giọng anh thầm thì, còn hơi giọng mũi.

“Ừm,” Chu Thịnh Nam khẽ đáp, hỏi lại: “Anh còn đau đầu không?”

“Một chút.” Cận Bùi Niên nắm chặt tay của cô, dưới lớp chăn, anh ấn nó lên ngực mình.

Đối với hành động này của anh, Chu Thịnh Nam có hơi cuống quýt, lại có hơi khó xử.

Hai người thế này… xem như đã làm lành rồi sao?

Nhưng hai người không định bên cạnh nhau, cũng không phải tâm đầu ý hợp mà luôn có đủ loại kiêng kỵ. Hai người cũng không còn trẻ như thời niên thiếu kia nữa, không thể bỏ qua tất cả mà tuỳ hứng được.

Cận Bùi Niên lại mê man ngủ thiếp đi, cô lặng lẽ chui ra khỏi ngực anh rồi xuống giường, sau khi giúp anh chỉnh tốt chăn đệm, cô đi vào phòng tắm để rửa mặt.

Thay xong quần áo chụp ảnh, cô ra ngoài mua bữa sáng mang về, đặt một phần trên đầu giường cho Cận Bùi Niên.

Trang Tín gửi tin nhắn tới, nói mình đã tới dưới lầu, Chu Thịnh Nam cầm bữa sáng của mình, chuẩn bị ra ngoài.

Do dự một lát…

Cô quay lại phòng ngủ viết cho Cận Bùi Niên một tờ ghi chú, sau khi gác

https://thuviensach.vn

bút, cô đứng bên giường nhìn anh một cái, cuối cùng quay người rời đi.

Cận Bùi Niên ngủ tới hoa mắt váng đầu, nửa ngày sau, lúc sắc trời đã tối mới dần tỉnh lại.

Anh nặng nề xoa đầu ngồi dậy, liếc nhìn xung quanh một chút. Thấy trên tủ đầu giường có đặt một phần ăn sáng, anh nhớ lại chuyện tối qua, ánh mắt hiếm khi lộ ra mấy phần nhu hoà.

Lại thấy bên cạnh phần ăn sáng có một tờ giấy, Cận Bùi Niên vươn tay cầm lên, nụ cười trên mặt dần biến mất:

Cận Bùi Niên,

Nếu anh tỉnh lại và thấy cả người khoẻ hơn một chút thì về nhà đi, sau này đừng tới nữa.

Suy cho cùng thì anh và tôi vẫn không giống nhau, con người nên sống trong hiện thực thì hơn, cho nhau một đường lui.

Anh đừng ảo tưởng sẽ có truyện cổ tích nữa, có được không?

Cận Bùi Niên nhìn dòng chữ mà cô để lại, lập tức vo tờ giấy thành một cục, siết chặt trong lòng bàn tay.

…

Chụp ảnh buổi trưa kết thúc, Chu Thịnh Nam ăn cơm ở khu thường, có hơi mất tập trung, đồ ăn trong tay căn bản không ăn được bao nhiêu.

Trang Tín ngồi đối diện cô, ngẩng đầu hỏi: “Hôm nay cô làm sao vậy? Nửa ngày đều mơ mơ màng màng, có liên quan… tới Cận Bùi Niên sao?”

https://thuviensach.vn

Chu Thịnh Nam kinh ngạc nhìn y, dáng vẻ như hỏi: *Làm sao anh biết?*

Trang Tín cười đáp: “Bình thường cô luôn dứt khoát, chỉ duy nhất đối với chuyện liên quan tới anh ấy mới thành ra dạng này.”

Chu Thịnh Nam cười cười, thở dài một tiếng, “Có thể là do hoàn cảnh tạo nên, tâm tư của anh ấy rất đơn thuần, suy nghĩ chuyện gì cũng rất đơn giản. Có rất nhiều chuyện, anh ấy không hề cân nhắc trước sau, chỉ dựa vào cảm tính của mình.”

“Anh ấy không hiểu trên đời này có nhiều người sống rất gian khổ, làm gì còn có tư cách để yêu cầu xa vời với tình yêu nữa…”

Trang Tín nhìn cô một cái, “Đúng là anh ấy đơn thuần, nhưng cô cũng quá cố chấp rồi. Coi như là cô sống ở dưới đáy xã hội đi, nhưng tại sao cô lại không thể khát vọng tình yêu chứ?”

“Tình cảnh bây giờ của cô khó khăn một chút, anh cũng biết suy nghĩ trong lòng cô. Đơn giản là cô sợ anh ấy vì cô mà cho đi, còn cô thì không bù đắp được gì mà thôi.”

“Cô cảm thấy tình yêu như thế không bằng nhau, không công bằng với anh ấy cho nên không dám nhận tình yêu của anh ấy. Nói trắng ra thì cô đang bị lòng tự trọng của chính mình phá bĩnh.”

Chu Thịnh Nam kinh ngạc nhìn y, nhất thời không biết phản bác như thế nào, chỉ cười khẽ đáp: “Có lẽ là vậy.”

Trang Tín nói tiếp: “Cô cảm thấy đẩy anh ấy ra là tốt cho anh ấy, để cô được an lòng. Nhưng thực tế thì sao? Anh ấy yêu cô, nếu cô gửi lại cho anh ấy tình yêu giống như vậy, quan tâm anh ấy nhiều hơn anh ấy quan tâm cô,

https://thuviensach.vn

đó không phải là một loại khích lệ đối với anh ấy sao? Hai chuyện này làm sao ngang nhau được?”

“Cũng không phải có của bạc triệu để cho anh ấy vật chất mới gọi là đáp trả. Cô đấy, mấy năm nay bị xã hội dũa cho thực tế quá rồi. Cô xem trọng vật chất nên mới bận tâm bản thân không có gì cả, tình cảnh gian khổ, sau đó phóng đại tình cảnh khốn cùng của mình để rồi thấy bản thân không xứng với anh ấy.”

Thấy cô không nói câu nào, Trang Tín khuyên nhủ: “Anh cảm thấy người đàn ông như Cận Bùi Niên rất tốt. Cô đơn nhiều năm thế này vốn không dễ gì, đời người ngắn lắm, cô đừng chọn đường quanh co để tương lai không phải hối hận.”

Bàn tay cầm đũa của Chu Thịnh Nam dần siết chặt.

Mấy năm nay, cô bị vây khốn bởi các loại khó khăn, phải giãy dụa mưu sinh. Nếm khổ nhiều rồi tự nhiên trái tim cũng trở nên cứng rắn, quả thật đã không còn giống như thời cấp ba ấy nữa.

…

Buổi tối, Chu Thịnh Nam tham gia tiệc, lúc về nhà đã là rạng sáng. Cô uống nhiều rượu, men say rã rời, Trang Tín đưa cô về.

Y tự mình đỡ cô xuống xe, nói: “Chiều mai có buổi chụp, sáng cô có thể nghỉ ngơi nhiều một chút. Gần đây anh thấy cô mệt lắm đấy!”

Chu Thịnh Nam ngẩng đầu nhìn ô cửa sổ, một màu tối đen, xem ra Cận Bùi Niên đã đi rồi.

Trong lòng trống trải, cô thuận miệng đáp lời Trang Tín, gượng thẳng

https://thuviensach.vn

người dậy, cười nói: “Tự tôi đi được, không cần anh dìu nữa đâu, về đi.”

“Cô thật sự ổn đấy chứ?” Trang Tín có hơi bất an, đoán chừng tâm trạng của cô không tốt, cho nên tối nay đã uống rất nhiều rượu.

Chu Thịnh Nam khoát tay áo, không nói gì, xách theo giỏ rồi đi vào trong chung cư, cả người xiêu xiêu vẹo vẹo.

Trang Tín sợ cô mơ hồ tìm nhầm nhà, liền đi theo phía sau cô. Tới khi thấy cô mở đúng cửa nhà mình để vào, y mới xuống lầu, lái xe rời đi.

Sau khi vào nhà, Chu Thịnh Nam đá giày cao gót rồi vứt giỏ xách ngay cửa trước. Cô dựa lưng lên cửa một lát, lười không bật đèn.

Trong phòng yên ắng chỉ có mỗi cô một mình…

Trước đây, Chu Thịnh Nam không cảm thấy gì, nhưng hôm nay có lẽ do say rượu nên đột nhiên lòng cô buồn xuống, không hiểu vì sao lại muốn khóc.

Ba dượng gọi điện thoại tới, cô nhấn nghe máy, đầu dây bên kia là mẹ Chu, “Nam Nam, con tan làm chưa? Lúc nãy mẹ gọi cho con không được, sao con làm về muộn vậy?”

Nghe thấy tiếng mẹ, cảm xúc của Chu Thịnh Nam như vỡ oà, nước mắt ào ào rơi xuống.

“Sao con lại khóc?” Giọng của mẹ Chu rất yếu, lộ vẻ lo lắng.

Chu Thịnh Nam lau nước mắt rồi chậm rãi ngồi xổm trên mặt đất, hai tay ôm đầu gối. Sau một hồi bình tĩnh lại, cô nói: “Không có gì ạ, con mới về nhà. Thân mình của mẹ thế nào rồi?”

https://thuviensach.vn

“Mẹ không sao, cảm giác gần đây đã tốt lên nhiều. Con không cần lo lắng cho mẹ, thay vào đó là lo lắng cho bản thân mình thật tốt ấy!”

Mẹ Chu bên kia lại nói mấy câu rồi cúp điện thoại, Chu Thịnh Nam ôm đầu gối, bật khóc thút thít rất lâu, sau đó mới lau khô nước mắt, đứng dậy.

Dần dần, cô thích ứng được tia sáng ảm đạm trong phòng, kiến trúc theo đó cũng rõ ràng hơn hẳn.

Chu Thịnh Nam nhìn thấy một thân ảnh cao cao đứng cách mình không xa. Cô đè mi tâm, cười khổ một tiếng, cảm thấy mình say không nhẹ rồi. Thế mà xuất hiện ảo giác…

Không ngờ, người đó lại đi về hướng cô, dừng lại trước mặt cô rồi vươn tay nhẹ lau đi nước mắt trên đó. Giọng nói của anh khó nén được yêu thương, “Sao em lại uống nhiều rượu vậy?”

Chu Thịnh Nam nhìn anh chằm chằm, miệng há to nhưng không biết nói gì, “Anh…”

“Em không đuổi được anh đâu.” Cận Bùi Niên ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng của cô.

Anh nhẹ giọng dỗ dành bên tai, “Trong lòng khó chịu thì em cứ khóc đi, khóc xong rồi sẽ thấy tốt hơn.”

Chu Thịnh Nam nép vào ngực anh, trong lòng là sự vui vẻ khó tả thành lời. Cô cảm động, cô ỷ lại anh rất nhiều, tóm lại là những xúc cảm kháng cự anh trước kia đều tan biến hết. Ngửi thấy mùi hương quen thuộc nơi anh khiến cô không nỡ đẩy ra.

https://thuviensach.vn

“Cận Bùi Niên, mấy năm nay em vẫn luôn rất nhớ anh.”

Cả người Cận Bùi Niên hơi khựng lại, sau một hồi lâu mới mở miệng, “Anh cũng vậy, anh rất nhớ em.”

Cận Bùi Niên ôm ghì lấy cô, lại nhớ đến dáng vẻ chật vật khi mới trở về của cô, trong lòng anh đau âm ỉ.

Rốt cục mấy năm nay cô khổ đến dường nào?

Khóc mệt rồi, Chu Thịnh Nam ngẩng đầu nhìn anh, nhẹ giọng hỏi: “Sao anh không bật đèn vậy? Em cứ ngỡ rằng anh sẽ bị câu nói kia của em chọc tức đến bỏ đi rồi…”

Cận Bùi Niên khẽ xoa mặt cô, thở dài, “Đúng là có tức, nhưng anh vẫn không muốn đi thì làm sao bây giờ? Dù sao anh cũng ỷ lại vào em rồi, em có nói gì cũng vô dụng thôi.”

Chu Thịnh Nam mím môi, ‘khối u’ thật lâu trong lòng cuối cùng đã bình thường trở lại. Cô vòng tay qua eo anh, vùi mặt trước ngực anh, đỏ mắt, “Chuyện ban sáng… em hối hận rồi, em không muốn anh đi…”

Nghe thấy lời này của cô, sắc mặt của Cận Bùi Niên liền tràn đầy ý cười.

Anh vuốt mái tóc dài, cưng chiều nói: “Anh biết, cho nên anh không đi mà ở nhà chờ em đây.”

https://thuviensach.vn

Chương 64: Phiên ngoại 14: Chuyện nhân vật phụ (9)

Edit: Xiao Yi.

Cận Bùi Niên vươn tay mở đèn, ánh sáng chiếu rọi khuôn mặt đầm đìa nước mắt của cô, ngập trong hốc mắt là làn nước trong veo, môi đỏ hơi run nhẹ lên, cô ngẩng mắt nhìn anh rất sâu.

Ánh mắt của Cận Bùi Niên lộ ra một chút lưu luyến. Anh cúi đầu hôn xuống cánh môi của Chu Thịnh Nam, đầu lưỡi cạy mở hàm răng của cô rồi len vào đó, nhẹ mút hương mật trong khoang miệng ngọt ngào.

Mùi rượu xen giữa răng môi, trong mắt Cận Bùi Niên loé lên mấy phần say mê.

Hiếm khi Chu Thịnh Nam bị anh kéo vào lòng mà không hề tránh né. Cô không giãy dụa, thậm chí còn dần ôm lấy cái ót của anh, nhón mũi chân đặng đáp lại sự vũ vần của anh, cơ thể mềm mại chậm rãi tựa vào lòng anh.

Cảm nhận được sự đáp lại của cô, Cận Bùi Niên lập tức ôm cô vào lòng, nhanh chân đi tới giường trong phòng ngủ. Anh đặt người con gái mềm ngọt trong lòng xuống rồi cúi người đè lên cô. Từng nụ hôn vừa tinh khiết vừa dịu dàng thuận thế rơi xuống vành tai và hõm vai của Chu Thịnh Nam.

Cô đỏ mặt đẩy Cận Bùi Niên ra, anh cũng không cưỡng ép gì cô, chỉ yên

https://thuviensach.vn

lặng ngắm nhìn khuôn mặt có hơi thở gấp của cô.

Chu Thịnh Nam bị anh nhìn đến mất tự nhiên, lại chợt nghĩ tới điều gì, cô nhỏ giọng hỏi: “Anh còn sốt không? Có khó chịu ở đâu không? Để em xem thử một chút…”

Nói xong, cô vươn tay muốn sờ lên trán anh.

Cận Bùi Niên nắm lại bàn tay của cô rồi hôn lên mu bàn tay một chút, sau đó ngồi xuống bên giường. Đối diện với sắc mặt lo lắng của cô, trong lòng anh ấp áp vô cùng.

Anh vuốt lọn tóc mai của Chu Thịnh Nam, thu lại ánh mắt nóng bỏng của mình rồi thấp giọng nói: “Hôm nay anh đã ngủ một giấc tới chạng vạng chiều, lúc tỉnh lại cũng không cảm thấy mệt gì.”

Chu Thịnh Nam vẫn không an tâm, ngồi quỳ trên giường, sờ thử trán anh. Sau khi xác định là nó không nóng, cô mới yên lòng, “Trước đây anh sốt luôn rất nghiêm trọng, đau đầu kéo dài rất lâu.”

Vừa nói, cô vừa xoa mi tâm giúp anh, hơi thở giữa hai người nhiễm đầy mùi rượu, phả lên mặt anh, tựa như mang tới dưỡng chất diệu kỳ, lại tựa như từng mảnh nhu hoà như mơn trớn lòng anh.

Quả tim dần hoá mềm ra, tan thành nước…

Cận Bùi Niên mỉm cười ôm lấy eo thon của cô, lòng bàn tay mang theo nhiệt độ nóng rực nắm tay cô, anh cọ xát mặt mình lên trán cô, khẽ than:

“Nếu em luôn hiểu chuyện thế này thật tốt biết bao! Anh rất sợ rằng em uống say nên mới đối xử với anh như vậy, sau khi tỉnh rượu, em lại quay về như trước, lạnh lùng như băng đẩy anh ra xa, không để lại chút gì cả…”

https://thuviensach.vn

Sững người một chút, Chu Thịnh Nam chủ động ôm lấy anh, nhẹ tựa trên vai anh mà lắc đầu. Yên lặng một lát, cô nói: “Đúng là em có hơi say, nhưng vẫn tỉnh táo mà. Tâm trạng của em nào có bất định như anh nói đâu?”

“Vậy mình nói cho xong nhé, sau khi em tỉnh rượu không được giống như trước đây mà nói lời cay đắng với anh nữa.”

Chu Thịnh Nam dựa vào lòng anh, mơ màng nhắm mắt, ngoan ngoãn khẽ đáp: “Ừm, em sẽ không nói vậy nữa. Dù sao nói cũng vô ích cả thôi.”

Nghe cô nói vậy, trong lòng Cận Bùi Niên an tâm hơn nhiều, hôn lên trán cô một cái, “Vậy em đi rửa mặt đi, anh nấu canh giải rượu cho em. Nếu cứ ngủ thế này thì ngày mai lại đau đầu đấy!”

Cảm giác say rượu này… anh đã biết rõ từng ấy năm qua.

“Được,” Chu Thịnh Nam khẽ đáp, nhưng vẫn dựa vào lòng anh, không chịu cử động, thậm chí còn cọ cọ mang theo vài phần ỷ lại, nũng nịu như mèo con, “Mình ôm thêm lát nữa đi anh.”

Cận Bùi Niên ôm cô, cảm giác trong lòng như có lại được một thứ đã mất. Trong thoáng chốc, anh ngỡ mình đang mơ, còn cảm thấy mọi chuyện có hơi không chân thực.

“Ừm, ôm thêm lát nữa nào.” Đuôi mắt của anh ánh lên hơi nước, khẽ đáp một câu rồi ôm chặt người trong lòng.

Nếu như có thể, Cận Bùi Niên hi vọng họ có thể mãi ôm nhau thế này, không tách ra nữa.

https://thuviensach.vn

Nhiều năm yêu nhưng không được như vậy đã khiến tâm tư của anh trở nên khó nhịn, cho nên anh sợ.

Cận Bùi Niên khẽ vuốt mái tóc dài xoã sau lưng Chu Thịnh Nam, dịu dàng hôn lên mi tâm của cô, nụ hôn của anh cẩn thận từng li từng tí, vô cùng quý trọng.

Chu Thịnh Nam híp mắt một lát, tới khi buồn ngủ mới vội chui ra khỏi ngực Cận Bùi Niên, sau đó cố gắng ngồi dậy đi vào phòng tắm đặng tháo trang sức và rửa mặt.

Bởi vì cả người vương đầy mùi rượu nên cô thuận tiện tắm một cái, bây giờ mới cảm thấy tỉnh táo hơn nhiều.

Lúc cô đi ra từ phòng tắm, Cận Bùi Niên đã nấu xong canh giải rượu và bưng nó đặt trên đầu giường, cười nói: “Canh còn hơi nóng, em sấy tóc cho khô trước đi.”

Chu Thịnh Nam đáp lời, sau đó quay người đi vào phòng treo quần áo. Lúc sấy khô tóc xong, cô vừa đi ra liền thấy anh đang trải phẳng chăn gối giúp mình.

Cận Bùi Niên được nuông chiều từ bé mà lớn lên, rõ ràng không quen làm mấy việc này, trải phẳng chăn gối cũng rất không thạo, từng động tác đều cực kỳ vụng về, nhưng qua đôi mắt của Chu Thịnh Nam lại khiến lòng cô cảm thấy ấm áp rất nhiều.

Không biết đã bao nhiêu lần tỉnh lại lúc nửa đêm, cô từng mơ ước sự ấm áp thế này. Nhưng sau khi tỉnh lại, cô chỉ có một mình, đối mặt với công việc không thể ngơi nghỉ, đối mặt với nợ nần trả không hết, đối mặt với bệnh tình của mẹ Chu…

https://thuviensach.vn

Dường như Cận Bùi Niên cũng nhận ra bản thân trải giường rất khó coi, quan sát một hồi, anh lại xoay người, chậm rãi vuốt phẳng nếp uốn, dáng vẻ cực kỳ tập trung, không hề phát hiện Chu Thịnh Nam đang nhìn chằm chằm mình.

Cô lẳng lặng đứng đó một hồi, sau đó chậm bước đi qua, ôm lấy anh từ phía sau.

Cả người của Cận Bùi Niên cứng lại một chút, sau đó hoàn hồn, cười nói: "Tối qua anh sốt nên đổ mồ hôi, bây giờ thay mới chăn đệm cho em rồi. Nhưng anh không thạo cách làm cho lắm, trải không được tốt nên em chịu đựng một chút nha?"

Anh xoay người lại, vỗ về đỉnh đầu của cô, "Canh giải rượu ăn được rồi đấy, em ăn xong rồi nghỉ ngơi sớm một chút đi."

Anh đưa canh qua, Chu Thịnh Nam vươn tay bưng lấy rồi thử một muỗng. Vậy mà hương vị anh nấu không tới nỗi tệ!

Cô hơi bất ngờ, "Anh nấu được canh này luôn sao?"

"Làm nhiều quen tay thôi." Cận Bùi Niên trả lời đơn giản.

Không ngờ câu này lại khiến Chu Thịnh Nam ngây ra một lúc, trong lòng cô dâng lên một tia tự trách, mấp máy môi nói: "Thật xin lỗi…"

Cận Bùi Niên cười cười, trấn an cô, "Không liên quan tới em đâu, là công ty cần xã giao tương đối nhiều."

Nói xong, anh lại dặn dò Chu Thịnh Nam ăn xong canh, sau đó cầm điện thoại ra ngoài, còn cô thì nặng nề xoa đầu rồi nằm lên giường.

https://thuviensach.vn

Không ngờ vừa mới nằm xuống, anh đã quay lại, ngủ bên cạnh cô.

Chu Thịnh Nam giật thót, kéo chăn qua phía mình. Cô sững người nhìn anh, đôi mắt lộ ra sự kinh ngạc.

Cận Bùi Niên nghiêng người nhìn cô, khẽ nói: “Em nghỉ ngơi cho tốt đi, anh chỉ muốn ở bên cạnh em thôi, không làm gì khác.”

Nỗi lo trong lòng Chu Thịnh Nam chậm rãi nén lại dưới bụng, sau đó chậm rãi khép mi.

Cận Bùi Niên vươn tay tắt đèn, xuyên qua bóng đêm ảm đạm, anh yên lặng nhìn cô, không hề lên tiếng.

Rất nhanh, tiếng hít thở đều đặn của Chu Thịnh Nam truyền đến, rõ là cô ngủ say rồi.

Cận Bùi Niên vươn tay kéo cô vào lòng, ban đầu Chu Thịnh Nam hơi kháng cự, nhưng khi ngửi được mùi hương quen thuộc, cô dần an tĩnh lại, tìm một tư thế thoải mái rồi vùi trong lòng anh, tiếp tục giấc ngủ của mình.

Chu Thịnh Nam ngủ một giấc rất sâu không hề mộng mị, hiếm khi thư giãn được như vậy.

…

Buổi sáng hôm sau, lúc tỉnh lại, cô thấy mình vẫn đang nằm trong lòng Cận Bùi Niên, đầu gối lên cánh tay của anh.

Nắng sớm phủ xuống gò má của anh, là sự khôi ngô ấm áp.

Cận Bùi Niên dần tỉnh lại, khẽ nhíu mày kêu đau một tiếng vì tê tay, sau đó

https://thuviensach.vn

thử động cánh tay vài lần.

Chu Thịnh Nam hơi quýnh lên, ôm chăn ngồi dậy, đưa mắt nhìn anh, “Anh, anh không sao chứ?”

Cận Bùi Niên cứng ngắc cử động tay mấy lần, sau đó nâng mắt nhìn cô, lại vươn cánh tay qua, “Hơi tê, hay là em xoa cho anh đi?”

Chu Thịnh Nam quay đầu không nhìn anh nữa, “Tối qua lúc em ngủ đâu có gối đầu lên tay của anh đâu.”

Cận Bùi Niên nín cười, “Ừm, là anh mặt dày vô sỉ, lén cho em gối đầu, là anh tự mình chuốc lấy khổ. Chỉ là… anh cam lòng.”

Gò má của cô hơi nóng lên, vẫn không nhìn anh như cũ, chỉ mím môi hỏi: “Anh… bao giờ anh đi?”

Tầm mắt của Cận Bùi Niên lập tức buông thõng bên mặt cô.

Ý cười của anh nhạt đi, im lặng một lát, anh hỏi: “Không phải tối hôm qua em đã nói sẽ không đuổi anh đi nữa sao? Vừa mới tối hôm qua thôi, em lại quên rồi?”

Chu Thịnh Nam lập tức giật mình, quay đầu nhìn anh.

Chẳng biết Cận Bùi Niên đã ngồi dậy từ lúc nào, bây giờ đang dựa lên đầu giường, sắc mặt của anh khi nhìn cô hơi băng lạnh mấy phần.

Biết là anh đã hiểu lầm, Chu Thịnh Nam khẽ than một tiếng rồi nghiêng người nằm vào lòng anh, giải thích: “Em không có ý đó, chỉ là chỗ em rất nhỏ, anh không định sẽ ở đây mãi đấy chứ?”

https://thuviensach.vn

Thấy Cận Bùi Niên không nói gì, cô nói tiếp: “Công việc thường ngày của em rất bận, đi sớm về trễ. Quay phim thêm một thời gian nữa có lẽ buổi tối cũng không về nhà, anh có nhà sao phải ở lại chỗ em đây? Vả lại gần đây anh đều dồn sức lực vào chuyện của em, ở công ty không có việc cần lo sao ạ?”

“Em không cần quan tâm những chuyện này đâu,” Cận Bùi Niên duỗi ngón tay nâng cằm cô lên, buộc cô ngẩng đầu nhìn mình, sắc mặt nghiêm túc, “Bây giờ em chính miệng nói cho anh biết, trong lòng em coi anh là gì nào?”

Chu Thịnh Nam kinh ngạc nhìn anh.

Cận Bùi Niên lại hỏi lần nữa, “Quan hệ giữa chúng ta bây giờ là gì? Anh muốn nghe chính miệng em nói, không muốn mập mờ suy đoán nữa.”

Vành tai của Chu Thịnh Nam nóng lên, lông mi rũ xuống, đôi môi mấp máp.

Cô xấu hổ lầm bầm, “Anh cảm thấy là quan hệ gì thì chính là quan hệ đó, còn ép hỏi em làm gì chứ?”

Cận Bùi Niên lập tức thu lại lạnh lùng trên mặt, bất ngờ cúi người ép cô xuống rồi hôn xuống môi cô một cái, “Nếu như anh xem em là người nắm tay mình sống nốt quãng đời còn lại, không phải là người bỏ anh đi nữa thì sao?”

“Nếu như anh nhất định phải cố chấp như vậy thì…” Chu Thịnh Nam vươn tay ôm anh, vùi mặt trong lòng anh, khẽ cong môi đáp: “Em cũng xem anh là người đó luôn!”

Trong mắt Cận Bùi Niên mang theo ý cười, anh ngửi hương tóc trong veo

https://thuviensach.vn

của cô, hài lòng nói nhỏ: “Em nói cho kỹ câu này đấy, nếu đổi ý thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.”

Chu Thịnh Nam ngoan ngoãn đáp lời, sau đó chần chừ một lát, lại nói: “Tạm thời em vẫn chưa thể kết hôn cùng anh được. Bệnh tình của mẹ em chưa khỏi, mà em còn thiếu người đại diện rất nhiều tiền nữa.”

Cận Bùi Niên xoa xoa gương mặt của cô, ánh mắt cưng chiều, chất giọng cũng dịu xuống, “Trước tiên anh sẽ giúp em trả tiền cho người đại diện trước, còn tiền chữa bệnh cho mẹ, anh sẽ giúp em.”

“Không được!” Chu Thịnh Nam không cần suy nghĩ đã quả quyết từ chối.

Đối diện với sắc mặt có hơi trầm xuống của Cận Bùi Niên, cô liền giải thích: “Ba mẹ anh vốn dĩ đã có thành kiến với em, nếu anh còn đối tốt với em như vậy, đến khi em gả vào nhà anh nhất định không thể ngẩng đầu lên được đâu.”

Cô lay nhẹ cánh tay của anh, giọng nói mềm mại mang theo mấy phần cầu xin, “Anh chừa cho em một chút mặt mũi trước ba mẹ, có được không ạ?”

Im lặng hồi lâu, Cận Bùi Niên gật đầu, “Được rồi, anh sẽ không giúp em vậy.”

Anh xoay người nằm xuống, nhìn chằm chằm trần nhà đến xuất thần, rất lâu sau cũng không nói gì.

Chu Thịnh Nam lại gần anh một chút, nâng mắt hỏi: “Anh giận à? Thật ra em có thể xoay sở được, bệnh tình của mẹ em đã tiến triển tốt rồi, có lẽ sang năm sẽ được xuất viện về nhà.”

“Về chuyện thiếu tiền Trang Tín, lương hiện tại của em cũng không thấp,

https://thuviensach.vn

chỉ cần cố gắng làm việc thì rất nhanh sẽ trả xong thôi ạ.”

Cận Bùi Niên nghiêng đầu nhìn cô.

Anh siết chặt bàn tay của cô mấy lần, trong mắt không giấu được thương yêu, “Anh không có giận, chỉ là anh cảm thấy trời cao đối xử với em không công bằng…”

Chu Thịnh Nam ôm lấy anh, cười nói: “Nhưng em lại thấy trời cao rất công bằng nha. Mặc kệ ông trời buộc em trải qua cái gì, nhưng ít nhất ông vẫn tặng anh cho em.”

https://thuviensach.vn

Chương 65: Phiên ngoại 15: Chuyện nhân vật phụ (10)

Edit: Xiao Yi.

Mấy ngày tiếp theo, trời đổ tuyết lớn, năm mới dần sang.

Lúc này, sắc trời còn chưa sáng hẳn, quang cảnh yên tĩnh, người của thành phố lớn vẫn còn ngủ say.

Một chiếc xe bảo mẫu [1] dừng ngay trước cửa biệt thự nào đó, không bao lâu sau, cổng lớn của biệt thự mở ra, người đi ra là một cô gái khoác áo lông màu trắng với mái tóc dài hơi cuộn sóng, xoã xuống sau lưng, khi cô cúi đầu che khuất một nửa gương mặt.

Có người tới mở cửa xe, cô chỉ thuận thế ngồi vào rồi ngáp một cái, vừa mệt vừa lười. Lúc lơ đễnh nghiêng đầu, cô chợt thấy bên cạnh còn có một người đàn ông khác đang ngồi.

Anh mặc áo len màu trắng kín cổ và khoác áo khoác đen dài màu đen bên ngoài, đôi chân dài của anh bắt chéo lại, lười biếng ngả lưng trên ghế. Dáng vẻ của anh rất khôi ngô, đường nét khuôn mặt điển trai, đuôi mắt đào hoa rất quyến rũ, nhìn qua không hề có ý cười mà chỉ có hứng thú đánh giá cô.

Cô gái khựng người một chút, nhắm mắt thêm ba giây rồi mở mắt ra, đôi mắt phượng trong veo nheo lại mấy lần. Sau khi xác định mình không hoa

https://thuviensach.vn

mắt, cô mới lười nhác rũ mi, cất giọng nhẹ nhàng nhưng ủ rũ, “Tiền bối Cố à, anh về nước hồi nào thế ạ?”

Trong lúc nói chuyện, cô còn giơ tay che miệng ngáp thêm một cái.

Cố Trí Dương liếc cô, “Quách Mậu Tuyết, tôi có nói cho em hai giờ khuya nay tôi xuống máy bay chưa?”

Quách Mậu Tuyết suy nghĩ rồi gật đầu, “Hình như có nói ạ.”

Cô mở mắt nhìn anh, như nhận ra cái gì, liền vội nói: “Anh sẽ không ghim em vì không tới sân bay đón anh đấy chứ? Em có một tiết mục thuộc chương trình giải trí, hai giờ mới xong, bây giờ còn định tới Hoành Điếm quay phim đây ạ. Tối qua tới giờ em mới ngủ được có hai tiếng.”

Quách Mậu Tuyết vừa xoè hai ngón tay cái ra lắc lắc trước mặt anh, vừa nhíu mày nói ra ấm ức của mình.

Cố Trí Dương bắt lại cái tay của cô, “Nói chung là hơn một tháng không gặp, anh vừa xuống máy bay đã chạy đến tìm em, còn phản ứng của em thì bình tĩnh như này hả?”

“…” Quách Mậu Tuyết khựng mấy giây.

Cô rút được tay về, cười nói: “Có thể là em nghỉ ngơi không đủ nên cách chào đón anh không đúng. Anh đợi em điều chỉnh một lát, thử lại lần nữa.”

Quách Mậu Tuyết ngoan ngoãn ngồi thẳng dậy rồi nhắm mắt lại lần nữa.

Nửa ngày sau, cô đảo mắt nhìn về phía này, đối diện với gương mặt đẹp trai đến hại người của Cố Trí Dương, cô giật mình thẳng lưng một chút, trong mắt lộ ra sự vui mừng, “Ô kìa! Tiền bối Cố, anh về khi nào thế ạ? Sao anh

https://thuviensach.vn

không nói cho em một tiếng để em đi đón anh?”

Cố Trí Dương: “…”

Quách Mậu Tuyết xáp lại, chằm chằm dò xét khuôn mặt của anh nửa ngày, nặn ra dáng vẻ không nỡ xa rời và thương yêu, “Tiền bối ơi, sao anh gầy thế này? Có phải công việc gần đây rất khổ không ạ?”

Khoé miệng của Cố Trí Dương giật giật hai lần, bị cô quay mòng mòng, rất nhanh tin là thật.

Quách Mậu Tuyết càng diễn càng xuất thần. Cô nhào vào lòng anh, ôm cổ của anh, “Tiền bối, hơn một tháng không gặp rồi, em rất nhớ anh đấy ạ.”

“… Đủ rồi bà nội nhỏ!” Cố Trí Dương bất đắc dĩ cười khẽ.

Anh ôm lấy cô, lòng bàn tay lướt qua gương mặt của cô, khoé môi cong lên, “Đùa thú vị không?”

Quách Mậu Tuyết hất cằm lên, cười tủm tỉm rồi hôn lên môi anh một cái, “Cũng tạm ạ, em tỉnh ngủ hơn rồi.”

Xuyên qua cửa sổ, cô nhìn ra bên ngoài, bỗng nhiên hỏi: “À mà sao anh lên xe em ngồi được thế? Không bị người khác nhìn thấy ạ?”

Cố Trí Dương đáp: “Lúc xuống máy bay anh không mặc bộ quần áo này, là đổi cái khác rồi.”

Quách Mậu Tuyết đảo mắt nhìn túi của anh, “Sao điện thoại của anh cứ sáng đèn vậy?”

Cô giúp anh lấy ra, là điện thoại của người đại diện gọi tới.

https://thuviensach.vn

“Sao anh không nghe máy?” Quách Mậu Tuyết ấn mở rồi bật loa ngoài.

Bên kia truyền đến giọng nói cực kỳ nhẫn nhịn của người đại diện, “Mến gửi, cậu đi tìm bé con nhà cậu có thể nói trước với tôi một tiếng không? Tốt xấu gì cũng phải để tôi chuẩn bị một chút chứ!”

“Chuyện của hai người không thể lộ ra ánh sáng vào lúc này được, cậu bất cẩn bị chó săn [2] để ý thì phải làm sao bây giờ? Đúng rồi, Tiểu Ngô nói cậu cuỗm áo khoác của tôi đi mặc rồi hả? ? ?”

Quách Mậu Tuyết đảo mắt qua áo khoác trên người anh một vòng.

Sắc mặt của Cố Trí Dương rất bình tĩnh, thấp giọng giải thích bên tai cô, “Áo khoác của anh ấy có mũ, tiện cho việc nguỵ trang.”

Trong điện thoại, người đại diện vẫn lải nhải không ngừng, tận tình khuyên bảo, thậm chí ngữ điệu càng về sau càng nhỏ nhẹ, “Anh giai, chín giờ sáng mai chúng ta có buổi họp báo, anh nhớ chưa ạ?”

Quách Mậu Tuyết muốn ói, run lẩy bẩy chỉ vào điện thoại, nhỏ giọng nói: “Anh giai, anh ấy bị anh bức điên rồi kìa!”

Giọng nói của cô rất nhẹ, hơi ấm phả lên vành tai của anh, có hơi ngứa ngáy.

Nhịp tim của Cố Trí Dương khựng lại một chút, nói vào điện thoại một tiếng ‘Biết rồi’, sau đó cúp máy. Anh đưa mắt nhìn cô, trong đồng tử loé ra thâm ý, “Em vừa nói gì, hửm?”

“Dạ?” Quách Mậu Tuyết nhớ lại, “Em vừa nói ‘anh gi…”

https://thuviensach.vn

Cô mím môi, đột nhiên ngậm miệng.

Cố Trí Dương chồm người qua, phủ kín môi cô, hôn sâu.

Quách Mậu Tuyết không dám cử động, sợ làm tài xế và trợ lý nghe được tiếng động bất thường này.

Cũng may, Cố Trí Dương không làm càn, rất nhanh đã buông cô ra. Anh đảo lòng bàn tay qua môi đỏ kiều diễm của cô, "Em chuyển đi hồi nào thế?"

Trước đây, lúc hai người vừa thành đôi đã tương đối dính chặt lấy nhau, Quách Mậu Tuyết ở chỗ anh, gần đây mới chuyển về.

Quách Mậu Tuyết níu lại quần áo bị anh làm nhăn rồi ngồi xuống, "Gần đây em bận việc quá, nếu như em thường xuyên ra vào chỗ anh lại khiến nó chẳng mấy chốc lộ ra ánh sáng đấy."

"Sắp tới anh không bận, có thể ở chỗ em."

"… Hôm qua có việc đột xuất nên em mới được về, bình thường vẫn ở khách sạn cùng người của đoàn làm phim thôi ạ." Quách Mậu Tuyết vỗ vỗ gương mặt có hơi nóng của mình.

Cô cởi áo lông trên người xuống, lúc này mới cảm thấy dễ chịu hơn.

Cố Trí Dương cười cười, không tiếp tục nói chuyện này nữa, vươn tay kéo cô qua, "Muốn nói với em một chuyện nghiêm túc này."

"Dạ?"

Cố Trí Dương: "Em biết Chu Thịnh Nam không?"

https://thuviensach.vn

Quách Mậu Tuyết hồi tưởng một chút, “Anh nói người mẫu nổi tiếng trên trang bìa tạp chí ấy ạ? Hình như chị ấy là diễn viên khách mời cùng bộ phim lần này của em, nhân vật là chị gái cùng cha khác mẹ với em. Chỉ là chị ấy tựa hồ rất bận, ở đoàn làm phim em cũng không gặp mấy lần.”

“Hắn là hôm nay chị ấy đã ở đó rồi.” Cố Trí Dương nói: “Dường như kinh tế của chị ấy gặp khó khăn nên mới thử bước vào giới diễn xuất. Nhưng chị ấy không có kỹ năng diễn như người được đào tạo chính quy, đây là bộ phim đầu tiên chị ấy nhận vai. Có thể chị ấy sẽ gặp khó khăn, em ở đoàn làm phim hãy quan tâm chị ấy một chút.”

Quách Mậu Tuyết nhướn mày rất nhẹ, không nói câu nào.

Cố Trí Dương cười khẽ thành tiếng, giải thích: “Bạn trai của chị ấy là Cận Bùi Niên. Anh ấy tìm anh nhờ vả mấy câu, chị ấy muốn tự lực cánh sinh, sợ rằng sẽ làm mệt chính mình.”

Quách Mậu Tuyết suy nghĩ, “Là Tổng giám đốc Cận của xí nghiệp Cận thị đó sao? Hai người rất thân nhau ạ?”

Cô biết hầu hết bạn bè của Cố Trí Dương, nhưng lại không có nhiều ấn tượng với người này.

Cố Trí Dương nói: “Quan hệ bạn bè của anh tuy rộng nhưng phần lớn đều là xã giao thôi. Cận Bùi Niên không tính là quen, chỉ là anh ấy và anh họ là bạn cùng phòng ký túc thời Đại học, mà Chu Thịnh Nam cũng là bạn cùng phòng với Tần Noãn nữa.”

“Thì ra là thế!” Quách Mậu Tuyết giơ ngón tay ra hiệu OK, nhận lời chuyện anh vừa nói.

https://thuviensach.vn

“Đúng rồi,” Đột nhiên, cô nhớ ra cái gì, liền hỏi: “Hai ngày trước em rảnh, không có làm gì nên xem Weibo của anh thử. Sau đó phát hiện mấy chỗ, anh giải thích chút đi?”

Cố Trí Dương nghi hoặc nhìn cô.

Quách Mậu Tuyết mở điện thoại ra, vào một trạng thái Weibo của Cố Trí Dương rồi chỉ cho anh nhìn, “Câu này:

Tim tôi nguyện hướng về minh nguyệt,

Minh nguyệt lại hướng về nơi xa.”

“Lúc ấy em mới học cấp ba, tuy không theo đuổi ngôi sao là anh nhưng vẫn mơ hồ nhớ rõ chuyện trạng thái Weibo này của anh đã dấy lên một làn sóng thì phải?”

Cô lại chỉ vào dòng trạng thái khác, “Ngay sau đó, anh đã đăng trạng thái này, giải thích nó chỉ là lời kịch. Nhưng em đã điều tra rồi, phát hiện tất cả vai diễn của anh làm gì có câu thoại này?”

“Điều tra rồi phát hiện được?” Cố Trí Dương chợt buồn cười, xoa bóp mặt cô, “Sao em rảnh thế? Còn tra hết câu thoại mấy năm nay của anh cơ à?”

“Anh đừng có cười đùa tí tởn với em, em đang nói chuyện nghiêm túc với anh đó.” Quách Mậu Tuyết giật tay anh xuống, nâng mắt hỏi:

“Nếu đã không phải câu thoại thì anh có thể giải thích cho em một chút, ‘minh nguyệt’ là ai, ‘nơi xa’ là ai không hả?”

Cố Trí Dương: “…”

https://thuviensach.vn

Quách Mậu Tuyết đánh vào bả vai của anh, quan sát sắc mặt của anh, “Sao không nói gì?”

Cố Trí Dương bất đắc dĩ chỉ vào lịch năm hiện tại, “Em xem đi, bây giờ cách khi đó bao nhiêu năm rồi?”

Quách Mậu Tuyết đưa mắt nhìn rồi đường hoàng nói: “Có lâu lắm đâu? Hơn mười năm một chút à?”

“…” Đúng là giáo dục phải cùng đẳng cấp mới nói chuyện được.

Cố Trí Dương lấy điện thoại ra, tìm hai trạng thái Weibo năm xưa rồi xoá đi trước mặt cô.

Đối diện với ánh mắt kinh ngạc của Quách Mậu Tuyết, anh xoa xoa gương mặt cô, nói: “Giải thích của anh chính là: anh cực kỳ yêu em.”

Sau đó, Cố Trí Dương ôm cô vào lòng, trao cô một cái hôn sâu.

Mười năm trước, Cố Ngôn Thanh đã nói anh cứ nhìn về phía trước, sẽ có một cô gái thích hợp hơn đang chờ anh. Khi ấy, anh rất xem thường câu này, cho rằng Cố Ngôn Thanh được nước còn khoe mẽ.

Mấy câu này cùng lắm xuất phát từ sự thương hại của người thắng cuộc mà thôi!

Nhưng mà…

Năm tháng trôi qua như nước chảy sông dài, tất cả những chuyện lẫn người quan trọng của anh năm đó, vô thức trở thành gió thoảng mây bay.

Chỉ cần con người không dậm chân tại quá khứ mà ưỡn ngực tiến về phía

https://thuviensach.vn

trước, không cần quá mức cố gắng. Đôi khi, chỉ cần nâng mắt một cái hay quay đầu nhìn lại, ta chợt có được hạnh phúc dành riêng cho mình.

…

Lúc Quách Mậu Tuyết tới đoàn làm phim, trời còn chưa sáng, nhưng đạo diễn đã bấm máy quay phim rồi.

Quách Mậu Tuyết lại gần, lập tức nghe thấy tiếng gào thét của đạo diễn, "Đúng là tôi không nói được trình độ diễn xuất của các cô tốt đến đâu, nhưng đừng có gây trở ngại chứ?"

"Vẻ mặt và cử chỉ khi nói chuyện lẫn tay chân đều cứng ngắc thế này khác gì con rối đâu? Được rồi được rồi, tự mình xem lại một chút đi!"

Bên cạnh còn có người nhỏ giọng móc mỉa: "Đây là lần thứ mấy rồi? Sao còn chưa được đạo diễn thông qua vậy? Đúng là người mẫu chỉ có dáng người và gương mặt là nhìn nổi thôi."

Chu Thịnh Nam đỏ mắt đi qua, tiếng móc mỉa của mọi người tuy dần dừng lại nhưng vẫn truyền đến tai cô, nhất thời khiến cô khó kìm được xấu hổ.

Quách Mậu Tuyết đi qua, bộ phim lấy bối cảnh dân quốc cũ, lúc này Chu Thịnh Nam đang mặc một bộ sườn xám đơn bạc, dáng người tốt vô cùng, khí chất bình thường cũng đạt, rất có thần thái của phụ nữ Giang Nam.

Hốc mắt của Chu Thịnh Nam đỏ lên càng tăng thêm mấy phần động lòng người.

Quách Mậu Tuyết đi qua, cười nói: "Ngày đầu tiên mà chị căng thẳng như thế rồi, bình ổn tâm trạng lại đi, không sao đâu ạ. Lúc em còn là người mới cũng hay bị chửi á."

https://thuviensach.vn

Mấy năm nay của Chu Thịnh Nam vốn thuận buồm xuôi gió, ở giới thời trang cũng có tên tuổi, rất lâu rồi chưa từng ấm ức như vậy. Cho nên lúc này, Chu Thịnh Nam không ngẩng đầu lên nổi, mi mắt ẩm ướt vẫn luôn rũ xuống.

Bất ngờ nghe thấy giọng nói dịu dàng trấn an mình, cô giật mình ngẩng đầu dậy, lập tức nhìn thấy một cô gái cực kỳ xinh đẹp. Cô gái nọ đang ôn hoà nhìn mình, mỉm cười nhẹ nhàng, từng cái giơ tay nhấc chân đều mang theo khí chất ưu nhã.

Bằng dáng vẻ vừa đơn thuần vừa ngọt ngào và kỹ năng diễn xuất nhập thần của mình, mấy năm qua Quách Mậu Tuyết trở thành hoa đán [3] nổi danh từ Nam ra Bắc, fan hâm mộ trên Weibo vượt ngưỡng trăm triệu người, Chu Thịnh Nam biết Quách Mậu Tuyết, chỉ là cô nàng đột nhiên chủ động an ủi làm cô có hơi bất ngờ.

Quách Mậu Tuyết cởi áo lông màu trắng trên người xuống cho Chu Thịnh Nam, “Trời đang rất lạnh đấy ạ, trước tiên mặc ấm một chút, em phải đi trang điểm rồi.”

Chu Thịnh Nam sững người nhận lấy áo khoác cô nàng đưa cho. Cô còn chưa kịp nói gì thì cô nàng đã bị nhóm người khác vây quanh rời đi mất rồi.

Trợ lý đưa thêm áo khoác qua, lại đưa thêm cốc nước nóng cho cô sưởi ấm tay, cất giọng an ủi: “Chị Nam đừng nhụt chí nhé, khác nghề như cách núi cách sông vậy, dù sao sớm muộn gì chuyện này cũng tới.”

“Chỉ là đạo diễn này nổi tiếng hà khắc, thật ra ông ấy đối với ai cũng vậy, đối với vị tai to mặt lớn Quách Mậu Tuyết này cũng thế thôi ạ. Chị nhìn nam diễn viên chính Trần Dự kia đi, cũng là tiểu thịt tươi [4] đang hot trong giới giải trí, không phải cũng bị đạo diễn mắng rất thảm sao ạ?”

https://thuviensach.vn

Chu Thịnh Nam đặt cốc nước xuống chỗ ngồi nghỉ, cười với trợ lý, “Chị không sao, cậu không cần ở đây hầu chị đâu. Nếu cậu bận thì cứ đi trước đi, tự chị chỉnh đốn lại một chút.”

Trợ lý đáp lời, sau đó rời đi, Chu Thịnh Nam tiếp tục nghiên cứu kịch bản.

Đúng là cô đã luyện tập rất tốt ở nhà, vốn dĩ có chút tự tin nhưng lại không ngờ xảy ra chuyện này, mới hôm đầu diễn đã bị mắng như vậy.

Chu Thịnh Nam thở dài, có hơi đau đầu.

Cô đưa mắt nhìn xem cảnh diễn bên kia, Quách Mậu Tuyết đã thay trang phục diễn xong, lúc này là phân cảnh của cô nàng, người vây quanh xem không ít.

Là phân cảnh rơi lệ mà khiêu vũ giữa đống tuyết, nhất định rất khó, nhưng Quách Mậu Tuyết nắm tâm lý rất tốt, từng động tác đều vô cùng kiều diễm, như có như không bật ra cảm xúc đau thương.

Xung quanh có không ít fan hâm mộ của Quách Mậu Tuyết, luôn miệng khen ngợi. Chu Thịnh Nam nghe thấy hai cô gái bên cạnh đang xì xào bàn tán:

“Quách Mậu Tuyết đúng là tiên nữ mà! Phân cảnh này đẹp quá luôn, kỹ thuật diễn cũng tuyệt vời nữa!”

“Đúng nha, không hổ danh là người do một tay ảnh đế [5] đào tạo, trong giới giải trí này không có nhiều diễn viên có được cấp bậc như cô ấy đâu.”

“Nhắc tới chuyện này mới nhớ, quan hệ giữa cô ấy và Cố Trí Dương là như nào nhỉ? Mình cảm thấy Cố Trí Dương đối với cô ấy như chỗ dựa vững

https://thuviensach.vn

chắc luôn, chiều đến như thế, thật sự chỉ là quan hệ anh em trong nghề thôi sao?”

“Ai mà biết được, chỉ là chủ đề này không thể nói. Mặc dù fan ghép đôi họ vẫn có nhưng fan hâm mộ của Cố Trí Dương hơi cuồng, không thích thần tượng nhà mình bó buộc bên Quách Mậu Tuyết nên thường xuyên xâu xé tới đầu rơi máu chảy. Chuyện đã như vậy hẳn là họ không thành đôi đâu.”

“Từ khi theo nghề diễn, Quách Mậu Tuyết vẫn luôn thuận buồm xuôi gió, tài nguyên tốt liên tục không ngừng, còn không phải do Cố Trí Dương cho sao? Mình cảm thấy người sáng suốt đều nhìn ra được Cố Trí Dương không có bất kỳ giới hạn cưng chiều nào với cô ấy cả. Nếu như họ có tình cảm thật, fan hâm mộ của Cố Trí Dương ghét cũng vô dụng thôi, ai bảo Quách Mậu Tuyết là người trong lòng của thần tượng nhà họ làm chi?”

“Nhưng mình phải nói thật, mình cảm thấy họ xứng đôi cực luôn. Nếu như họ đóng cặp trong một bộ phim nhất định sẽ có siêu nhiều người quan tâm, không chừng sẽ tạo ra thêm một làn sóng fan ghép đôi họ nữa đó.”

…

Sau khi diễn xong, Quách Mậu Tuyết đi qua, Chu Thịnh Nam liền trả áo khoác lông lại cho cô, “Cảm ơn.”

Quách Mậu Tuyết nhận lấy rồi khoác lên người, không hề tỏ ra kiêu ngạo, thay vào đó là cùng Chu Thịnh Nam tới khu nghỉ để ngồi, “Chị điều chỉnh tâm trạng sao rồi?”

Chu Thịnh Nam mím môi, “Cũng tạm ổn thôi.”

Quách Mậu Tuyết nói: “Thật ra em cảm thấy chị hơi căng thẳng quá thôi ạ, tính của đạo diễn lại hơi nóng, cho nên ông ấy phê bình chị liền khiến chị

https://thuviensach.vn

căng thẳng hơn.”

Chu Thịnh Nam ngạc nhiên, có hơi không hiểu thiện ý này.

Quách Mậu Tuyết cười, giải thích: “Trong phim, chị là chị của em, giữa chúng ta cũng không phải đối thủ, cho nên em muốn giữ gìn mối quan hệ này, sẽ tiện hơn rất nhiều ạ. Đây là thói quen nhiều năm của em rồi.”

Dứt lời, Quách Mậu Tuyết cầm kịch bản lên đọc một chút rồi ngẩng đầu nói: “Lại đây, chị em mình diễn thử một lát.”

Quách Mậu Tuyết rất ôn hoà, thi thoảng còn hướng dẫn vài chỗ, Chu Thịnh Nam dần tìm được cảm giác diễn, phân cảnh buổi chiều cũng theo đó mà tốt hơn so với buổi sáng. Sắc mặt đen xì của đạo diễn cuối cùng cũng có được mấy phần hoà hoãn, tuy không thể nói là rất hài lòng nhưng ít ra, ông không còn nổi trận lôi đình nữa.

Quách Mậu Tuyết còn có một phân cảnh quay đêm, lúc quay xong thì phát hiện Chu Thịnh Nam vẫn đang chờ mình, lập tức có hơi kinh ngạc, “Sao chị không về nghỉ sớm đi ạ?”

Chu Thịnh Nam cười cười, đưa áo khoác cho cô nàng rồi nói: “Hôm nay chị vẫn chưa kịp cảm ơn em. Nghe mọi người nói em sẽ ở khách sạn nên ở lại chờ một chút, tiện thể xem em diễn xuất đặng học hỏi kinh nghiệm.”

Quách Mậu Tuyết nói ‘cảm ơn’ rồi khoác áo lên người, sau đó mời Chu Thịnh Nam cùng nhau ngồi xe về khách sạn.

Quách Mậu Tuyết xem như dễ thân, Chu Thịnh Nam cũng dễ gần với mọi người bên ngoài, cho nên sau hai ngày chung đụng, họ rất nhanh quen biết lẫn nhau, còn cùng nhau cười cười nói nói, giải toả mệt mỏi và buồn bực trên đường trở về.

https://thuviensach.vn

Chu Thịnh Nam ở phòng khách sạn tầng 7, Quách Mậu Tuyết ở tầng 12, sau khi hai người tạm biệt trong thang máy, Chu Thịnh Nam lê tấm thân mỏi mệt về phòng.

Lúc mở cửa vào, cô bất ngờ ngửi thấy mùi hương nồng đậm, kinh ngạc quay đầu, cô nhìn thấy Cận Bùi Niên đang đứng cách mình không xa.

Chu Thịnh Nam liền giật mình, nhanh chóng đóng cửa phòng lại, nhìn anh chằm chằm, “Anh… Sao anh lại ở đây?”

Cận Bùi Niên đi tới, xoa xoa mặt cô, khoé môi cong lên, nhẹ giọng hỏi: “Về muộn thế này, em có mệt không?”

“Vẫn ổn ạ,” Chu Thịnh Nam cười nói: “Em vừa có được một người bạn mới, hôm nay là ngày đầu tiên em diễn xuất, nếu như không có em ấy, chắc là em bị mắng rất thảm.”

Nhắc tới chuyện này, trong lòng Chu Thịnh Nam rất biết ơn, lại có chút phấn khởi, “Anh có biết người đó là ai không nào?”

Suy tư một lát, Cận Bùi Niên lắc đầu, hỏi lại: “Ai thế?”

Chu Thịnh Nam đáp: “Chính là nữ diễn viên chính trong bộ phim lần này đấy ạ, là Quách Mậu Tuyết liên tục nhiều năm nhận giải Nữ chính được yêu thích nhất. Trước đây em học diễn xuất đã xem qua rất nhiều bộ phim của em ấy.”

Trong mắt cô như toả ra ánh sáng.

Chu Thịnh Nam cong môi cười, khó diễn tả được sự vui vẻ lúc này, “Em không ngờ con người em ấy lại tốt như vậy, còn giúp đỡ em trong khi diễn

https://thuviensach.vn

nữa cơ.”

“Có lẽ vì em khiến mọi người quý mến đấy.” Cận Bùi Niên bóp bóp mặt cô, hôn xuống trán cô một cái rồi cười nói: “Đã rất muộn rồi, anh có nhờ người nấu canh cho em, uống xong thì nghỉ ngơi sớm chút nào.”

https://thuviensach.vn

Chương 66: Phiên ngoại 16: Chuyện nhân vật phụ (11)

Edit: Xiao Yi.

Trong lúc Chu Thịnh Nam ăn canh, Cận Bùi Niên ngồi trên ghế salon bên cạnh cô, thuận tay mở sổ ghi chép ra để xử lý một chút công việc.

Chu Thịnh Nam hiếm khi nhìn thấy anh làm việc, thi thoảng cô ngẩng đầu nhìn anh, cảm thấy khi anh làm việc nghiêm túc thật khác với ngày thường. Giống như thuở cấp ba ấy, lúc anh tập trung học hành, cực kỳ có sức hấp dẫn…

Đã rất lâu rồi, Chu Thịnh Nam chưa từng yên lặng ngắm anh thế này.

Thời còn cấp ba, thành tích của cô rất bình thường nhưng lại thích nhất là cầm đề tới nhờ Cận Bùi Niên giảng trong lúc anh học. Anh rất chuyên tâm giảng cho cô nhưng cô lại không nghe lọt chữ nào, chỉ cảm thấy chất giọng của anh rất là dễ nghe, còn nói anh giảng lại lần nữa.

Có đôi khi, Cận Bùi Niên phát hiện ra cô đang trêu mình, lập tức anh sẽ xụ mặt, ra vẻ nghiêm túc bắt cô tập trung nghe giảng.

Khi còn cấp ba, đối với cô mà nói thì Cận Bùi Niên chính là đấng cứu thế, anh vì cô dựng lên một khoảng trời, anh là chỗ dựa duy nhất của cô, cho nên cô sợ nhất là khi anh giận. Mỗi lần anh nghiêm khắc là cô liền ngoan

https://thuviensach.vn

ngoãn ngay, cực kỳ nghe lời.

Đó cũng là hồi ức mà Chu Thịnh Nam sợ nhất trong mấy năm qua…

Nhớ lại quá khứ tươi đẹp rồi đối diện với hiện thực không có anh bên cạnh khi bất lực và khổ sở nhất, cô lại cảm thấy những chuyện cũ ngọt ngào ấy đều trở thành đắng cay.

Xưa nay cô cũng chưa hề nghĩ đến hai người họ có thể kiên trì đến tận bây giờ, một lần nữa trở về bên nhau.

Thời gian yên ắng trôi qua, Chu Thịnh Nam chống cằm ngắm anh, ánh mắt mê ly, khoé môi cong nhẹ thành nụ cười yếu ớt.

Cả người Cận Bùi Niên sớm đã mất tự nhiên, cuối cùng anh gấp sổ ghi chép lại, ngẩng đầu nhìn cô, ngữ điệu vừa bất đắc dĩ vừa dung túng, “Em ngắm đã chưa?”

Sau đó, anh lại vỗ chỗ trống bên cạnh mình, “Muốn ngồi gần anh một chút không? Nhìn cho kỹ hơn này.”

“…” Chu Thịnh Nam hoàn hồn, vội cầm muỗng múc canh lên miệng, lại chợt phát hiện ra canh đã nguội.

Cô đẩy bát canh qua một bên rồi mất tự nhiên đứng dậy, “Em đi rửa mặt đây, anh làm việc tiếp đi ạ.”

Cận Bùi Niên đã xong việc, lúc này đặt máy tính xuống rồi tới giường, thuận tay cầm lấy một quyển sách trên tủ đầu giường mà anh đã đọc qua.

Lúc đi ra, Chu Thịnh Nam thấy anh đã nằm lên giường thì có hơi khựng lại.

https://thuviensach.vn

Gần đây hai người luôn ngủ cùng nhau vào buổi tối, tuy vẫn không làm gì vượt qua ranh giới nhưng mà… Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, đúng không?

Cô bất động tại chỗ, Cận Bùi Niên đặt sách xuống rồi ngẩng đầu qua nhìn, "Em đứng đó làm gì thế? Sao không đi ngủ?"

Chỉ trong thoáng chốc, Chu Thịnh Nam cảm tưởng như hai người đã kết hôn, ảo giác như họ là cặp vợ chồng già…

Khuôn mặt của cô không nhịn được đỏ lên, cô mím môi nói: "Anh… gần đây sao anh luôn ngủ ở chỗ em vậy? Chỗ này cách công ty nhà anh rất xa, đi đi về về thế này rất mệt đấy."

Nói xong, cô còn ra vẻ bình tĩnh mà cầm kịch bản rồi ngồi xuống giường, ngay bên cạnh anh, nhưng lại cố gắng cách ra một khoảng, sau đó vùi đầu nghiên cứu kịch bản.

Cận Bùi Niên đảo mắt nhìn cô, "Có thể nhìn thấy em mỗi ngày, dù có mệt anh cũng cam lòng."

Anh cúi người đến hôn lên mặt cô, "Nếu không làm như vậy sao có thể bù lại những thiếu thốn của mấy năm nay đây?"

Cả người Chu Thịnh Nam khẽ run lên, nhất thời không biết trả lời cái gì. Cô tiếp tục bình tĩnh nghiên cứu kịch bản, "À, thế anh đi ngủ trước đi. Em có thói quen xem lại lời thoại trước khi ngủ một chút, vì mỗi lần căng thẳng khi diễn, em dễ quên mất thoại lắm ạ."

Nói xong, cô vờ như tập trung nghiên cứu kịch bản, không nói chuyện với anh nữa.

https://thuviensach.vn

Cận Bùi Niên không quấy rầy cô, chỉ tiếp tục đọc quyển sách trên tay, không có biểu hiện nào là bản thân sẽ đi ngủ trước.

Quả thật hôm nay Chu Thịnh Nam rất mệt, nhưng còn có thể chịu được. Chỉ là học thuộc lời thoại mấy lần cho xong, cô lại cảm thấy bối rối.

Thấy Cận Bùi Niên vẫn luôn bên cạnh mình, cuối cùng cô đành đặt kịch bản xuống rồi ngáp một cái, "Em xong việc rồi, anh đừng thức đêm."

Cận Bùi Niên nhận lấy kịch bản của cô rồi đặt lên tủ đầu giường, cất giọng ôn hoà, "Ừ, em ngủ đi."

Thấy cô nằm xuống, anh đắp chăn cho cô rồi tắt đèn, sau đó ôm cô vào lòng.

Ôm cơ thể vừa mềm vừa thơm của cô vào lòng, cả người của Cận Bùi Niên vô thức nóng lên, nhưng anh không hề làm gì, chỉ yên lặng ôm cô.

Chu Thịnh Nam vùi mặt trong lòng anh, cảm nhận được nhịp tim vững chắc của anh càng lúc càng nhanh, mà hơi thở của anh rơi trên đầu cô cũng từng chút nặng đi…

Cô cựa quậy trong lòng anh mấy lần, cả người anh cứng đờ, lập tức ôm cô chặt hơn nữa.

Chu Thịnh Nam ngẩng đầu nhìn anh, yên lặng một lát, cô khẽ hỏi: "Anh về nhà mình không phải tốt hơn sao? Nhất định phải tới chỗ em chịu khổ thế này…"

Cận Bùi Niên cúi đầu hôn cô một cái, cười khẽ: "Sự 'khó chịu' này cũng là một loại vui vẻ, em không hiểu đâu."

https://thuviensach.vn

Chu Thịnh Nam: "…"

Cận Bùi Niên vỗ nhẹ bả vai của cô, ấm giọng dỗ dành, "Anh biết em mệt rồi, ngủ nhanh đi, anh sẽ không chạm vào em đâu."

Trong lòng như có dòng nước ấm chảy qua, Chu Thịnh Nam ngoan ngoãn nằm yên, cô cong môi cười, vòng tay qua thắt lưng của anh rồi dần nhắm mắt ngủ.

Cô ngủ rất nhanh, không bao lâu đã mơ đẹp rồi, hơi thở vừa nhẹ vừa đều.

Cận Bùi Niên kìm lại xao động trong tim. Anh thở dài một tiếng rồi nhẹ vén chăn lên, sau đó đứng dậy đi vào phòng tắm.

…

Nhờ có Quách Mậu Tuyết đã giúp đỡ nhiều ở đoàn phim, Chu Thịnh Nam dễ diễn hơn rất nhiều, dần dần cũng có vài mối quan hệ mới.

Chiều hôm đó, hai người không có phân cảnh liền nói chuyện phiếm, chủ đề là hoàn cảnh bây giờ của Chu Thịnh Nam.

Biết cô thiếu tiền, Quách Mậu Tuyết đề nghị: "Thật ra đối với nghề diễn này mà nói, người không xuất thân chính quy hẳn là cố gắng rất nhiều năm mới có được một chút danh tiếng."

"Em cảm thấy phẩm chất của chị rất tốt, so với vai diễn khách mời nhỏ trong bộ phim này, chi bằng chị tham gia chương trình giải trí nhiều chút thì hơn? Nói không chừng có thể bén duyên, tài nguyên từ nhiên sẽ tìm đến chị đấy ạ, có thể xem là một con đường nhanh hơn."

Nhắc tới chuyện này, Quách Mậu Tuyết đột nhiên nói tiếp: "Đúng rồi, tiền

https://thuviensach.vn

bối của em có một người bạn là đạo diễn, năm sau hình như định ra một chương trình giải trí về thám hiểm, đang tìm khách mời cố định đấy ạ.”

“Em thấy chị vốn nổi tiếng trong giới thời trang, hẳn là hợp yêu cầu của ông ấy. Trùng hợp phân cảnh của chị sẽ kết thúc vào năm sau rồi, nếu chị có thời gian thì sang năm em có thể nhờ tiền bối của em giới thiệu đạo diễn ấy cho chị.”

Chu Thịnh Nam nghe xong, có hơi không tự tin, “Thật ra con người chị không mấy hài hước, có phải hơi không hợp rồi không?”

“Không có đâu ạ, chị yên tâm đi. Chị có thể chịu khổ, có can đảm thử sức, lại có dẻo dai, thám hiểm hẳn là thích hợp với chị.” Quách Mậu Tuyết nói: “Thật ra bây giờ bản chất của loại chương trình giải trí đều có thể thu hút sự chú ý.”

“Chị thể hiện ưu điểm của mình trước mọi người, ai hợp tính tự nhiên sẽ thích chị thôi. Nếu chị đồng ý thử sức, em trở về sẽ nói với tiền bối của em một tiếng. Có anh ấy ra mặt giúp đỡ, đoán chừng chị sẽ được chọn.”

“Cảm ơn em.” Đột nhiên Chu Thịnh Nam không biết nói gì cho phải, cảm giác như có một miếng bánh ngon từ trên trời rơi xuống, rất không chân thực.

Quách Mậu Tuyết cười, vỗ tay của cô, “Quan trọng là danh tiếng của chị vốn tốt nên trùng hợp đủ yêu cầu thôi ạ. Với em thì chỉ là thuận tay giúp đỡ, không khó khăn gì, chị không phải để trong lòng.”

Lúc này, có người đi tới truyền lời của đạo diễn nói muốn tìm Chu Thịnh Nam. Cô liền đáp lời rồi đứng dậy tạm biệt Quách Mậu Tuyết, sau đó nhanh chóng chạy đi.

https://thuviensach.vn

Quách Mậu Tuyết vẫn ngồi yên tại chỗ, lười nhác dựa lưng trên ghế như cũ.

Chỗ này vắng vẻ, gió lạnh thổi mạnh, Quách Mậu Tuyết vô thức gấp áo mình lại, miệng hít một hơi lạnh.

Đằng xa có một đôi nam nữ đang sóng vai đi về phía này, dáng vẻ cả hai đều xuất chúng, một người anh tuấn lạnh lùng, một người xinh đẹp động lòng. Cô gái mặc áo lông màu đỏ, giữa trời tuyết trắng mênh mông rất thu hút ánh nhìn của mọi người.

Quách Mậu Tuyết lơ đãng nhìn sang, hai mắt sáng lên, đứng dậy chạy tới, sau đó vươn tay xoa bóp gương mặt của cô gái kia, “Sao hai đứa lại tới đây?”

“Ngày mai tụi em về nhà, mẹ nói chị năm nay không về ăn Tết được nên bảo em qua thăm chị một chút.”

Quách Mậu Tuyết bĩu môi, “Thì ra là do mẹ bảo, chị đã nói mà, cái người vô lương tâm như em sao có thể tốt bụng tới thăm chị được chứ?”

Một cơn gió lạnh thổi tới, Quách Mậu Tuyết run lên một chút, kéo áo lông che kín người nhưng vẫn có luồng gió tạt qua cơ thể.

Cô gái kia nhìn Quách Mậu Tuyết một cái rồi cởi nón trên đầu mình xuống, đội lên đầu Quách Mậu Tuyết, sau đó lại cởi khăn quàng cổ rồi quàng lên cho cô, “Ở đoàn làm phim mà chị còn chịu đựng như thế. Lúc đầu chị thông minh lắm mà? Sao lại yêu đương thành âm số IQ vậy? Hoá đần nhanh quá!”

“…” Nhìn động tác đang quàng khăn cổ cho mình của cô gái và lời nói từ miệng cô nàng, khoé miệng của Quách Mậu Tuyết giật giật hai cái, cảm

https://thuviensach.vn

động trong lòng không còn sót lại chút gì.

Quách Mậu Tuyết trừng mắt nhìn người đàn ông vẫn không lên tiếng bên cạnh, “Mục Lăng Thành, chị đếm tới ba, nếu cậu không hốt con bé đi thì chúng ta tuyệt giao!”

Mục Lăng Thành không để ý tới Quách Mậu Tuyết, chỉ nhìn đồng hồ rồi ôn hoà nhìn cô gái bên cạnh, “Đúng là mình thật sự phải đi rồi.”

Cô gái gật đầu, vỗ vai Quách Mậu Tuyết, “Chị muốn mua gì thì nhắn Wechat cho em. Sang năm bao giờ về thành phố C, em sẽ mua cho chị.”

Quách Mậu Tuyết không quậy nữa, lưu luyến không rời ôm cô gái một cái, “Trên đường về nhà nhớ cẩn thận nhé, em ở nước ngoài lâu như thế, khó lắm mới về nhà thì ở lại ăn Tết với mẹ lâu một chút.”

Cô gái đáp lời rồi khoác tay Mục Lăng Thành rời đi.

Quách Mậu Tuyết nhìn theo bóng lưng của hai người, sau đó cúi đầu nhìn khăn quàng cổ trên cổ mình. Cô nhếch miệng cười, trong lòng ấm lên không ít.

Chớ hề phát hiện ra có một người đàn ông cao ráo đi tới, vẫn đang im lặng đứng sau lưng cô.

Anh khoác áo lông màu đen, đầu đội mũ lưỡi trai, mặt đeo khẩu trang và kính râm, từ đầu tới chân đều là một màu đen tuyệt đối, cả người được bịt rất kỹ.

Anh vươn tay nhét một ly trà sữa vào tay Quách Mậu Tuyết.

Ấm nóng tràn ra lòng bàn tay, Quách Mậu Tuyết quay đầu, nhìn anh chằm

https://thuviensach.vn

chằm.

Anh nhìn hai người trước mặt, hỏi: “Ai tới thăm em vậy?”

Quách Mậu Tuyết cười, “Là Tưởng Nam Khanh, em gái cùng mẹ khác ba của em. Sau khi tốt nghiệp Đại học thì đi Ý, năm nay con bé vừa về nước thôi ạ.”

Nói xong, cô nhìn xung quanh một chút rồi nhỏ giọng hỏi: “Sao anh cũng tới đây thế?”

Chất giọng của anh mang theo ý cười, tuy lười nhác nhưng cực kỳ êm tai, “Không chào đón anh à?”

Quách Mậu Tuyết ôm ly trà sữa trong tay, nháy mắt mấy lần, “Nào dám nào dám? Chỉ là phiền tới ngôi sao lớn phải mua trà sữa cho em làm em bất ngờ được quan tâm nên bị doạ sợ đấy ạ.”

Dứt lời, cô đi tới ngồi xuống ghế nghỉ bên cạnh, Cố Trí Dương đi theo, cũng ngồi xuống bên cạnh cô, “Năm nay em không về quê thì giao thừa anh tới đón em nhé?”

Quách Mậu Tuyết cười ngọt ngào, “Được ạ.”

“Đúng rồi,” Cô nói tiếp: “Trước đây anh nói có một chương trình giải trí ấy, chị Thịnh Nam nhận lời rồi.”

Cố Trí Dương gật đầu, “Vậy thì tốt.”

Quách Mậu Tuyết có hơi khó hiểu, “Cận Bùi Niên đầu tư vào phim của anh đạo diễn coi như là đổi một tài nguyên tốt cho chị Thịnh Nam, nâng đỡ chị ấy rồi.”

https://thuviensach.vn

“Anh nói xem, nhà họ Cận dù sao cũng là nhà có quyền thế hàng đầu, nếu đã có tiền như vậy thì giúp chị ấy vượt qua khổ cảnh rất dễ mà? Sao phải tốn công sức thế này ạ? Rõ ràng Tổng giám đốc Cận muốn giúp chị ấy nhưng lại không muốn chị ấy biết, đây là hành động gì thế này?”

Cố Trí Dương suy nghĩ, “Hắn là anh ấy không muốn chị Thịnh Nam có áp lực quá lớn khi đối mặt với mình.”

…

Lúc từ chỗ đạo diễn trở về, Chu Thịnh Nam vô tình nghe thấy cuộc nói chuyện của hai người. Cô hơi khựng lại, trong mắt xoẹt qua sự kinh ngạc, bước chân cũng chững lại theo…

Cô đứng yên tại chỗ rất lâu, môi mỏng mím lại thành đường thẳng. Cuối cùng, cô không tiếp tục đi tới làm phiền họ nói chuyện mà chỉ quay người, ôm tâm trạng phức tạp này rời đi.

https://thuviensach.vn

Chương 67: Phiên ngoại 17: Chuyện nhân vật phụ (12)

Edit: Xiao Yi.

Lúc kết thúc công việc buổi chiều, Chu Thịnh Nam vẫn không tập trung được. Buổi tối, cô về khách sạn, khi quét thẻ vào phòng, Cận Bùi Niên không có ở đây.

Mỗi tối gần đây anh đều tới đây, chạy giữa hai đầu khách sạn và công ty, chẳng màng gió tuyết, đây là lần đầu tiên trở về mà Chu Thịnh Nam không nhìn thấy anh, nhất thời làm cô có chút không quen.

Cô cầm điện thoại lên muốn nhắn tin hỏi anh, nhưng gõ chữ được một nửa lại buông xuống, sau đó cô vào phòng tắm rửa mặt.

Lúc đi ra từ phòng tắm, trùng hợp Cận Bùi Niên từ bên ngoài trở về, đang cởi áo khoác lông treo lên giá. Nhìn thấy cô, anh lấy một bịch khoai nướng trong túi áo ra, cười nói: “Hai ngày trước em nói muốn ăn, hôm nay lúc về thì anh vô tình thấy có người bán nên mua về cho em này.”

Chu Thịnh Nam thích ăn khoai nướng, từ hồi cấp ba đã cực kỳ thích. Chỉ là sau này cuộc sống càng ngày càng bận, những gì cô từng yêu thích cũng phải bỏ xuống, đã sớm không để trong lòng nữa.

Mấy ngày trước, hai người vô tình gương vỡ lại lành, cô từng cảm khái bản

https://thuviensach.vn

thân thật sự đã lâu chưa ăn khoai nướng nên có hơi nhớ. Thật ra câu này chỉ là thuận miệng nói, cô không ngờ Cận Bùi Niên lại nhớ kỹ trong lòng, về muộn thế này vẫn mua khoai nướng về cho cô.

Chu Thịnh Nam đi qua, mỉm cười nhận lấy bịch khoai, "Gần đây anh toàn mua đồ ăn cho em ăn đêm, em sẽ béo ra đấy."

Cận Bùi Niên quan sát cô một lát, sau đó nói: "Vốn dĩ em đã rất gầy, béo ra một chút sẽ dễ nhìn hơn."

"Nhưng cũng không thể ăn trước khi ngủ thế này được, không tốt đâu ạ."

Cận Bùi Niên suy tư, cảm thấy cô nói có lý, anh cười: "Anh đâu có nghĩ nhiều thế đâu, vậy sau này em muốn ăn cái gì thì buổi trưa anh mang tới đoàn làm phim cho em."

Cận Bùi Niên bận rất nhiều việc, làm gì có nhiều thời gian như vậy, đi tới đi lui cực kỳ phiền toái, nhưng khi anh nói câu này lại rất thản nhiên, thậm chí còn cảm thấy cô rút sạch tinh lực của mình thì anh mới vui vẻ vậy.

Chu Thịnh Nam lại nghĩ tới đối thoại mình đã nghe được hôm nay, thì ra Quách Mậu Tuyết giúp cô nhiều lần ở đoàn làm phim không phải là có duyên, cả chuyện cô nàng giới thiệu chương trình giải trí cho cô cũng là có ẩn tình khác.

Trong lúc nhất thời, chóp mũi của cô cay xè, nửa ngày sau vẫn không biết nói gì cho phải.

Không phát hiện ra tâm trạng kỳ lạ của cô, Cận Bùi Niên chỉ quay người đi vào phòng tắm. Lúc rửa tay đi ra, anh thấy cô vẫn đang cầm bịch khoai nướng đứng đó, không biết đang suy nghĩ cái gì.

https://thuviensach.vn

Sắc mặt của anh khẽ biến, anh đi qua kéo bả vai của cô, nhẹ giọng hỏi: “Em làm sao vậy?”

Chu Thịnh Nam cười cười, “Không có gì ạ, nhiều khoai nướng thế này em cũng không ăn hết một mình được nên đợi anh ra ăn cùng.”

Hai người ngồi xuống ghế salon, Chu Thịnh Nam lột khoai cho anh ăn trước.

Cận Bùi Niên cúi đầu cắn một miếng, vừa giòn vừa ngọt lan ra đầu lưỡi, anh gật đầu cười: “Ăn ngon lắm đấy.”

Lúc này, Chu Thịnh Nam mới ăn thử một miếng, vẫn là hương vị trong trí nhớ, ngọt đến lòng mềm đi.

“Đúng rồi,” Cô làm như vô ý hỏi: “Phân cảnh của em sắp kết thúc, Quách Mậu Tuyết nói tiền bối của em ấy có thể giới thiệu cho em một chương trình giải trí. Em cảm thấy kỹ thuật diễn xuất của em không tốt lắm, có lẽ chương trình giải trí thích hợp với em hơn, anh thấy thế nào?”

Cận Bùi Niên vuốt mái tóc dài mượt của cô, gật đầu nói: “Em cảm thấy tốt là được, anh không hiểu những thứ này lắm.”

Chu Thịnh Nam tiếp tục lột khoai cho anh, thở dài nói: “Chỉ là em cảm thấy mình nợ Quách Mậu Tuyết một ân tình lớn rồi, phải làm sao đây?”

Thấy cô nhíu mày như đang rầu rĩ chuyện gì, Cận Bùi Niên có hơi sững người. Quả thật cô không thích nợ ân tình người khác cho lắm, trừ khi tình huống khẩn cấp, hẳn là cô sẽ không nhận sự giúp đỡ của người khác.

Suy nghĩ một lát, anh khuyên nhủ: “Thật ra đối với em ấy mà nói chỉ là thuận tay giúp em mà thôi, em đừng quá để trong lòng. Coi như là hai

https://thuviensach.vn

người kết bạn, sau này có khi em sẽ giúp được em ấy. Còn nếu không được thì ân tình này coi như là anh thiếu, anh giúp em không phải tốt rồi sao?”

Thấy anh vẫn không nói thật, Chu Thịnh Nam dứt khoát không hỏi nữa. Cô dựa lên vai anh, cười một tiếng, “Sao hôm nay anh về muộn thế?”

Cận Bùi Niên hôn xuống trán của cô, “Anh phải tăng ca, cuối năm nên công ty hơi bận.”

Chu Thịnh Nam đáp lời, “Vậy chắc là anh mệt muốn chết rồi, nhanh đi rửa mặt rồi ngủ sớm một chút đi.”

…

Sau Tết năm đó, Chu Thịnh Nam tham gia quay chương trình giải trí, ngoài ra còn nhận đủ loại chụp ảnh của tạp chí và dự nhiều sự kiện, cô hoàn toàn bận rộn giống như trước.

Khoảng thời gian này, cuối cùng Chu Thịnh Nam cũng chờ được một chuyện khiến cô cực kỳ phấn khởi — bệnh tình của mẹ cô đã tốt lên, bà từ nước ngoài trở về, chỉ cần ở nhà tĩnh dưỡng là được.

Kết thúc nhiều năm đấu tranh với bệnh, không phải chi trả viện phí đắt đỏ nữa, rốt cục Chu Thịnh Nam cũng có thể thở ra một hơi, sau đó tập trung trả nợ cho Trang Tín, áp lực trên vai đã bỏ xuống được phân nửa.

Kết thúc buổi quay chương trình giải trí hôm nay, Cận Bùi Niên tới đón cô như mọi ngày.

Chu Thịnh Nam ngồi vào ghế phụ bên cạnh ghế lái, vừa thắt dây an toàn vừa cười nói: “Sao em cảm giác anh bây giờ giống như trợ lý của em ấy!”

https://thuviensach.vn

Cận Bùi Niên nghiêng đầu nhìn cô, “Có trả lương không? Anh không làm free đâu nhé.”

Chu Thịnh Nam khẽ cười, sau đó vươn người qua hôn lên môi anh một cái, nhướn mày nói: “Rồi đó, em đã trả lương.”

Nếm được xúc cảm mềm mại bên môi, Cận Bùi Niên sững người một lát, sau đó hoàn hồn cười nói: “Anh chở em đi đi về về mấy tháng, tiền lương này quá rẻ rồi!”

Nói xong, anh lại chỉ vào bên khác trên khoé miệng, “Em hôn thêm cái nữa mới đủ.”

Chu Thịnh Nam đỏ mặt, nói lẫy: “Anh tranh thủ lái xe đi, mẹ em vẫn đang chờ em mua thuốc về đó. Đợt trị liệu trước mẹ đã uống hết thuốc rồi.”

…

Sau khi mẹ Chu về nước vẫn luôn ở nhà ba kế của Chu Thịnh Nam.

Trước đây, lúc bà đổ bệnh, hai mẹ con phải bán nhà ở thành phố C, ba kế cũng muốn bán căn nhà trong ngõ của mình nhưng Chu Thịnh Nam không đồng ý.

Nửa đời trước, mẹ cô luôn phải chịu khổ, khó khăn lắm bà mới gặp được người yêu bà thật lòng. Lúc bà đổ bệnh, ông không bỏ rơi mà bên cạnh chăm sóc, ông cũng chưa từng nói chuyện ly hôn hay vứt bỏ mẹ con cô. Cho nên, đối với Chu Thịnh Nam, người ba kế này là ân đức rất lớn.

Bây giờ ông đã hơn năm mươi tuổi, trong tay cũng chỉ có mỗi căn nhà ở thành phố C, sao Chu Thịnh Nam có thể nhìn ông bán nhà của mình để chữa bệnh cho mẹ cô được?

https://thuviensach.vn

Nhờ có trước đây cô vẫn kiên quyết giữ lại căn nhà nên bây giờ mẹ Chu và ba kế về nước, tự nhiên còn một chỗ ở. Căn nhà có sân đình độc lập, phong cảnh rất tốt, thời gian trước ba kế còn thuê người đến trang trí qua loa tranh vẽ và cây trồng lần nữa, thoạt nhìn rất phù hợp cho mẹ Chu dưỡng bệnh.

Lúc Cận Bùi Niên đưa cô về tới nhà, bất ngờ phát hiện ngoài cổng chính có một chiếc xe sang trọng đỗ lại. Đảo mắt nhìn bảng số xe quen thuộc một cái, anh liền khựng người.

Chu Thịnh Nam cũng ngạc nhiên một chút, vô thức nhìn qua Cận Bùi Niên. Khi thấy sắc mặt của anh, cô liền nghĩ ra cái gì, lại dời mắt về phía chiếc xe kia lần nữa, “Là xe của nhà họ Cận đúng không anh?”

Đáy lòng Cận Bùi Niên trào lên mấy phần lo lắng, đó là xe của mẹ anh!

Kể từ lần trước hai người nói chuyện, bà đã không còn hỏi anh về chuyện của Chu Thịnh Nam nữa, sao bây giờ lại không nói tiếng nào đã tới nhà họ Chu thế này?

Yên lặng một lát, Cận Bùi Niên xuống xe, sau khi giúp cô mở cửa, anh xoa đầu cô, “Không sao đâu, anh đi vào cùng em.”

Chu Thịnh Nam mím môi cười gượng, cầm theo thuốc mua cho mẹ Chu rồi xuống xe.

Lúc hai người vào sân thì nghe thấy trong nhà truyền ra tiếng nói cười, là giọng của mẹ Chu và mẹ Cận, cực kỳ hoà thuận, hoàn toàn trái ngược với tưởng tượng của họ.

Tài xế đứng ở cửa vào, thấy Cận Bùi Niên đi tới liền gật đầu, “Chào Tổng giám đốc Cận.”

https://thuviensach.vn

Cận Bùi Niên nhíu mày nhìn vào bên trong, “Sao mẹ tôi lại tới đây?”

Tài xế trả lời: “Bà chủ nghe nói mẹ của cô Chu bệnh nên đặc biệt tới thăm ạ.”

Cửa nhà không đóng, Chu Thịnh Nam trực tiếp mang thuốc vào, lập tức nhìn thấy hai người là mẹ mình và mẹ Cận đang ngồi trò chuyện trên ghế salon. Cô gọi một tiếng, thấy mẹ Cận nhìn qua, cô khẽ gật đầu, “Cháu chào dì ạ.”

Mẹ Cận đứng dậy, cười với cô: “Nam Nam về rồi.”

Ấn tượng đối với mẹ Cận chỉ dừng lại ở năm lớp mười một, lúc cô nghe thấy những lời kia của bà trong bệnh viện. Tuy đã nhiều năm trôi qua nhưng ký ức vẫn vẹn nguyên như mới.

Lúc này, mẹ Cận đột nhiên thân thiện với mình, Chu Thịnh Nam có hơi không quen, chỉ cười xấu hổ, không đáp lời bà mà đi rót ly nước, “Mẹ, tới giờ uống thuốc rồi ạ.”

Mẹ Cận đứng dậy, liếc mắt thấy con trai đang đứng ngoài cửa liền cười tạm biệt với mẹ Chu.

“Sao chị mới ngồi một tí đã muốn về rồi?” Mẹ Chu cũng đứng dậy theo, sau khi nhận lấy ly nước từ Chu Thịnh Nam, bà nói: “Mẹ tự uống thuốc được, con đi tiễn dì Cận đi.”

Chu Thịnh Nam gật đầu, tiễn mẹ Cận từ trong nhà đi ra.

Thấy con trai vẫn luôn đi bên cạnh Chu Thịnh Nam, mẹ Cận dừng lại giữa sân, nói với anh: “Con ra ngoài trước đi, mẹ có chuyện muốn nói với Nam

https://thuviensach.vn

Nam.”

“Mẹ có chuyện gì thì nói trước mặt con đi, cũng giống như nói với cô ấy thôi ạ.” Cận Bùi Niên cầm tay Chu Thịnh Nam, bảo vệ cô bên mình.

Mẹ Cận bất đắc dĩ liếc anh một cái, “Mẹ có chạy tới nhà họ Chu làm con khó xử đâu? Sao con phải cẩn thận đề phòng mẹ từng li từng tí thế hả? Con ra ngoài trước đi.”

Cận Bùi Niên không nói gì.

Chu Thịnh Nam rút tay ra khỏi tay anh, cười nói: “Anh đi đi nào.”

Cận Bùi Niên nhìn cô, muốn nói gì đó lại thôi. Cuối cùng, anh vẫn nghe lời, đi ra khỏi sân.

Trong sân lúc này không có ai, yên lặng một lát, Chu Thịnh Nam mím môi, hít sâu một hơi rồi chủ động mở lời: “Nếu như dì vẫn muốn cháu rời xa Bùi Niên thì lựa chọn lần này của cháu chỉ sợ là khiến dì thất vọng rồi ạ.”

“Cháu đã từng tin lời dì nói, cảm thấy rời xa anh ấy mới là tốt cho anh ấy, nhưng thực tế lại nói cho cháu rằng không phải như vậy. Cho nên sau này, cháu sẽ không ngốc như thế nữa. Trừ phi anh ấy nói không cần cháu, nếu không, dì nói gì cũng vô dụng thôi ạ.”

Cô ngẩng đầu nhìn mẹ Cận, trong mắt mang theo vài phần kiên quyết.

Nhắc lại năm đó, trên mặt mẹ cận lộ ra vẻ xấu hổ. Nửa ngày sau, bà mới cất giọng: “Thật ra hôm nay dì tới là muốn giải thích với cháu về hành động khi ấy của mình…”

Chu Thịnh Nam hơi sững người, nhất thời không phản ứng kịp, chỉ lẳng

https://thuviensach.vn

lặng nhìn bà.

Mẹ Cận thở dài: “Dì biết lúc trước mình đã tổn thương cháu, cũng rất tàn nhẫn với cháu. Năm đó cháu mới mười mấy tuổi, nghe dì nói lời gièm pha như thế nhất định đã chịu tổn thương rất lớn.”

“Nhưng Nam Nam à, hi vọng cháu có thể hiểu cho tấm lòng người mẹ như dì. Nhà họ Cận của dì cũng đi lên từ thuở ông nội thằng bé vẫn còn gian khổ, cho nên dì không ngại giàu nghèo, chỉ là hoàn cảnh của cháu… quả thật có hơi đặc thù.”

“Hồi cấp ba, thằng bé vì cháu mà chịu nhiều khổ cực, còn có suýt chút là mất mạng. Nó là đứa con duy nhất của dì, cho nên lo lắng và tức giận của dì năm đó… là khó trách được. Sau này cháu có con nhất định sẽ hiểu.”

Chu Thịnh Nam gật đầu, “Cháu hiểu dì ạ, đúng là trước đây dì đã tổn thương cháu, nhưng mỗi khi nghĩ tới dì muốn tốt cho Bùi Niên, trong lòng cháu không thể oán hận dì được, thậm chí càng cảm thấy có lỗi với dì.”

“Mấy năm nay cháu vẫn luôn nhớ kỹ lời nói của dì, sợ mình sẽ liên luỵ tới anh ấy, cháu cũng cho rằng làm thế là đúng. Nhưng mà thực tế thì chúng ta vẫn nên hỏi ý kiến và suy nghĩ của anh ấy một chút, có đúng không ạ?”

“Cháu nói đúng,” Mẹ Cận thở dài một tiếng, “Cho nên hôm nay dì đến không hề có ý muốn cháu rời xa thằng bé. Đã nhiều năm như thế, nó vẫn không quên được cháu, sao dì phải phải tốn công mà làm chuyện vô nghĩa, làm nó khó chịu làm gì?”

Hốc mắt của bà đỏ lên, “Có lẽ cháu không biết, vì muốn ở bên cạnh cháu mà thằng bé đã thay đổi rất nhiều. Trước đây nó không thường về nhà mà luôn ở một mình bên ngoài, nhìn thấy ai cũng không cười nổi, còn hút thuốc rồi uống rượu, chuyện công ty cũng mặc kệ, ba của nó tức đến tối

https://thuviensach.vn

ngủ không yên.”

“Nhưng mà sau khi cháu về nước, thằng bé lại không giống như vậy. Nó bắt đầu thường xuyên về nhà hơn, trên mặt cũng hay nở nụ cười, không còn lạnh lùng như trước nữa. Tâm trạng cũng khó ổn định lại đặng tình nguyện sẻ chia việc công ty với ba nó.”

Mẹ Cận cười khẽ: “Thật ra dì và ba nó thừa biết nó làm mọi chuyện chỉ vì muốn lấy lòng chúng ta, muốn chúng ta tiếp nhận cháu. Nhưng dì không thể không thừa nhận là cháu đã khiến nó ‘hồi sinh’ lần nữa.”

Nghe thấy lời này, Chu Thịnh Nam giật mình, có hơi kinh ngạc, nhất thời cô không biết mình nên nói gì.

Mẹ Cận lại nói: “Dì cũng vừa mới biết chuyện của mẹ cháu không lâu, đúng là cô gái như cháu đã chịu khổ nhiều rồi. Nếu Niên Niên đã yêu cháu, lại tình nguyện vì cháu mà thay đổi, biết hướng về tương lai, dì và ba nó không còn gì phản đối nữa.”

“Hai đứa đều ngoài ba mươi rồi, chuyện kết hôn không thể kéo dài mãi được. Cho nên hôm nay dì mới đến bàn chuyện này với mẹ cháu, cũng là cởi bỏ lo lắng trong lòng cháu.”

“Dì…” Chu Thịnh Nam mấp máy môi, đôi mắt rưng rưng.

Mẹ Cận vỗ vai cô, cười một tiếng, “Cháu là cô gái tốt, chuyện trước đây là dì không đúng, cháu đừng để trong lòng nhé. Hai đứa sớm kết hôn một chút, dì và ba nó vẫn đang chờ ôm cháu nội đây.”

Lúc mẹ Cận rời đi, Chu Thịnh Nam vẫn sững người đứng đấy, cả người hệt như đang mơ.

https://thuviensach.vn

Ba kế mua đồ ăn từ ngoài trở về, nhìn thấy cô liền nghi hoặc hỏi: “Sao con ngây ngốc đứng đây một mình thế?”

Chu Thịnh Nam hoàn hồn, cười với ông: “Không có gì ạ.”

Hai người vào nhà, ba kế vào bếp rửa rau và nấu cơm, mẹ Chu nói cho con gái về mục đích của mẹ Cận tới đây hôm nay, quả nhiên là bàn chuyện kết hôn của hai người.

Thấy cô không nói, mẹ Chu cười cười: “Mẹ biết con vẫn luôn không chịu kết hôn với thằng bé là do sợ gia đình nó không đồng ý. Nhưng kết hôn không đơn giản là chuyện của hai người, con hi vọng ba mẹ nó có thể chấp nhận con, bây giờ nhà nó cũng đã mở miệng xin cưới rồi, con đừng phiền lòng thêm nữa.”

“Có điều mẹ chưa thay con trả lời, chỉ nói là xem ý con sao thôi. Hai đứa con và Niên Niên bàn lại một chút, bất luận quyết định thế nào, mẹ đều ủng hộ.”

Chu Thịnh Nam dựa lên vai mẹ mình, nhẹ nhàng đáp lời, không nói thêm gì.

Mẹ Chu xoa đầu cô, khẽ than một tiếng, tròng mắt đỏ lên, “Suy cho cùng đều tại mẹ liên luỵ con, để con phải chịu khổ nhiều năm như vậy rồi…”

“Mẹ nói gì đấy?” Chu Thịnh Nam rõ ràng không thích nghe mấy lời này.

Mẹ Chu thấy cô như vậy liền không nói nữa, ngữ điệu quay lại thản nhiên, “Bây giờ mẹ không sao rồi, tự con cũng nên có được hạnh phúc của mình đi thôi. Vô luận thế nào, tình cảm của Niên Niên dành cho con, mẹ đều thấy cả. Mẹ tin thằng bé có thể khiến con hạnh phúc.”

https://thuviensach.vn

Chu Thịnh Nam cười cười, “Mẹ, con biết rồi, mẹ không cần bận lòng chuyện này đâu. Phải dưỡng bệnh thật tốt rồi sống hạnh phúc cùng chú là được.”

Ngồi thêm một lát, Chu Thịnh Nam đứng dậy muốn về chung cư.

Ba kế và mẹ Chu muốn cô ở lại ăn tối, nhưng tạm thời cô không có khẩu vị nên từ chối kéo, sau đó một mình đi ra khỏi nhà.

Hoàng hôn tàn chiếu, ánh dương thưa thớt vẽ thành đốm nhỏ trên bầu trời.

Dưới ánh đèn vàng nhạt ngoài cổng chính, xe của Cận Bùi Niên vẫn đỗ ngoài kia.

Chu Thịnh Nam hơi bất ngờ, vội chạy tới, mở cửa xe rồi ngồi vào ghế phụ, đưa mắt nhìn anh, “Sao anh không về nhà cùng mẹ?”

Cận Bùi Niên nắm lấy tay của cô, sức lực rất mạnh, trên mặt khó nén được kích động, “Nam Nam, mẹ vừa mới nói với anh là mẹ và ba đã đồng ý cho tụi mình kết hôn. Mẹ không có lừa anh chứ? Có phải mẹ cũng nói vậy với em không?”

Chu Thịnh Nam khẽ gật đầu, “Vâng, đúng vậy.”

“Thế… ý em sao?” Nhịp tim của anh rất nhanh, lúc nhìn cô còn mang theo mấy phần thấp thỏm.

Chu Thịnh Nam nâng mắt nhìn anh, trong mắt anh như toả ra ánh sáng nhàn nhạt, dáng vẻ kích động như con nít.

Trong lúc nhất thời, trái tim của cô mềm theo, mím môi nói nhỏ: “Sao cũng được ạ, em… nghe theo anh.”

https://thuviensach.vn

Không ngờ cô lại dứt khoát nói vậy, Cận Bùi Niên chững lại một hồi, sau đó nói: “Hình như chuyện này rất phiền toái, phải chọn thời gian rồi chuẩn bị gì đó nữa. Anh trở về liền nhờ mẹ chuẩn bị, sẽ nhanh thôi. Em… em đừng đổi ý được không?”

Anh nhìn cô có hơi cẩn thận từng li từng tí, cứ như rất sợ giữa đường sẽ xảy ra chuyện vậy.

Chu Thịnh Nam nâng mặt anh lên, khẽ cười một tiếng rồi lắc đầu, “Em sẽ không đổi ý đâu.”

Cận Bùi Niên hôn xuống đầu ngón tay của cô, sau đó lo lắng buông ra. Nghĩ đến tương lai sau này của hai người, sắc mặt của anh phảng phất mấy phần mong đợi.

Lúc này, bụng của anh chợt kêu hai tiếng.

Cận Bùi Niên quýnh lên, vô thức đưa tay che bụng, hơi mất tự nhiên nói: “Anh… anh chưa ăn gì.”

Chu Thịnh Nam cười cười, “Mình đi siêu thị mua chút nguyên liệu nấu ăn đi, chờ lát nữa về nhà em sẽ nấu cho anh.”

…

Hai người mua nguyên liệu nấu ăn về chung cư, Cận Bùi Niên rất ân cần giúp đỡ, tuy anh không biết chút gì nhưng rất nghe lời, Chu Thịnh Nam nói làm gì anh lập tức làm cái đó, cực kỳ tập trung.

Nguyên liệu nấu ăn cuối cùng đã được chuẩn bị xong, lúc Chu Thịnh Nam xào rau, Cận Bùi Niên ở bên cạnh, lẳng lặng ngắm nhìn dáng vẻ bận rộn

https://thuviensach.vn

của cô. Anh cảm thấy bầu không khí này thật ấm áp, giống như đang ‘sống’.

Chu Thịnh Nam bị sặc ớt, nghiêng đầu ho khan vài tiếng. Thấy Cận Bùi Niên cũng ho theo, cô nói: “Anh đứng đây làm gì? Ra ngoài chờ được rồi.”

Cận Bùi Niên nhìn cô chằm chằm, không chịu đi, “Anh muốn nhìn em thế này thôi.”

Thấy động tác của Chu Thịnh Nam thành thạo, yên lặng một lát, anh nói: “Sau này anh cũng học nấu mấy món rồi làm cho em ăn.”

Chu Thịnh Nam nghe thấy liền cười, “Anh thôi bỏ đi, không khéo lại đốt luôn phòng bếp mất.”

Thấy cô trêu chọc, Cận Bùi Niên không phục, “Anh cảm thấy chuyện này không khó, anh có thể học.”

Chu Thịnh Nam nhướn mày nhìn anh, “Được thôi, em chờ đấy.”

Cận Bùi Niên đi qua, ôm lấy eo cô từ phía sau, anh gác cằm lên vai cô, còn mút vành tai cô một cái, “Nhất định anh sẽ học được vài món rồi nấu cho em ăn.”

Cả người Chu Thịnh Nam bị anh làm cho mềm ra, chỉ có thể đẩy anh rồi nói: “Anh ra thu dọn bàn ăn chút đi, ở đây làm chướng mắt em không à.”

Cận Bùi Niên lại hôn lên má cô một cái, lúc này mới lưu luyến không rời đi ra.

Bình thường Chu Thịnh Nam rất bận cho nên ít khi nấu cơm. Tối nay ngược lại hiếm khi cô tự mình vào bếp, bàn cơm cực kỳ nhiều món.

https://thuviensach.vn

Sau khi ăn xong, Cận Bùi Niên rất tự giác đi rửa chén, mà Chu Thịnh Nam cũng hơi mệt thật, cô ôm gối ôm dựa trên ghế salon, tuỳ ý mở TV ra xem.

Cầm dĩa trái cây cắt xong đi ra, Cận Bùi Niên dùng tăm đút cho cô ăn.

Chu Thịnh Nam đảo mắt nhìn dĩa trái cây một cái, cười thành tiếng: “Với kỹ thuật dùng dao này của anh có lẽ không dễ học nấu ăn đâu.”

“Dù sao em ăn vào bụng cũng thế thôi, không cần để ý đẹp mắt hay không làm gì.” Cận Bùi Niên ngồi xuống bên cạnh cô, lại đút cô một miếng, “Lại đây, há miệng nào.”

Chu Thịnh Nam trực tiếp cầm lấy dĩa trái cây đặng tự ăn, sau đó dựa vào lòng anh, tiện thể ngẩng đầu hỏi: “Trễ vậy rồi anh vẫn không về sao?”

Cận Bùi Niên xích qua người cô rồi ôm lấy cô, “Mỗi ngày em phải hỏi anh câu đó một lần mới được hả?”

“…” Cô thuận miệng hỏi chút thôi, đâu có nghĩ nhiều thế!

Cận Bùi Niên cầm lấy dĩa trái cây từ tay cô rồi đặt qua một bên, sau đó hôn xuống môi cô, nhẹ mút mấy lần.

Ánh mắt của anh dần thẫm lại, giọng cũng trầm thấp: “Không còn sớm nữa, mình đi ngủ nhé?”

Cảm nhận được ý khác của anh, Chu Thịnh Nam liền xấu hổ, khuôn mặt đỏ bừng.

Cận Bùi Niên đã ở chỗ cô một thời gian rất dài nhưng hai người vẫn không có làm gì. Thái độ hôm nay của anh rõ là khác với mọi ngày, cô biết anh

https://thuviensach.vn

muốn…

Chu Thịnh Nam giật giật khoé môi, không biết phải trả lời thế nào, đầu óc loạn cào cào lên.

Cận Bùi Niên vốn dĩ không đợi cô trả lời đã ngầm cho rằng cô đồng ý.

Là một người đàn ông bình thường, anh có thể kiềm chế lâu như vậy đã là cực hiếm. Bây giờ cô đã đồng ý kết hôn, anh còn nhịn nữa thì anh là Ninja rùa! ! !

Cận Bùi Niên cúi người ôm lấy vòng eo chưa đầy nắm tay của cô, nụ hôn dịu dàng lần nữa rơi xuống, vòng tay của anh dần siết chặt.

Chu Thịnh Nam bị anh đè xuống ghế salon, cảm nhận được ham muốn của anh, nhịp tim của cô hơi chững lại, cả người run rẩy lật một cái. Cô bỗng nhiên đẩy anh ra rồi đứng dậy, hai má nóng bừng, ấp úng nói: “Em… em còn chưa rửa mặt.”

Nói xong, cô không dám đối mặt với anh đã chạy biến vào phòng tắm.

Bị cô đẩy ra, Cận Bùi Niên lảo đảo một chút, lúc hoàn hồn lại thì nghe thấy tiếng cô đóng cửa phòng tắm.

Anh nhịn không được bật cười, tầm mắt rơi xuống cánh tay có hơi cứng ngắc của mình. Chậm rãi nắm lại, dư vị nơi lòng bàn tay thật tốt…

Trong phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy ào ào, cực kỳ rõ ràng giữa bóng đêm yên tĩnh.

Cận Bùi Niên cầm ly nước lạnh trên bàn lên, ngửa đầu uống cạn.

https://thuviensach.vn

Chu Thịnh Nam trốn trong phòng tắm rất lâu cũng không chịu ra ngoài. Anh hối mấy lần cô mới bình ổn được tâm trạng, sau khi lau khô cơ thể, cô mới khoác áo choàng tắm ra ngoài.

Cận Bùi Niên đứng ở cửa, thấy cô đi ra liền khẽ cười, chủ động giúp cô lau tóc, “Em còn không ra chắc anh phải phá cửa xông vào mất.”

Trong lời nói của anh mang theo ý trêu chọc, hơi thở ấm áp cũng phả xuống trán cô làm tâm trạng vừa mới bình ổn của cô lại căng thẳng như cũ.

Nhận lấy khăn lau từ tay anh, Chu Thịnh Nam cúi đầu, “Em tự lau được rồi ạ.”

Cận Bùi Niên không miễn cưỡng cô, “Em nhớ sấy tóc cho khô đấy, nếu không sẽ dễ cảm mạo.”

Nói xong, anh đi vào phòng tắm.

Bên ngoài, Chu Thịnh Nam tuỳ ý sấy tóc một hồi, thấy anh còn chưa ra, cô liền tự ý tắt hết đèn rồi tót lên giường, nằm xuống vờ ngủ.

Cận Bùi Niên tắm rất nhanh, nhưng lúc đi ra thì bên ngoài đã đen như mực, không thấy bóng dáng Chu Thịnh Nam đâu cả.

Anh vào phòng ngủ, đi tới bên giường, thấy cô đắp chăn, anh cong môi cười, sau đó xốc một bên chăn rồi nằm xuống, ôm lấy cô từ phía sau.

Người trong lòng vẫn không cử động, không biết là cô ngủ thật hay vờ ngủ nữa?

“Nam Nam?”

https://thuviensach.vn

Không ai đáp lại.

Cận Bùi Niên nhướn mày, cười khẽ: “Em ngủ thật đấy à?”

Vẫn không ai đáp lại.

Ngửi lấy hương tóc mềm ngọt của cô, Cận Bùi Niên hổn hển hôn xuống cổ cô, sau đó lại trằn trọc cắn nhẹ vành tai của cô.

Hai má của Chu Thịnh Nam ửng đỏ, một thanh âm yêu kiều vô thức bật ra giữa răng môi. Cô bất đắc dĩ xoay người lại, dáng vẻ vừa lười vừa mệt, “Anh làm gì thế?”

Thấy cô giả vờ thật giống, Cận Bùi Niên cười: “Mới ăn xong không thích hợp ngủ liền đâu em, không tốt cho dạ dày. Anh với em ‘vận động’ một chút nhé?”

Chu Thịnh Nam: “…”

Không cho cô cơ hội từ chối, Cận Bùi Niên lập tức lấn người hôn xuống môi cô.

Ánh đèn đường xuyên qua khe hở giữa màn cửa chiếu vào, rọi sáng hình ảnh của hai người trong phòng, cũng vẽ nên căn phòng kiều diễm.

…

Lúc Chu Thịnh Nam tỉnh lại, ngoài trời còn chưa sáng hẳn. Cả người vừa giật vừa đau, cô vô thức nhíu mày, trong đầu nhớ lại điên cuồng tối qua, vành tai dần dần nóng lên.

Trước đây, mỗi đêm ôm cô ngủ, Cận Bùi Niên đều rất đàng hoàng, đàng

https://thuviensach.vn

hoàng đến mức khiến cô cảm thấy anh nhịn rất hay, hắn là người này sẽ không quá hưng phấn trong ‘chuyện ấy’.

Nhưng mà trải qua một đêm, Chu Thịnh Nam liền hiểu được cái gì là tích tụ trước, bộc phát sau.

Thấy anh ngủ ngon, Chu Thịnh Nam đảo mắt nhìn một hồi, sau đó vươn ngón trỏ ra chạm lên hàng mi dày đậm của anh.

Cận Bùi Niên khẽ nhíu mày, mi mắt run mấy cái rồi mở mắt ra.

Chu Thịnh Nam bị anh doạ đến rụt tay về, nhưng cô vẫn chậm một bước, bị anh bắt lại bàn tay mảnh khảnh.

Giãy không ra nổi, Chu Thịnh Nam nói lẫy: “Anh buông ra nào, đau em!”

Cận Bùi Niên cười, nhét tay cô vào chăn rồi ôm cô vào lòng. Anh hôn xuống môi đỏ của cô một cái, sau đó miễn cưỡng cất giọng vẫn còn mơ hồ, “Sao em không ngủ nữa?”

Chu Thịnh Nam rúc trong lòng anh, nhẹ nhàng cọ cọ, khẽ nói: “Em không biết, chỉ là tự nhiên không ngủ được thôi.”

“Vậy anh cũng không ngủ nữa, nói chuyện với em nhé.”

Chu Thịnh Nam vươn tay sờ lên chút râu mọc trên cằm anh, có hơi cảm khái, “Em không ngờ đến quanh đi quẩn lại, cuối cùng anh vẫn ở bên cạnh em. Trước đây em còn ngỡ mình sẽ già đi, sẽ cô đơn cả đời. Lãng phí nhiều năm như vậy thật đáng tiếc…”

Cận Bùi Niên nắm chặt bàn tay của cô, mân mê nó rồi thở dài, “Sau này anh sẽ ở cạnh em nhiều hơn để bù đắp lại toàn bộ thời gian trước kia mà tụi

https://thuviensach.vn

mình đã lãng phí.”

“Vậy em cũng ở cạnh anh nhiều hơn, chờ trả xong nợ cho Trang Tín, em sẽ bớt nhận việc lại, thời gian rảnh đều ở cạnh anh thôi. Đến khi đó, mình đi du lịch được không anh?”

“Được chứ, nhớ hồi cấp ba, em từng nói muốn đi nhiều nơi khi trưởng thành, anh vẫn luôn nhớ kỹ. Chờ em rảnh rồi, tụi mình sẽ đi du lịch hết những nơi em muốn một lần.”

Chu Thịnh Nam suy nghĩ, sau đó nói: “Thật ra em đã đi rất nhiều nơi rồi, là một người mẫu, em cũng hay đi công tác ạ.”

“Em đi một mình không tính, anh dẫn em đi mới tính, lại đi qua nơi mình từng đi một mình, cảm giác sẽ rất khác nhau.”

Chu Thịnh Nam nghe đến chờ mong, lại cảm động mà không hiểu được. Cô vươn tay xoa xoa gương mặt khôi ngô của anh, trong đôi mắt hạnh là sự dịu dàng, “Bùi Niên, em yêu anh.”

Cận Bùi Niên ôm cô sát vào lòng, khàn giọng cười đáp: “Anh cũng yêu em.”

https://thuviensach.vn

Chương 68: Phiên ngoại 18: Chuyện nhân vật phụ (13)

Edit: Xiao Yi.

Tháng chạp, khí trời rét đậm.

Gió lạnh thấu xương thổi phần phật bên ngoài, người tới người lui quấn chặt áo trên người, bước chân vội vàng.

Trong văn phòng công ty Khoa học – Kỹ thuật Doanh Hoà, nhiệt độ vừa ấm, hoàn toàn trái ngược với lạnh giá bên ngoài.

Hơn bốn giờ chiều, Điền Phi Chương sang gõ cửa phòng làm việc của Khâu Viễn, sắc mặt lo lắng, "Cậu có bận gì không?"

Khâu Viễn ngẩng đầu nhìn qua, "Sao vậy?"

Điền Phi Chương nói: "Tích Tích bệnh rồi, anh Thanh và Tần Noãn đang ở bệnh viện. Ban đầu cậu ấy nhờ tôi khi nào đón Điền Điền thì đón Tần Tần giúp. Nhưng dự án trong tay tôi xảy ra chút vấn đề, phải họp với Tổng giám đốc Mục, mà Á Nhuỵ dạo này phải tăng ca…"

Không đợi Điền Phi Chương nói xong, Khâu Viễn đã hiểu, gật đầu đáp: "Vậy tôi đón cho."

https://thuviensach.vn

Dù sao chỉ còn anh chưa vợ, chuyện giúp hai nhà này đón con đã thành quen rồi.

“Anh em tốt, thế trông cậy vào cậu nhé!” Điền Phi Chương vỗ vai anh, cười nói: “Yên tâm, bao giờ cậu có con, tôi cũng giúp cậu tới trường đón nó. Nhưng điều kiện trước tiên là cậu phải tìm một cô vợ đã.”

“…” Khâu Viễn liếc Điền Phi Chương một cái, lười phải so đo.

Trường học của Cố Tần và Điền Điền gần công ty, năm giờ tan làm, Khâu Viễn chạy tới, trùng hợp bọn nhóc đang được giáo viên dẫn ra cổng trường để chờ.

Hai quả đầu củ cải ngó trái ngó phải, lúc nhìn thấy chú Khâu Viễn tới đón mình, hai nhóc liền vẫy tay gọi.

Khâu Viễn đi qua, nhìn thấy hai nhóc, anh liền cười nói: “Mùa đông làm hai đứa lạnh lắm rồi đúng không? Hôm nay chú đón hai đứa về nhà.”

Đối với chuyện Khâu Viễn đón mình, hai nhóc Cố Tần và Điền Điền rất phấn khởi.

“Chú ơi, hôm nay cháu có thể ăn kem không ạ?” Cố Tần hỏi.

Bình thường ba mẹ tới đón, bé không dám đòi ăn, nhưng chú Khâu Viễn đón thì không giống vậy, vì chú rất dễ dụ.

Điền Điền cũng nói muốn ăn kem.

Ngẩng đầu nhìn trời một chút, Khâu Viễn cười khổ: “Nhưng trời lạnh lắm, vẫn là không ăn kem thì hơn. Nếu hai đứa về nhà bị tiêu chảy thì chú không gánh nổi trách nhiệm này đâu.”

https://thuviensach.vn

Nhưng Cố Tần và Điền Điền mỗi bé lắc lắc một tay của anh, không chịu.

Cuối cùng, Khâu Viễn bất đắc dĩ đồng ý, chỉ vào hai bé, “Mỗi đứa chỉ được ăn một chút thôi, về nhà không được nói cho ba mẹ biết đâu đấy!”

Hai người bạn nhỏ lập tức hiểu chuyện, lấy lòng hô lên: “Chú Khâu Viễn là tốt nhất! ! !”

Cố Tần lấy một tấm thẻ trong cặp ra, đưa cho anh, “Chú ơi, cháu mời chú và Điền Điền ăn kem ạ!”

Khâu Viễn nhìn thẻ ngân hàng trong tay bé liền sững người một chút, “Ba mẹ cháu hào phóng thật đấy, mới đi nhà trẻ đã có thẻ từ.”

Cố Tần trả lời: “Là ông ngoại cháu cho ạ, ba mẹ cháu không biết. Ông ngoại nói thẻ này là thẻ không mật mã của ông, có thể tuỳ ý quẹt. Chỉ là cháu không muốn mua gì cả, vẫn chưa từng dùng tới nó.”

Khâu Viễn lại cất tấm thẻ vào cặp bé, “Của Tần Tần thì Tần Tần cứ giữ đi, hôm nay chú mời hai đứa ăn kem, đi thôi.”

Mỗi tay anh dắt một bé tới cửa hàng Haagen Dazs [1] gần đó.

Cố Tần và Điền Điền ngồi cạnh cửa sổ, ăn kem, trong cửa hàng ấm áp dễ chịu. Ngoài cửa sổ là bông tuyết tung bay, rất có cảm giác hưởng thụ.

Cố Tần liếm muỗng kem một chút, sau đó ngẩng đầu nhìn Khâu Viễn đang uống trà ở phía đối diện, “Sao chú không ăn? Kem rất ngon mà.”

Khâu Viễn cười đáp: “Răng lợi của chú không tốt như hai đứa.”

https://thuviensach.vn

“Ồ.” Cố Tần rũ mi, lại ăn thêm mấy muỗng kem. Đột nhiên, bé nhớ ra cái gì, lại nâng mắt nhìn Khâu Viễn.

Ánh mắt của anh nhìn ra làn tuyết đang bay ngoài cửa sổ, không biết cả người đang suy nghĩ cái gì.

Cố Tần nghi hoặc: chú Khâu Viễn mời bé và Điền Điền ăn kem Haagen Dazs nhưng bản thân lại không ăn, là muốn tiết kiệm tiền sao?

Bé nghe ba mẹ nói chú Khâu Viễn vừa mua nhà với xe, mỗi tháng còn phải trả góp. Tuy không hiểu trả góp là gì, nhưng bé vẫn hiểu tiền lương mỗi tháng của chú phải đưa cho người ta một khoản, không có tiết kiệm.

Chú Khâu Viễn lại già thế rồi vẫn chưa kết hôn, nguyên nhân hẳn là do chú không có tiền tiết kiệm.

Khâu Viễn không hề phát hiện ra bé đang nhìn chằm chằm mình, anh chỉ lột viên kẹo đường trong túi rồi ăn vào miệng.

Cố Tần nhíu mày.

Bé từng ăn thử kẹo đường của chú Khâu Viễn, cực kỳ khó ăn.

Cố Tần yên lặng, một lần nữa lấy thẻ từ trong cặp ra, bàn tay nhỏ đẩy nó tới trước mặt bé, “Chú ơi, cháu tặng thẻ này cho chú.”

Khâu Viễn kinh ngạc, nhìn thẻ ngân hàng mà bé đưa cho, nhướn mày hỏi: “Tần Tần làm gì thế?”

Cố Tần trả lời: “Cháu tặng chú thẻ này, chú tranh thủ kết hôn sớm nha, đã già lắm rồi đó. Chưa biết chừng sau khi kết hôn chú sẽ già hơn nữa đấy ạ.”

https://thuviensach.vn

“…” Khoé môi của Khâu Viễn giật giật, không biết trả lời thế nào.

Cố Tần tưởng anh xấu hổ không cần tiền của mình, bé lập tức nói: “Đây là cháu cho chú mượn. Đợi sau khi có tiền, chú lại trả cho cháu là được.”

Con nít thật thà, trái tim của Khâu Viễn như có gì khảy vào, lan ra cảm giác ấm áp khó hiểu.

Anh xoa đầu Cố Tần, lại trả thẻ từ cho bé, “Chú không cần tiền của cháu, tự chú có rồi.”

“Vậy sao chú vẫn chưa kết hôn ạ?”

Yên lặng một lát, Khâu Viễn cười nói: “Còn không phải vì chú không tìm được người thích hợp sao? Bao giờ tìm được rồi tự nhiên sẽ kết hôn thôi.”

“Vậy chú phải nhanh lên ạ, nếu không chờ chú có con, cháu và Điền Điền đều lớn rồi, không thể làm bạn với con của chú được.” Cố Tần bấm đốt ngón tay như bói toán:

“Chú Mục và dì Nam Khanh kết hôn rồi, chú Điền và dì Á Nhuỵ cũng thế, sang năm bác Cận và dì Chu Chu cũng cử hành hôn lễ… Đúng rồi, còn có dì Tô, mẹ nói dì Tô đã đính hôn rồi, chỉ còn mình chú thôi đó, sao chú không gấp vậy?”

Khâu Viễn hơi ngẩn người, ngẩng đầu nhìn bé, “Dì Tô nào?”

Cố Tần bị hỏi đến gấp lên, “Là dì Tô Tử Hân đấy ạ, còn có dì Tô nào khác đâu? Mẹ nói chú dì đều là bạn thời Đại học, không phải hai người có quen biết sao?”

Khâu Viễn cười cười, “Chú biết, chỉ là công việc bận quá nên có hơi không

https://thuviensach.vn

nhớ rõ thôi.”

Anh bưng ly nước trên bàn lên, uống một hớp rồi nhìn hai bé, “Ăn kem xong chưa nào?”

Cố Tần và Điền Điền gật đầu đứng dậy, đi theo Khâu Viễn ra ngoài.

Cố Tần khoác tay qua vai của Điền Điền, nhỏ giọng hỏi: “Có phải chú Khâu Viễn không vui không nhỉ?”

Điền Điền suy nghĩ một chút, sau đó lắc đầu, “Chắc không đâu, không phải chú Khâu Viễn vẫn luôn thế này sao?”

Khâu Viễn dẫn hai bé về công ty, bấy giờ đã tan làm, công ty không có ai, chỉ có vài người ở lại tăng ca.

Trùng hợp Điền Phi Chương vừa họp xong, nói ‘cảm ơn’ với Khâu Viễn rồi đưa con trai về nhà.

Cố Tần ngồi trên bàn làm việc của Khâu Viễn, ngoan ngoãn làm bài tập. Sau một lát, bé không nhịn được hỏi: “Chú ơi, bao giờ ba mẹ tới đón cháu ạ? Còn Tích Tích nữa, em có sao không ạ?”

Khâu Viễn trấn an bé, “Không sao đâu, Tích Tích chỉ sốt thôi, truyền dịch xong sẽ về.”

“Dạ.” Cố Tần đáp lời, nhìn thấy Mục Lăng Thành từ phòng làm việc đi ra, bé liền gọi một tiếng.

Nhìn thấy Cố Tần, Mục Lăng Thành hơi ngạc nhiên, đi qua hỏi: “Ba cháu còn chưa về à?”

https://thuviensach.vn

“Chú Khâu Viễn nói Tích Tích còn phải truyền dịch ạ.”

Mục Lăng Thành cầm điện thoại lên, qua một bên gọi đi một cú điện thoại. Sau khi cúp máy, Mục Lăng Thành đi tới chỗ bé, “Tích Tích không sao rồi, tối nay có thể về nhà, cháu làm bài tập xong chưa?”

“Xong rồi ạ.” Cố Tần giơ vở cho anh nhìn.

Mục Lăng Thành mở ra xem, sau đó giúp bé cất vào cặp rồi nói với Khâu Viễn, “Trời không còn sớm nữa, tôi đưa nó về nhà cho.”

Khâu Viễn suy nghĩ, gật đầu: “Cũng được.”

Mục Lăng Thành cầm cặp của Cố Tần rồi ẵm bé lên, “Chú dẫn cháu tới nhà tìm Sở Sở nhé?”

Hai mắt của Cố Tần toả sáng, “Cháu muốn ăn mì Ý của dì Nam Khanh làm nữa.”

Mục Lăng Thành cười, “Dì sẽ rất vui khi thấy vẻ mặt bây giờ của cháu đấy.”

Cố Tần ôm cổ Mục Lăng Thành rồi vẫy tay với Khâu Viễn, “Chú Khâu Viễn ơi, cháu về trước nha, chú cũng về nhà sớm ạ.”

“Chú biết rồi.” Khâu Viễn đưa mắt nhìn bé, cười tạm biệt.

Sau khi Mục Lăng Thành đưa Cố Tần đi, Khâu Viễn ở lại tăng ca thêm một lát rồi không nhanh không chậm lái xe về nhà.

Năm nay anh vừa mua nhà mới, tháng trước đã chuyển tới ở, không gian rất lớn, chẳng qua chỉ có mình anh…

https://thuviensach.vn

Phiêu bạt nhiều năm đến thế, cuối cùng anh đã có nhà ở thành phố C, cũng có năng lực cho cô hạnh phúc.

Vốn dĩ anh định nghỉ đông lần này sẽ về quê tìm cô, nhưng bây giờ… cô đã đính hôn, xem ra chuyện này không cần thiết nữa.

Khâu Viễn một mình vừa buồn bực vừa ngán ngẩm đứng trước cửa sổ sát đất, nhìn bông tuyết bay loạn dưới ánh đèn đường bên ngoài, trong lòng anh chợt cảm thấy trống vắng.

Sau một hồi lâu, rốt cục anh cũng nghĩ thông suốt, nhẹ nhõm thở ra một hơi, lẩm bẩm: “Em hạnh phúc là tốt rồi.”

Vốn dĩ Khâu Viễn chưa từng mong rằng cô sẽ đợi mình, bây giờ cô có thể tìm được một người để nương tựa cả đời… rất tốt!

…

Kỳ nghỉ đông nháy mắt đã tới, vì Cố Tích vẫn chưa khỏi bệnh nên Cố Ngôn Thanh và Tần Noãn tập trung tinh thần chăm sóc bé.

Biết em gái bệnh nên Cố Tần không dính lấy ba mẹ, bình thường nếu muốn ra ngoài, bé liền nhờ bảo mẫu đi cùng.

Buổi sáng hôm nay, Cố Tần được bảo mẫu dắt đi công viên chơi. Lúc đi ngang qua một quán cà phê, bé nhìn thấy chú Khâu Viễn đang ngồi cùng một dì lạ mặt bên cửa sổ như nói chuyện gì.

Xuyên qua cửa sổ xe, Cố Tần nhìn vào, lập tức hô tài xế dừng xe lại.

Bé bước từ trên xe xuống, lúc chạy tới nơi, chú Khâu Viễn và dì lạ mặt

https://thuviensach.vn

trùng hợp đi ra. Thấy sắc mặt của hai người hình như xảy ra tranh chấp, bé ngẩng đầu, chậm rãi qua đó.

Trước đây, Khâu Viễn từng được đồng nghiệp giới thiệu đối tượng cho. Từ chối hai lần, vì đối phương vừa kiên trì vừa có ý tốt, anh mới nghĩ rằng thử một chút cũng không sao, cho nên đồng ý đi xem mắt.

Sau khi hai người gặp mặt, anh mới phát hiện đối phương thế mà vẫn còn sinh viên, tuổi tác giữa hai người chênh lệch rất lớn. Anh cảm thấy không hợp nên trò chuyện hai câu đã tìm cớ rời đi.

Không ngờ tính cách của cô gái này rất dính người, gần đây vẫn luôn theo đuổi anh, còn không ngừng nói lời yêu thương.

Từ quán cà phê đi ra, ống tay áo của Khâu Viễn bị cô gái kia níu lấy. Cô gái bất mãn nhìn anh, “Không thử với em thì sao anh biết là không được chứ?”

Khâu Viễn có hơi buồn cười, “Cô gái trẻ, tôi lớn hơn cô mười tuổi đấy, thử cái gì với cô đây hả?”

Cô gái ngẩng mặt lên, “Nhưng em đâu có chê anh già.”

“…” Khâu Viễn có hơi bất đắc dĩ, “Cuối cùng thì cô thích gì ở tôi vậy?”

Cô gái hoạt bát cười đáp: “Anh có nhà ở thành phố C, có xe, có công việc, có thể diện, vẻ ngoài của anh cũng không tệ, rất phù hợp với tiêu chuẩn của em.”

Khâu Viễn: “Cô tìm một chàng trai cùng tuổi, khi cậu ấy bằng tuổi tôi cũng sẽ đạt được những thành tựu này.”

Cô gái nhíu mày, “Vậy em phải chờ nhiều năm lắm. Còn nữa, ở thành phố

https://thuviensach.vn

C làm gì dễ dàng như vậy. Nếu như người đồng lứa mà em tìm được không đạt được thành tựu gì thì em phải tìm ai mà khóc đây?”

“…” Con gái bây giờ sao thực dụng vậy? Còn chưa tốt nghiệp đã muốn không làm mà hưởng.

Khâu Viễn không muốn nói nhảm với cô ta, lắc đầu, “Đó là chuyện của cô, hai chúng ta không thể đâu.”

“Sao lại không thể? Năm nay em học năm tư rồi, đã có thể kết hôn!”

Khâu Viễn cau mày, vẫn chưa mở miệng, Cố Tần đã nhào qua ôm đùi của anh, cất giọng bất mãn: “Ba tìm mẹ kế cho con đấy ạ? Con còn chưa đồng ý đâu!”

Khâu Viễn ngây ra một lát, tròng mắt nhìn xuống quả đầu củ cải bất ngờ xuất hiện này.

Cô gái cũng choáng, ấp úng một hồi lâu, “Anh… anh có con rồi sao?”

“… Anh đã từng kết hôn à?” Cô ta chỉ vào Khâu Viễn, lại nhìn bé trai đang ôm đùi anh.

Nhìn Cố Tần một chút, Khâu Viễn gật đầu, “Đúng vậy, tôi từng kết hôn rồi, còn có con trai nữa.”

Sắc mặt của cô gái vừa xanh mét vừa trắng bệch, cô ta không muốn gả cho người từng kết hôn, càng không muốn làm mẹ kế của ai hết! ! !

Cô gái trẻ tức giận đến quay người bỏ đi.

Nhìn theo bóng lưng của dì lạ mặt đi xa, Cố Tần dương dương tự đắc,

https://thuviensach.vn

chống nạnh nói: “Chú cảm ơn cháu đi ạ.”

Khâu Viễn bóp bóp mặt bé, cười nói: “Được, cảm ơn cháu nha, chú mời cháu ăn ngon nè.”

Cố Tần rất vui vẻ, chạy đi nói với bảo mẫu và tài xế là không đi công viên nữa. Sau đó, bé nắm tay chú Khâu Viễn chạy về phía trước.

Trong một nhà hàng sushi, Cố Tần phấn khởi ăn sushi, đầu óc hiếm khi linh hoạt, “Chú ơi, lúc nãy dì kia muốn gả cho chú, sao chú không đồng ý thế ạ?”

Khâu Viễn liếc bé một cái, “Con nít hỏi nhiều thế làm gì? Cháu lo ăn là được rồi.”

Cố Tần tiếp tục ăn sushi, “Chú không nói cháu cũng biết, chú thích dì Tô chứ gì.”

Sững người một lát, Khâu Viễn kinh ngạc nâng mắt, “Cháu nghe ai nói?”

“Lúc dì Tô nói chuyện với mẹ, cháu đã nghe được.” Cố Tần trả lời.

Thấy Khâu Viễn không nói câu nào, bé lại hỏi: “Chú ơi, không phải hai người là bạn học sao ạ? Chú thích dì sao lại không theo đuổi? Ngược lại để dì đính hôn với người khác, người kia đối xử với dì không tốt.”

“Không tốt cái gì?” Khâu Viễn nâng mắt nhìn bé, lông mày cau lại, sắc mặt trầm đi.

Cố Tần nhai nuốt sushi trong miệng, sau khi ăn xong mới nói: “Chồng chưa cưới của dì Tô có rất nhiều bạn gái. Mấy ngày trước dì Tô mới phát hiện ra, sau đó, lúc dì gọi điện cho mẹ cháu đã khóc, hình như nói muốn huỷ hôn

https://thuviensach.vn

ạ.”

Khâu Viễn đen mặt, không nói câu nào, nắm tay đặt trên đầu gối vô thức siết chặt.

Yên lặng một lát, anh nhìn Cố Tần, thấy bé ăn gần xong thì mở miệng nói: “Không còn sớm nữa, chú đưa cháu về.”

“Dạ.” Cố Tần xoa xoa cái tay, sau đó cùng anh ra ngoài.

Lái xe đưa Cố Tần về tới biệt thự nhà họ Cố, Khâu Viễn dừng lại, nói với bé: “Tự cháu vào nhà đi, chú còn có việc.”

Khâu Viễn chưa trả lời, bé lại nói tiếp: “Nhưng sắp hết năm rồi ạ, chú không mua được vé tàu đâu. Nhà của dì Tô xa như thế, nếu lái xe sẽ mất thời gian rất lâu.”

Lông mày Khâu Viễn giật giật, dường như cũng mới nghĩ đến chuyện này.

Cố Tần ló đầu từ phía sau, dò xét nói: “Nhà cháu có máy bay, có thể đưa chú đi đấy ạ, rất nhanh là tới.”

Khâu Viễn kinh ngạc một chút, sắc mặt trầm xuống dẫn hoà hoãn lại.

Anh nhướn mày nhìn Cố Tần, “Cháu còn nhỏ tuổi mà thích xen vào chuyện của người khác đấy nhỉ.”

Cố Tần lườm nguýt anh một cái, lại ngồi xuống ghế sau, ‘hừ hừ’ cái mũi, “Trên đời nhiều người đến thế, nhà ai mà không có chuyện? Sao cháu có thể quan tâm hết được? Nếu không phải chú đối xử với cháu rất tốt, cháu đã mặc kệ chú rồi!”

https://thuviensach.vn

Khâu Viễn bị dáng vẻ của bé chọc cười.

…

Ngồi trong cabin máy bay đi thành phố H, Khâu Viễn nhìn Cố Tần bên cạnh, trong lòng có hơi không tưởng tượng nổi.

Anh không ngờ bản thân là một người trưởng thành, vào lúc cấp bách lại phải tìm sự trợ giúp từ cậu bạn nhỏ này.

Chỉ là bất ngờ bay tới thành phố H như vậy, một chút tâm lý anh cũng chưa kịp chuẩn bị, lúc này liền có hơi căng thẳng. Anh cảm thấy đầu mình nóng rồi nên quá xúc động.

Cố Tần nghiêng đầu nhìn qua, vỗ vỗ chân anh, “Chú đừng căng thẳng, nếu dì Tô hỏi chú thì nói là đưa cháu đi chơi được rồi.”

Bé nói câu này khiến Khâu Viễn an tâm rất nhiều, lại cảm thấy bé thật quỷ nhỏ, rất có thâm ý.

“Đợi lát nữa máy bay hạ cánh, cháu muốn ăn cái gì? Chú mua cho cháu.”

“Kem cũng được ạ?”

Khâu Viễn ngẩn người, sau đó nói: “Mấy ngày trước chú vừa mới đưa cháu ăn rồi mà? Gần đây nhiệt độ hạ thấp làm nhiều đứa trẻ bị cảm lắm, không thấy em cháu bệnh mấy ngày rồi sao? Chờ tiết trời ấm hơn rồi chú lại mua kem cho cháu ăn.”

“Cháu là trẻ trưởng thành rồi, có thể ăn được.”

“Hay là chú gọi cho ba cháu xem cậu ấy có đồng ý cho cháu ăn kem không

https://thuviensach.vn

nhé?”

“Chú quá không nghĩa khí rồi! Cháu giúp chú theo đuổi dì Tô mà đến một cây kem cũng không được ăn.”

“…”

…

Máy bay hạ cánh, Khâu Viễn không nhịn được, vẫn mua kem cho Cố Tần ăn, lại sợ bé ăn nhiều sẽ cảm, anh liền ăn bớt một nửa.

Mùa đông khắc nghiệt, kem vừa vào bụng, tim gan phèo phổi lạnh run. Anh run rẩy lật người, không nhịn được nhíu mày.

Cố Tần thấy vậy liền cười không ngừng được, “Chú không ăn được cũng đừng có ráng. Cho cháu nửa cây còn lại được rồi!”

Khâu Viễn liếc bé một cái, sau hai ba lần liền ăn xong kem, sau đó nhìn bé, “Ai nói chú không ăn được hả?”

Mất hết nửa cây, Cố Tần không mấy vui vẻ, nhưng chỉ đành nhẫn nhịn. Vừa giẫm chân trên tuyết, bé vừa yên lặng ăn kem của mình.

Thấy bé ăn xong kem rồi còn liếm que, Khâu Viễn giật lấy rồi ném vào thùng rác, “Đừng ăn, chú mua cho cháu một ly trà sữa ấm. Nếu cháu bệnh thật thì chú cũng không biết bàn giao cháu với ba mẹ cháu thế nào đây.”

Nói xong, anh dắt Cố Tần vào một quán trà sữa.

Lúc Cố Tần đi theo anh xếp hàng, tầm mắt lơ đãng thoáng nhìn thấy Tô Tử Hân đang ngồi gần cửa sổ, cách đó không xa.

https://thuviensach.vn

Dì Tô thường xuyên gọi video trò chuyện với mẹ mình nên bé nhận ra cô.

Tô Tử Hân mặc một bộ áo len, trên đầu đội mũ mềm màu đỏ, da thịt trắng nõn, ngũ quan tinh xảo, rất thu hút ánh nhìn của người khác.

Cố Tần giật giật cánh tay của Khâu Viễn, chỉ vào phía kia, “Dì Tô cũng uống trà sữa ở đây kìa chú!”

Khâu Viễn thuận mắt nhìn qua, dần dần, sắc mặt anh liền ngẩn ngơ.

Lúc này có một người đàn ông dáng vẻ sĩ diện đi qua, ngồi xuống đối diện Tô Tử Hân. Hình như hai người nói chuyện gì đó, ban đầu còn tốt, nhưng không bao lâu sau lại xảy ra tranh chấp. Tô Tử Hân đứng dậy muốn bỏ đi ngay, nhưng tay bị người đàn ông kia bắt lại.

Cô giãy không ra, trong lúc nóng giận liền tát gã một bạt tai.

Bất ngờ bị cô tát một cái, người đàn ông chững lại hai giây, tới khi hoàn hồn, gã cũng giơ tay muốn tát lại cô.

Cố Tần nhìn thấy liền kinh hãi, lúc định kêu lên ‘chú Khâu Viễn’, bé lại phát hiện không biết từ khi nào, Khâu Viễn đã xông ra phía trước, nắm chặt cổ tay của người đàn ông kia.

Cố Tần chạy nhanh qua đó, đứng bên cạnh Khâu Viễn.

Nhìn thấy Khâu Viễn và Cố Tần, trong mắt Tô Tử Hân lộ ra một tia kinh ngạc. Cô còn chưa mở miệng đã nghe thấy gã ta cười nhạo: “Tô Tử Hân, vừa mới từ hôn đã tìm đàn ông khác thì cô giả vờ thanh cao gì nữa? Chúng ta đều giống nhau cả thôi, cô còn so với ai…”

https://thuviensach.vn

Còn chưa dứt lời, Khâu Viễn vung nắm đấm tới, người đàn ông bị đánh tới lảo đảo, sau lưng đâm vào góc bàn.

Gã che lại nửa mặt, dưới cơn thịnh nộ muốn đánh lại nhưng Tô Tử Hân đã ngăn cản ở giữa. Cô không chút sợ hãi mà trừng mắt nhìn gã, “Hôm nay anh dám động tới anh ấy dù chỉ một chút, tôi lập tức khiến anh hối hận, có tin hay không?”

Yên lặng mấy giây, người đàn ông kia lau đi vết máu trên khoé môi rồi giương mắt nhìn cô, “Quả thật hôm nay là tôi nghe lời mẹ tới tìm cô giảng hoà, không muốn động thủ. Nếu cô đã không đồng ý thì tôi cũng không quản được, tuỳ ý cô vậy.”

Sau khi gã rời đi, Tô Tử Hân nhìn về phía hai người Khâu Viễn và Cố Tần, hơi cảm thấy bất ngờ trước tình cảnh lúc này, “Sao hai người lại ở đây?”

Khâu Viễn cười cười, “Tần Tần nghỉ đông nên anh dẫn nó đi chơi, ba mẹ nó dạo này khá bận.”

Cố Tần ngồi xuống bên cạnh Tô Tử Hân, lúc Khâu Viễn đi mua trà sữa, bé nhỏ giọng nói: “Dì ơi, cháu nói cho dì một bí mật.”

Tô Tử Hân nhướn mày nhìn bé.

Cố Tần nói: “Không phải chú Khâu Viễn dẫn cháu tới đây chơi đâu ạ. Là cháu dẫn chú ấy đến tìm dì.”

https://thuviensach.vn

Chương 69: Phiên ngoại 19: Chuyện nhân vật phụ (14)

Edit: Xiao Yi.

Lúc Khâu Viễn mua trà sữa trở lại, thấy hai người Cố Tần và Tô Tử Hân đang thì thầm cái gì. Anh mỉm cười đi qua, đưa hai ly trà sữa cho họ, "Đang nói gì đấy?"

Cố Tần nghiêm túc ôm ly trà sữa, "Không có gì ạ, cháu đang hỏi dì Tô xem thành phố H có chỗ nào vui không."

Tô Tử Hân nhìn qua bé, "Tần Tần thích trượt tuyết không?"

"Dạ thích!" Cố Tần ngẩng đầu, trong mắt như đang phát sáng.

Từ trong quán trà sữa đi ra, Tô Tử Hân khoác áo lông trong tay vào, sau đó cười với Khâu Viễn, "Thành phố H có tuyết rơi nhiều hơn thành phố C nhiều, khá thích hợp để trượt tuyết. Trước một khách sạn bên kia có một khu đất trống rất lớn, không ít người tới chơi đâu, anh có thể đưa Tần Tần tới đó, tối nay ở đó cũng được đấy ạ."

Cố Tần ngẩng đầu nhìn cô, "Dì Tô không đi cùng tụi cháu ạ?"

Tô Tử Hân chỉ cười, giúp bé thắt lại khăn quàng cổ rồi nói: "Hai người đi đi, dì không biết trượt tuyết đâu nên không đi cùng."

https://thuviensach.vn

Cố Tần lôi kéo tay của cô, “Không biết có thể học mà, chú Khâu Viễn biết trượt, dì nói chú ấy dạy dì trượt đi ạ.”

“Đúng không chú?” Bé quay đầu nhìn qua Khâu Viễn, cố gắng nháy mắt với anh.

Khâu Viễn mất tự nhiên ho hai cái, cười đáp: “Tốt xấu gì anh cũng từng cho em ở nhờ, thế mà hành động bây giờ của em không giống đáp lễ gì cả. Huống chi Tần Tần muốn em ở lại, em hãy chơi với nó nhiều hơn đi, dù sao bình thường cũng đâu gặp nó được nhiều.”

Nhắc đến chuyện này, Tô Tử Hân nhớ lại lần chật vật kia ở thành phố C, và cả chuyện mập mờ không thể rõ được vào tối hôm đó.

Cô mấp máy môi, sau đó dắt tay Cố Tần, “Vậy dì đi chơi với cháu một lát cũng được.”

Đến khách sạn mà Tô Tử Hân nói quả thật có rất nhiều người đang trượt tuyết ở khu đất trống phía trước. Người bên ngoài có thể trả tiền mua giờ trượt, còn khách ở khách sạn thì có thể miễn phí trượt tuyết.

Hai người Khâu Viễn và Cố Tần chắc chắn sẽ không về ngay tối nay, cho nên anh dứt khoát thuê phòng.

Tuy còn nhỏ tuổi nhưng Cố Tần đã biết trượt tuyết. Bé trượt xuyên giữa đám người đến quên trời quên đất. Tô Tử Hân ngồi ở ghế dài bên cạnh nhìn bé trượt, lúc gió lạnh thổi đến, cô vô thức quấn chặt áo khoác lông trên người.

Khâu Viễn đi qua đưa cho cô một ly nước nóng, “Em làm ấm tay đi.”

https://thuviensach.vn

“Cảm ơn anh.” Tô Tử Hân nhận lấy, lòng bàn tay dần ấm lên.

Thấy dáng vẻ của cô không quá tươi tỉnh, Khâu Viễn cho rằng cô vẫn phiền lòng chuyện vừa nãy ở quán trà sữa.

Anh trấn an nói: “Có một số chuyện em không phải giữ trong lòng, vì loại người đó mà khiến bản thân mất vui, thật không đáng đâu.”

Tô Tử Hân giật mình, sau khi hiểu ra ý của anh, cô khẽ cười một tiếng, khó hiểu nhìn anh, “Tiền bối à, con mắt nào của anh nhìn thấy em mất vui vì anh ta vậy?”

Bị cô hỏi tới chột dạ, Khâu Viễn đành đảo mắt nhìn theo bóng người nhỏ bé của Cố Tần, không biết phải nói tiếp thế nào.

Tô Tử Hân vuốt ly nước trong tay rồi chậm rãi nói: “Thật ra em và anh ta chưa tính là quen biết, chỉ mới gặp nhau ba bốn lần thôi ạ, còn chưa trò chuyện quá nhiều nữa kìa.”

Khâu Viễn có hơi bất ngờ, “Em không quen anh ta thì sao lại đính hôn?”

Tô Tử Hân thở dài, “Do ba mẹ hai bên giới thiệu ạ. Lần đầu tiên gặp anh ta, em cảm thấy dáng vẻ của anh ta cũng tạm, em cũng có tuổi rồi, cho nên nghĩ rằng nếu không có gì thì nên kết hôn đi thôi, không thể ế tới già được.”

“Sau đó lại gặp tiếp xúc thêm hai lần, biểu hiện của anh ấy cũng không tệ lắm, ba mẹ của em rất vừa ý, cho nên đính hôn. Kết quả là em bị mấy người phụ nữ khác ngo ngoe tìm đến tận cửa, còn có người ôm bụng bầu tới van xin em, lúc đó em mới biết anh ta cực kỳ đào hoa.”

Cô lại cười cười, “Thật ra em cũng không thấy bất ngờ lắm, đa số con cái

https://thuviensach.vn

nhà giàu đều như vậy, mỗi ngày một cô là chuyện bình thường. Người như Cố Ngôn Thanh hay Cận Bùi Niên đã ít càng thêm ít. Đến anh trai của em cũng không tốt là bao, gặp dịp thì chơi thôi, sa đoạ mua vui làm ba mẹ em ngày nào cũng bực tức."

"Đúng là ba mẹ em lo cho tương lai của em sẽ không có ai để dựa dẫm, luôn mong em có thể gả đi, nhưng không phải ai họ cũng nhận làm con rể. Anh ta đào hoa như thế, tự nhiên ba mẹ em sẽ phản đối, cho nên mới huỷ hôn. Chỉ là công ty nhà anh ta gần đây gặp chút vấn đề muốn nhờ ba em giúp đỡ, cho nên hôm nay anh ta mới hẹn gặp em."

Tô Tử Hân nhìn qua Khâu Viễn, "Anh nhìn đi, môn đăng hộ đối chưa chắc đã là hạnh phúc đâu nào? Ở thành phố H, nhà họ Tô bọn em có thể xem là nhà cao cửa rộng, hoàn cảnh của con cái trong nhà đúng là không chê được, nhưng đời sống tình cảm của họ không có mấy người đơn giản."

"Một người bạn từ bé của em đã liên hôn với gia tộc lớn khác. Cậu ấy cưới một gã chồng ăn chơi trác táng, ở nhà thì hai vợ chồng giả vờ ân ái, nhưng trong quan hệ hôn nhân đã sớm là thùng rỗng rồi. Cậu ấy nói bây giờ mình sống rất tự do, đàn ông bên cạnh nhiều không kể xiết, nói là… cứ sống như vậy đến hết đời cũng được."

Dừng lại một chút, Tô Tử Hân đưa mắt nhìn ra xa, "Nhưng em không hề muốn sống như vậy, trong đời không có người mình yêu, chỉ có mặt trái của tiền bạc, cố gắng lấy lòng,… Tất cả đều vô nghĩa lắm!"

Khâu Viễn nhìn cô, cảm thấy những lời này của cô luôn có ý tứ riêng…

Anh nhấp môi mấy lần, lại thấy Tô Tử Hân nghiêm túc nhìn qua, "Khâu Viễn, tình cảm chân thành rất đáng quý, anh đừng xem nhẹ bản thân. Huống chi bây giờ tiền anh dùng để mua nhà ở thành phố C có thể đủ mua mấy căn ở thành phố H nhỏ bé này. Anh rất tài giỏi, không có ai khinh

https://thuviensach.vn

thường anh đâu.”

Khâu Viễn ngây ra một lát, “Em biết anh mua nhà sao?”

“Vâng, em biết.” Yên lặng một lát, Tô Tử Hân nhẹ nhõm thở ra một hơi, cười nói: “Khó khăn lắm anh mới có nhà có xe, định cư ở thành phố C, sau đó cưới một cô vợ tốt là sẽ được hạnh phúc rồi.”

Nói xong, cô trả ly nước ấm cho anh rồi đứng dậy.

Cố Tần đang trượt tuyết phía đối diện vẫy tay với hai người, Tô Tử Hân cũng vẫy tay với bé, sau đó quay đầu nhìn anh, “Hai người chơi đi, em về nhà đây.”

Cô vừa cất bước muốn đi, Khâu Viễn chợt đứng dậy, nhanh chân cản trước mặt cô.

Thấy cô nhìn mình, anh nhíu mày hỏi: “Em nói nhiều mấy câu khó hiểu với anh như vậy, đến cuối cùng là có ý gì?”

Tô Tử Hân cười: “Tốt xấu gì chúng ta cũng là bạn học nên em suy nghĩ cho anh thôi, vừa hay chúc anh hạnh phúc ạ.”

Khâu Viễn mím môi, lời còn chưa ra khỏi miệng, má của anh đã nóng lên một chút, “Cận Bùi Niên đã nói với em là anh thích em.”

“Đúng ạ, nhưng thế thì sao?” Tô Tử Hân ngẩng đầu, nhàn nhạt mỉm cười: “Cận Bùi Niên nói anh thích em, nhưng chuyện này liên quan gì tới anh?”

Hiểu được hàm ý trong lời nói của cô, Khâu Viễn cay đắng cười một tiếng, nhưng vẫn không từ bỏ ý định, anh lại hỏi: “Em biết câu đó là thật, nhưng không thích anh.”

https://thuviensach.vn

Tô Tử Hân lập tức giật mình.

Cô chợt cười đáp: “Đúng vậy, em biết câu đó là thật, và không thích anh.”

Khâu Viễn không hề nói tiếp, trong lòng đau nhức khó mà tả được.

“Hẹn gặp lại.” Đứng thêm một lát, Tô Tử Hân nhét hai tay vào túi áo rồi nhanh chân bước qua người anh, rời đi.

Cố Tần chơi đến vui vẻ, chợt thấy dì Tô bỏ đi, còn chú Khâu Viễn thì ngẩn người đứng ở đằng kia. Bé liền trượt tuyết lại đó, kéo ống tay áo của Khâu Viễn, “Chú ơi, sao dì Tô lại đi thế ạ?”

Khâu Viễn ngồi xổm xuống, ôm Cố Tần vào lòng, “Tần Tần à, chú cảm ơn ý tốt của cháu nhé, chỉ là sau này cháu không cần tốn công nữa rồi.”

“Vì sao ạ?” Cố Tần mở to đôi mắt, “Chú bày tỏ với dì Tô rồi sao? Dì ấy đã từ chối chú?”

Khâu Viễn lau mồ hôi trên trán cho bé, “Mệt không? Chú đưa cháu về khách sạn nghỉ ngơi một lát.”

Cố Tần về khách sạn với anh, biết chú Khâu Viễn không vui nên bé ngồi coi phim hoạt hình một mình.

Buổi chiều, có người nhấn chuông cửa phòng khách sạn.

Hai mắt Cố Tần toả sáng, chạy nhanh ra mở cửa. Nhìn thấy Cố Ngôn Thanh, bé giang tay ra, cười nói: “Cuối cùng ba cũng tới rồi!”

Trong lúc Khâu Viễn thuê phòng, Cố Tần đã dùng máy riêng của tiếp tân để

https://thuviensach.vn

gọi cho Cố Ngôn Thanh, nói ba tới đón mình. Vốn dĩ bé muốn để chú Khâu Viễn và dì Tô ở lại yêu đương thật tốt, không ngờ hai người lại chia xa trong không vui.

Bây giờ Cố Tần hết cách rồi, chỉ đợi ba tới đón mình, nói không chừng ba có thể bày cho chú Khâu Viễn vài câu.

Nghe thấy tiếng động, Khâu Viễn tắt thuốc, từ nhà vệ sinh đi ra. Nhìn thấy Cố Ngôn Thanh, anh rất ngạc nhiên, nhướn mày cười nói: “Cậu đuổi xa như vậy à? Chẳng lẽ sợ tôi bắt cóc con cậu hả?”

Cố Ngôn Thanh ôm con trai, đi qua, “Không phải con nói mình đang trượt tuyết à? Sao bây giờ lại ở trong phòng thế?”

Khâu Viễn lười biếng ngồi trên salon, không nói câu nào.

Cố Tần cục ta cục tác nói một đống chuyện bên tai ba mình, kể từ đầu tới đuôi mọi chuyện một lần.

Cố Ngôn Thanh nhịn cười, “Sao con lại quan tâm tới đời sống của chú con thế hả?”

Cố Tần thở dài: “Tiếc là con quan tâm cũng vô dụng, dì Tô đi rồi ạ.”

Cố Ngôn Thanh nhìn sang Khâu Viễn đang ngồi trên ghế salon, không hề có ý định nhúng tay vào, “Tôi đưa Tần Tần về đây.”

Khâu Viễn không nói gì.

Cố Tần kéo kéo cổ áo của ba mình, “Ba ơi, chú Khâu Viễn đau lòng tới vậy rồi, ba cũng không an ủi chú ấy.”

https://thuviensach.vn

Khâu Viễn nhìn qua, cười hỏi: “Ai nói với cháu là chú đau lòng hả? Chú không thèm ba cháu an ủi đâu, cháu về thành phố C với ba cháu đi.”

Cố Ngôn Thanh thả Cố Tần xuống đất, sau đó đi qua ngồi xuống bên cạnh anh, “Cậu không sao chứ?”

Khâu Viễn ‘xuỳ’ một tiếng, “Tôi có sao cái gì? Tôi vốn không hi vọng nhận được hồi đáp, tự nhiên bây giờ cũng không thất vọng nhiều như thế.”

Anh rũ tầm mắt, trong con ngươi là sự trầm lắng.

“Được rồi, vậy tự cậu dạo phố cho khuây đi.” Cố Ngôn Thanh đứng dậy.

Lúc con trai nắm tay mình định đi, vừa ra tới cửa, Cố Ngôn Thanh dừng lại, quay đầu hỏi: “Cậu hiểu rõ Tô Tử Hân không?”

Khâu Viễn nâng mắt nhìn qua.

Cố Ngôn Thanh nói: “Tần Tần bảo cô ấy đi trượt tuyết với hai người, cô ấy biết rõ cậu thích mình, nếu vậy thì trực tiếp từ chối là được rồi, sao phải nhận lời? Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, tôi không nghĩ là quan hệ giữa cô ấy và Tần Noãn rất tốt mà cô ấy lại là người biết lòng mình không thích cậu nhưng vẫn dây dưa không rõ.”

Khâu Viễn suy nghĩ, “Có lẽ là cô ấy muốn tìm cơ hội gặp riêng tôi để nói rõ ràng chứ sao?”

Cố Ngôn Thanh cười, “Cậu từng bày tỏ với cô ấy à? Nếu đã không có, cô ấy chỉ cần giả vờ không biết cậu thích mình rồi rời xa cậu là đủ rồi, cần gì phải nói rõ ràng?”

Khâu Viễn nhíu mày, không hiểu ý tứ của Cố Ngôn Thanh.

https://thuviensach.vn

“Hai người đã nói gì với nhau rồi?” Cố Ngôn Thanh hỏi.

Khâu Viễn vò tóc, “Cũng không nói gì, chỉ là mấy câu đầu của cô ấy làm tôi có hơi không giải thích được…”

Sau đó, anh kể lại những gì hai người đã nói cho Cố Ngôn Thanh nghe.

Sau khi nghe xong, Cố Ngôn Thanh cong môi cười, “Người ta nói đúng ghê luôn, Cận Bùi Niên nói cậu thích cô ấy thì có liên quan gì tới cậu đâu? Vậy Tần Tần nói với cô ấy là cậu tìm cô ấy, cái này cũng đâu liên quan gì tới cậu?”

“…” Khâu Viễn nghe tới đau đầu, “Có chuyện gì cậu nói thẳng coi.”

Cố Ngôn Thanh liếc nhìn anh một cái, “Cận Bùi Niên nói cậu thích cô ấy, cô ấy cũng đâu chờ được cậu bày tỏ? Hôm nay Tần Tần nói cậu tìm cô ấy, cô ấy lại không thấy được hành động gì từ cậu. Câu nào cũng là người khác nói, còn cậu đã từng nói với cô ấy cái gì đâu? Hành động cái gì đâu?”

Khâu Viễn sững người ở đó, đột nhiên không biết nên nói gì mới được.

Cố Ngôn Thanh lắc đầu, “Chọc giận người ta mà cậu cũng không biết, lại bảo không đáng đời ế đi.”

Nói xong, Cố Ngôn Thanh dắt tay con trai, mở cửa rời đi.

Khâu Viễn ở trong phòng một mình, trong lòng hỗn loạn.

Bởi vì anh không hành động gì nên cô mới tức giận sao?

… Suy nghĩ của con gái phức tạp như vậy, tỉ mỉ như vậy à?

https://thuviensach.vn

Khâu Viễn gõ đầu, cẩn thận nhớ lại nội dung đối thoại hôm nay giữa hai người, cuối cùng hiểu ra mọi chuyện.

Lúc này, Cố Ngôn Thanh gửi Wechat tới, nội dung là một cái địa chỉ nhà, nói là địa chỉ của Tô Tử Hân.

Khâu Viễn có hơi bất ngờ, 【Sao cậu biết địa chỉ của cô ấy?】

Cố Ngôn Thanh: 【Cô ấy và vợ tôi hay gửi đồ qua lại, tự nhiên liền biết. Chỉ là cô ấy đôi khi mới về ở địa chỉ này, sắp hết năm rồi, có lẽ bây giờ cô ấy ở cùng ba mẹ, cậu có đi cũng không chắc là gặp được người.】

Từ khách sạn ra, Cố Tần nắm tay Cố Ngôn Thanh, ngẩng đầu hỏi: “Ba ơi, bây giờ chú Khâu Viễn có thể theo đuổi dì Tô kịp không ạ?”

“Ba không biết, cậu ta ngốc quá.”

Cố Tần gật đầu, tỏ vẻ đồng ý, “Đúng là chú ấy ngốc thật, đến con còn thông minh hơn chú ấy.”

“Haiz,” Bé lại thở dài, “Nếu chú Khâu Viễn tâm cơ như ba hồi dụ mẹ cua mình thì chú ấy đã sớm có con trai rồi.”

Ngẩn ra một lát, Cố Ngôn Thanh buồn cười, hỏi: “Ai nói với con đấy hả?”

“Là chú Khâu Viễn đó, chú ấy nói ba thích mẹ còn dụ mẹ theo đuổi mình, cực kỳ vô sỉ luôn ạ.”

“…” Khoé miệng của Cố Ngôn Thanh co giật.

Sau đó, anh vừa chững chạc vừa đường hoàng nói: “Chú Khâu Viễn nói

https://thuviensach.vn

bừa đấy, sau này con cách xa chú ấy ra một chút, đừng học thói xấu.”

Cố Tần: “Không phải ba nói chú Khâu Viễn rất ngốc sao ạ? Cho nên cái đầu của chú ấy không thể bịa ra chuyện này đâu, rõ ràng chuyện này là thật rồi!”

Cố Ngôn Thanh: “…”

…

Vốn dĩ Tô Tử Hân ăn Tết ở nhà ba mẹ và anh trai, nhưng đôi khi nghe thấy họ nói về chuyện hôn nhân của mình, trong lòng cô lại bực bội, lập tức lái xe về nhà mình để được yên tĩnh.

Đỗ xe vào bãi đậu, lúc Tô Tử Hân cầm chìa khoá đi ra thì phát hiện trước cửa nhà mình dựng lên hai người tuyết.

Lúc này đã là hoàng hôn, hai người tuyết sánh vai nhau đứng dưới ánh đèn đường, còn có bông tuyết rơi xuống, vẻ mặt của người tuyết nhếch miệng cười rất tự nhiên.

Cô thấy hứng thú, lẳng lặng ngắm xem, tâm trạng hiếm khi cảm thấy tốt hơn.

Phía sau người tuyết có một cái gì cử động, hình như là người. Tô Tử Hân nhíu mày, nghi hoặc đi vòng ra sau liền nhìn thấy một người đang ngồi xổm ở đấy, tay cầm nhánh cây viết một đống code lên mặt tuyết.

Mà người đó… là Khâu Viễn.

Tô Tử Hân hơi bất ngờ, đảo mắt nhìn một lát, cô lên tiếng hỏi: “Đây là cái gì thế ạ?”

https://thuviensach.vn

Vừa nãy Khâu Viễn quá tập trung nên không phát hiện bên cạnh có người. Bây giờ nghe thấy giọng của Tô Tử Hân, anh hơi kinh ngạc một lát. Anh nâng mắt nhìn qua liền thấy cô chỉ vào dòng code trên đất, lại hỏi một lần: "Đây nè, là gì thế anh?"

Khâu Viễn đứng dậy, "Em có máy tính không? Viết code vào sẽ biết thôi."

Tô Tử Hân nhíu mày, "Nếu phiền như vậy thì em không muốn biết nữa."

Nói xong, cô vừa chuẩn bị về nhà, tay lại đột nhiên bị Khâu Viễn nắm lại. Bởi vì đắp hai người tuyết mà tay anh rất lạnh, nhưng khi chạm nhau, giữa da thịt lại nóng rực…

Tô Tử Hân không hề giãy ra, cũng không hề mở miệng nói gì.

Yên lặng một lát, Khâu Viễn chủ động nói: "Sau khi chạy những dòng code này sẽ xuất hiện một hình ảnh động, trên đó… có một câu."

"Là câu gì thế?" Tô Tử Hân hỏi.

Khâu Viễn hít sâu một hơi, nhìn qua gương mặt của cô, anh khẽ nói: "To the world, you maybe one person, but to one person, you maybe the world."

— Đối với thế giới mà nói, em có thể chỉ là một người, nhưng đối với người nào đó, em lại là cả thế giới của anh ấy.

Là một câu trong tập tiểu thuyết Song Thành Ký của tác giả người Anh, Charles Dickens đã từng viết.

Tô Tử Hân tiếp tục tiến về phía trước, không hề nói chuyện.

https://thuviensach.vn

Khâu Viễn hơi gấp lên, không phải Cố Ngôn Thanh nói là cô đang chờ anh bày tỏ ư? Sao bây giờ bày tỏ cũng vô dụng rồi?

Hay là bày tỏ thế này còn chưa đủ rõ ràng?

Thấy cô sắp vào nhà, trong tình huống cấp bách, Khâu Viễn bước nhanh đến, ôm lấy cô từ phía sau.

Tô Tử Hân bị hành động của anh làm cho kinh ngạc, cả người sững lại, đứng yên tại chỗ.

Ôm cơ thể mềm mại của cô trong lòng, đại não của Khâu Viễn cũng dừng lại mấy giây. Anh cảm thấy mình như đang mơ vậy, mấy năm nay anh vẫn luôn nghĩ rất nhiều về chuyện ôm cô một cái như thế này, nhưng anh lại không có can đảm ấy.

Bây giờ khó khăn lắm mới ôm được cô, tuy biết rõ như vậy là không lễ phép, nhưng Khâu Viễn lại không nỡ buông tay.

Anh ôm chặt người trong lòng, không thèm đếm xỉa tới lễ phép gì nữa, "Không phải em nói rằng tình cảm chân thành rất đáng quý sao? Vậy em có muốn cân nhắc một chút về tình cảm chân thành này của anh không?"

Tô Tử Hân cử động hai lần, thấy anh vẫn không buông tay, cô hỏi: "Anh cứ ôm em thế này rồi hỏi em có thể cân nhắc tình cảm của anh sao? Anh có thể buông em ra trước không ạ?"

Khâu Viễn thả lỏng cô ra một chút, nhưng đột nhiên anh lại ôm chặt cô hơn, sợ rằng nếu như buông ra, người trong lòng sẽ không thuộc về mình nữa.

https://thuviensach.vn

Anh thì thầm bên tai cô, “Anh đã thích em rất nhiều năm, Tô Tử Hân, gả cho anh đi, anh sẽ khiến em hạnh phúc mà.”

Tô Tử Hân sững người mấy giây, sau đó nói: “Em còn tưởng là anh đến bày tỏ, thì ra là cầu hôn cơ à? Em vừa mới huỷ hôn, anh đã muốn em gả cho anh, không phải là anh thật sự nhân lúc cháy nhà, chạy đi hôi của [1] đấy chứ?”

“Đúng là anh nhân lúc cháy nhà, chạy đi hôi của.” Khâu Viễn nói: “Thật ra, lúc biết em muốn huỷ hôn, trong lòng anh đã cảm thấy rất may mắn. Lúc nghe thấy em nói mình không quen anh ta, anh cũng rất vui mừng.”

“Em không quen biết anh ta cũng chưa chắc là em quen biết anh đâu?” Tô Tử Hân ‘xuỳ’ một tiếng, vẫn đẩy anh ra, “Nếu thích em nhiều năm như vậy vẫn không có hành động gì, thế anh cứ yên lặng thích đi, sao lại trêu chọc tới em?”

Cô mở cửa đi vào nhà, lạnh mặt đóng cửa lại, nhốt anh bên ngoài.

Cô dựa lên vách tường, hốc mắt dần ửng đỏ.

Lần trước đi thành phố C, trong lúc cô chán nản nhất, anh đã xuất hiện. Cô còn rất vui mừng lẫn cảm động, sự việc xảy ra đêm đó… cô cũng chưa thể quên được.

Cô không phải Tần Noãn, có thể phí hết tâm tư để theo đuổi người mình thích, cố gắng bắt lấy hạnh phúc mình muốn.

Cô chỉ là một cô gái bình thường, không hề quá thích người đàn ông nào, chỉ muốn tìm một người có thể đối xử tốt với mình, cùng anh ấy sống hết đời này.

https://thuviensach.vn

Cho nên sau khi nghe Cận Bùi Niên nói Khâu Viễn thích mình, Tô Tử Hân đã nghĩ rằng ở bên anh cũng không tệ. Ít ra con người Khâu Viễn rất hợp với cô, không giống như mấy gã nhà giàu đào hoa kia.

Nhưng mà lúc cô về nhà, anh không hề xuất hiện.

Sau khi cô về thành phố H, anh cũng không gửi tin tức hay gì.

Có đôi khi lòng người chính là kỳ lạ vậy đấy!

Biết một người thích mình, bản thân đối với đối phương cũng không hề ác cảm, trong lòng tự nhiên có một suy nghĩ chắc chắn như thế, nghĩ rằng người đó sẽ chủ động tìm mình.

Suy nghĩ nhiều rồi, trái tim tự nhiên sẽ loạn, vô thức cũng hơi thích người đó.

Nhưng khi bản thân rung động nhưng vẫn không chờ được người đó, sự chờ mong ấy liền hoá thành thất vọng, thậm chí nảy sinh có hơi oán giận.

Cho nên, Tô Tử Hân cố gắng thuyết phục bản thân từ bỏ anh rồi đồng ý chuyện của gia đình thu xếp, đính hôn cùng người khác.

Thế nhưng không biết vì cái gì, cô lại không may như thế! Khó khăn lắm mới chấm được một người xem như không tệ, rốt cục lại là gã cặn bã.

Vừa đính hôn đã huỷ hôn, cuối cùng mặt mũi đã không còn thể diện nữa.

Tô Tử Hân biết đẩy tội này lên người Khâu Viễn là không đúng, nhưng cô vẫn không nhịn được oán giận anh.

Nếu như lúc ấy anh có thể dũng cảm bước thêm một bước, cô sẽ không

https://thuviensach.vn

phải gặp lại anh trong hoàn cảnh như vậy, mà anh cũng không phải cong đuôi đi thích mình…

Cô yên tĩnh một mình rất lâu, đến lúc bình tĩnh lại thì hơi chột dạ, mở cửa thêm lần nữa.

Khâu Viễn vẫn còn đứng bên ngoài, dáng người thẳng tắp, tuyết rơi xuống đầu và vai của anh, che kín một tầng màu trắng.

Môi mỏng của anh xanh mét rồi, thoạt nhìn đã cóng không ít.

Tô Tử Hân đứng dưới hiên nhà nhìn anh, cất giọng nhàn nhạt, có hơi hờn dỗi, “Sao anh còn chưa đi nữa? Có chết cóng thì cũng không ai nhặt xác cho anh đâu.”

Khâu Viễn ngẩng đầu, thấy cô từ bên trong đi ra, anh nhếch miệng cười, “Anh không nỡ đi, đang nghĩ cách để gần em một chút…”

Nơi nào đó trong lòng Tô Tử Hân rung động, cô nhấp nhẹ môi.

Khâu Viễn đi tới trước mặt cô, khoảng cách rất gần, cô phát hiện anh đã cóng đến mức hơi thở đều lạnh giá.

Mũi cô cay xè, từng đấm từng đấm rơi xuống ngực anh, nước mắt to như hạt châu cũng rơi xuống, “Không phải anh tự ti bản thân không có gì sao? Không phải anh sợ mình không thể khiến em hạnh phúc sao? Một thân một mình anh tốt quá rồi còn gì, sao phải trêu chọc tới em cơ chứ?”

Lần đầu tiên cô khóc trước mặt Khâu Viễn, một bụng giận dữ như muốn xả ra, nước mắt ào ào rơi xuống, vừa ấm ức vừa đáng thương…

Khâu Viễn lẳng lặng đứng đó, tuỳ cô đánh chửi, cuối cùng, anh không nhịn

https://thuviensach.vn

được ôm cô vào lòng, sau đó cúi đầu hôn xuống môi cô.

Nỗi nhớ nhung tuôn ra như suối cuộn, nụ hôn của anh từ nồng nhiệt cũng dần hoá thành trằn trọc thâm tình.

Ban đầu, Tô Tử Hân còn giãy dụa, đột nhiên bị bao phủ bởi sự mãnh liệt của anh, cuối cùng cô vẫn chậm rãi trầm luân.

Sau một hồi lâu, Khâu Viễn buông cô ra.

Tô Tử Hân cảm thấy môi mình bị anh mút đến chết lặng rồi, cứ âm ẩm đau.

Khâu Viễn đảo lòng bàn tay qua gò má của cô, trong mắt lộ ra sự xấu hổ, "Xin lỗi em, trước đây anh cảm thấy mình có thể rộng lượng mà nhìn em gả cho người khác. Nhưng khi nãy đứng bên ngoài rất lâu, càng nghĩ anh càng cảm thấy nếu em thật sự gả cho người khác, anh sẽ hối hận cả đời. Cho nên anh muốn ích kỷ một lần, muốn em ở bên cạnh mình, không muốn… buông tay em."

Tô Tử Hân nâng mắt, hai gò má đỏ lên, cất giọng nhẹ nhàng, "Anh lấy hai người tuyết và một đoạn code để cầu hôn em có phải là keo quá rồi không?"

Khâu Viễn lập tức lấy một hộp trang sức tinh xảo trước ngực áo rồi mở ra, trên đó là một chiếc nhẫn kim cương, dưới ánh đèn đường có ánh sáng toả ra lấp lánh.

Thấy Tô Tử Hân nhìn chằm chằm, anh nói: "Anh đã mua từ rất lâu rồi, lúc đó đã trông ngóng sẽ có một ngày mình có thể đeo vào tay em."

Tô Tử Hân thu hồi tầm mắt, không hề nhận lấy chiếc nhẫn của anh, "Còn phải xem tâm trạng của em sao đã."

https://thuviensach.vn

Cô mở cửa vào nhà, thấy Khâu Viễn vẫn sững người cầm nhẫn, đứng yên tại chỗ, cô nói: “Anh vẫn muốn đứng bên ngoài để biến thành người tuyết luôn đấy à?”

Khâu Viễn cất nhẫn đi, sau đó vào nhà.

Tô Tử Hân đưa một đôi dép lê dành cho nam cho anh, thấy anh nhìn chằm chằm đôi dép lê ấy, cô nói: “Là dép của anh trai em.”

Nói xong, Tô Tử Hân mới phát hiện ra mình không cần phải giải thích cho anh. Cô khựng một lát rồi trực tiếp đi vào phòng khách.

Cuối cùng trên mặt của Khâu Viễn cũng lộ ra ý cười, nghe lời cô đổi giày vào nhà.

Tô Tử Hân ngồi trên ghế salon, tuỳ ý cầm một quyển sách lên, sau đó ngẩng đầu nhìn anh, “Không phải anh biết nấu cơm sao? Em đói rồi, anh lo nấu bữa tối đi rồi em cho anh ở ké một đêm.”

Cô lại chỉ tủ lạnh, “Trong đó có nguyên liệu nấu ăn đấy ạ, nấu gì thì tuỳ anh chọn.”

Sai vặt xong, cô cúi đầu đọc sách, xem anh là không khí.

Khâu Viễn cũng không phản kháng, đi qua rửa tay rồi mở tủ lạnh lấy nguyên liệu nấu ăn ra, thật sự làm cơm cho cô.

Trong nhà rất yên tĩnh, đôi khi vang lên thanh âm của việc nấu cơm, bầu không khí cực kỳ… vi diệu.

Tô Tử Hân đặt sách xuống, lặng lẽ nâng mắt nhìn dáng vẻ thắt tạp dề, đang

https://thuviensach.vn

bận rộn của anh, nhất thời cô có hơi xuất thần.

Ngửi thấy mùi cơm đã chín, cô đặt sách xuống, xoa xoa cái bụng lép kẹp đi qua. Lập tức, cô thấy trong nồi có bánh xèo trứng [2], màu sắc vàng óng, lại có hành thái điểm lên, trên đó còn rải vừng, ngửi mùi liền khiến người ta muốn ăn nhiều một chút.

Khâu Viễn bày dĩa bánh ra bàn, nhìn thấy cô liền đẩy dĩa qua, cười nói: "Em nếm thử đi."

Vốn đang đói bụng, Tô Tử Hân vô thức vươn tay qua bốc, lại bị nóng nên kêu 'Úi' một tiếng, cuống quít rụt tay về.

Khâu Viễn nhướn mày, đặt dĩa bánh sang một bên rồi nắm lấy tay cô xem thử, sau đó giúp cô thổi thổi, "Em không sao chứ? Anh lấy đũa gắp cho em, đừng dùng tay không để bốc."

Đầu ngón tay của Tô Tử Hân đỏ hồng, còn cô thì nhếch môi không nói chuyện.

Khâu Viễn bưng dĩa bánh rồi lấy đũa gắp một mẩu bánh, sau đó đút cho cô, "Nào, em nếm thử xem."

Tô Tử Hân cắn một miếng rồi tự cầm lấy ăn, sắc mặt bình tĩnh, "Miễn cưỡng chấp nhận ăn được thôi ạ."

Khâu Viễn khẽ cười, tiếp tục làm bếp.

Tô Tử Hân không nói nhiều, chỉ yên lặng ăn bánh xèo trứng trong tay.

"Đúng rồi, em nhớ quê sao?" Đột nhiên, Khâu Viễn hỏi.

https://thuviensach.vn

Tô Tử Hân hơi ngạc nhiên, khó hiểu ngẩng đầu, “Gì ạ?”

Khâu Viễn đưa mắt nhìn cô, “Nếu em không muốn ở quá xa quê, anh sẽ bán nhà ở thành phố C rồi về đây mua một căn, sau này có thể ở đây phát triển công việc.”

Tô Tử Hân bất ngờ nhìn anh, “Anh ở thành phố C rất tốt mà, có công việc tốt, lăn lộn nhiều năm như thế mới có nhà có xe. Cuối cùng lại đi tới đây làm lại từ đầu, anh cảm thấy có lời à?”

Yên lặng một lát, Khâu Viễn nói: “Nhưng ở đây có em.”

Tô Tử Hân quýnh lên, vội rũ mắt xuống, “Em còn chưa nói sẽ gả cho anh mà! Anh nghĩ nhiều thế làm gì chứ?”

Cô ôm dĩa bánh chạy trối chết, lại nghe thấy phía sau lưng, Khâu Viễn nói: “Vậy anh cũng ở lại đây cố gắng theo đuổi được em.”

Cả người Tô Tử Hân hơi khựng lại.

Cô cúi đầu nhìn dĩa bánh xèo trứng trong tay, cong môi cười khẽ, “Tuỳ anh thôi đó!”

https://thuviensach.vn

Chương 70: Phiên ngoại 20: Vĩ thanh

Edit: Xiao Yi.

Khâu Viễn ở lại thành phố H ăn Tết, tốc độ tiến triển với Tô Tử Hân tăng mạnh, sang năm đã tổ chức hôn lễ ở thành phố H luôn rồi.

Chỉ là Tô Tử Hân không định cho anh ở lại thành phố H phát triển, ngành IT này vẫn có tương lai hơn nếu phát triển ở thành phố C, huống chi bên đó lại có người quen, anh cũng không tính là cô đơn.

Cho nên hai người thảo luận một phen, sau khi cưới sẽ trở về thành phố C cùng nhau, vừa hay tham dự hôn lễ của Cận Bùi Niên và Chu Thịnh Nam được tổ chức vào tháng ba.

Hôn lễ của Cận Bùi Niên và Chu Thịnh Nam theo kiểu truyền thống Trung Quốc, hôn lễ hôm đó, Chu Thịnh Nam đội mũ phượng, vai quàng khăn đỏ, cực kỳ lộng lẫy.

Nhìn họ trên đài, Tô Tử Hân kéo tay Tần Noãn và Tề Á Nhuỵ, dáng vẻ có hơi tiếc hận, “Thì ra kết hôn truyền thống Trung Quốc lại đẹp như vậy, mình hối hận ghê.”

Tần Noãn cười cô, “Hay là cậu và Khâu Viễn lại tổ chức hôn lễ lại lần nữa đi.”

“Mình thấy ý này được đấy,” Tề Á Nhuỵ rất đồng tình, “Ban đầu mình cảm

https://thuviensach.vn

thấy đời này của cậu và Khâu Viễn coi như vô duyên rồi, không ngờ tốc độ của hai người lại nhanh tới vậy, hôn lễ còn tổ chức trước cả Tiểu Chu Chu cứ như là sợ mình không kịp người ta ấy."

"Vậy cũng không đúng, dù sao tụi mình cũng không phải đôi kết hôn cuối cùng nha." Tô Tử Hân cười, chỉ lên đài, "Họ mới là đôi kết hôn cuối cùng đó."

Tần Noãn cảm thán, "Quả thật tình duyên của họ lận đận, được như hôm nay cũng không dễ gì."

Tô Tử Hân gật đầu, "Đúng vậy, đôi khi mình cảm thấy mình đã không được may mắn rồi, nhưng so với Tiểu Chu Chu thì cậu ấy còn khổ hơn. Nhưng mà mọi chuyện đều tốt rồi, cuối cùng cũng có được hạnh phúc riêng."

Vừa nói xong, Tô Tử Hân che miệng nôn khan mấy lần, sắc mặt hơi kém.

Cô đang có thai, gần đây nôn nghén rất nghiêm trọng.

Ở phía bên kia, Khâu Viễn đang cười nói cùng nhóm người Cố Ngôn Thanh, thấy tình huống bên này, anh lập tức nhanh chân đi tới, sắc mặt lộ ra lo lắng, hỏi: "Có phải em lại khó chịu rồi không?"

Tô Tử Hân cười, "Em không sao, anh đừng căng thẳng."

"Bên này nhiều người, để anh dẫn em tới chỗ khác hít thở không khí." Khâu Viễn đỡ cô rồi len qua đám người.

Tần Noãn nhìn theo hai người họ, cười cười đón lấy con gái từ trong lòng Cố Ngôn Thanh, cô chỉ lên đài, "Tích Tích, hôm nay dì Chu Chu có đẹp không con?"

https://thuviensach.vn

Cố Tích vẫn chưa biết nói chuyện, chỉ ôm cổ mẹ mình rồi nhếch miệng cười. Hai gò má lúm đồng tiền, đột nhiên bé hôn bẹp lên má Tần Noãn một cái, làm mặt Tần Noãn dính một xíu nước miếng.

…

Bảy năm sau.

Khi Cố Tần tan học về nhà thì phát hiện hai bé con đang quây quần bên quầy bar ngoài phòng khách để làm bài tập.

Nghe thấy tiếng động, Cố Tích ngẩng đầu nhìn cậu, mềm giọng kêu ‘anh trai’, thấy cậu nhìn qua Mục Sở bên cạnh, bé liền nói: “Chú Mục và dì Nam Khanh có công chuyên nên Sở Sở tới nhà mình làm bài tập ạ.”

Mục Sở vốn thường xuyên tới, Cố Tần đã sớm hình thành thói quen. Cậu đảo mắt nhìn hai người một chút rồi ‘ừ’ nhạt một tiếng. Lúc đang chuẩn bị lên lầu, Cố Tích trước giờ vẫn luôn keo kiệt, lúc này muốn nói lại thôi.

Bé nhỏ giọng kêu: “Anh ơi!”

Cố Tần quay đầu nhìn qua, bé vẫy vẫy cái tay nhỏ, ra hiệu cậu qua đây.

Cố Tần nhíu mày, cảm thấy dáng vẻ này của bé là biết không tốt lành gì rồi. Cậu bất động đứng ở cầu thang, “Qua làm gì?”

Cố Tích cẩn thận từng li từng tí lấy bài thi trong cặp ra, cất giọng rất nhỏ: “Giáo viên mới phát bài thi môn Toán lần trước, muốn… phụ huynh ký tên ạ.”

Lông mày của Cố Tần giật giật, như nhận ra cái gì, miễn cưỡng mở miệng,

https://thuviensach.vn

“Anh đâu phải phụ huynh của em, đi tìm ba mẹ đi.”

“Anh ơi~” Cố Tích cực kỳ đáng thương nhìn anh, cái răng trắng muốt khẽ cắn môi dưới, đôi mắt trắng đen rõ ràng nháy nháy như đang phát sáng.

“…” Cố Tần thở dài một tiếng rồi đi qua, nhận lấy bài thi trong tay bé, lúc nhìn thấy điểm số phía trên, sắc mặt cậu lập tức âm trầm.

Bài thi môn Toán, sáu mươi hai điểm.

Cố Tần ném bài thi cho bé, “Em thi như vậy anh không dám ký đâu, di truyền ai thế hả?”

Cố Tích mạnh miệng, “Anh cướp sạch gene tốt của ba mẹ rồi, sao trách em được?”

Cố Tần: “…”

Cố Tích kéo ống tay áo của cậu, thương lượng, “Anh ơi, anh biết giả chữ ký của ba mà, anh giúp em lần này trước được không ạ? Nếu không mẹ sẽ dạy dỗ em đó…”

“Không được!” Cố Tần quyết đoán hất tay bé xuống.

Cố Tích ấm ức chu môi.

Mục Sở vẫn luôn vùi đầu làm bài tập, nghe một hồi, bé ngẩng đầu nhìn lên, suy tư nói: “Hay là mình giúp cậu ký nha?”

Cố Tần cau mày, gõ ngón tay lên đầu bé, “Quỷ con, dám giả phụ huynh của Tích Tích, có phải em muốn ăn đòn không hả?”

https://thuviensach.vn

Mục Sở ngẩng đầu nhìn anh, lại nhìn sang Cố Tích, sau đó chủ động nói thay bạn mình, “Anh ơi, đây là em gái ruột của anh đó, nếu như cậu ấy bị mẹ anh dạy dỗ, anh không đau lòng sao ạ? Ngày nào Tích Tích cũng khoe là cậu ấy có anh trai tốt, câu này là thật hay giả phải xem hôm nay anh có giúp cậu ấy hay không đó.”

Cố Tần khoác tay lên quầy bar, nhướn mày nhìn bé, “Hoa Hoa, em thi được bao nhiêu điểm, lấy bài thi cho anh xem một chút nào.”

Lông mi dày đậm của Mục Sở khẽ run mấy lần, nghe thấy hai chữ ‘Hoa Hoa’ này, bé liền nhíu mày, ngữ điệu bất thiện, “Em không cần anh ký tên, cũng không cần anh quan tâm.”

“Anh không ký tên thì không nhìn được à?”

Cố Tích: “Sở Sở được điểm tối đa đấy ạ.”

Cố Tần cười cười, “Khó trách được ngữ điệu nói chuyện của tiểu học bá kiên cường thế.”

Mục Sở mặc kệ cậu.

Bé ghét nhất người khác gọi mình là Hoa Hoa, thật ra cũng không có ‘người khác’ nào ở đây, chỉ có mỗi Cố Tần thôi, nhưng bé phản kháng thế nào cũng vô dụng, chỉ có thể giận dữ!

Cố Tần cầm bút ký tên ba mình xuống bài thi của Cố Tích rồi nâng mắt nhìn dáng vẻ mỉm cười rạng rỡ của bé.

Thấy Cố Tích đưa tay muốn nhận lấy, Cố Tần né tránh, lật qua lật lại bài thi xem một chút rồi nhạt giọng nói: “Bài nào em làm sai trong đề thì làm lại một lần cho anh kiểm tra. Từ nay không được coi phim hoạt hình vào buổi

https://thuviensach.vn

tối nữa, anh phụ đạo cho em.”

Ý cười của Cố Tích cứng lại trên mặt, có hơi mất hứng, “Thiếu điều anh không mách cho ba mẹ biết rồi.”

Bé bị ba mẹ dạy dỗ nhiều lắm rồi, tính đến bây giờ thì bé đã rất lâu không được xem hoạt hình, rõ ràng càng nhờ Cố Tần bé càng thiệt thòi mà!

“Hối hận sao?” Cố Tần cười nhạo một tiếng, “Trễ rồi cưng ạ.”

Cậu gác bút máy, quay người lên lầu.

Lên đến tầng hai, Cố Tần bất ngờ phát hiện ra Cố Ngôn Thanh đang đứng tại lan can, vị trí đó vừa hay nhìn được phòng khách dưới lầu, xem ra anh đã đứng đó rất lâu.

Cố Tần chỉ hơi bất ngờ một chút, sau đó bình tĩnh nói: “Ba.”

Cố Ngôn Thanh nhàn nhạt ‘ừm’ một tiếng, không hề nhắc tới chuyện của Cố Tích, chỉ xoay người lên phòng vẽ tranh ở tầng ba.

Anh đẩy cửa đi vào, Tần Noãn đang ngồi xếp bằng trên mặt đất, bức tranh chỉ mới vẽ được một nữa, bây giờ cô đang cau mày nhìn điện thoại.

Thấy Cố Ngôn Thanh đi vào, cô liền cho anh xem khung chat của mình với giáo viên, “Con gái anh thi được có sáu mươi hai điểm môn Toán.”

Cố Ngôn Thanh đảo mắt, ngồi xuống bên cạnh cô, “Anh biết.”

Tần Noãn liếc anh một cái, bất mãn nói: “Sao anh bình tĩnh vậy?”

Cố Ngôn Thanh kéo cô qua, trấn an nói: “Con bé chỉ học Toán hơi kém thôi

https://thuviensach.vn

mà, Tần Tần đã nói sẽ phụ đạo cho nó rồi, từ từ sẽ tiến bộ sau. Tốt xấu gì anh cũng thi được vào Đại học C.”

“…” Tần Noãn đẩy anh một cái, “Em đâu có dở như vậy, tốt xấu gì em cũng thi được vào Đại học C giống anh!”

Cố Ngôn Thanh cười, “Vậy thì Tích Tích cũng không dở như vậy, không phải con bé vẫn học cầm kỳ thi hoạ [1] rất tốt sao? Có lẽ đầu óc của con hơi chậm chạp ở phương diện Toán học thôi, nhưng tuổi con còn nhỏ, dần dần sẽ tiến bộ, lần này em đừng la nó.”

Tần Noãn dựa lên vai anh, khẽ ‘ừm’ một tiếng.

Cố Ngôn Thanh khẽ hôn xuống trán cô rồi cầm cọ vẽ trên đất, tiếp tục vẽ nốt bức tranh kỳ công vẫn chưa hoàn thành của cô.

Tần Noãn lẳng lặng nhìn một lát, sau đó vươn tay ôm cổ anh, cười nói: “Ông xã, mặc dù cái gì anh cũng biết nhưng em không thể không nói, khả năng vẽ tranh của anh tầm thường lắm nhé.”

Cố Ngôn Thanh xem thường, “Do trước đây anh không có hứng thú thôi, thấy phí thời gian niên thiếu.”

Khi anh còn bé, Lục Tinh đã mời giáo viên đến dạy cầm kỳ thi hoạ cho anh, lĩnh vực mà anh học không vào nhất chính là vẽ tranh.

Tần Noãn nhận lấy cọ vẽ từ tay anh rồi tự mình vẽ tiếp.

Cố Ngôn Thanh nhìn bức tranh kia, nắng ấm trời đông, mai lạnh chớm nở, chim di trú đáp nơi đầu cành, đang ngẩng đầu hót vang.

Anh vòng tay qua eo cô, nhỏ giọng hỏi: “Tên của bức tranh này là gì thế

https://thuviensach.vn

em?”

Tần Noãn dựa vào lòng anh, khẽ cười, “Nó tên là — kiếp này của Noãn [2].”

…

Tác giả có lời muốn nói:

Chân thành cảm ơn mọi người, bộ truyện này tới đây là kết thúc, cảm ơn đã làm bạn cùng tôi suốt thời gian qua, hẹn gặp lại!

Hãy lưu lại thông tin tác giả để bao giờ tôi mở hố mới lại có thông báo nha~

———

[1] Cầm kỳ thi hoạ: đàn, cờ, thơ, tranh.

[2] Raw: 暖暖的一生 | Convert: ấm áp cả đời.

Trans: 暖暖 có nghĩa là ‘ấm áp’ cũng chính là tên của nữ chính ‘Noãn Noãn’; 的一生 có nghĩa là ‘khi còn sống’, ‘cuộc đời’, ‘cả đời’.

Nghĩa 1: cả đời ấm áp: cuộc sống ấm no, hạnh phúc.

Nghĩa 2: cuộc đời ấm áp của Tần Noãn: tác giả mượn tên nữ chính làm tên bức tranh.

Edit: kiếp này của Noãn: cuộc đời của Tần Noãn, ấm áp của Tần Noãn.

https://thuviensach.vn

Table of Contents

Mục lục
Chương 1: Em Thích Anh
Chương 2: Nhũ Danh "Mị Mị"
Chương 3: Em Nhất Định Sẽ Theo Đuổi Được Anh
Chương 4: Anh Ấy Tên Là Cố Ngộn Thanh
Chương 5: Lời Nói Tán Tỉnh Là Em Học, Nhưng Em Chỉ Nói Cho Anh Nghe: Chỉ Có Anh Đó, Rất Vừa Ý Em Nha
Chương 6: Gà Đại Ca, Phao Câu Của Gà Đại Ca
Chương 7: Nhìn Nhanh Lên, Nhìn Nhanh Lên, Cố Ngộn Thanh Kìa!
Chương 8: Phúc Hắc?
Chương 9: Dục Cầm Cố Túng*
Chương 10: Ha Ha Ha, Cô Hời To Rồi!
Chương 11: Bày Tỏ Ở Thao Trường*
Chương 12: Thích
Chương 13: Người Của Tôi Đừng Có Động Vào
Chương 14: Cố Sư Huynh Của Chúng Tôi
Chương 15: Một Trái Tim, Cả Một Đời
Chương 16: Thư Tình
Chương 17: Anh Chủ Động
Chương 18: Anh Bị Cho Đội Nón Xanh* Rồi?
Chương 19: Cậu Mời Khách, Tôi Trả Tiền
Chương 20: Cố Ngộn Thanh Là Đồ Cẩu
Chương 21: Ghì Lên Cây Rồi Cưỡng Hôn?
Chương 22: Thư Tình Của Cô
Chương 23: Em Cho Phép Anh Hôn Em Một Cái
Chương 24: Hình Xăm Hoa Diên Vĩ*
Chương 25: Em Có Rất Nhiều Tiền
Chương 26: Chỉ Có Ông Xã Của Em Mới Được Nhìn

https://thuviensach.vn

Chương 27: "Thích" Là Sẽ Làm Càn, "Chân Ái" Là Sẽ Kìm Chế
Chương 28: Bạn Trai Của Mình Cực Soái!
Chương 29: Tần Noãn Là Bạn Gái Của Cháu
Chương 30: Bạn Gái Nhà Anh Sao Lại Đáng Yêu Thế Nhỉ?
Chương 31: Bạn Trai, Em Nuôi Anh
Chương 32: Đồng Chí*
Chương 33: Cố Ngôn Thanh, Anh Đội Nón Xanh* Cho Em Kìa!
Chương 34: Anh Thương Cô Một Mình Cô Đơn
Chương 35: Bạn Trai Của Chị Không Phải Họ Lục Đúng Không?
Chương 36: Hay Là Em Mua Cho Anh Một Chiếc Máy Bay Tư Nhân Nhé?
Chương 37: Thật Trùng Hợp, Em Cũng Đang Nhớ Anh
Chương 38: Cố Ngôn Thanh, Anh Học Thói Xấu!
Chương 39: Toàn Bộ Tình Yêu Của Tôi Đều Tặng Hết Cho Cô Ấy
Chương 40: Em, Em Là Gái Nhà Lành Đó!
Chương 41: Cô Không Phải Là Người Cô Đơn Nữa.
Chương 42: Bởi Vì So Với Cô, Anh Còn Dư Tiền Hơn Nhiều! ! !
Chương 43: Cố Ngôn Thanh, Em Chỉ Còn Lại Anh Thôi
Chương 44: Em Rất Khó Dỗ Đấy
Chương 45: Báu Vật Của Tôi, Cực Kỳ Trân Quý
Chương 46: Cố Ngôn Thanh, sao anh lại không hiểu phong tình thế chứ?
Chương 47: Anh muốn cái gì em cũng tặng sao?
Chương 48: Cho Noãn Noãn của anh một gia đình.
Chương 49: Hình như em bị lừa cưới ấy.
Chương 50: Hoàn chính văn.
Chương 51: Phiên ngoại 1: Sau khi kết hôn (1)
Chương 52: Phiên ngoại 2: Sau khi kết hôn (2)
Chương 53: Phiên ngoại 3: Sau khi kết hôn (3)
Chương 54: Phiên ngoại 4: Bánh Bao Nhỏ (1)
Chương 55: Phiên ngoại 5: Bánh Bao Nhỏ (2)
Chương 56: Phiên ngoại 6: Chuyện nhân vật phụ (1)
Chương 57: Phiên ngoại 7: Chuyện nhân vật phụ (2)
Chương 58: Phiên ngoại 8: Chuyện nhân vật phụ (3)

https://thuviensach.vn

Chương 59: Phiên ngoại 9: Chuyện nhân vật phụ (4)
Chương 60: Phiên ngoại 10: Chuyện nhân vật phụ (5)
Chương 61: Phiên ngoại 11: Chuyện nhân vật phụ (6)
Chương 62: Phiên ngoại 12: Chuyện nhân vật phụ (7)
Chương 63: Phiên ngoại 13: Chuyện nhân vật phụ (8)
Chương 64: Phiên ngoại 14: Chuyện nhân vật phụ (9)
Chương 65: Phiên ngoại 15: Chuyện nhân vật phụ (10)
Chương 66: Phiên ngoại 16: Chuyện nhân vật phụ (11)
Chương 67: Phiên ngoại 17: Chuyện nhân vật phụ (12)
Chương 68: Phiên ngoại 18: Chuyện nhân vật phụ (13)
Chương 69: Phiên ngoại 19: Chuyện nhân vật phụ (14)
Chương 70: Phiên ngoại 20: Vĩ thanh

https://thuviensach.vn